

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

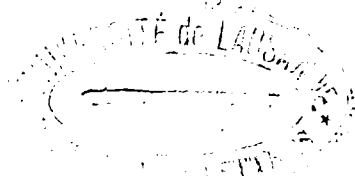
CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

A 25356/2

VOLUMEN SECUNDUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CICIOCCLXXXIX

Θ Ε Ω Ν Δ Ι Α Λ Ο Γ Ο Ι .

I.

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΛΥΣΟΝ με, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἤδη πέπονθα. Υ

ΖΕΥΣ. Λύσω σε Φῆς, ὃν ἐχρῆν βαρυτέρας πέδας ἔχοντα, καὶ τὸν Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενον, ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἥπαρ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι, ἀνθρώπων τοιαῦθ' ἡμῖν ζῶα ἀνθρώπους ἐπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἐκλείψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιούργησας; ἀ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρεῶν, ὅστ' αὖ τιμελῇ κεκαλυμμένα μοι παραθεῖς, καὶ τὴν ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τί χρὴ λέγειν;

DEORUM DIALOGI.

PROMETHEI ET IOVIS.

Prometheus.

SOLVE me, o Iuppiter: nam gravia iam passus sum.

Iup. Ten' ut solvam, ais, cuius oportebat graviore habentis compedes, Caucaso toto super caput iniecto, a sexdecim vulturibus non solum detonderi hepar, sed & oculos effodi pro eo, quod talia nobis animantia homines finxeris, ignem furripueris, & mulieres sis fabricatus: nam me quidem quod deceperis in distributione carniū, dum ossa adipē obiecta mihi apponis, & praestantiorē partē tibi met servas, quid attinet dicere?

Lucian. Vol. II.

A

PROM. Οὐκοῦν ἱκανὴν ἤδη τὴν δίκην ἐκτέτακτο σοῦ-
τον χρόνον τῷ Καυκάσῳ προσηλωμένος, τὸν κακίστα
ὀρνέων ἀπολούμενον αἰτὸν τρέφων τῷ ἥπατι;

ΖΕΥΣ. Οὐδὲ πολλοστημέριον τοῦτο, ὦν σε δεῖ
παθεῖν.

PROM. Καὶ μὴν οὐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ,
ἀλλὰ σοι μνηύσω πάνυ ἀναγκαῖον.

2 ΖΕΥΣ. Κατασοφίσῃ με, ὦ Προμηθεῦ.

PROM. Καὶ τί πλέον ἔξω; σὺ γὰρ ἀγνοήσεις αὐθις
ἔνθα ὁ Καυκάσος ἐστίν, οὐδ' ἀπορήσεις δεσμῶν, ἣν τι
τεχνάζων ἀλίσκωμαι.

ΖΕΥΣ. Εἰπέ πρότερον ὅν τινα μισθὸν ἀποτίσεις
ἀναγκαῖον ἡμῶν ὄντα.

PROM. Ἦν εἴπω ἐγὼ ὅ, τι βαδίζεις νῦν, ἀξιοπι-
στος ἔσομαί σοι καὶ περὶ τῶν ὑπολοίπων μαντευόμενος;

ΖΕΥΣ. Πῶς γὰρ οὐ;

Prom. Nonne ergo sat iam poenarum exsolvi tantum tem-
poris Caucaso affixus, quae avium cunctarum pessime pe-
rire meretur, aquilam alens iecore?

Iup. Hoc ne multesimum quidem eorum, quae te de-
cet pati.

Prom. At non sine mercede quidem me solves, Iuppiter:
sed tibi indicabo quiddam valde magni momenti.

Iup. Tu me dolis circumvenire studes, Prometheu.

Prom. Ecquid ex eo lucri capiam? non enim ignoraturus
es postea, ubi Caucasus fit, neque carebis vinculis, si
quas technas struere deprehendar.

Iup. Ede prius, quam mercedem sis soluturus ita nobis
necessariam.

Prom. Si dixero, quo nunc vadas, num tibi fide dignus
habebor, si de reliquis etiam praedicam?

Iup. Quidni?

ΠΡΟΜ. Παρὰ τὴν Θέτῳ, συνεσόμενος αὐτῇ.

ΖΕΥΣ. Τοῦτ' ἐγὼ γινώσκω. τί δ' αὖν τὸ ἐπὶ τούτῳ; δο-
κεῖς γάρ τι ἀληθὲς εἶρεῖν.

ΠΡΟΜ. Μηδὲν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσης τῇ Νηρηίδι· ἥν
γὰρ αὐτὴ κλυοφόρησεν ἐκ σοῦ, τὸ τεχθεὶς ἴσα ἐργάσεται
σε, οἷα καὶ σὺ εἶδρασας τὸν Κρόνον.

ΖΕΥΣ. Τοῦτο Φῆς, ἐκπεσεῖσθαι με τῆς ἀρχῆς;

ΠΡΟΜ. Μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ. πλὴν τοιοῦτό τι ἡ μί-
ξις αὐτῆς ἀπειλεῖ.

ΖΕΥΣ. Χαιρέτω τοιγαροῦν ἡ Θέτις· σὲ δὲ ὁ Ἥφαι-
στος ἐπὶ τούτοις λυσάτω.

Prom. Ad Thetidem properas, cum ea congressurus.

Iup. Id quidem pervidisti. Quid tum porro? videris enim
aliquid veri dicturus.

Prom. Tu ne, Iuppiter, rem habueris cum Nereide: ete-
nim, si uterum ferat ex te, quod erit natum pari te modo
tractabit, quo tu Saturnum.

Iup. Hoc scilicet significas, eiectum me iri imperio.

Prom. Absit omen, o Iuppiter: neque tamen non tale
quid concubitus eius minatur.

Iup. Valeat ergo Thetis: te autem Vulcanus huius mo-
niti gratia solvat.

II.

ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΕΡΩΣ. Ἀλλ' εἰ καὶ τι ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί μοι
παιδίον γάρ εἰμι, καὶ ἐτι ἄφρων.

CUPIDINIS ET IOVIS.

Cup. At si quid etiam peccavi, Iuppiter, ignosce mihi:
puerulus enim sum, atque adhuc insipiens.

ΖΕΥΣ. Σὺ παιδίον, ὦ Ἐρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; ἢ δίοτι μὴ πώγωνά, μηδὲ πολιάς ἔφυσας, διὰ ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρον καὶ πανούργος ὢν;

ΕΡΩΣ. Τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρον, ὡς φῆς, ἐγὼ, δίοτι με καὶ πεδῆσαι διανοῇ;

ΖΕΥΣ. Σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρὰ, ὃς ἐμοὶ μὲν οὕτως ἐντροχᾶς, ὥστε μηδὲν ἐστὶν ὃ μὴ πεποίηκάς με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν, κύκνον, αἰτόν· ἐμοῦ δὲ ὅλως οὐδεμίαν ἦντινα ἐρασθῆναι πεποίηκας, οὐδὲ συνῆκα ἡδύς γυναικὶ διὰ σέ γεγενημένος· ἀλλὰ με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτάς, καὶ κρύπτειν ἑμαυτόν· αἱ δὲ, τὸν μὲν ταῦρον, ἢ κύκνον φιλοῦσιν, ἐμὲ δὲ ἢ ἰδῶσι, τεθναῖσιν ὑπὸ τοῦ δέους.

- 2 ΕΡΩΣ. Εἰκότως. οὐ γὰρ φέρουσιν, ὦ Ζεῦ, θνηταὶ οὔσαι τὴν πρόσοψιν.

II Ἀλλὰ με δεῖ μαγγανεύειν) Μετὰ φημισμοῦ μίγνυσθαι. V.

Iup. Tune puerulus, o Cupido, qui vetustior es multo Iapeto: an, quia nec barbam nec canos protulisti, propterea infans haberi vis, cum vetulus sis & vaser?

Cup. Quid autem in te commisi vetulus, ut ais, ego; cur me vincere quoque mediteris?

Iup. Vide, execranda, an parva; qui mihi quidem eum in modum insultas, ut nihil sit, quod non feceris me, satyrum, taurum, aurum, cycnum, aquilam: me autem omnino nullam, quae amaret, effecisti; neque intellexi amabilem mulieri opera tua me factum: quin necesse habeo praestigiis adversum illas uti, & celare memet: tum taurum cycnumve amant; me si videant, moriuntur prae timore.

Cup. Merito sane, neque enim ferre possunt, Iuppiter, mortales tuum conspectum.

ΖΕΥΣ. Πῶς οὖν τὸν Ἀπόλλω ὁ Βράγχος καὶ ὁ
Υάκινθος φιλοῦσιν;

ΕΡΩΣ. Ἄλλ' ἢ Δάφνη καὶ κεῖνον ἔστυγε, καίτοι κο-
μήτην καὶ ἀγένειον ὄντα. εἰ δ' ἐβέλεις ἐπέραστος εἶναι,
μὴ ἐπίσσειε τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κεραυνὸν φέρε, ἀλλ'
ὥς ἡδιστον ποίει σεαυτὸν, ἐκατέρωθε καθειμένος βοστρύ-
χους, τῇ μίτρᾳ τούτους ἀνειλημμένος, πορφυρίδα ἔχε,
ὑποδέου χρυσίδας, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις εὐρυθμα
βαῖνε, καὶ ὅφει ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι τῶν
Διονύσου Μαινάδων.

ΖΕΥΣ. Ἀπαγε, οὐκ ἂν δεξαίμην ἐπέραστος εἶναι
τοιούτους γενόμενος.

ΕΡΩΣ. Οὐκοῦν, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾶν θέλε' ῥάδιον
γὰρ τοῦτό γε.

ΖΕΥΣ. Οὐκ. ἀλλ' ἐρᾶν μὲν, ἀπραγμονέστερον δ'
αὐτοῦ ἐπιτυχᾶναι· ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

δ Χρυσίδας) Χρυσὶς κύριον ἢ χρυσῇ φιάλᾳ, ὥσπερ ἢ ἐξ ἀργύρου,
ἀργυρίς. V.

Iup. Qui fit ergo, ut Apollinem Branchus & Hyacin-
thus ament?

Cup. At Daphne illum quoque fugit, tametsi comatum
& imberbem. Quod si amabilis esse velis, ne aegidem qua-
te, neque fulmen fer, sed quam iucundissimum te redde,
utrinque demissam caesariem mitra subnectens, purpuream
habe vestem, indue calceos auratos, ad tibiam & tympa-
na concinne ingredere: tum tu videbis, plures te secutu-
ras esse, quam Bacchi Maenades.

Iup. Apage: multum absum, ut amabilis esse velim ta-
li ornatu.

Cup. Quin ergo, Iuppiter, amare noli: facile hoc quidem.

Iup. Nequaquam: equidem amare velim, sed faciliore
via potiri: eaque ipsa te conditione dimitto.

III.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΤ.

ΖΕΥΣ. ΤΗΝ τοῦ Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν οἶσθα,
ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ναί. τὴν τῷ λέγεις.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστίν, ἀλλὰ δάμαλις.

ΕΡΜ. Τεράστιον τοῦτο. τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη;

ΖΕΥΣ. Ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν αὐτήν.
ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλό τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ
κακοδαίμονι· βουκόλον τῷ πολυόμματον Ἄργον τοῦ-
νομα ἐπέστησεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, αὐπνος ὢν.

ΕΡΜ. Τί οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν;

ΖΕΥΣ. Καταπτάμενος ἐς τὴν Νέμεαν (ἐκεῖ δέ που
ὁ Ἄργος βουκολεῖ) ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτεινον, τὴν δὲ Ἰὼ
διὰ τοῦ πελάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, Ἴσιν
ποίησον. καὶ τοιοῦτον ἔστω θεὸς τοῖς ἐκεῖ καὶ τὸν Νεῖ-

IOVIS ET MERCURI.

Iup. **I**NACHI filiam, formosam illam, nosti, o Mercuri?

Merc. Utique: nimirum Io.

Iup. Non amplius puella est ea, sed iuvenca.

Merc. Prodigiousum hoc: at quo tandem modo mutata est?

Iup. Aemulata Iuno mutavit eam: quin etiam novum
aliquod malum machinata est adversus miseram illam: bu-
bukcum aliquem multis oculis, Argum nomine, apposuit,
qui pascat iuvencam infomnis.

Merc. Quid igitur nos oportet facere?

Iup. Cum devolaris in Nemeam, (illic uspiam Argus pa-
scit) cum interfice: Io per pelagus in Aegyptum abdu-

λον ἀναγέτω, καὶ τοὺς ἀνέμους ἐπιτεμπέτω, καὶ σω-
ζέτω τοὺς πλέοντας.

Etiam Iſin fac. In poſterum ſit Dea ibi incolentibus, Nilum
exundare faciat, ventos immittat, & ſervet navigantes.

IV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΝΥΜΗΔΟΣ.

ΖΕΥΣ. ἌΓΕ, ὦ Γανύμηδες (ἤκομεν γὰρ ἔνθα ἐχοῖν) ἔ-
Φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῆς οὐκέτι ῥάμεΦος ἀγκύλον με
ἔχοντα, οὐδ' ὄνυχας ὀξεῖς, αὐ πτερὰ, οἷος ἐΦαινόμεν
σοι πτηνὸς εἶναι δοκῶν.

ΓΑΝ. Ἄνθρωπε, οὐκ αἰτὸς ἄρτι ἦσθα, καὶ κατα-
πτάμενος ἤρπασάς με ἀπὸ μέσου τοῦ ποιμνίου; πῶς
οὐν τὰ μὲν πτερὰ ἐκεῖνά σοι ἐξερρύηκε, σὺ δ' ἄλλος ἤδη
ἀναπέΦηνας;

ΖΕΥΣ. Ἄλλ' οὔτε ἄνθρωπος, ὃν ὄρᾳς, ὦ μεῖράκιον.
οὔτε αἰτὸς, ὁ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν Θεῶν αὐτός εἰμι,
πρὸς τὸν καιρὸν ἀλλάζας ἐμαυτόν.

IOVIS ET GANYMEDIS.

Iup. ἌΓΕ, Ganymedes, venimus enim, quo oportebat,
osculare me iam, ut ſcias, non amplius roſtrum aduncum
habere me, neque unguis acutos, neque alas, qualis vi-
debar tibi volucris ſpecie.

Gan. Tu, homo, non aquila modo eras, cumque de-
volaffes, raviſti me a medio grege? quomodo igitur alae
iſtae tibi defluerunt, tuque iam alius evaſiſti?

Iup. At neque homo ſum ego, quem vides, adoleſcen-
tule, neque aquila; ſed omnium rex Deorum hicce ſum,
commode mutata forma.

ΓΑΝ. Τί Φῆς ; σὺ γὰρ ὁ Πάν ἐκεῖνος ; εἴτα πῶς σύριγγα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, οὐδὲ λάσιος εἴ τὰ σκέλη;

ΖΕΥΣ. Μόνον γὰρ ἐκείνον ἡγῶ θεόν;

ΓΑΝ. Ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἑνορχιν τράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες, ἔνθα ἔστηκε· σὺ δὲ ἀνδραποδιστής τις εἶναι μοι δοκεῖς.

2 ΖΕΥΣ. Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα, οὐδὲ βωμόν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ τοῦ ὕοντος, καὶ βροντῶντος, καὶ ἀστραπᾶς ποιῶντος;

ΓΑΝ. Σὺ, ὦ βέλτιστε, Φῆς εἶναι, ὃς πρῶτον κατέχεας ἡμῶν τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὁ οἰκεῖν ὑπεράνω λεγόμενος, ὁ ποιῶν τὸν ψόφον, ὃ τὸν κριὸν ὁ πατὴρ ἔθυσεν; εἴτα τί ἀδικήσαντά με ἀνῆρπασας, ὦ βασιλεῦ τῶν θεῶν; τὰ δὲ πρόβατα ἴσως οἱ λύκοι διηρπάσαντο ἤδη, ἐρήμοις ἐπιπεσόντες.

1 Ὁ Πάν) Ὡς ποιμὴν ὁ Γα- Πάνα· οἱ γὰρ ποιμένες τοῦτον τι-
νυμῶδες μόνον ἠγῆσαντο θεῶν τὸν μῦθον. V.

Gan. Ain, tu enim es Pan iste? at quomodo fistulam non habes, nec cornua, neque hirta crura?

Iup. Eumne tu solum putas Deum?

Gan. Sane; atque adeo sacrificamus ipsi integrum hircum ad speluncam adductum, ubi stat dedicatus: tu autem plagiarius aliquis esse mihi videris.

Iup. Dic mihi, Iovisne non audivisti nomen, neque aram vidisti in Gargaro pluentis, tonantis, & fulgura mittentis?

Gan. Eum, o optime, te ais esse, qui nuper defudisti in nos multam grandinem, qui habitare superne diceris, qui excitas sonitum, cui arietem pater mactavit? Et cuius admissi reum me furripuisti, rex Deorum? oves quidem lupi forte iam discerperunt, in desertas impetu facto.

ΖΕΥΣ. Ἐτι γὰρ μέλει σοι τῶν προβάτων ἀθανάτῳ
γεγεννημένῳ, καὶ ἐνταῦθα συνεσομένῳ μεθ' ἡμῶν;

ΓΑΝ. Τί λέγεις; οὐ γὰρ κατάξεις με ἤδη ἐς τὴν
Ἰδὴν τήμερον;

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἐπεὶ μάτην αἰετὸς εἶην ἀντὶ Θεοῦ
γεγεννημένος.

ΓΑΝ. Οὐκοῦν ἐπιζητήσει με ὁ πατήρ, καὶ ἀγανα-
κτήσει μὴ εὐρίσκων, καὶ πληγὰς ὕστερον λήψομαι,
καταλιπὼν τὸ ποίμνιον.

ΖΕΥΣ. Πῶ γὰρ ἐκεῖνος ὄψεται σε;

ΓΑΝ. Μηδαμῶς· πότῳ γὰρ ᾗδῃ αὐτόν. εἰ δ' ἀπά-
ξεις με, ὑπισχνῶμαί σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κριὸν
τεθύσσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν δὲ τὸν τριετῆ, τὸν
μέγαν, ὃς ἡγείται πρὸς τὴν νόμην.

ΖΕΥΣ. Ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστί, καὶ ἀπλοῖκός, 3
καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἐστὶ. ἀλλ', ὦ Γανύμηδες, ἐκεῖνά
μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ἐπιλάβου αὐτῶν, τοῦ ποι-

Iup. Etiamne tibi cura est ovium, qui immortalis fa-
ctus hic nobiscum futurus es?

Gan. Quid ais? tu non devehes me iam in Idam hodie?

Iup. Neutiquam: alioqui frustra formam aquilae pro Deo
subiissem.

Gan. At requirer me pater, & indignabitur non inven-
to, plagasque postmodum accipiam, qui gregem reliquerim.

Iup. Ubi autem ille te videbit?

Gan. Nequaquam [hic manere velim;] desidero enim
iam patrem: quod si deduxeris me, polliceor tibi & alium
ab eo hircum iri immolatum, pretium scilicet mei recepti:
habemus autem trimum istum grandem, qui dux est gregi
ad pastionem.

Iup. Quam apertus puer est & simplex, ipsumque illud
plane puer adhuc! At, Ganymedes, ista quidem omnia va-

μνίου, καὶ τῆς Ἰδης. σὺ δὲ, ἤδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ, πολλὰ εὖ ποιήσεις ἐντεῦθεν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν πατρίδα· καὶ ἀντὶ μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδῃ, καὶ νέκταρ πῖν. τοῦτο μὲν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγχείων. τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἀστέρα σου φαίνεσθαι ποιήσω κάλλιστον, καὶ ὅλως, εὐδαίμων ἔσῃ.

ΓΑΝ. Ἦν δὲ παίζειν ἐπιθυμήσω, τίς συμπαίξεταιί μοι; ἐν γὰρ τῇ Ἰδῇ πολλοὶ ἡλικιωῶται ἦμεν.

ΖΕΥΣ. Ἐχεις κἀνταῦθα τὸν συμπαίζόμενόν σοι τοῦτον Ἐρωτα, καὶ ἀστραγάλους μάλα πολλούς. θάρρει μόνον, καὶ Φαιδρὸς ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω.

4 ΓΑΝ. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ ποιμαίνειν δεήσει κἀνταῦθα;

ΖΕΥΣ. Οὐκ' ἀλλ' οἰνοχοήσεις, καὶ ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ, καὶ ἐπιμελήσῃ τοῦ συμποσίου.

Iere iube, atque obliviscere gregis & Idae: tu quippe, etenim iam coelestis es, multum hinc bene facies patri patriacque: pro caseo & lacte ambrosiam edes & nectar bibes; hoc quidem aliis etiam nobis praebebis infusum: quodque maximum, non homo amplius, sed immortalis eris, fidusque tuum apparere faciam pulcherrimum; denique beatus eris.

Gan. Si ludere cupiam, quis mecum ludet? in Ida enim multi aequales eram.

Iup. Habes & hic, qui tecum ludet, Cupidinem istum; talosque bene multos: bono animo solum esto, & hilaris, nullumque te rerum terrestrium capiat desiderium.

Gan. Quo autem vobis utilis sim? hiccine etiam pastorem agere oportebit?

Iup. Minime, sed vinum temperabis, nectari praeficies, curamque gres convivii.

ΓΑΝ. Τοῦτο μὲν οὐ χαλεπόν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγ-
χέαι τὸ γάλα, καὶ ἀναδοῦναι τὸ κισσύβιον.

ΖΕΥΣ. Ἰδοῦ, πάλιν οὗτος γάλακτος μνημονεύει,
καὶ ἀνθρώπος διακονήσεσθαι οἶεται ταυτὶ δ' οὐρανός
ἐστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔσθην, τὸ νέκταρ.

ΓΑΝ. Ἥδισον, ὦ Ζεῦ, τοῦ γάλακτος;

ΖΕΥΣ. Εἴσῃ μετ' ἀλέγον, καὶ γευσάμενος οὐκ ἔτι
ποθήσεις τὸ γάλα.

ΓΑΝ. Κεϊμήσομαι δὲ ποῦ τῆς νυκτός; ἢ μετὰ τοῦ
ἡλικιώτου Ἑρώτος;

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἄλλα διὰ τοῦτό σε ἀνήρπασα, ὡς
ἅμα καθεύδοιμεν.

ΓΑΝ. Μόνος γὰρ οὐκ ἂν δύναίω, ἀλλ' ἡδιάν σοι καθ-
εύδειν μετ' ἐμοῦ;

ΖΕΥΣ. Ναὶ, μετὰ γε ταιούτου, οἷός εἰ συ, Γανί-
μηδες, οὕτω καλός.

Gan. Id quidem haud arduum: etenim satis scio, quem-
admodum deceat infundere lac, & scite porrigere cymbium.

Iup. Ecce iterum ille lactis reminiscitur, & hominibus
se ministraturum putat: atqui coelum hoc est, bibimus-
que, ut dixi, nectar.

Gan. Suaviusne, Iuppiter, lacte?

Iup. Scies paulo post, & eo gustato porro non deside-
rabis lac.

Gan. Ubi autem cubitum ibo nocte? an cum aequali
Cupidine?

Iup. Non: sed eapropter te surripui, ut una dormiamus.

Gan. Tu quippe solus non possis, sed iucundius tibi
dormire mecum?

Iup. Utique cum tali quidem, qualis tu es, Ganyme-
des, tam pulcher.

5 ΓΑΝ. Τί γάρ σε πρὸς τὸν ὕπνον ὀήσει τὸ κάλλος;
 ΖΕΥΣ. Ἐχει τὶ θέλκτρον ἡδῦ, καὶ μαλακώτερον
 ἐπάγει αὐτόν.

ΓΑΝ. Καὶ μὴν ὅγε πατὴρ ἤχβετό μοι συγκαθεύδον-
 τι, καὶ διηγείτο ἑωθεν, ὡς ἀφείλον αὐτοῦ τὸν ὕπνον
 στρεφόμενος, καὶ λακτίζων, καὶ τι φβεγγόμενος μετα-
 ξυ ὁπότε καθεύδοιμι ὥστε παρὰ τὴν μητέρα ἐπεμπέ με
 κοιμηθῆσόμενον τὰ πολλά. ὦρα δὴ σοι, εἰ διὰ τοῦτο, ὡς
 Φῆς, ἀνῆρπασάς με, καταθεῖναι αὖθις ἐς τὴν γῆν, ἢ
 πράγματα ἔξεις ἀγρυπνῶν ἐνοχλήσω γάρ σε συνεχῶς
 στρεφόμενος.

ΖΕΥΣ. Τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυ-
 πήσαιμι μετὰ σοῦ. Φιλῶν γὰρ διατελέσω πολλάκις,
 καὶ περιπτύσσων.

ΓΑΝ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι, σοῦ
 καταφιλοῦντος.

ΖΕΥΣ. Εἰσόμεθα τότε τί πρακτέον. νῦν δὲ ἄπαγε αὐ-

Gan. Quid tandem ad somnum te iuvabit forma?

Iup. Habet aliquod delinimentum suave, somnumque
 molliorem inducit.

Gan. At pater fane mihi succensebat una dormienti, at-
 que enarrabat mane, quemadmodum eius intervertissem
 somnum volutando, calcitrando, & voce, interea dum dor-
 miebam, missa: quare ad matrem ablegabat me plerum-
 que dormitum. Curandum enimvero tibi, si idcirco, ut
 ais, furripuisti me, ut deponas iterum in terram: cetero-
 quin negotium habebis vigilando: incommodabo enim tibi
 continuo corpus versans.

Iup. Hoc ipsum a te mihi suavissimum accidet, si vigi-
 lavero tecum: usque enim deosculabor te & amplexabor.

Gan. Tu videris: ego somnum capiam vel te dissuaviante.

Iup. Sciemus tum, quid factu opus sit. Nunc autem ab-

τὸν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ πίνοντα τῆς ἀθανασίας, ἄγε οἰνοχοή-
σοντα ἡμῖν, διδάξας πρότερον ὡς χρὴ ὀρέγχειν τὸν σκύφον.

duc ipsum, Mercuri, & ubi hauserit immortalitatis potum;
reduc vinum nobis ministraturum, postquam docueris
prius, quomodo porrigere deceat scyphum.

V.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ. Ἐξ οὗ τὸ μεираάκιον τοῦτο, ὦ Ζεῦ, τὸ Φρύγιον, 1
ἀπὸ τῆς Ἰδης ἀρπάσας δεῦρο ἀνήγαγες, ἔλαττόν μοι
προσέχεις τὸν νοῦν.

ΖΕΥΣ. Καὶ τοῦτο γάρ, ὦ Ἥρα, ζηλοτυπεῖς ἤδη,
ἀφελὲς οὕτω καὶ ἀλυπότατον; ἐγὼ δὲ ὦμην ταῖς γυ-
ναιξὶ μόναίς χαλεπὴν σε εἶναι, ὅποσαι ἂν ὀμιλήσω-
σιν ἐμοί.

ΗΡΑ. Οὐδ' ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, οὐδὲ πρέποντα σε- 2
αυτῶ, ὃς ἀπάντων θεῶν δεσπότης ὢν, ἀπολιπὼν ἐμὲ
τὴν νόμῳ γαμετὴν, ἐπὶ τὴν γῆν κάτει μοιχεύσων, χρυ-
σίον, ἢ σάτυρος, ἢ ταῦρος γενόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖναι

IUNONIS ET IOVIS.

Iun. Ex quo adolescentulum illum, Iuppiter, Phrygium
ab Ida raptum huc subduxisti, minus me curas.

Iup. Illumne etiam, o Iuno, aemularis, tam simplicem
& nulli plane molestum? equidem opinabar in mulieres so-
las difficilem esse te, quaecunque consueverint mecum.

Iun. Ne ista quidem recte facis, nec digna tua persona,
qui omnium Deorum cum dominus sis, relicta me legiti-
ma uxore in terram descendis moechaturus, in aurum, vel
Satyrum taurumve mutatus: attamen illae tibi saltem in

μέν σοι καὶ ἐν γῇ μένουσι· τὸ δ' Ἰδαῖον τοῦτ' παιδίον
 ἀρπάζας ἀνέπτῃς, ὦ γενναϊότατε θεῶν, καὶ συνοικεῖ
 ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθέν, οἰνοχοῦν δὴ τῷ λό-
 γῳ· οὕτως ἠπόρεις οἰνοχόων, καὶ ἀπηγορεύεασιν ἄρα
 ἥτε Ἥβη, καὶ ὁ Ἥφαιστος διακονούμενοι; σὺ δὲ καὶ
 τὴν κύλικα αὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ, ἢ Φιλῆ-
 σης πρότερον αὐτὸν, ἀπάντων ὀρώντων, καὶ τὸ Φίλημά
 σοι ἥδιον τοῦ νέκταρος, καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ διψῶν πολλά-
 κισ αἰτέῖς πιεῖν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπογευσάμενος μόνον,
 ἔδωκας ἐκεῖνῳ καὶ πίνοντος ἀπολαβὼν τὴν κύλικα,
 ὅσον ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ἔπιε,
 καὶ ἔνθα προσήρμοσε τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνῃς ἅμα καὶ
 Φιλῆς. πρῶν δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατὴρ,
 ἀποθέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸν κεραυνὸν ἐκάβησε ἀστρα-
 γαλίζων μετ' αὐτοῦ, πῶγωνα τηλικούτον κατειμένους.
 πάντα οὖν ὀρῶ ταῦτα, ὥστε μὴ οἶου λαμβάνειν.

terra manent: verum Idaeum istum puerum rapuisti & huc
 evolasti, generosissime Deorum: & nobiscum nunc habi-
 tat, supra caput mihi inductus, at pincerna verbo. Tanta-
 ne tibi erat pincernarum penuria: defecerunt scilicet de-
 lassati Hebe & Vulcanus ministrando: & tu fane calicem
 non aliter accipere soles ab eo, quam osculo prius dato
 in omnium conspectu: ac suavium tibi suavius est necta-
 re: ideo ne sitiens quidem saepe poscis bibere: interdum
 etiam degustato solum poculo, praebere soles ipsi: cum-
 que biberit, receptum calicem, quantum in eo reliquum est,
 educis, unde & ipse bibit, quaque parte applicuit labia,
 ut & bibas simul & osculeris. Nuper enim vero rex &
 omnium pater, positis aegide ac fulmine, sedebas talis cum
 eo ludens, qui tantam barbam promittis. Ista video equi-
 dem cuncta, ut nihil sit, cur putes te latere.

ΖΕΥΣ. Καὶ τί δεινὸν, ὦ Ἥρα, μειράκιον οὕτω καλὸν 3
μεταξὺ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἡδεσθαι ἀμφοῖν, καὶ
τῷ Φιλήματι, καὶ τῷ νέκταρι; ἦν γαῖν ἐπιτρέψω αὐτῷ
καὶ ἀπαξ Φιλησαί σε, οὐκέτι μέμψῃ μοι, προτιμότε-
ρον τοῦ νέκταρος οἰομένῳ τὸ Φίλημα εἶναι.

ΗΡΑ. Παιδεραστῶν οὗτοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ οὕτω
μανεῖν, ὥς τὰ χεῖλη προσενεγκεῖν τῷ μαλθακῷ τούτῳ
Φρυγί, αὐτῶς ἐκτεήλυμμένῳ.

ΖΕΥΣ. Μὴ μου λοιδοροῦ, ὦ γενναιοτάτῃ, τοῖς παι-
δικοῖς. οὐτοσὶ γὰρ ὁ Θηλυδρίας, ὁ βάμβαρος, ὁ μαλθα-
κός, ἡδίων καὶ ποθεινότερος. οὐ βούλομαι δὲ εἰπεῖν, μὴ
σε παρῆξινῳ ἐπιπλέον.

ΗΡΑ. Εἶβε καὶ γαμήσειας αὐτὸν ἐμοῦ ἕνεκα. μέμνησο 4
γαῖν οἷά μοι διὰ τὸν οἶνοχόον τούτον ἐμπαροινεῖς.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἄλλὰ τὸν Ἥφαιστον ἔδει τὸν σὸν υἱὸν
8 Ἐκτεήλυμνον) Ἐκλύτῳ καὶ ἀπαλῷ, ἢ μαλακῷ, ἀνελγῇ. V.

Iur. Et quid tantum in eo criminis est, Iuno, si ado-
lescentulum ea forma inter bibendum perbassem, & dele-
cter utrifque, osculo ac nectare? immo si permisero ipsi
vel semel osculari te, iam non amplius vitio mihi vertes,
quod anteferendum nectari arbitrer suavium.

Iun. Hi sunt eorum, qui pueros sectantur, sermones:
& mihi ne contigerit usque eo insanire, ut admoveam la-
bia molli huic Phrygi tamque effeminato.

Iur. Ne tu conviciis incesse, optima, meos amores: hic-
ce enim muliebris, hic barbarus, hicce mollis: sed tem-
pero verbis, ne te magis irriter.

Iun. Utinam & uxorem illum ducas mea quidem gratia:
memento tamen, quam indigna propter istum pincernam
in me admittas.

Iur. Non hunc scilicet, at Vulcanum potius oportebat
tuum filium vina nobis ministrare claudicantem, a fornace

οἰνοχοεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ τῆς καμίνου ἦκοντα, ἔτι τῶν σπινθήρων ἀνάπλεων, ἄρτι τὴν πυράγραν ἀποτιθέμενον, καὶ ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν τῶν δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν κύλικα, καὶ ἐπισπασαμένους Φιλῆσαι μεταξὺ, ὃν οὐδ' ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἠδέως Φιλήσειας ὑπὸ τῆς ἀσβόλου κατηβαλωμένοι τὸ πρόσωπον; ἠδέως ταῖ· οὐ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν Θεῶν· ὁ Γανυμήδης δὲ καταπεμπτέος αὐτῷ ἐς τὴν Ἰδὴν καθαρὸς γὰρ, καὶ ροδοδάκτυλος, καὶ ἐπισταμένως ὀρέγει τὸ ἔκπομα, καὶ ὃ σε λυπεῖ μάλιστα, καὶ Φιλεῖ ἥδιον τοῦ νέκταρος.

- 5 ΗΡΑ. Νῦν καὶ χωλὸς, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἥφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος, καὶ ἀσβόλου μεστός ἐστι, καὶ ναυτιᾶς ὀρῶν αὐτὸν, ἐξότου τὸν καλὸν κομήτην τοῦτον ἡ Ἰδὴ ἀνέβρεψε· πάλαι δὲ οὐχ εἴωρας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπινθήρες, οὐδ' ἡ κάμιнос ἀπέτρεπόν σε μὴ οὐχὶ πίνειν παρ' αὐτοῦ.

venientem, stricturis adhuc opertum, forcipe iam modo deposito; ab istisque ipsis nos digitis accipere calicem, & eum amplexu attractum osculari interea, cui ne tu quidem mater libenter osculum feras fuligine nigra infecto faciem: haec iucundiora; nonne? multumque interest, ut hic a poculis minister magis deceat symposium Deorum: Ganymedes autem demittendus iterum in Idam: mundus enim est, & roseo digitorum nitore, & scite porrigit poculum, quodque te maxime urit, osculatur nestare suavius.

Iun. Nunc & claudus, o Iuppiter, est Vulcanus, & digiti eius indigni, qui tuum calicem contingant, & fuliginis plenus, illoque tu conspecto nauseas, ex quo tempore pulchrum comatulium istum Ida enutrivit: dudum ista non videbas, nec scintillae, neque caminus avertabant te, quin biberes ab eo.

ΖΕΥΣ. Λυπεῖς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο, καὶ μοὶ ἐπιτείνεις τὸν ἔρωτα ζηλοτυπούσα. εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ παιδὸς ὠραίου δεχομένη τὸ ἔκπομα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς εἰνοχρεῖται· σὺ δὲ, ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ φρόνως ἀναδίδου τὴν κύλικα· καὶ ἐὼ' ἐκάστῃ δις Φίλει με, καὶ ὅτε πλήρῃ ὀρέγῃς, καὶ αὖθις ὅποτε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τοῦτο δακρύεις; μὴ δέδιδ' οἰμώζεται γὰρ, ἣν τις σε λυπεῖν ἐβέλη.

Iur. Angis, Iuno, temet ipsam, nihil aliud; meumque amorem intendis aemulando. Quod si graveris a puero formoso accipere poculum, tibi filius vinum ministret: at tu, Ganymedes, soli mihi praebe calicem, & ad singulos bis suaviare me, cum plenum porrigis, cumque iterum a me recipis. Quid ideo lacrimare? ne time: plorabit enim, si quis tibi molestiam afferre voluerit.

VI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ. ΤΟΝ Ἰξίονα τοῦτον ὄρας, ὦ Ζεῦ; ποῖόν τινα ἰτὸν τρόπον ἡγῇ;

ἢ Τὸν Ἰξίονα) Ἰξίον Λαπίθης τὸ γένος ἂν ἡγάγετο Δίαν τὴν Οἰονίαν. Τὸν δὲ παθὲρ αὐτοῦ ἐλθόντα ἐπὶ τὰ ἰόνα συσκευάσατε ὀρυγμα γὰρ ποιήσας, καὶ γειμισας πυρὸς, ἐνθα αὐτὸν ἐβάλετο· ἐφ' ᾧ οἱ θεοὶ ἀγαπηκτῆσταις ἐμείλλον αὐτὸν τιμωρεῖν. Ὁ οὖν Ζεὺς μόνος ἠλίνυσεν αὐτόν· καὶ λαβὼν ἰούα ἰεῖω ἀφ᾽ ἑκε μετακίβησε αὐτῷ τῆς ἀθανασίας. Οὗτος δὲ ἀκόλαστος ᾧ ἡρώσῃ

Ἥρας, ἡ ἀνήγγειλε τῷ Διὶ. ὁ δὲ δοκιμάζων αὐτὸν ἀπείκασε νεφέλῃν τῇ Ἥρᾳ, ἣ μίγνυται Ἰξίῳ, καὶ ποιεῖ παῖδα τὰ μὲν ἀνθρώπου ἔχοντα, τὰ δὲ ἵππου, ἀφ' οὗ Ἴπποκύνταυροι. Ὁ δὲ Ζεὺς ὀργισθεὶς καὶ ὑποπτέρῃ τριχῶ δῆσας τὸν Ἰξίονα, ἀφ᾽ ἑκε φέρσεται διὰ αἼερος μαστιζόμενον καὶ λεγόντα, Χρὴ τιμᾶν τοὺς εὐεργέτας. V.

IUNONIS ET IOVIS.

Iun. I XIONEM istum vides, o Iuppiter: qualem moribus esse putas?

Lucian. Vol. II.

B

ΖΕΥΣ. Ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὦ Ἡρα, καὶ συμποτικόν. οὐ γὰρ ἂν συνῆν ἡμῖν ἀνάξιος τοῦ συμποσίου ὢν.

ΗΡΑ. Ἄλλ' ἀνάξιος ἐστὶ, ὑβριστὴς γε ὢν ὥστε μηκέτι συνέστω.

ΖΕΥΣ. Τί δὲ ὑβρισε; χρὴ γὰρ, οἶμαι, καὶ με εἰδέναι.

ΗΡΑ. Τί δ' ἄλλο; καὶ γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό τοιοῦτόν ἐστιν ὃ ἐτόλμησε.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο καὶ μᾶλλον εἴποις ἂν, ὅσον καὶ αἰσχροῖς ἐπεχείρησέ· μῶν οὖν ἐπεῖρα τινά; συνήμην γὰρ ὅποιόν τι τὸ αἰσχρὸν, ὅπερ ἂν ὀκνήσειας εἰπεῖν.

2 ΗΡΑ. Αὐτὴν ἐμέ, οὐκ ἄλλην τινά, ὦ Ζεῦ, πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἠγνόουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφείωρα ἐς ἐμέ· ὃ δὲ καὶ ἔστενε, καὶ ὑπεδάκρυε· καὶ εἶποτε πιῶσα παραδοίην τῷ Γανυμήδεϊ τὸ ἔκπομα, ὃ δὲ ἤτει ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν καὶ λαβὼν,

Iup. Commodum hominem, atque ad hilaritatem convivii factum: non enim nobiscum versaretur, si quidem indignus esset symposio.

Iun. Indignus sane; quippe iniuriae gravis auctor: quare nobiscum amplius ne sit.

Iup. Quam tandem iniuriam fecit? oportet enim, ut arbitror, me quoque certiore fieri.

Iun. Quid autem aliud? at pudor impedit, ne dicam; tale facinus est ausus.

Iup. Et eam quidem ob rem magis etiam dixeris, quod turpia fuerit conatus. An igitur aliquam tentavit? etenim intelligo, cuiusmodi sit flagitiosum illud, quod eloqui refugias.

Iun. Immo me ipsam, non aliam quandam, Iuppiter, iam dudum. Primum equidem ignorabam rem, cur intentis oculis adspiceret in me: hic autem & gemebat, & sublacrimabatur: si quando, ut biberam, traderem Ganymedi poculum, tum hic poscebat in eodem bibere; acceptum-

ἔφίλει μεταξὺ, καὶ πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσῆγε, καὶ αὐτὸς ἀφείωρα ἐς ἐμέ. ταῦτα ἤδη συνήν ἐρωτικὰ ὄντα. καὶ ἐπιτολὴ μὲν ἡδούμενῃ λέγειν πρὸς σε, καὶ ὥμην παύσασθαι τῆς μανίας τὸν ἄνθρωπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγους ἐτόλμησέ μοι προσενεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφείσα αὐτὸν ἐτι δακρύοντα, καὶ προκυλινδούμενον, ἐπιφραξάμενῃ τὰ ὦτα, ὡς μὴδε ἀκούσαιμι αὐτοῦ ὑβριστικὰ ἱκετεύοντος, ἀπῆλθόν σοι φράσουσα. σὺ δὲ αὐτὸς ὅρα ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα.

ΖΕΥΣ. Εὐγε ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, καὶ μέ- 3
χρι τῶν Ἑρας γάμων; τοσοῦτον ἐμεθύσθη τοῦ νέκταρος; ἀλλ' ἡμεῖς τούτων αἵτιοι, καὶ πέρα τοῦ μετρίου Φιλάνθρωποι, οἳ γε καὶ συμπότας αὐτοὺς ἐποίησάμεθα. συγγνωστοὶ οὖν, εἰ πίνοντες ὅμοια ἡμῖν, καὶ ἰδόντες οὐράνια καλλὴ, καὶ οἷα οὐποτε εἶδον ἐπὶ γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, ἔρωτι ἀλόντες· ὁ δὲ ἔρως, βίαιόν

que p̄oculum osculabatur interea, oculis admovebat, atque iterum intuebatur in me. Illa iam intelligebam amatoria esse: & diu quidem me pudebat hæc apud te dicere, putabamque cessaturum hominem ab infania. At postquam blandis sermonibus ausus est me sollicitare, ego destituens illum adhuc in lacrimis & pedibus advolutum, obruratis auribus, ne audirem contumeliosa suppliciter petentem, abii tibi indicatura: tu autem vide, quomodo virum ulciscaris.

Iup. Siccine infandus ille in memet ipsum, & ad Iunonis usque concubitus? adeonē inebriatus fuit nectare? verum nosmet eorum causa sumus, & ultra modum amantes hominum, qui convivæ etiam eos adscivimus. Ignoscendum igitur ipsis, si hausto pari atque nos potu, visisque coelestibus formis, quales nunquam spectarunt in terra, desiderarunt frui illis amore capti: amor autem vio-

τί ἐστι, καὶ οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε.

ΗΡΑ. Σοῦ μὲν καὶ πάνυ οὗτός γε δεσπότης ἐστί· καὶ ἄγει σε, καὶ Φέρει, τῆς ρινός, Φασιν, ἔλκων, καὶ ἔπη αὐτῷ ἔνθα ἂν ἡγήται σοί· καὶ ἀλλάττη ραδίως ἐς ὅ, τι ἂν κελεύσῃ· καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδιὰ τοῦ ἔρωτος σύ γε. καὶ νῦν τῷ Ἰξίονι οἶδα καθότι συγγνώμην ἀπονέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, ἥ σοι τὸν Πειρίβου ἐτεκεν.

4 ΖΕΥΣ. Ἔτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ τι ἐγὼ ἔπαιξα ἐς γῆν κατελθόν; ἀτὰρ οἶσθα ὅ μοι δοκεῖ περὶ τοῦ Ἰξίονος; κολλάζειν μὲν μηδαμῶς αὐτὸν, μηδ' ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου· σκαιὸν γάρ· ἐπεὶ δ' ἔρᾳ, καὶ ὡς Φῆς δακρύει, καὶ ἀφόρητα πάσχει.

ΗΡΑ. Τί, ὦ Ζεῦ; δέδια γὰρ μήτι ὕβριστικὸν καὶ σὺ εἶπης.

lentum quiddam est, neque hominibus solum imperat, sed & nobismet ipsis aliquando.

Iun. In te quidem valde dominium hicce exercet, teque agit ac fert, naso, ut aiunt, trahens: & tu sequeris ipsum, quocunque ducat, mutarisque facile in quamcunque iusserit formam: atque omnino possessio ludusque amoris es profecto: etiam nunc Ixioni scio cur veniam tribuas, quippe qui eius uxorem ipse aliquando adulteraris, quae tibi Pirithoum peperit.

Iup. Tunc etiamnum recordaris eorum, si quid ego lusi in terram descendens? at scinne, quid mihi de Ixione videatur? punire quidem nequaquam ipsum, neque extrudere symposio; inurbanum enim: quandoquidem vero amat, &, ut ais, plorat, & intolerabilia suffert.

Iun. Quid porro, Iuppiter? nam metuo, ne quid flagitiosum tu quoque dicas.

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' εἶδ' αὖλον ἐκ νεφέλης πλα-
σάμενοι αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπειδὴν λυθῇ τὸ συμπόσιον,
καὶ κείνος ἀγρυπνεῖ, ὡς τὸ εἶκος, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, παρα-
κατακλίνωμεν αὐτῷ φέροντες· οὕτω γὰρ παύσασατο ἀνιῶ-
μενος, οἷός τις τετυχηκέναι τῆς ἐπιθυμίας.

ΗΡΑ. Ἄπαγε, μὴ ὥραιοισιν ἴκοιτο τῶν ὑπὲρ αὐτὸν
ἐπιθυμῶν.

ΖΕΥΣ. Ὅμως ὑπόμεινον, ὦ Ἥρα. τί γὰρ ἂν καὶ
πάθοις δεινὸν ἀπὸ τοῦ πλάσματος, εἰ νεφέλῃ ὁ Ἰξίων
συνέσται;

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἡ νεφέλῃ ἐγὼ εἶναι δοῶ, καὶ τὸ αἰ- 5
σχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοιότητα.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν τοῦτο φῆς· οὔτε γὰρ ἡ νεφέλῃ ποτὲ
Ἥρα γένοιτ' ἂν, οὔτε σὺ νεφέλῃ ὁ δ' Ἰξίων μόνον ἐξ-
απατηθήσεται.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰ-

6 Ἄπαγε, μὴ ὥραιοισιν) Σισυλοί- τῇ συνθείᾳ, Μὴ καλὰ αὐτῷ τὰ ἔτη,
κισται μὲν Ἀττικῶς. ὅφειλε γὰρ, Μὴ εἰς καιρὸν φθάνοι. V.
μὴ ὥρας ἴκοιτο· ἔστι δὲ τοῦτο τὸ εἶναι

Iup. Neutiquam: sed simulacrum ex nebula ubi finxeri-
mus ipsi tibi simile, postquam solutum fuerit convivium
(vigilat autem, ut credi par est, prae amore) acclinemus
iuxta ipsum: sic enim sedatus fuerit eius dolor, si putarit,
se, quod concupierat, adeptum esse.

Iun. Apage: pessime pereat, ut qui rem supra suam for-
tem affecter.

Iup. Sustine tamen, o Iuno: quid enim ad te mali redun-
dabit ab isto figmento, si cum nebula fuerit Ixion congressus?

Iun. At nebula ista ego esse videbor, & turpe illud in
me patrabit ob similitudinem.

Iup. Nihil dicis: neque enim nebula unquam Iuno fiat,
nec tu nebula: Ixion tantum decipietur.

Iun. At, quales cuncti homines decori rudes sunt, glo-

σιν, αὐχῆσει κατελθὼν ἴσως, καὶ διηγῆσεται ἅπασι, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ἥρᾳ, καὶ σύλλεκτρος εἶναι τῷ Διὶ. καὶ πού τάχα ἔρᾳν με σῆσειεν αὐτοῦ, οἱ δὲ πιστεύουσιν, οὐκ εἰδότες ὡς νεφέλῃ συνῆν.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν, ἣν τι τοιοῦτον εἶπῃ, ἐς τὸν ἄδην ἐμπεσὼν τροχῷ ἄβλιος προσδεθεὶς, συμπεριενεχθήσεται μετ' αὐτοῦ αἰεὶ, καὶ πόνον ἄπαυστον ἔξει, δίκην διδοὺς τοῦ ἔρωτος.

ΗΡΑ. Οὐ γὰρ δεινὸν τοῦτό γε ἀπὸ τῆς μεγαλαυχίας.

riabitur forte, ubi in terram venerit, & narrabit omnibus, se Iunonem iniisse, in eodemque, quo Iovem, lecto cubuisse: quin porro non abhorret, ut me dicat amare se: credent homines, ignari scilicet cum nebula ipsum fuisse.

Iup. Ergo, si quid eiusmodi dixerit, in orcum detrusus, rotaeque miser alligatus circumageretur cum ea semper, laboremque perpetuum habebit poenas dans amoris.

Iul. Non enim grave hoc quidem ob iactantiam.

VII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΟΥ.

Ι ΗΦΑΙ. ἘΩΡΑΚΑΣ, ὦ Ἀπολλον, τὸ τῆς Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθέν, ὡς καλὸν τέ ἐστι, καὶ προσγελαῖ πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον;

ΑΠ. Ἐκεῖνό γε φῶ βρέφος, ὦ Ἥφαιστε, ἢ μέγα

APOLLINIS ET VULCANI

Vulc. **V**IDISTIN', Apollo, Maiæ filiolum modo editum? quam pulcher est, arridetque omnibus, & iam patet aliquid, quod magni boni spem facit.

Ap. Illum ego dixero infantem, Vulcane, aut infi-

ἀγαθὸν, ὃ τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ;

ΗΦΑΙ. Καὶ τίνα ἀν' ἀδικῆσαι δύναίτο ἀρτίστοκον ὄν;

ΑΠ. Ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, οὗ τὴν τρίαιναν ἔκλεψεν ἢ τὸν Ἄρη· καὶ τούτου γὰρ ἐξείλκυσε λαβὼν τοῦ κουλεοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἑμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε τοῦ τόξου, καὶ τῶν βελῶν.

ΗΦΑΙ. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκινεῖτο ἐν τοῖς 2 σπαργάνοις;

ΑΠ. Εἴση, ὦ Ἥφαιστε, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον.

ΗΦΑΙ. Καὶ μὴν προσῆλθεν ἤδη.

ΑΠ. Τί οὖν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπόλωλεν αὐτῶν;

ΗΦΑΙ. Πάντα, ὦ Ἀπολλων.

ΑΠ. Ὅμως ἐπίσκειψαι ἀκριβῶς.

ΗΦΑΙ. Νῆ Δία, τὴν πυράγραν οὐχ ὀρῶ.

ΑΠ. Ἄλλ' ὄψει αὐτὴν που ἐν σπαργάναις τοῦ βρέφους.

gne bonum, qui Iapeto fit senior, quantum ad astutiam?

Vulc. Eccui male facere possit recens natus?

Ap. Roga Neptunum, cuius tridentem furatus est; aut Martem; illius enim eduxit clam vagina gladium: ne me ipsum dicam, quem exarmavit arcu & sagittis.

Vulc. Haec iste recens natus, qui vix movere se poterat in fasciis?

Ap. Experiere, Vulcane, mox atque ad te accesserit.

Vulc. Atqui iam accessit.

Ap. Quid ergo, cunctane habes instrumenta, nullumque eorum tibi perii?

Vulc. Cuncta, Apollo.

Ap. Tamen inspicie diligenter.

Vulc. Ita me Iuppiter amet, forcipem non video.

Ap. At videbis eum alicubi in cunabulis infantis.

ΗΦΑΙ. Οὕτως ὁξύχειρ ἐστὶ, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελετήσας τὴν κλεπτικὴν.

- 3 ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἤδη στω-
μύλα, καὶ ἐπίτροχα. ὁ δὲ καὶ διακονεῖσθαι ἡμῖν ἐβέλει.
χθές δὲ προκαλεσάμενος τὸν Ἑρωτα κατεπάλαισεν εὐ-
θύς, οὐκ οἷδ' ὅπως ὑφέλων τῷ πόδε' εἴτα μεταξὺ ἐπαι-
νούμενος, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἐκλείψε, προσ-
πτυσσάμενης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νικῇ· τοῦ Διὸς δὲ γελῶντος, τὸ
σκήπτρον· εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ
πῦρ εἶχε, καί κεινόν ἂν ὑφείλετο.

ΗΦΑΙ. Γόργόν τινα τὸν παῖδα Φῆς.

ΑΠ. Οὐ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσικόν.

ΗΦΑΙ. Τῷ τούτῳ τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

- 4 ΑΠ. Χελώνην που νεκρὰν εὐρῶν, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς

1 Ἐν τῇ γαστρὶ) Εὐστάθιος
'Οδυσσ. Γ. λόγος ἐστὶ, φησὶ, τὸν
'Ερμῆν, ἐκ γυνεῆς συγχληρῶσθαι
τὴν κλεπτικὴν, ὡς τῆς μητρὸς Μαίας
συλλουμένης, αἷς ἠθέλει ἐκείνη, ὑφε-
λόμενος τὰ ἐκθύθιτα ἐκρυψε. G.

3 Ἦδη στωμύλα καὶ ἐπίτροχα)
Πελοποννήσια, πιθανὰ, εὐτράπελα,
ἀπατητικά. τὸ ἐπίτροχα, πειγμῆνα
ταχίως. V.

14 Χελώνην) Τούτου μέρντας
καὶ Νικανόρος ἐν τοῖς Ἀλεξίφαρ-
μάχοις. G.

Vulc. Tamne acutis est manibus, ac si in utero medi-
tatus fuerit artem furandi?

Ap. Non tu illum audivisti iam loquentem argutula quae-
dam & volubilia: quin & ministrare nobis vult: heri vero
provocatum Cupidinem luctando deiecit statim, nescio quo-
modo subducens pedes: tum interea dum laudabatur, Ve-
neris cestum furripuit, illum amplexae ob victoriam; Io-
vis autem ridentis sceptrum, &, nisi gravius esset fulmen,
multumque ignem haberet, illum quoque furripuisset.

Vulc. Agilem quendam & alacrem puerum narras.

Ap. Non hoc tantum, sed & iam musicum.

Vulc. Id quo indicio colligere potes?

Ap. Testudinem alicubi mortuam cum invenisset, instru-

συνεπῆζατο· πήχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα κολλάβους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς, καὶ ἐντεινάμενος ἑπτὰ χορδὰς, μελωδεῖ πάνυ γλαυρὸν, ὃν Ἡφαιστε, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς καὶ με αὐτῷ Φθονεῖν τὸν Πάλαϊ κιθαρίζειν ἀσκούντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὡς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄχρι τοῦ ἄδου κατίοι, κλείψων τὶ καὶ κείθεν δηλαδὴ. ὑπόπτερος δ' ἐστὶ καὶ ῥάβδον τινὰ πεποιήται θαιμασίαν τὴν δύναμιν, ἣ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς.

ΗΦΑΙ. Ἐγὼ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι.

ΑΠ. Τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὸν μισθὸν τὴν πυράγραν.

ΗΦΑΙ. Εὖγε ὑπέμνησας ὥστε βαδισῶμαι ἀποληψόμενος αὐτὴν, εἴ που ὡς Φῆς εὐρεθείη ἐν τοῖς σπαργάνοις.

2 Κολλάβους) Τὰ τῶν χορδῶν τῇ τὰς τῆς κιθάρας τεύρας. V. ἐπιτόνια. V.

2 Καὶ μαγάδα) Σανὶς τετράγωνος, ὑπόκυφος, διχομήτη ἐφ' ἑαυ- 3 Γλαυρὸν) Ἡδύ, κοῖλον, σοφόν, ἑμπειρόν, ἀκριβές, λαμπρόν· ταῦτα σημαίνει τὸ γλαυρόν. V.

mentum ex ea musicum compegit: manubriis enim adaptatis, iugo addito, tum claviculis infixis, & asserculo supposito, fidesque intendens septem, canit valde tenerum quiddam, o Vulcane, & continnum, ut egomet ipsi invidiam, qui dudum arte pulsandae citharae exerceor. Praeterea dicebat Maia, illum ne noctu quidem manere in coelo, sed curiositatis ergo usque ad inferos descendere, nempe furaturum aliquid inde etiam: alis autem est instructus: & virgam quandam sibi confecit mirabili virtute praeditam, qua animas ducit, deducitque mortuos.

Vulc. Hanc ipsi donavi, ludicrum ut esset.

Ap. Proinde reddidit tibi mercedem forcipem [furto sublatum.]

Vulc. Recte sane admonuisti: quare ibo ad eum recuperandum, sicubi, ut ais, reperiatur in fasciis.

VIII.

ΗΦΑΙΣΤΟΤ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΦΑΙ. **Τ**Ι με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἤκω γὰρ, ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὸν πέλεκυν ὀξύτατον, εἰ καὶ λίθους δέος μᾶ πληγῇ διατεμεῖν.

ΖΕΥΣ. Εὖγε, ὦ Ἡφαῖστε· ἀλλὰ διέλέ μου τὴν κεφαλὴν εἰς δύο κατενεγκών.

ΗΦΑΙ. Πειρᾶ μου, εἰ μέμνη; πρόσταττε δ' οὖν τάλῃδες, ὅπερ θέλεις σοι γενέσθαι.

ΖΕΥΣ. Διαιρεθῆναί μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις, οὐ νῦν πρῶτον ὀργιζομένῳ πειράσῃ μου· ἀλλὰ χρὴ καθυπεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν ἀπολλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὠδίνων, αἱ μου τὸν ἐγκέφαλον ἀναστρέφουσιν.

ΗΦΑΙ. Ὅρα, ὦ Ζεῦ, μὴ κακόν τι ποιήσωμεν· ὅζυς

VULCANI ET IOVIS.

Vulc. **Q**UID me, Iuppiter, oportet facere? venio enim; ut iussisti, securim habens acutissimam, etiam si lapides opus sit uno ictu diffecare.

Iup. Recte sane, o Vulcane. At tu divide meum caput in duas partes dīcicta securi.

Vulc. Tentasne me, an insaniam? Quin impera vere; quod vis tibi fieri.

Iup. Divide mihi calvariam: quod si morem non gesseris, non nunc primum iratum experiere me. Sed vide, ut ferias omni animi contentione, neque cuncteris: pereo enim prae doloribus, qui meum cerebrum convellunt.

Vulc. Vide, Iuppiter, ne mali quid faciamus: acuta enim

γὰρ ὁ πέλεκυς ἐστί, καὶ οὐκ ἀναιμωτὶ, οὐδὲ κατὰ τὴν Εἰλείθυϊαν μαίωσεται σε.

ΖΕΥΣ. Κατένευγε μόνον, ὦ Ἥφαιστε, θάρρῶν. οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον.

ΗΦΑΙ. Ἀκὼν μὲν, κατοίσω δέ τί γὰρ χρὴ ποιεῖν, σοῦ κελεύαντος; τί τοῦτο; κόρη ἑνοπλος; μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γοῦν ὀξύθυμος ἦσθα, τηλικαύτην ὑπὸ τὴν μήνιγγα παρθένον ζωογονῶν, καὶ ταῦτα ἑνοπλον ἤπου στρατόπεδον, οὐ κεφαλὴν ἐλελήθεις ἔχων· ἡ δὲ πηδᾶ, καὶ πυρρῆχίζει, καὶ τὴν ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλλει, καὶ ἐνθουσιᾷ· καὶ τὰ μέγιστον, καλὴ πάνυ καὶ ἀκμαία γεγένηται ἤδη ἐν βραχεῖ γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο ἡ κόρυς. ὥστε, ὦ Ζεῦ, μαίωτρά μοι ἀπόδος ἐγγυήσας μοι αὐτήν.

1 Τὴν Εἰλείθυϊαν) Ἡ τῶν τιτκου-
σῶν θία. V.

8 Ὑπὸ τῇ μήνιγγι) Τῷ ἰγχι-
φάλευ ὑμῖν. V.

10 Πυρρῆχίζει) Ἡ ἐνοπλος ὀρχί-
ζει. V.

14 Ἐγγυήσας ἔδω αὐτὴν) Ἡ δὲ
κατὰ γάμου κοίτην αὐτῆς μοι
αὐτήν. V.

securis est, & non sine sanguine, neque ad Lucinae morem tibi obstetricabitur.

Iup. Incute modo, Vulcane, audacter: ego enim novi, quid conducat.

Vulc. Invitus quidem, sed tamen feriam: quid enim aliquis faciat, te iubente? Quid hoc? puella armata? Magnum, o Iuppiter, malum habuisti in capite: merito igitur iracundus eras, qui tantam sub cerebri membrana virginem vivam nutries, idque armatam: profecto castra, non caput clam nobis habuisti. Haec vero saltat, inque armis tripudiat, clypeum concutit, ac hastam vibrat, & furore concitatur: quodque maximum est, formosa admodum ac matura exstitit brevi: caesa quidem, sed ornat hoc etiam ipsum galea. Quare, o Iuppiter, obstetriciam mercedem redde illa virgine mihi desponsa,

ΖΕΥΣ. Ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἡφαιστεῖ παρθένος γὰρ αἰεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γοῦν τό γε ἐπ' ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω.

ΗΦΑΙ. Τοῦτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· καὶ ἤδη συναρπάσω αὐτήν.

ΖΕΥΣ. Εἰ σοι ῥάδιον, οὕτω ποίει. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἑρᾶς.

Iur. Quae fieri nequeant petis, Vulcane: perpetuo enim virgo manere vult. Attamen, quantum in me est, nihil obloquor.

Vulc. Hoc volebam: reliqua mihi curae erunt: iamque ipsam corripiam.

Iur. Si tibi hoc facile, ita fac: novi tamen, quae fieri nefas sit, te appetere.

I X.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

Ι ΠΟΣ. ΕΣΤΙΝ, ὦ Ἑρμῇ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Δίῃ;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ.

ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει, Φημί. ἄκαιρον γὰρ, ὥστε οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι.

ΠΟΣ. Μῶν τῇ Ἡρᾷ σύνεστιν;

NEPTUNI ET MERCURII.

Nept. ΕΣΤΙΝΕ, Mercuri, nunc convenire Iovem?

Merc. Nequaquam, Neptune.

Nept. Attamen, adesse me, renuntia ipsi.

Merc. Ne molestus sis, inquam: non opportunum enim; atque adeo visere non licet eum in praesentia.

Nept. Num Iunoni dat operam?

ERM. Οὐκ' ἀλλ' ἑτεροῖόν τι ἐστί.

ΠΟΣ. Συνίημι. ὁ Γανυμήδης ἔνδον.

ERM. Οὐδὲ τοῦτο· ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός.

ΠΟΣ. Πόθεν, ὦ Ἑρμῇ; δεινὸν γὰρ τοῦτο Φῆς.

ERM. Αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστι.

ΠΟΣ. Ἄλλ' οὐ χρὴ πρὸς ἐμὲ θείον γε ὄντα.

ERM. Τέτοκεν ἀρτίως, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ἄπαγε, τέτοκεν ἐκεῖνος; ἐκ τίνος; οὐκοῦν ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὦν; ἀλλ' οὐδὲ ἐπισήμαινεν αὐτῷ ἡ γαστήρ ὄγκον τινά.

ERM. Εὖ λέγεις· οὐ γὰρ ἐκεῖνη εἶχε τὸ ἔμβρυον.

ΠΟΣ. Οἶδα· ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὐτίς, ὥσπερ τὴν Ἀθηνᾶν τοκάδα γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει.

ERM. Οὐκ' ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκύει τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης βρέφος.

Merc. Minime: sed longe aliud quiddam est.

Nept. Intelligo: Ganymedes intus.

Merc. Neque hoc: at ipse sane non optime valet.

Nept. Unde vero, Mercuri? nam mirificum hoc est, quod narras.

Merc. Pudet eloqui, tale est.

Nept. At non decet apud me quippe patrum.

Merc. Peperit iam modo, Neptune.

Nept. Apage: illene peperit? ex quo? ergo nobis nec opinantibus fuit ambiguo sexu: sed nec indicium fecit eius uterus tumoris ullius.

Merc. Recte ais: neque enim ille habebat foetum.

Nept. Teneo: ex capite peperit iterum, ut Minervam: puerperum enim habet caput.

Merc. Neutiquam: sed in femore ferebat ex Semele infantem.

ΠΟΣ. Εὖγε ὁ γενναῖος, ὡς ὅλος ἡμῶν κυφορεῖ καὶ πανταχόθι τοῦ σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν;

2 ΕΡΜ. Θεβαία, τῶν Κάδμου θυγατέρων μία. ταύτη συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν.

ΠΟΣ. Εἶτα ἔτεκεν, ᾧ Ἑρμῇ, ἀντ' ἐκείνης;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα, εἰ καὶ παράδοξον εἶναι σοι δοκεῖ. τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα, οἶσθα δὲ ὡς ζηλότυπός ἐστι, πείθει αἰτῆσαι παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν ἔκειν παρ' αὐτήν· ὡς δ' ἐπέισθη, καὶ ἦκεν ἔχων καὶ τὸν κεραυνόν, ἀνεφλέγη ὁ ὄρφος· καὶ ἡ Σεμέλη μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀνατεμόντα τὴν γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἀνακομίσαι ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἑπταμηνιαῖον. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτοῦ μηρόν, ἐντίθησιν, ὡς ἀποτελεσθεῖν ἐνταῦθα, καὶ νῦν τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεμεν αὐτὸ, καὶ μαλακῶς ἀπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.

Nept. Euge, ut bonus ille totus nobis uterum gestat, & in omni parte corporis! at quanam est Semele?

Merc. Thebana, Cadmi filiarum una: illam congressus gravidam fecit.

Nept. Tum peperit, Mercuri, eius vice?

Merc. Ita planè, tametsi fidem mereri res tibi non videatur: Semelen enim dolis aggressa Iuno (nostri gravem eius aemulationem) inducit ad petendum a Iove, cum tonitribus ac fulminibus ut veniat ad se. Cum morigeratus accessit fulmen habens, succensum est testum, ipsaque Semele perit ab igne: tum me iubet, exsecto utero mulieris, deferre nondum maturum ad se foetum septimestrem: postquam feci, percisso femori suo indit, ut maturaretur ibi. Nunc tertio iam mense partum edidit, atque imbecillius ex laboribus habet.

ΠΟΣ. Νῦν οὖν ποῦ τὸ βρέφος ἐστίν;

ΕΡΜ. Ἐς τὴν Νύσσαν ἀποκομίσας, παρέδωκα ταῖς Νύμφαις ἀνατρέφειν, Διόνυσον ἐπονομασθέντα.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἀμφοτέρα, τοῦ Διονύσου τούτου καὶ μητὴρ καὶ πατὴρ ὁδὲ ἐστίν;

ΕΡΜ. Ἐοικεν. ἄπειμι δ' οὖν ὕδαρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἶσων, καὶ τᾶλλα ποιήτων, ὅσ' ἂν νομίζεται, ὥσπερ λεχοῖ.

Nept. Ubinam nunc infans est?

Merc. In Nyssam ablatum tradidi Nymphis educandum; imposito Dionysi nomine.

Nept. Ergo utrumque Dionysi istius & mater & pater est hicce?

Merc. Ita quidem videtur. At abeo, aquam ipsi ad vulnus laturus, ceteraque curaturus, quæ solent, tanquam puerperæ.

X.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

ΕΡΜ. Ω ἭΛΙΕ, μὴ ἐλάσῃς τήμερον, ὃ Ζεὺς Φησι, 1
μηδὲ αὔριον, μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' ἔνδον μένε· καὶ
τὸ μεταξὺ μία τις ἔστω νύξ μακρὰ, ὥστε λυέτωσαν
μὲν αἱ Ὠραι αὖθις τοὺς ἵππους, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ,
καὶ ἀνάπαυε διὰ μακροῦ σεαυτόν.

MERCURII ET SOLIS.

Merc. SOL, ne currum egeris hodie, Iuppiter ait, nec
cras, neque perendie; sed intus mane: idque temporis
intervallum una esto nox longa. Quare solvunto Horæ
iterum equos: tu restingue ignem, teque recrea quiete post
longum tempus.

ΗΛ. Καινὰ ταῦτα, ὦ Ἑρμῇ, καὶ ἀλλόκοτα ἦκεις παραγγέλλων. ἀλλὰ μὴ παραβαίνειν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλάσαι τῶν ὄρων, κατὰ μοι ἄχβεται, καὶ τὴν νύκτα τριπλάσιαν τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέγνωκεν;

ΕΡΜ. Οὐδὲν τοιοῦτον· οὐδ' ἐς αἰὲ τοῦτο ἔσται. δεῖται δέ τι νῦν αὐτὸς ἐπιμηκεστέραν γενέσθαι οἱ τὴν νύκτα.

ΗΛ. Ποῦ δὲ καὶ ἐστίν, ἢ πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦτά μοι;

ΕΡΜ. Ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τῆς Ἀμφιτρίωνος γυναικὸς, ἥ σύνεστιν.

ΗΛ. Ἐρῶν αὐτῆς; εἴτα οὐχ ἱκανὴ νῦξ μία;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς. τεχνῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμολίας ταύτης μέγαν, καὶ πολυάβλον θεόν. τοῦτον οὖν ἐν μιᾷ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον.

2 ΗΛ. Ἀλλὰ τελεσιουργεῖτω μὲν ἀγαθὴ τύχη. Ταῦτα δ' οὖν, ὦ Ἑρμῇ, οὐκ ἐγίνετο ἐπὶ τοῦ Κρόνου, (αὐτοὶ 16 Αὐτοὶ γάρ) Γράφεται, μόνει γάρ. V.

Sol. Infolita haec, o Mercuri, atque inusitata nuntians ades: sed numquid de via aberrare visus sum in cursu, & extra limites equos agere, idque mihi succenset, & propterea noctem triplo maiorem die facere constituit?

Merc. Nihil quidem tale: neque semper illud erit: sed ita nimirum usus est, ut noctem sibi fieri productiorem velit.

Sol. Ille autem ubi est, aut unde missus tu, ut haec mihi nuntiares?

Merc. Ex Boeotia, Sol, ab Amphitryonis uxore, cum qua una est.

Sol. Scilicet illam amans: tum porro non satis est una nox?

Merc. Neutiquam: creari enim aliquem oportet ex illo congressu magnum & multis certaminibus insignem Deum: is talis ut una nocte absolvatur, fieri non potest.

Sol. Quin ergo, quod bene vortat, consummato. At illa certe, Mercuri, non fiebant aetate Saturni, (sumus au-

γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν) οὐδ' ἀπόκοιτος ἐκεῖνος παρὰ τῆς Ῥέας ἦν, οὐδ' ἀπολιπὼν ἂν τὸν οὐρανὸν ἐν Θήβαις ἐκοιμᾶτο· ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα, νύξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ὥραις· ξένον δὲ, ἢ παρηλλαγμένον οὐδέν. οὐδ' ἂν ἐκοινῶνισέ ποτε ἐκεῖνος θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυστήνου γυναιίου ἕνεκα χρή ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπεστέρους μὲν γενέσθαι τοὺς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον δὲ τὴν ὁδὸν, ἀτριβῇ μένουσαν ἐξῆς τριῶν ἡμερῶν, τοὺς δ' ἀνθρώπους ἀβλῖως ἐν σκοτεινῷ διαβιοῦν. τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων, καὶ καθεδοῦνται περιμένοντες, ἐστ' ἂν ἐκεῖνος ἀποτελέσῃ τὸν ἀθλητὴν, ὃν λέγεις, ὑπὸ μακρῷ τῷ ζῴῳ.

ERM. Σιώπα, ὦ Ἥλιέ, μή τι κακὸν ἀπολαύσῃς τῶν λόγων· ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σελήνην ἀπελθὼν καὶ τὸν Ὑπνον, ἀπαγγελῶ καί κεῖνοις, ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε, τὴν μὲν σχολῇ προβαίνειν, τὸν δὲ ὕπνον μὴ ἀνίεναι.

16 Μὴ ἀνίεναι) Γράφεται, μὴ ἀνίσταται. V.

tem soli sine arbitris) neque secubabat ille a Rhea, nec relicto coelo Thebis in lectum ibat: sed dies erat dies, & nox itidem pro mensura sua exacta ad anni tempestates; insolens vero, aut praeter ordinem mutatum nihil; nec unquam ille rem habuisset cum mortali femina. Nunc contra miserae mulieris ergo cuncta sunt sursum deorsum vertenda: minus agiles fiunt equi quiescendo; via difficilior, non terenda quippe per continuos tres dies; homines interea misere in caligine degent: hos scilicet fructus capient ex Iovis amoribus, sedebuntque expectantes usque dum ille perficiat athletam, quem dicis, inter longas istas tenebras.

Merc. Tace, Sol, ne infortunium tibi afferant isti sermones. Ego vero ad Lunam properans & Somnum, renuntiabo iis etiam, quae Iuppiter mandavit; illa quidem ut

Lucian. Vol. II.

C

τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἀγνοήσωσι μακρὰν οὕτω τὴν νύκτα γεγενημένην.

lente progrediatur, Somnus autem ne remittat homines, ignoraturos nempe tam longam exstitisse noctem.

XI.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

Ι ΑΦΡ. **Τ**Ι ταῦτα, ὦ Σελήνη, Φασὶ ποιεῖν σε; ὅπότε ἂν κατὰ τὴν Καρίαν γένη, ἰστάναι μὲν σε τὸ ζεύγος ἀφωρῶσαν ἐς τὸν Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαίθριον, ἅτε κυνηγέτην ὄντα, ἐνίστε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐτὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ;

ΣΕΛ. Ἐρώτα, ὦ Ἀφροδίτη, τὸν σὸν υἱὸν, ὅς μοι τούτων αἴτιος.

ΑΦΡ. Ἐὰν ἐκεῖνος ὑβριστὴς ἔστιν ἐμὲ γοῦν αὐτοῦ τὴν μητέρα οἷα δέδρακεν, ἄρτι μὲν ἐς τὴν Ἰδὴν κατάγων, Ἀγχίσου ἕνεκα τοῦ Ἰλιέως, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μεираκίον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάτῃ

VENERIS ET LUNAE.

Ven. **Q**UID ista, Luna, dicunt facere te? cum adversus Cariam veneris, sistere te bigas, & despectare in Endymionem dormientem sub divo, quippe venatorem; aliquando etiam descendere ad ipsum ex media via?

Lun. Sciscitare, Venus, ex filio tuo, qui mihi horum causa.

Ven. Hem, ille insolenter iniuriosus est: en, in me matrem qualia designavit, nunc in Idam deducens Anchisae Iliensis gratia; alias in Libanum, ad Assyrium illum adolescentulum, quem cum & Proserpinae amabilem fecit, ex

ἐπέραστον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώ-
μενον ὥστε πολλάκις ἠπείλησα, εἰ μὴ παύσεται τοι-
αῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲν αὐτοῦ τὰ τῶσα, καὶ τὴν Φά-
ρετραν, περιαιρήσειν δὲ καὶ τὰ πτερὰ ἥδη δὲ καὶ πλη-
γὰς αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ ὃ δὲ οὐκ
οἶδ' ὅπως τοπαραυτίκα δεδιώς, καὶ ἰκετεύων, μετ' ὀλί-
γον ἐπιλέλησται ἅπαντων. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὃ 2
Ἐνδυμίων ἐστίν; εὐπαραμύθητον γὰρ οὕτω τὸ δεινόν.

ΣΕΛ. Ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς, ὦ Ἀφροδίτη, δο-
κεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν ὑποβαλλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας
τὴν χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαῖᾳ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια,
ἥδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑπορρέοντα ἢ δεξιά δὲ, περὶ τὴν κεφα-
λὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη, ἐπιπρέπει τῷ προσώπῳ
περικειμένη ὃ δὲ ὑπὸ τοῦ ὕπνου λελυμένος, ἀναπνέει
τὸ ἀμβρόσιον ἐκείνο ἄσθμα. τότε τοῖνον ἐγὼ ἀΨοφῆτι
κατιοῦσα, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βεβηκυῖα, ὥς ἂν
μὴ ἀνεγράμενος ἐκταραχθεῖν οἶδθα τί ἂν οὖν σοι λέ-

dimidia parte mihi furrripuit meos amores. Atque adeo fae-
pe comminata fui, nisi desistat talia facere, me contractu-
ram esse eius arcus & pharetram, immo etiam circumci-
suram alas: quin iam plagas ipsi intentavi in nates sanda-
lio: is autem nescio quo pacto, in praesentia quidem ti-
mefactus & supplex, post paulo oblitus est omnium. At
dic mihi, pulcherne Endymion est? malum enim hoc ma-
xime solatio mitigetur.

Lun. Mihi quidem fane pulcher, o Venus, videtur: tum-
que maxime, quando subiecta super rupem chlamyde dor-
mit, sinistra tenens iacula ex manu paene defluentia; dex-
tra vero circa caput sursum reflexa admodum decet fa-
ciem ambiens: ipse vero somno solutus efflatum recipro-
cat ambrosium illum halitum. Tunc ergo sine ullo strepi-
tu delapsa, summisque pedum digitis innixa, ne experge-

γοιμι τὰ μετὰ ταῦτα· πλὴν ἀπόλλυμαί γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

factus subito conturbetur; rem nosti: quid ergo tibi porro dicam, quae consequuntur: hoc tantum, dispereo amore.

XII.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

Ι ΑΦΡ. **Ω** ΤΕΚΝΟΝ Ἐρως, ὅρα οἷα ποιεῖς. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὅποσα τοὺς ἀνθρώπους ἀναπείβεις καθ' αὐτῶν ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ ὅς τὸν μὲν Δία πολύμορφον ἐπιδεικνύεις, ἀλλάττων ἐς ὃ, τι ἂν σοι ἐπὶ τοῦ καιροῦ δοκῇ· τὴν Σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, τὸν Ἥλιον δὲ παρὰ τῇ Κλυμένη βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις, ἐπιλεησμένον τῆς ἱππασίας. ἃ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὕβριζεις, θάρρων ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ, ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Ῥέαν αὐτὴν γραῦν ἤδη, καὶ μητέρα τοσούτων Θεῶν, ἀνέπεισας παιδεραστεῖν, καὶ τὸ Φρύγιον μεिरάκιον ἐκεῖνο πο-

VENERIS ET CUPIDINIS.

Ven. **Ο** FILI Cupido, vide, qualia facis: non ea, quae in terra contingunt, dico, quaecunque homines inducis, ut in se quisque aut alii in alios admittant; sed etiam quae in coelis: qui Iovem quidem multas in formas conversum identidem exhibes, eum mutans in quodcunque tibi commodum videtur, Lunam deducis ex coelo, Solem apud Clymenen commorari nonnunquam cogis oblitum cursus ordiendi: nam quae in me genitricem committis, confidenter quasi iure tuo facis. Sed tu, audacissime, Rheam etiam ipsam iam verulam & matrem tot Deorum impulisti, ut puerum amet, Phrygiumque istum adolescentulum appe-

θεῖν· καὶ νῦν ἐκεῖνη μέμνηεν ὑπὸ σοῦ, καὶ ζευξαμένη τοὺς
λέοντας, παραλαβοῦσα καὶ τοὺς Κορύβαντας, ἅτε μα-
νικοὺς καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω τὴν Ἰδὴν περι-
πολοῦσιν· ἡ μὲν, ὀλολύζουσα ἐπὶ τῷ Ἄττῃ· οἱ Κορύβαν-
τες δέ, ὁ μὲν αὐτῶν, τέμνεται ξίδι τὸν πῆχυν, ὁ δέ,
ἀνείς τὴν κόμην, ἔεται μεμνηνὼς διὰ τῶν ὀρώων· ὁ δέ, αὐ-
λεῖ τῷ κέρατι· ὁ δέ, ἐπιβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ, ἢ ἐπικτυ-
πεῖ τῷ κυμβαλῷ· καὶ ὅλως, φόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν
τῇ Ἰδῇ ἅπαντά ἐστι. δέδια τοίνυν ἅπαντα, δέδια τὸ τοι-
οῦτο ἢ τὸ μέγα σὲ κακὸν τεκοῦσα, μὴ ἀπομανεῖσά ποτε
ἡ Ῥέα, ἢ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὖσα, κελεύσῃ τοὺς
Κορύβαντας συλλαβόντας σε διασπάσασθαι, ἢ τοῖς
λέουσι παραβαλεῖν ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὀρώσα.

ΕΡΩΣ. Θάρρει μήτηρ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέουσιν αὐτοῖς 2
ῥῆ ξυνήτης εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπαναβάς ἐπὶ τὰ νῶτα,
καὶ τῆς κόμης λαβόμενος, ἠνιοχῶ αὐτούς· οἱ δέ, σαίνουσιν

tar. Nunc illa furit opera tua; iunctisque leonibus & af-
sumtis in comitatum Corybantibus, qui scilicet fanatici sint
& ipsi, fursum deorsum Idam circumvagantur, haec ulu-
latus edens ob Artin, Corybantes autem, hic conscindit
sibi ense cubitum, ille effusa coma fertur furietus per mon-
tes, alius tibiam inflat adunco cornu, alius bombum ex-
citatur pulso tympano, aut increpat cymbalo: & in summa,
tumultus furorisque in Ida omnia sunt plena. Pertimesco
igitur cuncta: metuo tale quiddam ego, quae te magnum
malum peperit, ne quando plane in furorem acta Rhea,
vel dixero potius mentis suae compos iubeat Corybantas
comprehensum te discerpere, aut leonibus obicere: ista
timeo, in periculo te versantem videns.

Cap. Bono esto animo, mater, quandoquidem & leoni-
bus ipsis iam familiaris sum, & saepe consensu eorum
tergis, prehensaque iuba tanquam habenis eos rego: illi

με, καὶ τὴν χεῖρα δεχόμενοι ἕς τὸ στόμα, περιλιχνησάμενοι ἀποδιδόασί μοι αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ρέα, πότε ἂν ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὕσα ἐν τῷ Ἄττι; καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνὺς τὰ καλὰ οἷά ἐστιν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῶν καλῶν μὴ τοῖνον ἐμὲ αἰτιάσθε τούτων. ἢ θέλεις σὺ, ὦ μήτερ, αὐτὴ μηκέτι ἐραῖν, μήτε σὲ τοῦ Ἄρεως, μήτ' ἐκείνον σοῦ;

ΔΦΡ. Ὡς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς ἀπάντων. ἀλλὰ μεμνήσῃ μου ποτὲ τῶν λόγων.

vero adulantur mihi, & manum acceptam in os delambentes restituunt: de ipsa vero Rhea, quando tandem illa otium agat, adversum me ut quidquam conetur tota in Attide occupata. At porro quid ego delinquo, si ostendam pulchra, qualia sunt? vosmet autem ipsae desiderio tenemini pulchrorum: eorum ergo ne me infimuletis: hoc enim vis, marer, ut non amplius ames neque ipsa Martem, nec ille te?

Ven. Quam mirificus es & superior omnibus! sed erit, cum recordabere dicta mea.

XIII.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Ι ΖΕΥΣ. ΠΑΥΣΑΣΘΕ, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀπρεπὴ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου τῶν θεῶν.

IOVIS, AESCULAPII ET HERCULIS.

Iup. CESSATE, Aesculapi & Hercules, rixantes inter vos quasi homines: indecora enim haec, & aliena convivio Deorum.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, ταυτοῖ τὸν Φαρμακία προκατακλίνεσθαι μου.

ΑΣΚ. Νῆ Δία, καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι.

ΗΡΑ. Κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν, ἀ μὴ θέμις ποιῶντα, ὧν δὲ κατ' ἔλεον αὐθις ἀθανασίας μετέληφας;

ΑΣΚ. Ἐπιλέλῃσαι γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡρακλῆς, ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγείς; ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ;

ΗΡΑ. Οὐκ οὐν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν ὃς Διὸς μὲν υἱὸς εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος. σὺ δὲ ριζοτόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης, νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ἐπιθήσειν τῶν Φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ οὐδὲν ἐπιδεδειγμένος.

ΑΣΚ. Εὖ λέγεις, ὅτι σου τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην, 2

12 Καὶ ἀγύρτης) Ἐπαίτης, φιλοκερδής, V..

Herc. Et tu velis, o Iuppiter, istum veneficum supra me accumbere?

Aesc. Sic fane decet: etenim melior sum.

Herc. Quo in genere, attonite? ideone, quod te Iuppiter fulmine percussit, quae fas non erat, facientem? nunc autem per misericordiam iterum immortalitatem participasti.

Aesc. Scilicet oblitus es, Hercules, in Oeta te conflasse, qui mihi exprobres ignem.

Herc. Nequaquam pari similitque ratione vita nobis est exacta, ut qui Iovis sum filius, tantosque labores suscepi expurgando hominum aetatem, feris debellandis, & in homines iniuriosos animadvertendo: tu vero praefectas herbarum radices colligis, & circulator es, aegrotis ut maxime hominibus utilis ad imponenda medicamenta, qui virile tamen nihil praestiteris.

Aesc. Recte narras: nam iniusta tibi flammae vestigia fa-

ἔτε πρῶην ἀνῆλθες ἡμίλεκτος ὑπ' ἀμφοῖν διεσθαρμένος
τῷ σώματι, τοῦ χιτῶνος, καὶ μετὰ τοῦτο, τοῦ πυρός.
ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μὴδὲν ἄλλο, οὔτε ἐδούλευσα ὥσπερ σὺ, οὔτε
ἐξαινον ἔρια ἐν Λυδία, πορφυρίδα ἐνδεδυκώς, καὶ παιό-
μενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδαλῶ, ἀλλ' οὔδε
μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα.

ΗΛΑ. Εἰ μὴ παύσῃ λαιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα
εἴσῃ, ὥς οὐ πολὺ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός
σε, ῥίψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε μὴδὲ τὸν
Παιῶνα ἰάσασθαι σε, τὸ κρανίον συντριβέντα.

ΖΕΥΣ. Παύσασθέ, Φημι, καὶ μὴ ἐπιταράττετε
ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν, ἡ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς
τοῦ συμποσίου· καίτοι εὐγναμον, ὦ Ἡρακλῆς, προ-
κατακλίνεσθαι σου τὸν Ἀσκληπιόν, ἅτε καὶ πρότερον
ἀποθανόντα.

6 Τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα) καὶ Κρεντιάδης. V.
Μιγάραν τέκνα τοῦ Ἡρακλέους, 12 Τὴν ξυνουσίαν) Τὴν εὐνο-
μίαν. V.
Οὔτης, Θερμαχός, Δημοκλῆος χίαν. V.

navi, quando nuper huc ascendisti semustus, ab utrisque
corrupto corpore, tum tunica, tum deinde igne. Ego ve-
ro si nihil aliud, neque servivi, quemadmodum tu, neque
carminavi lanam in Lydia purpuream vestem indutus, istus-
que ab Omphale aureo sandalio: sed neque atra bile per-
citus interfeci liberos & uxorem.

Herc. Nisi desieris conviciari mihi, confestim scies, quam
tibi non multum profutura sit immortalitas: etenim subla-
tum te proiiciam praecipitem in caput e coelo, ut ne Paean
quidem ipse mederi tibi possit, cranio contrito.

Iup. Finem, inquam, altercandi facite, & non contur-
bate nobis consuetudinis iucunditatem: sin, ambos ego
ablegabo vos foras a convivio. Enimvero aequum est, Her-
cules, priorem decumbere Aesculapium, ut qui prior etiam
obierit.

XIV.

ΕΡΜΟΤ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

ERM. ΤΙ σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἀπολλον; 1

ΑΠ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς.

ERM. Ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον· σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν Δάφνην σε λυπεῖ ἔτι;

ΑΠ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἐρώμενον πενθῶ τὸν Λάκωνα τὸν Οἰβάλου.

ERM. Τέβηκε γὰρ, εἰπέ μοι, ὁ Ὑάκινθος;

ΑΠ. Καὶ μάλα.

ERM. Πρὸς τίνος, ὦ Ἀπολλον; ἢ τίς οὕτως ἀνέραστος ἦν, ὥς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μειράκιον;

ΑΠ. Αὐτοῦ ἐμοῦ τὸ ἔργον.

ERM. Οὐκ οὖν ἐμάνης, ὦ Ἀπολλον;

ΑΠ. Οὐκ, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο.

MERCURII ET APOLLINIS.

Merc. QUID contracto vultu es, Apollo?

Ap. Quia enim, Mercuri, parum ex sententia mihi procedunt res amatoriae.

Merc. Dignum certe moerore tale negotium! tu vero qua parte infortunatus es? num casus Daphnes te pungit adhuc?

Ap. Nequaquam; sed delicias lugeo Laconem illum Oebali filium.

Merc. Interiitne, dic, quaeso, mihi, Hyacinthus?

Ap. Maxime.

Merc. A quo, Apollo? & quis adeo amoris expers erat, ut occiderit formosulum illum iuvenem?

Ap. Meum ipsius hoc est facinus.

Merc. Num ergo te furor agitavit, Apollo?

Ap. Haud fane: sed infortunium quoddam involuntarium accidit.

ERM. Πῶς; ἐβέλω γὰρ ἀκούσαι τὸν λόγον.

- 2 ΑΗ. Δισκεύειν ἐμάνθανε, καὶ γὰρ συνεδίσκευον αὐτῷ· ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος Ζέφυρος, ἥρα μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτός, ἀμελούμενος δὲ, καὶ μὴ Φέρων τὴν ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέρριψα, ὥσπερ εἰώθαμεν, τὸν δίσκον ἐς τὸ ἄνω· ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδί· ἐνέσεισε Φέρων αὐτόν, ὥστε ἀπὸ τῆς πληγῆς αἷμά τε ρυῖναι πολὺ, καὶ τὸν παῖδα εὐδὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν Ζέφυρον αὐτίκα ἡμευνάμην κατατοξεύσας, Φεύγοντι ἐπισπόμενος ἄχρι τοῦ ὄρους· τῷ παιδί δὲ καὶ τάφον ἐχωσάμην ἐν Ἀμυκλαῖς, ὅπου ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος

1 Τὸν λόγον) Τὸν τρόπον. G.

4 Ἀμελούμενος δι'... ἐγὼ...)
Οὐχ οὕτως ἐποίησεν· προτέβεις γὰρ εὐθεῖαν τὴν γυνικὴν ἐπιφέρει· οὕτως Ὀμπος B. σκέπει· ὁ μὲν οὐρανὸν οὐρὸν ἰκάνει. Ἡ ἐν ὑπερβατῇ οὕτω γαπτεὶν τὴν σύνταξιν· ἀμελούμενος δὲ ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου καταπνεύσας. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο πάλιν ζητεῖται, διὰ τί οὐκ εἶπεν, ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου καταπνεύσας, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ καὶ Φαμίν, ὅτι Ἀττικὴ συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γυνικῆς εὐθεῖαν παραλαμβάνειν. G.

6 (Ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου) Ἀντὶ, ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου· Ἀττικὴ γὰρ συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γυνικῆς εἰς εὐθεῖαν περιλαμβάνειν. V.

7 Ἐνέσεισε) Ἐνέσεισε ἐφόρυσεν αὐτόν. G.

10 Ἐπισπόμενος) Ἐπισπόμενος ἀντὶ τοῦ ἐλκόμενος ὡς μίγα, ἀπὸ τοῦ ἐπισπάσμαι· ἐπισπόμενος δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπακολουθεῖν, ὥσπερ ἐνταῦθα, μικρὸν ἀπὸ τοῦ ἐπειμαι· ἔστι δὲ ποιητικόν· ἐντάσσεται δὲ γυνικῇ. V.

Merc. Quo tandem pacto? nam volo rem audire.

Ap. Discum tractare discebat, egoque una cum eo disco exercebar: tum, qui pessime ventorum pereat, Zephyrus amabat iamdudum & ipse, sed neglectus, neque ferens istud fastidium, dum proiicio, ut solebamus, discum in altum; Zephyrus, inquam, a Taygeto deorsum spirans in caput puero impexit, quam poterat vehementissime, discum illum, sic ut ex vulnere sanguis manaret multus, & puer statim emoreretur. At ego Zephyrum e vestigio ultus sum sagittis immisissis, fugientem persecutus usque ad montem; puero vero sepulcrum exaggeravi Amyclis, ubi discus illum deiecit; atque a sanguine florem submittere ter-

ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἥδιστον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ εὐ-
ανθέστατον ἀνθέων ἀπάντων, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον,
ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. ἄρά σοι ἀλόγως λελυπῆσθαι
δοκῶ;

ΕΡΜ. Ναὶ, ὦ Ἀπολλον' ἦδεις γὰρ θνητὸν πεποιη-
μένος τὸν ἐρώμενον ὥστε μὴ ἄχθου ἀποθανόντας.

3 Ἐπαιαζόντα) Ἐπιθρήνοντα, ἐπιτραγωδοῦντα. G.

ram feci suavissimum, Mercuri, & floridissimum omnium
florum, qui praeterea literas habet luctum super mortuo
testantes. Num tibi sine ratione tristitia videor affectus?

Merc. Utique, Apollo: noras enim, qui mortalis esset,
te tibi nactum fuisse amatum: quare ne graviter feras eo
mortuo.

XV.

ΕΡΜΟΣ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

ΕΡΜ. Τὸ δὲ καὶ χαλὸν αὐτὸν ὄντα Ἡφαιστον, καὶ ἱ
τέχνην ἔχοντα βάναισον, ὦ Ἀπολλον, τὰς καλλίστας
γεγαμηκέμαι, τὴν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὴν Χάριν;

ΑΠ. Εὐποτμία τις, ὦ Ἑρμῆ, πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ
θαυμάζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνούσας αὐτῶν, καὶ μάλι-
στα ὅταν ὀρῶσιν ἰδρῶτι ρεόμενον, εἰς τὴν κάμινον ἐπικε-
ς Εὐποτμία) Εὐτυχία. V.

MERCURII ET APOLLINIS.

Merc. **E**T quale tandem, claudum istum Vulcanum, & ar-
tis opificem illiberalis, Apollo, pulcherrimas in matrimo-
nio habere Venerem & Gratiam!

Ap. Fati quaedam felicitas, o Mercuri: neque tamen id
non demiror, qui pati possint consuetudinem eius, maxi-
me quando vident sudore manantem, in fornacem prorum

κυφώτα, πολλήν αἰθάλην ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔχοντα. καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι.

ΕΡΜ. Τοῦτο καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Ἡφαίστῳ φθονῶ· σὺ δὲ κόμα, ὦ Ἀπολλον, καὶ κιθάριζε, καὶ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρόνει, καὶ γὰρ ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ, καὶ τῇ λύρᾳ· εἴτα, ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι δεοί, μόνοι καθευδόμεν.

- 2 ΑΠ. Ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφροδίτος εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικά, καὶ δύο γούν, οὓς μάλιστα ὑπερηγάπησα, τὴν Δάφνην, καὶ τὸν Ὑάκινθον, ἥ μὲν ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὥστε εἴλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ συνείναι· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ δίσκου ἀπώλετο, καὶ νῦν ἀντ' ἐκείνων στεφάνους ἔχω.

ΕΡΜ. Ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην· ἀλλ' οὐ χρὴ αὐχεῖν.

9 Ἀφροδίτης) Ἀφρὸς καὶ ἀντιχαρις. V.

atque intentum, multam fuliginem in facie habentem: atamen talem amplectuntur, osculantur & una cubant.

Merc. Illud & ipse indignor, Vulcanoque invideo. Iam tu capillos come, Apollo, & citharam pulsa, & superbius ob pulchritudinem effer te, atque ego ob palaestricum corporis habitum, & artem lyrae temperandae; tum ubi cubitum erit eundum, foli scilicet dormiemus.

Ap. Ego quidem & alias invenustus sum in rebus amatoriis: duorum ergo, quos maxime supra ceteros dilexi Daphnen & Hyacinthum, haec aufugit me & odio habet usque eo, ut praeoptarit arbor fieri, quam mecum esse; ille autem disci iactu interiit: & nunc illorum vicem coronas habeo.

Merc. At ego iam aliquando Venerem: sed non oportet gloriari.

ΑΠ. Οἶδα, καὶ τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγεται τετοκέναι· πλὴν ἐκεῖνό μοι εἶπε, εἴ τι οἶσθα, πῶς οὐ ζηλοτυπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τὴν Χάριν, ἢ Χάρις ταύτην;

ΕΡΜ. Ὅτι, ὦ Ἀπολλων, ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ 3
Λήμνῳ σύνεστιν, ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ οὐρανῷ ἄλλως τε, περὶ τὸν Ἄρη ἔχει ταπολλὰ, καὶ κείνου ἐρᾷ, ὥστε ὀλίγον αὐτῇ τοῦ χαλκίως τούτου μέλει.

ΑΠ. Καὶ ταῦτα οἶει τὸν Ἡφαιστον εἰδέναι;

ΕΡΜ. Οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν δράσαι δύναίτο, γενναῖον ὁρῶν νεανίαν, καὶ στρατιώτην αὐτόν· ὥστε τὴν ἡσυχίαν ἄγει· πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμά τινα ἐπιμηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλλήψεσθαι, σαγηνεύσας ἐπὶ τῆς εὐνῆς.

ΑΠ. Οὐκ οἶδα, εὐξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθε-
σόμενος εἶναι.

Ap. Scio: Hermaphroditum etiam ex te dicitur peperisse: Verum illud mihi, si forte scis, expone, quo pacto non aemulatur Venus Charitem, aut Charis illam?

Merc. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso degit; Venus in coelo: quae praeterea circa Martem est occupata plurimum, eumque amat; ideoque parum ipsam fabri ferrarii cura tangit.

Ap. Haec tu putas Vulcanum scire?

Merc. Sane: sed quid efficere possit, cum strenuum videt iuvenem, eumque militem: quare quiescit, sibi que temperat; nisi quod minatur, vincula se quaedam machinatur adversus illos, & oppressurum irretitos in lecto.

Ap. Nescio: at equidem optaverim is esse, qui sit capiendus.

XVI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΛΗΤΟΥΣ.

Ι ΗΡΑ. **Κ**ΑΛΑ μὲν γὰρ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διὶ.

ΛΗΤ. Οὐ πάσαι, ὦ Ἥρα, τοιούτους τίκτειν δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἥφαιστος ἐστίν.

ΗΡΑ. Ἄλλ' οὗτος μὲν ὁ χαλὸς, ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ κατακεκόσμηκεν ἡμῶν τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἔγχευε, καὶ σπουδαζεται πρὸς αὐτῆς· οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ πέρα τοῦ μέτρου, καὶ ὕβρις, καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς τὴν Σκυβίαν ἀπελθοῦσα, πάντες ἴσασιν οἷα ἐσθ' αἰ ξυνοικοῦσα, καὶ μιμουμένη τοὺς Σκύθας αὐτοὺς, ἀνθρώποφάγους ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρός εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι, καὶ καταστησάμενος ἐργαστήρια τῆς

I U N O N I S E T L A T O N A E.

Iun. **P**ULCHROS enimvero, Latona, & tu liberos peperisti Iovi.

Lat. Non omnes, Iuno, tales parere possumus, qualis est Vulcanus.

Iun. Sed hic claudus tamen utilis est, quippe artifex optimus, & adornavit nobis coelum, & Venerem duxit, ab eaque observatur. De tuis autem liberis, illorum haec virilis ultra modum & montana; ac denique in Scythiam profecta nemo nescit quales cibos capiat hospitibus interfectis, atque imitata Scythas ipsos, qui hominibus vescuntur: Apollo autem prae se fert, cuncta se scire, & iaculari, & cithara ludere, & medicum agere, & vaticinari: tum

μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τὸ δ' ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διούμοις, ἔξαπατᾷ τοὺς χρωμένους αὐτῷ, λοῖα καὶ ἐταμνοτερίζοντα πρὸς ἐκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὥς ἀκινδύνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πλουτεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ τοιούτου πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτοὺς καταγοητεύεσθαι· πλὴν οὐκ ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῶν συνεωτέρων, τὰ πολλὰ τερατευόμενος· αὐτὸς γοῦν ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι Θονεύσει μὲν τὸν ἐρώμερον τῷ δίσκῳ, οὐ προεμαντεύσατο δὲ, ὥς Φεύξεται αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα, οὕτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὥστε οὐχ ὀρῶ καὶ καλὴ καλλιτεκνότερα τῆς Νιόβης ἔδοξας.

ΛΗΓ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξενοκτόνος, καὶ ὁ 2
ψευδόμαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὀρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῇται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ καθαρίζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ θαυματούμενος ὑφ' ἀπάντων.

6 Καταγοητεύεσθαι) Ἀπατᾷσθαι. V. 7 Τερατευόμενος) Ψευδολογούμενος, ἢ θαυμαστὰ καὶ παράυχα μυθιούμενος. V.

constitutis officinis artis divinandi Delphis, Clari & Didymis, frustratur consulentes, obliqua & ambigua in utramque interrogationis partem respondens, ne periculum sit, ut arguatur error. Inde quidem ditescit; plures enim sunt stulti, quique se praebent fascinandos: nec tamen praeterit prudentiores, plerumque praestigias ipsum offundere. Ergo vates ignorabat, se occisurum esse delicias suas disco; nec praedivinavit fore, ut fugeret ipsum Daphne, idque tam pulchrum & bellule comatum. Itaque non video, qua parte prolis laude Nioben praestare videaris.

Lat. Isti quidem liberi, hospitum interfestrix & mendax vates, non me fugit, quem tibi dolorem afferant conspecti inter Deos; tum maxime, quando haec laudatur ob formam, ille, dum cithara ludit in convivio, admirationi est omnibus.

ΗΡΑ. Ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ' ἐκεῖνος θαυμαστός, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ Μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν ἂν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατασοφισθεὶς ἄβλιος ἀπόλωλεν, ἀδίκως ἀλούς· ἡ δὲ καλή σου παρθένος οὕτω καλή ἐστίν, ὥστε ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀκταίωνος, φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τοὺς κύνας· ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅτι οὐδὲ τὰς τεκούσας ἐμαιοῦτο, παρθένος γε καὶ αὐτὴ οὔσα.

ΛΗΤ. Μέγα, ὦ Ἥρα, φρονεῖς, ὅτι ξύνει τῷ Διὶ, καὶ συμβασιλεύεις αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ὑβρίζεις ἀδεῶς· πλὴν ἄλλ' ὄψομαί σε μετ' ὀλίγον αὖτις δακρύουσαν, ἐπὶ τὴν σε καταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατὴν, ταῦρος ἢ κύκνος γενόμενος.

Iun. Ridere libet, Latona: illene dignus admiratione, cui Marfyas, si quidem iustum Musae iudicium ferre voluissent, pellem detraxisset ipse victor arte musica? nunc dolo captus miser interiit iniqua sententia damnatus: illa autem pulchra tua virgo tam est pulchra, ut, postquam comperit, se visam esse ab Actaeone, verita, ne iuvenis evulgaret turpitudinem suam, immiserit in eum canes: mitto dicere, neque parturientibus obstetricaturam fuisse, virgo si modo foret.

Lut. Arroganter, o Iuno, te effers, quia coniux es Iovis, cumque eo regnum tenes; propterea contumeliam facis perlicenter: at videbo te post paulo iterum lacrimantem, cum te Iuppiter relicta in terram descenderit, tauri cygnive sumta specie.

XVII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΑΠ. **Τ**Ι γελάς, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ὅτι γελοϊότατα, ὦ Ἀπολλον, εἶδον.

ΑΠ. Εἶπε οὖν, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγγελαῖν.

ΕΡΜ. Ἡ Ἀφροδίτῃ ξυνοῦσα τῷ Ἄρει κατείληπται, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἐδήσεν αὐτοὺς ξυλλαβῶν.

ΑΠ. Πῶς; ἡδὺ γάρ τι ἑρεῖν ἔοικας.

ΕΡΜ. Ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐβήρευν αὐτούς· καὶ περὶ τὴν εὐνὴν ἀφανῆ δεσμὰ περιβείς, εἰργάζετο ἀπελθὼν ἐπὶ τὴν κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαβὼν, ὡς ᾤετο καθορᾶ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν τοῦ λέχους, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς ἐγεγένητο τῶν ἀρκύων, περιπλεκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐ-

9 Παρὰ) Γρ. περὶ τὴν εὐνὴν. G.

APOLLINIS ET MERCURII.

Ap. **Q**UID rides, Mercuri?

Merc. Quia scilicet maxime ridicula, Apollo, vidi.

Ap. Quin narra, ut & ipse re audita una tecum possim ridere.

Merc. Venus concumbens cum Marte constricta est, & Vulcanus vinxit eos captos.

Ap. Quo tandem modo? nam facetum quiddam dicturus videris.

Merc. Iampridem, opinor, ista cum sciret, venabatur eos; circaque lectum vinculis, quae oculos fugerent, circumpositis, postquam abierat ad caminum, operi scilicet erat intentus. Tum Mars intrat clam, ut arbitrabatur: verum conspicit eum Sol, & indicium defert ad Vulcanum. Ubi autem ascenderunt lectum, intraque casses recepti in opere erant, ibi circumquaque implicantur ipsis vincula, &

Lucian. Vol. II.

D

τοῖς ὁ Ἥραιστος. ἐκεῖνη μὲν οὖν, καὶ γὰρ ἔτυχε γυμνὴ οὖσα, οὐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδομένη· ὁ δὲ Ἄρης τὰ μὲν πρῶτα διαφυγεῖν ἐπειράτο, καὶ ἤλπιζε ῥῆξιν τὰ δεσμά· ἔπειτα δὲ συνεῖς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἰκέτευε.

2 ΑΠ. Τί οὖν; ἀπέλυσεν αὐτοὺς ὁ Ἥραιστος;

ΕΡΜ. Οὐδέπω, ἀλλὰ ζυγκαλέσας τοὺς θεοὺς, ἐπιδείκνυται τὴν μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμφοτέροις κάτω νενευκότες, ζυνδεδεμένοι ἐρυθρίῳσι, καὶ τὸ θεῆμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον.

ΑΠ. Ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνῃν τοῦ γάμου;

ΕΡΜ. Μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπιγελαῖ αὐτοῖς ἐθεοτάως. ἐγὼ μὲν τοι, εἰ χρή τάληθές εἰπεῖν, ἐθβόνουν τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεὸν, ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς.

supervenit repente Vulcanus. Illa vero, etenim erat nuda, non habebat quemadmodum obtegeret sese pudibunda: Mars primum effugere conabatur, sperabatque se rupturum vincula; dein, ut sensit, tam arcte se teneri, ut inde spes evadendi sit nulla, supplicabat.

Ap. Quid ergo? absolvit eos Vulcanus?

Merc. Nondum; sed convocatis Diis spectandum praebet adulterium. Hi autem nudi ambo, colligatique demisso vultu rubore suffunduntur; spectaculumque sane iucundissimum mihi fuit visum tantum non patratum opus ipsum.

Ap. Fabrum autem istum non pudet ipsum oculis exponere dedecus matrimonii?

Merc. Nequaquam; ut qui etiam iuxta adstans irrideat eos. Equidem, si verum est dicendum, invadebam Marti non solum adulteranti formosissimam Deam, sed & alligato cum ea.

ΑΠ. Οὐκοῦν καὶ δεδέσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ;
ΕΡΜ. Σὺ δ' οὐκ ἂν, ὦ Ἀπολλον; ἰδε μόνον ἐπελ-
δῶν, ἐπαινέσομαι γάρ σε, ἢν μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς
εὖ μ' ἰδῶν.

Ap. Tunc ergo vinciri te patereris ea mercede?

Merc. Tu nolles, Apollo? propius accede tantum & vide:
magnus eris mihi Apollo, nisi, cum videris, idem optabis.

XVIII.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ. ΕΓΩ μὲν ἡσυχνόμεν ἂν, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι τοιοῦτος ἦν υἱός, θήλυς οὕτω καὶ διεσθασμένος ὑπὸ τῆς μέθης·
μίτρα μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαίνο-
μέαις γυναῖξιν συνῶν, ἀβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ
τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων καὶ
ἄλλως παντὶ μᾶλλον εἰκώς, ἢ σοὶ τῷ πατρί.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν οὗτός γε ὁ θηλυμίτρης, ὁ ἀβρότερος
τῶν γυναικῶν, οὐ μόνον, ὦ Ἥρα, τὴν Λυδίαν ἐχειρώ-
σατο, καὶ τοὺς κατοικεῦντας τὸν Τρωῶλον ἔλαβε, καὶ
7 Πάτν μᾶλλον) Παύ. V. Γρ. παντί. G.

IUNONIS ET IOVIS.

Iun. **M**E quidem puderet, Iuppiter, talis filii, tam fe-
minei & corrupti ebrietate; qui mitra revinctam gerat co-
mam, plurimum cum furibundis mulieribus versetur, mol-
lior iis ipsis, ad tympana tibiaeque & cymbala choreas
agens, atque omnino cuivis similior, quam tibi patri.

Iup. Atqui hicce mitra feminea redimitus, mollior mu-
lieribus, non solum, Iuno, Lydiam subegit, incolentesque
Troium cepit, & Thracas sibi subiecit; sed & adversus

τοὺς Θράκας ὑπηγάγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ τούτῳ στρατιωτικῷ, τοὺς τε ἐλέφαντας εἴλε, καὶ τῆς χώρας ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα πρὸς ὀλίγον ἀντιστῆναι τολμήσαντα αἰχμάλωτον ἀπήγαγε· καὶ ταῦτα ἅπαντα ἔπραξεν, ὀρχούμενος ἅμα, καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις, μεθύων, ὡς Φῆς, καὶ ἐνθεάζων. εἰ δέ τις ἐπεχείρησε λοιδορήσασθαι αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν τελετὴν, καὶ τοῦτον ἐτιμωρήσατο, ἢ καταδῆσας τοῖς κλήμασιν, ἢ διασπασθῆναι ποιήσας ὑπὸ τῆς μητρὸς ὥσπερ νεβρόν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα, καὶ οὐκ ἀναξία τοῦ πατρός; εἰ δὲ παῖδιά καὶ τρυφὴ πρόσ-εστιν αὐτοῖς, οὐδεὶς Φθόνος· καὶ μάλιστα εἰ λογισαῖτό τις οἷος ἂν νήφων οὗτος ᾦν, ὅπου ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

2. ΗΡΑ. Σύ μοι δοκεῖς ἐπαινέσεσθαι καὶ τὸ εὖρεμα αὐτοῦ, τὴν ἄμπελον καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα, ὁρῶν οἷα οἱ μεθυσοθύντες ποιοῦσι σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὕβριν

2 Στρατηγικῶ.) Γράφεται στρατῶ. V. 7 Ἐνθεάζων.) Ἐνθουσιῶν. G.

Indos rapto muliebri isto exercitu elephantos in potestatem redegit, & regione tota potitus est, regemque paululum resistere ausum captivum abduxit: & ista quidem omnia perfecit saltans simul & choreas ducens, thyrsis usus hederaceis, ebrius, ut ais, & furore concitus. Tum si quis in animum induxit maledicere ipsi, contumeliis in sacrorum initia iactis, ab eo quoque poenas expetiit, vel ligatum obstringens palmitibus, vel ut discerperetur efficiens a matre tanquam hinnulus. Viden' ut virilia sint ista, atque haud indigna patre? Si vero lusus & lascivia simul adsint, nihil est ea in re, quod invidiam faciat; inprimis si quis reputet, qualis sobrius hicce foret, ubi isthaec facit ebrius.

Iun. Tu mihi videris laudaturus etiam inventum eius vitem & vinum; idque tametsi videas, qualia perpetrent inebriati titubantes atque ad iniuriam versi, & plane furentes

τραπόμενοι, καὶ ὅλως μεμνηνότες ὑπὸ τοῦ πότου· τὸν γοῦν Ἰκάριον, ᾧ πρώτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ συμπόται αὐτοὶ διέφθειραν, παίοντες ταῖς δικέλλαις.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν τοῦτο Φῆς· οὐ γὰρ οἶνος ταῦτα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμετρον τῆς πόσεως, καὶ τὸ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου. ὃς δ' ἂν ἔμμετρα πίνη, ἱλαρώτερος μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἂν· οἶον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐδὲν ἂν ἐργάσαιτο οὐδένα τῶν συμποτῶν· ἀλλὰ σὺ ἐπιζηλοτυπεῖν ἔοικας, ᾧ Ἥρα, καὶ τῆς Σεμέλης μνημονεύειν, εἴ γε διαβάλλεις τοῦ Διονύσου τὰ κάλλιστα.

1 Τὸν γοῦν Ἰκάριον) Ἐκτειναν στίγτες ὅτι ἰφαρμακίῳσαν ὑπ' αὐτοῦ φαρμακία· ἐτόμισαν γὰρ μεθυ- ἰκείου. V.

a potu. Icarium ergo, cui primo donavit palmitem, ipsi compotatores interemerunt concisum ligonibus.

Iur. Nihil hoc ad rem, quod dicis: non enim vinum ista, neque Bacchus facit; sed potus immoderate sumtus, & ultra quam deceat ingurgitari mero: qui vero bibendi modum servat, hilarior & suavior existit; neque eiusmodi, quale Icario contigit, quidquam designaverit in ullum compotatorem. At tu adhuc aemulari videris, Iuno, & Semeles meminisse, ut quae crimineris Bacchi pulcherri- mas dotes.

XIX.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

ΑΦΡ. ΤΙ δῆποτε, ᾧ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς κατηγωνίσω ἅπαντας, τὸν Δία, τὸν Ποσειδῶν, τὸν Ἀ-

VENERIS ET CUPIDINIS.

Ven. QUID est enimvero, Cupido, quod alios quidem Deos debellaris omnes, Iovem, Neptunum, Apollinem,

πόλλω, τὴν Ῥέαν, ἐμὲ τὴν μητέρα· μόνης δὲ ἀπέχῃ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοὶ ἡ δαῖς, κενὴ δ' οἰστῶν ἡ Φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, καὶ ἄστοχος;

ΕΡ. Δέδια, ὦ μήτερ, αὐτὴν· Φοβερὰ γάρ ἐστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική. ὅποταν οὖν ἐντεινόμενος τὸ τόξον ἰὼ ἐπ' αὐτὴν, ἐπισείουσα τὸν λόφον ἐκπλήττει με, καὶ ὑπότρομος γίνομαι, καὶ ἀπορρεῖ μου τὰ τοξενύματα ἐκ τῶν χειρῶν.

ΑΦΡ. Ὁ Ἄρης γὰρ οὐ Φοβερώτερος ἦν; καὶ ὅμως ἀΰωπλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας.

ΕΡ. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐκὼν προσίεται με, καὶ προσκαλεῖται· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορᾶται ἀεὶ, καὶ ποτὲ ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτῃν, πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα· ἡ δὲ, εἴ μοι πρόσσει, Θεοὶ, νῆ τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπείρασας, ἢ τοῦ ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον

14 Τῷ δορατίῳ σε διαπείρασας) Προσπακουστὴν τὸ διαφθιρῶ ἠθικῶς ἅμα καὶ ἀφιδῶς. V.

Rheam, me quoque matrem; a sola vero abstinence Minerva, & in illa igne careat tibi fax, vacua sit sagittis pharetra, tuque ipse quasi tractandi arcus, & collineandi sis imperitus.

Cup. Metuo, mater, eam: nam formidabilis est & torva, atque admodum virilis: quando igitur intento arcu aggredior ad eam, quassata crista perterrefacit me, & contremisco, defluuntque tela meis de manibus.

Ven. At Mars nonne terribilior erat? & tamen exarmasti ipsum, ac vicisti.

Cup. At iste ultro admittit me, atque invitat: Minerva contra semper suspiciosa torve me intuetur; factumque iam adeo, ut ego sic praetervolarem, propius admota face; illa confestim, si ad me accedis, inquit, per patrem iuro, hasta te transfixum, aut pede correptum in Tarta-

ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτὴ διασπασαμένη, διασθέρῳ. πολλὰ ταῦτα ἠπέιλησέ· καὶ ὅρᾳ δὲ ὀριμὴ, καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους ἔχει πρόσωπόν τι Φοβερόν, ἐχίδνας κατακόρον, ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δέδια· μορμολύττεται γάρ με, καὶ Φεύγω ὅταν ἴδω αὐτό.

ΑΦΡ. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηναίαν δέδιας, ὡς Φῆς, καὶ τὴν Γοργόνα· καὶ ταῦτα, μὴ Φοβήσεις τὸν κεραυνὸν τοῦ Διός. αἱ δὲ Μοῦσαι διὰ τί σοι ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν; ἢ καί κειται λόφους ἐπιστεύουσι, καὶ Γοργόνας προσχαίνουσιν;

ΕΡ. Αἰδοῦμαι αὐτάς, ὧ μῆτερ· σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ αἰεὶ τι Θρονεῖζουσι, καὶ περὶ ὠδὴν ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους.

ΑΦΡ. Ἐὰ καὶ ταύτας, ὅτι σεμναί· τὴν δὲ Ἀρτεμιν τίνος ἕνεκα οὐ τιτρώσκεις;

ΕΡ. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ καταλαβεῖν αὐτὴν οἶόντε,

rum iniiciam, aut ipsa dilaceratum pessumdabo. Multa eiusmodi est interminata: tum porro acerbum videt, habetque ad pectus faciem quandam formidolosam, serpentibus comatam, quam ego maxime metuo: territat enim me, & cum eo oculos converto, in fugam propellor.

Ven. At expavescis Minervam, ut ais, & Gorgonem; idque tu, qui non formidaris fulmen Iovis. Musæ vero cur tibi sunt invulneratae, & extra teli iactum positæ? an & illae cristas concutiunt, & Gorgonas ostendunt?

Cup. Revereor illas, mater: nam venerandæ sunt, & semper quiddam commeditantur, & cantu distinentur; atque ipse adsto sæpius illis delinitus carmine.

Ven. Age, mitte & istas, quia verendæ: at Dianam quid est, cur non vulneres?

Cup. In summa, ne consequi quidem illam licet fugien-

Φεύγουσαν αἰεὶ διὰ τῶν ὀρῶν· εἴτα καὶ ἰδίόν τινα ἔρωτα ἦδη ἔρα.

ΑΦΡ. Τίνος, ὦ τέκνον;

ΕΡ. Θήρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νεβρῶν, αἰρεῖν τε διώκουσα, καὶ κατατοξεύειν, καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοιούτῳ ἐστίν. ἐπεὶ τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην καὶ αὐτὸν ὄντα, καὶ ἐκηβόλον.

ΑΦΡ. Οἶδα, ὦ τέκνον, πολλὰ ἐκέϊνον ἐτόξευσας.

tem semper per montes: tum etiam sibi proprium quendam amorem iam amat.

Ven. Cuius, fili?

Cup. Venationis & cervorum, hinnulorumque, ut capiat persecuta, & sagittis configat; tota denique huic rei est intenta: ceteroquin fratrem eius arcitenentem & ipsum, ac longe iaculantem.

Ven. Scio, nate, quid velis: frequenter ipsum arcu fixisti.

XX.

Θ Ε Ω Ν Κ Ρ Ι Σ Ι Σ.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΗΡΑ, ΑΘΗΝΑ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ,
ΠΑΡΙΣ ἢ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

1 ΖΕΥΣ. ΕΡΜΗ, λαβὼν τοῦτ' ἐμῆλον, ἄπιθι ἐς τὴν Φρυγίαν παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα τὸν βουκόλον, (νέμεε

4 Λαβὼν τοῦτ' ἐμῆλον) Καλὸν τὸ μῆλον τῶν Διὸς χερσῶν δόχου.
Ἀπιθι τοίνυν σὺν Θεαῖς πρὸς τὸν Πάριον. G.

DEARUM IUDICIUM.

IUPPITER, MERCURIUS, IUNO, MINERVA, VENUS,
PARIS aut ALEXANDER.

Iup. **A**CCERTO, Mercuri, isto pomo, abi in Phrygiam ad Priami filium boum pastorem, (pascit autem Idae mon-

δὲ τῆς Ἰδῆς ἐν τῷ Γαργάρῳ,) καὶ λέγε πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε, ὦ Πάρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, δικάσαι ταῖς θεαῖς, ἢ τις αὐτῶν ἢ καλλίστη ἐστὶ τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ ἄθλον ἢ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὥρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὸν δικαστὴν· ἐγὼ δὲ ἀπωθοῦμαι τὴν δίκαιαν, ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ εἰ γε οἷόν τε ἦν, ἠδέως ἂν ἀπάσας νενικηκυῖας εἶδον· ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη, μίᾳ τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐτὸς οὐκ ἐπιτήδειος ὑμῖν δικαστής. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρυξ, ἐφ' ὃν ἄπιτε, βασιλικὸς μὲν ἐστὶ, καὶ Γανυμήδους τούτου ξυγγενὴς, τᾶλλα δὲ ἀφελὴς, καὶ ὄρειος, οὐκ ἂν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιαύτης θείας.

ΑΦΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν Μῶμον αὐτὸν ἐπιστήσεις ἡμῖν δικαστὴν, θαρρόῦσα βαδιῶμαι πρὸς

tis in Gargaro) ipsique dic: *Te, Pari, iubet Iuppiter, quandoquidem formosus ipse es, & sapiens in rebus amatoriis, sententia Deabus lata pronuntiare, quae illarum pulcherrima sit: certaminis autem praemium victrix recipiat pomum. Iamque commodum est, ut ipsaemet abeat ad iudicem: equidem plane repudio munus arbitri, ut qui ex aequo vos amem, & si fieri posset, libenter cunctas vicisse videam: hoc porro, ut alia ne dicam, necesse, uni si formae praemium tribuas, pluribus esse in odio. Propterea ipse quidem haud idoneus vobis sum iudex: iuvenis autem hicce Phryx, ad quem adibitis, regiae stirpis est, & Ganymedis istius cognatus; ceterum simplex & montanus: neque illum quis indignum censuerit eiusmodi spectaculo.

Ven. Equidem, o Iuppiter, etiamsi vel Momum ipsum imponas nobis iudicem, confidenter accedam ad formae

τὴν ἐπίδειξιν. τί γὰρ ἂν καὶ μωμήσαιτό μου; χρὴ δὲ καὶ ταύταις ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον.

ΗΡΑ. Οὐδ' ἡμεῖς, ὦ Ἀφροδίτη, δεδίαμεν, οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν διαίταν, ἀλλὰ δεχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, τὸν Πάριν.

ΖΕΥΣ. Ἡ καὶ σοὶ ταῦτα, ὦ θύγατερ, συνδοκεῖ; τί Σῆς; ἀποστρέφῃ, καὶ ἐρυθρίασ; ἔστι μὲν ἴδιον, τὸ αἰδεῖσθαι γε τὰ τοιαῦτα, ὑμῶν τῶν παρβένων· ἐπινεύεις δὲ ὅμως· ἅπιτε οὖν, καὶ ὅπως μὴ χαλεπήνῃτε τῷ δικαστῇ αἱ νενικημένοι, μηδὲ κακὸν ἐντρίψῃσθε τῷ νεανίσκῳ. οὐ γὰρ οἷόν τε ἐπίσης εἶναι καλὰς πάσας.

3 ΕΡΜ. Προΐωμεν εὐθὺ τῆς Φρυγίας, ἐγὼ μὲν ἡγούμενος, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι· καὶ θάρρεῖτε, οἶδα ἐγὼ τὸν Πάριν, νεανίας ἔστι καλὸς, καὶ τάλλα ἐρωτικός, καὶ τὰ τοιαῦτα κρίνειν ἰκανώτατος· οὐκ ἂν ἐκεῖνος δικάσειε κακῶς.

9 Καὶ ὅπως) Σχοπεῖται. V.

ostentationem: quid enim ille mei reprehenderit? attamen oportet illis quoque placere hominem.

Iun. Nec nos, Venus, reformidamus, ne Marti quidem tuo si permissum fuerit arbitrium; sed accipimus istum, quicumque sit, Parin.

Iup. Tibine, nata, eadem placent? quid ais? faciemne avertis & erubescis? est hoc quidem proprium, ut verecundiores sitis in talibus, vobis virginibus: attamen annuis: abite ergo: at ne quid acerbius indignemini iudici, quae victae eritis, nec malum inferatis iuveni: fieri quippe non potest, ut aequae sitis pulchrae omnes.

Merc. Proficiscamur recta in Phrygiam, ego viae dux, vos autem non lente sequimini me: bonoque estote animo; novi Parin, iuvenis est formosus, praeterea amoris deditus, & ad talia diiudicanda imprimis idoneus; is fane non male ius dixerit.

ΑΦΡ. Τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμοῦ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δικαστὴν· πότερα δὲ ἄγαμός ἐστιν οὗτος, ἢ καὶ γυνὴ τις αὐτῷ σύνεστιν;

ΕΡΜ. Οὐ παντελῶς ἄγαμός ἐστιν, ὧ Ἀφροδίτη.

ΑΦΡ. Πῶς λέγεις;

ΕΡΜ. Δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαία γυνή, ἱκανὴ μὲν, ἄγροικος δὲ, καὶ δεινῶς ὄρειος· ἀλλ' οὐ σφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε. τίνος δ' οὖν ἕνεκα ταῦτα ἐρωτᾷς;

ΑΦΡ. Ἄλλως ἡρόμην.

ΑΘ. Παραπρεσβεύεις, ὧ οὗτος, ἰδίᾳ ταύτῃ κοινο- 4
λογούμενος.

ΕΡΜ. Οὐδέν, ὧ Ἀθηνᾶ, δεινόν, οὐδὲ κατ' ὑμῶν· ἀλλ' εἶρετό με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ἐστίν;

ΑΘ. Ὡς δὴ τί τοῦτο πολυπραγμονοῦσα;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα. Φησὶ δ' οὖν ὅτι ἄλλως ἐπελθόν, οὐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετό με.

Ven. Hoc quidem omne bonum atque e re mea narras, nimirum iustum nobis esse iudicem: utrum vero innuptus est, an uxor aliqua cum eo vivit?

Merc. Haud omnino innuptus est, o Venus.

Ven. Quid ais?

Merc. Est cum eo, ut arbitror, Idaea quaedam mulier, comoda quidem facie, at rustica, & valde montana: sed non admodum curare illam videtur: quid est autem, cur ista roges?

Ven. Nullo consilio certe rogabam.

Min. Heus tu, iniquum agis legatum, privatim cum ea sermones communicans.

Merc. Nihil, o Minerva, quod metuas, nec quod vobis obsit: scilicet rogabat me, innuptusne esset Paris?

Min. Quid ita tandem hoc curiose sciscitata?

Merc. Nescio: ait autem, se, quod casu in mentem venerat, non de industria rogasse me.

ΑΘ. Τί οὖν ἄγαμός ἐστιν;

ΕΡΜ. Οὐ δοκεῖ.

ΑΘ. Τί δὲ τῶν πολεμικῶν ἐστὶν αὐτῷ ἐπιθυμία, καὶ Φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος;

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ἀληθές οὐκ ἔχω λέγειν, εἰκάζειν δὲ χρὴ νέον ὄντα καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν, καὶ βούλεσθαι ἂν πρῶτον αὐτὸν εἶναι κατὰ τὰς μάχας.

ΑΦΡ. Ὅρας; οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοίρων γὰρ, καὶ οὐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα.

ΕΡΜ. Καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτά με ἤρετο· διὸ μὴ χαλεπῶς ἔχε, μηδ' οἷου μειονεκτεῖν, εἴ τι καὶ ταύτη
5 κατὰ τὸ ἀπλοῦν ἀπεκρινάμην. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, καὶ σχεδόν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἐσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἰδὴν ὁρῶ, καὶ τὸ Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ

Min. Quid ergo? caelebs est?

Merc. Haud putem.

Min. Quid porro? bellicarumne rerum studio tenetur, & gloriae cupidus est, an totus bubulcus?

Merc. Ea de re quid verum sit, haud facile dixerim: nisi quod conicere licet iuvenem expetere, horum ut sibi facultas fiat, & velle fane se primum esse in proeliis.

Ven. Viden'? nihil ego criminor, neque insimulo te, quod cum ea privatim loquaris: earum enim, quae ad querelas sunt proclives, non Veneris hoc est.

Merc. Haec Minerva eadem fere me rogavit: quare nihil est, quod aegre feras, aut putes deteriore te esse loco, si quid etiam ipsi ita simpliciter respondi. Sed interea, dum sermones caedimus, iam multum progressi longius discessimus a stellis, & circiter ex adverso Phrygiae sumus: quin

ἐξαπατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν.

ΗΡΑ. Ποῦ δέ ἐστιν; οὐ γὰρ καί μοι φαίνεται.

ΕΡΜ. Ταύτη, ὧ Ἥρα, πρὸς τὰ λαῖα σκόπει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει, παρὰ δὲ τὴν πλευράν, οὐ τὸ ἄντρον καὶ τὴν ἀγέλην ὄρας.

ΗΡΑ. Ἄλλ' οὐχ ὁρῶ τὴν ἀγέλην.

ΕΡΜ. Τί θῆς; οὐχ ὄρας βοῖδια κατὰ τὸν ἐμὸν οὐ-
τωσὶ δάκτυλον ἐκ μέσων τῶν πετρῶν προερχόμενα, καί
τινα ἐκ τοῦ σκοπέλου καταβέοντα, καλαυροπα ἔχοντα,
καὶ αἰείργοντα μὴ πρόσω διασκίδνασθαι τὴν ἀγέλην;

ΗΡΑ. Ὅρῳ νῦν, εἴ γε ἐκεῖνός ἐστιν.

ΕΡΜ. Ἄλλ' ἐκεῖνος. ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἐσμέν ἐπὶ
τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, καταστάντες βαδίζωμεν, ἵνα μὴ δια-
ταράξωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι.

ΗΡΑ. Εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ κατα-

9 Καλαύροπα) Καλάβροφ. ἴστί ὑπόσκαμβος, ἢ ἀφίπτιν ἐπὶ τὰ τῆς
ποιμενικῆς ῥάβδος, μικρὴν ἐκατέρωθεν ἀγέλης ἀποσχιρτῶντα. V.

etiam Idam video, Gargarumque totum accurate; & ni fallor, ipsum vestrum iudicem Paridem.

Iun. Ubi vero est? necdum enim mihi apparet.

Merc. Illac, Iuno, ad sinistrum respice; non ad summum montem, sed iuxta latus, ubi antrum & gregem vides.

Iun. Atqui non video gregem.

Merc. Quid ais? non tu vides vacculas ad hocce fere digiti mei indicium ex mediis rupibus prodeuntes, & quen-
dam ex scopulo decurrentem, qui pedum habeat, & re-
pellat, ne protenus dissipetur armentum?

Iun. Video nunc, siquidem is est.

Merc. Is adeo ipse. Quoniam vero prope sumus, in ter-
ra, si videtur, positis vestigiis incedamus, ne conturbemus
eum desuper ex improvviso devolantes.

Iun. Commode dicis; atque ita faciamus. Quandoqui-

βεβήκαμεν, ὥρα σοι, ὦ Ἀφροδίτη, προΐναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ· σὺ γὰρ ὥς τὸ εἶκος, ἔμπειρος εἶ τοῦ χωρίου, πολλάκις, ὥς λόγος, κατελθούσα πρὸς Ἀγχίσην.

ΑΦΡ. Οὐ σφόδρα, ὦ Ἥρα, τούτοις ἄχθομαι τοῖς σκάμμασιν.

- 6 ΕΡΜ. Ἄλλ' εὖν ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἰδῇ, ὅποτε ὁ Ζεὺς ἤρα τοῦ μεираκίου τοῦ Φρυγὸς, καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον ὑπ' ἐκείνου καταπεμθεῖς εἰς ἐπισκοπὴν τοῦ παιδός. καὶ ὅποτε ἤδη ἐν τῷ αἰετῷ ἦν, συμπαριπτάμην αὐτῷ, καὶ συνεκούζιζον τὴν καλόν. καὶ εἴ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἀνῆρπασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον· καταπτάμενος δὲ ἐπισθεν αὐτοῦ ὁ Ζεὺς, κούσως μάλα ταῖς οὐνῇ περιβαλὼν, καὶ τῷ στόματι τὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάραν δακῶν, ἀνέφερε τὸν παῖδα τε-

dem autem degressi fumus, tui iam muneris, Venus, praeire teque ducem praebere nobis viae: etenim te par est peritam esse loci, quae saepe, ut fama fert, descenderis ad Anchisen.

Ven. Non admodum, Iuno, istis commoveor cavillationibus tuis.

Merc. Atque ego adeo vobis viam monstrabo: etenim ipse non raro commoratus sum in Ida, quando Iuppiter amabat adolescentulum Phrygem: tum saepiuscule huc veni, ab eo demissus ad invisendum puerum: cumque iam ab aquila veheretur, iuxta simul volabam, allevabamque pulchellum: quin, si quidem memini, ab ista rupe illum furripuit: hic tum forte fistula ludebat ad gregem; devolans autem pone eum Iuppiter valde leviter unguibus amplexus, & oris, quam in capite gerebat, tiaram morfu prehensens tollebat puerum turbatum, cerviceque reflexa

ταραγμένον, καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπεστραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε οὖν ἐγὼ τὴν σύριγγα ἔλαβον· ἀποβελήκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δέους. ἀλλὰ γὰρ ὁ διαίτητής οὕτως πλῆσιον, ὥστε προσεῖπῳμεν αὐτόν. Χαῖ- 7
ρε, ὦ Βουκόλε.

ΠΑΡ. Νῆ καὶ σύ γε, ὦ νεανίσκε· τίς δὲ ὢν δεῦρο ἀφίξει πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; οὐ γὰρ ἐπιτήδεια ὀρεοπολεῖν, οὕτω γε οὔσαι καλαί.

ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐ γυναῖκες εἰσίν. Ἦραν δὲ, ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηναίαν, καὶ Ἀφροδίτην ὄρας, καὶ μὲ τὸν Ἑρμῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεὺς. ἀλλὰ τί τρέμεις, καὶ ὠχοῖās; καὶ μὴ δέδιθι· χαλεπὸν γὰρ οὐδὲν κελεύει δέ σε δικαστὴν γενέσθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν· ἐπειδὴ γὰρ, Φησι, καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, σοὶ τὴν γνώσιν ἐπιτρέπω· τοῦ δ' ἀγῶνος τὸ αἶθλον εἰς ἀναγνοὺς τὸ μῆλον.

ΠΑΡ. Φέρ', ἴδω τί καὶ βούλεται· Ἡ ΚΑΛΗ, Φησί,

3 Ὁ Διαιτητής) Χωρὶς Δικαστηρίου κριτής. G.

in ipsum respicientem: tunc ego fistulam tuli; abiecerat eam prae timore. At enim arbiter hicce prope adest: quare alloquamur eum. Salve, boum pastor.

Par. Et tu fane, iuvenis: quis autem huc advenisti ad nos? aut quas istas ducis mulieres? haud enim ita factae, ut montes frequentent, quae tam egregia sint forma.

Mer. Multum abest, ut sint mulieres. Iunonem, Pari, Minervam & Venerem intueris, meque Mercurium misit Iuppiter. At quid trepidas & palles? quin tu omnem metum pone: incommodi nihil est. Iubet autem te Iuppiter, iudicem fieri harum pulchritudinis: quandoquidem enim, inquit, & ipse formosus es, & doctus rebus amatoriiis, tibi notionem permitto: certaminis autem praemium scies, ubi legeris hoc pomum.

Par. Cedo, videam, quid tandem velit: FORMA PRAE-

ΛΑΒΕΤΩ. πῶς ἂν οὖν; ὦ δέσποτα Ἑρμῆ, δυνηθείην ἐγὼ
 Διητὸς αὐτὸς, καὶ ἄγροικὸς ὢν, δικαστὴς γενέσθαι
 παραδόξου θέας, καὶ μείζονος, ἢ κατὰ βουκόλον; τὰ
 γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἀβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀστικῶν
 τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲν αἰγὸς ὅποτέρᾳ ἢ καλλίων, καὶ
 δάμαλιν ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ
 8 τὴν τέχνην. Αὗται δὲ πᾶσαι τε ὁμοίως καλάι, καὶ οὐκ
 οἶδ' ὅπως ἂν τις ἀπὸ τῆς ἐτέρας ἐπὶ τὴν ἐτέραν μεταγά-
 γοι τὴν ὄψιν ἀποσπάσας· οὐ γὰρ ἐθέλει ἀφίστασθαι
 ῥαδίως, ἀλλ' ἐνθα ἂν ἀπερείσῃ τοπρῶτον, τούτου ἔχεται,
 καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ· καὶ ἐπ' ἄλλο μεταβῇ, καὶ κεῖνο
 καλὸν ὁρᾷ, καὶ παραμένει, καὶ ὑπὸ τῶν πλησίον παρα-
 λαμβάνεται· καὶ ὅλως περικέχυται μοι τὸ κάλλος αὐ-
 τῶν, καὶ ὅλον περιείληφέ με, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ
 αὐτὸς, ὥσπερ ὁ Ἀργὸς, ὅλω βλέπειν δύναμαι τῷ σώ-
 ματι. δοκῶ δ' ἂν μοι καλῶς δικάσαι, πάσαις ἀποδοῦς

STANS, ait, ACCIPIAT. At quomodo, domine Mercuri, pos-
 sim ego mortalis omnino, & rusticus, iudicem agere ad-
 mirandi spectaculi, maiorisque, quam ut bubulco conve-
 niat? haec enim talia diiudicare delicatulorum potius & ur-
 banorum hominum: de me autem, quae capella capellam
 forma praestet, item iuvenca iuvencam aliam, id quidem
 forte iudicaverim ex arte. Hae vero omnes perinde pul-
 chrae, & sane nescio, quo pacto ab una quis ad alteram
 traducat visum abstractum: non enim vult abstinere facile;
 sed ubi se defixerit primum, in eo haeret, illudque praefens
 probat: quod si ad aliud transierit, id aequè pulchrum vi-
 det, atque immoratur, & a proximis abripitur: atque ad-
 eo, ne longum faciam, circumfusa mihi est forma earum,
 totumque me occupavit: indignor equidem, quod, quem-
 admodum Argus, toto videre nequeam corpore. Videar
 ergo mihi rectè iudicaturus, omnibus si tribuam pomum.

τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε, ταύτην μὲν εἶναι συμβέβηκε τοῦ Διὸς ἀδελφὴν, καὶ γυναῖκα· ταύτας δὲ, θυγατέρας· πῶς οὖν οὐ χαλεπὴ καὶ οὕτως ἡ κρίσις;

ERM. Οὐκ οἶδ'· πλὴν οὐχ οἷόν τε ἀναδύναι πρὸς τοῦ Διὸς κεκελευσμένον.

ΠΑΡ. Ἐν τούτῳ, ὦ Ἑρμῆ, πείσαι αὐτάς, μὴ χαλε- 9
πῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς νενικημένας, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τὴν διαμαρτίαν.

ERM. Οὕτω Φασὶ ποιήσειν· ὥρα δέ σοι ἤδη περαίνειν τὴν κρίσιν.

ΠΑΡ. Πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάβοι τις; ἐκεῖνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βούλομαι, πότερα ἐξαρκέσει σκοπεῖν αὐτάς ὥς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἐξετάσεως;

ERM. Τοῦτο μὲν σὸν ἂν εἴη τοῦ δικαστοῦ· καὶ πρόσ-
ταττε ὅπη καὶ θέλεις.

Huc porro accedit, haec ut sit Iovis soror & coniux, illae filiae: qui ergo non ardua sit hoc etiam nomine pronuntiatio?

Merc. Haud scio: attamen fieri non potest, ut subterfugas a Iove iussus.

Par. Unicum illud, Mercuri, fac sibi persuadeant, ut ne infensae sint in me, quae inferiores discesserint ambae, sed solum oculorum hunc esse putent errorem.

Merc. Ita aiunt se facturas: curandum tibi nunc, ut peragas iudicium.

Par. Conabimur quidem: quid enim quis faciat? Illud autem primum scire volo, utrum satis erit spectare illas, sicut sunt, an insuper exuere oportebit, ut explore examen habeatur?

Merc. Id quidem erit tua iudicis in manu: impera, qua fieri velis.

ΠΑΡ. Ὅπη καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι.

ΕΡΜ. Ἀπόуйте, ὦ αὐταὶ σὺδ' ἐπισκοπεῖ ἐγὼ δ' ἀπεστράζην.

10 ΑΦΡ. Καλῶς, ὦ Πάρι καὶ πρώτη γε ἀποδύσομαι, ὅπως μάθης ὅτι μὴ μονὰς ἔχω τὰς ὠλένας λευκάς, μηδὲ τῷ βοῶπις εἶναι μέγα φρονῶ, ἐπίσης δέ εἰμι πᾶσα καὶ ὁμοίως καλή.

ΑΘ. Μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσης, ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστὸν ἀπόβῃται, (φαρμακὶς γάρ ἐστι) μὴ σε καταγοητεύσῃ δι' αὐτοῦ καίτοι γε ἔχῃν μὴδ' αὐτῷ κεκαλλωπισμένην παρῆναι, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἐταῖράν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ἐπιδεικνύειν.

ΠΑΡ. Εὖ λέγουσι τὸ περὶ τοῦ κεστοῦ καὶ ἀπόβου.

ΑΦΡ. Τί σὺν οὐχὶ καὶ σὺ Ἀθήνῃ τὴν κόρυν ἀφελῶσα, ψιλὴν τὴν κεφαλὴν ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ἐπιστείεις τὸν λόφον, καὶ τὸν δικαστὴν φοβεῖς; ἢ δέδιας μὴ σοι

Par. Qua velim? nudas intueri volo.

Merc. Vos, exuite vestes: tu inspice: ecce me aversum.

Ven. Optime, Pari: equidem prima vestes ponam, ut discas, me non solas habere ulnas candidas, neque eo, quod grandes mihi sint oculi, efferrī: namque aequaliter sum tota, & similem in modum pulchra.

Min. Ne prius illa se exuerit, o Pari, quam cestum deposuerit, (est enim venefica) ne te fascinet eius ope: quin etiam haud oportebat ita exornatam adesse, neque tot fucata pigmentis, quasi revera meretricem quandam, sed nudam formam exhibere.

Par. Recte monent de cestō: atque ergo depone.

Ven. Quid igitur nec tu, Minerva, galea detracta nudum caput ostendis, sed quatis cristas, ac iudicem territas? num metus est, ne tibi arguatur nihilque ad formam con-

ἐλέγχεται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνευ τοῦ φοβε-
ροῦ βλέπομενον;

ΑΘ. Ἴδού σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀθήρηται.

ΑΦΡ. Ἴδού σοι καὶ ὁ κεστός.

ΗΡΑ. Ἄλλ' ἀποδυσώμεθα.

ΠΑΡ. ὦ Ζεῦ τεράστιε τῆς θεάς, τοῦ κάλλους, 11
τῆς ἡδονῆς; οἶα μὲν ἡ παρθένος; ὥς δὲ βασιλικὸν αὐτὴ
καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ Διός;
ὥς δὲ ὄρεα ἢ δὲ ἡδέως; καὶ γλαυκὸν τι καὶ προσαγω-
γὸν ἐμειδίασεν ἄλλ' ἤδη μὲν ἅλως ἔχω τῆς εὐδαιμονίας
εἰ δοκεῖ δέ, καὶ ἰδία καθ' ἐκάστην ἐπιθεῖν βούλομαι,
ὥς νῦν γε ἀμείβετός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα πρὸς ὃ, τι
καὶ ἀποβλέψω, πάντη τὰς ὀφείας περισπώμενος.

ΑΦΡ. Οὕτω ποιῶμεν.

ΠΑΡ. Ἄπιτε οὖν αἱ δύο. σὺ δὲ, ὦ Ἥρα, περίμενε.

ΗΡΑ. Περιμένω. καὶ πειδάν με ἀκριβῶς ἴδης, ὦρα

ferat caesum illud oculorum, si absque illo galeae terro-
re spectetur?

Min. Ecce tibi, cassis haec est demta.

Ven. Ecce tibi, cestus quoque.

Iun. At exuamur.

Par. Iuppiter prodigialis! quod spectaculum, quae for-
ma, quanta voluptas! qualis haec virgo! quam regium
ista & verendum resplendet, vereque dignum Iove! haec
autem ut suaviter intuetur! immo etiam festivum quiddam,
atque illecebrosum subrisit. Iamque ego quod satis est ha-
beo felicitatis. At, si placet, seorsim singulas etiam inspicere
volo: nam nunc quidem ambiguus haereo, nec scio, quo
potissimum oculos convertam quaquaversum visu distracto.

Ven. Ita faciamus.

Par. Recedite ergo vos ambae: tu, Iuno, resta.

Iun. Resto: verum postquam me diligenter inspexeris,

σοι καὶ τ' ἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι καὶ τὰ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς. ἦν γάρ με, ὦ Πάρι, δικάσης εἶναι καλὴν, ἀπάσης ἔση τῆς Ἀσίας δεσπότης.

ΠΑΡ. Οὐκ ἐπὶ δώροις μὲν τὰ ἡμέτερα· πλὴν ἀλλ' 12 ἄπιθι, πεπράζεται γὰρ ἄπερ ἂν δοκῇ. Σὺ δὲ πρόσθι, Ἀθηναῖ.

ΑΘ. Παρέστηκά σοι. κατὰ ἦν με, ὦ Πάρι, δικάσης καλὴν, οὐποτε ἤττων ἄπει ἐκ μάχης, ἀλλ' αἰεὶ κρατῶν· πολεμιστὴν γάρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι.

ΠΑΡ. Οὐδέν, Ἀθηναῖ, δεῖ μοι πολέμου καὶ μάχης· εἰρήνη γὰρ, ὡς ὄρας, ταυῶν ἐπέχει τὴν Φρυγίαν τε καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητος ἡμῖν ἡ τοῦ πατρὸς ἀρχή· θάρρει δὲ, οὐ μειονεκτῆσεις γὰρ, καὶ μὴ ἐπὶ δώροις δικάζωμεν· ἀλλ' ἐνδυθὶ ἤδη, καὶ ἐπίθου τὴν κόρυν, ἱκανῶς γὰρ εἶδον τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρὸς.

hoc aliud etiam tibi atque etiam est considerandum, an placeant tibi dona, quae praemium tribuam calculi pro me lati. Siquidem me, Pari, iudicaveris esse forma praestantem, universae eris Asiae dominus.

Par. Non donorum spe nostra constant: iamque recede: fi-ent in hac lite finienda, quae videbuntur. Accede tu, Minerva.

Min. Adsum tibi: at hoc, quaeso; si me, Pari, pronuntiaris formosam, nunquam inferior abibis ex pugna, sed perpetuo victor: bellatorem enim te, & victorias reportantem reddam.

Par. Nihil, Minerva, opus mihi est bello ac pugna; nam pax, uti vides, nunc quidem obtinet Phrygiam & Lydiam, belloque nullo infestatur patris imperium. At bono esto animo: nequaquam ius tuum imminuetur, etiamsi donorum spes nos iudices minime commoveat. Sed indue iam vestes, atque impone galeam; fatis enim vidi. Venerem adesse tempus.

ΑΦΡ. Αὐτή σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἐν 13
 ἀκριβῶς, μηδὲν παρατρέχων· ἀλλ' ἐνδιατρίβων ἐκάστῳ
 τῶν μελῶν. εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλὲ, καὶ τάδε μου ἄκου-
 σον· ἐγὼ γὰρ πάλαι ὀρῶσά σε νέον ὄντα, καὶ καλόν,
 ὅποιον οὐκ εἶδα εἴ τινα ἕτερον ἢ Φρυγία τρέφει, μακα-
 ρίζω μὲν τοῦ κάλλους, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα
 τοὺς σκοπέλους, καὶ ταυτασὶ τὰς πέτρας, κατ' ἄστυ
 ζῆν, ἀλλὰ διασφείρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ· τί μὲν γὰρ
 σὺ ἀπολαύσεις τῶν ὀρῶν; τί δ' ἂν ἀπόναινο τοῦ σοῦ
 κάλλους αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοι γεγαμηκέναι, μὴ
 μὲν τοι ἄγροικόν τινα καὶ χωρίτιν, οἷαι κατὰ τὴν Ἰδὴν
 αἱ γυναῖκες, ἀλλά τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ Ἀργόθεν,
 ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λακαιναν, οἷα περ ἡ Ἑλένη ἐστὶ, νέα,
 καὶ καλὴ, καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέ-
 γιστον, ἐρατικὴ· ἐκείνη γὰρ εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε,
 εὖ οἶδ' ἐγὼ, πάντα ἀπολιπούσα, καὶ παρασχοῦσα

Vcn. En adsum prope: quin tu specta singulas partes cu-
 rate, nihil praetercurrens, verum immoratus unicuique
 membrorum. Si lubet autem, formose, & isthaec ex me
 audi. Ego sane iam dudum, cum te viderem iuvenem &
 pulchrum, qualem haud scio an alium Phrygia nutriat,
 beatum te praedico ob formae decus; id autem incuso,
 quod non, relictis scopulis istisque rupibus, in urbe vivas,
 sed corrumpas formam in solitudine: quem enim tu fru-
 ctum capias ex montibus? quidve iuuet honesta species tua
 boves? par fuerat iam te nuptias iniisse, non quidem agre-
 stis alicuius ac rusticae, quales per Idam sunt mulieres,
 sed cuiusdam ex Graecia, aut Argis, aut Corintho, vel La-
 caenae, qualis Helene, aetate integra, pulchra, nullaque
 parte inferior me, quodque maximum est, amatoriae ne-
 quitiae perita. Haec, si te tantummodo adspexerit, omni-
 bus relictis, seque in tuam potestatem dedita, sequetur, &

ἑαυτὴν ἔκδοτον, ἔψεται, καὶ συναικήσει. πάντως δὲ καὶ
 σὺ ἀκήκοάς τι περὶ αὐτῆς.

ΠΑΡ. Οὐδέν, ὦ Ἀφροδίτῃ· νῦν δὲ ἡδέως ἀν' ἀκού-
 σαιμί σου, τὰ πάντα διηγουμένης.

14 ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μὲν ἐστὶ Λήδας, ἐκείνης τῆς
 καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπετῃ κύκνος γενόμενος.

ΠΑΡ. Ποία δέ τις τὴν ὄψιν;

ΑΦΡ. Λευκὴ μὲν, αἶαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγεννημένην·
 ἀπαλὴ δὲ, ὡς ἐν ὧν τραφεῖσα, γυμνὰς τὰ πολλὰ,
 καὶ παλαιστικὴ καὶ οὕτω δὴ τι περισπούδαστος, ὥστε
 καὶ πόλεμον ἀμΦ' αὐτῇ γενέσθαι, τοῦ Θησέως ἄωρον
 ἔτι ἀρπάσαντος. οὐ μὲν ἀλλ' ἐπειδὴ περ εἰς ἀκμὴν κατέ-
 ἔστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν
 ἀπήντησαν, προεκρίβη δὲ Μενέλαος τοῦ Πελοπιδῶν γέ-
 νους· εἰ δὲ θέλεις, ἐγὼ σοι καταπράξομαι τὸν γάμον.

ΠΑΡ. Πῶς Φῆς; τὸν τῆς γεγαμημένης;

una tecum habitabit. Omnino autem fieri non potest, quin
 inaudiveris aliquid de ea.

Par. Nihil quidquam, o Venus: at nunc perlibenter au-
 diverim ex te cuncta denarrante.

Ven. Est filia Ladae, illius formosae, ad quam Iuppiter
 devolvavit in cycnum mutatus.

Par. Qualinam facie?

Ven. Candida, qualem decet esse ex cycno natam: tum
 mollis, ut in ovo nutrita: nuda plerumque luctae & pa-
 laestrae dedita: quin tanto studio expetita, ut bellum etiam
 propter eam exstiterit, Theseo immaturam adhuc rapiente.
 Enimvero postquam ad florem aetatis pervenit, omnes
 Achivorum principes ad illam sibi despondendam conve-
 nerunt: praelatus est Menelaus ex Pelopidarum gente. Si
 tu velis, ego tibi perficiam has nuptias.

Par. Quid ais? nuptias iam nuptae?

ΑΦΡ. Νέος εἶ συ, καὶ ἄγροικος· ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χρὴ
τὰ τοιαῦτα δοῦν.

ΠΑΡ. Πῶς; ἐβέλω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι.

ΑΦΡ. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ἐπὶ Θέαν δὴ τῆς Ἑλ- 15
λάδος, κάπειδαν Ἀΐκη ἐς τὴν Λακεδαίμονα, οὔρεται
σε ἡ Ἑλένη· τὸν τεῦθεν δὲ ἐμὸν ἂν εἴη τὸ ἔργον, ὅπως
ἐρασθήσεται σου, καὶ ἀκολουθήσει.

ΠΑΡ. Τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἄπιστον εἶναι μοι δοκεῖ, τὸ,
ἀπολιποῦσαν τὸν ἄνδρα, ἐβελῆσαι βαρβαρίῳ καὶ ξένῳ
συνεπλεῦσαι.

ΑΦΡ. Θάρρει τούτου γε ἕνεκα. παῖδε γὰρ μοι ἐστὸν
δύω καλῶ, Ἴμερος καὶ Ἔρως· τούτω σοι παραδώσω
ἡγεμόνε τῆς οὐοῦ γενησομένης. καὶ ὁ μὲν Ἔρως, ὅλως
παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν· ὁ δ'
Ἴμερος αὐτῷ σοι περιχυθεὶς, τοῦθ' ὅπερ ἐστίν, ἡμερόν
τε θήσει, καὶ ἐράσμιον· καὶ αὐτὴ δὲ συμπαροῦσα δεή-

Ven. Scilicet iuvenis es rudis & rusticus: ego quippe
novi, ut conveniat ista facere.

Par. At quomodo? etenim velim & ipse scire.

Ven. Tu quidem peregrinaberis ad lustrandam nimirum
Graeciam: tum ubi perveneris Lacedaemonem, videbit te
Helena: exinde iam mearum fuerit partium curare, ut
amore capta te fectetur.

Par. Id ipsum incredibile esse mihi videtur, ut, deserto
marito, animum inducat, cum homine barbaro & pere-
grino navigationi se dare.

Ven. Bonum animum habe istius quidem rei causa: na-
ti mihi sunt duo, pulcherrima forma, Himerus & Eros:
utrosque tibi tradam duces viae futuros. Et Cupido qui-
dem se totum insinuabit in eam, cogetque mulierem ama-
re: Himerus autem tibi ipse circumfusus, quod scilicet
ipse est, desiderabilem te faciet atque amabilem. Egomet

σομαι καὶ τῶν Χαρίτων ἀκολουθεῖν· καὶ οὕτως ἅπαν-
τες αὐτὴν ἀναπύσομεν.

ΠΑΡ. Ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει, ἄδηλον, ὧ Ἄσρο-
δίτῃ· πλὴν ἐρῶ γε ἤδη τῆς Ἑλένης, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως
καὶ ὁρᾶν αὐτὴν οἶομαι, καὶ πλέω εὐδῶ τῆς Ἑλλάδος,
καὶ τῇ Σπάρτῃ ἐπιδημῶ, καὶ ἐπάνειμι ἔχων τὴν γυ-
ναῖκα, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ.

16 ΑΦΡ. Μὴ πρότερον ἐρασθῆς, ὧ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν
προμνηστρίαν, καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθαι τῇ κρί-
σει. πρέπει γὰρ καὶ με νικηφόρον ὑμῖν συμπαρεῖναι, καὶ
ἐορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἐπινίκια. πάν-
τα γὰρ ἔνεστί σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γάμον
τούτου τοῦ μήλου πρίασθαι.

ΠΑΡ. Δέδοικα μὴ μου ἀμελήσεις μετὰ τὴν κρίσιν.

ΑΦΡ. Βούλει ἐπομόσωμαι;

το Κ' (μὴ καταφόρον) Φιλόχορος
ἐν Β' Ἀτθίδος φησὶν, ὅτι, Ἐριχθό-
νιου βασιλεύοντος, πρῶτον κατεστη-
σαν αἱ ἐν ἀξιώματι παρβύτι φέριον

τὰ κατὰ τῇ Οἰά, ἐφ' οἷς ἐτίθειτο
τὰ πρὸς τὴν θυρίαν τοῖς τε Πανα-
θηαίοις καὶ ταῖς ἄλλαις πομ-
παῖς. V.

etiam una adero, ac rogabo Gratias, ut nos comitentur:
atque ita omnes certe Helenam permovebimus.

Par. Quorsum ista evadent, non liquet, Venus: attra-
men amo iam Helenam, & nescio quo pacto videre illam
mihi videor, & navigo recta in Graeciam, redeoque com-
pos mulieris, idque me male habet, quod nondum haec
omnia facio.

Ven. At tu ne prius ames, Pari, quam mihi conciliatrici
& pronubae gratiam retuleris sententia secundum me data:
debet enim me victricem vobis una adesse, ac festum age-
re simul nuptiarum & victoriae meae: omnia quippe licet
tibi, amorem, formam & nuptias pro isto pomo comparare.

Par. Metuo, ne me negligas post iudicium.

Ven. Vin' iusiurandum interponam?

ΠΑΡ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπόσχου πάλιν.

ΑΦΡ. Ὑπισχνῶμαι δὴ σοι τὴν Ἑλέην παραδώσειν γυναῖκα, καὶ ἀκολουθήσειν γε ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἀφίξεισθαι παρ' ὑμᾶς εἰς τὴν Ἴλιον· καὶ αὐτὴ παρέσσομαι, καὶ συμπράξω τὰ πάντα.

ΠΑΡ. Καὶ τὸν Ἑρωτα, καὶ τὸν Ἴμερον, καὶ τὰς Χάριτας ἄξεις;

ΑΦΡ. Θάρρει, καὶ τὸν Πόθον καὶ τὸν Ὑμέναιον πρὸς τούτοις παραλήψομαι.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ἐπὶ τούτοις λάμβανε.

Par. Neutiquam: sed promitte denuo.

Ven. Recipio enimvero tibi Helenam me tradituram esse uxorem, eamque porro te secuturam esse, atque Ilium ad vos profecturam: ipsa ego adero, & adiutrix ero ad haec omnia.

Par. Etiam Amorem & Himerum & Gratias adduces?

Ven. Ne dubita: Pothum & Hymenaeum insuper assumam.

Par. Quin ergo ea conditione ut trado tibi pomum, sic tu accipe.

XXI.

ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΑΡ. **Η**ΚΟΥΣΑΣ, ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἠπέιλησεν ἡμῖν ὁ Ἰεὺς, ὡς ὑπεροπτικά καὶ ἀπίβανα; ἦν ἐβελήσω, Φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σείραν καθήσω, ὑμεῖς δ'

MARTIS ET MERCURI.

Mars. **A**UDISTIN', o Mercuri, qualia minitatus sit nobis Iuppiter, quam superba & absurda? Si voluero, inquit, ego ex coelo catenam demittam: vos inde suspenſi

ἦν ἀποκρεμασθέντες κατασπᾶν βιάζοιτό με, μάτην πονήσετε· οὐ γὰρ δὴ καβελκύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα, καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετεωριῶ. καὶ τᾶλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν καθ' ἐν' ἀπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἂν ἀρνηθῆην· ὁμοῦ δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν ὥς μὴ καταβαρῆσεν αὐτὸν, καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν προσλάβωμεν, οὐκ ἂν πεισθῇην.

- 2 EPM. Εὐφήμει, ὦ Ἄρες. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς Φλυαρίας.

AP. Οἶε γὰρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμην; ὁ γούν μάλιστα γελοῖον εἶδός μοι ἀκούοντι μεταξύ τῆς ἀπειλῆς, οὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ οὐ πρὸ πολλοῦ, ὅποτε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ

si detrudere me magna vi contenderitis, frustra laborabitis; non enim profecto detraxeritis. Ego contra si voluerō sursum attrahere, non vos solum, sed & terram simul ac mare adducta in sublime tollam: & cetera, quaecunque ipsemet audivisti. Ego autem, si singulos compares, omnibus fortiolem esse & validiorem, infitias non iverim: sed una iunctis tot Diis superiorem esse, ut pondere nostro ne deducere quidem eum valeamus, etsi terram & portum assumerimus, haud sane mihi persuaserim.

Merc. Bona verba, Mars: non enim tutum eloqui talia, ne quid etiam mali redundet ad nos ab ista garrulitate.

Mars. Num tu putas ad omnes me promiscue haec dicturum, non tibi soli, quem linguae temperare posse noveram? Quod igitur ridiculum maxime visum fuit mihi audienti inter illas minas, non possim reticere ad te: memini equidem non ita diu, quando Neptunus, & Iuno,

ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάntες, ἐπεβούλευσαν ξυνόησαι αὐ-
τὸν λαβόντες, ὡς παντοῖος ἦν δεδιώς, καὶ ταῦτα τρεῖς
ἔπας· καὶ εἰ μὴ γε ἡ Θέτις κατελεήσασα ἐκάλεσεν
αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἐκατόγχειρα ὄντα, καὶ ἐδέ-
δετο αὐτῷ κεραυνῷ, καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ
ἐπῆει μοι γελᾶν ἐπὶ τῇ καλλιρημοσύνῃ αὐτοῦ.

ΕΡΜ. Σιώπα· εὐχόμει. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε σοὶ
λέγειν, αὐτὲ ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

& Minerva feditione mota structisque insidiis voluerunt
eum vincire comprehensum, quam varios in colores fue-
rit muratus prae metu, idque trium tantummodo: quod ni
Thetis miserata vocasset ipsi auxiliatorem Briareum cen-
timanum, vinculis constrictus foret cum ipso fulmine ac
tonitru. Ista mecum perpendens teneri non poteram, quin
riderem magniloquentiam eius.

Merc. Tace: save linguae: nam tutum haud est nec tibi
loqui, nec mihi audire talia.

XXII.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΑΝ. **Χ**ΑΙΡΕ, ὦ πάτερ Ἑρμῆ.

ΕΡΜ. Νῆ καὶ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ;

ΠΑΝ. Οὐχ ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ὢν τυγχάνεις;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα. πῶς οὖν υἱὸς ἐμὸς εἶ;

PANIS ET MERCURI.

Pan. **S**ALVE, pater Mercuri.

Merc. Immo & tu quoque: sed quomodo sim ego tuus
pater?

Pan. Non tu Cyllenius es Mercurius?

Merc. Ita sane: at quo pacto filius meus es?

ΠΑΝ. Μοιχιδίός εἰμι, ἐξ ἔρωτός σοι γενόμενος.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, τράγου ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἵγα. ἐμὸς γὰρ πῶς, κέρατα ἔχων, καὶ ῥῖνα τοιαύτην, καὶ πώγωνά λάσιον, καὶ σκέλη δίχληλα, καὶ τραγικά, καὶ οὖραν ὑπὲρ τὰς πυγὰς;

ΠΑΝ. "Ὅσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ, τὸν σεαυτοῦ υἱὸν, ὦ πάτερ, ἐπονείδιστον ἀποφαίνει· μᾶλλον δὲ σεαυτὸν, ὃς τοιαῦτα γεννᾷς, καὶ παιδοποιεῖς· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος.

ΕΡΜ. Τίνα δὲ καὶ Φῆς σου μητέρα; ἥπου ἔλαθον αἵγα μοιχεύσας ἔγωγε;

ΠΑΝ. Οὐκ αἵγα ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σεαυτὸν, εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω. τί δακνὼν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ἐπιπολὺ ἀπορεῖς; τὴν Ἰκαρίου λέγω Πηνελόπην.

ΕΡΜ. Εἶτα τί παθεῖσα ἐκείνη ἀντ' ἐμοῦ τράγω σε ὅμοιον ἔτεκεν;

Pan. Per adulterium sum ex amore tibi natus.

Merc. Profecto hirco prius aliquo adulterante capram: meus enim qui fieri potest, ut sis cum cornibus, & naso tali, & barba hirsuta, cruribusque bifidis ac hircinis, & cauda super nates?

Pan. Quidquid in me ridiculi dixeris, tuum ipsius filium, o pater, probris ac dedecore afficis: quin potius temet ipsum, qui tales gignis & procreas; ego vero culpa vaco.

Merc. At quam tu tandem dicis matrem tuam? numquid imprudens in capra stuprum commisi?

Pan. Non capram quidem stupraſti; sed fac, ut in memoriam redeas, si forte in Arcadia puellae ingenuae vim intulisti: quid commorſo digito quaeris, multumque haesitas? Icarium filiam inquam, Penelopen.

Merc. Et quid tandem est rei, quod, cum illa mihi deberet, hirco te similem peperit?

ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ· ὅτε γάρ με ἐξέ- 2
πεμπεν ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μὲν σου,
ἔσθ', ἐγὼ εἰμι, Πηνελόπη ἢ Σπαρτιάτις· τὸν πατέρα
δὲ γήϊωσκε θεὸν ἔχων Ἑρμῆν τὸν Μαΐας καὶ Διός. εἰ
δὲ κέρασφόρος καὶ τραγοςκελὴς εἶ, μὴ λυπεῖται σε·
ὅποτε γάρ μοι συνὴν ὁ πατὴρ ὁ σὸς, τράγω ἑαυτὸν
ἀπείκασεν, ὡς λάβοι· καὶ διὰ τοῦτο ὅμοιος ἀπέβης
τῷ τράγῳ.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, μέμνημαι ποιήσας τι τοιοῦτον. ἐγὼ
οὖν ὁ ἐπὶ κάλλει μέγα Φρονῶν, ἔτι ἀγένειος αὐτὸς
ὢν, σὸς πατὴρ κεκλησόμαι, καὶ γέλωτα ὀφλήσω
παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τῇ εὐπαιδία;

ΠΑΝ. Καὶ μὴν οὐ κατασχυνῶ σε, ὦ πάτερ· μου- 3
σικός τε γάρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ καπυρόν· καὶ ὁ
Διόνυσος οὐδὲν ἐμοῦ ἄνευ ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἐταῖ-
ρον καὶ θιασώτην πεποίηκέ με· καὶ ἡγοῦμαι αὐτῷ τοῦ
χοροῦ. καὶ τὰ ποίμνια δὲ εἰ θεάσαιό μου, ὅποσα περὶ

Ρην. Ea ipsa quae dixit, enarrabo tibi. Quando me ablegabat in Arcadiam, Fili, mater quidem tua, inquit, ego sum Penelope Spartana: at patrem scito Deum habere te Mercurium Maiae & Iovis filium: quod autem cornutus, hircinisque pedibus es, id tibi ne dolori sit: quando enim mecum congregiebatur pater tuus, hircum se affimulavit, ut lateret: ea est causa, cur similis evaseris hirco.

Merc. Sane commemini fecisse me tale quiddam. Ergo ego, cui forma spiritus facit, adhuc imberbis ipse, tuus pater dicar, & ludibrium debebo omnibus ob elegantiam prolis?

Ρην. Atqui pudori nec probro ero tibi, pater: musices enim peritus sum, & fistula ludo valde argutum quiddam; Bacchusque nihil me sine facere potest: immo sodalem & zithiam socium constituit me, duxque ipsi sum chori. Quod

Τέγεαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρβένιον ἔχω, πᾶν ἡσθήσῃ
 ἔρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἀπάσης. πρώην δὲ καὶ Ἀ-
 θηναίοις συρμαχήσας, οὕτως ἡρίστευσα ἐν Μαραθῶνι,
 ὥστε καὶ ἀριστεῖον ἡρέθῃ μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει
 σπήλαιον. ἦν γοῦν ἐς Ἀθήνας ἔλθης, εἰσὴ ὅσον ἐκεῖ τοῦ
 Πανὸς ὄνομα.

4 ERM. Εἰπὲ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Παν, ἤδη;
 τοῦτο γὰρ, οἶμαι, καλοῦσί σε.

ΠΑΝ. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικὸς γάρ εἰμι, καὶ
 οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὼν μιᾷ.

ERM. Ταῖς αἰξὶ δηλαδὴ ἐπιβαίνεις.

ΠΑΝ. Σὺ μὲν σκώπτεις· ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἠχοῖ καὶ
 τῇ Πίτυϊ σύνειμι, καὶ ἀπάσαις ταῖς τοῦ Διονύσου
 Μαινάσι, καὶ πᾶν σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν.

ERM. Οἶσθα οὖν ὅ, τι χαρίσῃ, ὦ τέκνον, ταπρῶ-
 τα αἰτοῦντί μοι;

fi greges meos spectes, quocunque circa Tegeam & per
 Parthenium habeo, multum laetabere. Nuper etiam auxilio
 Atheniensibus lato tam strenue rem gessi Marathone, ut
 virtutis praemium attributa sit mihi, quae sub arce est,
 spelunca: si ergo Athenas veneris, intelliges, quantum ibi
 Panis sit nomen.

Merc. At, quaeso, dic mihi, duxistin' iam uxorem, o
 Pan? hoc enim, opinor, nomine te compellant.

Pan. Neutiquam, pater: sum enim lascivior aliquantulum;
 nec contentus sim una, quacum rem habeam.

Merc. Capras videlicet inis.

Pan. Tu quidem irrides: ego vero & Echo & Pityn
 in eo, & cunctas Bacchi Maenadas, ac valde color ab ipsis
 atque observor.

Merc. Scin' igitur, quid mihi gratificabere, fili, iam pri-
 mum petenti a te?

ΠΑΝ. Πρόσταττε, ὦ πάτερ, ἡμεῖς δὲ ἰδῶμεν ταῦτα.

ΕΡΜ. Καὶ πρόσθι μοι, καὶ ΦιλοΦρονοῦ πατέρα δὲ ὅρα μὴ καλέσης με, ἀκούοντός γε τίνος.

Pan. Impera, pater: nos autem viderimus ista.

Merc. Et accede ad me, & comitate blanda complectere: patrem vero vide ne appellaris me, audiente faltem aliquo.

XXIII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΝΤΣΟΥ.

ΑΠ. **Τ**ι ἄν; λέγοιμεν ὁμομητρίους, ὦ Διόνυσε, ἀδελ-
Φοὺς εἶναι Ἑρωτα, καὶ Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον,
ἀνομοίους ὄντας τὰς μορφάς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα;
ὁ μὲν γὰρ πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν οὐ
μικρὰν περιβεβλημένος, ἀπάντων ἀρχὴν ὁ δὲ θῆλυς,
καὶ ἡμίανόρος, καὶ ἀμφίβολος τὴν ὄψιν. οὐκ ἂν δια-

3 Καὶ Πρίαπον) Ὁ Πρίαπος
ὑπερμεγέθεις εἶχεν αἰδοῖον ὑπὲρ
ἡμιολιον τοῦ λοιποῦ σώματος ὄν.
Τίνες φασὶ τὸν Πρίαπον εἶναι τὸν
Διόνυσον, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τούτου
δῆθεν Πρίαπου καλουμένου. Ἄλλοι
μὲν Διόνυσου μὲν υἱὸν, μητρὸς δὲ ἢ
Ἀφροδίτης ἢ Διώνης. Μνησίας δὲ
ὁ Παταρεὺς Ἑρμαφρόδιτον τὸν Πρία-
πον λέγει. Ἄλλοι οὖν Ἀφροδίτης
υἱὸν, ἢ ἔρριψεν αὐτὸν εἰς λειμῶνας

ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τῶν μηδὲν αἰδοῖ
ἐχομένην. εἶχε γὰρ, φασὶ, γλώσσαν
μεγάλην, καὶ γαστέρα καὶ αἰδοῖον
λεχθῆναι οὐ ἐπὶ αὐτῷ, ἔτι σημαίνει
τὸ ἄγῳμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατῶν
γλώσσης καὶ γαστρὸς καὶ μίξεως
ἀνεμπτόν ἔξει τὸν βίον. V.

Τὸ οὖν αἰδοῖον αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμίο-
λιον τοῦ λοιποῦ σώματος γενισθῆαι
φασί. C. M.

· APOLLINIS ET BACCHI.

Ap. **Q**UID autem dicamus? eademne matre natos, Bac-
che, fratres esse Cupidinem, Hermaphroditum & Priapum,
dissimiles plane forma, & vitae instituto? etenim hic quidem
undiquaque pulcher arcum tractat, & potentia non medio-
cri circumdatus omnibus imperat: iste muliebris, semivir,
& ambigua facie; haud plane dignoscas, ephebus sit an vir-

κρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος· ὁ δὲ καὶ πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικός ὁ Πρίαπος.

ΔΙΟ. Μηδὲν θαυμάσης, ὦ Ἀπολλὸν· οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτῃ αἰτία τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες διάφοροι γεγενημένοι· ὅπου γε καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἄρσῃ, ἡ δὲ θήλειᾳ, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται.

ΑΠ. Ναί· ἀλλ' ἡμεῖς ὅμοιοι ἐσμέν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν· τοξόται γὰρ ἄμφο.

ΔΙΟ. Μέχρι μὲν τόξου τὰ αὐτὰ, ὦ Ἀπολλὸν· ἐκεῖνα δὲ οὐχ ὅμοια, ὅτι ἡ μὲν Ἀρτεμις ξενοκτονεῖ ἐν Σκύθαις· σὺ δὲ μαντεύῃ, καὶ ἰᾷ τοὺς κάμνοντας.

ΑΠ. Οἶε γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἥγε καὶ παρεσκεύασται, ἢν τις Ἑλλήν ἀφίκηται ποτε εἰς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτοῦ, μυσатτομένη τὰς σφαγὰς;

2 ΔΙΟ. Εὖγε ἐκείνη ποιοῦσα. Ὁ μὲν γάρ τοι Πρίαπος, γελοῖον γάρ τι σοι διηγῆσομαι, πρῶν ἐν Λαμ-

go: ille vero etiam ultra decorum virilis, Priapus inquam.

Bac. Nihil est, quod mireris, Apollo: neque enim Venus huius discriminis causa, sed patres inter se dispares: ubi sane eodem geniti patre saepius ex uno utero hic masculus, illa femina, quemadmodum vos, nascuntur.

Ap. Profecto: sed nos tamen similes, & eadem studia tractamus, quippe ambo arcus usu periti.

Bac. Usque ad arcum, eadem utique, Apollo: sed ista iam dissident, quod Diana hospites mactet apud Scythas; tu autem vaticineris, & fanes aegrotos.

Ap. Putanne sororem delectari Scythis, quae ita se iam compararit, ut, si quis Graecus pervenerit aliquando in Tauricam, abitura sit simul cum eo navi, averfata caedes.

Bac. Iure quidem illa merito. Verum ad Priapum ut redeam, ridiculum enim quiddam tibi narrabo, qui nuper

ἴακῳ γενόμενος, ἐγὼ μὲν παρήειν τὴν πόλιν, ὃ δὲ ὑποδέξαμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι, κατ' αὐτάς που μέσας νύκτας ἐπαναστάς ὁ γενναῖος αἰδοῦμαι δὲ λέγειν.

ΑΠ. Ἐπεῖρα σέ;

ΔΙΟ. Τοιοῦτόν ἐστι.

ΑΠ. Σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα;

ΔΙΟ. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα;

ΑΠ. Εὐγε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μηδὲ ἀγρίως συγκνηστος γὰρ, εἰ καλὸν σε οὕτως ὄντα ἐπεῖρα.

ΔΙΟ. Τούτου μὲν οὖν ἕνεκα καὶ ἐπὶ σέ ἂν, ὦ Ἀπολλων, ἀγάγοι τὸν πείραν· καλὸς γὰρ σὺ, καὶ κομήτης, ὥς καὶ ἡΐοντα ἂν σοι τὸν Πρίαπον ἐπιχειρήσαι.

ΑΠ. Ἄλλ' οὐκ ἐπιχειρήσει γέ, ὦ Διόνυσε· ἔχω γὰρ μετὰ τῆς κόμης καὶ τόξα.

Lampfaci fuerim: igitur praeteribam urbem; hic autem cum hospitio me excepiisset, postquam requievimus, in convivio fatiis vino rigati, tum nocte admodum media insurgens bonus ille: sed pudor vetat dicere.

Ap. Tentabat te.

Bac. Rem tenes.

Ap. Tu autem quid ad haec?

Bac. Quid aliud quam risi.

Ap. Laudo, quod nihil iracunde tu, nec ferociter: nam venia dignus est, si te tam pulchrum tentavit.

Bac. Istius quidem rei causa vel tui tentandi, Apollo, faciat periculum: tu enim formosus & comatus; ut vel sobrius te Priapus adoriatur.

Ap. At cavebit, Bacche, ne sollicitet: habeo enim cum coma etiam arcum.

XXIV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

ΕΡΜ. **Ε**ΣΤΙ γάρ τις, ὦ μήτερ, ἐν οὐρανῷ θεὸς ἀβλιώτερος ἐμοῦ;

ΜΑΙ. Μὴ λέγε, ὦ Ἑρμῆ, τοιοῦτον μηδέν.

ΕΡΜ. Τί μὴ λέγω, ὡς τσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος; ἔωθεν μὲν γὰρ ἑξαναστάντα σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ καὶ διασπρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν, εἴτα εὐθετήσαντα ἕκαστα, παρεστάναι τῷ Διὶ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομεῦντα καὶ ἐπανελδόντα ἐτι κεκοιμήμενον παρατίθεναι τὴν ἀμβροσίαν. πρὶν δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον οἰνοχόον ἵκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ πάντων δεινότερον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω μόνος τῶν ἄλλων, ἀλ-

MERCURII ET MAIAE.

Merc. **E**ST NE enim aliquis, mater, in coelo Deus miserior me?

Mai. Ne dixeris, Mercuri, tale quidquam.

Merc. Ne dixerim, qui tot negotia sustineo solus, lassitudine confectus, inque tot ministeria distractus? mane quidem mox atque surrexi, everrere sympodium oportet, & postquam intravi concionem, tum ordine disposui singula, apparere Iovi, & perferre quoquo versus nuntios ab eo sursum deorsum indies ingens spatium emetientem: cumque rediero adhuc pulverulentus, apponenda est ambrosia: prius vero quam recens emtus ille pincerna veniret, ego etiam nectar infundebam. Quod autem omnium est molestissimum, ne nocte quidem dormio solus Deorum;

λὰ δὲ με καὶ τότε τῷ Πλούτῳ ψυχαγωγεῖν, καὶ
 νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ. οὐ
 γὰρ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, ἐν παλαίστραις
 εἶναι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκ-
 διδάσκειν, ἀλλ' ἐτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμε-
 ρισμένον. Καίτοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν 2
 ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ᾄδου εἰσίν. ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκά-
 στην ἡμέραν καὶ ταῦτα καὶ κείνα ποιεῖν ἀναγκαῖον. καὶ
 οἱ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱοὶ, ἐκ γυναικῶν θυ-
 στήνων γενόμενοι, εὐωχῶνται Ἀφρόντιδες· ὁ δὲ Μαίας
 τῆς Ἀτλαντος διακονοῦμαι αὐτοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἦκον-
 τά με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς, ἐὺ
 ἦν πέπομφέ με ὀφόμενον ὅ, τι πράττει ἡ παῖς, μηδὲ
 ἀναπνεύσαντα, πέπομφεν αὖθις ἐς τὸ Ἄργος ἐπισκε-
 ψόμενον τὴν Δανάην· εἴτ' ἐκεῖθεν ἐς Βοιωτίαν, Φησὶν,
 ἐλθὼν, ἐν παρόδῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδέ. καὶ ὅλως ἀπηγό-

sed oportet me tunc quoque Plutoni umbras deducere,
 defunctosque prosequi, & adesse ad tribunal. Mihi scilicet
 non satis sunt, quae de die facio, cum in palaestris ver-
 sor, in concionibus praeconem ago, rhetoras edoceo, sed
 praeterea quae ad mortuos spectant administranda sunt mi-
 hi in tot partes obeundas diviso. Atqui Ladae liberi alter-
 nis uterque in coelo & apud inferos degunt: mihi autem
 singulis diebus & haec & ista sunt facienda. Alcmenae &
 Semelae filii, ex mulieribus misellis procreati, epulantur
 curarum expertes: ego Maia Atlantis filia natus ministro
 illis. Quin immo iam modo venientem me Sidone a Cadmi
 filia, ad quam me miserat visurum, quid agat puella, an-
 tequam respirassem, legavit iterum Argos, ut visitarem Da-
 naen: tum inde in Boeotiam, inquit, profectus in transitu
 Antiopam vise. Iamque plane confectus animum despondi:
 atque adeo, si mihi facultas foret, perlibenter equidem

ρευκα ἦδη. εἰ γοῦν μοι δυνατόν ἦν, ἡδέως ἂν ἡξιώσαμ πεπρᾶσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δουλεύοντες.

ΜΑΙ. Ἐὰ ταῦτα, ὦ τέκνον. χρη γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ ἐπέμψης, σόβει ἐς Ἄργος, εἴτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ πηγὰς βραδύνων λάβοις· ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

postulaverim vendi, ut in terris solent, qui malam servitutem serviunt.

Mai. Mitte ista, fili: oportet enim cuncta morigerari patri te iuvenem. Nunc igitur, ut missus es, propera, quantum potes, Argos: deinde in Boeotiam, ne plagas etiam tardior accipias: nam in iram & bilem proclives sunt, qui amant.

XXV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

Ι ΖΕΥΣ. ΟΙΑ πεποίηκας, ὦ Τιτάνων κάκιστε; ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα, μεираκίῳ ἀνοήτῳ πιστεύσας τὸ ἄρμα, ὃς τὰ μὲν κατέφλεξε, πρόσγειος ἐνεχθεῖς, τὰ δὲ ὑπὸ κρίους διαφβαρῆναι ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀποσπάσας τὸ πῦρ· καὶ ὅλως οὐδὲν ὅ, τι οὐ ξυνετάραξε, καὶ ξυνέχεε. καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεῖς τὸ γιγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, οὐδὲ λείψα-

IOVIS ET SOLIS.

Iup. Q UALIA patraſti, Titanum pessime! perdidisti quae in terris sunt omnia, adolescentulo insipienti concredito curru; qui haec exussit, prope terram latus, illa frigore corrumpi fecit, multum inde abducto igne: utque paucis dicam, nihil est, quod non conturbarit, & confuderit: ac nisi animadversa re deiecissem illum fulmine, ne reliquiae

νιν ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἄν, τοιοῦτον ἡμῖν τὸν καλὸν
ἦέσχον καὶ δι' ὀρηλάτην ἐκπέπομφας.

ΗΛ. Ἡμάρτον, ὦ Ζεῦ· ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, εἰ
ἐπεΐσθην υἱῷ πολλὰ ἱκετεύοντι· πόθεν γὰρ ἂν καὶ ἤλ-
πισα τηλικούτον γενήσεσθαι κακόν;

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἦδεις, ὅσῃς ἐδεῖτο ἀκριβείας τὸ πρᾶγ-
μα, καὶ ὥς, εἰ βραχύ τις ἐκβαίῃ τῆς ὁδοῦ, οἷχεται
πάντα; ἡγνόεις δὲ καὶ τῶν ἵππων τὸν θυμὸν, ὥς δεῖ
συνέχειν ἀνάγκη τὸν χαλινόν; εἰ γὰρ ἐνδοίῃ τις, ἀφῆ-
νιάζουσιν εὐθύς· ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοῦτον ἐξήνεγκαν,
ἄρτι μὲν ἐπὶ τὰ λαῖα, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιά,
καὶ ἐς τὸ ἐναντίον τοῦ δρόμου ἐνίστε, καὶ ἄνω καὶ κάτω
ὅλως ἔνθα ἐβούλοντο αὐτοί· ὁ δὲ οὐκ εἶχεν ὅ, τι χρή-
σαιτο αὐτοῖς.

ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἡπιστάμην, καὶ διὰ τοῦτο 2
ἀντεῖχον ἐπιπολὺ, καὶ οὐκ ἐπίστευον αὐτῷ τὴν ἔλα-

9 Ἀφηνιάζουσιν εὐθύς.) Τοὺς χαλινοὺς ἀποβρίπτουσι. V.

quidem hominum restarent: talem nobis optimum illum
aurigam, & currus agitatore[m] emisisti.

Sol. Peccavi, Iuppiter: sed ne acerbius feras, si morem
geffi filio multum supplicanti: unde enim sperare potui tan-
tum fore mali?

Iup. Non tu sciebas, quanta indigeret accurat[i]one haec
res, & si quis tantillum evagetur a via, actum esse de
omnibus? ignorabasne porro equorum animos, utque de-
ceat continere summa vi fraena? si quis enim relaxet, ha-
benas aspernantur statim: quemadmodum videlicet istum
quoque distulerunt nunc ad sinistra, post paulo ad dextra,
interdum etiam in contrariam, quam quo cursus ferebat,
partem; tum sursum & deorsum, ac plane quo vellent
ipsi: hic interea nihil habebat, quod equis faceret.

Sol. Isthaec equidem omnia noram, ac propterea reni-
tebar diu, nec committebam ipsi mei currus agitationem.

σιν' ἐπεὶ δὲ κατελιπάρησε δακρύων, καὶ ἡ μήτηρ Κλυμένη μετ' αὐτοῦ, ἀναβιβασάμενος ἐπὶ τὸ ἄρμα ὑπεθέμην, ὅπως μὲν χρὴ βεβηκέναι αὐτὸν, ἐφ' ὅποσον δὲ ἐς τὸ ἄνω ἀΐεντα ὑπερενεχθῆναι, εἴτα ἐς τὸ κάτω αὖτις ἐπινεύειν, καὶ ὡς ἐγκρατῇ εἶναι τῶν ἡνιῶν, καὶ μὴ ἐφίεναι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων· εἶπον δὲ καὶ ἡλικίος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθὴν ἐλαύνοι· ὁ δὲ (παῖς γὰρ ἦν) ἐπιβάς τοσούτου πυρός, καὶ ἐπικύψας ἐς βάθος ἀχανές, ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εἰκός. οἱ δὲ ἵπποι, ὡς ἤσθοντο οὐκ ὄντα ἐμὲ τὸν ἐπιβεβηκότα, καταφρονήσαντες τοῦ μεираκίου, ἐξετράποντο τῆς ὁδοῦ, καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν. ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφείς, οἶμαι δεδιώς μὴ ἐκπέσῃ, αὐτὸς εἶχετο τῆς ἀντιγῆς. ἀλλὰ ἐκεῖνός τε ἦδη ἔχει τὴν δίκην, καὶ μοι, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ πένθος.

3 ZEVS. Ἰκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολμήσας; νῦν μὲν

. Postquam tandem instando expugnavit & lacrimis, & mater Clymene una cum eo, permisi currum ut conscenderet, & monendo docui, quomodo oporteret firmo gradu consistere, quousque sursum immixtis habenis in sublimis ferri, tum deorsum rursus vergere, quoque pacto compositum esse habenarum, ac minimum concedere animis equorum. Addidi porro, quantum esset discrimen, nisi per rectam viam ageret. Hic vero, quippe puer, cum conscenderat tantum ignem, & prospexerat in profundum immense patens, stupore perculsus fuit, ut par est: equi autem, ubi senserunt non adesse me, qui currum insistens regerem, contempto adolescentulo, praecipites extra viam ruerunt, & gravia ista fecerunt: at Phaëthon, habenis e manu dimissis, opinor metuens, ne excuteretur, ipse arreptam tenebat antygem. Sed & ille iam, quam meruit, habet poenam, & mihi, Iuppiter, satis est supplicii luctus.

Iup. Satis esse ais, talia qui fueris ausus? nunc tamen

οὖν συγγνώμην ἀπονέμω σοί· ἐς δὲ τὸ λοιπὸν, ἣν τι ὅμοιον παρανομήσης, ἢ τινὰ τοιοῦτον σεαυτοῦ διάδοχον ἐκπέμψης, αὐτίκα εἴσῃ, ὅποσον τοῦ σοῦ πυρὸς ὁ κεραυνὸς πυρῶδέστερος. ὥστ' ἐκεῖνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θαπτόμεναι ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ, ἵνα περ' ἔπεσεν ἐκδι' ὄρευθεις, ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύουσαι, καὶ αἵ γειροι γιγνέσθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει· σὺ δὲ συμπηξάμενος τὸ ἄρμα (κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ῥυμὸς αὐτοῦ, καὶ ἄτερος τῶν τροχῶν συντέτριπται) ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν τοὺς ἵππους· ἀλλὰ μέμνησο τούτων πάντων.

ignosco tibi: in posterum vero si quid simile deliqueris, aut talem aliquem successorem tibi emiseris, confestim experiere, quantum igne tuo fulmen sit magis ignitum. Illum ergo sorores sepeliant ad Eridanum, ubi cecidit quadrigis excussus, electri super eo lacrimas effundentes, & populi fiant ob huncce casum. At tu refecto curru (infractus enim est temo eius, alteraque rotarum contrita) cursum redordire subiungis equis. Ut tamen memor sis horum omnium.

XXVI.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΑΠ. ΕΧΕΙΣ μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πότερος ὁ Κάστωρ ἐστὶ τούτων, ἢ πότερος ὁ Πολυδεύκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν διακρίναιμι αὐτούς.

ΕΡΜ. Ὁ μὲν χθρὲς ἡμῖν συγγενόμενος, ἐκεῖνος Κάστωρ ἦν, οὗτος δὲ Πολυδεύκης.

APOLLINIS ET MERCURII.

Αρ. ΡΟΤΙΝ ut mihi dicas, Mercuri, uter Castor sit horum, aut Pollux? nam equidem, ut discernam eos, non est.

Μεrc. Heri qui nobiscum fuit versatus, is Castor erat: hic, Pollux.

ΑΠ. Πῶς διαγιγνώσκεις; ὅμοιοι γάρ.

ΕΡΜ. Ὅτι οὗτος μὲν, ὦ Ἀπολλον, ἔχει ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἵχνη τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν αἰταγωνιστῶν πυκτεύων, καὶ μάλιστα, ὅποσα ὑπὸ τοῦ Βέβρυκος Ἀμύκου ἐτρώθη, τῷ Ἰάσονι συμπλέων· ἄτερος δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθαρὸς ἐστὶ, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον.

ΑΠ. Ὠνησας, διδάσας τὰ γνωρίσματα· ἐπεὶ τάγε ἄλλα πάντα ἴσα, τοῦ ὧσιν τὸ ἡμίτομον, καὶ ἀσπὴρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόντιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἵππος ἐκατέρω λευκός· ὥστε πολλάκις ἐγὼ τὸν μὲν προσεῖπον Καστορα, Πολυδεύκην ὄντα· τὸν δὲ τῷ τοῦ Πολυδεύκου ὀνόματι· ἀτὰρ εἶπέ μοι καὶ τόδε, τί δήποτε οὐκ ἄμω ξύνεσιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νεκρὸς, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἄτερος αὐτῶν.

2 ΕΡΜ. Ὑπὸ Φιλαδελφίας τοῦτο ποιῶσιν· ἐπεὶ γὰρ

Ap. Quo pacto dignoscis? similes enim.

Merc. Eo quod hic, Apollo, habet in facie vestigia vulnerum, quae accepit ab adversariis pugilatu certans; ea maxime, quibus est a Bebryce Amyco vulneratus, quando Iasoni socius navigabat: alter autem nihil tale praefert, sed purus est atque integra facie.

Ap. Gratum inprimis fecisti, qui me docueris haec indicia: ceteroquin alia cuncta sunt paria, ovi dimidium segmentum, eique addita superne stella, iaculum in manu, & equus utrique albus: quo factum est, ut saepe hunc appellarem Castora, qui Pollux erat; illum, Pollucis nomine. Verum dic mihi etiam illud, quid tandem sit causae, cur ambo simul nobiscum non sint, sed partitis vicibus nunc mortuus, nunc Deus est alter eorum.

Merc. Fraternalis amor suavit, ut hoc facerent: quoniam enim oportebat unum oppetere mortem Ladae filiorum,

ἔοι ἕνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἕνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο οὕτως αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν.

ΑΠ. Οὐ ξυνετὴν, ὦ Ἑρμῆ, τὴν νομὴν, εἴγε οὐδ' ὤνεται οὕτως ἀλλήλους, ὅπερ ἐπόθουν, οἶμαι, μάλιστα πῶς γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς ὀφειτοῖς ὢν; πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ δὲ Ἀσκληπίος ἰᾶται, σὺ δὲ παλαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἄριστος ὢν, ἡ δὲ Ἀρτεμις μαιεύεται, καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστος ἔχει τινὰ τέχνην, ἡ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις χρησίμην, οὗτοι δὲ τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ἢ ἀργοὶ εὐωχῶνται, τηλικούτοι ὄντες;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ προστέτακται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι, καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος, καὶ ἂν που ναύτας χειμαζομένους ἴδωσιν, ἐπικαθίσαντας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τοὺς ἐμπλέοντας.

ΑΠ. Ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σωτήριον λέγεις τὴν τέχνην.

alterum immortalem esse, inter se diviserunt eo pacto ipsi immortalitatem.

Ap. Haud prudenti, Mercuri, partitione; siquidem ne videbunt quidem sese, quod desiderabant, ut puto, maxime: qui enim hoc fieri possit, cum hic apud Deos, iste apud defunctos per vices sit? Attamen, sicuti ego vaticinor, Aesculapius medetur, tu luctari doces exercitator in hoc genere optimus, Diana obfetricatur, ceterorumque Deorum singuli habent artem quandam, aut Diis, aut hominibus utilem, quid hi nobis operis facient? an inertes epulabuntur tam grandi natu?

Merc. Neutiquam, illis haec est mandata provincia, ut ministrarent Neptuno; & obequitare decet pelagus, & sic ubi nautas hieme vexatos viderint, confidere in ea navi, illaque vectos fervare.

Ap. Bonam, Mercuri, & salutarem narras artem.

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ.

ΔΩΡ. **Κ**ΑΛΟΝ ἐραστήν, ὦ Γαλάτεια, φασὶ τὸν Σικελὸν τοῦτον ποιμένα ἐπιμεμνημένοι σοί.

ΓΑΛ. Μὴ σκάπτε, Δωρί· Ποσειδῶνος γὰρ υἱός ἐστιν, ὁποῖός ἂν ᾖ.

ΔΩΡ. Τί οὖν, εἰ καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ἂν ἄγριος εὖτω καὶ λάσιος ἐφαίνετο, καὶ, τὸ πάντων ἀμορφώτατον, μονόφθαλμος, οἶε τὸ γένος ὀνῆσαι ἂν τι αὐτὸς πρὸς τὴν μορφήν;

ΓΑΛ. Οὐδὲ τὸ λάσιον αὐτοῦ, καὶ, ὡς Θῆς, ἄγριον ἀμορφόν ἐστιν· ἀνδρῶδες γάρ ὅ, τε ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ, οὐδὲν ἐνδεέστερον ἄρῶν, ἢ εἰ δύο ἦσαν.

1 Ἐνάλιος διάλογος ἱεῖ, ἐν οἷς τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ μυθεύμενα διαπαιζει. G.

DIALOGI MARINI.

DORIDIS ET GALATEAE.

Dor. **P**ULCHRUM amatorem, o Galatea, aiunt, Siculum istum pastorem, insanire in te.

Gal. Ne cavillare, Dori: Neptuni enim filius est, qualiscunque sit.

Dor. Quid ergo? si vel Iovis ipsius filius ferus adeo & hirtus videretur, quodque omnium est maxime deforme, unoculus, censenne genus ipsi profuturum esse ad formam?

Gal. Neque hirtum illud eius, &, ut ais, ferum omni plane pulchritudine destituitur, est enim virile: & oculus decorat frontem, nihil deterius cernens, quam si duo essent.

ΔΩΡ. Ἐοικας, ὦ Γαλάτεια, οὐκ ἐραστὴν, ἀλλ' ἐρώμενον ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν.

ΓΑΛ. Οὐκ ἐρώμενον· ἀλλὰ τὸ πάνυ οὐνεδιστικὸν 2 τοῦτο οὐ φέρω ὑμῶν· καί μοι δοκεῖτε ὑπὸ Φθόνου αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων ποτὲ, ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς παιζούσας ἡμᾶς ἰδὼν ἐπὶ τῆς ἡϊόνος· ἐν τοῖς πρόποσι τῆς Αἰτνῆς, καθὼ μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς θαλάττης αἰγιαλὸς ἀπομηκύνεται, ὑμᾶς μὲν οὐδὲ προσέβλεψεν· ἐγὼ δ' ἐξ ἀπασῶν ἡ καλλίστη ἐδόξα· ἢ καὶ μόνῃ ἐμοὶ ἐπέιχε τὸν ὀφθαλμόν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾶ· δεῖγμα γὰρ ὡς ἀμείνων εἰμὶ, καὶ ἀξιεράστος· ὑμεῖς δὲ παρώφθητε.

ΔΩΡ. Εἰ ποιμένι, καὶ ἐνδεεῖ τὴν ὄψιν καλὴ ἐδόξας, ἐπίφθονος οἶε γεγονέναι; καίτοι τί ἄλλο ἐν σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν, ἢ τὸ λευκὸν μόνον; καὶ τοῦτο, οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ἐστὶ τυρῶ καὶ γάλακτι. πάντα οὖν τὰ ὅμοια τούτοις ἡγεῖται καλά. Ἐπεὶ τάγε ἄλλα ὅπότε ἂν ἐβέ- 3

Dor. Videre, Galatea, non amatorem, sed amatum habere Polyphemum, prout quidem laudas eum.

Gal. Haud certe amatum: verum illam nimiam opprobrii libidinem vestram non fero: quin mihi videmini ex invidia illud facere, quia pascens aliquando, cum a specula ludentes nos videret in litore, ad imos pedes Aetnae, qua parte inter montem & mare longe litus protenditur, vos ne adspexit quidem; ego contra ex omnibus ipsi pulcherrima sum visa: ideoque soli etiam mihi adiecit oculum: illa vos pungunt; indicio enim sunt, me forma meliorem esse, & amore dignam: at vos despectae fuistis.

Dor. Tu si pastori & lumine defecto pulchra fuisti visa, ideo te talem putas, cui invideamus? atqui quid aliud in te laudare potuit, quam candorem tantummodo? hanc, opinor, ob causam, quod assueverit caseo & lacti: cuncta igitur his similia ducit pulchra. Ceterum ubi volueris disce-

λήσης μαθεῖν, οἷα τυγχάνεις οὔσα τὴν ὄψιν, ἀπὸ πέ-
τρας τινός, εἴποτε γαλήνη εἴη, ἐπικύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἴδε
σεαυτὴν οὐδὲν ἄλλο ἢ χροῖαν λευκὴν ἀκριβῶς· οὐκ ἐπαι-
νεῖται δὲ τοῦτο, ἢν μὴ ἐπιπρέπη αὐτῷ καὶ τὸ ἐρυθρμα.

ΓΑΛ. Καὶ μὲν ἐγὼ μὲν ἢ ἀκράτως λευκὴ ὅμως ἐρα-
στὴν καὶ τοῦτον ἔχω· ὑμῶν δὲ οὐκ ἔστιν ἢν τινα ἢ ποιμήν,
ἢ ναύτης, ἢ πορβμεὺς ἐπαινεῖ· ὁ δὲ Πολύφημος τάτε
ἄλλα καὶ μουσικός ἐστι.

- 4 ΔΩΡ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκούσαμεν αὐτοῦ ἄδον-
τος, ὁπότε ἐκώμασε πρῶην ἐπὶ σέ· Ἀφροδίτη Φίλη,
ὄνον ἂν τις ὀγκᾶσθαι ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἢ πηκτὶς, οἷα;
κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν· καὶ τὰ μὲν κέρα-
τα, πῆχεις ὥσπερ ἦσαν· ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνά-
ψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελῶδει
ἄμμουσόν τι, καὶ ἀπῶδον, ἄλλο μὲν αὐτὸς βῶων, ἄλλο

14 Κόλλοπι) "Ἠλφ τῆς κιθάρας. V.

re, qualis tibi sit facies, a rupe quadam, si quando tran-
quillum fuerit mare, prona in aquam despectans, contem-
plare temet ipsam, nihil aliud, quam colore candidam ex-
quisite: illud autem non laudatur, nisi enirescat candori
immixtus rubor.

Gal. Atqui illa ego mere candida tamen amatorem vel
istum habeo; at vestrum nulla est, quam seu pastor, five
nauta, seu portitor laudet. Polyphemus autem & aliis re-
bus excellit, & musicus est.

Dor. Tace, Galatea; audivimus illum canentem, quan-
do comestatum ibat nuper ad te: ita mihi Venus sit pro-
pitia, ut asinus aliquis rudere fuit visus: tum ipsa lyra
qualis! cranium cervi nudum carnibus; cornua quidem
quasi manubria erant, quibus cum iugum addidisset, at-
que alligasset nervos, quos nulla clavicula tetenderat, mo-
dulabatur agreste quiddam & absonum, dum aliud ipse vo-

δὲ ἡ λύρα ὑπήχει· ὥστε οὐδὲ κατέχειν τὸν γέλωτα ἐδυνάμεθα ἐπὶ τῷ ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ἄσματι. ἡ μὲν γὰρ Ἥχῳ οὐδ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ ἠθέλεν, οὕτω λάλος οὖσα, βρυχωμένῳ· ἀλλ' ἡσχύνετο, εἰ Φανείῃ μιμουμένη τραχεῖαν ᾠδὴν, καὶ καταγέλαστον. ἘΦερε δὲ ὁ ἐπέρα- 5
στος ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀδυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα, καὶ τὸ λάσιον αὐτῷ προσεικότα. τίς οὐκ ἂν Φθονήσειέ σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιούτου ἐραστοῦ;

ΓΑΛ. Οὐκοῦν σὺ, Δωρὶ, δεῖξον ἡμῖν τὸν σεαυτῆς, καλλίῳ δηλονότι ὄντα, καὶ ᾠδικώτερον, καὶ κιθαρίζειν ἄμεινον ἐπιστάμενον.

ΔΩΡ. Ἀλλ' ἐραστῆς μὲν οὐδεὶς ἔστι μοι, οὐδὲ σεμνύνομαι ἐπέραστος εἶναι. τοιούτος δὲ, οἷος ὁ Κύκλωψ ἔστι, κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ ὁ τράγος, ὠμοφάγος, ὥς Φασι, καὶ σιτούμενος τοὺς ἐπιδημοῦντας τῶν ξένων, σοὶ γένοιτο, καὶ σὺ ἀντερῶῃς αὐτοῦ.

ciferaretur, aliud lyra subsonaret. Itaque ne continere quidem risum poteramus in amatorio isto cantico: nam Echo multum aberat, ut respondere ipsi vellet, tam garrula, rugienti; sed pudebat eam, si visa fuisset imitari asperum cantum & ridiculum. Immo ferebat etiam amabilis iste in ulnis ludicrum, ursae catulum, hirsutia sibi plane similem. Quis non invidet tibi, Galatea, talem amatorem?

Gal. Quin ergo, Dori, monstra nobis tuum, formosiorrem scilicet, ac doctius canentem, quique cithara ludere melius sciat.

Dor. At amator quidem nullus est mihi; neque me amabilem esse arroganter prae me fero: talis autem, qualis est Cyclops, foetidum alarum odorem spargens, tanquam hircus, crudivorus, ut aiunt, & cibum capiens, qui eo deferuntur, hospites, tibi eveniat, tuque mutuum ames illum.

II.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

1 ΚΥΚ. Ω ΠΑΤΕΡ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τοῦ καταρά-
του ξένου· ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ
ἐπιχειρήσας.

ΠΟΣ. Τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύφημε;

ΚΥΚ. Τὸ μὲν πρῶτον Οὐτὶν ἑαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ
δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζε-
σθαι ἔφη.

ΠΟΣ. Οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον ἐξ Ἰλίου
δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, οὐδὲ πάνυ εὖ-
θαρσῆς ὢν;

2 ΚΥΚ. Κατέλαβον ἐν τῷ ἄντρῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀνα-
στρέψας, πολλοὺς τινας, ἐπιβουλεύοντας δηλονότι τοῖς
παιμνίοις· ἐπεὶ γὰρ ἐπέβηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα (πέ-
τρα δὲ ἔστι μοι παμμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα,

CYCLOPIS ET NEPTUNI.

Cyc. PATER, qualia sum passus ab illo scelerato ho-
spite, qui, cum inebriasset, excaecavit me dormientem
aggressus.

Nep. Quis ista, Polypheme, est ausus?

Cyc. Initio semet Utin appellitabat: at postquam effugit,
extraque teli iactum erat, Ulysssem sibi nomen esse dixit.

Nep. Novi, quem dicas, Ithacensem illum: ex Ilio do-
mum revehebatur. Quomodo tamen ista patravit, qui haud
valde forti sit animo?

Cyc. Deprehendi in antro a pastu reversus aliquam mul-
tos, insidiantes nimirum gregibus: ubi autem opposui ia-
nuae operculum, (hoc saxum mihi est ingens) ignemque

ἐναυσάμενος ὃ ἔΦερων δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐΦάνησαν ἀποκρύπτειν αὐτοὺς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινὰς, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέΦαγον ληστὰς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανουργότατος ἐκείνος, εἴτε Οὔτις, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν Φάρμακόν τι ἐγχείας, ἡδὺ μὲν, καὶ εὖοσμον, ἐπιβουλότατον δὲ, καὶ ταραχωδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐθύς ἐδόκει μοι περιΦέρεσθαι πίνοντι, καὶ τὸ σπῆλαιον αὐτὸ ἀνεστρέΦετο, καὶ οὐκ ἔτι ὅλως ἐν ἐμαυτῷ ἤμην· τέλος δὲ ἐς ὕπνον κατεσπᾶσθην. ὁ δὲ, ἀποξύσας τὸν μοχλὸν, καὶ πυρώσας γε προσέτι, ἐτύΦλωσέ με καθεύδοντα· καὶ ἀπ' ἐκείνου τυΦλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ὡς βαλὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέβο- 3
ρες μεταξὺ τυΦλούμενος. ὁδ' οὖν Ὀδυσσεὺς πῶς διέ-
Φυγεν; οὐ γὰρ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινῆσαι τὴν
πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας.

13 Ἐξίθορις) Ἐξεπῆδησας. G.

feci, succensa, quam ferebam arbore a monte, id agere vi-
debantur, ut absconderent sese. Tum ego correptos eo-
rum quosdam, ut aequum erat, commanducavi, quippe la-
trones: ibi vaferrimus ille sive Uris, sive Ulysses, dat mi-
hi bibere medicamentum infusum, suave quidem, & odo-
ris boni, sed idem insidiosissimum ac turbulentissimum:
etenim cuncta statim videbantur mihi circumagi, hoc po-
tu hausto, ipsaque spelunca fursum deorsum vertebatur,
nec amplius omnino apud me eram; denique in somnum
devolutus sum. Ibi ille, raso ad acuendum veste, & ambu-
usto insuper, lumine me privavit dormientem: ex eoque
tempore caecus sum tibi, Neptune.

Nep. Quam tu altum obdormivisti, fili, qui non exsilue-
ris, dum oculus effodiebatur. Ulysses autem quo pacto ef-
fugit? nam, ut mihi quidem certo persuadeo, non potuit
amovere petram a ianua.

ΚΥΚ. Ἄλλ' ἐγὼ ἀφείλον, ὥς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα· καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν ἐδήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρὲς τὰ πρόβατα ἐς τὴν νομὴν, ἐντειλάμενος τῷ κριῶ, ὅποσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

- 4 ΠΟΣ. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαβεν ὑπεξελθὼν σε· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας ἔδει ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν.

ΚΥΚ. Συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἤροντο τοῦ ἐπιβουλευόντος τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην ὅτι Οὔτις ἐστὶ, μελαγχολᾶν οἰηθέντες με, ὥχοντο ἀπίοντες. οὕτω κατεσοφίσάτό με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόματι. καὶ ὁ μάλιστα ἠϊάσέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, οὐδ' ὁ πατήρ, Φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε.

ΠΟΣ. Θάρσει, ὦ τέκνον, ἀμυνοῦμαι γὰρ αὐτόν, ὥς μάθῃ ὅτι, εἰ καὶ πῆρυσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι

Cyc. Immo ipse abstuli, ut magis eum caperem exeuntem: nam cum confedissem iuxta ianua, venabar manibus expanfis, solas praetermittens oves ad pastum, praecipiensque arietem, quaecunque par erat illum facere pro me.

Nep. Intelligere mihi videor, sub isto latentem eum clam egressum fuisse. Quin tu ceteros Cyclopes quanto poteras clamore advocasses adversum eum.

Cyc. Convocavi, pater, & venerunt: sciscitanti autem infidiatoris nomen, ubi ego dicebam Utin esse, atra me bile percitum ducentes confestim abierunt: sic me circumventum detestabilis ille decepit nomine: quodque maximo mihi fuit dolori, etiam exprobrato mihi oculi damno, ne pater quidem, inquit, Neptunus sanabit te.

Nep. Bonum animum habe, fili; ulciscar ipsum, ut discat, quamvis caecitati oculorum mederi non possim, fortunam

ἀδύνατον, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων, τὸ σῶζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσσετ' ἢ πλεῖ δὲ ἔτι.

tamen navigantium, ut servem eos aut perdam, in mea esse potestate: navigat autem adhuc.

III.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΠΟΣ. **Τ**Ι τοῦτο, ὦ Ἀλφεῖε, μόνος τῶν ἄλλων ἐμ-
πεσὼν εἰς τὸ πέλαγος οὔτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἅλμῃ, ὡς
ἔθος ποταμοῖς ἅπασιν, οὔτε ἀναπαύεις σεαυτὸν δια-
χυθεὶς, ἀλλὰ διὰ τῆς θαλάττης ξυνεστῶς, καὶ γλυκὺ
φυλάττων τὸ ρεῖθρον, ἀμιγῆς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπείγῃ,
οὐκ οἶδ' ὅπου βύθιος ὑποδύς, καθάπερ οἱ λάροι καὶ ἔρω-
διοί; καὶ ἔοικας ἀνακύψαι πον, καὶ αὖθις ἀναφάινειν
σεαυτὸν.

ΑΛΦ. Ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμα ἔστιν, ὦ Πόσειδον,
ὥστε μὴ ἔλεγχε. ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις.

ALPHEI ET NEPTUNI.

Nep. **Q**UID hoc est rei, Alphee? solus aliorum illapsus
in pelagus nec commisceris salo. ut quidem mos est flu-
viis omnibus, nec requiescis te diffusus; sed per mare con-
cretus, ac dulci servato liquore, non permixtus praeterea
purusque properas, nescio quo pacto in profundum te de-
mergens, ut gaviae solent & ardeae: & videris emerfu-
rus alicubi, teque denuo in lucem prolaturus.

Alph. Amatorium hoc quiddam est, o Neptune: quare
ne arguas: amore captus enim & tu fuisti saepius.

Lucian. Vol. II.

ΠΟΣ. Γυναικὸς, ὦ Ἀλφειέ, ἢ νύμφης ἔρως, ἢ καὶ τῶν Νηρηίδων αὐτῶν μιᾶς;

ΑΛΦ. Οὐκ' ἀλλὰ πηγῆς, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ἡ δέ, ποῦ σοι γῆς αὕτη ρεῖ;

ΑΛΦ. Νησιῶτις ἐστὶ Σικελικὴ Ἀρέθουσαν αὐτὴν καλοῦσιν.

- 2 ΠΟΣ. Οἶδα οὐκ ἄμορφον, ὦ Ἀλφειέ, τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ διαυγῆς τέ ἐστὶ, καὶ διὰ καθαροῦ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπρέπει ταῖς ψυχαῖς, ὅλον ὑπὲρ αὐτῶν φαινόμενον ἀργυροειδές.

ΑΛΦ. Ὡς ἀληθῶς οἶσθα τὴν πηγὴν, ὦ Πόσειδον παρ' ἐκείνην οὖν ἀπέρχομαι.

ΠΟΣ. Ἀλλ' ἀπιθὶ μὲν, καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρωτι. ἐκείνο δέ μοι εἰπὲ, ποῦ τὴν Ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὢν, ἢ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν;

ΑΛΦ. Ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον, περίεργα ἔρωτῶν.

Nep. Mulierem, Alphee, an nympham amas? anne magis Nereidum ipsarum unam?

Alph. Nequaquam; sed fontem, Neptune.

Nep. Hic tamen ubi terrarum tibi fluit?

Alph. Insularis est Siculus: Arethusam vocitant.

Nep. Novi fane non inuentam, Alphee, Arethusam: immo enim est pellucida, puroque solo scaturit, & aqua lapillis illudens nitet, totaque super eos apparet argentea.

Alph. Ut tu vere nosti fontem Arethusam, Neptune: ad illam ipsam ergo me confero.

Nep. At abi, & esto felix in amore. Immo istud etiam mihi expone; ubi Arethusam vidisti tu, qui Arcas es, cum illa sit Syracusis?

Alph. Festinantem me detines, o Neptune, quae nihil ad rem faciunt sciscitando.

ΠΟΣ. Εὖ λέγεις· χώρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην καὶ ἀκαδὺς ἀπὸ τῆς θαλάττης ξυναυλία μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἐν ὕδωρ γίνεσθε.

Nep. Bene mones : quin tu perge ad dilectam ; cumque emerferis a mari , mutua conspiratione miscetor fonti , & unam in aquam coite.

IV.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ.

MEN. ΑΛΛΑ ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, οὐκ ἰ ἀπίθανον, ἐνάλιον γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι Σορητόν· καὶ ἐςλέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατόν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ.

ΠΡΩΤ. Μὴ θαυμάσης, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ.

MEN. Εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσεται γὰρ πρὸς σέ, γοήτειαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τῶν ὁράντων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γιγνόμενος.

ΜΕΝΕΛΑΙ ΕΤ ΠΡΟΤΕΛ

Men. ΑΤ aquam te fieri, o Proteu, haud improbable ; quippe marinum ; & arborem, id quoque ferri potest : quin in leonem quando mutaris, ne id quidem plane extra fidem est : verum, si & ignis fieri possit, qui in mari habitat, id valde admiror, ac minime credo.

Pro. Ne mireris, Menelaë : nam ita res est, fio.

Men. Vidi ipse equidem : sed videre mihi, quod pace tua dictum velim, praeestigias quasdam admoveere huic rei, oculosque fallere spectantium, dum ipse nihil tale fis.

- 2 ΠΡΩΤ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν οὕτως ἐναργῶν γένοιτο; οὐκ ἀνεωγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μετεποίησα ἑμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, Φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἱσταμένη, ἐπειδὴν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ μοι, ὦ γενναιότατε, τὴν χεῖρα· εἴη γὰρ, εἰ ὀράωμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ κάειν τότε μοι πρόσσεστιν.

MEN. Οὐκ ἀσφαλὲς ἡ πείρα, ὦ Πρωτεῦ.

ΠΡΩΤ. Σὺ δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς οὐδὲ πολὺ-
πουν ἑωρακέναι πώποτε, οὐδ' ὃ πάσχει ὁ ἰχθὺς οὗτος εἰδέναι.

MEN. Ἀλλὰ τὸν μὲν πολὺπουν εἶδον. ἃ πάσχει δέ,
ἠδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ.

- 3 ΠΡΩΤ. Ὅποια ἂν πέτρα προσελθὼν ἀρμόσῃ τὰς
κοτύλας, καὶ προσφῶς ἔχῃται κατὰ τὰς πλεκτάνας,
ἐκείνη ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτόν, καὶ μεταβάλλει τὴν
χρῶαν, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὥς ἂν λάβῃ τοὺς ἀλίεας,

Pro. Et quae tandem fallacia in rebus tam manifestis re-
fideat? non tu apertis oculis es contuitus, quas in formas
memet ipse conversum fecerim? sin fidem non habes, id-
que negotium falsum esse videtur, inanis scilicet quaedam
species ante oculos consistens, tum tu, ubi ignis factus fue-
ro, admove mihi, vir fortissime, manum: probe scies, vi-
dearne solum talis, an facultas etiam urendi tunc mihi adfit.

Men. Non tutum est hoc experimentum, o Proteu.

Pro. Tu quidem mihi, Menelaë, videris polypum vi-
disse nunquam, quaeque huius piscis sit natura, ignorare.

Men. Immo polypum vidi: at naturam eius libenter di-
dicerim a te.

Pro. Ad quamcunque petram accesserit, aptaveritque
acetabula, & agglutinatis haeserit cirris, illi similem se red-
dit, mutatoque colore scopulum imitatur, ut fallat pisca-

μὴ διαλλάττων, μηδὲ φανερὸς ὦν διὰ τοῦτο, ἀλλ' εἰ-
κὼς τῷ λίθῳ.

MEN. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλῷ παραδοξότε-
ρον, ὦ Πρωτεύ.

ΠΡΩΤ. Οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πι-
στεύσειας, τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν;

MEN. Ἰδὼν εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον, τὸν
αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίγνεσθαι.

tores nihil diversus, proptereaque nec conspicuus, sed pla-
ne similis isti lapidi.

Men. Ista narrant: tuum autem illud multo est incredibi-
lius, Proteu.

Pro. Nescio profecto, Menelaë, cui sis alteri fidem ha-
biturus, quam tuis ipsius oculis denegas.

Men. Videndo sane vidi: sed res est portentosa, idem
ut ignis & aqua fiat.

V.

ΠΑΝΟΠΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ.

ΠΑΝ. Εἶδες, ὦ Γαλήνη, χθές, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἐρίς
παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλή-
βη ἐς τὸ συμπόσιον;

ΓΑΛ. Οὐ ξυνεισιώμην ὑμῖν ἔγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν
ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάτ-

PANOPES ET GALENES.

Pan. VIDISTIN', Galene, heri, qualia designarit Eris
inter coenam in Theſſalia, quod non & ipsa fuerit vocata
ad convivium?

Gal. Equidem haud una vobiscum fui: Neptunus enim
iussit me, Panope, nullis fluctibus agiturum ac tranquillum

τειν τὸ πέλαγος. τί δ' οὖν ἐποίκσεν ἡ Ἐρίς μὴ παρούσα;

ΠΑΝ. Ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθεισαν ἐς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος παραπεμψέντες. ἡ Ἐρίς δ' ἐν τοσούτῳ λαβοῦσα πάντας, ἐδυνήθη δὲ ραδίως, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων, ἢ τῶ Ἀπόλλωνι καθαρίζοντι, ἢ ταῖς Μούσαις ἀδούσαις προσεχόντων τὸν νοῦν, ἐνέβαλεν ἐς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι πάγκαλον, χρυσοῦν ὅλον, ᾧ Γαλήνη ἐπεγέγραπτο δὲ, Ἡ ΚΑΛΗ ΛΑΒΕΤΩ. Κυλινοδύμενον δὲ τοῦτο, ὥσπερ ἐξεπίτηδες, ἦκε ἔνθα Ἥρα τε, καὶ Ἄφροδιτη, καὶ Ἀθηνᾶ κατεκλίνοντο. Κάπειδ' ὁ Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν· τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρούσων; αἱ δὲ ἀντεποιῶντο ἐκαστη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἡξίου. καὶ εἰ μὴ γε ὁ Ζεὺς διέστησεν αὐτὸς, καὶ ἄχρι χειρῶν προῦχώρησε τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκεῖνος, αὐ-

interea fervare pelagus. Quid ergo fecit Eris, quae non aderat?

Pan. Thetis & Peleus abierant in thalamum ab Amphitrite & Neptuno deducti. Eris interim clam omnibus (poterat autem facillime, dum hi quidem biberent, illi saltarent, alii vel Apollini citharam pulsanti, vel Musis canentibus adhiberent animum) impulit in convivium malum quam pulcherrimum, aureum totum, Galene: erat inscriptum, PULCHRA ACCIPIAT: id autem provolutum quasi de industria pervenit, ubi Iuno, Venus & Minerva decumbebant. Tum eo Mercurius sublato postquam perlegit inscripta, nos quidem Nereides conticuimus: quid enim oportebat facere, Deabus praesentibus? at hac sibi quaeque vindicabant, suumque esse malum contendebant: quin etiam, nisi Iuppiter diremisset eas, ad manus res pervenisset. Ille tamen, Ipse quidem, inquit, iudicium non interponam ea

τὸς μὲν οὐ κρινῶ, Φησι, περὶ τούτου, (καίτοι ἐκείναι αὐτὸν δικάσαι ἤξιον) ἄπιτε δὲ εἰς τὴν Ἰδὴν παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα· ὃς οἶδ' τε διαγνῶναι τὴν καλλίονα, Φιλόκαλος ὢν, καὶ οὐκ ἂν ἐκεῖνος κρίναι κακῶς.

ΓΑΛ. Τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη;

ΠΑΝ. Τήμερον, οἶμαι, ἀπίασι πρὸς τὴν Ἰδὴν.

ΓΑΛ. Καί τις ἔξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν;

ΠΑΝ. Ἦδη σοι Φημί, οὐκ ἄλλη κρατήσῃ, τῆς Ἀσρεδίτης ἀγωνιζομένης, ἣν μή τι πάνυ ὁ δαιτητὴς ἀμβλυώτῃ.

de re; (quamquam hoc ut faceret, istae magno opere laborarent) abite vero in Idam ad Priami filium, qui certe noverit dignoscere pulchriorem formarum elegans spectator; neque is profecto iudicaverit male.

Gal. Quid ergo Deae, Panope?

Pan. Hodie, puto, petunt Idam; & aliquis affuturus erit mox, qui nuntiet nobis victricem.

Gal. Iam nunc tibi dico, non alia vincet, Venere quidem certante, nisi valde sit arbiter hebeti oculorum acie.

VI.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩΝΗΣ,
ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΤΡΙΤ. Ἐπὶ τὴν Λέρναν, ὦ Πόσειδον, παραγίγνεται καὶ ἐκάστην ἡμέραν ὑδρευσομένη παρβένος, πάγκαλόν τι χρῆμα· οὐκ οἶδα ἐγώ γε καλλίω παῖδα ἰδῶν.

TRITONIS, AMYMONES ET NEPTUNI.

Tri. AD Lernam, Neptune, accedit quotidie aequatum virgo, res plane pulcherrima: haud equidem scio formosior me puellam vidisse.

ΠΟΣ. Ἐλευθέραν τινὰ, ὦ Τρίτων, λέγεις, ἢ θερά-
παινα τις ὑδροζόρος ἐστίν;

ΤΡΙΤ. Οὔμενοι· ἀλλὰ τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου θυγά-
τηρ, μία τῶν πενήκοντα καὶ αὐτὴ, Ἀμυμώνη τοῦνομα·
ἐπύθεμην γὰρ, ἥτις καλοῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ
σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει,
καὶ πέμπει ὕδαρ τε ἀυσομένας, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα
παιδεύει ἀόκιους εἶναι αὐτάς.

2 ΠΟΣ. Μόνη δὲ παραγίνεται μακρὰν οὕτω τὴν ὁδὸν
ἐξ Ἄργους ἐς Λέρνην;

ΤΡΙΤ. Μοῦ· πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος, ὥς οἶσθα·
ὥστε ἀνάγκη αἰεὶ ὑδροζορεῖν.

ΠΟΣ. ὦ Τρίτων, οὐ μετρίως με διετάραξας εἰπὼν
τὰ πρὸ τῆς παιδός· ὥστε ἴωμεν ἐπ' αὐτήν.

ΤΡΙΤ. Ἰωμεν· ἥδη γὰρ καιρὸς τῆς ὑδροζορίας, καὶ σχε-
δὸν που κατὰ μέσσην τὴν ὁδὸν ἐστὶν ἰούσα ἐς τὴν Λέρνην.

3 (Ὁ Δαναὸς δὲ) Τούτων τῶν πενήκοντα πατήρ. V.

Nep. Ingenuamne dicis, Triton, an famula quaedam est
ad aquam ferendam?

Tri. Nequaquam; sed Danaï istius filia, una quinquagenarum & ipsa, Amymone nomine: sciscitatus enim sum
& quomodo vocetur, & genus. Danaus autem durius ha-
bet filias, & ad opus suis manibus faciendum instituit, at-
que etiam mittit aquam hausturas: ad cetera porro mini-
steria condocescit. ut impigrae sint.

N.p. Solane conficit tam longum iter Argis ad Lernam?

Tri. Sola: valde autem siticulosum est Argos, ut nosti:
atque adeo necesse est semper aquam eo ferre.

Nep. Non tu, Triton, mediocriter me conturbasti, cum
persecutus es, quae spectant ad puellam: quare adeamus
ad eam.

Tri. Eamus: iam enim tempus est aquationis; & fere,
nī fallor, in media versatur via petens Lernam.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ζεῦξον τὸ ἄρμα· ἢ τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τὴν διατριβὴν, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγῃ, καὶ τὸ ἄρμα ἐπισκευάζειν· σὺ δὲ ἀλλὰ δελφινά μοι τινὰ τῶν ὠκέων παράστησον· ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα.

ΤΡΙΤ. Ἴδού σοι οὕτως ὁ δελφίνων ὠκύτατος.

ΠΟΣ. Εὖγε· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ παρανήχου, ὦ Τρίτων. καί περ δὴ πάρεσμεν ἐς τὴν Λέρναν, ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐνταῦθά που, σὺ δ' ἀποσκοπεῖς ὅπου· ἂν αἰσθῇ προσιοῦσαν αὐτήν.

ΤΡΙΤ. Αὕτη σοι πλησίον.

ΠΟΣ. Καλὴ, ὦ Τρίτων, καὶ ὠραία παρβένος· ἀλλὰ 3 συλληπτέα ἡμῖν ἐστίν.

ΑΜ. Ἄνθρωπε, ποῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου τοῦ Θείου ἐπιπεμφθῆναι· ὥστε βοήσομαι τὸν πατέρα.

ΤΡΙΤ. Σιώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Ποσειδῶν ἐστί.

Nep. Itaque iunge currum: aut illud quidem longam habet moram, subdere equos iugo, & currum apparare: quin tu potius delphinum mihi aliquem ex velocioribus adducito: equitans enim in eo provehar celerrime.

Tri. Ecce tibi istum delphinorum ocissimum.

Nep. Bene: avehamur; tu vero iuxta adnata, Triton. Postquam pervenerimus ad Lernam, ego insidiabor isto fere loco: tu prospecta; cumque senseris adventantem illam.

Tri. Haec ipsa tibi prope adest.

Nep. Pulchra, Triton, & florens virgo: omnino comprehendenda nobis est.

Amy. Mi homo, quo me correptam ducis? plagarius es, & videris in nos ab Aegypto patruo immissus esse: quare invocabo patrem.

Tri. Tace, Amymone: Neptunus hic est.

ΑΜ. Τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ με, ὦ ἄνθρωπε, καὶ ἐς τὴν θάλατταν καβέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγῆσομαι ἢ ἀθλία καταδῦσα.

ΠΟΣ. Θάρρει, οὐδὲν δεινὸν πάθῃς· ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπώνυμόν σοι ἀναδοῆναι ἐάσω ἐνταῦθα, πατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν πλησίον τοῦ κλύσματος· καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, καὶ μόνῃ τῶν ἀδελφῶν οὐχ ὑδροφορήσεις ἀποθανοῦσα.

7 Οὐχ ὑδροφορήσεις) Κατεκρί-
θησαν γὰρ αἱ Δαναοῦ θυγατέρες,
ὡς ο μύθος φησὶ, ἐν ἄδου ὑδροφορεῖν

εἰς τετρημένον πῖθον, ἀνθ' ὧν τοὺς
Αἰγύπτου παῖδας ὑμολέκτρους ἐνό-
τας ὑπεχρέσαντο οὐκ ἐν ὕδατι. V.

Amy. Quid mihi Neptunum dicis? quid vim affers mihi, homo, inque mare detrahis? misera suffocabor demersa.

Nep. Bonum animum habe: nullum incommodum patieris: immo etiam fontem tui nominis emicare faciam ibi, percussa tridente hac petra, prope maris aestum: tu vero felix eris, fororumque sola non feres aquam mortua.

VII.

ΝΟΤΟΤ ΚΑΙ ΖΕΦΥΡΟΤ.

Ι ΝΟΤ. ΤΑΥΤΗΝ, ὦ Ζέφυρε, τὴν δάμαλιν, ἣν διὰ τοῦ πελάγους ἐς Αἴγυπτον ὁ Ἑρμῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς διεκώρησεν ἀλόους ἔρωτι;

ΖΕΦ. Ναὶ, ὦ Νότε· οὐ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς

3 Διεκώρησεν) Ἐξεπαρθένηυσεν, οἷον εἰ δέιτεται. G.

ΝΟΤΙ ΕΤ ΖΕΡΗΥΡΙ.

Not. ILLAM ergo, Zephyre, iuvenecam, quam per pelagus in Aegyptum Mercurius ducit, Iuppiter vitiauit amore captus?

Zeph. Ita est, Note: neque tunc tamen erat iuvenca,

ἦν τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι καὶ πάνυ ἐώρα ἐρῶντα τὸν Δία.

NOT. Νῦν οὖν ἐτι ἐρᾷ τῆς βοός;

ΖΕΦ. Καὶ μάλα· καὶ διὰ τοῦτο ἐς Αἴγυπτον αὐτὴν ἔπεμψε· καὶ ἡμῖν προσέταξε μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν ἔστ' ἂν διανήξηται, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ τεχθέν.

NOT. Ἡ δάμαλις θεός;

2

ΖΕΦ. Καὶ μάλα, ὦ Νότε· ἄρξει τε, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, ὃν τινα ἂν ἡμῶν ἐβέλη ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ἐπιπνεῖν.

NOT. Θεραπευτέα τοιγαροῦν, ὦ Ζέφυρε, ἤδη δέσποινά γε οὖσα· νῆ Δία εὐνουστέρα γὰρ οὕτω γένοιτο.

ΖΕΦ. Ἀλλ' ἤδη γὰρ διεπέρασε, καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν. ὁρᾷς ὅπως οὐκέτι μὲν τετραποδιστὶ βαδίζει, ἀνθρώπου σας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναῖκα παγκάλην αὖτις ἐποίησε;

sed filia fluvii Inachi: nunc Iuno talem fecit eam, aemulatione fervida, quod vehementer videret amare Iovem.

Not. Igitur etiam nunc amat illam vaccam?

Zeph. Plane: ideoque in Aegyptum eam misit, ac nobis praecepit, ne fluctibus agitaremus mare, donec transnarit, ut partum ibi enixa (uterus enim iam tumet) Dea fiat tum ipsa, tum quod natum erit.

Not. Haec iuvenca ut Dea fiat?

Zeph. Omnino, Note: & praeerit, ut Mercurius narravit, navigantibus, nosque erimus in eius potestate, ut quemcunque nostrum voluerit, emittat, aut prohibeat flare.

Not. Colenda igitur, o Zephyre, iam quippe domina.

Zeph. Profecto: magis enim benevola nobis ita reddatur. At ecce iam traiecit, atque evasit in terram: vident, ut non amplius quadrupedis more incedat, sed eam erectam Mercurius mulierem pulcherrimam iterum effecerit?

NOT. Παράδοξα γούν ταῦτα, ὦ Ζέφυρε' οὐκ ἔτι τὰ κέρατα, οὐδὲ οὐρά, καὶ διχηλὰ τὰ σκέλη, ἀλλ' ἐπέραστος κόρη. ὁ μὲν τοι Ἑρμῆς τί παθὼν μεταβέβληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ νεανίου κυνοπρόσωπος γεγένηται;

• ΖΕΦ. Μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἄμεινον ἐκεῖνος εἶ-
δε τὰ πρακτέα.

NOT. Mirabilia fane sunt ista, Zephyre: abierunt cornua, cauda, bifidi pedes: contra amabilis est virgo. Atqui Mercurius quid est, quod semet mutarit, & pro iuvene caninam faciem sumserit?

Zeph. Ne curiosius inquiramus; quandoquidem melius ille sciverit, quid sit faciendum.

VIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

Ι ΠΟΣ. ΕΥΓΕ, ὦ Δελφῖνες, ὅτι αἰὲ Φιλάνθρωποι ἔστε καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνούς παιδίον ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπροσθέν· καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρωδὸν τοῦτον τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ, καὶ κιθάρα· οὐδὲ περιεΐδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον.

NEPTUNI ET DELPHINUM.

Nep. RECTE vero, Delphines, quod semper amantes sitis hominum; etenim olim Inus filium ad Isthmum detulistis exceptum, cum a Scironiis faxis cum matre incidere in mare; tuque nunc citharoedum illum ex Methymna postquam dorso sublevasses cum ipso habitu citharoedico & cithara, enatasti ad Taenarum, neque neglexisti male nautarum scelere pereuntem.

ΔΕΛΦ. Μὴ θαυμάσης, ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώ-
πους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες
γενόμενοι.

ΠΟΣ. Καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς
καταναυμαχήσας μετέβαλε, δέον χειρώσασθαι μόνον,
ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο. πῶς δ' οὖν τὰ κατὰ
τὸν Ἀρίωνα τοῦτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν;

ΔΕΛΦ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ 2
πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλου-
τήσας παρὰ τοῦ τυράννου ἐπεθύμησε, πλεύσας οἴκαδε
εἰς τὴν Μήθυμναν, ἐπιδείξασθαι τὸν πλοῦτον· καὶ ἐπι-
βάς πορθμείου τινὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πο-
λὺν ἄγων χρυσὸν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ
Αἰγαῖον ἐγένοντο, ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ
(ἡκροώμην γὰρ ἅπαντα παρανέων τῷ σκάφει) ἐπεὶ
ταῦτα ὑμῖν δεδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν ἀναλα-
βόντά με, καὶ ἄσанта θρήνεν τινα ἐπ' ἑμαυτῷ, ἐκόν-

Del. Ne mireris, Neptune, si hominibus benefacimus;
ex hominibus quippe ipsi in pisces versi.

Nep. Immo equidem accuso Bacchum, qui vobis proe-
lio navali victis formam mutavit, cum decuisset in potesta-
tem redigere tantum, quo pacto alios sibi subiecit. At quo-
modo, quae ad Arionem istum spectant, sunt facta, Delphin?

Del. Periander, opinor, delectabatur eo, & saepius ar-
cessebat ob artis excellentiam: hunc autem nactum a ty-
ranno divitias desiderium cepit domum redeundi Methy-
mnam ad ostentandas opes. Quare conscensa vectoria na-
vicula maleficorum hominum, ut prae se tulit multum fer-
re se auri & argenti, ubi medium Aegaeum tetigerunt,
insidiantur ipsi nautae. Tum ille, (auscultabam enim omnia
adnatans navigio) quandoquidem id vobis constitutum est,
inquit, at ornatu sumto, decantatoque lessio sponte finite

τα εάσατε ρίψαι ἑμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται, καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ἤσε πάνυ λιγυρῶς· καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανεύμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναβέμενος αὐτόν, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον.

ΠΟΣ. Ἐπαινῶ τῆς Φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

me proiicere memet ipsum : mox citharoedi habitum indutus cecinit admodum argute, ceciditque in mare, quasi statim plane periturus. Ego autem sulceptum impositumque dorso ferens enatavi ad Taenarum.

Nep. Equidem laudo te ob studium illud musices : dignam enim mercedem reddidisti ipsi auditae cantionis.

IX.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

ΠΟΣ. **Τ**Ο μὲν στενὸν τοῦτο, εἰς ὃ ἡ παῖς κατηνέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς καλείσθω. τὸν δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηίδες, παραλαβοῦσαι τῇ Τρωάδι προσενέγκατε, ὡς ταΦεῖν ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων.

ΝΗΡ. Μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ

NEPTUNI ET NEREIDUM.

Nep. **F**RETUM illud angustum, quo puella delapsa est; Hellepontus ab ea vocetur: cadaver autem vos, Nereides, acceptum ad Troadem deferre, ut sepeliatur a regionis incolis.

Ner. Neutiquam, Neptune; verum hoc ipso in pelago;

ἐπιώνυμῳ πελάγει τεβάσθω· ἐλεῶμεν γὰρ αὐτὴν οἰκτιστα ὑπὸ τῆς μητρυᾶς πεπονθυῖαν.

ΠΟΣ. Τοῦτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐ θέμις. οὐδ' ἄλλως καλὸν ἐνταυθα̐ που κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτὴν, ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερρόνῳσῳ τεβαίψεται. ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον οὐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνώ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἅκρου τοῦ Κιθαιρῶνος, καθόπερ καθήκει ἐς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλῃς.

ΝΗΡ. Ἀλλὰ καὶ κείνην σῶσαι δεήσει, χαρισαμένους τῷ Διούσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ τίτθῃ ἡ Ἰνώ.

ΠΟΣ. Οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὔσαν· ἀλλὰ τῷ Διο- 2
νύσῳ ἀχαριστεῖν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐκ ἄξιον.

ΝΗΡ. Αὕτῃ δὲ ἄρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται;

cui nomen dedit, sepeliatur: miseret enim nos eius, quae miseranda fuit a noverca passa.

Nep. Id quidem, Amphitrite, fas non est; neque porro decorum isthic alicubi iacere eam sub arena: sed, quod dixi, in Troade aut Chersoneso mox sepulturae mandabitur: id autem solatium erit ipsi non mediocre, quod post paulo eadem & Ino patietur, praecipueque cadet ab Athamante fugata in pelagus ex summo Cithaerone, qua parte protenditur ad mare, gerens praeterea filium in ulnis.

Ner. Sed illam quoque servare nos oportebit, gratificantes Baccho: nam nutrix praebuit illi mammas Ino.

Nep. Haud oportebat tam malam: sed Baccho gratiam illam negare, Amphitrite, non aequum est.

Ner. Helle vero, qui factum est, ut deciderit ab ariete, cum frater eius Phryxus absque periculo vehatur?

ΠΟΣ. Εικότως· νεανίας γὰρ, καὶ δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν Φορὰν· ἡ δὲ ὑπὸ ἀηθείας ἐπιβάσα ὀχήματος παραδοξοῦ, καὶ ἀπιδούσα ἐς βάθος ἀχανές, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα σχεθεῖσα, καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, ὧν τέως ἐπέληπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος.

ΝΗΡ. Οὐκοῦν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην βοηθεῖν πιπτούσῃ;

ΠΟΣ. Ἐχρῆν· ἀλλ' ἡ Μοῖρα πολλῶν τῆς Νεφέλης δυνατωτέρα.

Nep. Et merito quidem: nam iuvenis est, ac potest sustinere se adversus motus celeritatem: illa autem prae insolentia, cum incendisset vehiculum prorsus inusitatum, & prospectasset in profundum immense patens, obstupefacta, aestuque simul aeris correpta, & vertigine ex violentia volatus, e manibus amisit arietis cornua, quae hactenus prehensa tenuerat, & defluxit in mare.

Ner. Non oportebat matrem Nephelen auxilium ferre cadenti?

Nep. Oportebat: sed fatum multo Nephelle potentius.

X.

ΙΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΙΡΙΣ. ΤΗΝ νῆσον τὴν πλανωμένην, ᾧ Ποσειδὼν, ἀποσπασθεῖσαν τῆς Σικελίας, ὕψαλον ἐπινήχασθαι συμβέβηκε. ταύτην, φησὶν ὁ Ζεὺς, στήσον ἤδη, καὶ ἀνά-

IRIDIS ET NEPTUNI.

Ir. **I**NSULA ista errans, Neptune, avulsa a Sicilia, testā fluctu adhuc natat: eam ipsam, ait Iuppiter, e vestigio

σπεν, καὶ ποιήσον ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βε-
βαίως μένειν, στηρίζας πάνυ ἀσφαλῶς· δεῖται γάρ τι
αὐτῆς.

ΠΟΣ. Πεπράζεται τοῦτο, ᾧ Ἴρι. τίνα δὲ ὅμως παρ-
έξει αὐτῷ τὴν χρεῖαν ἀναφανείσα, καὶ μηκέτι πλέουσα;

ΙΡΙΣ. Τὴν Λητῶ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀποκυῆσαι· ἤδη γὰρ
πενήρως ὑπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.

ΠΟΣ. Τί οὖν; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐντεκεῖν; εἰ δὲ
μὴ οὗτος, ἀλλὰ γε πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέξασθαι
δύναίτο τὰς αὐτῆς γονάς;

ΙΡΙΣ. Οὐκ, ᾧ Πόσειδον· ἡ Ἥρα γὰρ ὅρκῳ μεγά-
λῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λητοῖ τῶν
ὠδίνων ὑποδοχὴν. ἡ τοίνυν νῆσος αὐτῇ ἀνώμοτός ἐστιν·
Ἀφάνης γὰρ ἦν.

ΠΟΣ. Συνήμι. στῆθι, ᾧ ἦσε, καὶ ἀνάδυθι αὖθις ἐκ
τοῦ βυθῷ, καὶ μηκέτι ὑποφέρει, ἀλλὰ βεβαίως μένε,

constitue, inque lucem profer, & fac iam ut conspicua
in Aegaeo medio stabilisque maneat, firmata immotis ra-
dicibus: non enim nullus erit eius usus.

Nep. Iamiam factum erit, Iri: verumtamen quem prae-
bebit ipsi usum in lucem edueta, neque amplius innatans?

Ir. Latonam in ea insula oportet partum deponere: iam
nunc enim male a doloribus habet.

Nep. Quid ergo? non idoneum est coelum, in quo pa-
riat? hoc si minus, at tota saltem terra nonne excipere
possit Latonae partus?

Ir. Minime, Neptune: nam Iuno iureiurando gravi ob-
strinxit terram, ne praeberet Latonae commodam parien-
do sedem: iam isthaec insula iurata non est, quippe non-
dum conspicua.

Nep. Rem teneo. Consiste, insula, atque emerge iterum
ex profundo, nec porro sub undis ferare; sed fixa mane,

καὶ ὑπόδεξαι, ὦ εὐδαιμονεστάτη, τοῦ ἀδελφοῦ τὰ τέκνα
 δύο, τοὺς καλλίστους τῶν Θεῶν. καὶ ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες,
 διαπορβμεύσατε τὴν Λητὴν εἰς αὐτήν· καὶ γαλήνᾳ ἅπαν-
 τα ἔστω. τὸν δράκοντα δὲ, ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτὴν φοβῶν,
 τὰ νεογνὰ, ἐπειδὴν τεχθῇ, αὐτίκα μέτεισι, καὶ τιμω-
 ρήσει τῇ μητρί. σὺ δὲ ἀπάγγελε τῷ Διὶ πάντα εἶναι
 εὐτρεπῆ. ἔστηκεν ἡ Δῆλος· ἡκέτω ἡ Λητὴ καὶ τικτέτω.

ac suscipe, fortunatissima, fratris liberos binos, pulcherri-
 mos Deorum. Vos, Tritones, transvehite Latonam eo;
 cunctaque stent tranquilla. Draconem vero, qui nunc vel-
 ut oestro exagitat illam territans, infantes, mox atque
 nati fuerint, ulciscantur, ac poenas expetent pro matre.
 Tu renuntia Iovi, omnia esse parata: constitit Delus; ve-
 niat Latona & pariat.

XI.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

Ι ΞΑΝΘ. ΔΕΞΑΙ με, ὦ Θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα·
 κατὰσβεσὸν μου τὰ τραύματα.

ΘΑΛ. Τί τοῦτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν;

ΞΑΝΘ. ἩΦαιστος. ἀλλ' ἀπὴν θράκωμαι ὅλως ὁ
 κακοδαίμων, καὶ ζέω.

ΘΑΛ. Διατί δέ σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ;

XANTHI ET MARIS.

Xanth. **R**ECIPE me, Mare, gravia passum; restingue
 mea vulnera.

Mar. Quid hoc est rei, Xanthe? quis te exussit?

Xanth. Vulcanus: immo torrefactus sum plane ego mi-
 ser, & ferveo.

Mar. Quam vero ob causam tibi iniecit ignem?

ΞΑΝΘ. Διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ Θονεύον-
τα τοὺς Φρύγας ἰκέτευσα, ὁδ' οὐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς,
ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττε μοι τὸν ῥοῦν, ἐλεήσας
τοὺς ἀβλίους ἐπῆλθον, ἐπικλύσαι θέλων, ὡς Φοβηθεὶς
ἀπόσχοιτο τῶν ἀνδρῶν. Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, ἔτυχε 2
γὰρ πλησίον που ὦν, πᾶν ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ
ὅσον ἐν τῇ Αἴτῃ, καὶ εἰποθι ἄλλοθι, Φέρων ἐπῆλθε μοι·
καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας, καὶ μυρίκας· ὥπτησε δὲ
καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγχέλυας· αὐ-
τὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας μικροῦ δεῖν ὅλον
Ξηρὸν εἶργασται. ὅρας δ' οὖν, ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῶν
ἐκκαυμάτων.

ΘΑΛ. Θολερὸς, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός· τὸ
αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· ἡ θερμὴ δὲ, ὡς Φῆς, ἀπὸ
τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως, ὦ Ξάνθε, ὅς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν
ῥώμησας, οὐκ αἰδέσθεις ὅτι Νηρηίδος υἱὸς ᾔην.

Xanth. Ob filium Thetidis: cum enim occidentem Phry-
gas supplex adirem, atque ille tamen iram non remitte-
ret, quin etiam cadaveribus obstrueret mihi flumen, misere-
ratus infelices irrui tanquam undis mergendus, quo territus
abstineret se a virorum caede. Ibi tum Vulcanus, (forte
enim, propius aderat) quantum, credo, habebat ignis, &
quodcunque in Aetna, & sicubi uspiam collecto, impetum
in me fecit, incenditque ulmos ac myricas; tum quoque
assavit infelicissimos pisces & anguillas: ipsum vero me
cum effervefecisset, parum abest, quin totum aridum red-
diderit. Vides igitur, quomodo sim affectus ab istis incen-
dii notis.

Mar. Turbidus, o Xanthe, atque aestuans, ut par erat:
sanguis a cadaveribus; aestus, ut ais, ab igne. Neque id
immerito, Xanthe, qui in meum nepotem irruisti, non ve-
ritus nec cogitans Nereidis esse filium.

ΞΑΝΘ. Οὐκ ἔδει οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς Φρύγας;

ΘΑΛ. Τὸν Ἥφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα;

Xanth. Non decebat ergo misericordia tangi vicinorum meorum Phrygum?

Mar. Et Vulcanum non decebat misericordia tangi Achillis, qui Thetidis esset filius?

XII.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ.

ΔΩΡ. **Τ**Ι δακρύεις, ὦ Θέτι;

ΘΕΤ. Καλλίστην, ὦ Δωρὶ, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτὴν τε, καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον· ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναύτας, ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάρσωσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλασσαν, ὡς ἀπόλοιτο ἡ ἀβλία, καὶ αὐτὴ καὶ τὸ βρέφος.

ΔΩΡ. Τίνος δ' ἕνεκα, ὦ ἀδελφεή, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα;

DORIDIS ET THETIDIS.

Dor. **Q**UID lacrimare, Theti?

Thet. Formosissimam, Dori, vidi puellam in cistam a patre coniectam, tum ipsam, tum infantem eius modo natum: iussit autem pater nautas sublatam arcam, ubi longe a terra processerint, demittere in mare, ut intereat misera & ipsa & infans.

Dor. Quam ob causam, soror, quandoquidem didicisse accurate videris omnia?

ΘΕΤ. Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς καλλίστην οὔσαν ἐπαρθένευεν, εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον ἐμβαλὼν. εἶτα τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω εἰπεῖν· Φασὶ δ' οὖν τὸν Δία, χρυσοῦν γενόμενον, ρύῃναι διὰ τοῦ ὀρόφου ἐπ' αὐτήν· δεξαμένην δ' ἐκείνην ἐς τὸν κόλπον καταρρέοντα τὸν θεόν, ἐγκύμονα γενέσθαι. τοῦτο αἰσθόμενος ὁ πατὴρ, ἄγριός τις καὶ ζηλότυπος γέρων, ἠγανάκτησε· καὶ ὑπὸ τινος μεμοιχεῦσθαι οἰήθεις αὐτὴν ἐμβάλλει ἐς τὴν κιβωτὸν ἄρτι τετοκυῖαν.

ΔΩΡ. Ἡ δὲ τί ἐπραττεν, ὦ Θετί, ὁπότε καθίετο; 2

ΘΕΤ. Ὑπὲρ αὐτῆς μὲν ἐσίγα, ὦ Δωρί, καὶ ἔφερε τὴν καταδίκην· τὸ βρέφος δὲ παρητεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύουσα καὶ τῷ πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιστον ὄν· τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας τῶν κακῶν καὶ ἐμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν. ὑποπίμπλαμαι αὖθις τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων, μνημονεύουσα αὐτῶν.

2 Ἐπαρθένευεν εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον) Ἐν παρθενίῳ ἐφύλαττεν. V.

Thet. Acrisius pater eius forma praestantem servabat virginem, ideoque in aereum thalamum incluserat. Tum porro quid revera sit factum, dicere non habeo: aiunt tamen, Iovem in aurum mutatum fluxisse per tectum ad eam; quae, recepto in sinum defluente Deo, gravida sit facta. Hoc cum sensisset pater, ferus aliquis & aemulatione fervidus senex, aegerrime tulit; & ab aliquo adulteratam suspicatus immittit in arcam partu modo edito.

Dor. Illa vero quid faciebat, Theri, quando demittebatur?

Thet. Pro se quidem tacebat, Dori, aequo animo ferens sententiam: at infantem deprecabatur, ne interiret, multis cum lacrimis avo ostendens illum pulcherrima specie: is autem ignarus malorum etiam arridebat ad mare. Complentur iterum oculi lacrimis ista repetenti.

ΔΩΡ. Καμὲ δακρύσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη τεθνήσκειν;

ΘΕΤ. Οὐδαμῶς· νήχεται γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὲ τὴν Σέριφον, ζῶντας αὐτοὺς Φυλάττουσα.

ΔΩΡ. Τί οὖν οὐχὶ σῶζομεν αὐτὴν, τοῖς ἀλιεῦσι τοῦτοις ἐμβαλοῦσαι ἐς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀνασπᾶσαντες σώσουσι δηλονότι.

ΘΕΤ. Εὖ λέγεις, οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω μῆτε αὐτὴ, μῆτε τὸ παιδίον οὕτως ὃν καλόν.

Dor. Et me ad lacrimas provocasti. Verum num mortui iam sunt?

Thet. Neutiquam: natat enim haecenus arca circa Seriphum, vivosque eos custodit.

Dor. Quid itaque non servamus eam, & piscatoribus iniicimus in retia Seriphiis istis? hi nimirum extractam servabunt.

Thet. Recte mones: ita faciamus: ne enim intereat nec ipsa, nec infans tam formosus.

XIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΝΙΠΕΩΣ.

Ι ΕΝΙΠ. ΟΥ καλὰ ταῦτα, ὦ Πόσειδον· εἰρήσεται γὰρ τάληβής· ὑπελθὼν μου τὴν ἐρωμένην, εἰκασθεὶς ἐμοὶ, διεκόρησας τὴν παῖδα· ἡ δὲ ὤετο ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πεπονθέναι, καὶ διὰ τοῦτο παρεῖχεν ἑαυτήν.

ΠΟΣ. Σὺ γὰρ, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπεροπτικὸς ἦσθα, καὶ

NEPTUNI ET ENIPEI.

En. NON bella sunt ista, Neptune: dicetur enim veritas. Per fraudem obrepens amicae meae, meam formam mentitus, viriasti puellam: at illa putabat, a me haec se fuisse passam; ideoque praebebat sese.

Nep. Etenim, Enipeu, fastosus eras & tardus, qui puel-

βραδύς, ὃς κόρης αὐτῷ καλῆς Φοιτώσης ὁσημέραι παρὰ σέ, ἀπολλυμένης ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπερεώρας, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν· ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη ἐνίοτε, εὐχετό σοι ἐντυχεῖν· σὺ δ' ἐβρύπτου πρὸς αὐτήν.

ΕΝΗΠ. Τί οὖν; διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προαρπάσαι τὸν ἔρω- 2
τα, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι, καὶ κατασοφίσασθαι τὴν Τυρῶ, ἀφελῇ κόρην οὔσαν.

ΠΟΣ. Ὅψ' ἐζηλοτυπεῖς, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης πρό-
τερον ὢν. ἡ Τυρῶ δὲ οὐδὲν δεινὸν πέπονθεν, οἰομένη ὑπὸ
σοῦ διακεκορῆσθαι.

ΕΝΗΠ. Οὐ μένουν· ἔφης γὰρ ἀπιῶν ὅτι Ποσειδῶν
ῆσθαι· ὃ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτήν· καὶ ἐγὼ τοῦτο
ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε, καὶ περιστή-
σας πορφύρεόν τι κύμα, ὅπερ ὑμᾶς συνέκρυπτε ἅμα,
συνῆσθαι τῇ παιδί· ἀντ' ἐμοῦ.

lam tam pulchram ventitantem quotidie ad te, pereuntem
amore despiceres, atque etiam laetareris aegre faciendo.
Illa interim ad ripas tuas moesta oberrabat, atque ingressa
imo, & se lavans aliquando, optabat te potiri: tu vero
fastidiosum te gerebas erga illam.

Εν. Quid ergo? propterea ne oportebat te praeripere
meum amorem, & simulare Enipei personam pro Neptu-
no, doloque circumvenire Tyro simplicem puellam?

Νερ. Sero nunc aemulatione tangeris, Enipeu, qui prius
superbe sprevisisti: nihil autem Tyro mali contigit, cum
putabat virginitatem suam a te imminui.

Εν. Haud ita sane: dixisti enim, cum abires, te Neptu-
num esse; quod & maximum in modum illam pupugit:
ea quoque in me iniuria redundavit, quod tu vicem meam
gaudia tunc ferres; & circumiecto purpureo fluctu, qui
vos contegebat una, rem haberes cum puella pro me.

ΠΟΣ. Σὺ γὰρ οὐκ ἔβελες, ὦ Ἐνipeύ.

Nep. Quippe tu nolebas, Enipeu.

XIV.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

ΤΡΙΤ. ΤΟ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηίδες, ὃ ἐπὶ τὴν τοῦ Κη-
φῆως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπέμψατε, αὐτὴ τὴν
παῖδα ἠδίκησεν, ὡς οἴσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέβνηκε.

ΝΗΡ. Ὑπὸ τίνος, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεύς, καθάπερ
δέλεαρ πρὸς τὴν κόρην, ἀπέκτεινεν ἐπιῶν, λοχῆσας
μετὰ πολλῆς δυναμείας;

ΤΡΙΤ. Οὐκ ἄλλ' ἴστε, οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὸν
Περσεά, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν
τῇ κιβωτῷ ἐμβλήδην ἐς τὴν θαλάσσαν ὑπὸ τοῦ μητρο-
πάτορος ἐσώσατε, οἰκτεῖρασθαι αὐτούς.

ΙΦ. Οἶδα ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ
μάλα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν.

ΤΡΙΤ. Οὗτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος.

TRITONIS ET NEREIDUM.

Tri. CETUS ille vester, Nereides, quem in Cephei filiam
Andromedam immisistis, nec puellam laesit, ut arbitrami-
ni, & ipse iam interijt.

Nep. A quo, Triton? an Cepheus, tanquam esca pro-
posita virgine, interemit adortus, inque insidiis locatus cum
multa manu?

Tri. Non: at novistis, opinor, Iphianassa, Perseum Da-
naës filium, quem cum matre in cista proiectum in mare
ab avo materno servastis, eorum miserrae.

Iph. Novi, quem dicas: credibile est eum iam iuvenem
esse, ac valde strenuum, pulchrumque aspectu.

Tri. Hic interfecit cetum.

ΙΦ. Διατί, ὦ Τρίτων; οὐ γὰρ δὴ σῶστροι ἡμῶν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρῆν.

ΤΡΙΤ. Ἐγὼ ὑμῖν Φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο. ἐστάλη μὲν οὗτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἄθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἐνθά ἦσαν.

ΙΦ. Πῶς, ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλους συμμάχους ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἡ ὁδός.

ΤΡΙΤ. Διὰ τοῦ αἵρος· ὑπόπτερον γὰρ αὐτὸν ἢ Ἀθηνᾶ ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἦκεν, ὅπου διητῶντο, αἱ μὲν ἐκάθευδον, οἶμαι, ὁ δὲ ἀποτεμὼν τῆς Μεδούσης τὴν κεφαλὴν ᾤχετ' ἀποπτάμενος.

ΙΦ. Πῶς ἰδὼν; ἀβέστοι γὰρ εἰσιν· ἢ ὅς ἂν ἴδῃ, οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ ταῦτα ἴδοι.

ΤΡΙΤ. Ἡ Ἀθηνᾶ τὴν ἀσπίδα προφαίνουσα· τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διηγουμένου αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὸν Κηφέα ὕστερον· ἢ Ἀθηνᾶ δὴ ἐπὶ τῆς ἀσπί-

Iph. Quam ob causam, Triton? haud enim fane salutis praemia nobis talia exsolvere ipsum decebat.

Tri. Ego vobis indicabo rem omnem, ut facta fuit. Iter hic ingressus est adversus Gorgonas, certamen istud regi peracturus: postquam autem pervenit in Libyam, ubi erant.

Iph. Quomodo, Triton, solus? an & alios secum socios duxit? ceteroquin enim difficilis est via.

Tri. Per aërem: nam alis eum Minerva instruxit. Postquam ergo venit, ubi degebant, illae dormiebant, ut puto; hic, abscisso Medusae capite, volando aufugit.

Iph. Quo tandem pacto conspiciens? eas enim intueri nefas est: sin, quicumque viderit, nihil aliud amplius postea videat.

Tri. Minerva clypeum praetendens, nam talia enarrantem eum audiavi Andromedae, & Cepheo postmodum, Minerva, inquam, in clypeo resplendente, velut in spe-

δος ὑποστιλβούσης, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου, παρέσχευ
 αὐτῷ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης· εἶτα λαβόμενος τῇ
 λαίᾳ τῆς κόμης, ἐνορῶν δὲ τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρ-
 πην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνέ-
 3 γρεσθαι τὰς ἀδελφὰς ἀνέπτατο. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν
 παράλιον ταύτην Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἥδη πρόσγειος πέ-
 τόμενος, ὁρᾷ τὴν Ἀνδρομέδαν προκειμένην ἐπὶ τινος πέ-
 τρας προβλήτος, προσπεπατταλευμένην, καλλίστην,
 ᾧ θεοὶ, καθειμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺ ἐνερθε
 τῶν μαστῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, οἰκτείρας τὴν τύχην
 αὐτῆς, ἀνηράτα τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης· κατὰ μικρὸν
 δὲ ἀλοῦς ἔρωτι, ἐχρῆν γὰρ σεσῶσθαι τὴν παῖδα, βοη-
 θεῖν διέγων. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῆει μάλα φοβερόν,
 ὥς καταπιούμενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νεα-
 νίσκος, πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρπην, τῇ μὲν καθικνεῖται·
 τῇ δὲ προδεικνύς τὴν Γοργόνα λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ

15 Πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρπην) Κόπτειν προκειμένην, ἐτοίμην. V.

culo, exhibuit ipsi videndam imaginem Medusæ: tum Per-
 feus, correpta laeva manu coma, inspectans in imaginem,
 dextraque harpen tenens defecuit eius caput, & ante quam
 expergefierent sorores evolavit. Ubi vero ad hanc mari
 praetenfam Aethiopiam accessit, iam prope terram volans
 Andromedam conspicatur expositam in petra quadam pro-
 minente clavis affixam, pulcherrimam Dii! demissis capil-
 lis, feminudam multum infra mammas: ille primum mise-
 ratus fortunam eius, sciscitabatur causam supplicii; tum
 sensim amore captus (oportebat enim servari puellam)
 opem ferre constituit. Ubi vero cetus irruebat valde ter-
 ribilis, quasi devoraturus Andromedam, superne pendens
 iuvenis, capuloque promptam habens harpen, hac manu
 ictus demittit, illa, Gorgone monstrata, in lapidem verte-

τέθηκε γοῦν, καὶ πέπηγεν αὐτοῦ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε
τὴν Μέδουσαν. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆς παρθένου, ὑπο-
σχὼν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀκροποδῆτι κατιοῦσαν ἐκ τῆς
πέτρας, ὀλισθηρᾶς οὖσης. καὶ νῦν γαμεῖ ἐν τοῦ Κηφέως.
καὶ ἀπάξει αὐτὴν ἐς Ἄργος ὥστε ἀντὶ θανάτου γάμον
οὐ τὸν τυχόντα εὔρετο.

NHP. Ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ τῷ γεγονότι ἄχβομαι· τί 4
γὰρ ἡ παῖς ἠδίκηκε ἡμᾶς, εἴ τι ἡ μήτηρ ἐμεγαλαύχει
τότε, καὶ ἡξίου καλλίων εἶναι;

ΔΩΡ. Ὅτι οὕτως ἂν ἤλγησεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μή-
τηρ γε οὔσα.

NHP. Μηκέτι μεμνήμεθα, ὦ Δωρὶ, ἐκείνων, εἴ τι
βάρβαρος γυνὴ ὑπερ τὴν ἀξίαν ἐλάλησεν· ἱκανὴν γὰρ
ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα ἐπὶ τῇ παιδί. χαίρω-
μεν οὖν τῷ γάμῳ.

bat: inde cetus igitur interiit, & obriguerunt eius plerae-
que partes, quae quidem viderant Medusam. Perseus au-
tem, solutis vinculis virginis, porrecta manu sustentavit
suspensum pede degredientem ex rupe lubrica; & nunc nu-
ptias celebrat in Cephei aedibus, abducetque illam Argos:
adeo ut pro morte Andromeda connubium non vulgare
invenerit.

Ner. Equidem non admodum, quod factum est, gravi-
ter fero: nam quid puella nocebat nobis, si quid mater su-
perbius aliquando loquebatur, viderique volebat forma
nos anteire?

Dor. Immo sic doluisset ob filiam amissam, quippe mater.

Ner. Ne ultra meminerimus, o Dori, istorum, si quid
barbara mulier supra sortem suam effutierit: satis enim
nobis poenarum dedit filiae periculo consternata. Laetemur
ergo nuptiis.

XV.

ΖΕΦΥΡΟΤ ΚΑΙ ΝΟΤΟΤ.

Ι ΖΕΦ. ΟΤΙ πώποτε πομπήν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἅφ' οὗ εἰμι, καὶ πνέω. σὺ δὲ οὐκ εἶδες, ὦ Νότε;

ΝΟΤ. Τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, τὴν πομπήν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν;

ΖΕΦ. Ἡδίστου θεάματος ἀπελείφθης, οἷον οὐκ ἄλλο ἴδοις ἔτι.

ΝΟΤ. Παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν γὰρ θάλασσαν εἰργαζόμενῃ ἐπέπνευσα δέ τι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς, ὅσα παράλια τῆς χώρας οὐδὲν οὖν οἶδα, ὧν λέγεις.

ΖΕΦ. Ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα εἶδες;

ΝΟΤ. Ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μὲν;

ἢ Ὡ Ζέφυρε τὴν πομπὴν) Πομπὴ ἡ πρόπεμφις, καὶ ἡ πύμφις παρὰ Θεουχυδίδου. V.

ZEPHYRI ET NOTI.

Zeph. **N**UNQUAM equidem pompam magnificentiorem vidi in mari, ex quo sum & flo: tu autem nonne vidisti, Note?

Not. Quam tu istam dicis, Zephyre, pompam? aut quanam erant, qui ducerent?

Zeph. Iucundissimo spectaculo caruisti, quale nullum videas in posterum.

Not. Scilicet ad Rubrum mare operam navabam: immo etiam flando percurri partem Indiae, quanta mari contingitur eius regionis: nihil ergo eorum novi, quae dicis.

Zeph. At tu Sidonium Agenorem vidisti?

Not. Sane; Europae patrem: quid tum postea?

ΖΕΦ. Περὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαί σοι.

ΝΟΤ. Μὲν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐραστὴς ἐκ πολλοῦ τῆς παιδός; τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ἠπιστάμην.

ΖΕΦ. Οὐκ οὖν τὸν μὲν ἔρωτα οἶσθαι τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη ἄκουσον. Ἡ μὲν Εὐρώπη κατεληλύθει ἐπὶ τὴν ἥϊονα παίζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβοῦσα· ὁ Ζεὺς δὲ, ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν αὐταῖς, κάλλιστος Φαινόμενος· λευκός τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπῆς, καὶ τὸ βλέμμα ἡμερός. ἐσκίρτα οὖν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἥϊονος, καὶ ἐμυκάτο ἡδιστον, ὥστε τὴν Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὥς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, δρομαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὥρμησεν ἐπὶ τὴν θάλατταν φέρων αὐτήν, καὶ ἐνήχετο ἐμπεσών· ἡ δὲ πάνυ ἐκπλαγεῖσα τῷ πράγματι, τῇ λαϊᾷ μὲν εἶχετο τοῦ κέρατος, ὥς μὴ ἀπολισθάνοι· τῇ ἐτέρᾳ δὲ ἠνεμωμένον τὸν πέπλον ξυνεῖχε.

15 ἠνεμωμένον) Ἀνέμῳ πεπληρωμένον. G.

Zeph. De illa ipsa narrabo tibi.

Not. Num hoc, Iovem esse amatorem iamdudum puellae? istuc equidem olim compertum habebam.

Zeph. Igitur amorem nosti: quae vero sunt consecuta; iam nunc audi. Europa descenderat ad litus ludibunda, aequalibus assumtis comitibus: ibi Iuppiter, tauro cum se assimilasset, una ludebat, pulcherrimusque videbatur: etenim albus erat perfecte, cornibusque scite intortis, & vultu placido: lascivius ergo subsultabat in litore, mugiebatque suavissime, sic ut Europa auderet etiam inscendere taurum. Quod ubi factum est, tum cursu citatissimo Iuppiter ad mare festinavit ferens illam; iamque natabat illapsus. Europa vero mirifice perculsa eo negotio, laeva apprehenderat cornu, ne deslueret; altera vento agitatam peplum continebat.

3 NOT. Ἡδὺ τοῦτο θέαμα, ὦ Ζέφυρε, εἶδες καὶ ἐρωτικόν, νηχόμενον τὸν Δία, φέροντα τὴν ἀγαπωμένην.

ΖΕΦ. Καὶ μὴν τὰ μετὰ ταῦτα ἡδῶ παραπολὺ, ὦ Νότε· ἢ τε γὰρ θάλαττα εὐθὺς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ τὴν γαλήνην ἐπισπασαμένη λείαν παρείχεν ἑαυτήν. ἡμεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ μόνον τῶν γιγνομένων, παρηκολουθοῦμεν· ἔρωτες δὲ παραπετώμενοι μικρὸν ὑπὲρ τὴν θάλατταν, ὡς ἐνίστε ἄκροις τοῖς ποσὶν ἐπιψαύειν τοῦ ὕδατος, ἡμμένας τὰς δάδας φέροντες, ἥδον ἅμα τὸν ὑμέναιον. αἱ Νηρηίδες δὲ ἀναδύσαι παράπτευσον ἐπὶ τῶν δελφίνων, ἐπικροτοῦσαι, ἡμίγυμνοι αἱ πολλαί. τό, τε τῶν Τριτώνων γένος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερόν ἰδεῖν τῶν θαλαττίων, ἅπαντα περιεχόρευε τὴν παῖδα· ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἄρματος, παροχουμένην τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγνηώς, προσδοιπορῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ.

Not. Iucundum illud spectaculum, Zephyre, vidisti, & amatorium, nantem Iovem, portantemque dilectam.

Zeph. Immo quae postea consequuntur iucundiora multo, Note: nam pelagus statim fluctibus vacavit, fluctroque ad se attracto laeve sedatumque se praebuit: nos autem omnes quietem agentes, nihil aliud quam spectatores solum eorum, quae fiebant, affectabamur. Amores porro iuxta volantes paululum supra mare, sic ut nonnunquam summis pedibus delibarent aquam, accensas faces ferentes canebant simul hymenaeum: Nereides vero emerfae adequitabant in delphinis applaudentes, seminudae pleraeque: tum etiam Tritonum genus, & si quod aliud non terrificum visu marinorum, cuncta choreas ducebant circa puellam. Neptunus quidem conscenso curru, assidentem lateri Amphitriten habens praecedebat hilaris, viamque faciebat na-

ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὲ
κόγχης κατακειμένην, ἄνθη παντοῖα ἐπιπάττουσαν τῇ
νύμφῃ. Ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τῆς Κρήτης ἐγένετο. 4
ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο·
ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην
εἰς τὸ Δίκτηιον ἄντρον, ἐρυθρίῳσαν, καὶ κάτω ὀρῶσαν·
ἡπίστατο γὰρ ἦδη, ἐφ' ὃ, τι ἄγοιτο. ἡμεῖς δ' ἐμπεσόν-
τες, ἄλλος ἄλλο τοῦ πελάγους μέρος διεκυμαίνομεν.

NOT. Ὡ μακάριε Ζέφυρε τῆς θεάς. ἐγὼ δὲ γρύ-
πας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλανας ἀνθρώπους εἶρων.

6 Δίκτηιον) Σπήλαιον ἐν Κρήτῃ νῦτος ἀπὸ τῆς Λιβύης πίνει, ἐνθα
οὕτω καλούμενον. V. οἰκοῦσιν οἱ Λιβύιοι. V.

10 Μέλαντας ἀνθρώπους) Ὁ γὰρ

tanti fratri. Denique Venerem duo Tritones ferebant in con-
cha decumbentem, flores omnigenos inspargentem spon-
sae. Haec a Phoenicia usque ad Cretam sunt facta. Post-
quam vero pedem in insula posuit, taurus non amplius
exstabat, sed prehensa manu Iuppiter abduxit Europam in
Dictaeum antrum rubore suffusam deiectisque oculis, iam
enim haud ignorabat, cuius rei gratia duceretur: tum nos
imperu facto alius aliam pelagi partem concitabamus.

Not. Te beatum, Zephyre, spectaculo: at ego gryphas
interea, & elephantos & nigros homines videbam.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΤΚΟΥΣ.

1 ΔΙΟΓ. Ω ΠΟΛΥΔΕΥΤΕΣ, ἐντέλλομαί σοι, ἐπειδὴν τάχιστα ἀέλθῃς (σὸν γάρ ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀναβιῶνας αὐρίον) ἢν που ἰδῇς Μένιππον τὸν κύνα (εὐροις δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους Φιλοσόφων καταγελῶντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἰκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται, ἥκειν

1 Νεκρικοὶ Διάλογοι) Ἐν τούτοις τοῖς διαλόγοις διαπαίξαι βούλεται τὰ παρὰ τῶν Ἑλλήνων περὶ τοῦ ἄου λεγόμενα· καὶ διὰ τούτου Νεκρικοὺς εἰσάγει πρὸς ἀλλήλους διαλεγόμενους, ὅθεν καὶ Νεκρικοὺς αὐτοὺς ἀνέμασε. *** Πολυδεύκην) συνέβη τὸν μὲν Κἄστορα, ὡς ὑπὸ ἀνθρώπου ὄντα, εἶναι θνῆκτον· τὸν δὲ Πολυδεύκην, ὡς ἐκ Διὸς, ἀθάνατον. "Ὅτε οὖν ἐτελεύτησεν ὁ Κἄστωρ, ἐλυπήθη ὁ Πολυδεύκης· καὶ ὁ Ζεὺς ἐλευσας αὐτὸν, ὡς λέγουσιν, ἐποίησεν ὥστε τοὺς δύο ἔξῃ μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν. Πολυδεύκης) Ἀμφὶ μὲν ἥστην υἱοὶ Διὸς εἰδυμένοι ἐκ Λή-

δας τῆς Λακαίνης, θνῆκτότητα καὶ ἀθανασίαν τῶν κληρονομοῦν· ὑπερβολῇ δὲ φιλοστρυγίας μὴ ἂν ἐκτὸς ἀλλήλων διάγειν προκηρονομοῦν· μὴ δὲ εἶσι, τὸν δὲ τοῖς ἀθανάτοις συμπαριδριβεῖν, ἀνμερίσαντο σφίσιν αὐτοῖς τὸ τοῦ γένους ὑπερήμεροι, ὁ μὲν τὰ θνῆκτῶν, ὁ δὲ τὰ τῶν ζώντων περιπολεῖσι. ἄλλας τε καὶ συ ἀνθρώποις, ὡς ὁ μῦθος φησὶ, καταχεχρισμένοι. Ἐπεὶ δὲ ταῦτά ἐστι, διὰ τοῦτο ἐνταῦθα πρὸς Πολυδεύκην λε ὡς ὤθη αὐτοῦ τὸ θνητὸν λαχόντος τὸν ὑπὲρ γῆς τόπον περιουτεῖν. V.

MORTUORUM DIALOGI.

DIOGENIS ET POLLUCIS.

Diog. O Pollux, mando tibi, simulatque ad superos escenderis, (tuum enim est, opinor, in vitam redire cras) sicubi videris Menippum canem, (inveneris autem illum Corinthi ad Craneum, aut in Lyceo, altercantes inter se philosophos deridentem) ut dicas ad eum, Te, Menippe, iubet Diogenes, si tibi satis, quae super terram geruntur,

ἐνθάδε πολλῶ πλείω ἐπιγελασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ οὐ παύσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ὁρᾷς τοὺς πλουσίους, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους οὕτω ταπεινοὺς καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνῃς οἰμωγῆς διαγινωσκομένους· καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγενεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον τὴν πῆραν ἤκειν θέρμων τε πολλῶν, καὶ εἴ που εὐροὶ ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον, ἢ ὧν ἐκ καθαροῦ, ἢ τι τοιοῦτο.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενης· ὅπως 2
δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὅποιος τίς ἐστι τὴν ὄψιν;

ΔΙΟΓ. Γέρων, Φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυ-

10 Ἑκάτης δεῖπνον) Τῇ Ἑκάτῃ δεῖπνα ἐτίθειτο ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἐπὶ τῶν τριόδων, καθάρσια τυχὸν τῶν ζώντων. τινὲς δὲ ἀμὰ καὶ ἀκατασχέαστα. Τῷ μὲν οὖν λόγῳ τῇ δαίμονι ταῦτα ἀνέιτο, ἔργῳ δὲ τῶν

ἀπορούντων εἰς εὐπρίαν. τί γὰρ ἂν καὶ δαίμων ἐκ τούτων σπίσσαιο; Ἐπεὶ τοίνυν ἀπὸ τῶν δεῖπνων τούτων Μίνιππος ἀμὰ φαγὼν ὡς τίθησκαι ἀπιπτήσας τούτῃ, διακαμψαδίαι αὐτὸν. V.

sunt derisa, venire huc multo plura irrisurum: illic etenim in ambiguo tibi risus erat, illudque in ore multum, Quis enim omnino novit, quae post vitam sint consecutura? hic vero non defines bona fide ridere, veluti ego nunc: & maxime quidem, ubi videris divites istos, & satrapas, & tyrannos, tam humiles, nulloque insigni distinctos. ex solo eiulatu dignoscendos, eosque esse molles & ignavos, quando recordantur rerum superarum. Ista dic ipsi, atque insuper, ut impleta lupinis multis pera veniat, & si quam repererit in trivio Hecates coenam iacentem, aut ovum lustrale, aut tale quiddam.

Pol. At ista renuntiabo, Diogenes: ut autem noverim accuratissime, qualis est facie?

Diog. Senex, calvus, pallium habens multifore, omni
Lucian. Vol. II.

ρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτύχαῖς τῶν βακίων ποικίλον· γελᾷ δ' αἰ, καὶ ταπολλὰ τευς ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ἐπισκώπτει.

ΠΟΛ. Ῥάδιον εὑρεῖν ἀπὸ γε τούτων.

ΔΙΟΓ. Βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαί τι τοὺς φιλοσόφους;

ΠΟΛ. Λέγε· οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τούτο.

ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν ὅλον, πᾶσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληροῦσι, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα ἅπερα ἐρωτᾶν διδάσκουσι τὸν νοῦν.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἐμὲ ἀμαθῇ καὶ ἀπαιδέυτον εἶναι φήσουσι, κατηγοροῦντα τῆς σοφίας αὐτῶν.

ΔΙΟΓ. Σὺ δὲ οἰμῶζειν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε.

ΠΟΛ. Καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελῶ.

3 ΔΙΟΓ. Τοῖς πλουσίοις δὲ, ὦ φίλτατον Πολυδεύκιον,

vento apertum, & applicatis pannorum assumentis varium: ridet autem semper, & ut plurimum illos arroganter mendaces philosophos illudit.

Pol. Facile est eum invenire ab istis quidem indiciis.

Diog. Vinne vero, ad ipsos illos mandem quiddam philosophos?

Pol. Licet: neque hoc quidem grave mihi fuerit.

Diog. Ergo in summa serio ipsis denuntia, ut definant nugari, de rebus universis rixari, cornua generare sibi mutuo, & eiusmodi perplexas interrogatiunculas docere iuvenes.

Pol. Sed me indoctum & disciplinae expertem esse dicent, qui audeam incusare sapientiam eorum.

Diog. Tum tu plorare illos a me iube.

Pol. Et haec ipsa, Diogenes, referam.

Diog. Divitibus autem, suavissime Pollucule, munitia ist-

ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν τί, ὦ μάταιοι, τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ἐπὶ τάλαντοις συντιθέντες, οὓς χρὴ ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν μετ' ὀλίγον;

ΠΟΛ. Εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλω τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαίστῃ, ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ, ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔτι ἐστίν, ἢ νεῦρα εὐτονα, ἢ ὦμοι καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, Φασί, κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους.

ΠΟΛ. Οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυροὺς.

ΔΙΟΓ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοὶ δ' εἰσὶ σὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτείροντες τὴν

4 Ἐνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν) μακρί τῶν τιθηνότατων ὀβολῶν, τὸ ταῦτον ὄνθην τοῦ Χαράνος. V.
 *Εἰθίσαν γὰρ Ἕλληνας ἐν τῷ στό-

haec a nobis: Quid, o vani, aurum custoditis? quid autem vosmet ipsi cruciatis, rationem ineuntes usurarum, & talenta super talentis componentes, quos oportet uno obolo instructos huc venire paulo post?

Pol. Et illa dicentur ad eos.

Diog. Immo etiam formosulis illis ac robustis dicito, Megillo Corinthio & Damoxeno luctatori, apud nos nec flavam comam, nec grate torvos & nigricantes oculos, nec florem in facie amplius adesse, aut nervos intentos, humerosve validos; sed omnia, quod aiunt, una Myconus, crania nuda pulchritudine.

Pol. Ne ista quidem molestum erit exponere apud pulchros & robustos.

Diog. Porro pauperibus, o Lacon, nam sunt sane multi, & graviter ferentes illam rem, misereque deplorantes

ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτ' οἰμῶζειν, διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰστορίαν· καὶ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ πλουσίους οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκκελύσθαι αὐτούς.

ΠΟΛ. Μηδὲν, ὦ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· οὐ γὰρ ἀνέξομαί γε· ἃ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα, ἀπαγγελάω.

ΔΙΟΓ. Ἐάσωμεν τούτους, ἐπεὶ σοὶ δοκεῖ· σὺ δὲ οἷς προεῖπον ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

inopiam, dic, ne lacrimas neque eiulatum edant, enarrata, quae hic obtinet, conditionum aequalitate; idque etiam eos esse visuros, qui istuc in vita sunt divites, nihilo meliores se. Et Lacedaemoniis tuis ista, si videtur, meo nomine exprobra, dicitoque, moribus solutis eos a pristina feveritate descivisse.

Pol. Cave, Diogenes, de Lacedaemoniis quidquam dixeris; equidem non patiar: quae vero ad alios mandasti, renuntiabo.

Diog. Mittamus istos, quoniam ita tibi videtur: at tu, quibus ante dixi, perfer mandata mea.

II.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Ἡ ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

Ι ΚΡΟΙΣ. Οὐ φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον τοῦτον· τὸν κύνα παροικούντα· ὥστε ἢ ἐκεῖνόν ποι κατὰστησον, ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον.

PLUTO, SEU CONTRA MENIPPUM.

Κροεῖ. **N**ON ferimus, o Pluto, Menippum istum canem iuxta nos habitantem: quare aut illum aliquo abire coge; aut nos migrabimus in alium locum.

ΠΛΟΥΤ. Τίδ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁ μόνεκρος ὧν;

ΚΡΟΙΣ. Ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμῶζομεν, καὶ στένομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν οὕτως, τοῦ χρυσίου, Σαρδανάπαλος δὲ, τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ, τῶν θησαυρῶν, ἐπιγελαῖ, καὶ ἐξονειδίξει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίστε δὲ καὶ ἄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς· καὶ ὅλως, λυπηρὸς ἐστι.

ΠΛΟΥΤ. Τί ταῦτα φασίν, ὦ Μένιππε;

MEN. Ἀληθῆ, ὦ Πλούτων. μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγενεῖς, καὶ ὀλεθρίους ὄντας· οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνηνται, καὶ περιέχονται τῶν ἄνω. χαίρω ταιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς.

ΠΛΟΥΤ. Ἄλλ' οὐ χρὴ· λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στερούμενοι.

4 Ἐγὼ δὲ Κροῖτος) Λυδὸς δὲ ὁ Σαρδανάπαλος. V.
Κροῖτος· Φρύξ ὁ Μίδας· Ἀσσύριος 12 Περιέχονται) Ἀντίχονται. G.

Plut. Quid autem vobis mali facit, qui perinde ac vos sit mortuus?

Croes. Quando nos ploramus & gemimus, istorum remiscientes, quae supra affuerunt, Midas hicce auri, Sardapalus iste multae luxuriae, ego vero thesaurorum, irridet, & conviciatur, mancipia nos & purgamenta piacularia vocitans: interdum etiam cantando obturbat nostros gemitus: in summa, molestus est.

Plut. Quid ista dicunt, Menippe?

Men. Vera, Pluto: odi enim eos, quippe ignavos & perditissimos, quibus non satis fuit vivere male, sed & mortui recordantur, ac mordicus retinere cupiunt res superas: gaudeo propterea, dum dolore eos afficio.

Plut. At non oportet: dolent enim non parvis rebus privati.

MEN. Καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλούτων, ὁμόψηφος ὦν τοῖς τούτων στεναγμοῖς;

ΠΛΟΥΤ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐβελήσαιμι στασιάζειν ὑμᾶς.

2 MEN. Καὶ μὴν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκετε, ὥς οὐδὲ παυσομένου μου ἔνθα γὰρ ἂν ἦτε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ κατὰδων, καὶ καταγελῶν.

ΚΡΟΙΣ. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;

MEN. Οὐκ· ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἄξιούντες, καὶ ἐλευτέροις ἀνδράσιν ἐντροφῶντες, καὶ τοῦ θανάτου τὸ παράπαν οὐ μνημονεύοντες. τοιγαροῦν οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων ἀφρημένοι.

ΚΡΟΙΣ. Πολλῶν γε, ὦ θεοὶ, καὶ μεγάλων πημάτων.

ΜΙΔ. Ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ.

Men. Tune etiam deliras, Pluto, qui calculum adicias eorum suspiriis?

Plut. Neutiquam: sed nolim equidem seditionem vos movere.

Men. Atqui, pessimi Lydorum & Phrygum & Assyriorum, ita vobiscum statuite, me nullo pacto esse desitutum: quocunque enim iveritis, persequar aegre vobis faciens, occinens ac deridens.

Croes. Istaec nonne contumelia est?

Men. Non est: sed ista, quae vos faciebatis, dignos, qui adoraremini, vos gerentes, liberis hominibus insultantes, mortisque omnino immemores. Ideo ergo plorate, omnibus istis spoliati.

Croes. Multis, Dii, magnisque possessionibus.

Mid. Quanto quidem ego auro!

ΣΑΡΔ. Ὅσῃς δ' ἐγὼ τρυφῆς.

MEN. Εὖγε οὕτω ποιεῖτε· ὁδύρεσθε μὲν ὑμεῖς. ἐγὰρ δέ, τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΤΤΟΝ πολλάκις συνείρων, ἐπάσσομαι ὑμῶν. πρέπει γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.

Sard. Et ego quanta luxuria!

Men. Euge, ita instituite: lamentamini quidem vos: ego vero illud NOSCE TE IPSUM, saepius ingeminans occinara vobis; belle enim deceat istiusmodi gemitibus adcantatum.

III.

MENIPPIΟΥ, ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

MEN. ΣΦΩ μέντοι, ᾧ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντις δοκεῖτε· καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι.

Ἄ Τροφώνιε) Τροφώνιος οὗτος, ἔρωτι τοῦ παρ' Ἑλλήσι νομισθῆναι θεός, σπῆλαιόν τι χρῆσθαις ὑπελθὼν λιμῶν ἐκίσει· διεσθάραι, καὶ τὴν ζωὴν ἀθλίως κατέστρεψεν. Οἱ δὲ ἐν τῷ τοιοῦτῳ σπῆλαιῳ μαντείας χάριν ἐπαιόντες ἐξήρχοντο ἀπαγριωμένοι τὰς ψυχὰς, καὶ ἀμειδίους διέτλουν· καὶ ἀχροὶ καὶ δυσχολοὶ τὸν ἅπαντα τῆς ζωῆς χρόνον· ἀφ' οὗ ἐπικράτησεν ἡ παροιμία κατὰ τὴν τρυφὴν τὸ ἥθος ἐχόντων καὶ δυσεισέτιχτων καὶ δυσπροσιτῶν, ἵς Τροφώνιου μιμάντιυται. V. Τροφώνιος ἦν πανυ φιλό-

δοξος· ποιήσας οὖν ἐν Λιβαδείᾳ τῆς Βοιωτίας ὑπόγειον οἶκημα, εἰσελθὼν ἐμαντεύετο· καὶ λιμαγχοῦνθεις ἀπέθανον· ἐγκατοικῆσαν δὲ δαιμονίον τι τὰς μαντείας ἐτέλει. Εἰσέρχοντο οὖν ἐντὸς οἱ χρῆσόμενοι, ἔχοντες ἐν ταῖν χερσίν ὅσα πάντα, ἵνα τοῖς ἐκεί· ἐμφοιλεχάρουσιν ὅφισι διδόντες, μηδὲν ὑπ' αὐτῶν δυσχερὲς πάσχουσιν. G. Τροφώνιος καὶ Ἀμφίλοχος ἥρωες ὄντες ἐμαντεύοντο· λέγουσι δὲ ὅτι οἱ τοιοῖ, ἐν οἷς ἐτάφισαν, ἐπικείμεναι μαντευόμενοι. G.

MENIPPI, AMPHILOCHI ET TROPHONII.

Men. Vos autem, Trophoni & Amphiloche, mortui cum sitis, nescio quo pacto templis estis honorati, vatesque videmini, & vani mortales Deos esse vos arbitrantur.

ΤΡΟΦ. Τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκείνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν;

MEN. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδοξάζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἑτεραπεύεσθε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις.

ΤΡΟΦ. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδείη, ὅ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἣν τις κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ' εἰκας οὐκ ἐπιδεδημηκέναι Λεβαδεία τοπαράπαν· οὐ γὰρ ἠπίστευς σὺ τούτοις.

2 MEN. Τί σῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβαδείαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσταλμένος ταῖς θόναϊς γελοίως, μάζαν ἐν ταῖν χερσὶν ἔχων ἐσερπύσω διὰ τοῦ στομίου, ταπεινοῦ ὄντος, ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητεία διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ.

9 Λεβαδεία) Τίπος, ἐν ᾧ ἱμαν-
πνετο Τρεσάνιος. G.

Τροφάνιου. G.

12 Ταῖς θόναϊς) Τοιούτῳ γὰρ
ἐχράντο τρόπον οἱ μαντεύμενοι εἰς

14 Νεκρὸς εἶ) Παρὰ ὑπόνοιαν.
Ῥφελον γὰρ λέγειν, ὅτι μαντεύει,
εἰπεν, νεκρὸς εἶ. G.

Amph. Quid ergo? nosne in causa fumus, si prae dementia isti talia de mortuis opinentur?

Men. At non opinarentur, nisi & vivi vos tales praestigias prae vobis tulissetis, quasi futura praesciretis, & praedicere possētis rogantibus.

Troph. Menippe, Amphilocho hicce sciverit, quid sibi respondendum sit pro se. Ego vero heros sum, & oracula reddo, si quis descenderit ad me: haud sane videris unquam invisisse Lebadiam: non enim fidem negares istis.

Men. Quid ais? ergo, nisi Lebadiam adiero, ornatuque linteis ridicule, offam manibus tenens irrepsero. per os depressum, in specum, nequeam scire te mortuum esse, quemadmodum nos, sola praestigiarum fraude diversum? Verum, per artem divinandi, quid autem heros est? ignoro enim.

ΤΡΟΦ. Ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ Θεοῦ σύνθετον.

ΜΕΝ. Ὁ μῆτε ἀνθρωπός ἐστιν, ὡς Φῆς, μῆτε Θεός· καὶ συναμφοτέρον ἐστι. νῦν οὖν ποῦ σου τὸ Θεοῦ ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε;

ΤΡΟΦ. Χρᾶ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτία.

ΜΕΝ. Οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι ὅλος εἶ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὀρώ.

Troph. Ex homine quiddam & Deo compositum.

Men. Quod neque homo sit, ut ais, neque Deus; sed simul utrumque. Nunc igitur quo tua ista Dei dimidia pars abiit?

Troph. Oracula edit, Menippe, in Boeoria.

Men. Non capio, Trophoni, quid tandem dicas: at te quidem totum esse mortuum, accurate video.

IV.

ΕΡΜΟΤ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

ΕΡΜ. ΛΟΓΙΣΩΜΕΘΑ, ὦ πορβμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὅπόσα ἡμοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὐθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν.

ΧΑΡ. Λογισάμεθα, ὦ Ἑρμῇ· ἄμεινον γὰρ ὠρίσθαι περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέστερον.

ΕΡΜ. Ἀγκυραν ἐντειλαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν.

MERCURII ET CHARONTIS.

Merc. **R**ATIONES ineamus, Portitor, si videtur, quantum mihi iam debeas, ne quid denuo litigemus super istis.

Char. Ineamus sane, Mercuri: melius enim, certi quid esse definitum ea de re, minusque habet molestiae.

Merc. Ancoram tibi mandanti attuli comparatam quinque drachmis.

XAP. Πολλοῦ λέγεις.

ERM. Νῆ τὸν Ἀἰθωνέα, τῶν πέντε ὠνησάμενη, καὶ τροπωτῆρα δύο ὀβολῶν.

XAP. Τίθει πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολοὺς δύο.

ERM. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου· πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον.

XAP. Καὶ τούτους προστίθει.

ERM. Καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεωρότα, καὶ ἡλους δέ, καὶ καλῶδιον, ἃς οὐ τὴν ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα.

XAP. Εὖγε, ἄξια ταῦτα ὠνήσω.

ERM. Ταῦτά ἐστιν, εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. Πότε δ' οὖν ταῦτ' ἀποδώσειν Φῆς;

3 Τροπωτῆρα) Τροπωτῆρ ὁ κατ-
έχων τὴν καπνὴν δεσμός. V.

5 Καὶ ἀκέστραν) Ἀκέστρα ἡ βελὸν ἢ μείζων, ἣν νῦν σακχωράφιον καλοῦσι, παρὰ τὸ ἀκείσθαι ἥτοι συρράπτειν τὰ διεργαγῶτα τῆς θήκης· τοῦτο γὰρ ἀκέστραν φασὶν, ἐπεὶ καὶ ἡπύτρια καὶ ἡπυτίς, καὶ ἀκέστρια καὶ ἀκεστρίς οὗς τὴν βάρπας

καλοῦσι. Κεῖν δὲ εἰδέναι, ὥς οἱ παλαιοὶ γυναῖξιν ἐχρᾶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας. V.

9 Τὴν ὑπέραν) Ὑπέρα τὸ τοῦ κίρκου τοῦ ἰσίου σχοινίον, ᾧ ἀνίσταται καὶ διατείνεται· γέγονε δὲ καὶ ἀπὸ τούτου παροιμία ἐπὶ τῶν ἃ δεῖ ἔχειν ἀφέντων, ἃ οὐ μὴ δεῖ κρατεῦντων. V.

Char. Magno dicis.

Merc. Per Plutonem, ipsis quinque drachmis emi; & strophum alligando remo binis obolis.

Char. Pone quinque drachmas & binos obolos.

Merc. Et acum ad velum farciendum: quinque obolos omnino perfolvi.

Char. Et hos adscribe.

Merc. Tum ceram, qua oblinantur navigii parentes rimae, & clavos itidem, & funem, unde hyperam conficisti; duabus drachmis haec cuncta.

Char. Euge, vili ista quidem pretio sumfisti.

Merc. Haec sunt; nisi quid aliud nos praeteriit in computatione: quando igitur ista te redditurum ais?

ΧΑΡ. Νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον. ἦν δὲ λοιμός τις, ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόους τινὰς, ἐκείναι τότε ἀποκερδάναι ἐν τῷ πλήθει παραλογιζόμενον τὰ πορβμία.

ΕΡΜ. Νῦν οὖν ἐγὼ καθεδῶμαι τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὥς ἀν' ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι.

ΧΑΡ. Οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ. νῦν δ' ὀλίγοι, ὥς ἄρ' αἱ, ἀφικνούνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ.

ΕΡΜ. Ἀμεινον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατεήνοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ ὄζλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ, ὦ Χάρων, οἷσθαι οἷσι παρεγίνοντο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνάπλεω, καὶ τραυματίαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἡ Φαρμάκω τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανὼν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκῶς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη· ὡχροὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγενεῖς, οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλείστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἤκουσιν ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις, ὥς εἰκάσι.

2 Ἀθρόους) Ἀθρόων τινῶν κατελθόντων. V.

Char. Nunc quidem id, Mercuri, fieri non potest: quod si pestis aliqua, aut bellum huc demiserit confertos, licebit tunc lucri quiddam inde capere in maiore turba fraudulentem portoria.

Merc. Ergo nunc ego confidebo, pessima quaeque precatus evenire, ut fructum ex iis percipiam.

Char. Aliter non datur, Mercuri: nunc autem pauci, ut vides, adveniunt nobis: est enim pax.

Merc. Praestat ita se rem habere, etiamsi nobis protendatur a te debitum. Veteres tamen illi, o Charon, nosti quales advenirent, strenui omnes, sanguinis pleni & saucii plerique: nunc autem vel veneno quis a filio sublatus, aut ab uxore, aut ex luxu tumefactus ventre & cruribus: pallidi quippe omnes & ignavi, neque similes istis: eorum autem plurimi propter opes veniunt insidiat sibi invicem, ut quidem videntur.

ΧΑΡ. Πάνυ γὰρ περιπόθητά ἐστι ταῦτα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν οὐδ' ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἀμαρτάνειν πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

Char. Valde scilicet expetendae sunt.

Merc. Proinde neque ego videri possim peccare, qui paulo acerbius flagitem debita a te.

V.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

1 ΠΛΟΥΤ. ΤΟΝ γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ὃ παῖδες μὲν οὐκ εἰσὶν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηρῶντες, πεντακισμύριοι;

ΕΡΜ. Ναὶ, τὸν Σικυώνιον Φῆς. τί οὖν;

ΠΛΟΥΤ. Ἐκεῖνον μὲν, ὃ Ἑρμῇ, ζῆν ἕασον ἐπὶ τοῖς ἐννεηήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἴγε οἶοντε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τοὺς δέ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρίνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, κατὰσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας.

ΕΡΜ. Ἀτοπον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον.

P L U T O N I S E T M E R C U R I I.

Plut. SENEM nosti, illum, inquam, valde provectum aetate, divitem Eucratem, cui liberi quidem non sunt, hereditatem vero qui venentur quinquaginta mille.

Merc. Sane: Sicyonium illum nempe dicis: quid autem?

Plut. Eum, Mercuri, vivere sine, ad nonaginta annos, quos vixit, admensus totidem alios, siquidem fieri possit, & plures etiam. Verum adulatores eius, Charinum iuvenem, Damonem & ceteros detrahe per ordinem omnes.

Merc. Alienum plane videri queat hoc tale.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ μένουν, ἀλλὰ δικαιοτάτον. τί γὰρ ἐκεῖ-
νοι παθόντες εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῶν χρημά-
των ἀντιποιοῦνται οὐδὲν προσήκοντες; ὁ δὲ πάντων ἐστὶ
μιαρῶτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὅμως θεραπεύ-
ουσιν, ἔγγε τῷ Φανερώ· καὶ νοσοῦντος, ἃ μὲν βουλευόν-
ται, πᾶσι πρόδηλα· θύσειν δὲ ὅμως ὑπισχυοῦνται, ἣν
ραΐσῃ· καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἢ κολακεία τῶν ἀνδρῶν.
διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος· οἱ δὲ προαπίτωσαν αὐ-
τοῦ μάτην ἐπιχανόντες.

ΕΡΜ. Γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες· πολλὰ 2
καὶ κείνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς, καὶ ἐπελπίζει·
καὶ ὅλως, αἰεὶ θανόντι εἰκὼς ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν
νέων. οἱ δὲ ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσι διηρημένοι βόσκονται,
ζῶν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσ-

8 Πραπίτῳσαι) Πραπίτῳσαν-
ται. V.

11 Ἐπελπίζει) Ἀπατᾷ καὶ εἰς
ἐλπίδας ἀγει ἢ ἐμβάλλει. G.

Plut. Neutiquam; sed iustissimum: quam enim illi tan-
dem ob causam optant obire eum, aut bonis eius sibi vin-
dicandis inhiant, nulla generis propinquitate coniuncti?
Quod autem omnium est flagitiosissimum, talia cum optent,
tamen eum observant in propatulo quidem; & quando ae-
grotat, quae consilia agitent, omnibus sunt manifesta: ne-
que tamen eo minus se hostia facturos esse pollicentur, si
melius habuerit: & plane varia quaedam est & versuta ho-
minum istorum adulatio. Propterea hic quidem esto immor-
talis, illi vero ante eum abeant frustrata inhiatione decepti.

Merc. Ridicula patientur, male subdoli qui sunt: mul-
tum & ille perbelle deludit eos, & spe vana lactat: immo
etiam semper moribundo similis valetudine est multo quam
iuvenes firmiore; hi vero iam forte inter se divisa securi
pascuntur, vitam beatam sibi adscribentes.

Plut. Ergo igitur hic exuto senio, tanquam Iolaus, re-

περ' Ἰόλεως, ἀνηβησάτω· οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων,
τὸν ὄνειροποληθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες, ἡκέτωσαν ἤδη
κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.

ΕΡΜ. Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων· μετελεύσομαι γάρ
σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἓνα ἐξῆς· ἐπτά δέ, οἶμαί, εἰσι.

ΠΛΟΥΤ. Κατάσπα' ὁ δὲ παραπέμψει ἕκαστον, ἀν-
τὶ γέροντος αὐτῷ πρῶτῃ βῆς γενόμενος.

¹ Ἰόλεως) Ὁ τοῦ Αἰάντος πατήρ
τοῦ Λαερτιάδου, ὃς ἱστορεῖται ὑπὲρ γη-
ρῶς τελευτῆσαι. G.

⁴ Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων) Τὸ
ἐν τῇ συνθηκῇ, ὑπάρκειν. V.

pubescat: illi autem a media spe, somniatis opibus relictis,
detrusi iam veniant mali male mortui.

Merc. At tu securo sis animo, Pluto: arcessam enim iam
tibi eos singulos ordine: septem, opinor, sunt.

Plut. Detrahe: ille autem singulos prosequetur, pro se-
ne denuo primae pubertatis iuvenis factus.

VI.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

1 ΤΕΡΨ. ΤΟΥΤΟ, ὦ Πλούτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τε-
θάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννεμή-
κοντα γέροντα Θούκριτον ζῆν ἔτι;

ΠΛΟΥΤ. Δικαιοτάτον μὲν οὖν, ὦ Τερψίων, εἶγε ὁ
μὲν ζῇ μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων· σὺ δὲ

TERPSIONIS ET PLUTONIS.

Terps. **I**STANE res, o Pluto, iusta, ut ego vita discedam
triginta natus annos, ubi, qui nonaginta superavit, senex
Thucritus vivit adhuc?

Plut. Iustissima quippe, Terpsion, siquidem hic vivat

παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, περιμένων τὸν κλῆρον.

ΤΕΡΨ. Οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις;

ΠΛΟΥΤ. Καινὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρήσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποβήσκειν τὸ δὲ ἄλλως ἢ Μοῖρα καὶ ἡ Φύσις διέταξεν.

ΤΕΡΨ. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τῆς διατάξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πῶς γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον πρότερον, καὶ μετὰ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτὸν ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέρ-γερων, ὀδόντας τρεῖς ἐτι λοιποὺς ἔχοντα, μόγις ὀρῶντα, οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφῶτα, κορύζης μὲν τὴν ῥίνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, οὐδὲν ἐτι ἡδὺ εἶδῶτα, ἐμψυχόν τινα τάφον, ὑπὸ τῶν νέων καταγελώ-

neminem optans emori amicorum; tu contra per omne tempus insidiabaris ipsi, avidè exspectans hereditatem.

Τερψ. Non enim oportebat, qui senex esset, neque amplius uti divitiis ipse possit, abire vita, locumque cedere iunioribus?

Πλου. Tu quidem, o Terpsion, novae legis es auctor; ut is, qui amplius divitiis uti nequeat ad voluptatem, moriatur: hoc autem secus a Fato & Natura constitutum est.

Τερψ. Quin illam igitur incuso iniquae constitutionis: nam conveniebat hanc rem ordine quodammodo fieri, senior ut prius abiret, & deinceps qui aetate proximus esset, nullo autem pacto rationem in contrarium verti, neque in vita remanere decrepitum, cui dentes tres admodum sint residui, vix videntem, servulis quatuor corpore curvato innixum, qui pituita nasum, gramiis oculos habeat oppletos, nihil amplius suave sentiat, animatum quod-

μενον, ἀποβήσκειν δὲ καλλίστους, καὶ ἔρρωμενέστατους
 νεανίσκους· ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε· ἢ τὸ τελευταῖον
 εἶδέναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεβνῆζεται τῶν γερόντων ἕκαστος,
 ἵνα μὴ μάτην ἀν' ἐνίους ἐθεράπευον. νῦν δὲ τὸ τῆς παροι-
 μίας, Ἡ ἄμαξα τὸν βῶν πολλάκις ἐκφέρει.

- 3 ΠΛΟΥΤ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συνετώτερα
 γίνεται, ἢ περ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες ἄλλο-
 τριοῖς ἐπιχαίνετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποι-
 εῖτε φέροντες αὐτούς; τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνετε,
 πρὸς ἐκείνων κατορυπτόμενοι· καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολ-
 λοῖς ἥδιστον γίνεται. ὅσω γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀποθανεῖν
 εὐχέσθε, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐ-
 τῶν. καινὴν γάρ τινα ταύτην τέχνην ἐπινενοήκατε, γραῶν
 καὶ γερόντων ἐράωντες· καὶ μάλιστα εἰ ἀτέκνοι εἶεν. οἱ δὲ
 ἔντεκνοι ὑμῶν ἀνέραστοι. καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρωμένων

2 Ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε) ποταμῶν χωροῦσι πηγαί· ἐκ γὰρ
 Παροιμία ἐστὶ λεγομένη, ὅτε τὰ ἐν- τῶν πηγῶν οὐδέποτε ἄνω, κάτω δὲ
 ἀντία τῶν ὑφ' ἐκείνων γίνεται, Ἄνω μᾶλλον χωροῦσι. V.

dam sepulcrum, ab adolescentibus derisum, dum interea
 moriuntur formosissimi robustissimique iuvenes: hoc uti-
 que perinde est, quasi in caput flumina recurrant. Saltem
 denique sciendum erat, quando quisque senum esset obitu-
 rus, ne frustra quosdam observarent: nunc autem quod
 proverbio vulgatur, Currus bovem saepe effert.

Plut. Illa quidem, Terpsion, multo sapientius gubernan-
 tur, quam tu putas. Quae, malum, causa vos impellit, ut
 alienis inhiatis, & orbis senibus vosmet adoptandos omni-
 bus obsequiis ingeratis? propterea merito risum debetis ab
 iis defossi; resque illa plerisque iucundissima accidit: nam
 quantum illos obire optatis, tantum omnibus est gratum,
 si vos ante moriamini. Novam profecto illam artem excogi-
 tatis, vetularum & senum amorem, tum maxime, si prole
 careant: nam quibus liberi sunt, illi amore vestro vacant.

συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν τοῦ ἔρωτος, ἣν καὶ τύχῳσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτοὺς πλάττονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχουσιν. εἶτα ἐν ταῖς διαθήκαις ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι δορυφορήσαντες· ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἔστι δίκαιον, κρατοῦσι πάντων· οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσφυγέντες.

ΤΕΡΨ. Ἀληθῆ ταῦτα Φῆς. ἐμοῦ γοῦν Θούκριτος πό- 4
σα κατέφαγεν, αἰεὶ τεθνήξασθαι δοκῶν; καὶ ὅποτε ἐσίοιμι, ὑποστένων, καὶ μύχιόν τι, καθάπερ ἐξ ὠοῦ νεοττός ἀτελής, ὑποκρῶζων, ὥστ' ἔγωγε, ὅσον αὐτίκα οἴομενος ἐπιβῆσειν αὐτὸν τῆς σοροῦ, ἔπεμπόν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλοιτό με οἱ ἀντερασταὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ· καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ Φροντίδων ἄγρυπνος ἐκείμην, ἀριθμῶν ἕκαστα, καὶ διατάττων. ταῦτα γοῦν μοι καὶ τοῦ ἀποθανεῖν αἷτια γεγένηται, ἀγρυπνία, καὶ Φροντί-

6 Ἀποσφυγίης) Καταγελαστότης. V.

Quamquam multi iam eorum, qui non amantur, intellecta vestri amoris calliditate, etsi liberos habeant, illos odisse se fingunt, ut & ipsi amatores nanciscantur: verumtamen in testamentis excludi solent, qui iam olim satellitum more fuerant sectati; liberi autem & natura, sicut iustum est, potiuntur omnibus: isti vero infrendunt denique emundi.

Terps. Vera sunt, quae dicis: ecce enim Thucritus a me profecta quot dona consumsit, semper mox morituro similis, &, quando intrarem, altum gemens, ex imoque petitore, quasi ex ovo pullus imperfectus, crocitando suspirans. Ego autem, qui non dubitarem, quin iamiam insensurus esset sandapilam, mittebam multa, ne me superarent aemuli amatores magnitudine munerum; ac plerumque ex curis infornis iacebam dinumerans singula, disponensque: immo haec ipsa mihi mortis exstitit causa, insomnia, in-

δες· ὁ δὲ, τοσούτον μοι δέλεαρ καταπιῶν, ἐφειστήκει
θαπτομένῳ πρῶν ἐπιγελῶν.

5 ΠΛΟΥΤ. Εὖγε, ὦ Θούκριτε, ζῶης ἐπιμήκιστον,
πλουτῶν ἅμα, καὶ τῶν τοιούτων καταγελῶν μηδὲ πρό-
τερόν γε σὺ ἀποβάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κό-
λακας.

ΤΕΡΨ. Τοῦτο μὲν, ὦ Πλούτων, καὶ ἐμοὶ ἥδιστον
ἦδη, εἰ καὶ Χαριάδης προτεβνήξεται Θουκρίτου.

ΠΛΟΥΤ. Θάρρει, ὦ Τερψίων· καὶ Φείδων γὰρ, καὶ
Μέλαντος, καὶ ὅλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτοῦ ὑπὸ
ταῖς αὐταῖς Φροντίσιν.

ΤΕΡΨ. Ἐπαινῶ ταῦτα. ζῶης ἐπιμήκιστον, ὦ Θού-
κριτε.

quam, & curae: hic vero, tanta mihi esca deglutita, ad-
stabat, cum terrae mandarer pridie, multo cum risu.

Plut. Euge, Thucrite, vitam producas quam longissime,
divitiis simul abundans, & tales deridens; neque ante tu
quidem moriaris, quam fueris profecutus omnes istos adu-
latores.

Terps. Id quidem, o Pluto, & mihi iam gratissimum erit;
si etiam Chariades ante Thucritum sit moriturus.

Plut. Bono sis animo, Terpsion; etenim & Phidon, &
Melantus, & plane cuncti eum praevertent sub iisdem cu-
ris huc deducti.

Terps. Ista laudo: vitam producas quam longissime, Thu-
crite.

VII.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

ΖΗΝ. Σὺ δέ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι παράσιτος ὢν Δεινίου, πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγὼν, ἀπεπνίγην, οἶσθα; παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι.

ΚΑΛ. Παρῆν, ὦ Ζηνόφαντες. τὸ δ' ἐμὸν παράδοξόν τε ἐγένετο· οἶσθα γὰρ καὶ σύ που Πτοιόδαρον τὸν γέροντα.

ΖΗΝ. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ὦ σε τὰ πολλὰ ἔδειν συνόντα;

ΚΑΛ. Ἐκείνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον, ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξασθαι. ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μήκιστον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρον ἐξῆ, ἐπιτομὴν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξεῦρον· πριάμενος γὰρ Φάρμακον ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιόδα-

ZENOPHANTAE ET CALLIDEMIDAE.

Zen. Tu autem, o Callidemide, quomodo mortem optiisti? me quidem, cum parasitus essem Diniae, & plus quam satis erat ingurgitasset, fuisse suffocatum nosti: adeas enim mihi morienti.

Cal. Aderam, Zenophantes: de me vero, prorsus quidam praeter opinionem evenit. Nec tu, credo, non nosti Ptoeodorum senem.

Zen. Orbum illum, ac divitem, quocum te plerumque noveram una esse?

Cal. Illum ipsum semper observabam, promittentem, me relicto herede, se moriturum. Cum autem illa res in longissimum protraheretur, Tithonumque senex annis excederet, compendiosam quandam viam ad hereditatem excogitavi: emto nimirum veneno induxi servum a poculis;

ρος αἰτήσῃ πιεῖν (πίνει δ' ἐπεικῶς) ζωρότερον ἐμβαλόντα
ἐς κύλικα, ἑτοίμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ἐπιδοῦναι αὐτῷ· εἰ δὲ
τοῦτο ποιήσῃ, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν.

ZHN. Τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γάρ τι παράδοξον ἑρεῖν
ἔοικας.

- 2 ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μει-
ρακίσκος κύλικας ἑτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδώ-
ρῳ, τὴν ἔχουσαν τὸ Φάρμακον, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοὶ, σφα-
λεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ Φάρμακον, Πτοιοδώρῳ
δὲ τὸ ἀΦάρμακτον ἐπέδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ
αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκεί-
νου νεκρὸς· τί τοῦτο; γελαῖς, ὦ Ζηρόφαντες; καὶ μὴν οὐκ
ἔδει γε ἐταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελαῖν.

ZHN. Ἀστεῖα γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ
γέρων δὲ τί πρὸς ταῦτα;

ΚΑΛ. Πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἵ-
1 Ἐπεικῶς) Πάνυ. G.

simulatque Proeodorus petiisset bibere, (bibit autem copio-
se) largius infusum in calicem paratum ut illud haberet,
porrigeretque ipsi: hoc si fecerit, adiuravi me ipsum ma-
numissurum.

Zen. Quid ergo factum? aliquid enim valde inopinatum
narraturus videris.

Cal. Postquam ergo loti adsumus, duos iam puer calices
in promptu habens, alterum pro Proeodoro veneno infe-
ctum, pro me alterum, errore deceptus nescio quo pacto
mihi venenatam, Proeodoro veneni puram potionem tra-
didit. Tum hic quidem hauit; ego e vestigio porrectus iace-
bam supposititium illius vice cadaver. Quid autem? riden',
o Zenophantes? atqui non decebat sodalem virum irridere.

Zen. Quippe festivum hoc, Callidemide, tibi contigit.
Senex vero quid ad ista?

Cal. Primum quidem nonnihil est conturbatus ad casum

τὰ συνεῖς, οἶμαι, τὸ γεγεννημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, εἰά γε ὁ οἰνοχόος εἰργασται.

ΖΗΝ. Πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σὲ τὴν ἐπίτομιον ἐχρῆν τραπέ-
σθαι. ἦκε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον,
εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος ἦν.

repentinum: tum, re, ut puto, cognita, & ipse ridebat
ob ea, quae servus a poculis patrafferet.

Zen. Enimvero neque tu ad compendariam istam de-
bueras te convertere: venisset enim tibi hereditas via re-
gia tutius, etsi paulo tardius.

VIII.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

ΚΝΗΜ. ΤΟΥΤΟ ἐκείνο τὸ τῆς παροιμίας, Ὁ νεβρὸς
τὸν λέοντα.

ΔΑΜ. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων;

ΚΝΗΜ. Πυνθάνη ὅ, τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκού-
σιος καταλέλοιπα κατασοφισθεῖς ὁ ἄθλιος, οὓς ἐβου-
λόμην ἂν μάλιστα σχεῖν τὰ μὰ παραλιπῶν.

ΔΑΜ. Πῶς τοῦτ' ἐγένετο;

ΚΝΗΜ. Ἑρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα

CNEMONIS ET DAMNIPPI.

Cnem. HOC illud est, quod proverbio dicitur, Hinnu-
lus leonem.

Dam. Quid indignaris, o Cnemon?

Cnem. Tu, quid indigner, rogas? heredem invitus reliqui,
arte circumventus miser, iis, quos volebam maxime mea
possidere, praeteritis.

Dam. Quinam illud accidit?

Cnem. Hermolaum illum valde divitem colebam spe mor-

ἐβεράπειον ἐπὶ θανάτῳ· καὶ κείνος οὐκ ἀηδῶς τὴν θεραπείαν προσίετο. ἔδοξε δὴ μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θέσθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τὰ μὰ πάντα, ὡς καὶ κείνος ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐτὰ πράξειε.

ΔΑΜ. Τί οὖν δὴ ἐκεῖνος;

ΚΝΗΜ. Ὁ, τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ τέγους μοι ἐπιπεσόντος. καὶ νῦν Ἑρμόλαος ἔχει τὰ μὰ, ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκατασπάσας.

ΔΑΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἀλῖέα ὥστε σόφισμα κατὰ σαυτοῦ συντέθεικας.

ΚΝΗΜ. Ἔοικα· οἰμῶζω τοιγαροῦν.

tis: neque ille illibenter obsequium admittebat. Illud insuper videbatur mihi callidum esse, si proferrem testamentum in publicum, quo illum scripseram heredem bonorum meorum omnium, ut ille vicissim me aemularetur, idemque faceret.

Dam. Quid igitur ille?

Cnem. Quid suis quidem in testamenti tabulis scripserit, ignoro. Ego sane repente sum mortuus, testis mihi in caput incidente. Et nunc Hermolaus habet mea, quasi lupo quidam marinus hamo simul cum esca deorsum abrepto.

Dam. Neque hoc tantum, sed & ipso te piscatore. Itaque dolos adversum te instruxisti.

Cnem. Ita quidem videor, proptereaue gemo.

IX.

ΣΙΜΥΛΟΤ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΤ.

ΣΙΜ. **Η**ΚΕΙΣ ποτὲ, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι οὐ πολὺ ἀποδέοντά τῶν ἑκατὸν βεβιωκώς.

ΠΟΛ. Ὅκτῳ ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα, ὦ Σίμυλε.

ΣΙΜ. Πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίως τριάκοντα; ἐγὼ γὰρ, ἀμφὶ τὰ ἐβδομήκοντά σου ὄντος, ἀπέθανον.

ΠΟΛ. Ὑπερήδιστα, εἰ καὶ σοὶ παράδοξον τοῦτο δοξεῖ.

ΣΙΜ. Παράδοξον, εἰ γέρων τε, καὶ ἀσθενής, ἀτεκνός τε προσέτι, ἠδέσθαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδύνασο.

ΠΟΛ. Τὰ μὲν πρῶτον ἅπαντα ἐδυνάμην· ἔτι καὶ παῖδες ὡραῖοι ἦσαν πολλοὶ, καὶ γυναῖκες ἀβρόταται, καὶ μῦρα, καὶ οἶνος ἀνθοσμίας, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ.

SIMYLI ET POLYSTRATI.

Sim. **A**DVENIS aliquando tandem, Polystrate, tu quoque ad nos, cuius actas, opinor, prope ab annis centum abfuit.

Pol. Octo annos supra nonaginta vixi, Simyle.

Sim. Quemadmodum autem istos post me triginta annos traduxisti? nam ego, cum tu admodum septuagenarius esses, obii.

Pol. Supra quam dici potest suavissime, quamquam hoc tibi plane mirum videbitur.

Sim. Mirum enimvero, si tu vetulus & imbecillus, & praeterea liberis carens, delectari fructu vitae potuisti.

Pol. Primum omnia poteram: deinde aderant etiam pueri formosuli sane multi, & mulieres tenerrimae, & unguenta, & vinum fragrans, & mensae vel Siculis deliciores.

ΣΙΜ. Καινὰ ταῦτα· ἐγὼ γάρ σε πάνυ Φειδόμενον ἠπιστάμην.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἐπέεροι μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τὰγαθὰ· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθύς ἐπὶ θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοὶ μετὰ δὲ, παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἀπανταχόθεν τῆς γῆς καλλιστά.

ΣΙΜ. Ἐπυράνησας, ὦ Πολύστρατε, μετ' ἐμέ;

ΠΟΛ. Οὐκ' ἄλλ' ἐραστὰς εἶχον μυρίους.

ΣΙΜ. Ἐγέλασα· ἐραστὰς σὺ τηλικούτος ὢν, ὁδόντας τέτταρας ἔχων;

ΠΟΛ. Νῆ Δία τοὺς ἀρίστους γε τῶν ἐν τῇ πόλει. καὶ γέροντά με, καὶ Φαλακρόν, ὡς ὁρᾷς, ὄντα, καὶ λημῶντα προσέτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερήδοντο θεραπεύοντες, καὶ μακάριος ἦν αὐτῶν ὅν τινα αὖ καὶ μόνον προσέβλεψα.

ΣΙΜ. Μῶν καὶ σὺ τινα ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδί-

15 (Ὡσπερ ὁ Φάων) Ὁ Φάων, ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, ἐπὶ γέρον ἦν, ὡς λέγουσι, γέρον δὲ διεβίβασε μετέβαλεν αὐτὸν εἰς νεώτερον. V. τὴν Ἀφροδίτην καὶ ἡ Ἀφροδίτην

Sim. Nova narras: equidem te valde parcum cognoveram.

Pol. At affluebant mihi, vir optime, ab aliis haec com-
moda. Summo mane statim ad ianuas salutatum ventitabant
frequentes: tum postea omnis generis dona afferebantur,
ex quocunque terrarum angulo praestantissima.

Sim. An regnasti, Polystrate, post meum obitum?

Pol. Neutiquam: verum amatores habebam ingenti nu-
mero.

Sim. Ridere libet: amatores tu ea aetate, dentes quatuor
habens?

Pol. Ita me Iuppiter amet, primarios quidem civitatis:
illi me vetulum, & uti vides, calvum, lippum praeterea,
& senili muco fluentem, mirifica voluptate colebant;isque
eorum erat beatus, quemcunque solum adspicerem.

Sim. Num & tu, ut Phaonem ferunt, Venerem ex Chio

την ἐκ Χίου διεπόρθημευτας, εἰτά σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε
ρέον εἶναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξιεραστον;

ΠΟΛ. Οὐκ· ἀλλὰ τοιοῦτος ὢν, περιπεσθῆτος ἦν.

ΣΙΜ. Αἰνίγματα λέγεις.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρως οὐτοσὶ πολὺς ὢν, 3
ὁ περὶ τοὺς ἀτέκνους καὶ πλουσίους γέροντας.

ΣΙΜ. Νῦν μαθήανω σου τὸ κάλλος, ὦ Φαυμάσιε,
ὅτι παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης ἦν.

ΠΟΛ. Ἀτὰρ, ὦ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα τῶν ἐραστῶν
ἀπολέλαυκα, μονονουχὶ προσκυνούμενος ὑπ' αὐτῶν· καὶ
ἐθρυπτόμην δὲ πολλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τινας
ἐνίστε· οἱ δὲ ἡμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο
ἐν τῇ περὶ ἐμὲ Φιλοτιμίᾳ.

ΣΙΜ. Τέλος δ' οὖν πῶς ἐβουλεύσω περὶ τῶν κτη-
μάτων;

ΠΟΛ. Ἐς τὸ Φανερόν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμον

transvexisti, quae tum tibi optanti dederit esse iuvenem
& pulchrum denuo, atque amabilem?

Pol. Haudquaquam; sed vel talis summe desiderabar.

Sim. Aenigmata loqueris.

Pol. Atqui manifestus est amor hicce tam frequens, qui
orbis senibus & locupletibus insidiatur.

Sim. Nunc intelligo tuam illam, vir admirande, pulchri-
tudinem, ab aurea scilicet Venere profectam.

Pol. Verum, o Simyle, non paucos ab amatoribus fru-
ctus cepi, tantum non adoratus ab iis. Quin saepe super-
buis aspernabar, & excludebam eorum nonnullos aliquan-
do: hi vero contendebant inter se, & alius alium praee-
dere conabantur studio & obsequiis erga me.

Sim. Ergo tandem quod consilium de tuis possessionibus
iniisti?

Pol. Palam singulos illorum heredes me relicturum esse

ἀπολιπεῖν ἔφασκον· ὁ δ' ἐπίστευέ τε, καὶ κολακευτικώ-
τερον παρεσκευάζεν ἑαυτόν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθή-
κας ἐκείνας ἔχων κατέλιπον, οἰμώζειν ἅπασι Φράσας.

4 ΣΙΜ. Τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τὸν κληρονόμον ἔσχον;
ἤπου τίνα τῶν ἀπὸ τοῦ γένους;

ΠΟΛ. Οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώνητόν τινα τῶν μειρα-
κίων τῶν ὠραίων Φρύγα.

ΣΙΜ. Ἀμφὶ πόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε;

ΠΟΛ. Σχεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι.

ΣΙΜ. Ἦδη μανθάνω ἄτηνά σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο.

ΠΟΛ. Πλὴν ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κληρονο-
μεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὄλεθρος, ὃν ἤδη καὶ αὐ-
τοὶ οἱ ἀρίστοι θεραπεύουσιν. ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ
μου· καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπατρίδαις ἀριθμεῖται, ὑπεξυρη-
μένος μὲν τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων· Κόδρου δὲ εὐγε-

15 Κόδρου) Κλέανθος Πύλιος ὢν
ἀπὸ Πύλου (γῆσος δὲ αὐτῇ τῆς Πε-
λοποννήσου) εἰς Ἀθήνας ἐλθὼν πο-
λέμου καταλαβέσθους, καὶ μονομά-

χῆτε Ξάνθος τῷ Βρισητῷ ὑπὲρ Ἀθη-
νῶν ἐπὶ μισθῷ τῇ βασιλείᾳ τῶν Ἀ-
θηναίων· καὶ νικῆσας ἐβατίλευσε.
Τούτου δὲ υἱὸς ὁ Κόδρος. G.

disutabam: credebant scilicet, eoque magis ad adulationem
se comparabant: at alias istas veras testamenti tabulas me-
cum servans reliqui, plorare iussis omnibus.

Sim. Quem ultimae scriptum heredem habuerunt? num-
quid aliquem genere propinquum?

Pol. Nullo modo; sed recens emtum quendam adolescen-
tulum forma commendabilium Phrygem.

Sim. Quid aetatis circiter, Polystrate?

Pol. Annos admodum viginti natum.

Sim. Iam teneo, quae tibi ille gratificaretur.

Pol. Vel sic tamen multum illis dignior, qui heredita-
tem cerneret, quantumvis barbarus, & nequam; quem ipsi
iam optimates affectantur. Is igitur heres meus fuit, &
nunc summo loco natis annumeratur ille mento raso deli-

νέστερος, καὶ Νιρέως καλλίων, καὶ Ὀδυσσεύς συνεώτερος λεγόμενος εἶναι.

ΣΙΜ. Οὐ μοι μέλει, καὶ στρατηγησάτω τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκεῖ· ἐκεῖνοι δέ, μὴ κληρονομείωσαν μόνον.

catulus, & barbare loquens, qui tamen Codro nobilior, Nireo formosior, Ulyxe prudentior esse perhibetur.

Sim. Nihil hoc ad me: vel imperator sit Graeciae, dummodo ne isti hereditatem capiant.

X.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ, ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ
ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

ΧΑΡ. **Α**ΚΟΥΣΑΤΕ, ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα. μικρόν μὲν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον καὶ ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ, καὶ ἦν τραπῇ ἐπὶ θάτερα, οἰχῆσεται περιτραπέν· ὑμεῖς δὲ τοσούτοι ἅμα ἤκετε, πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος. ἦν οὖν μετὰ τούτων ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μετανοήσετε· καὶ μάλιστα ὅποσοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθε.

CHARONTIS ET MERCURII, ET MORTUORUM
DIVERSORUM.

Interlocutores

CHARON, MERCURIUS, MORTUI, MENIPPUS, CHARMOLEUS,
LAMPICHUS, DAMASIAS, PHILOSOPHUS, RHETOR.

Char. **A**USCULTATE, quo statu nostrae sint res: parvula vobis, ut videtis, est scaphula, & nonnihil vetustate labefacta, rimisque crebris perfluit: si inclinaverit in alterutram partem, pessum ibit everfa: vos autem tot simul advenitis multis onusti sarcinis singuli. Cum istis itaque rebus si ingressi fueritis, metuo, ne postmodum poeniteat, vos maxime, qui nare non novistis.

NEK. Πῶς οὖν ποιήσαντες εὐπλοήσομεν;

XAP. Ἐγὼ ὑμῖν Φράσω. γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρή, τὰ περιττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἡϊόνος καταλιπόντας. μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ δὲ, ὦ Ἑρμῇ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδὲνα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ φίλος ᾖ, καὶ τὰ ἔπιπλα, ὥσπερ ἔΦην, ἀποβαλὼν. παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθραν ἐστὼς διαγίνωσκε αὐτοὺς, καὶ ἀναλαμβάνανε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων.

2 EPM. Εὐ λέγεις· καὶ οὕτω παίησωμεν. Οὐτάσθι τίς ὁ πρῶτός ἐστι;

MEN. Μένιππος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πῆρα μοι, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τὸ βάκτρον ἐς τὴν λίμνην ἀπερρίφθων. τὸν τρίβωνα δὲ οὐδ' ἐκόμισα, εὖ ποιῶν.

EPM. Ἐμβαίνει, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν

6 Ἐπιπλα) Τὰ ἐξ ἐπιπολλῆς ἔγγιστος. V. Τὰ εὐαφρότατα τῶν σκευῶν, οἷον ἐπιπόλαιος κτήσις, καὶ κτημάτων παρὰ τὸ ἐπιπολάζειν. ὅση δύνατ' ἡλίσσεται, ἀλλ' οὐκ G.

Mort. Quid ergo facto opus est, ut prospera navigatione utamur?

Char. Equidem dicam: nudos ingredi oportet, supervacuis istis omnibus in litore relictis: vix enim vel sic ceperit vos navicula haec vectoria. Tibi autem, Mercuri, curae erit, exinde neminem eorum ut admittas, qui non fuerit onere vacuus, & supellestilem, ut dixi, deposuerit. Ad scalam itaque navalem adstans dispice eos, ac recipe, nudosque scapham conscendere cogito.

Merc. Recte mones; eoque modo faciamus. Hicce primus quis est?

Men. Menippus ego: ecce vero pera mihi, Mercuri, baculusque in paludem sunt abiecta: pallium autem recte feci, qui mecum ne tulerim quidem.

Merc. Inscende, Menippe, virorum optime, primamque

προεδρίαν ἔχει παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἐπισκοπῆς ἀπαντας. Ὁ καλὸς δ' οὗτος, τίς ἐστι; 3

ΧΑΡΜ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέραστος· οὐ τὸ Φύλημα διτάλαντον ἦν.

ΕΡΜ. Ἀπόδουβι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῖς Φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν βαβεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔχει καλῶς, εὐζωνος εἴ' ἐπίβαινε ἤδη. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὐ- 4

τσοῖ, καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὦν τυγχάνεις;

ΛΑΜΠ. Λάμπιχος, Γελῶων τύραννος.

ΕΡΜ. Τί οὖν, ὦ Λάμπιχε, τσαῦτα ἔχων πάρει;

ΛΑΜΠ. Τί οὖν; ἐχρῆν, ὦ Ἑρμῇ, γυμνὸν ἤκειν τύραννόν ἄνδρα;

ΕΡΜ. Τύραννον μὲν οὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα· ὥστε ἀπόβου ταῦτα.

ΛΑΜΠ. Ἴδού σοι ὁ πλοῦτος ἀπέρριπται.

9 Ὁ βλοσυρὸς) Καταπληκτικὸς. G.

sedem habe iuxta gubernatorem in alto, ut inspicias omnes. Pulcher hicce quis est?

Charm. Charmolaus Megaris, amabilis ille, cuius osculum binis talentis aestimabatur.

Merc. At enim exue formam, & labia cum ipsis osculis, & comam promissam, ruborisque florem genis insidentem, cutemque totam. Recte habet: accinctus es: iam ingredere. Tu vero cum purpurea veste & diademate, vultu truculentus, quis tandem es?

Lamp. Lampichus Gelcorum tyrannus.

Merc. Quid ergo, Lampiche, tot rebus instructus ades?

Lamp. Quid autem? decebatne, Mercuri, nudum venire virum tyrannum?

Merc. Haud quidem tyrannum, sed mortuum omnino: quare depone ista.

Lamp. En tibi divitiae sunt abiectae.

ΕΡΜ. Καὶ τὸν τύφον ἀπόρριψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν· βαρήσει γὰρ τὸ πορθμείον συνεμπέ-
σόντα.

ΛΑΜΠ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἑασόν με ἔχειν,
καὶ τὴν ἑφεστρίδα.

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες.

ΛΑΜΠ. Εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀΦῆκα, ὡς ὀρᾷς.

ΕΡΜ. Καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ἀνοιαν, καὶ τὴν
ὑβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες.

ΛΑΜΠ. Ἴδού σοι φίλος εἰμι.

5 ΕΡΜ. Ἐμβαινε ἤδη. Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολὺσαρ-
κος, τίς εἶ;

ΔΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής.

ΕΡΜ. Ναὶ ἔοικας, οἶδα γὰρ σε πολλάκις ἐν ταῖς
παλαιίστραις ἰδών.

5 Ἡ Εφεστρίδα) Τὸ ἐπὶ τοῖς ἱμα- χλαμύδα καὶ σφόρη καλούμενον.
τίσις ἐπίβλημα, ἅτοι μανδύς· καὶ G.

Merc. Praeterea fastum abiice, Lampiche, & despectio-
nem aliorum: onerabunt enim naviculam, si tecum simul
inciderint.

Lamp. At saltem diadema sine me retinere, amiculumque
purpureum.

Merc. Neutiquam: verum & ista mitte.

Lamp. Fiat: quid porro? nam, uti vides, cuncta dimisi,

Merc. Etiam crudelitatem, & amentiam, & contumeliam,
& iram, ista, inquam, omnia dimitte.

Lamp. Ecce me tibi plane nudum.

Merc. Ingredere nunc scapham. Tu autem obesus, car-
nium mole gravis, quis es?

Dam. Damafias athleta.

Merc. Ita sane videris: novi enim, ut qui te saepe vide-
rim in palaestris.

ΔΑΜ. Ναί, ὦ Ἑρμῇ· ἀλλὰ παράδεξαί με γυμνὸν ὄντα.

ΕΡΜ. Οὐ γυμνὸν, ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον· ὥστε ἀπόδυθι αὐτάς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα ὑπερβείς μόνον· ἀλλὰ καὶ τοὺς στεφάνους τούτους ἀπόρριψον, καὶ τὰ κηρύγματα.

ΔΑΜ. Ἴδού σοι γυμνός, ὡς ὀράς, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.

ΕΡΜ. Οὕτως ἄμεινον ἀβαρῇ εἶναι, ὥστε ἔμβαινε. Καὶ σὺ δὲ τὸν πλούτον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, καὶ τὴν 6 μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυφήν, μὴδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε, μὴδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα· κατάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφάς, μὴδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχωσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονεύμενα.

13 Πόλις ἀνεκήρυξεν) Ὡς εὐεργέτην δηλονότι. G.

Dam. Sic est, Mercuri: at tu me recipe nudum.

Merc. Haudquaquam nudum, vir optime, qui tot carnibus obtegaris: quamobrem istas exue, ceteroqui demersurus scapham vel altero tantum pede imposito. Immo etiam coronas istas abiice, & praeconia.

Dam. Ecce me tibi vere nudum, ut vides, ceterisque mortuis aequalem pondere.

Merc. Sic praestat esse levem: itaque naviculam conscende. Tu quoque divitiis positus, o Crato, & mollitiae insuper, ac luxuria, nec tecum porta tegumenta funebria, nec maiorum dignitates: relinque vero & genus & gloriam, & si quando civitas publico te praeconio decoravit bene meritum, & statuarum inscriptiones: nec quod magnum monumentum tui honoris causa exaggerarint dicito; gravant enim ista vel commemorata.

ΚΡΑΤ. Οὐχ ἐκὼν μὲν, ἀπορρίψω δέ· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι;

7 ΕΡΜ. Βαβαί. σὺ δὲ ὁ ἑνοπλος, τί βούλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις;

ΣΤΡΑΤ. Ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἠρίστευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με.

ΕΡΜ. Ἄφες ἐν γῇ τὸ τρόπαιον· ἐν ἄδου γὰρ εἰρήνη, 8 καὶ οὐδὲν ὅπλων δεήσει. Ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπὸ γε τοῦ σχήματος, καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρὺς ἐπηρκῶς, ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων, τίς ἐστίν, ὁ τὸν βαθὺν πώγωνα καθειμένος;

MEN. Φιλόσοφος τις, ὦ Ἑρμῆ· μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεστός· ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον. ὅφει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα.

ΕΡΜ. Κατάθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἴτα καὶ ταυτί πάντα. ὦ Ζεῦ, ὅσῃν μὲν τὴν ἀλαζονείαν κομίζει, ὅσῃν δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτή- 3 Ὁ ἑνοπλος) Ὅτι στρατηγός. G.

Crat. Invitus equidem, abiiciam tamen: nam quid faciam?

Merc. Papae: tu autem in armis totus quid tibi vis? aut quo tropaeum illud geris?

Strat. Quia vici, Mercuri, belloque res praeclaras gessi, & praemiis me civitas honoravit.

Merc. Mitte humi tropaeum: in orco pax, nihilque armis opus erit. Ille vero severus, de habitu quidem, fastumque praeferens, superciliis arrectis, in meditando defixus quis est, iste qui prolixam barbam demisit?

Men. Philosophus aliquis, Mercuri: quin potius incantator, & prodigiorum plenus: idcirco istum quoque exuere se iube: videbis enim multa & ridicula sub pallio abscondita.

Merc. Depone tu habitum primum; tum ista omnia. Iupiter! quantam inanem ostentationem gerit, quantam inicitiam, & rixandi libidinem, & vanam gloriam, quaeestio-

σεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μάλα πολλήν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕβλους, καὶ μικρολογίαν· ἡ Δία καὶ χρυσίον γε τοῦτι, καὶ ἡδυπάθειαν δέ, καὶ ἀνασχυντίαν, καὶ ὀργήν, καὶ τρυφήν, καὶ μαλακίαν· οὐ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόβου, καὶ τὸν τύφον, καὶ τὸ οἶεσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων. ὥς εἶγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποία πεντηκόντορος δέξαιτο ἂν σε;

ΦΙΛ. Ἀποτίβημαι τοίνυν αὐτὰ, ἐπεὶ περ οὕτω κελεύεις.

MEN. Ἀλλὰ καὶ τὸν πώγωνά τοῦτον ἀποθέσθω, 9
ὦ Ἑρμῆ, βαρύν τε ὄντα, καὶ λάσιον, ὥς ὀράς· πέντε, μῶν τρίχες εἰσὶ τοῦλάχιστον.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· ἀπόβου καὶ τοῦτον.

ΦΙΛ. Καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται;

9 Πεντηκόντορος) Ναῦς ὑπὸ πεντήκοντα ἀνδρῶν καπιτατουμένη. V.

nes impeditas, disputationes spinosas, & sententias perplexe involutas: immo etiam inutilem laborem valde multum, nugaeque non paucas, & quisquilias, ac minutas disceptationunculas: quin & per Iovem nummulos istos aureos, & praeterea suaviter vivendi voluptatem, impudentiam, iram, luxum & molliem; neque enim me fallunt, quantumcunque studiose praetegas ea. Tum porro mendacium deponere, atque inflatam arrogantiam, eamque de te opinionem quasi melior sis aliis: etenim si cum istis omnibus conscendas, quae te quinquaginta remorum navis accipiat?

Phil. Depono igitur ista, quandoquidem ita iubes.

Men. At barbam istam quoque deponat, Mercuri, gravem fane & hirtam, ut vides: quinque minas pili minimum pendunt.

Merc. Recte mones; & istam remove.

Phil. Quis autem erit, qui detondeat?

Lucian. Vol. II.

L

ΕΡΜ. Μένιππος ούτοσὶ, λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, ἀποκόψει αὐτὸν, ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος.

ΜΕΝ. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ πρίονά μοι ἀνάδος· γελοιότερον γὰρ τοῦτο.

ΕΡΜ. Ὁ πέλεκυς ἱκανός.

ΜΕΝ. Εὖ γε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνας· ἀποδέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρύων;

ΕΡΜ. Μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τοῦτο; καὶ δακρύνεις, ὦ κάβαρμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδειλιάς; ἔμβηθι δ' οὖν.

ΜΕΝ. Ἐν ἔτι τὸ βαρύτατον ὑπὸ μάλης ἔχει.

ΕΡΜ. Τί, ὦ Μένιππε;

§ Τὴν κινάβραν) Κινάβρα, ἡ τῶν τῶ πάντας σιαίνειν ἴσως διὰ καὶ κινάβραν λέγει οὐσασθαι τὰ βραχὺ λέγει τὴν πύραν. V.

Merc. Menippus ille, capta securi nautica, praecidet eam pro codice usus scala navali.

Men. Minime, Mercuri: verum ferram mihi porrige: nam hoc quidem magis ridiculum.

Merc. Securis est satis idonea. Euge; homini nunc quidem similior evasisti, deiectis ibi sordibus hircinis.

Men. Vinne paulum etiam demam de superciliis?

Merc. Omnino: super ipsam enim frontem ea sustulit; nescio cuius rei gratia sese tam superbe erigens. Quid hoc? etiam lacrimaris, scelerate, & ad mortem expavescis? quin ocius incende.

Men. Unum adhuc gravissimum sub ala tenet.

Merc. Quidnam, Menippe?

MEN. Κολακειάν, ὦ Ἑρμῆ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ.

ΦΙΛ. Οὐκοῦν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπόθου τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλωτα. μόνος γούν τῶν ἄλλων γελάς.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κοῦφά γε καὶ πάνυ εὐφώρα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κατάπλουν χρήσιμα. Καὶ ὁ ρήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθου τῶν ῥημάτων τὴν τοσ- 10 αὐτὴν ἀπεραντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμούς, καὶ τάλλα βάρη τῶν λόγων.

ΡΗΤ. Ἦν ἰδοῦ, ἀποτίθεμαι.

ΕΡΜ. Εὖ ἔχει. ὥστε λύε τὰ ἀπόγεια, τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνεσπάρσθω· πέτασον τὸ ἱστίον, εὐθυνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάθωμεν.

10 Καὶ βαρβαρισμὸς) Ἐν σχήματι προφερομένην τῶν λόγων χάριτος ἔνκεν· ὡς τὸ, οἱ δὲ δύο σκαπελοὶ, καὶ τὰ παραπλήσια. V.

Men. Adulationem, Mercuri, quae multum in vita utilitatis ipsi attulit.

Phil. Quin tu igitur, Menippe, depone mentis & linguae libertatem, illudque doloris experts & generosum, ac risum: tu nimirum solus reliquorum rides.

Merc. Neutiquam: quin potius ista retine, quippe levia, portatuque facilia, & ad hancce navigationem percommoda. Tu vero, Rhetor, pone verborum futilem illam & infinitam affluentiam, opposita, paria paribus aequata, comprehensiones sententiarum, barbarismos, ceteraque orationum pondera.

Rhet. Ecce enimvero, pono,

Merc. Bene habet, solve itaque retinacula: scalam nauticam attollamus: ancora subducatur: expande velum: dirige, portitor, clavum. Bene nobis fit. Quid ploratis,

- 11 Τί οἰμώζετε, ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ φιλόσοφος
σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν πῶγωνα δεδηωμένος;

ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῇ, ἀθάνατον ἄμην τὴν ψυχὴν
ὑπάρχειν.

MEN. Ψεύδεται· ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν.

ERM. Τὰ ποῖα;

MEN. Ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ
νύκτωρ ἐξιὼν, ἅπαντας λαμβάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κε-
φαλὴν κατειλήσας, περιείσιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυ-
πεῖα· καὶ ἔωθεν ἐξαπατῶν τοὺς νέους ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἀρ-
γύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν.

ΦΙΛ. Σὺ δέ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανών;

- MEN. Πῶς, ὃς ἔσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον, καλέ-
12 σαντος μηδενός. Ἀλλὰ μετὰ λόγων, οὐ κραυγὴ τις
ἀκούεται, ὥσπερ τινων ἀπὸ γῆς βοώντων;

ERM. Ναί, ὦ Μένιππε, οὐκ ἀφ' ἐνός γε χώρου·

2 Διδηωμένος) Πεπορθημένος. V. 9 Χαμαιτυπεῖα) Πορτεῖα. V.

inepti, tuque maxime, philosophe, cuius iam modo barba
fuit evastata?

Phil. Hoc scilicet, Mercuri, quod immortalem opina-
bar animam esse.

Men. Mentitur: nam alia sunt, quae credas eum pungere.

Merc. Qualia?

Men. Quod non amplius coenabit apparatus coenas, ne-
que de nocte egressus, clam omnibus, palliolo caput ob-
volutus, circumibit in orbem lupanaria; nec summo ma-
ne decipiens iuvenes sapientiae praetextu argentum acci-
piet: haec urunt eum.

Phil. Tu autem, Menippe, non doles te mortuum esse?

Men. Egone, qui festinavi ad mortem citante nemine.
Verum interea dum caedimus sermones, nonne clamor ali-
quis auditur tanquam a terra vociferantium?

Merc. Sane, Menippe, neque ab una tantum regione:

ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἄσμενοι γε-
λῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ
αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παιδία
νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως καὶ κεῖνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλε-
ται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα
ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίους λόγους διεξιόντα ἐπὶ
Κράτῳ τούτῳ. καὶ νῆ Δία γε, ἡ Δαμασίου μήτηρ κω-
κύνουσα ἐξάρχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξίν ἐπὶ τῷ Δαμα-
σίᾳ· σὲ δὲ οὐδεὶς, ὦ Μένιππε, δακρύει, καθ' ἡσυχίαν
δὲ κεῖσαι μόνος.

MEN. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλί- 13
γον ὠρυομένων οἰκτιστον ἐπ' ἐμοί, καὶ τῶν κοράκων τυ-
πτομένων τοῖς πτεροῖς, ὅπότε ἂν συνελθόντες θάπτωσί με.

ERM. Γεννάδας εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπε-
πλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον,
εὐθεῖαν ἐκείνην προΐοντες· ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορθημεὺς ἄλλους
μετελευσόμεθα.

etenim hi in concionem coëuntes laeti rident cuncti ob Lam-
pichi mortem: eiusque uxor comprehensa tenetur a mulie-
ribus, & infantes teneri pariter & ipsi a pueris impetuntur
largis lapidibus: alii Diophantum rhetorem laudant Sicyo-
ne, qui funebri oratione cohonestat exsequias huius Crato-
nis. Atque etiam profecto Damasiae mater gemitus ciens
praeit lessum cum feminis in funere Damasiae: te vero
nullus, o Menippe, lacrimis prosequitur, quieteque ia-
ces solus.

Men. Nequaquam; sed audies canes iam iam miserabiliter
ululantes mei causa, corvosque flebilem in modum alis con-
crepantes, quando frequentes sepelient me.

Merc. Fortem te praestas, Menippe. Sed quoniam in por-
tum appulimus, vos abite ad tribunal, recta illac progressi:
ego vero & portitor alios arcessemus.

MEN. Εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῇ· προΐωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε; πάντως δικασθῆναι δεήσει· καὶ τὰς καταδίκας Φασὶν εἶναι βαρείας, τροχούς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. δειχθήσεται δὲ ὁ ἐκάστου βίος.

Men. Prospera sit vobis navigatio, Mercuri. Nos autem pedem promoveamus: quid ergo vos amplius cunctamini? omnino iudicium subire oportebit: & poenas aiunt esse graves, rotas, vultures, saxa. Exponetur autem palam cuiuscuiusque vita.

XI.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

Ι ΚΡΑΤ. ΜΟΙΡΙΧΟΝ τὸν πλούσιον ἐγίνωσκες, ὦ Διόγενης, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὀλκάδας ἔχοντα; οὐ ἀνεψιὸς Ἀριστεάς, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο εἰώθει ἐπιλέγειν, Ἡ μ' ἀνάειρ, ἢ ἐγὼ σε.

ΔΙΟΓ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπευον ἀλλήλους;

ἢ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο) Ὁμηρος εἰτάγει παλαιότητας Ὀδυσσεύα καὶ Αἴαντα· φησὶν οὖν Αἴας πρὸς Ὀδυσσεύα, ἢ κούφισόν με, ἢ κουφίζω σε. Αἰνιτίζεται οὖν ὁ Λουκιανὸς διὰ τοῦ

στίχου, ὡς τοῦ Ἀρισταίου λέγοντος, ἢ κούφισόν με, ἢ κουφίζω σε· τουτέστιν, ἢ προκίμισόν με, ἢ προκαμίζω σε. V.

CRATETIS ET DIOGENIS.

Crat. MOERICHUM opulentum illum noras, Diogenes, illum divitiis affluentem, domo Corinthium, cui multae erant onerariae naves, cuius consobrinus Aristaeas, & ipse dives, Homericum illud solebat dicere, Aut tu tolle me, aut ego te.

Diog. Quid ita, Crates?

ΚΡΑΤ. Τοῦ κλήρου ἕνεκα ἑκάτερος, ἡλικιωται ὄντες καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ Φανερόν ἐτίθεντο, Ἀριστεάν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότην ἀφίεις τῶν ἑαυτοῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστεάς, εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ. ταῦτα μὲν ἐγέγραπτο. οἱ δὲ ἐβέραπευσαν ἀλλήλους ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ. καὶ οἱ μάντις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἀστρων τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὀνειράτων, ὥσγε Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἄρτι μὲν Ἀριστεῖ παρέιχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοιρίχῳ. καὶ τὰ τάλαντα ποτὲ μὲν ἐπὶ τούτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκεῖνον ἔρρεπε.

ΔΙΟΓ. Τί οὖν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκοῦσαι 2 γὰρ ἄξιον.

ΚΡΑΤ. Ἀμφω τεθνήσκειν ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας· οἱ δὲ κληροὶ ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιῆλθον, ἀμφω συγγενεῖς ὄντας, οὐδὲ πώποτε προμαντευμένους οὕτω γενέ-

Crat. Mutuis obsequiis captabant alter alterius hereditatem aetate aequales: & testamenti quidem tabulas in propatulo proponebant, Aristeas Moerichus, si prius decederet, domino relicto suorum omnium; Moericho vicissim Aristeas, si ante eum abiret: haec quidem in testamento erant scripta: illi vero observabant sese invicem, antecedere alter alterum adulatione conantes. Vates etiam, siue ab astris coniectarent futura, siue ex somniis, siue Chaldaeorum imbuti disciplina, quin & ipse Pythius modo Aristeae tribuebat victoriam, modo Moericho; lanceque nunc ad istum, mox ad illum vergebant.

Diog. Quem ergo exitum res habuit, Crates? est enim audire operae pretium.

Crat. Ambo mortem obierunt eodem die; hereditates autem ad Eunomium & Thrasyclem inopinato pervenerunt, utrosque cognatos, nullo unquam mentis praesagio divi-

σθαι ταῦτα. διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος εἰς Κίρραν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόντες τῷ Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν.

- 3 ΔΙΟΓ. Εὖ ἐποίησαν. Ἡμεῖς δέ, ὅποτε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων· οὔτε πώποτε εὐξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαιμι τῆς βακτηρίας αὐτοῦ (εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκ κοτίνου ποιησάμενος) οὔτε, οἶμαι, σὺ, ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα, καὶ τὸν πύθον, καὶ τὴν πῆραν χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσιν.

ΚΡΑΤ. Οὐδὲν γὰρ μοι τούτων ἔδει· ἀλλ' οὐδὲ σοὶ, ὦ Διόγενες. ἃ γὰρ ἐχρῆν, σύ τε Ἀντισθένης ἐκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῶ μείζω καὶ σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς.

1 Εἰς Κίρραν) Κατ' ἀντικρὺ Κίρρας ἐν τῷ Κορινθιακῷ κίλπη ἡ Σικυῶν. Ἡ δὲ Κίρρα ὅπως ὅξυ κατὰ τὴν Φασκίδα. V. ὅπου τῶν τὸν χρυσὸν φασὶ C. addunt.

2 Τῷ Ἰάπυγι) Ἀνέμοι. G.

4 Εὖ ἐποίησαν) Ἀντὶ τοῦ ἔπαθον, Ἀττικῶς. G.

7 Ἐκ κοτίνου) Ἐξ ἀγριελαίου. V.

nantes haec ita fore. Moerichus enim & Aristaeas cum Sicyone traicerent Cirrham, medioque cursu in obliquum Iapygem incidissent, eversa navi perierunt.

Diog. Bonum factum. Verum nos, quando in vita eramus, nihil tale cogitabamus de nobis invicem: neque unquam optavi Antisthenem emori, ut hereditatem nancisceretur eius baculi: habebat autem admodum robustum, quem ex oleastro ipse confecerat. Neque tu, puto, Crates, cupiebas heres esse, mortuo me, bonorum, dolii, peraeque choenices lupinorum duos habentis.

Crat. Quippe nihil mihi istis erat opus: at nec tibi, Diogenes: quam enim decebat, tu ab Antisthene adeptus es hereditatem, ego a te, multo maiorem graviorisque momenti, quam Perfarum imperium.

ΔΙΟΓ. Τίνα ταῦτα Φῆς;

ΚΡΑΤ. Σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν.

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, μέμνημαι τοῦτον διαδεξάμενος τὸν πλοῦτον παρ' Ἀντισθέλους, καὶ σοὶ ἐτι πλείω καταλιπών. 4

ΚΡΑΤ. Ἄλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλουν τῶν τοιούτων κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομῆσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον.

ΔΙΟΓ. Εἰκότως· οὐ γὰρ εἶχον, ἔνθα δέξαιτο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διερρύηκότες ὑπὸ τρυφῆς, κατὰπερ τὰ σαβρὰ τῶν βαλαντίων. ὥστε εἴ ποτε καὶ ἐμβέλλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθὺς, καὶ διέρρει, τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυναμένου· οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ αὐται παρθένοι, ἐς τὸν τετρυπημένον πύθον ἐπαντλοῦσαι. τὸ δὲ χρυσίον ὀδοῦσι, καὶ ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον.

13 Στίγειν οὐ δυναμένου) Δίχισθαι, βεσπάζειν. V.

Diog. Quae tu bona dicis?

Crat. Sapientiam, frugalitatem parvo contentam, veritatem, loquendi fiduciam, animi libertatem.

Diog. Memini profecto eas me opes accepisse ab Antisthene, tibi que etiam ampliores reliquisse.

Crat. At ceteri non curabant eiusmodi possessiones, ne moque nos affectabatur talis hereditatis spe; siquidem auro omnes inhiarent.

Diog. Quippe: neque enim habebant, ubi recondere accepta a nobis talia bona, diffuentes prae luxu, veluti rupta verustate marsupia. Proinde si quis vel immitteret in eos sive sapientiam, sive libertatem loquendi, sive veritatem, excidebat protinus & diffuebat, cum fundus ingesta continere nequiret; quale quiddam accidit Danai filiabus istis, quae in perforatum dolium haustam aquam infundunt: aurum vero dentibus unguibusque & omni machina custodiebant.

ΚΡΑΤ. Οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἔχομεν κἀνταῦθα τὸν πλοῦτον· οἱ δὲ ὀβελὸν ἤξουσιν κομίζοντες· καὶ τοῦτον ἄχρι τοῦ περὶ θμέως.

Crat. Propterea nos quidem habebimus hic quoque nostras divitias: hi autem obolum scilicet apportabunt, eumque ad portitorem usque tantum.

XII.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ,
ΚΑΙ ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ.

Ι ΑΛΕΞ. ΕΜΕ δεῖ προκεκρίσθαι σου, ὦ Λίβυ· ἀμείνων γάρ εἰμι.

ΑΝ. Οὔμενον, ἀλλ' ἐμέ.

ΑΛΕΞ. Οὐκοῦν ὁ Μίνως δικασάτω.

ΜΙΝ. Τίνες δ' ἐστέ;

ΑΛΕΞ. Οὗτος μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου.

ΜΙΝ. Νῆ Δία ἐνδοξοί γε ἀμφοτέροι· ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῶν ἡ ἔρις;

L U C I A N I S C I P I O .

ALEXANDER, HANNIBAL, MINOS, SCIPIO.

Alex. ΜΕ par est praeponi tibi, Afer: melior enim sum.

Han. Neutiquam; verum me.

Alex. Ergo Minos causam disceptet.

Min. Quinam estis?

Alex. Hic Hannibal Carthaginienfis: ego Alexander Philippi filius.

Min. Profecto clari utrique: sed qua de re orta vobis est?

ΑΛΕΞ. Περὶ προεδρίας· Φησὶ γὰρ οὗτος ἀμείνων γε-
γενῆσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ. ἐγὼ δέ, ὥσπερ ἅπαντες
ἴσασιν, οὐχὶ τούτου μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ
ἐμοῦ Φημί διενεγκεῖν τὰ πολέμια.

ΜΙΝ. Οὐκοῦν ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶ-
τος ὁ Λίβυς λέγε.

ΑΝ. Ἐν μὲν τούτῳ, ὦ Μίνως, ὠνάμην, ὅτι ἐνταῦθα 2
καὶ τὴν Ἑλλάδα Φωνὴν ἐξέμαθον· ὥστε οὐδὲ ταύτῃ πλέον
οὗτος ἐνέγκαιτό μου. Φημί δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου
ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὁμῶς ἐπὶ μέ-
γα προεχώρησαν, δι' αὐτῶν δυνάμιν τε περιβαλλόμενοι,
καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς· ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμή-
σας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχος ὢν τῷ ἀδελφῷ,
μεγίστων ἡξιώθην, ἄριστος κριθεῖς· καὶ τοὺς γε Κελτί-
βηρας εἶλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν Ἑσπερίων,
καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβάς, τὰ περὶ τὸν Ἥριδανον ἁ-

Alex. De primae sedis iure: fert enim hicce se praestan-
torem exstirpsse imperatorem me. Ego vero, quemadmo-
dum omnes norunt, non illi solum, sed cunctis fere, qui
ante me fuerunt, aio me praestitisse belli peritia.

Min. Ergo per vices uterque dicat: tu prior, Afer, cau-
sam tuam age.

Han. Id quidem unum, Minos, me iuvat, quod hic loci
Graecum etiam sermonem edidicerim, ut ne hac quidem
parte prae me quidquam habeat praecipui. Eos autem po-
no maxime laude dignos esse, quotcumque cum initio ni-
hil essent, tamen ad magnum potentiae fastigium processer-
unt, per se opibus comparatis, aptique imperio habiti.
Ego itaque cum paucis transgressus in Hispaniam, cum pri-
mum sub fratris auspiciis militassem, summae rerum prae-
fui, belli peritissimus iudicatus. Exinde Celtiberos in pote-
statem redegei, Gallos occidentales devici, superatisque ma-

παντα κατέδραμον, καὶ ἀναστάτους ἐποίησα τσαυτάς πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρwsάμην, καὶ μέχρι τῶν προαστείων τῆς προϋχούσης πόλεως ἦλθον· καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετρήσαι, καὶ τοὺς ποταμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, οὔτε Ἀρμενιῶνος υἱὸς ὀνομαζόμενος, οὔτε Θεὸς εἶναι προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιών, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συνετωτάτοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος· οὐ Μήδους καὶ Ἀρμενίου καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν τινὰ, καὶ τῷ τολμήσαντι παραδιδόντας εὐθὺ τὴν νίκην. Ἀλέξανδρος δὲ πατρῶαν ἀρχὴν παραλαβὼν ἠύξησε, καὶ παραπολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὀρμῇ. Ἐπειδ' οὖν ἐνίκησέ τε, καὶ τὸν ὀλεβρον ἐκείνον Δαρεῖον ἐν Ἰσσοῦ τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκρά-

13 Πατρῶαν ἀρχὴν παραλαβὼν) τοῦ πολέμου λαβὼν, ἢ κατεργάσω, Ἄλλ' καὶ σὺ, Λίβυ, Ἀμίλχα τοῦ εἰργάσω. V.
καὶ Βάρκα πατρὸς τὴν παρυσκίην

gnis montibus, quae circa Padum sunt, omnia sum depopulatus, & sedibus emovi tot urbes; campestem Italiam subieci; ad suburbia usque primariae urbis perveni; tot interfeci uno die, ut annulos eorum modis sim mensus, inque fluviis cadaverum pontes struxerim. Haec omnia gessi, qui neque Ammonis filius dicebar, neque Deus esse videri volebam, nec somnia matris fabulabar; sed me hominem esse fassus, cumque ducibus prudentissimis comparatus, & cum militibus pugnacissimis congressus: non Medos Armeniosque debellans prius aufugientes, quam aliquis insequatur, & audenti statim cedentes victoriam. Alexander autem, cum paternum imperium suscepisset, id auxit & multis partibus ampliavit usus secundo fortunae impetu: at postquam vicit illum nullius pretii Darium, atque ad Isum &

τησεν, ἀποστὰς τῶν πατρίων προσκυνεῖσθαι ἡξίου, καὶ ἐς δίαίταν τὴν Μηδικὴν μετεδίητησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαυφόνει ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς Φίλους, καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἤρξα ἐπίσης τῆς πατρίδος, καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπετο, τῶν πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης, ταχέως ὑπήκουσα, καὶ ιδιώτην ἑμαυτὸν παρέσχον, καὶ καταδικασθεὶς ἤνεγκα εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαιδέυτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς· καὶ οὔτε Ὀμηρον, ὥσπερ οὔτε, ραψωδῶν, οὔτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ τῇ Φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος. ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνων φημὶ εἶναι. εἰ δ' ἔστι καλλίων οὔτος, διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά· οὐ μὴν διὰ τοῦτ' ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναίου καὶ στρατηγι-

8 Βάρβαρος ὢν... καὶ οὔτε Ὀμηρον...) Ἐφρύνει γὰρ Ἀλίζαν- δρος μίγα ἐπὶ τῷ ἀπὸ στίματος ἀεὶ περιφέρειν τὴν Ἰλιάδα Ὀμήρου. V.

Arbelis superior fuit, pertaesius patrii moris adorari volebat, atque in Medicam illam & effeminatam vivendi rationem degeneravit: tum impie trucidabat inter convivia amicos, comprehendebatque ad mortem ducendos. Ego contra praefui aequo iure patriae, atque ubi me domum accesserat, hostibus magna classe adortis Africam, e vestigio parui, meque privatum praeui: condemnatus tuli animo moderato casum. Haec feci barbarus & expers disciplinae Graecae, neque Homeri, prout hicce, carmina recitando decantans, nec sub Aristotele sophista doctrinis imbutus, at sola usus natura bona. Haec sunt, quibus ego Alexandro praestare me fero: ille autem si pulchrior est, quia diademate caput habet revinctum, apud Macedonas ista forte maiestatem habent; attamen idcirco praeferendus non existimeretur viro strenuo, atque artibus imperatoris ius-

καὶ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλέον ἤπερ τῇ τύχῃ κεχρημένου.

MIN. Ὁ μὲν εἶρηκεν οὐκ ἀγεννῆ τὸν λόγον, οὐδ' ὥς Λίβυν εἰκὸς ἦν, ὑπὲρ αὐτοῦ. σὺ δὲ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα Φῆς;

- 4 ALEX. Ἐχρῆν μὲν, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἄνδρα οὕτω θρασύν' ἱκανὴ γὰρ ἡ Σῆμη διδάξαι σε, οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ οὗτος ληστής ἐγένετο· ὅμως δὲ ὅρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτοῦ διήνεγκα' ὃς νέος ὢν ἔτι παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον, καὶ τοὺς Φονέας τοῦ πατρὸς μετῆλθον, καταφοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθεὶς, οὐκ ἤξιῶσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περιέπων ἀγαπᾶν ἄρχειν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ἐπινεήσας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ μὴ ἀπάντων κρατήσαιοι, ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπὶ τε Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλη μά-

13 Ἀγαπᾶν ἄρχειν) Κατίχειν ἀρκίωςδαι. V.

fructo, qui sollerti prudentia plus, quam fortuna fuerit usus.

Min. Hic certe dixit masculam orationem, nec qualem ab Afro exspectasses, pro se: tu, Alexander, quid ad illa respondes?

Alex. Nihil oportebat, Minos, homini tam audaci: satis enim te fama docuerit, qualis ego rex, hic contra qualis fuerit latro: vide tamen, an parvo intervallo illum superarim, qui iuvenis adhuc ad rerum administrationem aggressus imperium turbatum continui, & percussores parentis supplicio sum ultus: tum percussis Thebanorum excidio Graecis, dux eorum suffragiis lectus indignum existimavi, si soli Macedonum regno incubans contentus essem imperio a patre mihi relicto: sed universum mente terrarum orbem complexus, intolerandumque putans, nisi omnium forem dominus, paucis mecum ductis militibus invasi Asiam; ad Granicum magno proelio fui superior; Lydiaque capta,

χῆ' καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν,
 καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν αἰεὶ χειρούμενος ἦλθον ἐπὶ Ἰσσὸν,
 ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμεινε μυριάδας πολλὰς στρατοῦ ἄγων.
 Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νε- 5
 κροὺς ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας κατέπεμψε. Φησὶ γοῦν ὁ πορβ-
 μεὺς μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχε-
 δίας διαπηξάμενους τοὺς πολλοὺς αὐτῶν διαπλεῦσαι
 καὶ ταῦτα δὲ ἔπραττον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τιτρώ-
 σκεσθαι ἀξιῶν. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν
 Ἀρβήλοισι διηγῆσομαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον,
 καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὅρον ἐπεισάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τοὺς
 ἐλέφαντας αὐτῶν εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχειρwsάμην· καὶ
 Σκύθας δὲ, οὐκ εὐκαταφρονήτους ἀνδρας, ὑπερβὰς τὸν
 Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλη ἵππομαχίᾳ· καὶ τοὺς Φίλους
 εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἡμυνάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς
 ἐδίδκουν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ ἐκείνοι, παρὰ τὸ
 μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ τοιοῦτόν τι πιστεύσαντες

Ionia & Phrygia, in summa proxima quaeque subiiciens
 perveni ad Iffum, ubi Darius exspectabat cum immensa co-
 piarum multitudine. Exinde, Minos, vos non praeterit;
 quot vobis mortuos uno die huc demiserim: portitor qui-
 dem affirmat, non suffecisse ipsis tunc cymbam, sed ratibus
 iunctis multos eorum traiecisse. Equidem ista agebam ipse
 me ante alios periculis offerens, vulnerarique pulchrum
 ducens. Et ne tibi, quae Tyri sunt gesta, quaeque Arbelis,
 enarrem, ad Indos usque penetravi, Oceanumque limitem
 feci imperii, elephantos eorum cepi, Porum subegi: Scy-
 thas etiam, minime contemnendos viros, transgressus Ta-
 naïm magna devici equestri pugna: amicis benefeci, inimi-
 cos ultus sum. Quod si Deus etiam videbar hominibus, ve-
 niam illi merentur, ob magnitudinem rerum gestarum tale

6 περὶ ἐμοῦ. Τὸ δ' οὖν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, οὗτος δὲ ἐν Φυγῇ ὦν παρὰ Προυσία τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν πανσυργότατον, καὶ ὠμότατον οἶτα· ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐγὼ λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχύει, ἀλλὰ πονηρία, καὶ ἀπιστία, καὶ δόλοισ' νόμιμον δέ, ἢ προφαινές οὐδέν. ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδισε τὴν τρυφὴν, ἐκλελῆσθαι μοι δοκεῖ, οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ, ἐταίραις συνὼν, καὶ τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς ὁ Θαυμάσιος καθηδυπαθῶν. ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Ἑσπέρια δόξας, ἐπὶ τὴν ἑὼ μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἐπραξα, Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος; ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξέ μοι ἐκείνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμολογοῦντα. εἶρηκα. σὺ δέ, ὦ Μίνως, δικάζε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.

7 ΣΚΗΠ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσης.

9 Καθηδυπαθῶν) Εἰς ἡδονὰς καταναλίσκων. V.

quiddam de me sibi persuadentes. Denique ego regnans diem obii: hicce patria extorris apud Prusiam Bithynum, ut dignum erat fraudulentissimum crudelissimumque hominem. Nam quomodo superarit Italos, mitto dicere; non fortitudine sane, sed malitia, perfidia & dolis; nihil autem in proeliis iustum atque apertum. Quandoquidem vero mihi exprobravit luxuriam, oblitus mihi videtur, qualia fecerit Capuae, meretriculis affixus, & belli opportunitates in deliciis disperdens. Ego autem nisi, parvifactis orbis occidui rebus, in Orientem irruissem, quid grande praestitissem Italia incruente capta, Libyaque, & cunctis ad Gades usque subactis? at illae partes bello mihi dignae non videbantur, ut quae ultro iam metu iugum subirent, ac dominum fatearentur. Dixi: tu, Minos, iudica: haec enim ipsa de multis sufficiunt.

Scip. Ne prius tamen, nisi de me quoque audiveris.

MIN. Τίς γὰρ εἶ, ὦ βέλτιστε; ἢ πόθεν ἂν ἔρεῖς;

ΣΚΗΠ. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγὸς, ὁ καβελῶν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλας μάχαις.

MIN. Τί οὖν καὶ σὺ ἔρεῖς;

ΣΚΗΠ. Ἀλέξανδρου μὲν ἥττων εἶναι, τοῦ δ' Ἀννίβου ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νικήσας αὐτὸν, καὶ Ουγεῖν καταναγκάσας ἀτίμως. πῶς οὖν οὐκ ἀναίσχυντος οὗτος, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾶται, ὃ οὐδὲ Σκηπίων ἐγὼ, ὁ γενικηκὼς αὐτὸν, παραβάλλεσθαι ἀξιοῶ;

MIN. Νῆ Δί' εὐγνώμονα Φῆς, ὦ Σκηπίων· ὥστε πρῶτος μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτὸν δέ, σὺ· εἴτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας, οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνητος ὢν.

Min. At quis tu, virorum optime, aut unde domo dicturus eris?

Scip. Italus Scipio, imperator, qui fregi Carthaginem, Afrosque devici magnis proeliis.

Min. Quid igitur porro tu dices?

Scip. Alexandro quidem me concedere, verum Hannibalem anteire, ut qui victum illum pepuli, fugamque turpem capessere coëgi. Quomodo non impudens igitur hicce, qui cum Alexandro contendat, cui ne ego quidem Scipio, qui eum superavi, comparari sustineo.

Min. Ita me Iuppiter amet, aequum loquere, Scipio: quare primo quidem loco ponatur Alexander; tu illi secundus esto: postea, si videtur, Hannibal, ne ipse quidem facile contemnendus.

XIII.

ΔΙΟΓΕΝΟΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

ΔΙΟΓ. **Τ**Ι τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε; καὶ σὺ τέθνηκας, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς ἅπαντες;

ΑΛΕΞ. Ὅρας, ὦ Διόγενες; οὐ παράδοξον δέ, εἰ ἄνθρωπος ὢν ἀπέθανον.

ΔΙΟΓ. Οὐκοῦν ὁ Ἀμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτοῦ σε εἶναι υἱόν; σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθα;

ΑΛΕΞ. Φιλίππου δηλαδή; οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Ἀμμωνος ὢν.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὅμοια ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ· εἴτα οὕτω σε τεχθῆναι; τὸν δὲ Φίλιππον ἐξηπατήσθαι, οἰόμενον πατέρα σου εἶναι.

ΑΛΕΞ. Καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον, ὥσπερ σὺ νῦν δὲ ὁρῶ,

DIOGENIS ET ALEXANDRI.

Diog. **Q**UID hoc, Alexander? & tu mortuus es perinde atque nos omnes?

Alex. Res apparet, Diogenes: nec valde mirandum, si homo natus mortem obii.

Diog. Igitur Ammon mentiebatur, te praedicans suum esse filium, cum tu interea Philippi fores.

Alex. Quippe Philippi: neque enim Ammone genitus decessissem.

Diog. Atqui etiam de Olympiade similia quaedam ferebantur, draconem cum ea rem habere & conspici in lecto; tum ita te fuisse prognatum, Philippum vero deceptum, qui opinaretur se tibi patrem esse.

Alex. Et ego non secus ista, quam tu, audiebam: nunc

ἔτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἔλεγον.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν οὐκ ἄχρηστόν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ γὰρ ὑπέπτησον θεὸν εἶναι σε νομίζοντες. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, 2
τίνι τὴν τοσαύτην ἀρχὴν καταλέλοιπας;

ΑΛΕΞ. Οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενης· οὐ γὰρ ἔθασα ἐπι-
σκήψαι τι περὶ αὐτῆς· ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων
Περδίκκα τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γε-
λᾶς, ὦ Διόγενης;

ΔΙΟΓ. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει ἡ
Ἑλλὰς, ἄρτι σε παρεληφῶτα τὴν ἀρχὴν κολακεύον-
τες, καὶ προστάτην αἰρούμενοι, καὶ στρατηγὸν ἐπὶ τοὺς
βαρβάρους· ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιθέντες,
καὶ νεῶς οἰκοδομούμενοι, καὶ θύοντες ὡς δράκοντος υἱῶ.
Ἄλλ' εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακεδόνες ἔβαψαν; 3

video, nihil veri nec matrem, neque Ammoniorum vates dixisse.

Diog. Verum mendacium eorum non inutile tibi, Alexander, ad res gerendas fuit: multi enim meru succumbebant, Deum esse te rati. At cedo mihi, cui illud tantum imperium reliquisti?

Alex. Nescio sane, Diogenes: nam nihil, antequam morerer, mandavi quidquam de eo, nisi hoc solum, quod animam agens Perdiccae annulum tradidi. Interea tu quid rides, Diogenes?

Diog. Quid scilicet aliud, quam in memoriam revocavi, qualia faceret Graecia, te suscepto iam modo imperio adu-
lati, praefectumque capientes & imperatorem adversum
barbaros: nonnulli etiam duodecim Diis adiungebant, tem-
plaque & sacra faciebant tanquam serpentis filio. At quae-
so, ubi te Macedones sepeliverunt?

ΑΛΕΞ. Ἐτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι τρίτην ταύτην ἡμέραν· ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπάσπιστής, ἣν ποτε ἀγάγη σχολὴν ἀπὸ τῶν Θουρύβων τῶν ἐν ποσίν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με θάψειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἰς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν.

ΔΙΟΓ. Μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν καὶ ἐν ἄδου ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἄνουβιν, ἢ Ὅσιριν γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ θεϊότατε, μὴ ἐλπίσης· οὐ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἅπαξ διαπλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ ἐς τὸ εἶσω τοῦ στομίου παρελθόντων· οὐ γὰρ ἀμελής ὁ Αἰακὸς, οὐδ' ὁ Κέρβερος εὐκατακρόνητος. Ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεις, ὅπότε ἂν ἐννοήσης ὅσην εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀΐξαι, σωματοφύλακας, καὶ ὑπάσπιστας, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυνῶντα· καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ

16 Καὶ τὰ μεγάλα θηρία) Τοὺς ἐλφάντας λίγει. V.

Alex. Etiamnum Babylone iaceo tertium istum diem: promittit autem Ptolemaeus satelles, si quando otium agat a turbis, quae nunc urgent, se in Aegyptum me delatum humaturum ibi, ut unus fiam Aegyptiorum Deorum.

Diog. Non ego rideam, Alexander, cum te video in Orco quoque desipientem, sperantemque fore, ut Anubis aut Osiris evadas: at tu tamen ista, divinissime, ne speres: fas enim non est, sursum redire quemquam eorum, qui semel traiecerunt hanc paludem, & citra ostium illud sese penetrarunt; neque enim Aecus est negligens, nec talis Cerberus, quem facile contemnas. Istud autem perlibenter didicerim a te, quo animo feras, cum cogitando percensēs, quanta felicitate in terra relicta huc adveneris; corporis custodes inquam, satellites, satrapas, auri tantum numerum, populos adorantes, Babylonem, Bractra, imma-

μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν· καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, διαδεδωμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίᾳ ἐμπεπορπημένον· οὐ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε; οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε μὴ αἰεσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης;

ΑΛΕΞ. Σοφὸς ἀπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιτριπτό-
τατος ὢν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μὲν ἤτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέστελλεν, ὡς δὲ κατεχρητό μου τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ θωπεύων, καὶ ἐπαινῶν ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὃν τὰ γαστῆρ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλοῦτον. καὶ γὰρ αὐ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὦ Διόγενης, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης. πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλαυκα αὐτοῦ τῆς σοφίας,

nes belluas, honorem, & gloriam; idque praeterea, insignem esse curru vestum, religatum taenia candida caput, purpuream vestem fibula substrictam gerentem: non illa te pungunt mentem subeuntia? Quid lacrimaris, inepte? nonne ista te docuit sapiens Aristoteles non putare certa, quippe fortunae dona?

Alex. Sapiens omnium iste adulatorum perditissimus? me solum sine ad Aristotelem quae spectant scire, quam multa petierit a me, quales literas miserit, quam fuerit abusus meo doctrinarum ambitioso studio, dum blande assentatur, laudatque nunc ob pulchritudinem, quasi & illa pars sit boni; nunc ob res gestas & divitias: etenim illud etiam esse bonum ducebat, ut nullo pudore deterritus oblatas a me opes acciperet: praestigiator, Diogenes, plane, & mirus artifex. Illum adeo percepi fructum ex eius sapientia, ut

τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς ἐκείνοις, ἀ κατηριθμήσω μικρῶ γε ἐμπροσθεν.

- 6 ΔΙΟΓ. Ἀλλ' οἶσθ' αὖ ὁ δράσεις; ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι· ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἐλλέβορος οὐ Φύεται, σὺ δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμενος πίε· καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλάκις. οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ ταῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιῶμενος. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκεῖνον ὀρώ, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σὲ ὀρμῶντας, ὡς διασπάσαιντο, καὶ ἀμύναιντό σε, ὧν ἔδρασας αὐτούς. ὥστε τὴν ἑτέραν σὺ ταύτην βάδιζε, καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

7 Καὶ γὰρ Κλεῖτον) Τὸν σωματοφύλακα, ἐν μεταξὺ εὐσχεύμενον τῷ δέρατι διασπείρει. Καλλισθένην δὲ

τὸν φιλόσοφον, ὃς λίαντε συγκαθηρχοίς ὑπ' Ἀλεξάνδρου διεισάγει. V.

doleam amissis, quasi maximis bonis, rebus illis, quas denumerasti paulo ante.

Diog. At icin' tu, quid facias? remedium enim tibi doloris suggeram, quandoquidem hicce loci helleborus non nascitur. Tu ergo Lethes aquam ore patulo ductam bibe, iterumque bibe & saepius: sic enim defines propter Aristotelis bonorum amissionem dolore cruciari. Verum & Clitum illum video, & Callisthenem aliosque multos in te irruentes, ut discerpant, atque ulciscantur iniurias a te illatas. Quare tu alteram illam viam ingredi, & bibe saepius, ut dixi.

XIV.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

1 ΦΙΛ. ΝΥΝ μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνος γέ-

ALEXANDRI ET PHILIPPI.

Phil. NUNC sane, Alexander, infitias haud iveris, te fi-

νοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι· οὐ γὰρ ἂν ἐτεβήκεις, Ἀμ-
μωνος γέ ὢν.

ΑΛΕΞ. Οὐδ' αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίπ-
που τοῦ Ἀμύντου υἱὸς εἰμι· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευ-
μα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι.

ΦΙΛ. Πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρέχειν
σεαυτὸν ἐξαπατηθῆσόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν;

ΑΛΕΞ. Οὐ τοῦτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν
με, καὶ οὐδεὶς ἔτι ἀνθίστατο, οἰόμενοι θεῷ μάχεσθαι·
ὥστε ῥᾶον ἐκράτουν αὐτῶν.

ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιωμαχῶν ἀνδρῶν, ὃς 2
δειλοῖς αἰεὶ συνηέχθης, τοξάρια, καὶ πελτάρια, καὶ
γέρρα οἰοῦντα προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον
ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκέων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκά-

12 Συννέχθης) Συναιστροφής.

V.

ibid. Τοξάρια) Ἀκόντια. V.

ibid. Καὶ πελτῖδια) Μικρὰ ἀσπι-
δίσκια. V. τετραγώνια. G.

ibid. Καὶ γέρρα) Περισχὰ μίν

ἴστιν ὅπλα κυρίως τὰ γέρρα κατα-
χρηστικῶς δὲ καὶ ἅπαν τὰ σχήμα-
σμα, εἴτε δερμάτινον, εἴτε καὶ ἄλλης
τινὸς ὕλης γέρον εὐλύγτο. V. μι-
κρὰ ἀκόντια. G.

13 Οἰοῦντα) Εἶδος ἰτίας. G.

lium esse meum: nequaquam enim mortuus fores, siqui-
dem Ammonis esses.

Alex. Nec ipse ignorabam, pater, me Philippi Amynta
nati filium esse: sed interpretabar in meam partem oracu-
lum, conducibile ratus ad res gerendas.

Phil. Quid ita? conducibile tibi videbatur praebere te-
met decipiendum a prophetis?

Alex. Non illud dico: sed barbari stupore percussi me for-
midabant, nullusque amplius resistebat, arbitrati cum Deo
se pugnare.

Phil. At quos tu devicisti bello vinci dignos viros, qui
cum ignavis semper manum conseruisti, qui arcus, peltas
minutas, scuta denique viminea prae se proiciunt? Grae-
cos superare labor erat, Boeotos, Phocenses, & Athenien-

δων ὀπλιτικὸν, καὶ τὴν Θετταλὴν ἵππον, καὶ τοὺς Ἡ-
 λείων ἀκοντιστάς, καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικὸν, ἢ
 Θράκας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ Παίονας χειρώσασθαι,
 ταῦτα μεγάλα. Μήδων δέ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλ-
 δαίων, καὶ χρυσοδόρων ἀνθρώπων καὶ ἀβρῶν, οὐκ οἶ-
 σθα, ὡς προ' σοῦ μύριοι μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόντες
 ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων,
 ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι φυγόντων.

3 ΑΛΕΞ. Ἀλλ' οἱ Σκύβαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν
 ἐλέφαντες οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως οὐ
 διαστήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίαις ὠνούμενος τὰς νίκας,
 ἐκράτουν αὐτῶν· οὐδ' ἐπιώρκησα πώποτε, ἢ ὑποσχό-
 μενος ἐψευσάμην, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι τοῦ νικᾶν ἕνεκα.
 καὶ τοὺς Ἕλληνας δέ, τοὺς μὲν ἀναιμωτὶ παρέλαβον
 Θεβαίους δὲ ἴσως ἀκούεις ὅπως μετῆλθον.

10 Οὐ διασπάτας) Οὐ διασχί- στάσεις ἰστέβαν ἐν ταῖς πόλεσιν.
 σαι· ὁ Φίλιππος χρῆματα παρέχων V.

fes: tum Arcades gravis armaturae, Theffalum equitatum,
 Eleorum iaculatores, Mantinenfium cetratos milites, aut
 Thracas, Illyrios, quin etiam Paeonas subicere, hoc prae-
 clarum: Medos autem, Persas & Chaldaeos, auro nitentes
 homines ac molles, non meministi ante te a decem illis mil-
 libus, qui cum Clearcho in Persidem sunt profecti, esse su-
 peratos, cum ne manus quidem gradumque conferre susti-
 nerent, sed antequam telum ad eos perveniret, in fugam
 se darent.

Alex. Attamen Scythae, pater, & Indorum elephantii
 haud sane contemnendi; quos equidem non factione mota
 divisos, nec emta prodicione victoria, superavi tamen: ne-
 que peieravi unquam, promissamve fidem fefelli, aut perfu-
 dum aliquid designavi vincendi causa. Graecos porro, hos
 sine sanguine mihi adiunxi; Thebanos autem forte inaudi-
 visti quibus suppliciis sim perfectus.

ΦΙΛ. Οἶδα ταῦτα πάντα. Κλείτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μεταξὺ δειπνοῦντα ἐόβνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε. Σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβα- 4 λὼν, κἀνδυν, ὡς Φασι, μετενέδυσ, καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέθου, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἡξίους· καὶ, τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμὲ μού τὰ τῶν νενικημένων. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἐπραξας, λέουσι συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἀνδρας, καὶ γάμους τοιούτους γαμῶν, καὶ Ἡφαιστίωνα ὑπεραγαπῶν. ἐν ἐπήνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέσχου τῆς τοῦ Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὐσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης· βασιλικά γὰρ ταῦτα.

ΑΛΕΞ. Τὸ Οἰλοκύνδον δὲ, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπαι- 5 ρεῖς, καὶ τὸ ἐν Ὁξυδράκκῃς πρῶτον καθάλασθαι εἰς

5 Κλείτου) Ἰμάτιον. V.

Δύσανδρον. V.

9 Ἀνδρέας) Καλλιπιδέον καὶ

16 Ὁξυδράκκῃς) Ἑβνος. V.

Phil. Novi isthaec omnia: Clitus enim renuntiavit mihi, quem tu spiculo traiectum inter coenam trucidasti, quia me ad tuas res gestas comparatum laudare instituerit. Tu praeterea Macedonica chlamyde proiecta, mutato, ut aiunt, in candyn Persicam habitu, & tiaram rectam capiti imposuisti, & adorari a Macedonibus, ab hominibus liberis volebas, quodque omnium erat maxime ridiculum, aemulabare mores devictorum: nam omitto dicere, quae alia perperraris, dum in eandem caveam cum leonibus includis eruditos viros, nuptiasque tales celebras, & Hephæestionem ultra modum diligis: id unicum laudavi tantummodo relatum, abstinuisti te a Darii uxore formosa, eiusque matre, & natarum curam habuisse: haec enim regia sunt.

Alex. Ad pericula vero subeunda promptum animum, pa-

τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα;

ΦΙΛ. Οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε' οὐχ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ τιτρώσκεισθαι ποτὲ τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ· ἀλλ' ὅτι σοι τοιοῦτο ἤκιστα συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ ποτε τραβείης, καὶ βλέποίεν σε φοράδην τοῦ πελέμου ἐκκομιζόμενον, αἵματι ρεόμενον, οἰμῶζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι, ταῦτα γέλως ἦν τοῖς ὁρώσι· καὶ ὁ Ἀμμων γόνος καὶ ψευδόμαντις ἡλέγχετο, καὶ οἱ προφῆται κόλακες. ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν ὁρῶν τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα, δεόμενον τῶν ἱατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ, ὅποτε ἤδη τέθνηκας, οὐκ οἶε πολλοὺς εἶναι τοὺς τὴν προσποίησιν ἐκείνην ἐπικερτομοῦντας, ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκότα κατὰ νόμον σω-

8 Ἀμμων) Οὗτα Ζεὺς παρὰ Λί-
λιν· πρὸς τοῦτον Ἀλέξανδρος χρη-
σμεν δεισιμότος ἦλθε, καὶ ἤκουσε,

Υἱὸς μὲν εἶ. G.

14 Μυδῶντα) Ἐκρίοντα, σισυμ-
μείνον. V.

ter, non laudas, nec quod in Oxydracis primus defiluerim intra murum, totque acceperim vulnera?

Phil. Non laudo, Alexander: non quod pulchrum esse non putem etiam vulnerari aliquando regem, & pro exercitu pericula suscipere; sed quod tibi tale inceptum minime conducebat: Deus enim cum videbare, si quando vulnerareris, viderentque te portatum proelio efferri, cruore manantem, ingemiscentem vulnere, haec utique ridendi materies erat futura spectantibus, & Ammon impostor, falsusque vates arguebatur; prophetae vero adulator. Et quis non risisset, si videret Iovis filium animo deficientem, implorantem medicorum operam? Nunc vero, cum iam mortuus es, non tu censeres multos esse, qui simulationem civinitatis istam acerbioribus iocis proscindant, cum vident cadaver Dei porrectum, putrescens iam ac tumidum ex lege corporum omnium? Praeterquam quod illa, quam di-

μάτων πάντων; ἄλλως τε καὶ τὸ χρήσιμον, ὃ ἔστιν.
 Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν ῥαδίως, πολὺ σε τῆς
 δόξης ἀσφρεῖτο τῶν κατορθουμένων· πᾶν γὰρ ἐδύκει ἐν-
 δεὺς ὑπὸ Θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν.

ΑΛΕΞ. Οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, 6
 ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον τίβεάς με. καί-
 τοι τὴν Ἀορνὸν ἐκείνην, οὐδ' ἑτέρου ἐκείνων λαβόντος,
 ἐγὼ μόνος ἐχειρῶσά μην.

ΦΙΛ. Ὅρᾳς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀμμωνος λέγεις, ὃς
 Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν; καὶ οὐκ
 αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τύφον ἀπομαθήσῃ, καὶ
 γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ συνῆς ἤδη νεκρὸς ὢν.

cebas, Alexander, utilitas, quasi eam ob causam facili vi-
 ctoria potireris, multum tibi detraxit gloriae rerum egre-
 gie gestarum: nihil enim non videbatur minus & infra di-
 gnitatem, quod a Deo fieri videretur.

Alex. Non ista de me sentiunt homines, sed cum Her-
 cule & Baccho comparant: quin immo Aornum, illam in-
 accessam avibus rupem, cum neuter illorum ceperit, ego
 solus subegi.

Phil. Viden', ista te tanquam Ammonis filium dicere, qui
 Herculi & Baccho aequiparas te ipsum? nonne te pudet,
 Alexander, nec fastum dedisces, teque ipse cognosces, &
 iam intelliges te mortuum esse?

XV.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

ANT. ΟΙΑ πρώην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀδυσσεά 1

ΑΧΙΛΛΙΣ ΕΤ ΑΝΤΙΛΟΧΗ.

Ant. QVALIA pridie, Achilles, ad Ulysssem a te sunt di-

σοι εἰρήται περὶ τοῦ θανάτου· ὡς ἀγεννῆ καὶ ἀνάξια τοῖν διδασκαλεῖν ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοῖνικος; ἡκροώ-
μην γὰρ, ὅποτε ἔφης βούλεσθαι ἐπάρουρος ἂν θητεύ-
ειν παρὰ τινι τῶν ἀκλήρων, ὧ μὴ βίοςτος πολὺς εἴη,
μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτα μὲν οὖν
ἀγεννῆ τινα Φρύγα δειλὸν, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχον-
τος φιλόζων ἴσως ἐχρῆν λέγειν· τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν, τὸν
Σιλοκινδυνότατον ἡρώων ἀπάντων, ταπεινὰ οὕτω περὶ
αὐτοῦ διανοεῖσθαι πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιότης πρὸς
τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ· ὅς, ἔξον ἀκλεῶς ἐν τῇ
Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἐκὼν προεῖλου τὸν
μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον.

- 2 AX. Ὡ παῖ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔτε
τῶν ἐνταῦθα ὦν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν ἀγ-
νῶν, τὸ δύστηνον ἐκείνο δόξάριον προετίμων τοῦ βίου· νῦν
δὲ συνίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελής, εἰ καὶ ὅτι μά-

Qua de morte, quam humilis animi minimeque digna utrif-
que praeceptoribus Chirone & Phoenice! aufcultabam enim,
quando dictitabas, malle te in terra vitam degentem merce-
nariam operam praestare cuiquam inopum, cui victus co-
pia non abundet, quam omnibus imperare mortuis: ista
abiectum aliquem ignavumque Phrygem, ultra quam de-
corum sit, vitae cupidum forte fas erat proloqui; at Pelei
filium, heroum omnium promptissime se periculis offeren-
tem tam demissa de se cogitare pudendum plane, & multi-
modis discrepans a rebus in vita gestis; ut qui, cum lice-
ret inglorium in Phthiotide diuturnumque regnum possidere,
utro praetulisti coniunctam cum pulchra laude mortem.

Ach. Nestoris fili, tunc equidem inexpertus rerum infe-
rarum, ignarusque, utrum ex duobus praestaret, miseram
istam gloriolam anteponebam vitae: nunc vero iam tan-
dem intelligo, illam esse infructuosam, quidquid etiam su-

λίστα οἱ ἄνω ράψωδῆσουσι· μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοτιμία· καὶ οὔτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ᾧ Ἀντίλοχε, οὔτε ἡ ἰσχὺς πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζεφύρῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' οὐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες· καὶ οὔτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, οὔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν· ἰσηγορία δὲ ἀκριβής, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἡμῖν πακὸς, ἥδ' ἐκαστός. ταῦτά με ἀνιά, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν.

ANT. Ὅμως τί σὺν ἂν τις πάθοι, ᾧ Ἀχιλλεῦ; ταῦ- 3
τα γὰρ ἔδοξε τῇ Φύσει, πάντως ἀποδύνησκειν ἅπαντας. ὥστε χρή ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιάσθαι τοῖς διατεταγμένοις. ἄλλως τε ὁρᾷς, τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἴσμεν οἷδε· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀΐζεται πάντως. Φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστὰς ἀνδράς, οἱ οὐκ ἂν, οἶμαι, δέξαιντο ἀνελεθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς

peri garriant, inter mortuos autem aequalia honoris iura: neque forma illa, Antiloche, nec robur adest; sed iacemus omnes sub eadem caligine similes, & nulla parte alter ab altero diverfi: neque Troianorum umbrae pertimescunt me, neque Achivorum observant; verum aequalitas iuris exacta, mortuique similes, ignavi fuerint an fortes. Ista me torquent, & graviter fero, qui mercenariam vitam non agam.

Ant. Attamen quid facias, Achilles? hoc enim ira visunt fuit naturae, ut omnino moriantur omnes. Quamobrem legi obtemperandum est, neque oportet gravari iussa: atque etiam vides, fodalium quot circa te simus; Ulysses autem iam iam aderit omnino: affert quippe solatium societas rei malae, & quod eam non ipse solus perpetiaris. Vides Herculem & Meleagrū, aliosque viros admirandos, qui, puto, non cupiant sursum in vitam redire, si quis eos emi-

ἀναπέμψειε θητεύσοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν.

4 ΑΧ. Ἐταιρικὴ μὲν ἡ παραίνεσις· ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιά· οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χεῖρους ἐστέ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες.

ΑΝΤ. Οὐκ, ἀλλ' ἀμείνους, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀνωφελὲς τοῦ λέγειν ὀρώμεν. σιωπᾶν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι.

ferit mercedem merituros apud inopes pauperculosque homines.

Ach. Qualis fodalem decet, est haec admonitio: me tamen nescio quomodo memoria rerum per vitam actarum angit; ni fallor, & vestrum unumquemque: quod si minus fatemini, tanto peiores estis, qui taciti eodem dolore afficiamini.

Ant. Minime, sed meliores, Achilles: nullum enim esse proloquendi fructum videmus: filere igitur, & ferre ac tolerare casum constitutum est nobis, ne risum insuper debeamus, quemadmodum tu, talia optantes.

XVI.

ΔΙΟΓΕΝΟΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

1 ΔΙΟΓ. ΟΥΧ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν; οὔμενον ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντῆ, τὸ μέγεθος, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστίν. εἴτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς

ΔΙΟΓΕΝΙΣ ΕΤ ΗΡCULIS.

Diog. NON Hercules est hicce? haud sane alius, me Hercule: arcus, clava, leonina pellis, statura; plane ipse Hercules est. Et diem obiit supremum, Iovis filius qui sit?

ων; Εἰπέ μοι, ὦ Καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γάρ σοι ἔθουν ὑπὲρ γῆς ὡς θεῶ.

ΗΡΑ. Καὶ ὀρθῶς ἔθυες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν οὐρανῷ τοῖς θεοῖς σύνεστι, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· ἐγὼ δ' εἰδῶλον εἰμὶ αὐτοῦ.

ΔΙΟΓ. Πῶς λέγεις εἰδῶλον τοῦ θεοῦ; καὶ δυνατόν ἐξ ἡμισείας μὲν τινα θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει;

ΗΡΑ. Ναί· οὐ γὰρ ἐκεῖνος τέθηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ.

ΔΙΟΓ. Μανθάνω. ἀντανδρόν σε τῷ Πλούτῳ παρ- 2
έδωκεν ἀνθ' ἑαυτοῦ· καὶ σὺ νῦν ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ.

ΗΡΑ. Τοιοῦτό τι.

ΔΙΟΓ. Πῶς οὖν ἀκριβὴς ὢν ὁ Αἰακὸς οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβολιμαῖον Ἡρακλέα παρόντα;

ΗΡΑ. Ὅτι ἐώκειν ἀκριβῶς.

Quaeso te, pulcherrimis victoriis inclite, mortuusne es?
at ego tibi in terris sacra faciebam, tanquam Deo.

Herc. Merito quidem: etenim ipse verus Hercules in coelo cum Diis versatur, & habet formosam pedibus Heben: ego autem eius sum simulacrum.

Diog. Quomodo ais? simulacrum Dei? fierine potest, ut aliquis dimidia parte sit Deus, mortuus altero dimidio?

Herc. Plane: non enim ille mortuus est; sed ego eius effigies.

Diog. Rem teneo: te vicarium Plutoni tradidit pro se; tuque nunc eius vice mortuus es.

Herc. Sic fere se res habet.

Diog. Qui ergo factum, ut, quantumvis diligentissimam curam adhibeat, Aeacus non animadverterit te non esse istum, & receperit suppositum Herculem huc advenientem?

Herc. Exacte scilicet similis eram.

ΔΙΟΓ. Ἀληθῆ λέγεις ἀκριβῶς γὰρ, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἰδῶλον γεγάμηκε τὴν Ἥβην παρὰ τοῖς θεοῖς.

3 ΗΡΑ. Θρασύς εἶ, καὶ λάλος· καὶ εἰ μὴ παύσῃ σκώπτων ἐς ἐμὲ, εἰσὴ αὐτίκα, οἷου θεοῦ εἰδῶλον εἰμι.

ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν τόξον γυμνὸν, καὶ πρόχειρον· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἀπαξ τεθνεώς; ἀτὰρ εἰπέ μοι, πρὸς τοῦ σοῦ Ἡρακλέους, ὁπότε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ καὶ τότε εἰδῶλον ὦν; ἢ εἰς μὲν ἦτε παρὰ τὸν βίον· ἐπεὶ δ' ἀπεθάνετε, διαιρεθέντες, ὁ μὲν ἐς θεοὺς ἀπέπτατο, σὺ δὲ τὸ εἰδῶλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ἄδου πάρει;

ΗΡΑ. Ἐχρῆν μὲν μὴδ' ἀποκρίνασθαι πρὸς ἄνδρα ἐπίτηδες ἐρεσχελοῦντα· ὅμως δ' οὖν καὶ τοῦτ' ἀκουσόν· ἐπόσον μὲν Ἀμφιτρύωνες ἐν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τοῦτο τέθνηκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν· ὃ δὲ ἦν τοῦ Διὸς, ἐν οὐρανῷ σύνεστι τοῖς θεοῖς.

Diog. Vera loqueris: exacte quidem, ut ille ipse esset: cave ergo, ne res contra cadat, tuque sis Hercules, illud autem simulacrum duxerit Heben apud Deos.

Herc. Audaculus es, & loquax: quod si non destiteris cavillari me, iam senties, qualis Dei sim simulacrum.

Diog. Arcus quidem expromptus, & ad manum: sed ego quid te metuam semel mortuus? Verum dic mihi per tuum illum Herculem, cum is vivebat, aderasne ipsi tunc etiam eius effigies? an potius unus eratis in vita; postquam vero mortem obiistis, segregari, ille ad Deos evolavit, tu simulacrum, ut par erat, huc ad inferos advenisti?

Herc. Ne respondere quidem oportebat homini de industria ludos facienti: hoc tamen accipe: quidquid Amphitryonis in Hercule erat, mortuum est, idque omne sum ego: quod autem Iovis erat, in coelo inter Deos agit.

ΔΙΟΓ. Σαφῶς νῦν μανθάνω· δύο γὰρ, Φῆς, ἔτεκεν 4
ἢ Ἀλκμήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμ-
Φιτρώνῃ, τὸν δὲ παρὰ τοῦ Διὸς· ὥστε ἐλελήθετε δίδυ-
μοι ὄντες ὁμομήτριοι.

ΗΡΑ. Οὐκ, ὦ μάταιε· ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν.

ΔΙΟΓ. Οὐκ ἔστι μαθεῖν τοῦτο ῥάδιον, συνθέτους δὲ
ὄντας Ἡρακλέας, ἐκτὸς εἰ μὴ ὥσπερ ἵπποκένταυρός τις
ἦτε, εἰς ἐν συμπεφυκότες, ἄνθρωπος καὶ θεός.

ΗΡΑ. Οὐ γὰρ καὶ πάντες οὕτω σοι δοκοῦσι συγκει-
σθαι ἐκ δυῶν, ψυχῆς καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ κωλύον
ἐστὶ, τὴν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ἥπερ ἦν ἐκ Διὸς, τὸ
δὲ θνητὸν ἐμὲ παρὰ τοῖς νεκροῖς;

ΔΙΟΓ. Ἄλλ', ὦ βέλτιστε Ἀμφιτρυωνιάδῃ, καλῶς 5
ἀν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα· νῦν δὲ ἀσώματον εἰ-
δωλον εἶ· ὥστε κινδυνεύεις τριπλοῦν ἤδη ποιῆσαι τὸν
Ἡρακλέα.

Diog. Plane nunc intelligo: duos, inquis, peperit Alcme-
na sub idem tempus Hercules, hunc ex Amphitryone con-
ceptum, illum ex Iove: quippe nobis latuerat, geminos
esse vos eadem matre prognatos.

Herc. Neutiquam, inepte: is ipse ambo eramus.

Diog. Haudquaquam est ad intelligendum facile, duos
esse Hercules, eosque in unum conflatos: nisi forte quasi
Hippocentaurus aliquis eratis, in unum coaliti homo &
Deus.

Herc. Non ergo omnes sic tibi videntur componi ex bi-
nis, anima & corpore? quid igitur impedit, quo minus
anima sit in coelis, quae erat ex Iove, ego autem mortalis
illa pars apud mortuos?

Diog. Sed optime Amphitryoniades, per ista commode
dixisses, si corpus fores: nunc incorporeum es simulacrum;
adeo ut periculum sit, ne triplicem iam conficias Herculem.

ΗΡΑ. Πῶς τριπλοῦν;

ΔΙΟΓ. Ὡδέ πως· εἰ γὰρ ὁ μὲν τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἶδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίνεται. καὶ σκόπει, ὅν τινα δὴ πατέρα τρίτον ἐπινοήσεις τῷ σώματι.

ΗΡΑ. Θρασύς τις εἶ, καὶ σοφιστής· τίς δὲ καὶ ὧν τυγχάνεις;

ΔΙΟΓ. Διογέους τοῦ Σινωπέως εἶδωλον. αὐτὸς δὲ σὺ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὅμηρου, καὶ τῆς τοσαύτης ψυχρολογίας καταγελῶν.

10 Ψυχρολογίας) *Ἦτοι ψευδολογίας. G.

Herc. Quid ita triplicem?

Diog. Hunc fere in modum: si unus aliquis in coelo sit, alter tu scilicet, qui nobiscum verfaris, illius simulacrum, tum corpus in Oeta iam in cineres solutum, tria nimirum ista habentur: atque adeo vide, quem tertium patrem inventurus sis corpori.

Herc. Te hominem audacem & sophistam! quis tandem es?

Diog. Diogenis Sinopenfis umbra: ipse autem non profecto inter Deos immortales, sed cum manium praestantissimis verfor, Homerum tamque frigidas eius fabulationes deridens.

XVII.

MENIPPOT KAI TANTALOT.

1 MEN. ΤΙ κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρῃ, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐστάς;

MENIPPI ET TANTALI.

Men. Quid ploras, Tantale? quidve temet ipse commiseraris ad lacum adstans?

TAN. Ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ δίφου.

MEN. Οὕτως ἀργὸς εἶ, ὥς μὴ ἐπικύψας πιεῖν, ἢ καὶ ἡ Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρί;

TAN. Οὐδὲν ὄφελος, εἰ ἐπικύψαμι· θεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὴν προσιόντα αἰσθεται με· ἦν δέ ποτε καὶ ἀρυσώμαι, καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, οὐ θαναῶ βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαρρῦεν οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτὸς ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χειρὰ μου.

MEN. Τεράστιόν τι πάσχεις, ὦ Τανταλε. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί γὰρ καὶ δέη τοῦ πιεῖν; οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδία που τέθαπται, ὅπερ καὶ πεινῇν καὶ διψῇν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ πῶς ἀν' ἐτι ἡ διψῶς, ἢ πίνεις;

TAN. Τοῦτ' αὐτὸ ἡ κόλασις ἐστί, τὸ διψῇν μου τὴν ψυχὴν ὥς σῶμα οὔσαν.

MEN. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω πιστεύσομεν, ἐπεὶ Φῆς

Tant. Quia, Menippe, enecor siti.

Men. Itane piger es, ut ne corpore quidem inclinato bibas, sive magis etiam hauriendo cava manu?

Tant. Nihil iuvat, si pronus procumbam: fugit enim aqua, ubi accedentem me fenserit: quod si quandoque hausero, orique admoveo, simul ac rigavi extrema labia, statim per digitos dilapsa nescio quomodo iterum destituit siccam manum meam.

Men. Portentosum quiddam tibi contingit, Tantale. Verum dic mihi, quid tantopere indiges potu? etenim corpus non habes: quin illud in Lydia alicubi humatum est, cui & esuriendi & sitiendi facultas inerat: tu vero iam anima quo tandem pacto amplius aut sitias aut bibas?

Tant. Ea ipsa re constat supplicium meum, ut siti alliciat anima mea velut corpus.

Men. Sed id quidem ita esse credemus, quandoquidem ais

τῷ δίψει κολάζεσθαι. τί δ' οὖν σοι τὸ δεινὸν ἔσται; ἡ δέ-
 dias, μὴ ἐνδεΐα τοῦ ποτοῦ ἀποθάνης; οὐχ ὁρῶ γὰρ ἄλλον
 μετὰ τούτον ἄδην, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον.

TAN. Ὅρθῶς μὲν λέγεις. καὶ τοῦτο δ' οὖν μέρος τῆς
 καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μὴδὲν δεόμενον.

MEN. Ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ
 δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου γε ἐλλεβόρου ἢ Δία, ὅστις
 τούναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυττῶντων κυνῶν δεδηγμένοις
 πέπονθας, οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβημένος.

TAN. Οὐδὲ τὸν ἐλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι
 πιεῖν, γένοιτό μοι μόνον.

MEN. Θάρρει, ὦ Τάνταλε, ὥς οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος
 πίεται τῶν νεκρῶν ἀδύνατον γάρ· καίτοι οὐ πάντες, ὥς-
 περ σὺ, ἐκ καταδίκης δίψῳσι, τοῦ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ
 ὑπομένοντος.

. 9 Οὐ τὸ ὕδωρ) Ἀπὸ γὰρ λυττῶντος κυνὸς δαχθεὶς δειλιά τὸ ὕδωρ. *Gi-*
fitim tibi poenam esse impositam: quid tamen hinc tibi mo-
lesti accidet? an metuis, ne inopia potus moriari? equidem
non video alium post huncce orcum, aut mortem, qua fun-
di hinc alterum in locum migremus.

Tant. Recte tu quidem loquere: at illud ipsum est pars
 poenae, ut desiderem bibere nullius potus indigus.

Men. Ineptis, Tantale, & revera potu indigere videris;
 mero scilicet, ita me Iuppiter amet, helleboro, qui con-
 traria ratione atque illi, quos rabiosi canes momorderint,
 affectus sis, non aquam sed sitim abhorrens.

Tant. Ne helleborum quidem, Menippe, renuo bibere:
 hoc mihi modo contingat.

Men. Bono esto animo, Tantale: nam nec tu, neque
 alius quisquam bibit mortuorum: hoc enim fieri nequit.
 Haud omnes sane, quemadmodum tu, ex inflata poena
 fitiunt, aqua eos fugiente.

XVIII.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

MEN. ΠΟΥ δὲ οἱ καλοὶ εἰσιν, ἢ αἱ καλαί, ὦ Ἑρμῆ; ἢ
ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα.

ERM. Οὐ σχολὴ μοι, ὦ Μένιππε· πλὴν κατ' ἐκείνο
αὐτὸ ἀπόβλεψον, ὡς ἐπὶ τὰ δεξιά, ἔνθα Ὑάκινθος τέ
ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς,
καὶ Τυρὼ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλως, τὰ ἀρ-
χαῖα κάλλη πάντα.

MEN. Ὅσα μόνον ὄρω, καὶ κρανία, τῶν σαρκῶν
γυμνά, ὅμοια τὰ πολλά.

ERM. Καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ
θαυμάζουσι, τὰ ὅσα, ὧν σὺ ἔοικας καταφρονεῖν.

MEN. Ὅμως τὴν Ἑλένην μοι δεῖξον· οὐ γὰρ ἂν δια-
γνοίην ἔγωγε.

3 Νέηλυν ὄντα) Νέηλως, ὃ νεωστὶ ἐλθάν. V.

MENIPPI ET MERCURII.

Men. **U**B I autem pulchri sunt & pulchrae, Mercuri? viae
ducem te mihi praebe, quippe hospiti & novo advenae.

Merc. Otium mihi non est, Menippe: atamen eo respi-
ce, quasi ad dextram: ibi Hyacinthus est, & Narcissus, &
Nireus, & Achilles, & Tyro, & Helena, & Leda; sum-
matim, verustae formae omnes.

Men. Ego ossa tantum video & crania carnibus nudata,
similia pleraque.

Merc. Atqui illa sunt, quae omnes poetae admirantur,
ossa, quorum tu contemptum prae te ferre videris.

Men. Attamen Helenam mihi monstra: etenim ego qui-
dem non dignoverim.

ΕΡΜ. Τούτῃ τὸ κραιόν ἢ Ἑλένη ἐστίν.

- 2 ΜΕΝ. Εἴτα αἱ χίλια νῆες διὰ τούτα ἐπληρώθησαν ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἑλληγές τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν;

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναῖκα; ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι Τοιγὶδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν· ἐπεὶ καὶ τὰ ἀνὴρ ξηρὰ ὄντα εἴ τις βλέποι ἀποβεβληκότα τὴν βαφὴν, ἀμορφα δηλονότι αὐτῷ δοξεῖ· ὅτε μέντοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τὴν χοῖαν, κάλλιστα ἐστίν.

ΜΕΝ. Οὐκοῦν τούτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος οὕτως ὀλιγοχραίου, καὶ ῥαδίως ἀπανθοῦντος πονοῦντες.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖν

7 Καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι } Ὅμηρος,
Οὐ γέμισις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Τοιγὶ δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. V.

Merc. Istud cranium est Helena.

Men. Et mille navium classis propter illud instructa fuit ex tota Graecia, totque ceciderunt Graeci & barbari, urbiumque tantus numerus internecione periit?

Merc. At non vidisti, Menippe, mulierem vivam: scilicet ipse dixisses non indignum fuisse nec vitio vertendum, talem ob feminam multum tempus aerumnas pati: enimvero flores arefactos si quis intueatur amisso colore, forma nimirum ipsi carere videbuntur; at quando florent, coloremque nativum habent, pulcherrimi sunt.

Men. Atqui illud, Mercuri, demiror, non intellexisse Achivos de re tam brevis aetatis tamque facile deflorescente se laborare.

Merc. Otium mihi non est, Menippe, philosophari te

σοι. ὥστε ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐβέλης, κείσο καταβαλὼν σεαυτόν. ἐγὼ δὲ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη μετελεύσομαι.

cum: quare delecto loco, ubicunque velis, iace prostrato corpore: ego vero alios mortuos iam arcessam.

XIX.

ΑΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ, ΜΕΝΕΛΑΟΥ
ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ.

ΑΙΑΚ. ΤΙ ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλένην προσ-
πεσών;

ΠΡΩΤ. Ὅτι διὰ ταύτην, ὦ Αἰακέ, ἀπέθανον, ἡμι-
τελῇ μὲν τὸν δόμον καταλιπὼν, χήραν τε τὴν νεόγα-
μον γυναῖκα.

ΑΙΑΚ. Αἰτίῳ ταῦνυν τὸν Μενέλαον, ὅστις ὑμᾶς ὑπὲρ
ποιαύτης γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν.

ΠΡΩΤ. Εὖ λέγεις· ἐκεῖνόν μοι αἰτιατέον.

MEN. Οὐκ ἐμέ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν
Πάριν, ὃς ἐμοῦ τοῦ ξένου τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα τὰ

ΑΕΑCΙ, ΠΡΟΤΕCΙΛΑΙ, ΜΕΝΕΛΑΙ,
ΑC ΡΑΡΙΔΙC.

Aeac. QUID strangulas, o Protefilaë, Helenam, impetu
in eam facto?

Prot. Quod propter eam, Aeace, interii, imperfecta do-
mo relicta, & vidua, quae modo fuerat nupta, uxore.

Aeac. Incusa igitur Menelaum, qui vos talis mulieris
causa in Troiam duxit.

Prot. Bene mones: is ergo mihi reus est agendus.

Men. Non ego, vir optime, sed iustius Paris, qui mei
hospitis uxore praeter omne ius ac fas rapta se proripuit:

δίκαια ὥχετο ἀρπάσας. οὗτος γὰρ οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνου, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιος ἄγχεσθαι, τοσούτοις θανάτου αἴτιος γεγενημένος.

ΠΡΩΤ. Ἀμεινον οὕτω. σέ τοιγαροῦν, ὦ Δύσπαρι, οὐκ ἀΨήσω ποτὲ ἀπὸ τῶν χειρῶν.

ΠΑΡ. Ἀδिका ποιών, ὦ Πρωτεσίλαε, καὶ ταῦτα ὁμότεχρον ὄντα σοί· ἐρωτικός γὰρ καὶ αὐτός εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι· ᾗσθα δέ, ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι, καὶ τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐβέλῃ· καὶ ἀδύνατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ.

2 ΠΡΩΤ. Εὖ λέγεις. εἶπε οὖν μοι τὸν Ἐρωτα ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατὸν ἦν.

ΑΙΑΚ. Ἐγὼ σοι καὶ περὶ τοῦ Ἐρωτος ἀποκρινοῦμαι τὰ δίκαια. Φήσει γὰρ αὐτὸς μὲν τοῦ ἔραν τῷ Πάριδι ἴσως γεγενῆσθαι αἴτιος, τοῦ θανάτου δέ σοι οὐδένα ἄλλον, ὦ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτὸν· ὃς ἐκλαβόμενος τῆς νεογά-

hic enim non a te solo, verum ab omnibus Graecis ac barbaris dignus est strangulari, ut qui tot hominibus mortis exstiterit causa.

Prot. Ita quidem praestat; atque adeo te, inominate Pari, non dimittam unquam e manibus.

Par. Iniusta feceris, Protefilaë, idque in eum, qui artem eandem ac tu colit; nam & ipse sum deditus amori, ab eodemque Deo occupatus: scis autem involuntarium esse quiddam, Deumque aliquem nos agere, quocumque velit, cui non possit resisti.

Prot. Vera dicis. Utinam ergo mihi Amorem hic comprehendere detur!

Aeac. At ego apud te causam Amoris etiam agam: dixerit enim, amandi se Paridi fortasse exstitisse causam; mortis vero tibi neminem alium, Protefilaë, quam temet ipsum, qui oblitus novae nuptae uxoris, ubi appellebatur ad Troa-

μου γυναικός, ἐπεὶ προσεφέρεσθε τῇ Τρώαδι, οὕτω φιλοκινδύνως καὶ ἀπονενημένως προεπηήσας τῶν ἄλλων, δοξῆς ἔρασθεῖς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες.

ΠΡΩΤ. Οὐκοῦν καὶ ὑπὲρ ἑμαντοῦ σοι, ὦ Αἰακὲ, ἀποκρινοῦμαι δικαιοτέρα. οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἡ Μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς οὕτως ἐπικεκλῶσθαι.

ΑΙΑΚ. Ὅρθῶς. τί σὺν τούτους αἰτιά;

dem, tam audacter & desperate ante alios exsiluisti gloriae cupiditate ductus, ob quam primus in escensu occubuisti.

Πρωτ. Enimvero pro me tibi, Aeace, respondebo aequiora: non enim ego istorum causa, sed fatum, fatalisque staminis ab initio vitam hominum temperantis necessitas.

Aeac. Recte. Quid igitur istos accusas?

XX.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ.

ΜΕΝ. ΠΡΟΣ τοῦ Πλούτωνος, ὦ Αἰακὲ, περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾧδου πάντα.

ΑΙΑΚ. Οὐ ῥάδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μὲν τοι κεΦαλαιώδῃ, μάνθανε· οὕτως μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα, καὶ τὸν πορθμέα ταῦτον, ὅς σε διεπέρασε καὶ τὴν

² Πρὸς τοῦ Διονύσου) Ἐν ἄλλῃ, ^{ibid.} Περιήγησαι) Εἰς λεπτόν Πρὸς Πλούτωνος. G. διήγησαι. V.

ΜΕΝΙΠΡΙ ΕΤ ΑΕΑCΙ.

Μεν. **P**ER Plutonem, Aeace, quaeso comes mihi monstra, quae in Orco sunt, omnia.

Aeac. Haud pronum est, Menippe, omnia: quaecunque tamen praecipua summatim percurri possunt, discite: hunc esse Cerberum nosti, portitoremque illum, qui te trans-

λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη ἐώρακας ἐσιῶν.

MEN. Οἶδα ταῦτα, καὶ σέ, ὅτι πυλωρεῖς καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἑρινῦς τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς πάλαι δείξον, καὶ μάλιστα τοὺς ἐπισήμους αὐτῶν.

ΑΙΑΚ. Οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος δ' Ἀχιλλεύς, οὗτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον, ἔπειτα Ὀδυσσεύς. εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

2 MEN. Βαβαῖ, Ὅμηρε, οἶά σοι τῶν ραψωδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἐρρίπται ἄγνωστα, καὶ ἄμορφα, κἀνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. οὗτος δὲ, ὦ Αἰακέ, τίς ἐστι;

ΑΙΑΚ. Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖσος, καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπαλος· ὃ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας· ἐκείνος δὲ Ξέρξης.

MEN. Εἶτα σέ, ὦ κάβαρμα, ἡ Ἑλλὰς ἔφοριττε ζευ-

2 Καὶ τὸν βασιλέα εἶδον) Τὸν Πλούτωνα. V.

4 Ἐνόςζους) Ἐπισήμους. G.

13 Σαρδανάπαλος) Λέγεται Σαρδανάπαλος κατὰ τινὰς μὲν Ἑρμαφρόδιτος, κατὰ τινὰς οὐ τρυφίρατος. V.

vexit: & lacum & Pyriphlegethontem iam vidisti, quando haec loca intrabas.

Men. Scio ista, & te custodem esse portae infernalis: regem porro vidi & Erinnyas. Verum homines mihi veteres illos ostende; atque inprimis eorum insignes.

Aeac. Hic Agamemnon; ille Achilles; iste propius aliquanto Idomeneus: tum Ulysses, deinde Ajax, & Diomedes, & praestantissimi Graecorum.

Men. Papae, Homere, qualia tibi eximia carminum tuorum decora humi iacent abiecta, ignota, informia, pulvis cuncta, nugaeque magnae, imbecilla vere capita! Hicce autem, Aeace, quis est?

Aeac. Cyrus est: hic autem Croesus; atque apud eum Sardanapalus; qui super istos, Midas: ille vero Xerxes.

Men. Et te, purgamentum hominis, horrescebat Graec-

γνῶντα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὀρέων πλεῖν ἐπιθυμοῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι τὸν Σαρδανάπαλον δὲ, ὦ Αἰακὲ, πατάξαι μοι κατὰ κόρρης ἐπίτρεψον.

ΑΙΑΚ. Μηδαμῶς· διαβρύψεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν.

ΜΕΝ. Οὐκοῦν ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι.

ΑΙΑΚ. Βούλεις σοὶ ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς;

ΜΕΝ. Νῆ Δία γε.

ΑΙΑΚ. Πρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί.

ΜΕΝ. Χαῖρε, ὦ Εὐφορβε, ἢ Ἀπαλλον, ἢ ὅ, τι ἀνέλελγες.

ΠΥΘ. Νῆ καὶ σύ γε, ὦ Μένιππε.

ΜΕΝ. Οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι;

ΠΥΘ. Οὐ γάρ· ἀλλὰ φέρε ἰδὼ εἶτι σοι ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει.

cia iungentem Hellespontum, perque montes navigare desiderantem? Qualis autem & Croesus est! at Sardanapalo, Aeace, ut alapam in caput impingam, permitte mihi.

Aeac. Neutiquam: diffringes enim cranium ipsius molle ac muliebre.

Men. Enimvero conspuam omnino effeminatum istum.

Aeac. Vin' tibi demonstrem etiam sapientes?

Men. Ita per Iovem.

Aeac. Primus hicce tibi Pythagoras est.

Men. Salve, Euphorbe, aut Apóllo, aut quocunque nomine velis appellari.

Pyth. Sane tu quoque, Menippe.

Men. Non tibi aureum femur amplius est?

Pyth. Non quidem: verum age videam, si quid tibi ad edendum paratum pera habet.

MEN. Κυάμους, ὦ γαβέ ὥστε οὐ τοῦτό σοι ἐδώδιμον.

ΠΥΘ. Δὸς μόνον ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα. ἔμαθον γάρ, ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκίων ἐνθάδε.

4 ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκестίδου, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος καὶ παρ' αὐτοὺς, Πιττακὸς καὶ οἱ ἄλλοι ἑπτὰ δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὁράς.

MEN. Ἄλυτοι οὗτοι, ὦ Αἰακὲ, μόνοι καὶ Φαιδρὸι τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδοῦ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ ταῖς Φλυκταίναις ὅλος ἐξηθηκῶς, τίς ἐστιν;

ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεφτος ἀπὸ τῆς Αἰτνῆς παρών.

MEN. Ὡ χαλκόπου βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες;

ΕΜΠ. Μελαγχολία τις, ὦ Μένιππε.

MEN. Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενσοξία, καὶ τύφος,

3 Ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι) Κυάμους, βουλευταὶ βουλὰς κατασκευάζον. V. φηφους, αἷς χράμινται οἱ παλαιοὶ 10 Ἐξηθηκῶς) Ἐκέρτατας. G.

Men. Fabas, optime, quae quidem edules tibi non sunt.

Pyth. Praebe tantum: alia sunt apud mortuos decreta: etenim didici nihil hic esse simile fabis & capribus parentum.

Aeac. Hicce autem Solon Execestidae filius, & Thales ille, iuxtaque eos Pittacus ceterique: septem vero sunt cuncti, uti vides.

Men. Hi tristitiae immunes, Aeace, soli ceterorum, atque hilares. Iste vero cinere plenus velut subcinericus panis, qui pustulis totus effloruit, quis est?

Aeac. Empedocles, Menippe, qui semicoctus huc advenit.

Men. O optime tu, aereis indute calceis, quid causae fuit, cur ipse te in Aetnae crateras immitteres?

Emp. Atra quaedam bilis, Menippe.

Men. Nullo pacto; sed vana gloria, & superbiae tumor,

καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς κρη-
πίσιν οὐκ ἀνάξιον ὄντα. πλὴν ἀλλ' οὐδέν σε τὸ σόφισμα
ᾧησεν· ἐΦωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δὲ, ὦ Αἰακὲ,
ποῦ ποτε ἄρά ἐστιν;

ΑΙΑΚ. Μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους ἐκείνος λη-
ρεῖ τὰ πολλά.

ΜΕΝ. Ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἶπου ἐνθάδε
ἐστίν.

ΑΙΑΚ. Ὅρας τὸν Φαλακρόν;

ΜΕΝ. Ἄπαντες Φαλακροὶ εἰσιν· ὥστε πάντων ἀν εἶη
τοῦτο τὸ γνῶρισμα.

ΑΙΑΚ. Τὸν σιμὸν λέγω.

ΜΕΝ. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε;

ΜΕΝ. Καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες.

ΣΩΚ. Τί τὰ ἐν Ἀθήναις;

ΜΕΝ. Πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ τά-

1 Κόρυζα) Μαρία· τῶν γὰρ ἀνοήτων ἐκ τῶν ῥίται μύζαι τρέχουσι. G.

& multa stultitia: haec te scilicet exustularunt cum ipsis
crepidis haud indignum: attamen nihil te callidum commen-
tum iuuit; patuit enim, esse te mortuum. Socrates vero,
Aeace, ubi tandem est?

Aeac. Cum Nestore & Palamede ille nugatur plerumque.

Men. Vellem tamen eum videre, sicubi hic esset.

Aeac. Viden' istum calvum?

Men. Omnes utique sunt calvi: idque adeo omnium fue-
rit indicium.

Aeac. At simum istum dico.

Men. Hoc etiam perinde simile: cuncti enim simi.

Socr. Mene quaeris, Menippe?

Men. Maxime, Socrates.

Socr. Quid agitur Athenis?

Men. Multi iuvenum philosophari se praedicant: & ha-

γε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαντό
της, ἄκροι Φιλόσοφοι.

ΣΩΚ. Μάλα πολλοὺς εἶρακα.

MEN. Ἀλλὰ εἶρακας, οἶμαι, οἷος ἦκε παρὰ σοὶ Ἀ-
ρίστιππος, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀποπνέων μύρου
ὁ δὲ τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύειν ἐκμαθών.

ΣΩΚ. Περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν;

MEN. Εὐδαίμων, ὧ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἴ τά γε
ταῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶονταὶ ἄνδρα γεγε-
νησθαι, καὶ πάντα ἔγνωκεναι, καὶ ταῦτα (δεῖ γὰρ,
οἶμαι, τὰληθές λέγειν) οὐδὲν εἰδότα.

ΣΩΚ. Καὶ αὐτὸς ἐφασκον ταῦτα πρὸς αὐτούς· οἱ δὲ
εἰρωνείαν ὥντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

6 MEN. Τίνες δὲ οὗτοί εἰσιν οἱ περὶ σέ;

ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὧ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ
τοῦ Κλεινίου.

6 Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους) 15 Ὁ τοῦ Κλεινίου) Ἀλκιβιά-
Διονυσίους λέγει, πρὸς οὓς Πλάτων δηρ. V.
ἐπορεύετο. G.

bītus quidem atque incessus si spectaverit aliquis, summi
philosophi.

Socr. Valde multos vidi.

Men. At vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus,
atque ipse Plato: ille unguentum spirans; hic colere Sicu-
los tyrannos edoctus.

Socr. De me vero quid sentiunt?

Men. Felix, Socrates, es homo ista quidem parte: omnes
adeo te admirabilem existimant virum fuisse, & cuncta sci-
visse, idque (est enim, ut puto, veritas dicenda) nihil
scientem.

Socr. Equidem affirmabam hoc ipsum apud eos: illi me-
ram ironiam interpretabantur factum meum.

Men. Quinam hi circa te sunt?

Socr. Charmides, Menippe, & Phaedrus, Cliniaeque filius.

MEN. Εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι κἀνταῦθα μέτει τὴν
 σαυτοῦ τέχνην, καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν.

ΣΩΚ. Τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλη-
 σίον ἡμῶν κατακέισο, εἰ δοκεῖ.

MEN. Μὰ Δι', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ, καὶ Σαρδανά-
 παλον ἄπειμι, πλησίον οἰκήσων αὐτῶν. ἔοικα γοῦν οὐκ
 ὀλίγα γελάσσεσθαι, οἰμωζόντων ἀκούων.

ΑΙΑΚ. Καὶ γὰρ ἤδη ἄπειμι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν
 λάβῃ διαφυγών. τὰ πολλὰ δ' ἑσταῦθις ὄψει, ὦ Μένιππε.

MEN. Ἀπιθί· καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ, ὦ Αἰακέ.

Men. Bene factum, Socrates, ut qui & hicce colas ar-
 tem tuam, neque despicias pulchros.

Socr. Nam quid aliud iucundius agam? Verum prope nos
 recumbe, si videtur.

Men. Nequaquam: ad Croesum enim & Sardanapalum
 abeo proxime illos habitaturus: videor equidem non pa-
 rum risurus plorantes eos audiens.

Aeac. Iamque ego abeo, ne quis mortuorum clam no-
 bis effugiat: plura in posterum vives, Menippe.

Men. Abi modo: haec enim ipsa sunt fatis, Aeace.

XXI.

MENIPPOT KAI KERBEROT.

MEN. Ω ΚΕΡΒΕΡΕ, συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι, κύων ἔ
 καὶ αὐτὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷος ἦν ὁ Σω-
 κράτης, ὁπότε κατῆκει πρὸς ὑμᾶς· εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα

MENIPPI ET CERBERI.

Men. CERBERE, nam cognatus sum tibi, quippe canis
 & ipse, dic mihi per Stygem, qualis esset Socrates, quan-

μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὅπότε ἐβέλους.

ΚΕΡΒ. Πόρρωθεν μὲν, ὦ Μένιππε, παντάπασιν ἐδόκει ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ προσίεναι, καὶ οὐ πάνυ δεινέειν τὸν θάνατον δοκῶν· καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἐστῶσιν ἐβέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἰς τὸν χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζῴον, καὶ γὰρ ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν δακῶν τῷ κωνεῖῳ κατέσπασα τοῦ ποδός, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδιὰ ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγένετο.

- 2 ΜΕΝ. Οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἀνθρώπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τοῦ πράγματος;

ΚΕΡΒ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπέπερ ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶρα, κατεθρασύνετο, ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωνται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως,

3 Ὡ Μένιππε....) Γρ. ὦ Μένιππε, εἰδὲκε ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ προσίεναι, καὶ οὐ πάνυ δεινέειν τὸν θάνατον. Οὕτως τὸ καίμενον. G.

do descendebat ad vos: par est, te Deum scilicet non latrare solum, sed & humano more loqui, cum velis.

Cerb. E longinquo, Menippe, omnimodis videbatur constanti & imperterritito vultu accedere, neque valde reformidare mortem, idque ipsum significare iis, qui extra ostium stabant, velle. Verum postquam se demisit intra hiatum infernae domus, & vidit caliginem, atque ego cunctantem adhuc cicutae morfu correptum detraxi pede, sicut infantes eiulabat, suos liberos deslebat, in omnesque formas mutabatur.

Men. Ergo subdolanus erat hic homo sophista, nec revera contemnebat mortem?

Cerb. Minime: sed ubi necessariam animadvertit, audacter sese offerebat, quasi scilicet non invitus subiturus, quod omnino oportebat pati, ut eum admirarentur spectatores.

περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ στομίου τολμηροὶ, καὶ ἀνδρείοι· τὰ δ' ἐνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής.

MEN. Ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι ἔδοξα;

KERB. Μόνος, ὦ Μένιππε, ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογένης πρὸ σοῦ· ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσθίετε, μηδ' ὠβούμενοι, ἀλλ' ἐβελούσιοι, γελῶντες, οἰμῶξιν παραγγείλαντες ἅπασιν.

In summa de omnibus quidem eiusmodi dicere possim, Usque ad ostium audaces ac fortes: ubi intus penetratum est, documentum timoris manifestum.

Men. Ego vero quomodo tibi descendisse visus sum?

Cerb. Solus, Menippe, ut dignum erat genere, ac Diogenes ante te; quia non coacti intrabatis, neque impulsī, sed voluntarii, ridentes, plorare iubentes cunctos.

XXII.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΧΑΡ. ΑΠΟΔΟΣ, ὦ κατάρατε, τὰ πορθημῖα. I

MEN. Βόα, εἰ τοῦτό σοι ἥδιον, ὦ Χάρων.

ΧΑΡ. Ἀπόδος Φημὶ, ἀνθ' ὧν σε διεπορθημευσάμην.

MEN. Οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος.

2 Ἀπόδος) Ἀπίλυς, solve. G.

CHARONTIS, MENIPPI, ET MERCURI.

Char. REDDE, scelerate, portorium.

Men. Vociferare, si id tibi adlubescit, Charon.

Char. Redde, inquam, pro eo, quod te transvexi.

Men. Haud acceperis ab eo, qui non habet.

Lucian. Vol. II.

O

XAP. Ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων;

MEN. Εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἔχω.

XAP. Καὶ μὴν ἄγξω σε νῆ τὸν Πλούτωνα, ὧς μισαρὲ, ἢ μὴ ἀποδῶς.

MEN. Καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σου πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον.

XAP. Μάτην οὖν ἔση πεπλευκῶς τοσοῦτον πλοῦν.

MEN. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὅς με παρέδωκέ σοι.

2 EPM. Νῆ Δία ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτί-
νειν τῶν νεκρῶν.

XAP. Οὐκ ἀποστήσομαί σου.

MEN. Τούτου γε ἔνεκα νεωλκήσας τὸ πορβμεῖον πα-
ράμενε· πλὴν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις;

XAP. Σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὡς κομίζεин δέον;

10 Ὑπερεκτίειν τῶν νεκρῶν.) Ὑπὲρ τῶν νεκρῶν δίδοιαι. G.

Char. Estne aliquis, qui obolum non habeat?

Men. An alius aliquis, haud scio: de me vero, non habeo.

Char. Enimvero fauces tibi praecludam, detestande, nisi dederis.

Men. Ego contra baculo tibi percussum dissolvam cran-
nium.

Char. Frustra igitur navigaveris tam longam naviga-
tionem.

Men. Mercurius pro me tibi solvat, qui me tradidit tibi.

Merc. Per Iovem, belle mecum agatur, si mortuorum
etiam vice solvendum mihi sit.

Char. Missum te non faciam.

Men. Quod ad istam quidem rem attinet, vel subducto
navigio assiduus esto flagitator: attamen quod non habeo,
qui tandem accipias?

Char. Tu nesciebas, obolum esse tibi apportandum?

MEN. Ἦδειν μὲν, οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν;

XAP. Μόνος οὖν αὐχήμενος προῖκα πεπλευκέναι;

MEN. Οὐ προῖκα, ὦ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἠτλησα, καὶ τῆς κόπης ἐπελαβόμεν, καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν.

XAP. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ πορθημῖα· τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ· οὐ γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

MEN. Οὐκ οὖν ἀπάγαγέ με αὐθις ἐς τὸν βίον. 3

XAP. Χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω.

MEN. Μὴ ἐνόχλει οὖν.

XAP. Δεῖξον τί ἐν τῇ πῆρᾳ ἔχεις.

MEN. Θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἑκάτης τὸ θεῖπνον.

XAP. Πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ, τὸν κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦν, τῶν ἐπιβατῶν ἀ-

Men. Sciebam equidem, nec tamen habebam: quid ergo? propterea ne oportebat non mori?

Char. Solus igitur gloriabere gratis te navigasse?

Men. Non gratis, vir optime: etenim antiā duxi, & remum, & unus omnium vectorum non plorabam.

Char. Nihil ista faciunt ad portorium: obolum persolvere te decet: neque enim fas est aliter fieri.

Men. Quin ergo me rurtus abduc in vitam.

Char. Pulchre sane; ut plagas insuper eapropter ab Aea-co accipiam.

Men. Ergo desiste negotium facessere.

Char. Ostende, quid in pera geras.

Men. Lupinos, si lubet, & Hecatae coenam.

Char. Unde istum nobis, Mercuri, canem adduxisti? & qualia fabulabatur inter navigandum, vectores omnes

πάντων καταγελῶν, καὶ ἐπισκώπτων, καὶ μόνος ἔδων,
οἰμωζόντων ἐκείνων.

ΕΡΜ. Ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὅποιον ἄνδρα διεπάρθμευ-
σας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κούδενός αὐτῷ μέλει. οὐτός
ἔστιν ὁ Μένιππος.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτέ.

ΜΕΝ. Ἄν λάβῃς, ὦ βέλτιστε· δῖς δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

deridens, & iocis incessens, solus cantans iis gementibus.

Merc. Nescis, Charon, qualem virum transvexeris? li-
berum exacte, quique neminem curet. Hicce est Menippus.

Char. At si te unquam prehendero.

Men. Si prehenderis, vir optime: bis quidem me non capias.

XXIII.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ.

ΠΡΩΤ. Ω ΔΕΣΠΟΤΑ, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέτερε
Ζεῦ, καὶ σὺ, Δήμητρος θύγατερ, μὴ ὑπερίδητε δέησιν
ἐρωτικὴν.

ΠΛΟΥΤ. Σὺ δὲ τίνος δέη παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὢν τυγ-
χάνεις;

ΠΡΩΤ. Εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου, Φυλά-
κιος, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶτος ἀποβα-

PLUTONIS ET PROTESILAI.

Prot. O domine, & rex, nosterque Iuppiter, & tu Ce-
reris nata, ne spreveritis petitionem amatoriam.

Plut. Quid tibi vis a nobis fieri? aut quis tandem homo es?

Prot. Sum Protesilaus Iphicli filius, Phylacius, commi-
lito Achivorum, quique primus eorum, qui ad Ilium ve-

νῶν τῶν ἐπ' Ἰλίου. δέομαι δὲ ἀφθεῖς πρὸς ὀλίγον ἀναβιῶναι πάλιν.

ΠΛΟΥΤ. Τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρῶσι· πλὴν οὐδεὶς ἂν αὐτῶν τύχη.

ΠΡΩΤ. Ἄλλ' οὐ τοῦ ζῆν, Αἰδωνεῦ, ἐρῶ ἔγωγε, τῆς γυναικὸς δέ, ἣν νεόγαμον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλπὼν, ὠχρόμην ἀποπλέων· εἶτα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ἀπαβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος. ὁ οὖν ἔρως τῆς γυναικὸς οὐ μετρίως ἀπακναίει με, ὦ δέσποτα, καὶ βούλομαι καὶ πρὸς ὀλίγον ἀφθεῖς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ἔπιες, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδωρ;

ΠΡΩΤ. Καὶ μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπερ-εγκον ἦν.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκοῦν περίμενον· ἀφίξεται γὰρ ἐκείνη ποτὲ, καὶ οὐδὲν σε ἀνελθεῖν δεήσει.

perunt, interii: oro autem, ut, accepto in breve tempus commeatu, in vitam redire mihi liceat.

Plut. Istum amorem, Protefilaë, omnes mortui amant: quo tamen eorum nemo potitur.

Prot. Equidem non vivendi, Pluto, amore teneor, sed uxoris, quam novam nuptam adhuc in thalamo dereliqui, consensaque navi me proripui: deinde miser, dum in litus exponimur, Hectoris manu cecidi. Exinde amor uxoris non mediocriter me contabefacit, domine: velimque vel paululo tempore conspectus ab ea descendere denuo.

Plut. Non tu bibisti, Protefilaë, Lethes aquam?

Prot. Maxime, domine: sed amor meus vim Lethæi liquoris vehementiæ magnitudine vincebar.

Plut. Quin ergo mane atque expecta: aderit illa aliquando; neque tu, ut ad superos evadas, necesse habebis.

ΠΡΩΤ. Ἄλλ' οὐ Φέρω τὴν διατριβὴν, ᾧ Πλούτων' ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἷσθα οἷον τὸ ἐρᾶν ἔστιν.

ΠΛΟΥΤ. Εἴτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρούμενον;

ΠΡΩΤ. Οἴμαι πείσειν καὶ κείνην ἀκολουθεῖν παρ' ὑμᾶς· ὥστε ἀνθ' ἑνὸς δύο νεκρῶς λήψῃ μετ' ὀλίγον.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ θέμις γενέσθαι ταῦτα, οὐδὲ ἐγένετο πώποτε.

3 ΠΡΩΤ. Ἀναμνήσω σε, ᾧ Πλούτων' Ὀρφεὶ γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην παρέδοτε, καὶ τὴν ὁμογενῇ μου Ἀλκηστίῳ παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι.

ΠΛΟΥΤ. Θωλήσεις· δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ὦν καὶ ἄμωρον τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ θανῆναι; πῶς δὲ καὶ κείνη προσήσεται σε, οὐδὲ διαγνώσκει δύναμειν; φοβήσεται γάρ, εὐ οἶδα, καὶ φεύξεται σε· καὶ μάτην ἔσῃ τοσαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς.

Prot. At non fero moram, Pluto: amore nimirum & tu ipse iam captus fuisti, & novisti, quale sit amare.

Plut. Et quid te iuvabit unum diem reviviscere, cum post paulo sis eadem lamentaturus.

Prot. Puto me persuasurum ipsi, ut comes me sequatur ad inferos: atque adeo pro uno duos mortuos recipies brevi.

Plut. Ista fieri fas non est; neque facta fuerunt unquam.

Prot. At faciam, ut reminiscare, Pluto: nam Orpheo eandem istam ob causam Eurydicen tradidistis, & confanguineae meae Alcesti commeatum dedistis Herculi gratificati.

Plut. Tunc voles cranium ita nudum & forma destitutum in conspectum formosae tuae sponsae venire? quomodo autem admittet te, quem dignoscere nequeat? immo perterrefiet, sat scio, teque fugiet; & frustra tam longam ad superos viam relegeris.

ΠΕΡΣ. Οὐκοῦν, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴαται, καὶ τὸν Ἑρμῆν κέλευσον, ἐπειδὴν ἐν τῷ Φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος ἦ, καθικόμενον ἐν τῇ ράβδῳ, νεανίαν εὐθύς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷος ἦν ἐκ τοῦ παστοῦ.

ΠΛΟΥΤ. Ἐπεὶ Περσεφόνη συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὐτῇς ποιήσον νυμφίον. σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβῶν ἡμέραν.

1 Οὐκοῦν) Τῆς Περσε- τεσιλάου. G.
φῆνης ὁ λόγος δευτέρας ὑπὲρ Πρω- 4 Παστοῦ) Θαλάμου. G.

Prof. Quin tu, marite, huic etiam incommodo medere, Mercurioque manda, ut, postquam luci redditus erit Protefilaus, eum potenti virga contactum iuvenem statim efficiat pulchrum, qualis erat ex thalamo nuptiali.

Plut. Quoniam hoc Proserpinae quoque placet, duc illum ad superos iterum, Mercuri, & redde sponsum. Tu, Protefilaë, memineris, unius diei accepisse te com meatum.

XXIV.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΤΣΩΛΟΥ.

ΔΙΟΓ. **Ω** ΚΑΡ, ἐπὶ τίνι μέγα Φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς;

ΜΑΤΣ. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπεῦ, ὅς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων, καὶ νήσους δὲ τινὰς ὑπηγαγόμεν, καὶ ἄχρι Μι-

DIOGENIS ET MAUSOLI.

Diog. **T**u Car, ob quam rem magnum spiras, omnibusque nobis praeferrī postulas?

Maus. Primum ob regnum, Sinopenfis, ut qui rex fuerim Cariae universae, imperaverim etiam Lydorum nonnullis, insulas quasdam subegerim, & Miletum usque pro-

λήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ μνημα παρμέγεβες ἔχω ἐπικείμενον, ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρὸς, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθου τοῦ καλλίστου, οἷον οὐδὲ νεῶν εὖρῃ τις ἀν' ῥαδίως. οὐ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν;

2 ΔΙΟΓ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ Φῆς, καὶ τῷ κάλλει, καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου;

ΜΑΥΣ. Νῆ Δί' ἐπὶ τούτοις.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας περὶ, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προτιμηθεῖν ἀν' τοῦ ἐμοῦ· Φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά· καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προβαίνομεν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφηρήμεθα, καὶ τὰς ῥίνας ἀποσε-

gressus pleraque Ioniae debellarim. Deinde, quia pulcher eram & magnus, belloque strenuus. Τῦμ, quod maximum est, quia Halicarnassi monumentum ingens habeo mihi impositum, quantum mortuus alius nemo; sed neque ita in speciem elegantissimam expositum, equis virisque exactissime assimilatis ex lapide pulcherrimo, quale ne templum quidem facile quis invenerit. Non tibi videor iure ob ista superbius efferri?

Diog. Ob regnum, inquis, & formam, & pondus sepulcri?

Μαυφ. Omnino ob ista.

Diog. Sed, formose Μαυsole, neque robur illud amplius, nec forma tibi adest. Quare si capiamus iudicem de pulchritudine, dicere nequeas, cur tuum cranium anteponendum sit meo: utraque calva & nuda: dentes perinde nobis prominent, oculis sumus spoliati, naresque simas gerimus. De

σιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἀλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἶεν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ Οηλοτιμείσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς ὅη τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἔστι· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὀρῶ ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφρεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

ΜΑΥΣ. Ἀνόητα σὺν μοι ἐκεῖνα πάντα, καὶ ἰσότη- 3
μος ἔσται Μαύσωλος, καὶ Διογένης;

ΔΙΟΓ. Οὐκ ἰσότημος, ὦ γενναϊότατε· οὐ γάρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμώζεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾤετο· Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. καὶ τάσον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῷ ἐρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ, τοῦ μὲν σώματος εἰ καὶ τινα τάσον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου· λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς

sepulcro autem, pretiosisque istis lapidibus, Halicarnassensibus forte conducant ad ostentandum, & ambitiosius ad peregrinos iactandum, ingens aliquod aedificium esse scilicet penes se. Tu autem, vir optime, non video, quo tibi monumentum profit; nisi hoc dixeris, te maius quam nos gestare pondus tantis lapidibus oppressum.

Maus. Infructuosa igitur ista mihi fuerint omnia, & pari honore aequabitur Mausolus ac Diogenes?

Diog. Non pari, vir praestantissime: haudquaquam. Mausolus etenim lamentabitur, recordatus eorum, quae in terra praesto fuerunt, in quibus felicitatem esse sitam ducebat: Diogenes contra deridebit ipsum. Et ille monumentum quidem suum Halicarnassi memorabit ab Artemisia uxore simul & sorore constructum. Diogenes autem corpusculi sepulcrum aliquod an habeat, est nescius, siquidem nihil eam rem curarit: verum perpetuam sapientissimis viris sui com-

βίον βεβιωκὸς ὑψηλότερον, ὡς Καρῶν ἀνδραποδωδέστα-
τε, τοῦ σοῦ μνήματος, καὶ ἐν βεβαιωτέρῳ χωρίῳ κατ-
εσκευασμένον.

memorationem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit subli-
miorem tuo, Carum abiectissimum mancipium, monumen-
to, inque tutiore loco conditam.

X X V.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

Ι ΝΙΡ. Ἰδοὺ δὴ Μένιππος οὐτοσὶ δικάσει, πότερος εὐμορ-
φότερός ἐστιν. εἰπέ, ὦ Μένιππε, οὐ καλλίων σοι δοκῶ;

MEN. Τίνες δὲ καὶ ἐστέ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ
τοῦτο εἶδέναι.

NIR. Νιρέως, καὶ Θερσίτης.

MEN. Πότερος οὖν ὁ Νιρέως, καὶ πότερος ὁ Θερσί-
της; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον.

ΘΕΡΣ. Ἐν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὁμοίός εἰμί σοι,
καὶ οὐδὲν τηλικούτον διαφέρεις, ἤλικον σε Ὅμηρος ἐκεῖ-

10 Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς) Ὁ- Ὑμνησε διαφερόντως εἰς κάλλος μετὰ
μυρος γὰρ τὸν ἐκ Σκύμνης Νιρία γε Ἀχιλλεία. V.

NIREI, THERSITAE, ET MENIPPI.

Nir. **E**CCE enim, Menippus hicce iudicabit, uter sit for-
mosior. Dic, Menippe, non pulchrior tibi videor?

Men. Quinam estis? nam prius, opinor, illud scire com-
modum est.

Nir. Nireus & Therfites.

Men. Uter ergo Nireus, uter Therfites? nondum enim
hoc manifestum.

Therf. Iam unum hoc in rem meam teneo, quod similis
sim tibi, & nihil tantopere praecellas, quantum te Ho-

νος ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν, ἀπάντων εὐμορφότατον προσει-
πών· ἀλλ' ὁ Φεξὸς ἐγὼ, καὶ ψεδνός, οὐδὲν χείρων ἐφά-
νην τῷ δικαστῇ. ὅρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὃν τινα καὶ εὐ-
μορφότερον ἦγῃ.

NIP. Ἐμέ γε τὸν Ἀγλαΐας, καὶ Χάροπος, ὃς κάλ-
λιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.

MEN. Ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος 2
ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὅσῃ ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον ταύτῃ
μόνον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι
εὐθρυπτον τὸ σὸν· ἀλαπαδὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ οὐκ ἀν-
δρῶδες ἔχεις.

NIP. Καὶ μὴν ἔραυ' Ὀμηρον, ὅποῖός ἦν, ὅποτε συνε-
στράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς.

MEN. Ὀνειράτά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, καὶ
νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν.

NIP. Οὐκοῦν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ὦ
Μένιππε;

2 Ὑιός (Μαδάρς, ἀραιόθριξ. V. 10 Ἀλαπαδόν) Ἀσθενίς. V.

merus iste caecus laudavit, omnium formosissimum appel-
lans: sed ille ego, cui caput in acutum definens, & rari
crines, nihilo inferior visus sum iudici. Expende vero, Me-
nippe, quemnam formosiores ducas?

Nir. Me certe filium Aglaiae & Charopis, qui pulcher-
rimus homo sub Ilium veni.

Men. Non quidem sub terram, ut puto, pulcherrimus
venisti; sed ossa similia; cranium autem ea re sola nimi-
rum discernatur a Therisitae cranio, quod fractu facile sit
tuum: molle enim illud & minime virile geris.

Nir. Verumtamen sciscitare Homerum, qualis, essem,
cum inter Achivos militabam.

Men. Somnia mihi narras: ego quippe, quae conspicer,
& nunc habes; ista, qui tunc vixerunt, noverint.

Nir. Non ego hicce sum formosior aliis, Menippe?

MEN. Οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὐμορφος ἰσοτιμία γὰρ ἐν ἄδου, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες.

ΘΕΡ. Ἐμοὶ μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

Men. Nec tu, neque alius est formosus: nam aequo iure in Orco versantur, & similes omnes.

Thers. Mihi quidem hoc suffecerit.

XXVI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ.

¶ MEN. **Ἦ**ΚΟΥΣΑ, ὦ Χείρων, ὡς Θεὸς ὢν ἐπιθυμήσειας ἀποθανεῖν.

ΧΕΙΡ. Ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας, ὦ Μένιππε· καὶ τέβνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος.

MEN. Τίς δέ σε ἔρωσ τοῦ Θανάτου ἔσχεν, ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς χρήματος;

ΧΕΙΡ. Ἐρῶ πρὸς σέ οὐκ ἀσύνετον ὄντα. οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας.

MEN. Οὐχ ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾷν τὸ Φῶς;

ΧΕΙΡ. Οὐκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺ ἐγώ γε ποικί-

MENIPPI ET CHIRONIS.

Men. **A**UDIVI, Chiron, te, quamvis Deus fores, cupivisse mori.

Chir. Audivisti vera, Menippe: & mortem, ut vides, obii, cum immortalis esse potuissem.

Men. Quid est, cur te cupido mortis tenuerit, rei plerisque non amabilis?

Chir. Dicam ad te hominem haud insipientem: non erat amplius iucundum frui immortalitate.

Men. Non iucundum erat vivum videre lucem?

Chir. Non, Menippe: etenim iucundi naturam ego qui-

λόν τι καὶ οὐχ ἀπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτός, τροφῆς· αἱ ὥραι δὲ αἱ αὐταί, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἑκάστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα πατέρα πατέρω· ἐνεπλήσθην γοῦν αὐτῶν. οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μετασχεῖν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν.

MEN. Εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ ἐν ἄδου δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' οὗ προελόμενος αὐτὰ ἤκεις;

ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσοτιμία πάνυ δημοτικόν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον, ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκοτῷ· ἄλλως τε οὐδὲ διψῆν, ὥσπερ ἄνω, οὔτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἀπάντων ἐσμέν.

MEN. Ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτὸ σοι ὁ λόγος περιστῇ.

ΧΕΙΡ. Πῶς τοῦτο φῆς;

dem varium esse quiddam & non simplex duco: cum autem semper viverem, fruererque rebus iisdem, sole, luce, alimentis; tum & tempestates anni eadem, & quae fierent cuncta, per seriem singula velut alterum alteri adhaerens sequerentur, exsatiatus sum iis: non enim in eo, quod semper idem est, sed in perpetua rerum mutatione posita est voluptas.

Men. Vere, Chiron. At quo animo hunc rerum statum, qui est in Orco, fers, ex quo iis praelatis huc advenisti?

Chir. Non illibenter, Menippe: est enim aequus & par inter omnes honoris gradus res valde popularis, nihilque tantopere differt, in luce verseris, an in tenebris: porro nec sitire, quemadmodum supra, nec esurire necesse est; sed istorum omnium haud indigemus.

Men. Vide ramen, Chiron, ne tecummet ipse pugnes, & in orbem tibi sermo redeat.

Chir. Quid ita?

MEN. Ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταῦ-
τὸν ἐγένετό σοι προσκορὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα προσ-
κορῇ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεήσει μεταβολὴν γε ζητεῖν
τινα καὶ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον.

ΧΕΙΡ. Τί οὖν ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε;

MEN. Ὅπερ οἶμαι καὶ Φασὶ, συνετὸν ὄντα ἀρέσκει-
σθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφό-
ρητον οἶεσθαι.

Men. Nimirum si eorum, quae in vita sunt, par semper
& idem status satietatem tibi pepererit, hic etiam, cum
sit similis rerum conditio, perinde tibi pariat, oportebit-
que migrationem quaerere aliquam etiam hinc in aliam vi-
tam, quod opinor fieri nequit.

Chir. Quid ergo faciat aliquis, Menippe?

Men. Scilicet quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui sit
prudens, acceptis fruatur, contentusque sit praesentibus, ni-
hilque eorum tale existimet, quod tolerari nequeat.

XXVII.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

Ι ΔΙΟΓ. ΑΝΤΙΣΘΕΝΕΣ, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγο-
μεν ὥστε τί οὐκ ἄπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήσον-
τες, οἴόμενοι τοὺς κατιόντας, οἷοί τινές εἰσι, καὶ τί ἕκα-
στος αὐτῶν ποιεῖ;

DIOGENIS, ANTISTHENIS, ET CRATETIS.

Diog. ANTISTHENES & Crates, otium agimus: quare
quid vetat, quo minus abeamus recta ad descensum Aver-
ni ambulaturi, visurique eos, qui deorsum veniunt, qua-
les tandem sint, & quid eorum unusquisque faciat?

ΑΝΤ. Ἀπίωμεν, ὦ Διόγετες. καὶ γὰρ ἂν τὸ θάμα
ἡδὺ γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὁρᾶν, τοὺς δὲ
ἰκετεύοντας ἀφεῆναι· ἐνίοις δὲ μόλις κατιόντας, καὶ
ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ ὅμως ἀντιβαίνοντας,
καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, οὐδέν δέον.

ΚΡΑΤ. Ἐγὼ γοῦν καὶ διηγῆσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὅπο-
τε κατήειν, κατὰ τὴν ὁδόν.

ΔΙΟΓ. Διῆγησαι, ὦ Κράτης· εἰκας γάρ τινα παγ-
γέλοια ἐρεῖν.

ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν· 2
ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίσημοι, Ἰσμενόδωρός τε ὁ πλούσιος ὁ ἡμέ-
τερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὑπαρχος, καὶ Ὀροίτης
ὁ Ἀρμένιος. ἐ μὲν οὖν Ἰσμενόδωρος, ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ
ληστῶν παρὰ τὸν Κιβαιρῶνα, ἐς Ἐλευσίνα, οἶμαι, βα-
δίζων, ἔσθενέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χερσὶν εἶχε· καὶ
τὰ παιδιὰ τὰ νεογνά, ἃ κατελελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ

16 Ἀνεκαλεῖτο τῆς τέλμης) Καὶ αὐτὸν ἠτιάτο τῆς τέλμης. G.

Αντ. Eamus eo, Diogenes: etenim spectaculum fuerit
iucundum, hos eorum lacrimantes videre, illos supplican-
tes, ut dimittantur, quosdam aegre descendentes, & quam-
vis in caput proturbet Mercurius, tamen resistentes, & su-
pino corpore renitentes sine ulla proficiendi spe.

Κρατ. Ego enimvero persequar vobis, quae vidi, cum
descenderem, per viam.

Διογ. Narra, quaeso, Crates: nam videre quaedam per-
ridicula dicturus.

Κρατ. Et alii quidem multi una nobiscum descendebant,
& in iis insignes Ismenodorus ille dives noster, & Arfaces
Mediae praefectus, & Oroetes Armenius. Ismenodorus er-
go (nam trucidatus erat a latronibus iuxta Cithaeronem,
Eleusinem, ut puto, iter faciens) gemebat, vulnusque in
manibus habebat: tum infantes parvulos, quos reliquerat,
voce ciebat, suamque ipsius incusabat audaciam, qui, ubi

- ἑαυτῶ ἐπεμέμψετο τῆς τολμῆς, ὃς Κίθαιρῶνα ὑπερβάλλων, καὶ τα περὶ τὰς Ἐλευθερὰς χωρία παῦρόν τινα ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων, διδούων, δύο μόνους οἰκέτας ἐπήγετο· καὶ ταῦτα, Φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία
- 3 τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων. Ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἦδη, καὶ ἡ Δί' οὐκ ἄσημος τὴν οὔν, ἐς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, καὶ ἡγανάκτει πεζὸς βαδίζων, καὶ ἡξίου τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνετεθνήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμώστεροι διαπαρέντες ὑπὸ Θρακὸς τινος πελταστοῦ, ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππαδόκην συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπὶ λαυνεν, ὡς διηγείτο, πολὺ τῶν ἄλλων προὔπεξορμήσας· ὑποστάς δὲ ὁ Θραξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, ἀποσειέται τὸν Ἀρσάκου κοντόν· αὐτὸς δὲ ὑποβείς τὴν σάρισσαν αὐτόν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον.
- 4 ANT. Πῶς οἶόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τοῦτο γενέσθαι;

9 Ἀμφότεροι διαπαρήντες) Ἀπὸ τοῦ, ἀμφοτέρων διαπαρήντων. G.

Cithaeron erat superandus, Eleutherisque loca proxima bellis prorsus evastata transeunda, binos tantum servos secum duxerit; idque cum phialas quinque aureas & cymbia quatuor secum haberet. Arsaces autem iam aetate provecta, & sane non illiberali facie, barbaricum in morem indignabatur, aegreque ferebat se pedibus ire, ac postulabat equum sibi adduci: simul enim cum eo equus obierat, dum uno ictu uterque caderent perfossi a Thrace quodam peltaista in congressu cum Cappadoce ad fluvium Araxem. Etenim Arsaces in hostem ferebatur, ut narrabat, longe ante alios provectus: Thrax autem impetum excipiens pelta, submisso corpore, amolitur Arsacae contum: tum ipse e vestigio obiecta sarissa eum simul & equum transfigit.

Ant. Qui potest, Crates, uno ictu hoc confici?

ΚΡΑΤ. Ῥᾶστα, ὦ Ἀντίσθενης· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλauen εἰκοσάπηχύν τινα κοντὸν προβεβλημένος· ὁ Θράξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσβολὴν, καὶ παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀπλάσας, δέχεται τῇ σαρίσσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ στέρνον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν διαπείραντα· διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βουβῶνα διαμπαῖς ἄχρις ὑπὸ τὴν πυγὴν. ὁρᾷς οἷόν τι ἐγένετο; οὐ τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἠγανάκτει δὲ ὁμῶς, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἡζίου ἵππεὺς κατιέναι. Ὁ δὲ γε Ὀροίτης ὁ ιδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τῷ πόδε, καὶ οὐδ' ἐστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο. πάσχουσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὶ τὴν ἀποβῶσιν τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες ἀκροποδητὶ μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐκεῖτο, καὶ οὐδεμίᾳ μηχανῇ ἀνίστα-

4 Τῇ σαρίσσῃ) Λόγχῃ Μακεδονικῇ. G.

7 Ἐς τὸν βουβῶνα) Βουβῶν περὶ τὴν γαστέρα τοῦ ποσ. V.

Crat. Facillime, Antisthenes: hic enim irruebat, viginti cubitorum conto proiecto; Thrax vero, postquam pelta demovit iectum, sic ut cuspis eum praeteriret, tum genu nixus excipit sarissa praefata impetum, & vulnerat equum sub pectus, qui prae ardore, cursusque vehementia semetipso in telum induebat: eadem Arfaces opera transfoditur per inguen penitus usque sub ipsas nates. Vides, quid, quoque modo acciderit, non viri, sed equi potius facinus. Attamen moleste ferebat, pari se cum aliis esse loco, volebatque eques descendere. Oroetes autem privatae fortunae homo, pedibusque debilis admodum, ne stare quidem humi, nedum ingredi poterat: accidit autem hoc ipsum plane Medis omnibus, cum descenderint ab equis; ut qui per spinas incedunt suspensis pedibus, vix progrediuntur. Quare cum prostratus iaceret, nullaue machina surgere vellet,

σθαι ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων.

6. ANT. Καὶ γὰρ δέ, ὅτε κατήειν, οὐδ' ἀνέμιξα ἑμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφείς οἰμώζοντας αὐτοὺς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χώραν, ὡς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαιμι. παρὰ τὸν πλεῦν δέ, οἱ μὲν ἐδάκρυον τε καὶ ἐναντιῶν· ἐγὼ δὲ μάλα ἑτερπύομην ἐν αὐτοῖς.

7 ΔΙΟΓ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθενες, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστής, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀκαρναν, ξαναγὸς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου, συγκατήεσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ Φαρμάκων ἀποθανών· ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἐταίρας ἀποσφάξας ἑαυτόν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῶ ἄβλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλου ὡχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λε-

9 Βλεψίας τε ὁ δανειστής) Γρ. τὸν πόλεμον. V. Ὅς μισθῶ τοδε
Βλεψίας ὡς ὁ δανειστής. G. στρατιώτας συνάγει. G.

10 Ξαναγὸς) Ὁ ξένους στρατιώ- 14 Ἀπισκληκίαι) Κατεξηρά-
τας ξυμάχων καὶ μισθῶν αὐτοὺς εἰς σθαι. V.

optimus Mercurius in humeros sublatum portavit usque ad Charontis cymbam: ego vero ridebam.

Ant. At ego, cum descenderem, ne immiscui quidem me ceteris, sed relictis plorantibus illis, ubi accucurreram ad cymbam, ante alios occupavi locum, quo commode navigarem: in traiectu vero hi quidem lacrimabantur & nau-
feabant, ego contra valde oblectabar iis.

Diog. Tu Crates, tuque Antisthenes istiusmodi naῦτι fuistis itineris socios: mecum Blepsias danista ex Piraeo, Lampis Acarnan mercenarii militis praefectus, & Damis ille dives Corintho una descenderunt: Damis scilicet per filium veneno sublatus; Lampis ob amorem Myrtii meretricis vi sibi illata: Blepsias autem fame miser dicebatur exta-
huiſſe; idque fatiſ indicabar, ut qui pallidus mirum in

πτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰ-
 δὼς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον ἀποθάνοι· εἴτα τῷ μὲν Δάμιδι
 αἰτιωμένῳ τὸν υἱόν, οὐκ ἄδικα μέντοι ἔπαθες, ἔσθην, ὑπ'
 αὐτοῦ, ὃς τάλαντα ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐ-
 τὸς, ἐννενηκονταέτης ὢν, ὀκτωκαιδέκα ἑτεῖ νεανίσκῳ τέτ-
 ταρας ὀβολοὺς παρεῖχες. σὺ δὲ, ὦ Ἀκαρνᾶν, (ἔστene
 γὰρ καὶ κεῖνος, καὶ κατηρᾶτο τῇ Μυρτίῳ) τί αἰτία τὸν
 ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὐ; ὃς τοὺς μὲν πολεμίους οὐδὲ πῶποτε
 ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἡγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων.
 ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ἐπι-
 πλάστων, καὶ στεναγμῶν ἑάλως ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ
 Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτοῦ κατηγορεῖ φθᾶσας πολλὴν τὴν
 ἄνοιαν, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι
 κληρονόμοις, εἰς αἰεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων. πλὴν
 ἔμοιγε οὐ τὴν τυχούσαν τερπωλὴν παρέσχον τότε στέ-
 νοντες. Ἄλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ στομίῳ ἔσμεν· ἀποβλέ- 8

modum, atque attenuatus exactissime conspiceretur: ego
 vero, quamquam scirem, exquirebam, quo pacto obiisset.
 Tum Damidi accusanti filium, Atqui non iniusta passus es,
 inquam, ab eo tu, qui talenta cum possideres admodum
 mille, inque luxu ipse viveres nonaginta natus annos, octo-
 decim annorum iuveni quatuor obolos praebebas. Tu ve-
 ro, Acarnan, (gemebat enim & iste, dirisque Myrrium
 prosequeretur) quid infimulas amorem, non temet ipsum?
 qui hostes nunquam exhorruisti, sed periculi securus proe-
 lium inibas ante alios, a vulgari meretricula, lacrimisque
 fictis & suspiriis captus es vir tam fortis. Nam quod ad
 Blepsiam attinet, se ipsum accusabat primus multae demen-
 tiae, quod opes custodiret nulla sibi necessitudine iunctis
 heredibus, sempiternum se victurum ineptissimus ille pu-
 tans. Mihi enimvero non vulgarem delectationem praebye-
 runt tunc gementes. Sed iam ad Orci ostium sumus: con-

πειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους.
 βαβαί· πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύον-
 τες πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων, καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ
 9 πάνυ γεγηρακότες οὐδύρονται. τί τοῦτο; ἄρα τὸ Φίλτρον
 αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου; Τοῦτον οὖν τὸν ὑπέργηρων ἔρεσθαι
 βούλομαι. τί δακρύεις τηλικούτος ἀποθανών; τί ἀγα-
 νακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ τὰυτα γέρων ἀφιγμένος;
 ἦπου βασιλεὺς ἦσθα;

ΠΤΩ. Οὐδαμῶς.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ σατράπης;

ΠΤΩ. Οὐδὲ τούτο.

ΔΙΟΓ. Ἄρα οὖν ἐπλούτεις, εἴτα ἀνίᾳ σε τὸ πολλὴν
 τρυφὴν ἀπολιπόντα τεθνάναι.

ΠΤΩ. Οὐδὲν τοιοῦτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ
 τὰ ἐννεήκοντα· βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμου καὶ ὀρμιάς

13 Ἀπολιπόντα) Γρ. τον. ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ
 Ἀπολιπόντα ἵναί. οὐδὲν τοιοῦ- τὰ ἐννεήκοντα. G.

rueri oportet & prospicere e longinquo venientes. Papae:
 multi sane diversique, & omnes lacrimarum pleni praeter
 istos recens natos & infantes: quin & valde senes lamen-
 tantur. Quid hoc? num quis incantatis veneficiis inductus
 eos tenet vitae amor? Illum equidem aetatis provectissimae
 hominem interrogare volo. Quid lacrimare id aetatis mor-
 tuus? quid indignaris, optime: idque senex cum huc ad-
 veneris? an forte rex eras?

Mend. Haudquaquam.

Diog. At certe satrapa?

Mend. Neque istud.

Diog. Num ergo divitiis affluebas? idque adeo dolorem
 tibi creat, quod, multo luxu relicto, mortem obieris.

Mend. Nihil tale: sed annos quidem attingi propemodum
 nonaginta: vitam vero inopem calamo piscatorio ac lineā

εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν, ἄτεκνός τε, καὶ προσ-
εῖτι χωλὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων.

ΔΙΟΓ. Ἐπτα τοιοῦτος ὢν ζῆν ἤθελες;

ΠΤΩ. Ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ Φῶς· καὶ τὸ τεθνάναι δει-
νόν, καὶ Φευκτέον.

ΔΙΟΓ. Παραπαίεις, ὦ γέρον, καὶ μεῖρακιεύῃ πρὸς
τὸ χρεῶν· καὶ ταῦτα ἡλικιάτης ὢν τοῦ πορθμέως. τί οὖν
ἂν τις ᾖτι λέγοι περὶ τῶν νέων, ὅποτε οἱ τηλικούτοι Φι-
λόζωοι εἰσίν; οὓς ἐχρῆν διώκειν τὸν θάνατον, ὥς τῶν ἐν
τῷ γῆρα κακῶν Φάρμακον. ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καὶ τις
ἡμᾶς ὑπιδῇται ὥς ἀπόδρασιν βουλευόντας, ὁρῶν περὶ
τὸ στόμιον εἰλουμένους.

7 Τὸ χρεῶν.) Εἰμαρμίνην. V.

*sustentabam insigniter egenus, prole carens, praeterea clau-
dus, hebetique visu.*

Diog. Tum tu talis vivere sustinuisti?

Mend. Sanequam: iucunda quippe erat lux; mori contra
grave ac fugiendum.

Diog. Deliras, senex, & iuveniliter atque inepte fato ad-
versaris, cum tamen annis ipsum Charontem aequas. Quid
iam dicat aliquis de iuvenibus, ubi id aetatis homines vi-
tam amplexantur, quos oportebat confectari mortem, tan-
quam senilium malorum remedium? Verum abeamus, ne
quis nos suspectos habeat fugae cogitatae, dum videt circa
hoc ostium obversantes.

XXVIII.

ΜΕΝΙΠΠΟΤ ΚΑΙ ΤΕΙΡΕΣΙΟΤ.

ΜΕΝ. Ω ΤΕΙΡΕΣΙΑ, εἰ μὲν καὶ τυφλὸς εἶ, οὐκέτι τ

T MENIPPI ET TIRESIAE.

Men. T I R E S I A, caecusne sis, non amplius dignoscere sa-

διαγνῶναι ῥάδιον· ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα
κενά· μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν· τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' αὖ
εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεύς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μέν-
τοι μάντις ἦσθα, καὶ ὅτι ἀμφοτέρω ἐγένου μόνος, ἀνὴρ
καὶ γυνή, τῶν ποιητῶν ἀκούσας οἶδα. πρὸς τῶν θεῶν τοι-
γαροῦν εἶπέ μοι, ὁποτέρου ἐπειράθης ἡδίονος τῶν βίων,
ὅποτε ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὁ γυναικεῖος;

ΤΕΙΡ. Ἀμείνων ἦν παραπολὺ, ὦ Μένιππε, ὁ γυναι-
κεῖος· ἀπραγμονέστερος γάρ. καὶ δεσπόζουσι τῶν ἀν-
δρῶν αἱ γυναῖκες· καὶ οὔτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς,
οὔτε παρ' ἐπαλξιν ἐστάναι, οὔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρε-
σθαι, οὔτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι.

- 2 ΜΕΝ. Οὐ γὰρ ἀκήκοας, ὦ Τειρεσία, τῆς Εὐριπί-
δου Μηδείας, οἷα εἶπεν οἰκτείρουσα τὸ γυναικεῖον, ὡς
ἀβλίας οὔσας, καὶ ἀφόρητόν τινα τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων πόνον
ὑφίσταμένας; ἀτὰρ εἶπέ μοι (ὑπέμνησε γὰρ με τὰ τῆς

cile: cunctis enim nobis perinde oculi sunt vacui: solum
restant oculorum cava loca. Ceterum dicere nequeas, uter
Phineus sit, an Lynceus. Iam vatem fuisse, & utrumque
te solum, marem ac feminam, ex poetis audivisse memi-
ni. Per Deos itaque te obtestor, expone mihi, utrum ex-
pertus fueris suavius vitae genus, cum mas fores, an
femina?

Tir. Potior erat magno intervallo, Menippe, vita femi-
nini sexus, quippe magis negotiorum experts: tum domi-
nantur in viros mulieres, neque eas bello vacare necesse
est, neque ad murorum pinnas stantes excubare, neque in
concionibus altercari, neque in iudiciis versari.

Men. Non tu audivisti. Tiresia, Euripidae Medeam, qua-
lia dixerit deplorans muliebre secus, tanquam miseras, at-
que intolerandum ex puerperiiis dolorem sustinentes. Ve-
rum dic mihi, (nam admonuerunt me isti Medee iambi)

Μηδείας ἱαμβεῖα) καὶ ἔτεκες ποτὲ, ὁπότε γυνὴ ἦσθα,
ἢ στειρα καὶ ἄγονος διετέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ;

ΤΕΙΡ. Τί τοῦτο, ὦ Μένιππε, ἐρωτᾷς;

MEN. Οὐδὲν χαλεπὸν, ὦ Τειρεσία. πλὴν ἀπόκρι-
ναι, εἴ σοι ῥάδιον.

ΤΕΙΡ. Οὐ στειρα μὲν ἦμην, οὐκ ἔτεκον δ' ὅμως.

MEN. Ἰκανὸν τοῦτο· εἰ γὰρ καὶ μήτραν εἶχες, ἐβου-
λόμην εἰδέναι.

ΤΕΙΡ. Εἶχον δηλαδὴ.

MEN. Χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μό-
ριον τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη, καὶ οἱ μασθοὶ ἀπετάκη-
σαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνεφύη, καὶ πῶγωνα ἐξήνεγκας;
ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης;

ΤΕΙΡ. Οὐχ ὥρῳ, τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα· δοκεῖς
δ' οὖν μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως ἐγένετο.

4 Ἀπόκρισις) Ἀπὸ τοῦ διαχέρι. V.

peperistine aliquando, cum mulier eras, an sterilis & par-
tus expers degisti in illo vitae statu?

Tir. Quid illud, Menippe, rogitas?

Men. Nihil explicatu difficile, Tiresia: quin responde, si
tibi promptum.

Tir. Haud sterilis eram, neque tamen peperii.

Men. Satis est: nimirum an matricem habuisses, vole-
bam scire.

Tir. Habebam scilicet.

Men. Temporis autem tractu tibi matrix evanuit, pars
muliebris obstructa fuit, mammae emarcuerunt, & virile
membrum succrevit, barbamque protulisti, an statim ex fe-
mina masculus evasisti?

Tir. Non video, quid tibi velit quaesitum illud: nisi quod
videre mihi non credere haec ita fuisse facta.

MEN. Οὐ χρὴ γὰρ ἀπιστεῖν, ὦ Τειρεσία, τοῖς τοιούτοις· ἀλλὰ καὶ ἀπὲρ τινα βλάβη μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε δυνατόν ἐστιν, εἴτε καὶ μὴ, παραδέχεσθαι;

3. ΤΕΙΡ. Σὺ οὖν οὐδὲ τάλλα πιστεύεις οὕτω γενέσθαι, ὅπότε ἂν ἀκούσης ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ὅτι ἐγένοντό τινες, ἢ δένδρα, ἢ θηρία, τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα;

MEN. Ἦν που καὶ κείναις ἐντύχω, εἴσομαι ὅ, τι καὶ λέγουσι. σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, ὅποτε γυνὴ ἦσθα, καὶ ἑμμαντεύου τότε, ὥσπερ καὶ ὕστερον; ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις ἑμάδες εἶναι;

ΤΕΙΡ. Ὅρῃς; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὥς καὶ διέλυσά τινα εἶναι τῶν θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα ἐπῆρωσέ με· ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ μαντικῇ τὴν συμφορὰν.

MEN. Ἔτι ἔχῃ, ὦ Τειρεσία, τῶν ψευσμάτων; ἀλ-

2 Βλάβη) Εὐδὴν, ἀνέκτον· εἰρη- ἀχρήστου δὲ οὕτως, ὥς μηδὲ κίνα-
ται ἀπὸ ἰχθύος ὁμοίου σιλούργου, αὐτῇ χρῆσθαι. V.

Men. Videlicet, Tiresia, non decet diffidere talibus, sed velut insullum, re non explorata, ficine possint, necne, probare.

Tir. Tu ergo nec cetera credis ita fuisse facta, quando audis aves ex mulieribus exstitisse, aut arbores aut feras; sicuti Aedona, Daphnen, aut Lycaonis filiam?

Men. Illis si quando forte obviam venero, cognoscam, quid dicant: tu autem, vir optime, cum mulier eras, tunc etiam vaticinabare, quemadmodum postea, an simul vir & vates esse didicisti?

Tir. Ecce enim ignoras, quae ad me spectant, omnia; me scilicet litem Deorum quandam diremisse; tum ut Iuno me vitu privaverit, Iuppiter autem mitigaverit, arte vaticinandi donata, calamitatem illam.

Men. Adhuc tu, Tiresia, affixus haeres mendaciis? Ve-

λα κατὰ τοὺς μάντις τοῦτο ποιεῖς· ἔθος γὰρ ὑμῶν μηδὲν ὑγιὲς λέγειν.

rūm hoc quidem solemnī vatum more facis: soletis enim vates nihil fani & veri proloqui.

XXIX.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

ΑΓΑΜ. Εἰ σὺ μανεῖς, ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, ἐμέλλησας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτία τοῦ Ὀδυσσεᾶ; καὶ πρῶν οὔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὅποτε ἦκε μαντευσόμενος, οὔτε προσεῖπεν ἡξίωσας ἄνδρα συστρατιώτην καὶ ἐταῖρον, ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαίνων παρήλθες.

ΑΙΑΣ. Εἰκότως, ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γὰρ μοι τῆς μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος ἀντεξέτασθεις ἐπὶ τοῖς ὅπλοις.

ΑΓΑΜ. Ἡξίους δὲ ἀνανταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκοντὶ κρατεῖν ἁπάντων;

ΑΙΑΣ. Ναὶ, τάγε τοιαῦτα· οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ

ΑΙΑCIS ET AGAMEMNONIS.

Agam. Si tu furore actus, Aiax, temet ipse interemisti, nosque omnes destinaras, quid incusas Ulyxen? & nuper ne adspexisti quidem eum, quando Tiresiam interrogatum veniebat, neque alloqui dignum habuisti commilitonem & sodalem, sed superbe grandi passu incedens praeteriisti.

Aiax. Et merito, Agamemnon: is enim mihi furoris causa fuit solus, mecum qui se composuerit in armorum iudicio.

Agam. Volebasne adversarium habere nullum, & sine pulvere ac certamine vincere omnes?

Aiax. Sane, hac quidem in parte: nam generis iure ad

πανοπλία, τοῦ ἀνεψιοῦ γε οὕσα. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείρασθε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρ-
σχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων. ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολ-
λάκις ἑσώσα κινδυνεύοντα κατακεκόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυ-
γῶν, ἀμείνων ἡξίου εἶναι, καὶ ἐπιτηδειότερος ἔχειν τὰ
ὅπλα.

- 2 ΑΓΑΜ. Αἰτιῶ τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἣ,
δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπλων παραδιδόναι συγ-
γενεῖ γε ὄντι, Φέρουσα ἐς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά.

ΑΙΑΣ. Οὐκ' ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεά, ὃς ἀντεποιήθη
μόνος.

ΑΓΑΜ. Συγγνώμη, ὦ Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὠρέ-
χθῃ δόξης, ἡδίστου πράγματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν ἕκα-
στος κινδυνεύειν ὑπομένει· ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ
ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικάσταῖς.

ΑΙΑΣ. Οἶδα ἐγὼ, ἥτις μου κατεδίκασεν· ἀλλ' οὐ

me pertinebat tota haec armatura, quippe patruelis. Et vos
ceteri multo praestantiores detrectastis certamen, & con-
troversiam mihi praemiorum nullam movistis. Verum Laër-
tae filius, quem ego saepe servavi in periculo versantem;
ne concideretur a Phrygibus, meliorem se ferebat & ma-
gis idoneum, qui possideret arma.

Agam. Accusa itaque, vir fortissime, Thetin, quae, cum
oporteret hereditatem armorum tibi tradere, quippe co-
gnato, in medium allata proposuit.

Aiax. Minime; sed Ulyxen, qui contra me solus illa sibi
vindica vit.

Agam. Venia dignum, o Aiax, si homo cupiditate tactus
fuerit gloriae, gratissimae rei, cuius causa quisque nostrum
pericula subire non refugit: quin vero superavit te, idque
Troianis iudiciis.

Aiax. Equidem scio, quatenam me condemnaverit: sed

θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. τὸν γοῦν Ὀδυσσεῖα μὴ οὐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν δυναίμην, ὧ Ἀγάμεμνον· οὐδ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηναῖ τοῦτο ἐπιτάττοι.

fas non est dicere quidquam de Diis. Ulyxen enimvero ut non oderim, impetrare a me nequeo, Agamemnon, etsi hoc vel ipsa Minerva praecipiat.

XXX.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ.

MIN. Ο ΜΕΝ ληστής οὗτος Σώστρατος εἰς τὸν Πυρι-
φλεγέοντα ἐμβεβλήσθω· ὁ δ' ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χι-
μαίρας διασπασθήτω· ὁ δὲ τύραννος, ὧ Ἑρμῇ, παρὰ
τὸν Τιτυὸν ἀποταθεῖς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω καὶ
αὐτὸς τὸ ἥπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἅπιτε κατὰ τάχος
εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδῖον, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοι-
κεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον.

ΣΩΣΤ. Ἀκουσον, ὧ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δοξῶ
λέγειν.

MIN. Νῦν ἀκούσω αὐτίς; οὐ γὰρ ἐξελέλεγξαι, ὧ
Σώστρατε, πονηρὸς ὢν, καὶ τοσούτους ἀπεκτονῶς;

MINOIS ET SOSTRATI.

Min. **H**IC quidem latro Sofstratus in Pyriphlegethontem
iniiciatur: ille sacrilegus a Chimaera dilaceretur: iste ty-
rannus, Mercuri, iuxta Tityum porrectus a vulturibus
praecordia tondeatur. At vos probi abite quantocius ad
Elysium campum, Beatorumque insulas incolite, pro eo,
quod iusta feceritis per vitam.

Sofl. Audi, Minos, si tibi iusta videar dicere.

Min. Nunc audiam iterum? nonne enim tu convictus es,
Sofstrate, maleficii, totque homicidiorum?

ΣΩΣΤ. Ἐλήλεγμαι μὲν ἄλλ' ὅρα, εἰ δικαίως κο-
λασθήσομαι.

ΜΙΝ. Καὶ πάνυ, εἵγε ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν δίκαιον.

ΣΩΣΤ. Ὅμως ἀπόκριναί μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ
γάρ τι ἐρήσομαί σε.

ΜΙΝ. Λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τοὺς ἄλ-
λους διακρίνωμεν ἤδη.

2 ΣΩΣΤ. Ὅπόσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἐκὼν
ἔπραττον, ἢ ἐπεκέκλωστό μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας;

ΜΙΝ. Ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδὴ.

ΣΩΣΤ. Οὐκοῦν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ
πονηροὶ δακοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνη ὑπηρετοῦντες, ταῦτα
δρῶμεν.

ΜΙΝ. Ναί, τῇ Κλωθοῖ, ἢ ἐκάστῳ ἐπέταξε γεννη-
θέντι τὰ πρακτέα.

ΣΩΣΤ. Εἰ οὐκ τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλου φονεύ-

Sofl. Sum fane convictus: considera tamen, an iuste sup-
plicio sim afficiendus.

Min. Omnino; siquidem dare meritas poenas iustum est.

Sofl. Quin ergo responde mihi, Minos: nonnihil enim
rogare te volo.

Min. Loquere, dum ne prolixa, ut & de aliis iudicium
iam reddamus.

Sofl. Quaecunque egi in vita, utrum sponte mea egi,
an fatali stamine destinata mihi fuerant a Parca?

Min. A Parca videlicet.

Sofl. Nempe igitur probi omnes, malique qui videmur
nos, illi ministrantes haec facimus.

Min. Prorsus, Clothoni quippe, quae unicuique nato in-
iunxit, quae facienda forent.

Sofl. Si quis ergo occiderit aliquem necessitate adactus

σειέν τινα, οὐ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενος, οἷον δῆμιος, ἢ δορυφόρος, ὁ μὲν δικαστῇ πεισθεὶς, ὁ δὲ τυράνῳ, τίνα αἰτιάσῃ τοῦ Φόνου;

MIN. Δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τύραννον· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο, ὄργανον ἐν πρὸς τὸν θυμὸν, τῷ πρῶτως παρασχόντι τὴν αἰτίαν.

ΣΩΣΤ. Ἐὖγε, ὦ Μίναις, ὅτι καὶ ἐπιδαψιλεύῃ τῷ παραδείγματι. ἦν δέ τις, ἀποστείλαντος τοῦ δεσπότου, ἤκη αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνι τὴν χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναγραφτέον;

MIN. Τὸν πέμψαντα, ὦ Σώστρατε· διάκονος γὰρ ὁ κομίσας ἦν.

ΣΩΣΤ. Οὐκοῦν ὁρᾷς, πῶς ἄδικοι ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρετάς γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὴ προσέταττε, καὶ τούτους τιμῶν τοὺς διακονησαμένους ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; σὺ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἂν, ὡς ἀντιλέγειν

ab alio, cui contradicere non potuerit vi compulsus, velut carnifex aut satelles, ille iudici morem gerens, hic tyranno, quem reum ages caedis?

Min. Nimirum iudicem aut tyrannum: nihil certe minus, quam ipsum enssem; is enim administer est, utpote instrumentum libidinis, illi, qui primum intulit caedis causam.

Soft. Perbene, Minos, qui uberius illustres & cumulatius exemplum meum. Si quis porro, mittente domino, ipse veniat aurum argentumve apportans, utri gratiae habendae, beneficiumque acceptum erit ferendum?

Min. Mittenti, Sostrate; quippe minister tantum erat, qui portavit.

Soft. Non tu iam vides, quam iniusta facias, qui nos ad supplicium condemnes ministros eorum, quae Clotho imperabat; illos contra praemiis & honore afficias, qui administrarunt aliena bona? illud enimvero dicere quis ne-

δυνατὸν ἦν τοῖς μετὰ πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις.

MIN. ὦ Σώστρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα οὐ κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπερωτήσεως, διότι οὐ ληστῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστῆς τις εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτὸν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ μηκέτι κολάζεσθω. ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾶν τὰ ὅμοια διδάξης.

queat, resisti potuisse rebus, quae summa cum necessitate imperabantur.

Min. Sostrate, multa videas alia non ex ratione fieri, si rem accurate explores. Verum tu quidem eum propositae quaestionis fructum feres, ut non latro solum, sed & sophista videare. Solve illum, Mercuri; poenaeque liber esto. At cave, ne alios quoque mortuos similes interrogatunculas proponere doceas.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIÖNES

IN DIALOGOS DEORUM.

Pag. 5. l. 16. Αὐτοῦ) αὐτῷ *I.* *Pag. 7. l. 8.* Οὐ πτερὰ) οὐδ' ἄ
 πτερὰ *I.* *Pag. 8. l. 12.* Ἡμῶν) ἡμῖν sola *F.* ἡμῶν *ex P.* quo-
 que notatur. Porro *I.* ὁ πρῶν καταχέας ἡμῶν non male. *ead.*
 Ὑπεράνω) Ita *S. A.* Reliquae ὑπὲρ ανῶ. *Pag. 10. l. 3.* Ἐδῆ)
 ἐδῆ & πῆ notatur *ex P.* *l. 6.* Ἀθάνατος) ἀλλὰ θεὸς ἀθ. *I.*
Pag. 11. l. 3. Γαλακτος) καὶ γάλ. *I.* quod restitui volebat So-
 lanus. *l. 15.* Γανυμήδες) ὦ Γαν. *I.* *Pag. 12. l. 8.* Τὰ πολλὰ)
 ὥς τὰ π. *I.* *Pag. 13. l. 17.* Ἡ σάτυρος) Deest in edd. priori-
 bus: habet sola *I.* *Pag. 14. l. 1.* Ἰδαῖον) εἰκαῖον *P. L.* *l. 3.*
 Ἡμῖν) Defuit in prioribus edd. συνοικεῖ ἡμῖν ἐπὶ κ. *P.* συνοικεῖ
 ἡμῖν νῦν. marg. *A. i IV.* νῦν ἡμῖν *G.* συνοικεῖν ἡμῖν *I.* *l. 11.* Ὑ-
 πόλοιπον) ἐπιλοιπον *I.* *ead.* Αὐτὸς) ὁ παῖς *I.* *Pag. 16. l. 6.*
 Ἡδεὺς ταῦτα) Ἡρα. ἡδῶ ταῦτα. *Z. G.* marg. *A. i IV.* sed per-
 sonis non mutatis. *l. 7.* Ἐμπρέπει) ἐπρεπε *G.* *Pag. 17. l. 7.*
 Δεδῖθι) δεῖδθι marg. *A. i IV.* *Pag. 18. l. 8.* Ὅσον καὶ αἰ-
 σχροῖς) ὅσον καὶ αἰσχυρῶν. *L.* *Pag. 21. l. 14.* Ἐξαπατηθήσε-
 ται) ἐξαπατήσεται *B. i. B. 2.* *Pag. 22. l. 6.* Συμπερινεχθή-
 σεται) Ita recte utraque *B.* In ceteris vitiose συμπερινεχθήσε-
 ται. *l. 20.* Προσγελᾷ) προσμειδιᾷ *L.* *Pag. 23. l. 5.* Τοῦ)
 ἐκ τοῦ *L.* *l. 8.* Ἐκινεῖτο) ἐστήκε τὸ *P.* ἐστήκε τὸ *I.* *Pag. 24.*
l. 6. Ὑγέλων) ὑφελὼν *G. L. I.* *l. 8.* Τὸ σκῆπτρον) ἦλθεν ἐπὶ
 τὸ σκῆπτρον *F. I.* In *P.* ἦλθεν ἐπὶ non existit. *Pag. 25. l. 2.*
 Κολάβους) καλάμους priores edd. καλάβους *P.* κολάβους
 Schol. κολάβους *G. L.* margo *A. i IV.* ubi & μαγάδα pro
 μαγάδιον. *Pag. 26. l. 4.* Μῖα πλ. διατεμ.) Haec notantur
 in *Exc. P.* μῖα πληγὴ διατεμῖν) γρ. διακόψαι. | λῖθον | .
 διαταμῖν. *l. 7.* Εἰ μέμνη) ἡ μέμνηας *L.* *Pag. 27. l. 1.* Ἀναι-
 μωτί) ἀναμοτί *F.* & veteriores edd. in margine *A. i IV.* nota-
 tur ἀνεμωτί. *Aldus.* *l. 5.* Τί γὰρ χρὴ π.) τί γὰρ οὐ χρὴ marg.
A. i IV. *l. 8.* Ὑπὸ τὴν μήνιγγα) Scholiast. *V. τὴν μήνιγγα.*
Pag. 29. l. 9. Ἐπείσημαινον) ἐπείσημνον *P. I.* marg. *A. i IV.*
Pag. 31. l. 7. Ὅς' ἂν) ἂν *A. P.* margo *A. i IV.* *Pag. 32. l. 2.*
Lucian. Vol. II.

Παραγγέλλον) Priores edd. παραγγεῶν. Sola *F.* παραγγέ-
λων. *l.* 16. Αὐτοὶ) Schol. *V.* notat variam lectionem μόνου.
Ea est in *L. I.* Pro ἐσμὲν margo *A. i IV.* ἰσμέν. *Pag.* 33. *l.* 1.
Παροῖ) Ita *F. I. V.* 2. *S. A.* Reliquae περί. *H.* Steph. Thes. *T.*
II, p. 293, etiam παρά. *l.* 8. Μένουσιν) Sic scribitur in *A.*
P. L. I. V. 2. marg. *A. i IV.* Ceterae μὲν οὖσαν. *l.* 10. Τοιαῦ-
τα) τοιούτων *P. L.* *l.* 15. Ἐπέστειλε) Ita *G. L. I. V.* 2. marg.
A. i IV. In reliquis edd. ἀπέστειλε. *l.* 16. Ἀνέναι) In aliis
scribi ἀνείναι notatur a Schol. *V.* *Pag.* 35. *l.* 10. Ὑπεβαλλό-
μενος) Hunc in modum *P. L.* margo *A. i IV.* Priores edd. ἐπι-
βαλλ. *l.* 14. Περικειμένη) ἐπικειμένη *L.* *Pag.* 38. *l.* 6. Ἡ) ἢ *L.*
Pag. 40. *l.* 1. Διεσθαρμένος τῷ σώματι) *Th. Mag.* Διεσφορὸς τῷ
σώμα. Posterius etiam *L.* *Pag.* 41. *l.* 7. Οἰβάλου) Sic recte *L. P.*
S. A. marg. *A. i IV.* Reliquae edd. Οἰβάδου. *Pag.* 42. *l.* 1. Τὸν
λόγον) τὸν τρόπον *I.* *l.* 5. Ὑπεροψίαν) Post ὑπεροψίαν inserit *G.*
ἐξούλευσε. *l.* 6. Τὸ Ταῦγετον) Sic invenitur in *L. I. B. i.* 2. *S.*
A. marg. *A. i IV.* Ceterae edd. τὸ Ταῦγετον. *Pag.* 43. *l.* 3.
Ἐπαιάζοντα) ἐπαιανίζοντα *C.* *l.* 15. Αὐτὸν ὄντα) ὄντα τὸν *I.*
Pag. 44. *l.* 6. Εὐξία) εὐγλαττία *L.* *Pag.* 45. *l.* 6. Ἀρη) Ita sola
P. Reliquae omnes Ἀσιν, quod prave mutatum a Bourdelo-
tio. Quam varie necitatur Ἀρης, monet Sylburgius ex Lascari
Not. ad Clenard. p. 572. *Pag.* 47. *l.* 8. Φορεύσει) χορεύσει marg.
A. i IV. quod ego, quale sit, non intelligo. *Pag.* 49. *l.* 13.
Ἐγγέννητο) ἐγέννητο *F.* In frequentibus edd. recte emenda-
turi. *Pag.* 51. *l.* 1. Δεδείσθαι) δεδεῖσθαι omnes edd. exce-
ptis *I. & V.* 2. *l.* 14. Παντὶ) πάντῃ *C.* quod vitiose scriptum
pro ea lectione, quam reperit Schol. *V.* Πανί. *Pag.* 52. *l.* 2.
Στρατιωτικῷ) στρατῷ *C.* & Schol. *V.* *l.* 7. Ἐπεχείρησε) *F.*
ceteraeque edd. excepta sola *P.* ἐπεχείρισε. *l.* 14. Ἐπαινέσε-
σθαι) Ita *F.* quod merito reduxit *S.* cum priores vel vitiose
ἐπαινέσθαι vel male ἐπαινέσθαι exhiberent. Mox εὐρημα so-
la *P.* Ceterae omnes damnatum a Thoma scribendi modum
inventur. *Pag.* 53. *l.* 1. Τραπόμενοι) τρεπόμενοι al. marg.
A. i IV. *l.* 10. Εἰ γε) ἢ γε *L.* marg. *A. i IV.* ἢ τε *P.* *Pag.* 54.
l. 1. Πέαν) Ἦραν pleraeque edd. Πέαν *P. L. I. V.* 2. marg. *A. i*
IV. *l.* 16. Διαπειρω) *F.* Διασπερῶ. sic & *V.* *Pag.* 55. *l.* 1. Αὐ-
τῇ) αὐτῇ *C.* *Pag.* 56. *l.* 2. Ἡδῇ) Deest in *I. V.* 2. *l.* 6. Καὶ)
Omissa vocula in *B.* 2. *P.* *l.* 17. Θεῶν Κρίσις) Ἡ κρίσις τῶν
τρίων Θεῶν, Ἦρας, Ἀθηνᾶς καὶ Ἀφροδίτης *O.* *Pag.* 57. *l.* 1.
Τῆς Ἰδης ἐν τῷ Γαργάρῳ) Deficit in *O.* *l.* 8. Νενικηκίας) Ita
O. V. 2. *S. A.* In ceteris edd. prave νενικυίας. *l.* 12. Τουτου)
τουτουί *L.* *Pag.* 58. *l.* 3. ΗΡΑ) καὶ Ἀθ. *O.* *l.* 8. Ἐπινεύεις)

ἐπινεύσεις *I.* *I.* 10. Κακὸν) κακὸν ἔργον ἐντρ. *I.* *Pag.* 59. *I.* 1. Πρὸς ἐμοῦ) πρὸ *O. P. I.* *I.* 2. Πότερα) πότερον *O.* *I.* 9. Ἡρόμην) Ἡρώμην *H.* *I.* 10. Κοινολογούμενος) κοινῶλ. *edd.* *primae* in *B.* 2. & posterioribus bene correctum. *I.* 13. Εἰρετο) ἤρετο *O.* Poëticam formam omnes *edd.* servant. *Pag.* 60. *I.* 3. Τί δέ) τί δαί *O.* satis commode. *I.* 10. Καί) Abest ab *O.* *Pag.* 61. *I.* 2. Ποῦ) Sic in *O. L.* *Edd.* omnes habuerunt οὐτου. *I.* 7. Οὐτωσὶ) οὐτοσί *O.* *I.* 9. Καλαύροπα) καλαύρο. *O. P.* *I.* 12. Ἄλλ' ἐκεῖνος) Ἐκεῖνος' ἀλλ' ἐπ. πλ. γῆς ἐστμὲν *G. L.* *I.* 15. Καταβεβήκαμεν) Priores *edd.* κατεβεβ. *Pag.* 62. *I.* 7. Ἄλλ' οὖν) Omitunt *O. P. I.* *I.* Ego cum ceteris *edd.* retineo. *I.* 14. Αὐτοῦ) αὐτὸς *O. P. L.* *marg.* *A.* 1 *IV.* Placet vulgata. *I.* 16. Δακῶν) ἔχων *O. P. L.* *marg.* *A.* 1 *IV.* *Pag.* 63. *I.* 2. Ἀποβεβλήκει) ἀπεβεβλ. *P.* *I.* 8. Ἐπιτήδειαι) ἐπιτήδεια *F.* in ceteris emendatum. *ead.* Ὀρεοπολεῖν) ὄρεωπ. *O.* *I.* 15. Τὸ ἄθλον) τὸν ἄθλον omnes *edd.* priores: τὸ *O. L. I.* *Pag.* 64. *I.* 6. Δάμαλιν) Priores *edd.* δάμαλις. Δάμαλιν *O.* & *marg.* *A.* 1 *IV.* *I.* 11. Ἐπ' ἄλλῳ) Priores *edd.* ἐπ' ἄλλῳ. *Pag.* 65. *I.* 6. Πείσαι) πείσον *O. L.* *I.* 9. Οὕτω) οὗ *O. I.* *Pag.* 66. *I.* 3. Ἀπεστράφην) ἀποστραφεῖν *O. P. I.* *marg.* *A.* 1 *IV.* *I.* 6. Τῷ) τὸ *F.* *I.* 7. Καλῇ) Post hanc vocem interierit *ed. I.* sola: Πᾶς ἀποδύθι καὶ σὺ ὃ Ἀφροδίτη. *I.* 8. Ἀποδύσῃ) ἀποδύσης *P. I.* *I.* 14. ΠΑΡ.) Ἐρ. *marg.* *A.* 1 *IV.* *Pag.* 67. *I.* 5. Ἀποδυσώμεθα) ἀπεδυσώμεθα *marg.* *A.* 1 *IV.* *I.* 7. Αὐτῇ) αὐτῇ *marg.* *A.* 1 *IV.* *I.* 9. Ὡς δὲ ὅρα ἥδε ἥδε ὡς) ὥς δὲ ὅρας ἥδε ἥδε ὡς *I.* *sed* in *V.* 2. plane scriptum est ὅρα. *I.* 16. Περιμένω) περιμενῶ *marg.* *A.* 1 *IV.* *Pag.* 68. *I.* 1. Σοὶ καὶ τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐμῆς) Priores *edd.* σοὶ τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐμῆς. Quod reposui, est totum in *O.* & *G.* nisi quod hic aberat τὰ ante δῶρα. *I.* 10. Ἀθηᾶ) ὃ Ἀθηᾶ *O.* *I.* 14. Ἐπίθου) ἐπίθες *O.* *Pag.* 69. *I.* 3. Μελῶν) μερῶν *O.* Nihil est frequentius in *Codd.* horum vocabulorum confusione. *I.* 12. Ἀργέθεν) Cunctae priores *edd.* Ἀργῶθεν. Ἀργῶθεν in *O.* *I.* 16. Εὐ) Addidi, quod in omnibus *edd.* defuit, ex *O.* *Pag.* 70. *I.* 9. Γυμνὰς) γυμνῇ *O.* *I.* 15. Δέ) δὴ *P.* *Pag.* 71. *I.* 4. Ὡς) Nullae *edd.* habuerunt: sequendam putavi auctoritatem *O.* *I.* 12. Δύω) δυο *H.* *I.* 1. 13. Ὅλος) ὅλος *O.* *Pag.* 72. *I.* 1. Ἀκολουθεῖν) συνακολουθεῖν *O.* *I.* 2. Ἀπαπείσομεν) ἵνα πείσωμεν. *P. marg.* *A.* 1 *IV.* *I.* 3. Ταῦτα) Priores *edd.* τάχα. Ταῦτα itidem in *marg.* *A.* 1 *IV.* *I.* 10. Πρέπει γὰρ) πρέπει γὰρ *ar P.* πρέπει γὰρ *an I.* *V.* 2. *ead.* Νικηφόρον) κανηφόρον εἶναι ὑμῖν π—. *G. P.* νικητιφόρον νιτiose *I.* *I.* 13. Τουτου) τουτουῖ *O.* *I.* 14. Ἀμελήσεις) ἀμελήσης *O.* quod magis usitatum. *I.* 15. Βούλει) βούλει οὖν *I.* *V.* 2. βού-

λει τέ σοι. O. Pag. 73. l. 7. Ἀξεις) ἔξεις O. l. 8. Πόθον) Περ-
 θὲ A. i IV. ead. Πρὸς) ἐπὶ πρὸς O. l. 10. Δίδωμι τὸ μῆλον) δι-
 δαμι σοι τὸ μ. l. V. 2. Quod sequitur ἐπὶ τούτοις λαμβ. deest
 in O. Pag. 74. l. 1. Βιάζουσαι) Ita l. & V. 2. Reliquae βιάζε-
 σαι. minus recte. l. 7. Καταβαρύνειν) καταπαύειν l. Pag. 75.
 l. 1. Ἐπεβούλευσαν) ἐπεβούλευον l. Pag. 76. l. 1. Ἐξέρωτος)
 ἑξαίρετος l. notaturque in margine A. i IV. l. 6. Ὅσα) ἐπόσα
 P. l. V. 2. A. i IV. l. 7. Ἀποφαίνει) ἀποφαίνεις P. l. V. 2. A. i
 IV. l. 9. Ἡπτο) μῆπτου C. Pag. 77. l. 6. Συμῆν) συνεῖν l. l. 12.
 Παρὰ) Ita II. B. i. & 2. P. S. περί male l. Ald. Fr. H. Wsch.
 Pag. 78. l. 4. Ἡρέθη) ἠρέθη F. ἤρεθη A. i. l. V. 2. l. 11. Ταῖς)
 ταῖς οὖν l. V. 2. ead. Ἐπιφαίνεις) ἐπιχειρεῖς A. P. l. marg.
 A. i IV. l. 13. Πίτυι) Πυθοῖ A. P. l. l. Pag. 79. l. 1. Ἡμεῖς)
 Hic praefigebatur in margine A. i IV. Ἐρ. ea persona mox
 deleta: tum id αἰμεν. In P. εἶδ. l. 13. Διακρίναις) διακρίνειας
 C. Atticorum more: διακρίνας F. Pag. 80. l. 10. Ξενοκτε-
 νεῖ) Ita recte V. 2. S. A. In F. A. l. P. fuit ξενοκτενεῖ. Pag. 81.
 l. 4. Μέσας νύκτας) μέσας τὰς νύκτας l. V. 2. l. 14. Καὶ νῆ-
 ρετα αὐ σοι) νήξοντά σοι ἐπὶ τὸν Πρ. l. τῆς. σοι αὐ τὸν Πρ. V. 2.
 Pag. 82. l. 4. Μηδὲν) μηδὲ ἐν τι l. peius ἐν τι V. 2. Pag. 83.
 l. 9. Οἱ μὲν . . . υἱοὶ) Ita B. 2. reliquae omnes ὁ μὲν Ἀ. καὶ Σ.
 υἱός. Ferri poterat, καὶ ὁ μὲν Ἀλλ. υἱός καὶ Σ. Pag. 87. l. 8.
 Ἰὰρ καὶ) δὲ F. Pag. 88. l. 8. Διδάξας) δειξας F. quod nisi
 Miff. auctoribus mutandum non fuerat.

IN DIALOGOS MARINOS.

Pag. 91. l. 5. Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς) σκοπῆς O. l. l. 6. Πρὸ-
 πσι) ποσὶ O. l. 12. Ἐνδεεὶ τὴν ὀψιν, καλὴ) Ita P. Post ὀψιν F.
 καὶ εἶδ. Priores edd. ἐνδεεὶ καλὴ τὴν ὀψιν. Pag. 92. l. 4. Ἐπι-
 πρέπη) ἐπιπρέπει O. l. 6. Κἄν ταῦτον ἔχω) ἔχω τοῦτον. O. Pro
 κἄν l. & marg. A. i IV. καί. l. 7. Ὁ δὲ) ὁ δὲ γε O. Pag. 93.
 l. 4. Βρυχωμένω) Cunctae edd. βρυχομένω male: est enim a
 βρυχάομαι. Pag. 94. l. 14. Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶ-
 μα) ἐπεὶ δὲ ἐθήκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα. Sic priores edd. Pag. 95.
 l. 6. Ἐπιβουλότατον) Ita G. P. l. V. 2. ἐπιβουλεύτότατον prio-
 res edd. l. 10. Γε) Deest in P. Pag. 96. l. 2. Καθήσας) καθήσας
 F. cuiusmodi typorum peccata in ea ed. occurrunt plura, ut
 in initio huius dialogi μεθήσας pro μεθύσας, non digna sane,
 quae commemorentur. l. 13. Οὐδ' ὁ πατήρ) Od. I, 525: Ὡς
 οὐκ ὀφθαλμὸν γ' ἴσεται οὐδ' ἑνοσίχθων. Pag. 97. l. 11. Ὁπου)

ἔποι I. V. 2. Pag. 98. l. 9. Αὐτῶν) αὐτὰς I. V. 2. marg. A. 1 IV. quod praetulero. l. 12. Παρ' ἐκείνην) ἐκείνην I. V. 2. A. 1 IV. Reliquae edd. vitiose ἐκείνης. Pag. 99. l. 2. Ξυναυλίζ μίγνυσσ) ξυναυμίζνυσσ. C. P. Pag. 100. l. 5. Προσέεγκέ μοι) προσέεγκαι μοι A. 1. I. V. 2. S. l. 7. Κάειν) Ita verultae edd. eaue reperitur in Xenophonte scribendi ratio: vid. H. Stephan. Thes. T. II, p. 174. P. male καεῖν. S. καίειν. Pag. 106. l. 4. Πάθης) μὴ πάθης F. Pag. 107. l. 3. NOT.) In F. A. 1. I. Zeph. ea persona mox omiffa: errorem manifestum fequentes edd. correxerunt. Pag. 108. l. 1. Ταῦτα) ἐρῶ ταῦτα P. Pag. 109. l. 4. ΠΟΞ. καὶ μέμφομαι) Haec, omiffio Neptuni nomine, praecedentibus annectuntur in P. ideoque mox in eodem: ὅτι ἡμᾶς καταγ. l. 6. Πῶς δ' οὖν) Ποσ. πῶς δ' οὖν P. L. Pariter C. fed neglecto Ποσ. quod fecuti fumus: priores edd. ὅπως γοῦν. l. 14. Ἐγένοντο) Ἐγένοντο F. I. V. 2. In ceteris edd. ἐγένετο: illud praefendum duxi. Pag. 110. l. 6. Φιλομουσίας) φιλοτιμίας F. notatumque in margine A. 1 IV. l. 14. ΝΗΡΗΙΔΩΝ) Νηρηίδων omnes edd. excepta I. ubi Ἀμφιτρύτης: repositum hoc etiam in A. 1 IV. Pag. 111. l. 5. Ἐφην) Ita G. P. I. V. 2. S. A. marg. A. 1 IV. In ceteris edd. ἐφης. ead. Τρωάδι ἐν τῇ Χερ.) Ita priores edd. verum Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χ. G. P. l. 6. Παραμύθιον ἔσται) παρ. οὐ μικρὸν ἔσται G. P. fuggerunt: quod non negligendum videbatur. l. 11. Χαρισαμένους) χαρισαμένους G. P. L. marg. A. 1 IV. quod reddidi pro χαρισάμενος priorum edd. Pag. 112. l. 1. Δύναται) δυνατός G. P. L. l. 4. Θάμβει ἅμα σχεθεῖσα) Θάλλπει G. tum συσχεθεῖσα G. P. A. 1 IV. l. 6. Ἐπείληπτο) Priores edd. ἀπείληπτο. ἐπείλ. P. notaturque in marg. A. 1 IV. l. 23. Ἀποσπασθεῖσαν) τὴν ἀποσπ. G. Pag. 113. l. 15. Ἀνάδυσθι) ἀνίθι P. Pag. 114. l. 5. Αὐτίκα μέτεσι) εὐθὺς μετελεύσεται B. l. 7. Εὐτρεπῇ) εὐπρεπῇ priores edd. praeter B. 2. quae recte εὐπρεπῇ, quemadmodum in G. L. ead. Ἡ Λητὼ) ἡ Λήτω ἢ δὴ καὶ P. Pag. 115. l. 13. Θολερὸς) θολερῶς P. L. I. V. 2. A. 1 IV. in qua mox pro δέρμη notatur δέρη, quod quid sibi velit ignoro: δέρη tamen iidem in L. l. 14. Φῆς) ἐφης P. Pag. 116. l. 17. Ἐπεὶ εἶπε, ἐπεὶ B. Pag. 117. l. 10. Καθίστο) Priores edd. καθίκετο. l. 14. Ἐμειδία) ὑπεμειδία G. P. ἐπεμ. L. Pag. 119. l. 6. Προσπαῖσαι) Ita G. Priores edd. προσαρπάσαι. Pag. 120. l. 1. Σὺ γὰρ) ναί, σὺ γὰρ C. Pag. 121. l. 4. Τοῦτον τῷ βασιλεῖ) τοῦτον deest in P. l. 5. Ἐνθα ἦσαν) Ex G. P. Defunt in prioribus edd. lidem Codd. mox ἢ καὶ τινες ἄλλους. Pag. 122. l. 2. Ἰδεῖν) ἰδεῖν ἐς P. Pro ἰδεῖν I. eis: sed verbum ἰδεῖν incuria credo praetermissum.

l. 6. Ταύτην Αἰθιοπίαν) τῆς Αἰθιοπίας P. Pag. 123. l. 7. NHP.)
1Φ1. L. l. 10. ΔΩΡ.) Ante fuit in edd. TP. sed P. habuit, omis-
 sa persona, πλὴν ὅτι οὕτως quod ferri posset. *Pag. 124.*
l. 10. Τί καὶ μέρος) δὲ καὶ μέρος τι P. l. 12. Εἶδες) οἶδας A. 1
IV. Pag. 126. l. 12. Αἱ πολλαὶ) τὰ πολλὰ P. L. l. 15. Παρ-
οχουμένην) Ita P. L. quod probavi. Priores edd. παρoχούμε-
νός τε. Pag. 127. l. 7. 'Εφ' ὃ, τι) ἐφ' ὅτῳ L. Schol. V.

IN DIALOGOS MORTUORUM.

Pag. 128. l. 6. Ἡ ἐν Λυκείῳ) εἰληθεροῦντα P. γρ. quam accēs-
sionem, si plures Codd. confirment, non adsperner. Pag. 129.
l. 2. Τὸ) P. obf. in quibusdam Codd. deesse. l. 12. Ἀπαγγε-
λῶ) ἐπ. B. 2. vitiose. Pag. 131. l. 9. Ἡμελ.) εἰσι μελ. P. In
enotando erratum suspicor, & hoc pertinere ad φασί, quod
paulo post sequitur. l. 11. Φασί) εἰσι L. Pag. 132. l. 10. Απ-
ένεγκαι) ἀπένεγκε O. Nihil interest, utrum probes. Similis
variatio p. 100 l. 5. l. 22. ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ) καὶ Μένιππος
C. Πλούτωνος καὶ Κροίσσου O. l. 25. Μετοικήσομεν) Ita O.
B. 2. IV. St. Edd. reliquae μετοικήσομεν. Pag. 133. l. 4. Ἐγὼ
δὲ) Κροίσσος addit O. & Schol. l. 7. Οἰμωγὰς) συμφορὰς O.
Male. vide Necyom. § 18. Pag. 135. l. 10. ΑΜΦΙΔΟΧΟΥ)
Deest in O. F. Pag. 136. l. 8. Κατέλθοι) κατέλθι O. Pag. 137.
l. 3. Σοὺ τὸ θεοῦ) Σοὶ τὸ θεῶν O. Tolerari potest, si reſingas,
σοὶ τὸ θεῶν ἐκεῖνο ἡμ. l. 7. Ὀλος) ὄλως O. Haec saepe numero
in Codd. confunduntur, ut diiudicari fere nequeat, utrum
auctor dederit. l. 18. Ὀρίσθαι) In hoc reponendo secutus sum
consensum O. P. L. idemque notatum reperi in margine A. 1
IV. Accedit priscarum edd. una litera deficiens ὀρίσαι, quod
S. mutaverat in ὀρίσαι. Pag. 138. l. 4. Πέντε) ε. F. hic tan-
tummodo. l. 9. Ἥλους) Vitiose F. ἥλος. l. 11. Ὠνήσω) Ita O.
B. 2. IV. P. S. Veteres edd. depravate ὀνήσω. Pag. 139. l. 9.
Ὅσλημα) ὀφείλημα O. l. 10. Ἀνάπλεω) ἀνάπλεοι P. V. 2. l.
margo A. 1 IV. quod minus Atticum. Ἀνάπλεω F. A. H. ut
saepe scribitur in Codd. Pag. 141. l. 1. Ούμενον) σύμενον F.
Pag. 142. l. 7. Προθήβης) προθήβης post F. aliae quaedam edd.
Recte I. V. 2. W. S. A. Pag. 144. l. 8. Ἐπιχαίρετε) Ita G.
P. L. & I. Reliquae edd. ἐπιχαίρετε. Pag. 145. l. 1. Συνιέντες)
Ita G. C. P. ἀνιέντες F. Reliquae edd. συνιέντες. l. 4. Δορυφορή-
σαντες) δωρυφορήσαντες P. S. A. l. 6. Ἀποσφυγέντες) κατα-
γελασθέντες G. P. L. Pag. 147. l. 8. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλού-

σιον) τὸν γέροντα, τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον. *Zην. ᾧ σε &c. P. l. 10. Ὑπισχρούμενος) Ὑπισχρούμενον P. l. 11. Ἐπ' ἐμοὶ) ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ l. Pag. 149. l. 5. Εἰ καὶ) καὶ deest in G. l. 15. Ἀκούσιος) ἀκουσίως L. ἀκούσιον F. & P. Ceterae ἀκούσιος, quas fecutus sum. l. 16. Ὁ ἄθλιος) ἀθλίως G. L. quod non spernendum. Pag. 150. l. 10. Ἀγκιστρὸν) ἀγκυστρὸν veteres edd. prout saepe in membranis haec vox exaratur. Pag. 152. l. 3. Ἐπέρρει) Ex G. L. Cunctae edd. ὑπέρρει. Pag. 154. l. 12. Αὐτοὶ) αὐτῶν P. Pag. 155. l. 9. ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦ.) Hae voces, ut res postulabat, ex G. sunt defumtae. l. 11. XAP.) Ἑρμῆς O. *ead.* Ἡμῖν) Existat in O. omnes edd. ὑμῖν. Pag. 156. l. 1. NEK.) Ἑρμ. O. *ead.* Εὐπλοῦσσομεν) εὐπλοῦσσωμεν O. l. 4. Δέξαιτο) δέξοιτο O. l. 7. Ἀποβαθρὺν) ἐπιβιβθρὺν C. L. l. 13. Ἀπερίφθον) Ex O. C. P. & W. Idem notatum in A. i IV. Priores ἀπορρίψθων. l. 18. col. 1. Ὅσα) ὅση Exc. G. C. & V. Pag. 157. l. 9. Ὁ βλοσυρὸς) ἀλουργὸς G. L. Βλοσυρὸς pleraeque edd. recte S. alterum σ detrahit. Pag. 158. l. 1. Τύφον) πλούτεον O. male. Pag. 159. l. 7. Ἀληθῶς) Deest in O. l. 14. Εὐεργέτην δηλονότι) Scholii loco habent C. Pag. 160. l. 3. Βαβαί) Defuit in O. l. 5. ΣΤΡΑΤ.) Ita l. V. 2. Νεκρὸς G. P. l. 7. Ἐν γῇ) ὑπὲρ γῆς P. l. 16. Ἀλαζονείαν) Sic IV. P. S. verustae edd. ἀλαζονίαν. l. 17. Κερδοξία) καίνος O. Pag. 161. l. 4. Γε) Abest in O. l. 6. Δελίδες) λέλυδαι O. quod minime reiiciendum. l. 9. Ἐμβαίνοις) ἐμβαίνεις O. idque verum puto. Prope accedit F. ἐμβαίνεις, cuius vice reliquae omnes ἐμβαίνοις. l. 13. Μυῶν τρίχες εἰσι) μυαὶ εἰσι τρίχες C. P. L. μυῶν τριχῶν εἰσι O. F. Forte fuerit a Luciano, πέντε μυαὶ εἰσι τριχῶν· ctsi nec repudiandum sit τρίχες. Pag. 162. l. 2. Ἀποκόψει) ἐπικόψει L. *ead.* Ἐπικόπῳ) ἐπικόπτῳ G. P. A. i IV. ubi praeterea notatum, Ἐπικόπῳ forsan legendum. l. 8. Βούλει) Με. βούλει. P. l. 11. Ἐτήκεν) ὕτηκεν O. *ead.* Ἀνατείνων) ἀνατείνειν O. prave. Pag. 163. l. 1. Κολακίαν) Ex O. Edd. omnes κολακίαν. l. 6. Γε) Sic O. Cunctae edd. γάρ· quod si retineretur, deleri omnino debebat ὄντα. l. 12. Ἦν ἰδὼν) ἦνιδε P. εἶεν, ἰδὼ B. 2. quod sine dubio editoris. l. 14. Ἀνελώμεθα) ἐλώμεθα O. Orum ex simili praecedentis vocabuli terminatione vitium. Pag. 165. l. 8. Γυναιξίν) ταῖς γυναιξίν margo A. i IV. l. 12. Ὀρνωμένων) ὀρνωμένων O. F. quasi ab ὀρνωσθαι. Pag. 166. l. 2. Πάντως) Defuit in edd. Addidimus ex G. C. P. sententiae plenius instruendae causa. Pag. 167. l. 7. Εἴτε) οὔτε l. οἴτε margo A. i IV. l. 9. Ἀριστῇ) Ἀριστεῖα G. L. ed. Steph. Pag. 170. l. 8. ΣΚΗΠΩ.*

ΝΟΣ) Sola *P. Σκιπ.* Pro *Μίρωνος F. Μίρωνος*, ut supra ἐμβαίνεις pro ἐμβαίνεις. *Pag.* 171. *l.* 6. Ὁ Λίβυς) Sic omnes edd. excepta *P.* quae ὁ Λίβυ praefert. *l.* 9. Ἐνέγκαιτο) *I.* typorum vitio ἐνέγκατο. *l.* 12. Ὀλίγων) Depravate *H. & P.* ὀλίγων. *l.* 16. Ἀπαντα) Priores edd. ἅπαντας, excepta *W.* In margine *A.* 1 *W.* τὸς π. τὸν Ἡ. ἅπαντας notatum reperi. *Pag.* 172. *l.* 15. Καί) Per errorem in *I. & V.* 2. expresse-
 runt eam figuram, quae ἐς designat. *Pag.* 174. *l.* 12. Οὐκ ἤξιωσα) καὶ οὐκ ἤξ. *I.* *Pag.* 175. *l.* 12. Εἶλον) εἶχον Schol. *l.* 16. Παρὰ) πρὸς *L.* *Pag.* 176. *l.* 2. Ὄν) Defuit in *B.* 2. *P.* *l.* 8. Ἐταίραις) ἐτέραις
 solemnni labe *I. V.* 2. *H. S. A.* *Pag.* 177. *l.* 8. Σκηπίων) Hoc solo loco Σκηπίων *I. V.* 2. *l.* 9. Αὐτὸν) ἐμαυτὸν *P.* vitiose. *Pag.* 178. *l.* 3. Καί) Ex *O.* In ceteris Codd. atque edd. deest. *l.* 11. Βλέπτεσθαι) κλέπτεσθαι *O.* *l.* 12. Ἐξηπατῆσθαι) Ita recte *O.* Emendandum erat cunctorum edd. vitium, ut Grammaticae legibus satisfaceret. *l.* 13. Πατέρα σου) παρ' ἑαυτοῦ σε εἶναι *O.* *Pag.* 179. *l.* 4. Γὰρ) δ' ὑπεπτ. *O.* *l.* 8. Τι) τινη *O.* quod placet. *l.* 15. Καὶ νεὸς οἰκοδομοῦμενοι) οἰκοδομοῦντες σοι νεὸς *O.* *Pag.* 180. *l.* 6. Καί) Adiungendum videbatur ex *O.* *l.* 7. Ἀνουβιν) Hunc in modum *O.* Edd. omnes Ἀνουβιν. *l.* 8. Γενέσθαι) γενήσεσθαι *O.* Utrumque probum. *Dial.* XI, οὐδὲ πώποτε περιμαντευομένους οὕτω γενέσθαι ταῦτα. *l.* 10. Ἐς τὸ εἶσω) Ita recte *O. P. I. V.* 2. margo *A.* 1 *W.* Reliquae edd. εἰς τὸν εἶσω. *Pag.* 181. *l.* 1. Ἐπισημεν εἶναι ἐλαύνοντα) Bene *F. & V.* 2. sine distinctionis nota, quam ceterae edd. assumserunt. *l.* 5. Βεβία) *F.* solemnni errore βαιβία. *l.* 11. Ἐς) *O.* πρὸς, & mox ἐπὶ τὰς πράξεις, utrumque male, & contra Graeci sermonis scriptorisque nostri usum. *l.* 15. Πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε) *O.* ἀλλὰ καὶ τοῦτό γε, quod probo. *Pag.* 182. *l.* 1. Ἐκεινοῖς) Ea voce, quam *O.* praebuit, *Lucianum* auxi. *l.* 9. Ὁρῶντας) *I.* ὄρῶντας, quod, nisi typothetarum errori sit adscribendum, *Francini* παραδιόρθωσις est. *l.* 14. col. 1. Καλλισθένην) *C.* interponunt hic Κλειτοσθένην, mendose; nam ibidem & Καλλισθένην comparet. *l.* 26. *A. K. Φ.)* Verso ordine *O. Φ. καὶ A.* *Pag.* 183. *l.* 12. Πελτάρια) Scholiaft. πελτίδια. *Etymol.* p. 712, v. 18, ἀσπίδ' ἰσχία μικρὰ πελτάρια λεγόμενα. *Pag.* 184. *l.* 1. Θετταλὴν) *G. P. L.* Θετταλικήν. Alterum amat *Nofter*: Θεσσαλὰς τινὰς ὁδὰς, *Δ. E. I.* *l.* 3. Παίονας) Sic pleraeque vetustae: perperam *H. P.* Παίονας. *l.* 11. Διασπῆσας) *G. P. & Scholiaft.* διασπάσας, utrumque aequè commodum, ut quid *Lucianum* auctorem habeat diiudicare sit difficile. *Pag.* 185. *l.* 10. Τοιούτους) *P.* τοσούτους. *Pag.* 186.

Λ 3. Εἶναι οἶμαι) *O. οἶμαι εἶναι. l. 4. τοιούτο* *O. τὸ τοιούτο*
recte. l. 6. βλέπειν) Sic *O. V. 2. S. A.* vitiose in ceteris βλέ-
πειν. Pag. 187. l. 1. Τὸ χρήσιμον ὃ *O. τοῦτο ὃ χρήσιμον*
ἔφη unde Solanus fingeat, *τοῦτο ὃ χρ. ἔφη. l. 7. Ἀορνυ*) *G.*
P. L. Ἀορνυ. Pag. 188. l. 16. Ὅτι μάλιστα) Ita *W. ὀτιμάλι-*
στα *F.* quomodo solent eiusmodi vocolae in vetustis Codd.
& antiquis edd. scribi. Reliquae edd. ὃ, *τιμάλιστα. Pag. 190.*
l. 8. Δεδοκται) Ex *G. W.* neque aliter *H. Stephan.* edi iussit.
Edd. reliquae perperam *δέδοται. l. 9. τοιαῦτα*) Sola *I. ταῦ-*
τα. l. 23. Λεοντή) Sic *F.* eo tantum peccans, quod i subscri-
bat, & *H. Stephan.* Accentum reliquae corruperunt *λεοντή.*
Pag. 192. l. 3. Παρὰ *A. 1. H. 1. περὶ vitiose. l. 7. ΔΙΟΓ.*) Bour-
delotius in *P.* personam Diogenis transfulerat ad *ἐγὼ δέ.* Nos
ordinem reliquarum edd. omnium sumus secuti. *ead. Τέξον*)
G. O. Ξύλον. l. 8. Τέθνεως) *O. τεθνηκώς. l. 10. Παρὰ*) Sic *O.*
F. l. V. 2. H. St. Ceterae *περί. l. 14. Ἐπίτηδες*) *O. P. οὔτως.*
Iungi possent, *οὔτως ἐπίτηδες. Pag. 193. l. 2. Ὑπ'*) *O. ἐπ'.*
l. 5. Ὁ γὰρ αὐτός) *O. οὐ γὰρ αὐτοί. F. οὐ γὰρ αὐτός. l. 10. Ψυ-*
χης καί) *O. ψυχῆς τε καί. Pag. 194. l. 3. Ἐν Οἴτῳ*) *O. P. ἐλύ-*
θη. l. 6. Καὶ ὦν) *O. ὦν καί. l. 10. Συνεῖμι*) *O. Συνέον, & μοχ*
καταγελῶ. ead. Ψυχρολογίας) Hoc pro *ψευδολογίας*, quod
in plerisque edd. est, reddidi ex *G. O. C. P. I. & V. 2. Pag. 195.*
l. 1. Ἀπόλλωλα) *Ἀπόλλωλα F. l. 6. Ἀρύσσομαι*) *Ἀρύσαιμι P. I.*
minus commode. *l. 8. Αὐθις*) Deest in *O. l. 10. Τί γὰρ*) *τί δὲ*
O. Pag. 196. l. 3. Εἰς) ἢ *O. P. I. Pag. 197. l. 4. Μοί*) Prior
edd. *μὲν. O. μοί,* quod probavi repetitum in huius dialogi fi-
ne, atque alibi saepe. *l. 5. Αὐτὸ*) Abest ab *O. 2. & F. ead. Τέ*
ἔστι) *κεῖται O. 3. Pag. 200. l. 15. Ἄλλον*) Deficit in *O.*
Pag. 201. l. 4. ΠΡΩΤ.) Omissa fuerat haec personae notatio
in *F. & A.* verum in ceteris & *A. 1 W.* margine recte restitu-
ta. *l. 14. ΜΕΝ. ΚΑΙ ΑΙΑΚ.*) Additur *Πυθαγόρου καὶ Σωκράτους*
in *B. 2. l. 15. Πλούτωνος*) *Διονύσου C.* absurde. *ead. Περιήγη-*
σαι) *διήγησαι O.* perperam. *Pag. 202. l. 4. Ἐπισήμους*) *ἐν-*
δόξους O. C. P. Prioris interpretatio. *l. 12. Καὶ παρ' αὐτῶν*) ὃ
δ' ὑπὲρ αὐτῶν I. O. (αὐτῶν) Ita notavit Solanus, & mox pro
τούτους ex *P. αὐτῶν.* Apparet in his aliquid esse turbatum.
Pag. 203. l. 12. Ἐθέλης) *ἐθέλεις O. Pag. 204. l. 3. Ἴσον*) *εἰσι O.*
vitiose. l. 10. Ταῖς φλ.) τὰς φλυκταίνας O. P. margo A. 1 W.
quod ferri posset a Codd. probatum: malo tamen vulgatum
propter ὅλος. *Pag. 205. l. 2. Ἀνάξιον*) *P. L. I. margo A. 1 W.*
In *F.* ceterisque edd. *ἄξιον* reclamante sensu. *l. 17. Τάγε*) *τά*
τε I. Pag. 206. l. 3. ΣΩΚ. μάλα πολλοὺς ἐώρακα. ΜΕΝ. ἀλλὰ

ἑώρακας &c.) In prioribus edd. excepta *I.* ordine continuo: ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί. τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας οἶμαι. Restitutam lectionem plane praeferunt *O. I. & P.* nisi quod ἑώρακας in eo sit pro ἑώρακας. Plenius etiam *G.* ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοί. Σοκ. μ. π. ἑώρακα. Μεν. ἀλλὰ ἑώρακας. *I.* 10. Καὶ ταῦτα) Prioribus edd. πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα. *Pag.* 207. *I.* 1. Μέτει) μεγίστην ἀσκεῖς *O.* margo *A. i IV.* *Pag.* 208. *I.* 3. Παντάπασιν) Deest in *O. C.* *I.* 4. Ἀτρέπτω) ἀτρέστω *P.* *ead.* τῷ πρ.) Voculam τῷ habent *O. C. & F. P.* in ceteris edd. deficit. *ead.* Προσιέναι) προσίσθαι *O. L.* omissis, si recte capio Solani annotationem, καὶ οὐ πᾶν δεδοται quod uti spernendum non est, modo nostram emendationem sequaris, sic iamdudum nonnihil a librariis hoc in loco fuisse turbatum non obscure demonstrat. *Pag.* 209. *I.* 16. ΚΑΙ Μ) *X. M.* καὶ Ἑρμοῦ *P.* *I.* 17. Πορθμία) πορθμεία *O.* 3. *F.* *Pag.* 210. *I.* 5. Σου) σε *G. L.* *I.* 10. Ὀυαίμην) οὐαίμην *O.* 3. ἐουαίμην *P. L.* οὐαίμην margo *A. i IV.* *Pag.* 211. *I.* 5. Ἐτελαβόμεν) συνεπελ. *O.* 2. non male. *I.* 6. Ἐπιβιτῶν) ἐπιβιτῶν addit *O.* 2. Non probo onus orationis inutile. *I.* 7. Πορθμία) πορθμεία *O.* 3. *P.* Osciunt vel πορθμεία, vel πρὸς τὸν πορθμεία. *I.* 11. Προσλάβω) παραλάβω *O.* 2. prave. *I.* 12. Μὴ ἐνόχλει οὖν) τὸν μὴ δότιον κεκτλημένον μάτην *O.* 2. Non absurde videatur accedere, praesertim ob ea, quae Charon subiicit. *Pag.* 212. *I.* 19. Φυλάκιος) Φινάκιος *O.* Φυλακίστιος margo *A. i IV.* *Pag.* 213. *I.* 4. Τύχη) τύχοι *O.* Hoc genus saepissime variant librarii. *I.* 15. Περίμεινον) παράμεινον *O.* & mox κἀκείνη. *Pag.* 214. *I.* 6. Λήψη) λήψει *O.* quae est Attica forma raro scriptoribus inferioris aetatis, nisi librariis fidem derogemus, usitata pro λήψη. *I.* 15. Προσῆσεται) Ita *O. P. L.* In edd. fuit προσόφεται. *Pag.* 218. *I.* 8. Εὐμορφότερος) Ita *O.* Prioribus edd. excepta *IV.* εὐμορριώτερος. Idem ter in sequentibus huius dialogi emendatum est vitium. *I.* 13. Πότερος οὖν) Securus sum *O.* In omnibus edd. οὖν secundo πότερος erat subiectum. *Pag.* 219. *I.* 3. Ὅρα σὺ δὲ) Sic *G. P. L.* Ante in cunctis edd. fuit, ὅρα δέ σοι. *Pag.* 220. *I.* 3. Μὲν καὶ) *O.* interponit, ἐμοὶ μὲν οὖν καὶ, quod non sperno. *Pag.* 221. *I.* 8. Ἀφ' οὗ) In margine *A. i IV.* notatur: Legendum forte ἐφ' οὗ quod nullius pretii. *I.* 14. Περισῆ) περιπέση *P. L.* margo *A. i IV.* Multo praestat vulgata. *Pag.* 223. *I.* 9. Ἐρεῖν) ἑώρακέναι *C. P.* quod recepta lectione non commutaverim. Evanuerant in aliquo Codice literae τοῦ ἐρεῖν restituit librarius verbum, quod convenire loco putaret. *I.* 12. Ὅροις) *A. P. L.* margo *A. i IV.* Ἡρόδης. *I.* 13.

Ἰσμπνόδωρος) Μηνόδωρος P. male: alterum hominem Thebanum decet, quippe Boeotorum proprium ab Ismeno flumine. *Pag.* 424. *l.* 3. Ἐπήγετο) ὑπήγετο prave Mf. Bourdel. *l.* 14. Αὐτὸς) Adscivi, quod Gracvius ex Mf. notavit. Priores edd. αὐτός. *Pag.* 225. *l.* 11. Ὀροίτης) Ἡρώδης A. L. *Pag.* 226. *l.* 10. Πειραιῶς) Πίσυς A. P. L. margo A. 1 W. absurde. *Pag.* 227. *l.* 2. Ἀποθάνοι) ἀποθάνοιεν L. *l.* 15. Παρέσχον τότε) Ita F. & W. Reliquae peius παρέσχοντό τε. *Pag.* 228 *l.* 13. Τεδνάναι) ἰέναι C. *l.* 17. col. 1. Ἀπολείποντα ἰέναι) Corrupti Codicis varia lectio. *Pag.* 229. *l.* 8. Λέγοι) Omnes edd. λέγει excepta B. 2. quam secuti sumus. *Pag.* 230. *l.* 1. Ὀμοίως) Ita G. P. L. I. & margo A. 1 W. Ceterae edd. ὁμοία. Porro vereor, ut recte notaverit Bourdelotius scripti Codicis lectionem, κενὰ μόναι χῶραι forte, κενὰ μόναι δὲ αἱ χ. *l.* 8. ΤΕΙΡ. ἀμείνων ἦν) O. F. ὁ γυναικείος. ἀμείνων ἦν. T. παραπολὺ &c. quam lectionem, demta distinctione, non mirabor, si quis praefereendam puer. *Pag.* 231. *l.* 6. Ὁμως) ὅλως O. P. L. Causa non est, cur placeat. *l.* 11. Ἀπετάκησαν) Edd. priores ἀπετάθησαν. *Pag.* 232. *l.* 5. Ὅτι) Ex C. P. Defuit in prioribus edd. *Pag.* 233. *l.* 7. Ἐμέλλησας) ἐμέλλησας F. P. S. Vitiosus ἐμέλισας P. A. 1. V. I. H. Fr. W. Reposui ex Cod. Gr. ἐμέλλησας neque aliter margo A. 1 W. *l.* 15. Δε) δὲ B. 2. *Pag.* 234. *l.* 2. Ἀπειπασθε) O. ἀπείπατε. *Pag.* 236. *l.* 6. Ὅπως) ὥς P. *Pag.* 237. *l.* 6. Τῷ πρώτῳ) Ante haec inserit P. τὸν θυμὸν· δεῖ οὖν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι τῷ πρώτῳ παρ. *l.* 13. Ποιεῖς) ποιῶν φανῶ, εἰ κολάσεις μὲν ἡμᾶς ὁ γ. ὧν ἡ K. π. τιμῆσεις δὲ τοὺτους τοὺς δ. B. Quae talia sunt, ut Lucianum auctorem habuisse non difficulter credas.

ANNOTATIONES

IN DIALOGOS DEORUM.

Pag. 1. l. 7. Κείρεσθαι τὸ ἥπαρ) Eleganter adhibetur hic verbum *κείρεσθαι*, *tonderi*, quia fingitur iecur Promethei deglutitum a sexdecim vulturibus interdium, crevisse noctu in pristinam molem: quemadmodum attonsi crines iterum crescunt. Vid. Prometh. in Verb. § 5. CLER. Locutio in hac re consensu scriptorum quasi propria. Vid. If. Voss. ad Catull. p. 126, qui huius loci meminit. Dion Chryf. p. 92 B. *κείρεσθαι τὸ ἥπαρ ὑπὸ τοῦ ἀετοῦ*. Gregor. Nazianz. Stelit. II, pag. 110, & Schol. Eleganter Phot. Ep. 82, *Κείρουσιν οἱ παλαιοὶ λόγοι Προμηθεῖ τὸ ἥπαρ ἀετὸν ἐφιστῶντες τὸν κείροντα*. Nost. in Iov. Conf. § 17. Virginem Trapeiam apud inferos hoc supplicio affecit Sil. Ital. XIII, 839: — *tondetur praecordia rostris Alitis* —. HEMST.

ead. l. 9. Τὸ πῦρ ἐκλ.) Ἐν κοίλῳ νάρθηκι apud Hesiod. Theog. v. 567. Ἐ. καὶ Ἡ. v. 52. Servius in Virg. Ecl. VI, facula adhibita ad rotam solis. LEED.

ead. l. 10. Ἄ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπ.) Brevis repetitio capitum accusationis Promethei. Vid. Hygin. in Astr. Poët. II, 15; ex cuius verbis facile intelligas, quod scribit hic Lucian. COGN.

Pag. 2. l. 1. Τοσοῦτον χρόνον) Aeschylus dicit in Prometheus, Prometheus aliquot annorum millia Caucaaso affixum fuisse. COGN. Annos triginta Hyginus tradit, Fab. LIV & CXLIV. SOLAN.

ead. l. 7. Μηνύσω πάνυ ἀναγκ.) Interpone τι μηνύσω τὸ πᾶν ἀναγκαῖον. HEMST.

Pag. 3. l. 1. Παρὰ τὴν Θέτιν) Ovid. Metam. I hoc vaticinium attribuit Proteo; sed Lucianus hic videtur Aeschyli poetae & aliorum sequi sententiam. COGN.

ead. l. 4. Μνηδ' ἐν, ὦ Ζεῦ, κοινωμένης) Proteum apud Ovidium praedicere, prolem Thetidis patre fore potentiorē; apud Lucianum Prometheus ista Iovi mantycinari, (sic enim loqui maluit summus antiquariae dictionis affectator) Themis.

dem apud Laetantium, observat Daufq. Annot. ad Q. Calabrum p. 70. Vide porro, si tanti est, Barth. Adv. LII, c. 13. Apollodor. III, p. 233 ed. Salm. *Ἐνιοὶ δὲ φασιν Διὸς ὁρμῶντες ἐπὶ τὴν ταύτης συνουσίαν εἰρηκέναι Προμηθεά, τὸν ἐκ ταύτης αὐτῷ γεννηθέντα οὐρανοῦ δυναστεύσειν.* HEMST.

ibid. Τῇ Νηρηίδι) Id est, Θέτιδι. GUYET.

ead. l. 10. Σὲ δὲ ὁ Ἡφαιστος) Aquila ab Hercule iam pridem occisa, vincus tamen manebat Prometheus. SOLAN.

Pag. 4. l. 1. Ἀρχαιότερος τοῦ Ἰαπετοῦ) Sic D. D. VII, τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον. proverbialiter. BOURD. Respicit ad id, quod habet Hesiod. Theog. v. 120, ubi Amorem antiquissimum Deorum facit: vide, quae ibi notavimus. CLER. Ἰαπετοῦ) Quippe qui ex Chao cum Tellure natus, quae mater Coeli, a quo Iapetus. Hesiod. Theog. 116. Alibi tamen Noster Veneris filium facit Θ. Δ. XXIII, & passim. Idem nascentem Mercurium exhibens, quem τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον dicit, addit Θ. Δ. VII, ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ. SOLAN. Elegantissimum est Cupidinis apud Longum II, p. 34, de se suaque aetate testimonium, quod conferri meretur. Hesych. Ἰαπετός, ἐπὶ διασυρμῷ πρεσβύτερος ἀρχηγός· legendum paene credo, Ἰαπετοῦ πρεσβύτερος, ἐπὶ διασυρμῷ, ἀρχαῖος· nisi reliquiae sint istae confusae luculentioris explicationis, quales superesse solas saepe contingit in hoc Lexicographo. De senibus & iam delirantibus per contumeliam ponitur. Aristophan. Nub. v. 994, & Suid. in Ἰαπετός. Eustath. ad Od. Ep. 1528, οἱ λίαν πρεσβύται Τιθωνοὶ ἐσκώπτοντο, ὡς καὶ ἀπὸ Ἰαπετοῦ καὶ Κρόνου οἱ αὐτοὶ Κρόνοι τε καὶ Ἰαπετοὶ· Synes. Ep. IV, p. 181 A. ὁ Ἰαπετός Ἀμάραντος. Vid. Moer. Attic. in Ἰαπετός ἀντὶ γέρον. Ad astutiam & calliditatem, quae multis annorum experimentis colligitur, Noster retulit: simul autem ad ea respicit, quae veterum Theologia de Amoris origine, Deorum vetustissimi, tradidit. Antagoras apud Diogen. L. IV, 26, ἡ σε θεῶν τὸν πρῶτον ἀειγενέων Ἔρος εἶπω. Vid. Excerpta praefantissimi Wolfii ex Damascio de Princ. p. 256, 257. HEMST.

ead. l. 9. Σάτυρον, ταῦρον, χρυσόν) Sic D. D. XVI. Inde Iupiter πολύμορφος, Dial. Ven. & Cup. XII, & Dicaeter. & locis innumeris huius operis. BOURD.

ibid. Κύκνον) Ifocr. Ἐλ. p. m. 327, κύκνος δὲ γενόμενος εἰς τοὺς Νεμέσεως κόλπους κατέφυγε. De Leda notius est, quam ut addam. Addit idem, αἰὲ δὲ μετὰ τέχνης ἀλλ' οὐ μετὰ βίας διηρώμενος. V. Anthol. I, 38: Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσός, δι' ἔρωτα Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης. SOLAN.

ibid. Ἀετὸν) Bis, primo ut Ganymedem in coelos porteret; secundo ut Aferien in coturnicem versam secum abriperet. Vide Ovid. Met. X, f. 4, & VI, f. 2. LEED.

ead. l. 11. Μαγγανεύειν) Μαγγανεία, γοντσία. Suid. μάγανα, γοντεύματα. Hesych. μαγγανεύειν, γοντεύειν. Schol. Aristoph. ad Plut. p. 35. SOLAN.

Pag. 5. l. 1. Πῶς οὖν &c.) De Branchio notat Iungerm. ad Long. pag. 236. ex hoc loco, praeterea moneus in ed. Basil. male hic impressum esse πῶς εἶναι pro πῶς οὖν, quomodo, inquit, non hercle semel tantum ibi peccatum est. HEMST.

ibid. Ὁ Βράγχος) Quem hic Apollinis amasium Lucianus, a Statio filium dici audio. Interfectum templo & divinitate donavit: Alex. ab Alex. VI, 2. SOLAN.

ead. l. 3. Κομήτην) Iul. Poll. lib. 2, cap. de Tonforib. Philostr. Heroic. & lib. 1 Anthol. Apoll. Rhod. lib. 2. Intonsus Deus pro Apolline. Propert. Ecl. II, lib. 3. Stat. de Coma Eiarini. Horat. atque illi χρυσοὶ βόστρυχοι. Aelian. ποικ. cap. 21 l. 1. Id. D. D. XVI, & Pseudom. haec notissima. BOURD.

ead. l. 6. Καθειμένος βόστρυχους) Sic post, βαθὺν πύργονα καθειμένον. Piscat. § 11. vide Brod. BOURD.

ead. l. 7. Τῇ μίτρᾳ) Sic Dial. Iun. & Iovis. Virg. 4 Aen. Senec. Herc. fur. μίτρα κοσμὸς γυναικῶν. leg. D. D. XVIII. Δηλυμίτρης. Long. lib. I. BOURD. Tegmen hoc capitis parum virile habitum, vel inde constat, quod a Iunone inter ea recensetur, quae indicio erant, Bacchum luxu perditum & effeminatissimum esse, Θ. Δ. XVIII. SOLAN.

ead. l. 8. Χρυσίδας) V. Const. Lex. v. & Pollucem. SOLAN.

ibid. Εὐρυθμα βαῖνε) Ut antea dixi alibi. BOURD.

ead. l. 16. Αὐτοῦ) Lege αὐτῶν, & refer ad mulieres, de quibus antea, & quas questus est Iuppiter a se non nisi multis artibus falli posse. Alioqui nihil est, quo referatur αὐτοῦ nam non antecessit ἔρως. CLER. Si αὐτοῦ abesset, sensus nihil damni pateretur: nunc facile fero, & positum intelligo pro τοῦ ἔρῳ ἐπιτυχᾶναι τοῦ ἔρῳ, votis atque amoris fructu potiri. Ἐπὶ ταῖς αὐτοῖς, sub hac ipsa conditione. Antonin. Liber. c. 23, Ἐρμῆς δὲ δώσειν ἐπὶ τοῖς ὑπέσχετο. paulo aliter in fine praecedentis dialogi. HEMST.

in Schol. l. 1. Φιάλην) Φιάλη in V. Pro κύριον lege κυρίως. vid. Poll. VI, 98. HEMST.

Pag. 6. l. 6. Τῷ τρόπῳ) Id est, τίνι an τίμῃ scribendum? GUYET. Fefellit Guyetum accentus, quem si demas, ipsum est illud τίμῃ, quod scribi volebat. HEMST.

ead. l. 7. Ἡ Ἥρα) Iunoni id iterum adscribit Lucianus ἐν. Δ. VII. Ovidius aliter, apud quem Iuppiter ipse Iunonis metu Io in vaccam mutat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐστὼ θεὸς) Sic Dial. Noti & Zeph. BOURD.

ibid. Τὸν Νεῖλον ἀναγέτω) Vide Men. cap. 9, περὶ ἀναγωγῆν ἐγγυρόμεθα. & Baif. 50, 1. Noster etiam Ἀλεξ. c. 44 πλείον ἀναγομένου usurpat. Sed vox ἀνάγειν apud nullum, quod quidem sciam, de hac re usurpata invenitur. Certe non apud Plutarchum de Plac. Phil. IV, 1, aut Herodotum, de Nili incremento scribentes. Virg. Aen. IX, 31, Cum refluit campis & iam se condidit alveo. SOLAN. Nihil est quaerendum, praeterquam quod interpretes dederunt, attollere Nilum: efficere, ut Nilus exundet: rarior quidem usus, sed qui cum ingenio linguae Graecae prorsus congruit. Nili ἀναβάσει vel ἀναχύσει Ἰσιν praecesse voluerunt Aegyptii; immo lacrimis eius, quando Osiridem plorat, auctum fluvium exundare. Pausan. X, p. 881: καὶ τὸν ἐπιχωρίων πολλοῖς ἐστὶν εἰρημένα, ὥς τὰ αὐξόντα τὸν ποταμὸν καὶ ἀρδεῖν τὰς ἀρούρας ποιοῦντα δάκρυά ἐστι τῆς Ἰσίδος. HEMST.

Pag. 7. l. 1. Ἀναγέτω) Id est, regat. GUYET.

ibid. Τοὺς ἀνέμους ἐπιπέμπετω) Memini, cum placeret ἀποπεμπέτω, ventos sive procellas & tempestates avertat: ἀνέμους ita sumi notum est. Nunc vulgatam lectionem probō: ventos secundos ac ferentes immittat. Ἐπιπέμπειν de Diis in utramque partem usurpatur; velut apud Xenoph. Symp. p. 522, v. 13. Ἥρα ἐπιπέμπει ἀνέμους Schol. Apoll. Rh. in Arg. lib. IV. ὁρμῆας ἀγαθὰς ἐπιπέμπειν Dion Chrys. p. 13 C. θεοὶ &c. ὁνείρους μὲν ἐπιπέμπουσι Long. Pastor. IV, pag. 145. Contra δὲ πολλὰ καὶ κινδύρους ὁ θεὸς ἐπιπέμπει τοῖς ἀδικοῦσι Lys. pag. 105, v. 9. θεῶν δίκας ἐπιπεμπόντων τοῖς ἀδικοῖς Zaleuc. Prooem. LL. apud Stob. p. 279. Demosth. in Timocr. p. 792 A. Sic Hecate vel Empusa φάσματα dicitur ἐπιπέμπειν, Dion Chrys. p. 73. Hesych. in Ἐμπουσα. Schol. Apoll. Rh. ad III, 860. hinc quemadmodum ἀποτομπαί, sic & ἐπιτομπαί, malorum morborumve immisiones, quorum causas genitis maleficis hominumque inimicis adscribebant: eo pacto intelligendum in Dioscor. Noth. pag. 476 G. 478 E. quae utraque verbis iisdem leguntur in eo poeta de Vir. Herb. quem post Aldum recentavit I. A. Fabric. B. G. III, c. 26, v. 22, 165. ibi, quid sibi velint interpretis pomprae, nemo, credo, facile capiet. Iam non obscurum est, quemadmodum Ἰσιν ἀνέμους ἐπιπέμπειν dici possit: nam ad illius quoque curam & tute-

Iam, qui in mari periclitabantur, pertinere sunt existimati: hinc tot votivae tabellae in Isidis templis. Schol. Iuven. ad Sat. XII, 17: *Antiquitus enim solebant, qui naufragio liberati essent, pro voto pingere tabellas, & in templo Isidis ponere.* HEMST.

ibid. Σαζέτω τοὺς πλείοντας) Sic D. D. XXVI. BOURD.

ead. l. 8. Οὐδὲ πτερὰ) Ex l. est. Reliquae οὐ. SOLAN.

ead. l. 16. Πρὸς τὸν καιρὸν) *Ad tempus* interpretes. Intelligi voluit Lucianus, opportune, utilitatisque meae serviens, ut hac aquilae figura celatus te raperem in coelum delicias meas. Ita πρὸς καιρὸν vel πρὸς τὸν καιρὸν λέγειν, *commode dicere atque ut temporis ratio postulat*: paulo diversum πρὸς τοὺς καιροὺς πολιτεύεσθαι, ἀρμόττεσθαι, *tempori servire.* HEMST.

Pug. 8. l. 1. Ὁ Πᾶν ἐκεῖνος) Panem arripuit Lucianus ut pastorum tutelarem Deum, quem propterea Ganymedes ipse pastor pro Deorum principe & rege habet, alios scilicet ad se suaeque vitae conditionem parum pertinere existimans. At Pan an unquam & quam religiose sit cultus in Phrygia, praefertim eo tempore, cui haec fabula rapti Ganymedis debet illigari, nescire me profiteor: neque tamen contendo, necessarium fuisse, ut in hisce ludicris omnes verisimilitudinis rationes Lucianus observaret. Hirco sibi fieri ab Atheniensibus testatur Pan in Bis Accus. § 10: ἐπιλέξαμενοι τράγον ἐνόρχην δύνουσι. Mox ἔθθα ἔστηκεν, *ubi statua eius est collocata.* SOLAN.

ead. l. 2. Σύριγγα οὐκ ἔχεις) In Dial. Pan. & Mercur. in Bacch. in Bis accus. Cetera ex Orpheo Hymno Panis. Longus lib. 2. Achill. Tat. lib. 7. BOURD.

ead. l. 5. *Ενόρχην) Ex Theocrit. qui ἐνόρχαν dixit: ex eo multa sunt huius Dialogi. BOURD.

ead. l. 6. Τὸ σπήλαιον) De hoc antro Dial. Pan. & Merc. & Bis Acc. tangit Long. l. 2. Aristoph. Achill. Tat. l. c. BOURD.

ibid. Ἀνδραποδιστὴς) Qui liberum hominem pro servo vendit, vel servum alienum tanquam suum. Xenoph. ἀνδραποδιστὰς ἐαυτῶν ἐπικαλεῖ τοὺς λαμβάνοντας τῆς ὁμιλίας μισθόν, διὰ τὸ ἀναγκαῖον αὐτοῖς εἶναι διαλέγεσθαι, παρ' ὧν ἂν λάβοιεν τὸν μισθόν, id est, *suae libertatis venditores vocat* &c. COGN.

ead. l. 9. Βωμὸν εἶδες) Graeci Iovem *Οὐβριον venerati sunt, ut testatur Strabo & Pausanias; & Ὑετιον, ut Arrianus & Phurnutus. Latini *Pluvium* verterunt. Tibullus: *Arida nec pluvio supplicat herba Iovi.* Seneca lib. Nat. Qu. IV hoc carmen Ovidio tribuit. COGN. Huius arae meminit Homer. Iliad. 9: Γάργαρον, ἐνθα δὲ οἱ τέμενος βωμὸς τε θυήεις. BOURD.

ibid. Ἐν τῷ Γαργάρῳ) Ab Homero mutuatur, qui saepe Iovem in Gargaro Idaei montis vertice collocat. II. Θ, 47: Ἰδὼν δ' ἴκανε πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν, Γάργαρον, ἔνθα δὲ οἱ τέμνος βοιμός τε θυήεις· adde Ξ, 292, 352, O, 152. Indidem hausit Epicharmus in fabula Troibus, Ζεὺς ἀναξ ναιῶν Γαργαρ' ἀγάννιφα· locus est apud Macrobi. Saturn. V, c. 20, ubi multa de Gargaris. Aram Iovis autem in Gargaro fuisse, praeter Homerum testatur etiam Plutarch. de Flum. p. 44: Παράκειται δ' αὐτῷ (Scamandro) ὄρος Ἰδὴ, τὸ πρότερον δὲ ἑκαλεῖτο Γάργαρον, ὅπου Διὸς καὶ Μητρὸς θεῶν βοιμοὶ τυγχάνουσι. Familiare poëtis cognomen Iovis ab Ida ductum: Ἰδαίῳ Κρονίῳ II. Ω, 291. Porro Iuppiter πάντων τῶν γιγνομένων κατὰ οὐρανὸν κύριος, ὁμβρῶν τε καὶ βροντῶν καὶ κεραυνῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων, ut Diodor. ait V, p. 234 C. quas sui muneris partes non infimas cum ad Ganymedem commemorat hominum pater & rex, iterum eius personae rationem habet: illas enim coeli mutationes agricolae solent & pastores maxime curare. Nota Iovis epitheta Ἰέτιος, βρονταῖος, Ἀστεροπαῖος vel Ἀστεροπητής· de primo dixerunt, hoc Luciani loco adducto, Brod. Miscell. II, c. 21, Gataker. ad Marc. Antonin. V, § 7, Bergler. ad Alciphron. III, Ep. 35. HEMST.

ead. l. 12. Ὑπεράνω) Ita S. & A. At reliquae ὑπὲρ ἄνω, ut & Ἑρμ. c. 61. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνὴρπασας, ὃ βασιλεὺ τῶν θεῶν) Ita recentiores plerique: aliter Homer. Iliad. γ, v. 234, Τὸν καὶ ἀνὴρσίφαντο θεοὶ δι' οἶνοχούειν ut obiervavit Schol. Apoll. Rh. ad III, 115. nec multum discrepat auctor Hymn. in Vener. v. 209, Ὅππῃ οἱ φίλον υἱὸν ἀνὴρπασε Δέσπης ἄελλα. Echemenes in Creticis non a Iove Ganymedem, sed a Minoë fuisse raptum tradidit, Athenaeo teste XIII, p. 601 F. auctorem ergo Cretenses honestiorem facinori videri possunt inscripsisse; nam Plato sane fabulam ab iis manasse aperte fatetur de LL. I, p. 776 E. πάντες δὲ δὴ Κρητῶν τὸν περὶ τὸν Γανυμήδη μῦθον καταγορεύμεν, ὡς λογοποισήσαντων τούτων verum intercedunt Chalcidenses, nec tanti decoris privilegium eripi sibi patiuntur, distitantes παρ' αὐτοῖς ἀρπασθῆναι τὸν Γανυμήδη ὑπὸ τοῦ Διὸς, καὶ τόπον δεικνύντες Ἀρπάγιον καλοῦσι, ἐν ᾧ καὶ μυσθῆναι διάφοροι πεφύκασι, ut scribit Athenaeus, & Eustath. ad II. Ξ, p. 986, v. 40. Longum foret enarrare, quid quantumque veteres in hac fabula variant: de ipso Iove in aquilam mutato, quod accommodatissimum instituto suo Lucianus est amplexus, multum abest, ut res liquido constet: sunt e-

nim, qui veram aquilam, sed tamen iussu Iovis, hoc facinus perpetrasse ferant, Eratosthenes, Hyginus, alii. HEMST.

Par. 10. l. 6. Ἀστέρα σου) Aquarium notat, quem Gany-medem esse perhibent: licet ἀστρον κυρίως sit, non ἀστήρ A-quarius. COGN. Brodaeus verba descripsit Cognatus e Miscell. II, c. 21. videndus idem ad Anth. I, c. 83, Ep. 4. De Aquario figuram Ganymedis in coelo gerente omnes scire consentiunt. Eratosth. Catast. c. 26. ex eo Schol. Arati ad Phaen. v. 282. Serv. ad Aen. I, 32, *inter sidera collocatus, Aquarii nomen accepit*. Hygin. Poët. Astron. II, c. 29. quamquam is aliis aucto-ribus Deucalionem & Cecropem insuper obducit insigni-bus Aquarii nobilitatos. Clement. Hom. V, § 17: Ζεὺς τὸν ἀστρον συνεργήσαντα ἐπὶ τῇ Γανυμήδους ἄρταγῃ, καὶ αὐτὸν τὸν Γανυμήδην ἐν Ὑδροχόου τιμῇ ἐταξεν. Perhelle Iovem imitatus est Adrianus, tantumque sibi in sidera vindicavit iuris, ut mortuum Antinuum, suum Ganymedem, iis infereret, sal-tem videri veller illius apparuisse novum sidus. Vid. Suid. in Παιδικὰ & Kuster. HEMST.

ead. l. 11. Ἀστραγάλους) Hoc quidem oppido festive Lucia-nus, ne scilicet fugam meditarerur e coelo Ganymedes, si puero delicato nihil in promptu sit, quo tempus iucunde terat. Sed Apollonius Rhodius temperare sibi non potuit, quin hoc nobile puerorum par, Ganymedem inquam & Cupidinem, in heroico carmine talis ludentes induceret, eo eventu, ut hic Iapeto prior astutissima vafritie istum, quippe Phrygem, fa-cile circumveniat, instrumentoque omni ludicro nudatum extipoliet, Arg. III, 114. Imaginem illam, quam scitissimis sa-ne versibus pinxerat Apollonius, coloribus expressit pictor ille nescio quis, cuius artificem tabulam enarrat Philostr. in Icon. p. 872. Neque hoc Olearium fugit: sed, quam ille non vidit, maculam ex Apollonii v. 119 eluamus: Καὶ ῥ' ὁ μὲν ἦδη πᾶμπαν ἐνίπλεον ὃ ὑπὸ μαζῶ Μάργος ἐρῶς λαϊνῆς ὑποίσχανε χεῖρὸς ἀγροστῶ· istud πᾶμπαν, quod suis in edd. ostendunt H. Stephanus & Hoelzlinus ne verbulo quidquam monentes, da-ri mihi velim, qui expediat: ὑποίσχανε suo nomine, quod sustentet, destituitur: reddideris κόλπον, iam nihil aliud ad in-tegritatem loci requires. In sinum sane collegerat talos victo-ria partos Cupido, quo pertinet v. 146, Μείλια δ' ἐκβαλε πάντα· e sinu nimirum, ubi congesti erant: mox etiam v. 155 recollectos in sinum matris dicitur condidisse: ne locus dubi-rationi relinquatur ullus, Philostratus accedat, πλήρη τῆς νί-κης τὸν κόλπον ἀνασεύων. HEMST.

ead. l. 15. Ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ) Sic apud Heliodor. lib. 7. sic fine huius Dialogi, ὡς χρὴ ὀρεγείν τὸν σκύφον. BOURD. *Eris cyathis* Budaeum vertisse, testatur H. Steph. Th. T. I, p. 1209. Euripid. Troad. v. 820: Μάταν αἶρ, ᾧ χρυσέαις εἰς οἶνοχόαις ἀβρὰ βαίνων λαομεδόντιε παῖ Ζηὺς ἔχεις κυλίκων Πλήρωμα, καλλίσταν λατρείαν. argutum est illud ἀβρὰ βαίνων nam honeste caramitum & teste simul indicat: verum hoc de loco alias plura. Ἐπιδόυναι & ἀναδόυναι ποτήριον utrumque in usu est, sed illud frequentius. HEMST.

Pag. 11. l. 2. Κισσύβιον) Ποιμενικὸν ἔκπομα ἀπὸ τοῦ κισσοῦ. Schol. Theocr. Helych. legit κισσίσιον, & interpretatur ποτήριον καὶ σκύφον. BOURD.

ead. l. 3. Μνημονεύει) Corruerunt posteriores editores, dato μνημονεύειν, cum recte priores μνημονεύει. Ecce uerum Laetis ille reminiscitur, putatque se hominibus ministraturum. IENS.

Pag. 12. l. 13. Φιλῶν γὰρ διατελέσω) Iam ab initio dialogi delicatissimum Ganymedis osculum Iuppiter petiverat. Quasi facultatem explorandorum osculorum tribueret, invocatur Ganymedes in Aita cuiuscunque poëtae venustissimo v. 35: Ἡ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωστρεῖ αὐδὴν ἴσον ἔχειν πέτρῃ στόμα &c. Lucianum interpretatur Ovidius Luf. in Priap. p. 66: Quodque Iovi dederat, qui raptus ab alite sacra Miscet amatori pocula grata suo. HEMST.

Pag. 13. l. 1. Πιόντα τῆς ἀθανασίας) Immortalitatem donare credebatur degustatum nectar aut ambrosia. De Ixione Schol. Homer. ad Od. Φ, 304, γευσάμενον γὰρ αὐτὸν τῆς ἀμβροσίας οὐκ ἦν αὐτὸν ἀποδνεῖν. Apul. Metam. VI, pag. 183: Porrecto ambrosiae poculo, sume, inquit, Psyche, & immortalis esto: vide Elmenhorst. Pricaeus ibi hunc Luciani locum attulit. Ex eo nobilis apud Pythagoreos figura: τῶν κατὰ φιλοσοφίαν θεωρημάτων ἀπολαυστέον ἐφ' ὅσον οἶον τε καὶ ἀτερ ἀμβροσίας καὶ νέκταρος· ἀκίρατόν τε γὰρ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἡδύ, καὶ δεῖον τὸ μεγαλόψυχον, δύναται τε ποιεῖν καὶ εἰ μὴ αἰδίου, αἰδίων γε ἐπιστημονας· ita legenda sunt haec in Iamblichi Protr. pag. 4. HEMST.

ead. l. 8. Μοὶ προσέχεις τὸν νοῦν) Inter alia poni solet haec locutio in re amatoria, quando quis alteri morem gerit & obsequitur, blanditiis officiosis prolecat amoremque demereri studet: sic maritus uxori, uxor marito προσέχειν τὸν νοῦν dicitur: verum & meretrices pari ratione atque amatores. Aristoph. Pl. v. 151; Pac. v. 983, Καν τις προσέχη τὸν νοῦν αὐταῖς. Alciph. I Ep. 32: ἔοικας κνίσαι τὸν ὕπεριδην βε-

βουλῆσθαι ὡς ἐλαττόν σοι νῦν προσέχοντα· ibi Berglerus hunc locum notat, saepeque omitti τὸν νῦν observat. HEMST.

ead. l. 16. Τὴν νόμῳ γαμετὴν) Attica formula: ex alia enim nulla legitimi liberi procreabantur, nisi quae lege convenisset in manus: in Tim. § 17 locutio plena, ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παῖδαν γνησίῳν. Δις Κατ. § 29. Δ. Ἐτ. VII, νόμῳ σε γαμετὴν ποιήσεται. Apud Athenienses autem maxime debebant observari in contrahendis nuptiis εἰ νόμοι οἱ περὶ τοὺς γάμους, ut Plato ait. Utitur hoc loco Burmannus ad Calpurn. Flacc. p. 820. HEMST.

ead. l. 17. Ἡ σάτυρος) Deerat Satyrus in vulgaris: ex l. restituiamus. Alibi saepius eodem alludit; ut supra in Prom. & in Dial. Iov. & Cup. & Z. τρ. c. 2. Ad primum locum Scholiastes de Antiopa intelligendum docet. V. & Ovid. Met. VI, 110, & Paus. l. SOLAN.

Pag. 14. l. 1. Ἰδαῖον τοῦτ' ἐπαιδίων) Aristonis Epigr. Anth. I, c. 83: Πριομένα κάλλει Γανυμήδεος εἶπε ποθ' Ἥρη θυμοβόρου ζάλου κέντρον ἔχουσα νόῳ. Mox ἡμῖν, quod Graevianus Codex dabat, adfiscendum duxi, quamquam nihil magnopere interfit ad sensum aut orationis elegantiam. In ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθέν proprietas quaedam est Graeci sermonis, seu maxis Atticae venustatis, quae sensu citius percipitur, quam verbis explanetur: solet autem in diversis orationum formis usurpari variata potestate. Cognita sunt atque expedita ὁθεῖν, ῥίπτειν ἐπὶ κεφαλὴν, praecipitem in caput dare: rarius & paulo magis reconditum illud Demosthenis adv. Phaen. p. 1024 A. ἡγ' ὁ σάμνος δ' ἐγὼ καὶ μετρίου καὶ ἀπράγμονος εἶναι πολίτου, μὴ εὐθὺς ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν, gradu praecipiti, subito impetu, nullaue mora interposita. Iterum aliud est pro Cor. p. 521 A. τινες ὡς ἀληθῶς εἰσιν, οἷς ἂν εἰκότως καὶ δικαίως τὴν τῶν γεγεννημένων αἰτίαν ἐπὶ κεφαλὴν ἀναθεῖεν ἅπαντες. His ramen consideratis, non difficili via pervenitur ad intelligendum, quid sibi voluerit Lucianus. Maligne vero ἐπαχθέν: nam ἐπάγειν, ἐπεισάγειν, obducere meretriculam, pellicem, superducere: unde γυναῖκες ἐπείσακτοι clarius etiam in sequentibus luno mentem suam aperit. HEMST.

ead. l. 2. Συνοικεῖ νῦν ἐπὶ κεφ.) Omnino ex Mf. lege: καὶ συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθέν. Vulgo ἡμῖν omittitur: GRAEV. Συνοικεῖ ἡμῖν νῦν &c. Mf. Gr. P. vero & ed. I. ἡμῖν absque νῦν, quod in reliquis edd. exstat. Quid sit autem hic ἐπὶ κεφαλὴν, fateor me nescire: τῷ λόγῳ quid sit, dictum est supra ad Tim. c. 5. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπολαβὸν) *Auferens: ἀπολαβεῖν ἀντὶ τοῦ ἀρπά-
ζειν* sic ἀρπάζειν ἀπὸ τοῦ στόματος Long. l. 3. Stat. de Glau-
cia: *Incertas quis ab ore daptes libataque vina Auferet, & dulci tur-
babit cuncta rapina?* BOURD. Vid. Doufam ad Ovid. A. A. I,
v. 575. Tum melius mihi videtur, καὶ ἐνθα προσήρμοσας τὰ
χείλη, *ibique adaptare soles labia*, cui demum recte respondet
καὶ φίλῃς. Hoc quam paene non potuerint praeterire libra-
rii, quin mutarent, facile est cognitu: προσήρμοσας autem, ut
modo ἔδωκας, porrigere soles: aperta est, atque a multis ex-
plicata illa vis Aor. 1. HEMST.

ead. l. 12. Προσήρμοσε τὰ χεῖλη) Notabam has amoris in-
eptias ad Heliod. l. 4. Eustath. sive Eumath. de Ismin. Agath.
in Anthol. Long. Tat. BOURD.

Pag. 15. l. 10. Θηλυδρίας) Ὁ κατακεκλασμένος, τεθλυμένος
διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδονήν. Θηλυδρίαὶ τριχοπλάσται εἰσίν. In-
terp. Aristoph. Θεσμοφ. Sic antea Θηλυμίτρως. Hefych. Suid.
BOURD.

ead. l. 15. Τὸν δὲν υἱὸν) Quid ita Iunoni filium Vulcanum
exprobat, nec contumeliam simul in semet ipsum patrem
redundaturam esse sentit? Sciendum est, Lucianum hic, quod
Hesiodus aliique de Vulcano posteris persuaferunt, adopta-
re; Iunonem scilicet, cum Vulcanum conciperet, Iovi ma-
rito nihil acceptum retulisse: ideo ὑπνέμιος, περὶ Θυσ. § 6,
ubi plura dicemus. Modo ἐμοῦ γε ἔνεκα: saepe accidit huic
particulae, ut intercideret. HEMST.

in Schol. Ἀσελγεί) καὶ ἀσελγεί Solanus. HEMST.

Pag. 16. l. 6. Ἠδέως ταῦτα) Ἀν ἡδέα; GUYET. Ex Mf. re-
stituendus est perturbatus in editis locus. Cum Iuppiter de-
scripsisset Vulcani sordes & squalorem, qui Diis ministrarat,
subiicitur, ἡδέως ταῦτα. οὐ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεί-
νος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν Θεῶν. Contra mentem Lucia-
ni: suavia haec sunt: adeoque multum ille pocillator cohonestat
Deorum convivium. Sed Mf. Ἠρα. ἡδίω ταῦτα. Ζεὺς. οὐ γὰρ καὶ
παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἔπρεπε τῷ συμποσίῳ. Iun. suaviora haec
sunt. Iup. etenim iam olim ille pincerna non decebat convivium
Deorum. Iuno ait, suaviora haec sunt, videre obsitum fuligi-
ne Vulcanum, quam amasium pocula cum osculis marito
praebentem. GRAEV. Ἠδέως ταῦτα omnes impressi. Mf. Gr.
aliter. Sed nihil mutavimus, nisi quod interrogandi punctum
addidimus. SOLAN. Graevii Codex non magnam, nec tamen
nullam affert opem: Iunonis personam interponi debere, mi-
nime concedo. Vera Luciani manus sine dubio fuit: ἡδίω ταῦ-

ταῖς οὐ γὰρ; καὶ παρὰ πολὺ &c. Iovis ea sunt false uxorem irridentis: *Suaviora sunt ista: nonne? atque multum interest, ut hic pincerna* (Vulcanus nimirum praeditus ea formae commendatione, quam descripsi) *magis doceat symposium Deorum: Ganymedes autem iterum in Idum demittendus est, quippe mundus, & digitis roseis, sciteque ministrat poculum.* Usus elegans particularum οὐ γὰρ, qui venerum Graecarum haud plane expertem fugere non potest, ironiam adiuvat: vid. Aristoph. Av. v. 612, Ecclez. v. 760. saepe in Platone. Illud ἐπισταμένως ὀρέγειν apud Xenoph. K. Π. I, p. 6, est καλῶς οἰνοχοεῖν καὶ εὐσηχημόνως, κομῆτως οἰνοχοεῖν καὶ καθαρίως ἐγχεῖν, σπουδαίως καὶ εὐσηχημόνως πῶς προσενεγκεῖν καὶ ἐνδύναμι τὴν φιάλην. HEMST.

ead. l. 11. Ἥδιον τοῦ νέκταρος) Sic apud Hesiod. Scut. Herc. τὰ σφιν πολὺ φέρτερα θοίνης. BOURD.

ead. l. 14. Τὸν καλὸν κομήτην) Praeter alios de formosissima Ganymedis coma resciverat Callimach. Epigr. LVI: Ναίχι πρὸς εὐχαίτεω Γανυμήδεος, οὐράνιε Ζεῦ. HEMST.

Pag. 17. l. 1. Λυπεῖς, ὡς Ἦρα, σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο, καὶ μοι &c.) Poterat sine crimine Benedictus integram servavisse interpretationem Micylli: *Aegritudine, Iuno, te ipsam afficis, nihil aliud; & mihi amorem eo magis incendis: quam vides temere ab eo truncatam.* GRON.

in Schol. col. 1. l. 2. Διονέως) Scriptum erat Οἰονέως, quod sic mutavi ex Schol. Didym. ad Il. A, 268, & Il. E, 317; ubi pro Ἰονέως, quod ibi legitur, Barnes. Διονέως, ut in priorē Scholio, reponit. SOLAN. Retinui Οἰονέως, cuius rationem petere licet a Munckero ad Hygin. F. 155, p. 227; ubi docet, quam varie Ixionis fœceri nomen scribatur. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐνθα) Solanus huius vice substituerat ἐκεῖ, qua auctoritate non monens. Ἐνθα satis usitatum, praesertim apud recentiores, pro ἐκεῖ. Si quid mutandum foret, mallem εἶτα. HEMST.

ibid. l. 9. Ἰερῶ) ἰθρῶ clare in Mss. legebatur. Forte emendandum διακαθαρίσας, hoc est, *lustratum dimisit*: lustratus enim fuit Ixion a Iove, ut testatur I. Tzet. Ch. IX, Hist. 273, qui dicit, fœcerum Ixionis ab aliis vocatum Deioneum, ab aliis Eioneum, quo forte modo hic etiam legendum. CLER. Sed in V. ἰερῶ non ἰθρῶ exstat. SOLAN. Pro ἰθρῶ Matth. Sladus reddiderat μισθῶ qua coniectura non video multum profici. Locus sine dubio corruptus: sed iam non vacat, ut extundamus aliquid sincerius, unguis male mulcare. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Δὲ) Eam particulam merito interposuit Solanus. HEMST.

ibid. l. 7. Δήσας) Debuerat scripsisse ἐνδήσας vel προσδήσας. Paulo ante ἢ μίγνυται E. A. prave: correxit Solanus. HEMST.

Pag. 18. l. 1. Ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὃ ἦρα, καὶ συμποτικὸν) Verrunt, hominem esse benignum, Iuno, & hilarem convivam. Benignitati hic nullus locus: χρηστὸς Latinis est homo commodus, facilitate morum insignis. Plaut. Mil. conviva commodus. Cicer. pro Murena: Nemo Catone proavo tuo commodior, communior, moderatior fuit ad omnem rationem humanitatis. Sic inferius in Dearum iudicio: ἰκανὴ μὲν, ἀγροικὸς δὲ, commoda quidem, sed rustica: ubi interpretes, sat quidem formosa. sed talia ὅσα κόμισ. Sic inferius in hoc dialogo ἀπειρόκαλοι vertit insolentes, cum sint, inepti, decori rudes. GRAEV.

ibid. Χρηστὸν) Bene monuit Graevius de vocis huius potestate: sed idem iamdudum viderar Desf. Herald. Anim. in Salmas. Observ. ad I. A. & R. I, c. 8, § 6. Dion Chrysi. p. 468 B. συμποτικός τις καὶ κοινὸς ἐν ταῖς τοιαύταις συνουσίαις. HEMST.

ead. l. 3. Ὑβριστής γε ὢν) Clariss. Heins. ad Maxim. Tyr. dixi ad Petron. BOURD.

ead. l. 9. Ἐπειρά) Πειρᾶν ad venerem sollicitare, pudicitiam alicuius tentare. Pindar. II. B, 62. quem locum habebat in mente Scholiast. Homer. ad Od. Φ, 303, ubi fabulam Ixionis narrat: Δίδος ἀκοιτιν ἐπειράτο. Commentator antiquus in errore, quem circa verbi rationem explicandam committit, eruditus est: melius Schol. Aristoph. ad Equit. v. 514; προσβαλεῖν γυναικὶ περὶ Ἀφροδίτης. Conatus est Iunonem comprimere, Hygin. F. LXII. propius ad Graecam locutionem, Illic Iunonem tentare Ixionis ausi, Tibullus: Iunonem de stupro interpellare, Lactant. ad Stat. IV, 539; de stupri iniuria compellare, ad Theb. VIII, 50. Πειρᾶν in hac fabula familiare Graecis. HEMST.

ead. l. 15. Ὅ δὲ) Forfan ὅτε δὲ videntur enim id poscere sequentia, ταῦτα ἢ δὴ συνίεν ἐρωτικά ὄντα. SOLAN.

Pag. 19. l. 10. Ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν) Irati Iovis abrupta oratio. Videro commode servari posse ἐπ' ἐμέ nec tamen non praeferam eis ἐμὲ, quasi veller intellectum ὑβρίζειν sic sane secutus fuerit ipse suum praeceptum de ὑβρίζειν τινὰ & eis τινὰ in Soloec. § 10. Paulo post si pro ὁμεία ἡμῖν legeretur ὁμέστιοι ἡμῖν, mutatum nollem. Ὀμέστιος & συνέστιος θεῶν frequenter Ixion dicitur. HEMST.

ead. l. 16. 'Ο δὲ ἔρω) Sic Dialog. Apoll. & Bacch. Long. lib. 2. Heliodor. lib. 4. & Δ. Θ. XXIII, ἀπάντων ἀρχων. BOURD.

Pag. 20. l. 4. Ἄγει σε καὶ φέρει) Vix credas, interpretes, quid Lucianus voluerit, affecutos fuisse: sensus est, *te subactum pro arbitrio velut iure belli depopulatur.* Ἄγειν καὶ φέρειν victorum est, qui caedibus ac rapinis omnia vastant: ἀνευ νόμου καὶ δίκης ἀγορτες καὶ φέροντες ἀλλήλους. Polyæn. ad alia traducitur: ἀγομένης καὶ φερομένης τῆς κεφαλῆς. Synes. Encom. Calv. Rem vidit, & locutionem vulgatissimam pluribus exemplis illustravit Erasmi. Prov. in Ἄγουςι καὶ φέρουσι. HEMST.

ibid. Τῆς ῥίβος φασιν ἕλκων) Unde ductum, haud proclive est definire: certe a feris equisve petitum. Sed ad rem ipsam illustrandam lege, si lubet, quid apud Lactantium poeta non insulsus de triumpho Cupidinis scripserit, in cuius pompa Iuppiter cum ceteris Diis ante currum triumphantis ducitur catenatus, I, 11. SOLAN. Quibus in locis occurrat apud Nonstrum, annotavit Erasmus in *Naribus trahere*. HEMST.

ead. l. 8. Αὐτοῦ τὴν γυναῖκα) Vid. Th. Muncker. ad Hygin. Fab. 155, p. 227. HEMST.

ead. l. 9. Πειριθουν) *Diam* Hyginus vocat, ex qua Iuppiter Pirithoum suscepit. SOLAN.

Pag. 21. l. 3. Ἀγρυπνεῖ) Structura postulat: ἐπειδὴν λυθῇ, καὶ κείνος ἀγρυπνῇ. HEMST.

ead. l. 6. Μὴ ὤραισιν ἴκοιτο) Nescio, cur mutatum: sic enim reposueram, non ὤραιον. Proverb. de quo Aristophan. alii; σεσολοικίσται μὲν ὥφειλε γὰρ μὴ ὤρας ἴκοιτο. Verum tamen Atticum est, & utitur Dialog. de Saltat. c. 5. Soloecismum notarunt Grammatici. BOURD. An scribendum? μὴ ὄναιτο τῶν ὑπὲρ α. GUYET. Potestne stultius & absurdius quidquam verti, quam ista verba sunt translata? *Ne quid tempestivum consequatur, quando res, quae supra se sunt, concupiscit.* Et tamen absurdius iidem interpretes in dialogo de saltationibus, μὴ ὤραισιν ἴκοιμην, nunquam ego venustatem consequar: cum sint imprecationis formulae ex Aristophane haustae. Latini dicunt, male pereat, *Dii Deaeque cum perdant, qui rem supra suam sortem affectavit.* Potuissent tamen, saltem Bourdelotius, haec emendare, cum Is. Casaubonus δὲ πάνι Animadv. lib. II, c. 14, in Athen. tum & in Lectionibus Theocriteis, dudum observavit elegans hoc dicendi genus, & explicavit scitissime. GRAEV. Casaubonus explicat in notis ad Athen. II, 14, cum imprecari alicui exitium vellent, & mortem anno vertente

citiozem. Alii tamen scriptores ὥρας non ὥραισι scribunt. Iterum habes Ὅρχ. c. 5, & Ἐτ. Δ. X. SOLAN. Dicturum se promissit ad hunc Luciani locum Kuhn. Obs. ad Diogen. L. II, 34; cui consilio diem supremum intervenisse credo. Biferus etiam profert ad Lysistr. Aristoph. v. 1036. A Casaubono dissentit D. Heinsius L. Theocr. p. 341, existimans formulam imprecandi esse desumptam a navigationibus, quia ὥραι erant navigandi tempora, & μὴ ὥραισι πλεῖν apud Comicum Lysistr. v. 329. utrius verior habenda sit opinio, alias opportunius dicemus. HEMST.

ead. l. 14. Ἐξαπατηθῆσται) Monstrum vocabuli vides (in ed. Salm.) Rectius editio Basil. ἔξαπατήσεται. Sed puto verum Luciani esse ἔξαπατηθῆσται immo sic antiquissima editio Flor. Simili mendo laborant posteriores editiones, cum mox συμπερινεχθῆσται legitur, quod conspicitur etiam in Florentina & Aldina: sola Basileensis συμπερινεχθῆσται id quod probum est. IENS.

Pag. 22. l. 6. Τροχῶ) Meminit I. Brodaeus Misc. II, c. 10. Pindarus τετράκνημον δασμὸν vocavit, τετράκνημον τροχὸν Schol. Apoll. Rh. ad Arg. III, 62. Bene de nobis merebitur, qui ultima dialogi huius vel explicuerit, vel emendarit. HEMST.

ead. l. 9. Ἀπὸ τῆς μ.) An ὑπέρ; GUYET.

ead. l. 20. Προσγελᾷ) Cito ridere fuit praefagium ingenii. Vid. Art. Crit. P. 2, Sect. I, c. X, § 12. CLER.

Pag. 23. l. 1. Ἐν τῇ πανουργίᾳ) Usitatus ēs vel eis τὴν πανουργίαν itaque scribendum puto. Ut modo μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον, sic & Xenoph. K. Π. V, pag. 76, v. 13, ὃ μέγα ἀγαθὸν σὺ τοῖς φίλοις Κύρε' similem in modum μέγα κακὸν εἶται vel ἔρχεσθαι τινί. HEMST.

ead. l. 8. Ἐκινεῖτο) Non sollicito hanc lectionem. Aliter tamen P. & ed. I. ἔστηκε τὸ, sed tum aliter interpungendum, & post ἔστηκε punctum admirationis ponendum. SOLAN.

Pag. 24. l. 1. Ὁξύχει) Poll. II, 149, ὀξύχει γὰρ καὶ ὀξύχειρά τὸ μὲν παρὰ Μενάνδρῳ εἶρηται, τὸ δὲ παρ' Ἀλέξειδι. Comicorum nomina facile persuadent, utrosque non alia notione, quam fecit Lucianus, hanc vocem adhibuisse. Significat autem agili manuum mobilitate promptum: nam adunca manus interpretum, si rem spectas, possunt tolerari; si vim vocis, alienissimae sunt. Prout celeritatis manuum in plurimis rebus est usus, ita non una ratione homines dicuntur ὀξύχειν: qui manum avidam in patinas immittit Nicomacho apud

Athen. VII, p. 291 D. — Δειπνῶν δὲ πᾶς Τάλλότρια γίνε-
ται ὀξύχειρ, κ' οὐκ ἐγγρατῆς. Herculem hoc epitheto Theo-
critus affecit Epigr. XX, Τὸν λειοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα-
quod vix est, ut heroum maximi dignitatem aequet. Ὀξύ-
χειριαν ὀρχησταίς & pantomimis Pollux tribuit IV, 97; ἡ-
σοπαικταῖς sive praestigiatoribus Sext. Empir. adv. Mathem.
II, § 39, qui τὰς τῶν δεωμένων ὁφείας δι' ὀξύχειριαν κλεπτου-
σι eandem vocat εὐστρεσίαν τῶν χειρῶν καὶ τὸ τάχος τῆς
κάμψεως τῶν δακτύλων Schol. Gregorii Nazianz. in Orat. de
Athanasio. Apud Philonem Iud. de Vit. Mos. p. 609 C. Aegy-
ptius operum exactor, τοὺς τὸ προσταχθὲν μὴ ἀπνευστὶ καὶ
ὀξύχειρα δρῶντας τυπτῶν. Nonnihil differt illa ὀξύχειρία,
quam exercendi diuturnitate opifices acquirunt in Diogen. L.
VI, 70. Mercurium autem ὀξύχειρα venustissime pinxit Ho-
rat. I Od. 10, *Callidum quidquid placuit iocoso Condere furto* :
ibi plura, quae ad hunc dialogum faciunt. HEMST.

e. id. l. 5. Προσκαλεσάμενος τὸν Ἔρωτα) Leg. προκαλεσάμε-
νος τὸν Ἔρωτα: sic videtur legisse interpres, cum transtert,
heri provocato Cupidine. Statim pro ὑπελκῶν τὸ πόδε Mi. ὑπε-
λκῶν τὸ πόδε; quasi pedes illi surripuerit: quamvis & vulga-
tum possit ferri. GRAEV. Vel προκαλεσάμενος edendum fuit,
ut haberetur ratio Benedicti, vertentis *provocato Cupidine*;
vel versio retinenda fuit Micylli, *heri autem vocato ad se Cupi-
dine*. Sed sane verbum Graecum habet aliquid, quod a neu-
tro exprimitur, & Benedictina lenius & Micyllina fortius, ut
pater in dialogo Veneris & Cupidinis, ἀλλ' ἐκείνος προσιεταί
με καὶ προσκαλεῖται. Itaque scriptis libris obediendum. Vi-
deo simile committi in dialogo Enipei & Neptuni, dicente il-
lo διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προσαρπάσαι τὸν ἔρωτα, ubi cum Mi-
cyllo Benedictus, *propterea te mihi amorem praeripere oportebat*.
In Piscatore dicunt Philosophi de Luciano, εἰκε γὰρ αὐτῆς οὐκ
ἔλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν ubi vertunt, *nam*
cum isle vir iudicio velit experiri, haud absurde provocare videtur.
At in hac locutione vix est differentia inter τὰ provocare &
iudicio experiri velle: & in praecedentibus non tam provocat,
quam admonet modestiae philosophos, ne se indemnatum
occidant, atque adeo convenientius videatur προσκαλεῖσθαι.
GRON. Προσκαλεσάμενος) Haec menda, sed quae tamen fal-
lere vix potest, locis compluribus infedit: restituendum erat
vel sine Miss. προκαλεσάμενος. Adstipulatur Duker. ad Thu-
cyd. V, 41. Apollod. I, p. 57, τὸν ἀριστον αὐτῶν εἰς πυγμὴν
προσεκαλεῖτο: recte Faber προεκαλεῖτο vel προῦκαλ. HEMST.

ead. l. 6. Ὑφέλων) Ita praeter Mf. Gr. L. & ed. I. SOLAN. Teneo vulgatam lectionem ὑφέλων, quam satis tuetur κατ-
επάλασεν luctatorum est ὑφέλκειν τοὺς πόδας, τὰ σκέλη, ut
adversarios in terram deliciant: idem & ὑποσκειλίζειν, ὑποσύ-
ρειν τὰ σκέλη in illa praeclara Dioxippi cum Corrago Mace-
done pugna, quam describit Diodor. Sic. XVII, 615 C. *sub-
ducere pedes* Curt. IX, c. 7. Lubrica quoque dicuntur ὑφέλ-
κειν, ὑποσείρειν, ὑποσκειλίζειν τοὺς πόδας, quae iunxit Poll. I,
187. eleganter Curt. IV, 9, 18, cum modo saxa lubrica vesti-
gium fallerent, modo rapidior unda subduceret. Cum probata fue-
rit haec potestas in ὑφαιρεῖν τοὺς πόδας, deliberabimus, an
scriptae lectionis rationem haberi oporteat: nam quod Grae-
vius addit, quasi pedes illi surripuerit, mallet viro magno non
excidisset: nisi quis huc pertinere censeat Senecae, pedes ab-
stulit, Praef. lib. IV Nat. Qu. p. 743; quam metaphoram a
luctatoribus esse sumtam volunt. HEMST.

ead. l. 8. Τὸ σκήπτρον) In Cod. Flor. scribitur ἦλθεν ἐπὶ τὸ
σκήπτρον. BOURD. Fl. & I. ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκ—. Sed venustior
longe vulgata lectio. Sceptrum enim surripuit, sed fulmen ut-
pote gravius & ignitum tenera manus auferre non valuit. P.
non agnoscit ἦλθεν ἐπὶ. SOLAN. Mihi sane non constat, quid
recentiores editores impulērit, ut insuper haberent, quod
Florentinae fuerat impressum, ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκήπτρον, quando-
quidem illa phrasis nihil habet, quod fastidiendum videatur:
nam saepius ἐρχεσθαι ἐπὶ τι non consilium tantummodo aut
conatum, sed effectum etiam agendi significat: quamobrem
sic intellige, aggressus est sceptrum surripere, atque adeo re-
vera surripuit. Etsi iam omissum in A. i. & H. Francinus tam-
en in Iustinam revocavit, dubium ex scripto Cod. an Fl. Id
solum me retinuit, ne Luciano redderem, quod in P. abfuisse
notatum reperiebam. HEMST.

ead. l. 14. Χελώνην) Ex hymno Homeri in Merc. (v. 47.)
Vide Scalig. ad Manil. pag. 420. VORST. Oculis haec omnia
subiicit Cl. Philostrati interpres ad p. 777, exhibita ex gem-
mis lyrae figura. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Εὐστάθιος) P. 1870, v. 54: ὦ (Ἑρμῇ)
λόγος ἐστὶ καὶ ἐκ γενετῆς συγκεκληρωσθαι τὴν κλεπτοσύνην,
ὅς τῆς μητρὸς Μαιᾶς συλλαβομένης αἰς ἦθελεν ἐκείνη, αὐτὸς ὡς
λόμενος τὰ ἐκδυόμενα ἔκρυψε. Ad hanc normam ista sunt re-
finienda, nisi quod συλλαβομένης recte scribitur. HEMST.

ibid. col. 2. l. 3. Τὸ) Solanus τὸ δὲ ἐπίτροχα. IDEM.

ibid. l. 6. Ἀλεξίφαρμακός) v. 557. HEMST.

Pag. 25. l. 1. Πήχεις ἐναρμόσας) De partibus lyrae vide Dialogum Marinum I, & If. Voffium de Poëm. Cant. CLER.
 . ead. l. 2. Καλάμους ἐμπήξας) Κάλαμοι sunt *aerea fila*, protensa iuxta longitudinem lyrae, & quae pulsata resonabant. Absurde interpres vertit *calamos*: nam calami pulsati non resonant. CLER. Habes descriptionem testudinis a Mercurio inventae, ex qua lyram confecit; sed male intellectam & imperitissime versam: χελώνην που νεκρὰν εὐρὼν ὄργανον ἅπ' αὐτῆς συνεπήξατο. Πήχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς, καὶ ἐπτεινάμενος ἑπτὰ χορδὰς, μελωδεῖ πᾶν γλαφυρὸν, ὧ Ἡφαιστε. In ed. Salmurienſi haec est istorum verborum interpretatio: *Testudinem mortuam alicubi natus, ex ea compegit instrumentum. brachii enim adaptatis, & superinducto iugo, deinde calamis infixis, & subiecto hemisphaerio, & intentis inde septem chordis, elegans adeo & concinnum quiddam modulatur*: non sane musice. Descriptio haec est petita ex hymno in Mercurium, qui tribuitur Homero, ut olim observavit maximus Scaliger ad Manilium: sed cum in illa queritur omisſum esse τὸ καιριώτατον, dicendum enim fuisse ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ ἔτι δέρμα βόειον προσαρμόσας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς, verum erat, si καλάμους scripsisset Lucianus, & hymni auctorem κατὰ πόδα sequendum sibi existimasset. Cum vero corii bovilli, quo ceu theca lyram Mercurii tegebat hymnus, mentionem omisisset, & accommodasset eius descriptionem ad sui temporis mores, locus nullus erat arundinibus in lyra. Pro καλάμους legendum ex Ms. κολλάβους. Κόλλαβοι sunt paxilli, vel claviculae, quibus fides in lyris intenduntur. Homero Odyſſ. φ dicuntur κόλλοπες. Ῥηιδίως ἐτάνυσε νέω ἐπὶ κόλλοπι χορδὴν, Facile intendit nova clavicula fides. Ubi Eustathius: κόλλοψ ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον κόλλαβος, δι' οὗ τείνονται αἱ τοιαῦται χορδαί. καὶ οὕτω φασὶ λεγόμενος, διότι τὸ παλαιὸν ἐκ δερμάτων σκληρῶν ἦν τῶν πρὸς τραχήλῳ τῶν βοῶν, ἔστι δ' ὅτε καὶ τῶν οἰῶν quare ibi plura. Vides, ex calloſo illo corio, quod est in cervicibus boum & ovium, olim istos verticillos esse factos, quod tamen negat Scaliger, qui postea conficiebantur ex lignis. Πήχεις vero sunt *manubria*. Hyginus *brachia* vertit: ζυγὸς vero, sive ut aliis ζύγωμα, iugum, est transversum transfillum, in summa cithara, cui chordae annectebantur: μαγάδιον est ligneus asserculus, qui subiiciebatur fidibus, sine quibus nullum illae sonum edebant; olim erat calamus, postea lignum quadratum, quod hodie agglutinatur musicis instrumentis,

olim supponebatur, ut erudite Scaliger ostendit. Qui veteres lyras in nummis & marmoribus, ubi saepius occurrunt, vidit, facilius haec intelliget. Locus autem sic vertendus est: *Testudinem mortuam cum alicubi invenisset, ex ea instrumentum musicum compegit. Manubria enim adaptavit, & iugum addidit, & affixit claviculas, & subiecit asserculum, fidesque intendens septem valde tenerum & concinnum quid cecinit.* Eadem omnia recenset inferius in lyra Polyphemi in colloquio Doridos & Galataeae, excepto *μαγάδιον*. Αὐτὴ ἡ πηκτὶς οἷα κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν. καὶ τὰ μὲν κέρατα πήχεις ὥσπερ ἦσαν ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελῶδει ἀμουσὸν τι καὶ ἀπῳδόν. Sic legendus iste locus lepidissimus: *Ipsa lyra solummodo erat cranium cervi, nudatum carne, cornua vero erant quasi manubria, quibus cum iugum adiecisset, & fides alligasset, quas non fidiculis tendebat, agreste quiddam & absonum canebat: legendum autem οἷα, solummodo, non οἷα, ut editur vulgo.* Vides hic *κόλλοπα* dici, qui dicitur *κόλλας* in dialogo superiore. Cranium cervi erat *πηκτὶς*, quod in Mercurii lyra testudo; cornua vero erant *πήχεις*: sed *κόλλας* nulli, aut iis non utebatur. GRAEV. In exemplaribus vulgatis legitur *μαγάδιον & καλάμους*, mendose pro *μαγάδας & κολλάβους*. Ita Moschop. in sua constructione locum allegat; & huius lectio magis quadrat sensui, quam usitata. *Hartung. Th. Crit. T. II, p. 638.* Vox *κολλάβους*, quam exhibent P. L. Gr. Mf. & Schol. quamque ego etiam ex Mf. adscriptam vidi margini vetustissimi impressi Codicis, glossema est viri quidem docti, sed ad rudem huius lyrae fabricam non satis, ut mihi quidem videtur, attendentis. Si cui tamen placeat, litem ea de re nemini sum moturus; cetera enim satis scite descripta sunt, & ipsa artis vocabula ab artifice summo Apolline haud dubie usurpata: quod ex doctissimis Graevii notis facile perspicies. V. etiam Marm. Ox. pag. 199. Observandum denique, Nostro *κόλλοπας τῆς κιθάρης* alibi dici. Vid. Z. τρ. c. 10. SOLAN. Quamquam *κάλαμος* olim in lyra, huc tamen nihil pertinet: praeterquam quod, si de eo loqui voluisset Lucianus, scribendum fuerat *κάλαμον ἐμπήξας*. Otto quidem Sperlingius Diff. de Fur. Sabin. Tranquill. p. 74, Lucianum melius affirmat extulisse *καλάμους ἐμπήξας* nam erant duo calami arte iuncti, inter quos chordae ducebantur & tendebantur: sed haec dicenti sine veterum auctoritate, non aegre feret, si fidem denegemus. *Κόλλας* contra optime conveniunt, quippe in hoc instrumento musico necessarii: error

autem plane facilis; nam litera liquida non geminata κολλάβους exarare moris erat, ut apud Theon. Magnit. in κόλοπας unde ob similitudinem β & μ, praefectum in membranarum antiquis, quam proclivi via potuerit oriri καλύμους, in aperto est positum. Verum est, Lucianum Δ. Έν. 1, lov. Trag. § 10, adv. Indoct. § 10, κολλόπας usurpare, quod equidem ad normam Atticam magis congruere non distiteor: sic enim praecipit Phrynich. p. 32, Κολλάβους τοὺς ἐν τῇ λύρᾳ εἰ μὲν ἄλλη διάλεκτος λέγει, οὐ φρυγίς Ἰπποκλείδῃ· σὺ δὲ ὡς Ἀθηναῖος λέγε κολλόπας: sed nihil obstat, quo minus ab ea lege, quam saepe iudicio non levitate migravit, in hoc etiam loco recesserit Lucianus; inprimis quoniam illa aetate, qua scripsit, longe frequentior erat usus τῶν κολλάβων, quam κολλόπων. Hoc vel ex ipso Phrynicho manifestum est, qui vulgatam deterioris vocabuli consuetudinem castigare necesse habuit, & ad veteris Atticismi praescripta revocare: in antiquis sane scriptoribus vix unquam aliter invenias, ac κολλόπας: Plato de Rep. VII, pag. 703 B. τοὺς ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχοντας καὶ βασανίζοντας ἐπὶ τῶν κολλήπων στρεβλοῦντας: plura collegit eximius ille Leopardus Em end. XIX, cap. 16. sed κόλλαβος tamen, ex quacunque dialecto in usum communem venerit, notae esse satis vetustae, non pauca sunt indicio: aliunde quidem deducere non licet verbum illud in Hesychio comicum: Ἐκολλαβήσαντα, ἐλακέντα, ἐκφορήσαντα. Grammatici quoque κολλάβους, quoddam est panis genus ab Aristophane aliisque memoratum, ab horum verticillorum similitudine dictos volunt: vid. Schol. ad Ran. v. 510. At in recentioribus, quique Luciani aetati fuerunt suppreses, iam nihil est isto vocabulo tritius. Iamblich. de V. P. § 118, τὴν δὲ πόσιν ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς βάρεσι εἰς τὴν τῶν κολλάβων ἀνωθεν σύμμετρον περιστροφὴν: haec in Nicomacho totidem verbis exstare p. 13, monuit Kusterus: Schol. Homeri parvus ad Il. I, 187, ab eoque ne litera quidem discrepans Etymol. in Ζυγός: Athanas. in Psalm. p. 1241, ubi, quale sit φαλτήριον, exponit: δέκα γὰρ κόλλαβοί, εἰσὶν πασσαλίσκοι παρὰ τὸν πῆχυν τοῦ φαλτηρίου ὀτρεφόμενοι ἑτερόν τε τὴν χορδὴν καὶ ἐγγάλων: quae paene eadem leguntur in Euthymii Zygabeni Praef. ad Psalm. p. 185, & apud plures alios. Olim autem paxillos hosce fuisse confectos de corio calloso & durato, si quid omnino Grammaticis est credendum, ambigi non potest: vid. Hesych. in Ἐκολλόπωνσε. Κεράσβολα vocabantur, ut idem docet, οἱ ἐν ταῖς ἀρχαῖς λύραις κόλλαβοί.

alibi voce truncata, Κράσβουα, κόλλαβοι δερμάτινοι atque haec ipsa est ratio, cur κόλλαβοι fuerint dicti; a qua voce non alia re κόλλαβους distare arbitror, quam vel pronuntian- di depravatione, vel dialecti discrimine. Hos igitur κόλλαβους Luciano restitui par erat, quem vere Graevius observavit ac- commodasse lyrae descriptionem ad sui temporis mores: locum enim illum Hymni in Mercurium, cum haec scriberet, in animo fuisse Nostro mihi sane non tam compertum videtur, quam credi voluit Scaliger ad Manil. V, 319; fierique facile potest, ut de eo tum ne cogitaverit quidem: alioqui multos oportet eodem respexisse, qui in lyrae a Mercurio inventae de- scriptione parum a Luciano discedunt. Μαγάδας autem pro μαγάδιον Hartungus ex Moschopulo probat; quod Leopardus commemorans, iudicium suum non interponit: ferrem equidem, si μαγάδα, quod Scholiastes habet, scriberetur: sed nihil est, cur μαγάδιον satis usitatum repudiemus. Vide praeterea magnum illum etiam in puero Grotium ad Phaen. Arati p. 7, & ad Imag. p. 54, 55. Res ipsa de veterum lyra, eiusque tum partibus, tum pro diverso temporum intervallo differentia non tantum intricatior est, quam ut paucis expe- diri queat, sed magnorum etiam hominum erroribus insignis: neque id adeo mirandum; cum eiusmodi sit haec materia, quae non nisi lenta diuturnaque meditatione, saepe, quae prius placuerant, verso filo inductis, subigi se patiatur ac moliri. HEMST.

ibid. Μαγάδιον) Μαγάς ab aliis dicitur. V. Philostr. p. 778. Equuleum nostri vocant. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπτάχορδᾶς) Consentunt omnes, Mercurium esse lyrae repertorem. Sed de numero chordarum non itidena- liquet: sunt, qui dicant, primo fuisse tantum tres, sunt qui quatuor. Videat, cui libet. Macrob. Saturn. I, 19, Pol. Virg. de rerum invent. I, 15, Diod. Sic. I & V. Sentit cum Luciano Horat. I, 15: *Tuque testudo resonare septem Calida nervis*. LEED.

ead. l. 4. Κῆμῆ — κιθαρίσειν) Si recte hic Lucianus, erravit Torrentius, qui in Horat. Od. 21, 1, sic ait: *lyra sibi concessa, Orpheum Apollo docuit; at postea, inventa a se cithara, ei lyram concessit*. Aliquid autem interesse inter *lyram* & *citharam*, satis hinc liquet; sed quid id sit, laborat quidem ostendere Marti- nius in Lexico ad vocem *lyra*, at quam feliciter iudicet alius: ego ab eo in hac re parum redii instructior. LEED.

ead. l. 8. Τρόπτερος) Lilius Gregorius in Mercurii Synta- gmate scribit, vidisse se Mercurii imaginem in libro quodam

antiquitatum hoc modo effictam: filo quidem erat corporis iuvenili, facie imberbi, cum alis supra aures, nudus vero totus, praeterquam quod pallium habere videbatur, dextra marsupium continebat, quod supra caput hirci iacebat: sinistra vero caduceum praeferebat: ad pedes illius hircus & galus suberant. Vid. Macrobo. COGN.

ibid. (Ἰάβδον τινὰ) De Mercurii virga Homerus Od. 5; cuius verba expressit Virgil. IV Aen. v. 242: *Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco Pallentes, alias sub tristia tartara mittit, Dat somnos adimitque, & lumina morte resignat.* Ab aurea autem virga dictus est Mercurius χρυσόρραπις. COGN.

ead. l. 9. Ψυχὰ γὰρ γαί) Virg. Aen. IV, 242: *Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco Pallentes, alias sub tristia tartara mittit.* Homer. Od. E, 47. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐγὼ — ἔδωκα) Vulgo traditur, hanc virgam ab Apolline Mercurio fuisse traditam, accepta ab eo lyra. Vide Serv. in Aen. IV, 242. LEED.

in Schol. col. 1. l. 3. Μαγάδα) L. μαγάδιον. Sic tamen etiam C. M. SOLAN.

ead. Σαῖς τετραγ.) Haec totidem verbis habet Suidas, ex quo emendandus est Hesychius. Vid. H. Stephani Ind. Thef. in Μαγὰς, quem nec Luciani locus praeteriit, Olearium ad Philostr. Vir. Soph. I, p. 487. HEMST.

Pag. 26. l. 7. Εἰ μέμνη) Longoliani exemplaris ἡ μέμνη corrigentis ingenio an vetusto Codici sitribuendum, non satis mihi patet. Quamquam sensum faciat non plane absurdum, (parum enim abesse videri potest ab infania, qui caput sibi securi diffindi postulat) minus tamen verecunde hoc a Vulcano dicatur ad Iovem: quare lectioni vulgatae lubens acquiesco. HEMST.

Pag. 27. l. 2. Μαίωσεται σε) Nonnulli dicunt, Iovem Thetidem a se compressam, quia metuebat sibi ab eo, quod nasceretur, absorbuisset; atque ut necesse erat gravidum factum, ad amnem Tritonem peperisse. Cui si fidem habemus, opus erat, ut venter potius, quam calvaria, divideretur. LEED.

ead. l. 5. Τί γὰρ χρὴ ποιεῖν) In Dialogorum Selectorum editione dederam olim, τί γὰρ οὐ χρὴ ποιεῖν, σοῦ κ. quod postea notatum quoque reperi ad marginem A. 1 IV. nihil est omnino, quod quis facere non debeat, te iubente: usitatae loquendi formulae, τί οὐ ποιεῖν; τί οὐ φθέγγεσθαι ἢ λέγειν; τί οὐ πάσχειν; Etsi sensus egregie consistet, nunc tamen, quoniam nullum est in membranis subsidium, pristinam sententiam re-

rexo: commodum est, quid enim aliquis faciat? id est, frustra quis tergiversetur, & imperata detrectet, te iubente. Sic, τί γὰρ ἄν καὶ παῖδοι τις; Θ. Κρ. § 9. HEMST.

ead. l. 6. Κόρη ἐνόπλος) Fabulantur poëtae, a Iove devorata Minervā qua devorata, mox Minervam concepisse. Iuppiter, inquit Hesiodus Theog. v. 886 & seq. Metin uxorem suam, Deorum atque hominum sapientissimam devoravit, Coeli Terraeque consilio, ne quis alius Deorum imperium ei praeipere posset &c. Si cui vacat, Procli & Moschopuli hunc in locum annotata adeat. Clemens etiam, Epiphanius, Theophilus huius fabulae mentionem faciunt. Addunt, Vulcanum securi Iovis patris sui caput aperuisse, ex quo Minerva adulta & armata prodiit: a qua re κορυθαγενής dicta est. Lucanus lib. IX: *Hunc & Pallas amat, patrio quae vertice nata est.* & alius: — *Quae de patrio vertice nata Dea est.* Hoc & Lucianus ridet. COGN.

ead. l. 10. Πυρρήχιζει) Vid. Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Iov. v. 53. Recte Minerva vixdum nata πυρρήχιζει, Dea belatrix ἐνόπλιον ὄρχησιν saltans. Pyrrichen qui principes instituerint, non pauci memorantur, Curetes inprimis, Pyrrichus vel Cretenfis Cydoniates vel Lacedaemonius, Achilles, filius eius Pyrrhus sive Neoptolemus; verum etiam Dioscuri: sed hi quidem Minerva modos praecinente. Schol. Pindar. ad Π. B, 127, inter alia non protrita: ὁ δὲ Ἐπίχαρμος τὴν Ἀθηνᾶν φησὶ τοῖς Διοσκούροις τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλῆσαι paulo plenius, quam apud Athenaeum in fine lib. IV. Epicharmi locum sine dubio cogitavit Aristid. T. I, p. 26 C. Διόσκουροι δ' ὑπ' αὐτῇ (Ἀθηνᾶ) πυρρήχιζουσι ὑπ' αὐτῇ non est ipsius dixi, ut Canterus, neque sub ipsa, ut I. Meursius Misc. Lac. II, 12; sed id, quod significaverat Epicharmus, ὑπ' Ἀθηνᾶ τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλῆσάσθαι, tibia praecinente, modoque temperante Minerva. HEMST.

ead. l. 13. Γλαυκῶπις) Sic de Sylla Plut. p. 826 A. τὴν δὲ τῶν ὀφθαλμῶν γλαυκότητα, δεινῶς καὶ πικρὰν καὶ ἀκρατον οὖσαν, ἢ χροῖα τοῦ προσώπου φοβερωτέραν ἐποιεῖ προσιδεῖν. SOLAN.

ibid. Ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο) Male Guyetus mutat. Caesia quidem; sed ornata hoc etiam ipsum caesis: caesii oculi truculentum quiddam habent ac terribile, quod tamen bellipotentem Deam haud dedecet: hoc Grammatici spectant, quando γλαυκὸν interpretantur φοβερὸν, Γλαυκῶν, καταπληκτικὸν, ἔμπυρον καὶ φοβερὸν βλέπειν, & Γλαυκῶπιν, φοβερὰν ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, γλαυκοὺς καὶ καταπληκτικοὺς ὧπας ἔχουσαν. De Sylla Lucian. Vol. II.

Plutarch. T. I, pag. 451 E. τὴν δὲ τῶν ἑμμάτων γλαυκότητα
 δεινῶς καὶ πικρὰν καὶ ακατατον οὖσαν ἢ χροῖα τοῦ προσώπου φο-
 βερνότεραν ἐποiei προσιδεῖν. Poterat hic oculorum adipectus
 cum grata pulchritudine parum videri convenire: sed torvi-
 tatem istam emendat & decoram reddit addita capiti galea,
 quam propterea deponi volebat Venus in Iud. Dear. § 5, ut
 hoc remedio careret vitio paene proximum τὸ γλαυκὸν τῶν
 ὀμμάτων utrumque Luciani locum usurpavit Nic. Heinsius
 ad Ovid. A. A. II, 659. Philostr. Iun. Icon. c. VIII, Minerva
 γλαυκὸν ὑπὸ τῆς κόρυθος ὄρωσα, ξὺν ἀρβένων τῷ τε τῷ ἡβει τὴν
 ταρσιῶν ἐπιφοινίττους. Stat. Theb. II, 715: *Diva ferox, ma-*
gni decus ingeniumque parentis Bellipotens, cui torva genis horrore
decoro Cassis & adperso crudescit sanguine Gorgo. Multa sunt in
 utriusque linguae poetis, quae Palladis eam speciem depin-
 gant. Fortitudinis imaginem similiter expressit, sed incultius
 & rudiore penicillo, quod aerati, qua vixit, condonandum
 est, Eustath. de Iliu. Amor. II, p. 37: ὅλη στρατιῶτις πλὴν τοῦ
 προσώπου, εἰ μὴ δ' ὅτι καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀγριωτέρους (ἔχει
 videtur excidisse) ἢ κατὰ παρβένον ἰδεῖν κόρυς περιαστράπτει
 τὴν κεφαλὴν καὶ ταύτην κατακοσμεῖ. Ceterum γλαυκῶπι non
 Minervam solum Homerus, sed Lunam etiam Empedocles
 & poetae phyci vocarunt, cuius appellationis explicatam
 rationem legere licet apud Plutarch. T. II, p. 934 C. 929 C.
 Hos auctores libenter sequebatur philosophus in scena Euri-
 pides, cuius, γλαυκῶπις τε στρέφεται μῆνη, protulit Schol.
 Apollon. Rh. ad I, 1281. HEMST.

ibid. καὶ τοῦτο) καὶ ταύτην. GUYET.

in Schol. col. 2. l. 1. Περὶ κίζει) Mutaverat etiam M. Sladus;
 & pro ὀφρὶζει ὀφρεῖται hoc quidem rectius; sed alterum est
 recentioris Graecismi. HEMST.

Pag. 28. l. 6. Πάδιον οὕτω, ποίει) Haec in *Flor.* quae pref-
 se scripti Codicis vestigiis insitit, leguntur indistincte: se-
 quentes edd. nec minus interpretes οὕτω prioribus adiunxe-
 runt, cum sine dubio pertineat ad ποίει. Nora est Vulcani ad
 Minervae connubium frustra adspirantis fabula: vid. Erato-
 sthen. Catast. c. XIII, Philostr. Icon. II, c. 27. Verumtamen
 alia Minerva, omniumque prima, (quinque numerant, qui
 propius arcana priscorum numinum inspexerunt) iuncta fuit
 Vulcano, iidem vetustissimo, Coeli filio; ex eoque procrea-
 vit Apollinem illum, cuius in tutela Athenae, quas ipsa ni-
 mirum urbium antiquissimam condiderat, dicuntur fuisse:
 Cicer. de N. D. III, § 55, 59; Clem. Protr. p. 72 D. Arnob.

IV, p. 135, Augustinus. Fuere tamen, qui non uxorem Vulcani, sed filiam esse tradiderint: Iul. Firmic. de Err. Pr. Rel. p. 20; etiam Clemens, ut videtur, in Protr. p. 17 C. nisi graviore menda, quod suspicor, iste locus laboret. Praeterea securis obstetriciae operam commodasse Iovi non Vulcanum, sed Prometheus, alii scripserunt. Apollodor. I, p. 11: ὡς δ' ὁ τῆς γεννήσεως ἐνέστη χρόνος, πλῆξαντος αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν πελέκει Προμηθεῶς, ἢ καθάπερ ἄλλοι λέγουσι, καὶ Ἡφαίστου, ἐκ κορυφῆς ἐπὶ ποταμοῦ Τρίτωνος Ἀθηνᾶ συνὸπλοις ἀνέθηκε. Is quoque tenere se non potuit, quantacunque praeditus futuri providentia, quin ad pudicitiam Minervae viam affectaret: cuius immodestae spei crimen ad Caucasum attixus expiavit: idcirco, qui montem eum accolebant, Promethei vicem miserti, solis Iovi ac Minervae sacra facere noluerunt, cum contra Herculem liberatorem magna veneratione prosequerentur. Haec Duris Samius apud Schol. Apollon. Rh. ad II, 1253. Pindari Schol. ad O. VII, 66: Οἱ μὲν Παλαιμάστα λέγουσι ῥῆξαι τὴν τοῦ Διὸς κεφαλὴν, ὅτε Ἀθηνᾶ ἐγεννᾶτο· οἱ δὲ Ἑρμῆν· οἱ δὲ Προμηθεῶ. Magnum habet auctorem Prometheus & singularis ministerii testem Euripidem Ion. v. 455; quamquam enim hic locus non una macula sit foedatus, quin tamen huc referri debeat, minime dubitandum puto: longe aberrat Barnesius. Palladem autem ἐνοπλον vel συνὸπλοισι ex vertice patris profiluisse, Stesichoro primum affirmanti posterius crediderunt, teste Schol. Apollon. Rhod. ad IV, 1310. Quod si verum est, Stesichoro recentiorem oportet fuisse Orpheum illum, qui cecinit, ὅτι τὴν Ἀθηνᾶν ὁ Ζεὺς ἀπεγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς Ὀπλοῖς λαμπομένην χαλκήϊον ἀνθος ἰδέσθαι, apud Procl. in Tim. Plat. I, p. 51. HEMST.

ead. l. 7. Ἀδυνάτων ἐρᾶς) Vulcanum tamen habuisse Minervam τὴν νόμῳ γαμετὴν, testatur oraculum Byzantinum: Νῆσος τίς ἐστι φυτάνυμον ἅμα λαχοῦσα Ἰσθμὸν ὁμοῦ καὶ πορθμὸν ἐπ' ἠπειροῖο φέρουσα· Ἐνθ' Ἡφαιστος ἔχων χαίρει γλαυκῶπιν Ἀθηνῆν. BOURD. Vide Ἑρμ. cap. 51, & Eurip. pag. 728 B. SOLAN. Proverbiorum in numerum retulerunt Zenobius & Suidas, Ἀδύνατα θηρᾶς. Apud Stobaeum inter Chilonis dicta pag. 45, Μη ἐπιθύμει ἀδύνατα. Sed ipsam hanc formulam ab Euripide sumfit Noster: in Herc. Fur. v. 318, — ἄλλως δ' ἀδυνάτων ἔοικ' ἐρᾶν. Oraculum illud Byzantinum existat in Achill. Tat. II, p. 93; qui lectus facile detegit incogitantiam Bourdelotii. HEMST.

ead. l. 19. Οὐκ ἂν ἰδοίς αὐτὸν) H. Stephan. App. de D. A. p.

198 monet, ἰδεῖν in Attico sermone de congressu vel colloquio dici, cuius significationis manifestissimum sit hoc loco exemplum: ibi enim illud verbi ἰδεῖν significatum alio verbo exponi, & οὐκ ἂν ἰδοῖς αὐτὸν idem esse, quod οὐκ ἂν ἐντύχοις αὐτῷ. In usu huius potestatis Atticis tribuendo secutus est Scholiasten Thucyd. ad IV, 125. verum Grammatici veteres nimis saepe liberaliter Atticis tanquam propria donant, quae per rationem loquendi naturalem non Graecorum tantum omnium sunt communia, sed aequè in qualibet etiam lingua possunt usurpari. Istius generis est illa vis τοῦ ἰδεῖν neque enim aliter aut Latini suum *videre*, aut nos Belgae vernaculum eiusdem potestatis verbum ponere solemus. Vid. Dukerum ad Thucydidis locum. HEMST.

Pag. 29. l. 8. Οὐκοῦν) G. Budaeus C. L. G. p. 908, cum in hoc loco prolato scripsisset, οὐκοῦν ἐλελ. addit: *Sed in hoc posteriore οὐκοῦν mihi legendum videtur περισπωμένως.* Ita sane legitur in cunctis, quas vidi, edd. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπεσήμεινεν) Hoc, an ἐπισήμηνεν, legas, nihil interest: certius videtur reponendum esse αὐτοῦ ἢ γαστήρ. HEMST.

ead. l. 13. Τοκάδα τὴν κεφαλὴν) Ridicule vocem poeticam usurpavit. Τοκάς κόνις apud Lycophr. v. 316, qui matrem saepius sic appellat, ut Semelen Euripides — τοκάδα τὰν Διογένοιο Βάκχου Hippol. v. 559; ex quo plura dedit exempla H. Steph. in Thes. Τοκάς λείαινα Theocrito Eid. XXVI, 21. HEMST.

ead. l. 14. Ἐν τῷ μηρῷ) Solent Phoenices ortum cuiuspiam ab alio verbis exprimere, quae sonant Lat. *egressus est ex eius femore*: quod perinde est, ac *ab eo genitus est*, vel, *ab eo est oriundus*, ut liquet ex Gen. XLVI, 26. Hinc nata fabula de Baccho Thebano a Iove ortum ducente: circumstantiae enim fictae sunt a Graeculis, ut rationem redderent locutionis, quam ignorabant. Nomen Semelae forte fuit *Zemela*, quod virginem viro maturam apud Thalmudicos sonat. CLER. Haec tradiderat Clericus ad Hesiodi Theog. v. 940. HEMST.

Pag. 30. l. 8. Ζηλότυπος) Sic antea Dial. Iun. & Iov. & de Sacrif. Senec. Herc. Fur. BOURD.

ead. l. 13. Ἐμβρυον ἑπταμηνιαῖον) Consentit Cornut. de Nat. D. cap. 2: Ἐτεκε δὲ καὶ τὸν Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἑπταμηνιαῖον παρὰ τῆς Σεμέλης pluresque alii. Ὀκτάμηνος dicitur natus apud Stephan. & Suid. in Νᾶξος, tributumque a Iunone iam cum Baccho reconciliata Naxiis mulieribus, eas

folas ὀκτάμηνα τίκτειν· quamquam huius rei tam memorabilis nulla sit apud Diodorum Sic. mentio V, p. 224, 225, ubi de Baccho Naxiorum fabulas persequitur. Bacchi in lucem editi scenam in coelo Lucianus instruxit: plures alibi, & quidem valde diffitis in locis. Theocrit. Eid. XXVI, 33: Χαῖρος μὲν Διονύσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφέντι Ζεὺς ὕπατος μεγάλην ἐπιγονίδα δῆκατο λύσας· quem locum ignorare se faterur Burmann. ad Ovid. Metam. III, 314. potuerat didicisse ex Diodoro Sic. III, p. 140, qui poëtae in Hymnis istos versus ponit: Οἱ μὲν γὰρ Δρακάνῳ σ', οἱ δ' Ἰκάρῳ ἠνεμοέσση Φασὶν, οἱ ἐν Νάξῳ, δῖον γένος Εἰραφιῶτα, Οἱ δὲ σ' ἐπ' Ἀλφειῷ ποταμῷ βαθυδιηέντι &c. Homeri sint, an verius Herodori, sub cuius nomine duos profert Schol. Apollon. Rhod. ad II, 1215, nunc disceptare non vacat; neque etiam, rectene, an secus, veterum Scholiastarum eruditissimum magni erroris infimularit G. Cuper. Obs. IV, p. 89. Id notandum, Δράκονον hic scribi, quemadmodum a Strabone & in Euphorionis Epigrammate, cum Δράκονον Stephanus habeat: quod ne temere cum Berkelio mutes, intercedit Nonn. Dion. IX, 16: Καί μιν (Bacchum de femore Iovis prodeuntem) ἔσσον Δρακόνιο λεχώϊον ἄμφω κολώνησιν Πήχεϊ κολπῶθέντι λαβὼν Μαιήϊος Ἑρμῆς Ἡερῶθεν πεπότητο —. Hic etiam de patre rubentem Dionysum Mercurius excipit: eundem puerum in coelum ferens a Bathycle fuit effictus in Amyclaei throno, teste Pausan. III, p. 255. De nymphis Bacchi nutricibus Burmannus dicto loco, & inprimis, quem advocat, Is. Casaub. de Satyr. Poës. p. 35. nobis enim in luculentiore materia nunc morari non lubet. HEMST.

Pag. 31. l. 2. Ἐς τὴν Νύσσαν) Callim. Hym. Iovis. BOURD.

ead. l. 7. Ὅσ' ἄν) Angl. ἄ. BOURD.

ead. l. 21. Αἰῶνραι) Ex Homero. BOURD. Hes. Theog. 901, Ovid. Met. II, 118. SOLAN.

Pag. 32. l. 2. Παραγγέλων) Flor. παραγγέλων, spatiolo ante λ relicto, quod alteri literae sufficiat. Legi debuit παραγγέλων, quamquam cunctae post primam edd. expresserint παραγγέλων· quod quidem hoc in loco sane non est opportunum: καὶ τὰ ΤΑΥΤΑ postulat παραγγέλων. Porro in scriptis Codd. nihil est frequentius, quam ut altera duplicatarum omitatur. Mox recte ἀγγελῶν· tamen in Flor. sit ibi quoque ἀγγέλων. HEMST.

ead. l. 11. Ἐρῶν αὐτῆς; εἴτα οὐχ ἰκανὴν νύξ μίαν) Male ordinatae sunt personae. Denuntiat nempe Mercurius Soli Iovis

nomine, ut in tres dies solitum equorum cursum sistat; opus namque Iovi esse tempus trinoctium. Rogat Sol Mercurium, ubi Iuppiter sit, vel unde ipse missus veniat. *Ex Boeotia*, inquit ille, *venio ab uxore Amphitryonis, quacum Iuppiter concumbit, amore eius captus. Et una nox non sufficit?* subiicit ille. Patet τὰ, ἐρῶν αὐτῆς, pertinere ad verba Mercurii, atque ita digerendas esse personas: EP. Ἐκ Βοιωτίας, ὃ Ἥλιε, παρὰ τῆς Ἀμφιτρυῶνος γυναικὸς, ἣ σύνεστιν, ἐρῶν αὐτῆς. HL. Εἴτα οὐχ ἱκανὴ νύξ μία; IENS. Nihil mutandum censeo. Non ignarus Sol, quam proclivis in amorem esset Iuppiter, statim ac cum femina eum esse audisset exclamat, *Amans! Scilicet.* Frigebit, si Mercurio tribuatur. SOLAN.

ead. l. 16. Αὐτοὶ) L. & ed. I. μόνοι. Sed glossema pro ipso vocabulo rariore, ut fere fit, in ipsum textum receptum est. V. Ὀν. c. 34, & Ὀρχ. c. 4, Xenoph. ed. St. p. 130, 33, ubi delendum μὴ & Plat. ed. Baf. p. 142 B. SOLAN. Consuevit loquendi formula αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν, *soli sumus & sine arbitris*, qua tum potissimum utuntur, si quis liberius quiddam, quod alios, si adsint, possit offendere, sit dicturus. Vid. Aristoph. Acharn. v. 503, Thesmoph. v. 479, Plato de LL. VIII, p. 910 E. Philostr. V. A. T. VI, p. 271: Μεταστησάμενος δὲ ὁ Τίτος τοὺς παρόντας, αὐτοὶ, εἶπεν, ὃ Τυανεῦ, γεγόναμεν de V. S. II, p. 618, v. 36: πένον ἐπεὶ δὴ αὐτοὶ γενώμεθα. Αὐτὸς pro *solus, seiunctus ab aliis*, etsi satis sit usitatum, est tamen, ubi fefellerit interpretes. Theocr. Eid. IV, 15: — αὐτὰ λέλειπται τῶστέα —; XXVI, 2: — αὐταὶ ἐοῖσαι, *solae, sine virorum comitatu*: hoc si D. Heinsio, quod aliqui satis sciebat, fuisset in promptu, verissimam lectionem non ivisset mutatum Eid. XVIII, 12. Philostr. de V. S. II, p. 604, v. 12: ἐκαθήμεθα ἐσκληθέντες οἱ μὲν παῖδες καὶ οἱ παιδαγωγοὶ μέσοι, τὰ μαιράκια δὲ αὐτοί. Ita sumendum in Nigr. § 18, αὐτῇ φιλοσοφίᾳ. Non aliter apud Latinos ipse. Serv. ad Aen. VIII, 682, *apud Aetium Antonium & Cleopatram navali certamine prope ipse (Agrippa) superavit.* Vid. I. Fr. Gronov. de Cent. & Unc. Us. Ἀντεξηγ. II, p. 513, C. A. Dukerum ad Thucyd. III, 65; V, 60. HEMST.

Pag. 33. l. 1. Παρὰ) Mendose hic in plerisque περί. Fl. I. S. & A. recte παρὰ. V. Δικ. c. 37, μηδὲ μίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνώμενος παρ' ἡμῶν. Ἐτ. Δ. X absque praepositione usurpat ἀπόκοιτος. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐκοιμᾶτο) Κοιμᾶσθαι, συνεῖναι, κοινοῦναι, καθεύδειν, verba, quibus utitur pro Latino *solere*. BOURD.

ead. l. 8. Μὲν οὖσαν) Male Angl. μένουσαν. Nullus enim sensus esset. BOURD. μένουσαν dicit Angl. Cod. & auctoritate P. L. & ed. I. accedente, correximus. In reliquis omnibus legitur μὲν οὖσαν quod vel sine ulla auctoritate illico mutandum fuerat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀπέστειλε) Scribe ex Ms. ἄπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε, quae Iuppiter mihi mandavit. GRAEV. Genuina lectio ἐπίστειλε, quam praeter Ms. Gr. habent etiam L. & ed. I. vulgatae ἀπ— mendose. SOLAN. Idem mendum haecenus occupat Lyfidis Epitolum in fine: φαντὶ δὲ ὅτι καὶ Δαμῶν θνάσχοισα Βισταλία τῇ ἐαυτῆς θυγατρὶ τῶν αὐτῶν ἐπιστολὰν ἀπέστειλεν lege ἐπέστειλεν ἐπιστέλλειν ἐπιστολὴν, quod paulo ante ἐπισκέπτειν ἐπίσκαψιν. Ἐπιστολαί, ἐντολαί, ἐπιταγαί, Hesych. Vid. Stanl. ad Aeschyl. P. V. v. 3. HEMST.

Pag. 34. l. 13. Ἐμὲ γοῦν αὐτοῦ τὴν μητέρα) Aristaen. I Ep. 8: καὶ τὴν ἐαυτῶν ἐτρώσαν ἑκείνοι μητέρα. ibi vide Iosf. Merc. HEMST.

ead. l. 16. Τὸ Ἀσσύριον ἐκείνο μενράκιον) Τὸν Ἀδωνιν. GUYET. Hic Assyrius est pro Syro: verba haec saepe miscet veteres; quod fecit in hac ipsa re Bion, cuius vide lucam Adonidis in Eid. I. CLER. Perquam eleganter Alciph. I Ep. 39: σὺ δὲ ἡμῖν μόνῃ τὸν Ἀδωνιν περιέφυγες, μήπου καταλειφθέντα αὐτὸν ὑπὸ σοῦ τῆς Ἀφροδίτης ἢ Περσεφόνῃ παραλάβῃ. ibi Berglerus opportune hunc Luciani locum annotavit. Vid. Orphei Hymn. LV. HEMST.

Pag. 35. l. 1. Ἐξ ἡμισείας) V. Theocr. Scholiaften. Barthius Adv. pag. 124 laudat Bionis Idyli. I, v. 54. Proserpinae fabulam tangit Ovid. Met. X, 519. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰς πυγὰς τῷ σανδ.) Sic Dial. Iovis, Herc. & Aesc. Dixerunt ad illud Perf. *Solca puer obiurgabere rubra.* BOURD.

ead. l. 10. Ὑποβαλλόμενος) P. & L. pro ἐπιβ. SOLAN. Ἐπιβαλλόμενος defendi poterat: sed commodius esse, quod dedimus, nemo facile disilitebitur. Notter alibi, πορφυρίδας ὑποβιβημένος. Theocrit. Eid. XXVII, 53: Ἄλλ' ὑπὸ σοῦς πέπλους ἀπαλὸν νάκος ἦνιδε βάλλω. HEMST.

ead. l. 13. Ἐπικεκλασμένη) Sic de Merc. cond. c. 3. *laxa cervix*, Perf. sic ὄμμα κεκλασμένον. BOURD.

ead. l. 17. Οἷσθα τί ἂν οὖν) Nullae edd. post οἷσθα distinctionem habent, nisi quod in V. 2. ἐκταραχθεῖν, οἷσθα, τί ἂν οὖν &c. Tantilla res interpretibus errandi fuit causa. HEMST.

Pag. 36. l. 11. Καθαίρεις) Dixi ad Petron. Cl. Casaubon. ad Theophr. BOURD.

ead. l. 13. Ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὕβριζεις) Migrare Lucianum illam Grammaticorum legem, quae discrimen ponit inter ὕβριζειν τινὰ & εἰς τινά, Kusterus observat ad Aristoph. Plut. v. 900. Dicemus ad Soloec. c. 10. Par est Veneris de filio Cupidine querela in Apollon. Rh. Argon. III, 94; ubi plura sunt, quae cum Lucianeis componi merentur. HEMST.

ead. l. 14. Πέχυν) Opem vertit Laſtantiuſ, quem vide I, 13. Eadem & Cybele audit & Mater Deūm & Berecynthia. V. Iulian. Or. V, & Salluſt. in libro de Diis c. 4. SOLAN.

Pag. 37. l. 4. Ἄττιν) De nomine huius non adeo consentiunt auctores. Ab Ovidio & Catullo vocatur *Atys*. Diod. Sic. III eum vocat Ἄττιν. Apud Macrobiuſ Sat. I, 21, legas *Attinis* & *Attinem*, quaſi a nominativo Ἄττις, vel Ἄττιν. Lucianuſ neminem, quod ſcimus, ſecutuſ, nominat eum Ἄττιν niſi fortaffe idem etiam ſit ille, cuiuſ meminit ſub eodem nomine in Achaicis Pauſaniaſ. LEED. In varia abeunt Codd. Ἄττις hic in omnibuſ. At mox *Fl.* rectiuſ Ἄττι, uti recte etiam in Ἰκαρ. c. 27 in omnibuſ legitur, quamquam & ibi O. Ἄττιν habet. SOLAN.

ibid. Οἱ Κορύβαντες) Dixerunt ad Claudian. 1 de Rapt. Prof. BOURD.

ead. l. 5. Πῆχυν) Eraſmuſ vertens, *penem enſe deſecat*, in errorem ridiculuſ traxit Benediſtuſ & alioſ: meliuſ huic locutioni conſultuſ in Dea Syr. § 50, τὰ μνηſτα τὰ τοὺς πῆχεαſ. Cybeleſ & Bellonae ſacroruſ erat parſ, ut Galli & Bellonarii brachia ſibi cultriſ aut ſecuricuſiſ cruentarent. Propert. II, El. 18: *Cur aliquiſ ſacriſ laniat ſua brachia cultriſ?* Vid. Manerth. I, 244, V, 179, Senec. de Vit. Beat. cap. 27. Plura ſuppeditabit, ſi quiſ in re nota deſideret, N. Heinf. ad Valer. Flacc. III, 234. HEMST.

ead. l. 6. Αὐλεῖ τῷ κέρατι) Antequam Pronomuſ inveniffet αὐλοὺſ εἰſ ἅπαν ἁρμονίαſ ἔχονταſ ἐπιτηδεῖαſ, triplex tibia-ruſ fuit genuſ, Doriae, Lydiae, Phrygiae, ut oſtendit Pauſan. IX, p. 734, 735. Phrygiſ ſive τοῖſ Ἐλύμειſ, quaruſ in ſacriſ Rheae uſuſ erat praecipuūſ, addituſ fuit κέραſ ἀνανευον, *aduncuſ cornu & reflexuſ*, teſte Poll. IV, 74. Athenaeuſ itidem exponenſ Ionis illud, ἐκτύπουν αἶων βαρὺν αὐλὸν τρέχουſ ῥυθμῷ, οὕτω λέγων, inquit, τῷ Φρυγίῳ βαρὺſ γάρ οὗτοſ, παρ' ὃ καὶ τὸ κέραſ αὐτῷ προſάπτουſιν ἀναλογουν τῷ τῶν ſαλπτήγων κώδωνι. IV, p. 185 A. Scio, nihil abſurdi commiſſu-ruſ, qui τρεχοντα ρυθμὸν expoſuerit, *concitoſ, incitatoſ moduſ*: praeterea, ſic digeri poſſe poëtae verba in iamboſ, ut

per metri legem *τρέχοντι* ῥυθμῷ sollicitare non sit integrum : verum , quandoquidem in laceris reliquiis , praefertim brevissimis , ratio versuum constituendorum admodum est lubrica , vix eripi mihi patiar , quin legendum putem *τρέχοντι* ῥυθμῷ , insolentiore quidem vocabulo , sed cui fulcrum supponit Nicander a Stephano etiam indicatus Ther. v. 521 , *τόν τρέχοντι πάγω* quo nihil est aptius ad inconditum illum tibiae Phrygiae & gravem sonum significandum , quem adglutinatum cornu exasperabat. *Κερασφόρον αὐλὸν* dixit Aristid. Quintil. III , p. 147 , qui Lunae fuerit ob figuram falcatam consecratus : καὶ τὸν κερασφόρον αὐλὸν ἀνῆλθ' αὐτῇ (σελήνῃ) τῷ μνησιδεῖ τοῦ σχήματος παραπλήσιον ὄντα , καὶ βαρύτατον ἐπίσης προσλαμβάνομένῳ κατὰ τὴν ἐκφώνησιν· προσλαμβάνόμενον autem οἱ νεώτεροι τόνῳ διαφέροντα τῆς ὑπάτης ἐπὶ τὸ βαρὺ ἔταξαν , ut Plutarchus ait de Anim. Procr. p. 1029 B. verum ex rei Musicae scriptoribus ista possunt accuratius cognosci. Hinc manifestum est , cur tibiam Berecynthiam vel Phrygiam appellarint *κέρας* sive *cornu* : Latini quidem frequentissime. Seneca Troad. v , 781 , *Revocante flexo concitos cornu modos*. Interea dum quis explanandum suscipiat , quid sit *revocare modos* , legerim equidem *reboante* ; quod quam proclivi lapsu depravari potuerit in *revoante* , *revocante* , obscurum non est. Lucret. IV , 549 , *Aut reboant raucum retrocita cornua bombum* : ubi *retrocita* non intelligo , quod voluerunt , *ultra citroque ducta* , nonnullis etiam peius interpretantibus de tuba , sed *ἀναγνύοντα* , *curvata* , *retro flexa*. Eiusmodi veterum explicatio ad marginem olim adscripta peperit , ut mihi quidem videtur , huius versiculi scripturam in quibusdam Codd. & edd. adulteratam , *Et reflexa retro dant cornua barbara bombum*. Quae conatus est Is. Vossius ad Catull. p. 228 , haud scio an alios , me certe adstipulatorem non habent. Haec non parum valent ad firmanda , quae scripsit I. Fr. Gronovius Obs. I , c. 17 ad finem. Apul. de Deo Socr. p. 49 : *Aegyptia numina ferme* (gaudent) *plangoribus* , *Graeca plerumque choreis* , *Barbara autem strepitu cymbalistarum & tympanistarum & choraularum*. *Ceraularum* a Salmasio restitutum Pl. Ex. p. 87 A. verissime , ut collatus hic ipse Luciani locus evincit. HEMST.

ead. l. 7. Τυμπάνῳ) Tympanum intelligendum minus , quod manibus a saltantibus pulsabatur , cuius sonus voce βόμβος recte exprimitur. Cymbalum vero fuit instrumentum constans duobus hemisphaeriis aeneis & concavis , quae collidebantur , & quorum sonitus voce κτύπος commode describi-

tur. Vide de Cymbalo dicta in Additam. ad Annot. Henr. Hammondi 1 Corinth. XIII, 1. CLER.

ead. l. 9. Δέδια τοίνυν ἅπαντα) Mirum, si hic nihil est otiose positum, & plane κίβδηλον. Mea quidem sententia scripserat Lucianus, *δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο*, mediaque illa, ἅπαντα δέδια, pro spuriiis habeo, quae mala manus temere ex praecedentibus repetierit. IENS. *Δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο*, vel, si mavis, *τι τοιοῦτο*, eiectis, quae sensum inutiliter onerant, legendum esse I. Iensio prorsus assentior. Ἀπομαίνεσθαι notat H. Steph. in Thes. T. II, p. 769, aliquando capi pro simplici *μαίνεσθαι*, & significare, furere, insanire, vel, vehementer insanire, vehementi furore esse percitum: quemadmodum in hoc Luciani loco ἀπομανεῖσα, *furore percita*, ἐκμανεῖσα. Secutus est eam rationem Guyetus; & merito quidem: argutius enim dicit Venus, *metuo equidem, ne plane in furorem versa Rhea, aut magis etiam sui compos sanaeque menti restituta, te discerpi iubeat a Corybantibus*, quam si contra orationis ordinem invertat. Ἐν αὐτῇ scribas, an ἐν αὐτῇ vel ἑαυτῇ, nihil interest; haec enim frequentissime commutantur. Praeterea languidum illud & male conglutinatum, ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὀρώσα, vix fero: quanto rotundius, & Venere, ni fallor, dignius exibat, ταῦτα νῦν Δία, κινδυνεύοντά σε ὀρῶ. HEMST.

ead. l. 10. Ἀπομανεῖσα) Id est, *μανεῖσα*. GUYET.

ead. l. 11. Ἐν αὐτῇ) Ἐν αὐτῇ, id est, ἐν ἑαυτῇ, *sana*. GUYET.

ibid. Κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας &c.) Queritur hic Venus cum Cupidine suo, quod ille non modo pro lubitu agat cum hominibus, sed & cum Deis; quin quod ipsam quoque Rheam vetulam fecerit παιδεραστεῖν, & amore insanientem cum insanientibus Corybantibus discurre. Propterea ait, se vereri, ne Rhea, ubi tandem mentem a furore collegerit, vel potius dum in eo furore persistat, immittat in eum Corybantes, a quibus discerpatur. Hunc praecedentium, eorumque, quae posui, verborum sensum esse puto; atque adeo videri possit excidisse τὸ, *μανία*, ut sit, *ἔτι ἐν αὐτῇ μανία οὐσα*. At ubi diligentius verba considero, est elegans ellipsis τοῦ, *μανία*, quae vox ex cognato verbo praecedente ἀπομανεῖσα relinquatur subaudienda: plane uti in Toxaride c. 10, καὶ ὁπότερος ἂν ἐν τοῦτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους παράσχηται τοὺς φίλους, αὐτός τε νενικηκὼς ἔσται καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνακηρύξει, καλλιστόν ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος. Et hic subaudiendum νίκην quasi esset, αὐτός τε νενικηκὼς ἔσται καὶ τὴν αὐτοῦ νίκην ἀνακηρύξει. Ac quicumque in iis superior sit,

ac meliores exhibuerit amicos, ipse victor erit pariter, ac suam prae-
dicabit palam victoriam, pulcherrimo & gravissimo creto certamine.
Pari ratione vox ὄνομα eleganter supprimitur apud Euripidem
in Phoenissis v. 11: Καλοῦσι δ' ἰοκάστη με· τοῦτο γὰρ πατὴρ
ἔβeto. h. e. τοῦτο γὰρ ὄνομα πατὴρ ἔβeto id enim nominis pa-
ter imposuit. Ita apud Lucianum in Vera Hist. lib. I, c. 36, &
c. 10 in Gallo, τοῦτο ἐκαλεῖτο· h. e. hoc nomine appellabatur.
ita & Theocriti Scholiastes ad Eid. 13, loquens de Argo navi,
ait, τοῦτο γὰρ ἡ ναὺς ὀνομάζετο, h. e. ὄνομα. Deprehendo
apud Latinos ipsum Livium eadem hac ellipti utentem, dum
de Gallograecis ita facit quempiam loqui XXXVIII, 17: *Hi
iam degeneres sunt; mixti, & Gallograeci vere, quod appellantur.*
alii forte aliter, at ego quidem id exposuerim, quod nomen,
h. e. quantum ad quod nomen. Sed elliptis haec est multo, quam
plena oratio, mollior. IENS.

Pag. 38. l. 2. Αὐτὴ — ἐκείνη) V. Liv. I, 19, 58; II, 28;
III, 10: ubi his similia invenies. SOLAN.

ead. l. 3. Ὅλη) Tota: ut, totus in armis, totus venisfi. Pe-
tron. BOURD.

ibid. Ἐν τῷ Ἀττῇ) Ἀττῇ Flor. supra tamen Ἀττῇ satis ap-
paret, Ἀττῇ esse natum ex vitio scripti Codicis, unde haec
editio fuit expressa. An Ἀττῇ utquam reperiatur, ignoro:
nam ab Ἀττῇ frequentissime solent Ἀττιδός, Ἀττιδῆ· nun-
quam aliter in oratione quinta Iuliani. Phot. Ep. 49: τῷ Ἀτ-
τιδῇ μὲν σε ἀναφέρουσι, Γάλλον καλοῦντες οἱ παρ' Ἑλλήσι σο-
εῖσται. Ἀττῆς non minus usitatum: de Dea Syr. § 15. Festus
Diaconi in Italia. Nicand. Alexiph. v. 8 — δευαστήριον Ἀτ-
τεῶν ubi vide Schol. Plutarch. Ἑρωτ. p. 756 C. Ἀτται καὶ Ἀ-
δωναῖοι. neque aliter Pausan. VII, p. 566, ad quem Sylbur-
gius de varia vocis scriptura nonnihil notat, Damasc. apud
Phot. pag. 561. Laconibus eam formam Hesychius ut pro-
priam videtur assignare. Adde I. Scaligerum ad Carulli Atyn
vel Attinem, H. Stephan. Ind. Thes. in Ἀττῆς, Salmat. ad
Solin. p. 37. Quod sequitur statim, ὑμεῖς δὲ μὴ εἰσέσθε τῶν
καλῶν, meo sensu non optime concordat cum adiuncto μὴ
ταῖν ἡμῶν αἰτιάσθε τούτων. Parvo isti veteratori, si modo ra-
tiones recte colligere censeatur, sic fuerat argumentandum:
*At quid ego mali committo, si ostendam pulchra, qualia sunt? ce-
terum vosmet ipsae utique desiderio tenemini pulchrorum: ne me ergo
cum peragatis illius criminis.* Mens ea levissima mutatione Lu-
ciano restitui potest: ὑμεῖς δὲ μὴν, sive potius, ὑμεῖς γὰρ μὴν
ἔρισεσθε τῶν καλῶν. HEMST.

Pag. 39. l. 1. Φαρμακία) Interpretatus sum ad Petroni: *Pharmace responde*: sic Θ. Κρ. c. 10. BOURD.

ead. l. 2. Προκατακλίνεσθαι μου) Interpres habet, *priorem accumbere*, quasi ad tempus referatur. Malim de loco intelligere, & vertere, *supra me accumbere*. Postea idem interpres vertit, *priore loco accumbere*: dicendum fuit, *superiore*. CLER.

- ead. l. 4. Ω ἐμβρόντητε) Acumen habet duplex vocabuli potestas involuta: vide, quae notavimus ad Tim. § 1. Aesculapius naturae leges violavit, atque adeo fecit à μὴ δέμις, quando mortuos in vitam revocabat. Ingens beneficium in quos fuerit collatum, nam alii veterum alios ediderunt, refert Apollod. III, pag. 213, & Schol. Euripid. ad Alc. v. 2; ex quo maculas aliquot eruditis viris vel ignoratas, vel contemptas, eluere non ab re fuerit: apud eum ergo scribe ἀνέστησε, pro ἀνέστη, τοὺς Φινείδας pro τὰς Φοινίσσας, aut, quod prave reposuit Barnesius, τὰς Φοινίσσας τὰς Προΐτου θυγατέρας pro τὰς Κροΐσου θ. quas emendationes facile praestabunt Sext. Empir. adv. Gramm. I, p. 271, & Schol. Pindar. ad Π. Γ, 96. Inter hos Tyndareus annumeratur, auctore Panyasi: quod cum Schottum praeteriret, male versatus fuit in explicando Zenobio C. I, n. 47. Vide Suidam in Ἀναβιάντας & Ἀλσωπος. Aesculapii munere novissimus Hippolytus in Dianae gratiam revixit: quod temerarium facinus tam indigne rulit Iuppiter, Deorum honores stupendae artis miraculo labefactatum iri metuens, ut fulmine vindicaret: neque tamen non haud diu post placatus, Apollinique deprecanti iram donans nepotem, ringente licet Momo, si Luciano credimus, in coelestium ordinem recepit, inque astris, quamquam hoc quidem inter Astronomos non plane confet, Ophiuchum vel Anguitenentem esse iussit. Eratosth. Catast. c. VI. quem locum videtur designasse Hygin. in Poët. Astr. II, cap. 14. Verum sive Heraclitus aliquis, sive quispiam alius de Incredib. c. 26, fabulosum illud fulmen Iovis, quo conflagravit Aesculapius, febriculam interpretatur, quam scilicet tantus medicus depellere non potuerit: *ιατρικὴν νικήσας καὶ ὑλώσας αὐτὸς ὑπὸ πυρετοῦ φλεχθεὶς ὤλετο*. Quid spectaverit Allatius, illud *ιατρικὴν νικήσας* vertens *celebrem in medicina*, neutiquam atlequor: mihi dubium non est, quin scribi debeat *ιατρικὴν ἀσκήσας*: ut in Apollod. Bibl. III, p. 213, τὴν τέχνην ἀσκήσας ἐπὶ πολὺ. p. 227, Oenone *ιατρικὴν καὶ μουσικὴν* (forte *μαντικὴν*) ἥσκει. Mox οὐκοῦν Graevii si fuerat a vetustis membranis aut editionibus traditum, nihil aliud utique desiderassemus:

nunc οὐκουν cur ab hac sede, quam dudum obtinet, expellatur, nulla est causa. HEMST.

ead. l. 5. Ἄ μὴ θέμις &c.) Quia scilicet mortuum suscitaverat Hippolytum, a Iove fulmine percussus. V. Ὀρχ. cap. 45, & Virgil. Aen. VII, 761. Tangit iterum Noster Iler. c. 4. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐκουν) Videtur scribendum: οὐκ εὖν ἴσα καὶ ὁμοία βεβιωται ἡμῖν; Ergone aequalia & similia sunt, quae a nobis gesta sunt in vita? GRAEV. Ουκουν) Sic supra. Infra Dialogo sequenti. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐκκαθαίρων τὸν βίον) Sic Vit. Auf. c. 18, quo loci Cynicae sectae Deus praefes Hercules. BOURD.

ead. l. 12. Ριζοτόμος) Huius nominis tragoediam fecit Sophocles, ex qua versus citat interp. Apollon. Convicium est in medicos, qui etiam, ut hic Aesculapius, Agyrtae dicuntur. BOURD.

ead. l. 15. Ἐγκαύματα) Vide Notas ad D. M. XI. HEMST. *in Schol.* Ἐπαιτής) Etymol. p. 14: Ἀγύρται, λωποδύται, ἐπαιται, φιλοκερδεῖς. Uberius Suidas: Ἀγύρτης, πτωχὸς, ὀχλαγωγός· ἐπαιτής φιλοκερδής, ἢ συρρετώδης. Priora sumsit a Schol. Sophocl. ad Oedip. Tyr. v. 395. tum distinctione separanda sunt ἐπαιτής & φιλοκερδής, quemadmodum in nostro Schol. contra quod apud eum praecedat, cuius, quia nullum sensum elicere poterat, versionem praetermisit Kusterus, demta distinguendi nota sanum est ac facillimum: ὁμιλίαν, οἷαν ἐκείνος εἵηρᾶτο, πρὸς ἀγυρτεῖαν τινὰ θρασυνομένην· nam valde abhorret, ut ὁμιλία putetur ad exponendam ἀγυρτεῖαν pertinere. Ceterum istius in Aesculapium iacti ab Hercule convicii rationem non percepit Graecus Commentator: ἀγύρται inter alia sunt circulatorum vilissimum medicorum genus, verisque medicis exosum: iungit Hippocrat. περὶ ἰερ. νοσ. in initio μάχους τε καὶ καθαρὰς καὶ ἀγύρτας καὶ ἀλαζδόνας· isto probroso nomine Aesculapium infamat Hercules. HEMST.

Pag. 40. l. 1. Διεσθαρμένος τῷ σώματι) Apud Thom. Magistrum legitur διεσθαρῶς τὸ σῶμα. Cuius lectionis pars posterior τὸ σῶμα, perplacet; & omnino confirmatur a L. Cod. De priori dubito adhuc. Vide B. Pr. c. 12, & Θ. Δ. XVIII, ubi translate *mollis* significat. Hoc nihil ad rem, inquires. Vide ergo Παρασ. cap. 8, ubi haec verba reperies: τοὺς μὲν ξυτρίβοντας, τοὺς δὲ καὶ πᾶμπαν διασθαρέντας. Aut peccasse dicces Lucianum, aut hallucinatum bonum Thomam Magist.

SOLAN. Credo veram esse Thomae lectionem in Διέφθορον. Etiam si Lucianus carpat illum utum τοῦ διέφθορα passivum in Soloec. § 3, ipse tamen non veretur saepe discedere ab firmitatibus Atticis regulis, quas eo in libello, ut alium quendam irrideret, Sophistas & Grammaticos secutus fixerat. Τὸ σῶμα vero a male sedulis correctoribus non raro migrare iussum in τῷ σώματι ista labes mentem corrumpit sententiae Pythagoreae in Iamblichi Protr. c. II, p. 4. sic ibi legendum est ope Codicis Reinesiani: βλαβερά μάλιστα τροφῆς μὲν ἀθλονία τῷ τὸ σῶμα, κτισσεως δὲ τῷ τὴν ψυχὴν διακειμένῳ κακῶς. Arcerium hic nihil vidisse, satis patet: p̄p̄ius accefferat, quippe ingenio longe praestantior, Anonymus. HEMST.

ead. l. 2. Τοῦ χιτῶνος) Ovid. Met. IX, 152, 213 & 130. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐδούλευσα) V. Clem. Alex. p. 15 B. SOLAN.

ead. l. 4. Παιόμενος) Ovid. IX Heroid. SOLAN. Mementis huius loci Cresfollius Th. Rhet. V, c. 6; ubi tum de verbo παίζειν minus bene commentatur, tum Plutarchi locum, qui a Casaubono egregie fuerat illustratus ad Sueton. August. cap. 82, male tractat. HEMST.

ead. l. 6. Μελαγχ.) Eurip. & Seneca Herc. fur. SOLAN.

ead. l. 9. Μὴδὲ τὸν Παιμόνα &c.) Quo spectaverit Lucianus, indicat forma vocis poetica: nimirum ad Homeri Il. E, 401, 899. Dicitur autem quasi proverbio: Apollon. Arg. IV, 1511, ille serpens, a quo percussus interit Mopsus, quemcunque dentibus modo tetigerit, eum exspirare necesse est, Οὐδ' ἦν Παιήων, εἴ μοι θεμὶς ἀμφιδὸν εἶπειν, Φαρμάσση — quem locum commode protulit L. Bos Obs. Crit. p. 44. Vid. Phalar. Ep. I. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Τὴν γυναῖκα) Μεγάραν) Haec ita distincti, ut nomen uxoris Scholium sit. SOLAN.

ibid. l. 2. Μεγάραν) Ut edidimus, ita distinguendum esse viderat etiam Matth. Sladus: in V. male praeterea Κρεοτιάδης & Μηγάραν, quorsum illud correxit, hoc retinuit E. A. Megaram cum tribus liberis scelere furentis Herculis interiisse scripsit Euripides in Tragoedia cognomine, itidemque Seneca, quamquam alias ordine rerum & scenae multum diversus: vid. Hygin. F. XXXI, XXXII, CCXLI. Alii consultius se facturos arbitrati sunt, si Megaram uxorem tanto parricidio non subducerent tantum, sed in aliud etiam matrimonium darent: ita sane Diodor. Siculus, cuius, utpote historici, fidem in fabulis vide an potius amplectendam existimes, IV, p.

153 B. 164 D. ubi Hercules τελέσας τοὺς ἀθλοὺς τὴν μὲν ἐκ-
του γυναικα Μεγάραν συνῶκισεν Ἰολάν, διὰ τὴν περὶ τὰ τέκνα
συμφορὰν ὑποπτευσάμενος τὴν ἐξ ἐκείνης παιδοποιῶν. Sed pro-
fecto res tota est lubrica: nam Thebani ἐπιδεικνύουσι Ἡρα-
κλέους τῶν παίδων τῶν ἐκ Μεγάρας μνήμα, οὐδέν τι ὁμοίως τὰ
ἐς τὸν θάνατον λέγοντες, ἢ Στῆσιχορος ὁ Ἱμεραῖος καὶ Πανύα-
σις ἐν τοῖς Ἑπείῃσι ἐτοίησαν, teste Paus. IX, c. 11, qui tamen,
non pro sua fedulitate, quid istorum poetarum in hoc gene-
re Musae cecinerint, celatos nos voluit: is idem vero de Me-
gara dimissa ad Diodorum accedit X, p. 870: ταύτην γυναῖ-
κα ἔσχεν Ἡρακλῆς τῆς Μεγάραν, καὶ ἀπεπέμφατο ἀνὰ χρό-
νον, ἅτε παίδων τε ἐστερημένος τῶν ἐξ αὐτῆς, καὶ αὐτὴν ἡγού-
μενος (malum ἀγόμενος, vel propius ἡγμενος) οὐκ ἐπὶ ἀμεινονε
τῷ δαίμονι. Numerus liberorum, quos ex Creontis filia sus-
cepit Hercules, haud sane magis constar: quatuor recentē
Scholiastes noster; uno minus Euripid. Herc. Fur. 474, no-
mine tamen nullum signans, quod nec Seneca fecit: ergo ci-
tandus est Apollodor. II, p. 107, qui nos doceat, ἐξ ἧς (Με-
γάρας) αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο τρεῖς, Θηρίμαχος, Κρεοντιάδης,
Δηιοκῶν hoc bene feceris, si restituas in Commentatore no-
stro pro Δηιοκῶν. Hyginus praeter Therimachum & Ophi-
ten nullos commemorat. Iam si Pindarum Thebanum adea-
mus, quem urique res patrias optime tenuisse credibile est, re-
spondebit scilicet — χαλκοῦραν ὀκτὼ θανόντων, τοὺς Μεγάρας
τέκνῃ οἱ Κρεοντίς υἱούς ibi insignis est Scholiastae veteris nota
prolatis auctoritatibus grave scriptorum disidium affirman-
tis: inter alios Aeneas Argivus quatuor proponit, cum quo
prorsus consentit Apollod. II, p. 151, ἐκ Μεγάρας δὲ τῆς Κρε-
οντός, Θηρίμαχος, Δηιοκῶν, Κρεοντιάδης, Διονῶν sic tamen, in-
quis, ipse secum pugnat, qui modo Deionis oblitus tres tan-
tum ediderit: sciendum est, hoc Apollodoro saepius accide-
re, proinde atque diversos scriptores, quos sequatur, in ma-
nus sumferit. Sed nimirum error aliquis facile subrepere po-
ruit in tam numerosa heroum fortissimi prole. quam si collig-
as in unum, non familiam, sed exercitum confeceris: ita-
que suspicari licet, Megarae filiis additum fuisse unum & al-
terum, qui ex alia uxore fuerant procreati. Pherecydes apud
Scholiasten Pindari Glenum nominat: is Glenus Deianirae
fuit filius. Schol. Sophocl. ad Trachin. v. 54: ἦσαν γὰρ αὐ-
τῇ παῖδες ἐξ Ἡρακλέους, Ὑλλος, Κτησιππος, Γλῆνος, Ὀλίτης
non aegre feret Olites, si sic scribatur, prorsus ignotus at-
que inestabilis, suum sibi nomen restituui, idque sponse

Diodoro IV, p. 168 D. ἐτέκνωσε δὲ καὶ ἐκ τῆς Δηϊανείρας νεο-
τερους τοῦ Ἰλλου υἱοὺς δύο Γυνέα καὶ Ὀδίτην observant in
aliis exemplaribus legi Γληνέα, quod omnino rectum est; nam
Γυνέα dum quis investiget, multum erit laboris infumendum.
Ceterum unius literulae discrimen apud me tanti non habe-
tur, quin Ophiten, Oditen, & nostri Scholiastae Onyten
eundem statuam. Hac occasione iuvandus est Apollodor. II,
p. 151, cuius inquinatissimo loco nemo, quod sciam, haete-
nus opem tulit: ἐκ Δηϊανείρας τῆς Οἰνέως Ἰλλος, Κτήσιππος,
Γλυκισονείτης quos duos in unum mirifico facinore librarii
conflarant, sciungere nescivit interpres: expediam illigatos:
Γλῆνος vel Γλῆνευς, Ὀνειτής, nisi forte, me non invito, cum
nostro Commentatore praeferas Ὀνύτης. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Ἐνωχίαν) Matth. Sladus & Solanus εὐω-
χίαν. HEMST.

Pag. 41. l. 7. Τὸν Οἰβάλευ) V. Philostr. Imag. p. 798. Veru-
tiores edd. Οἰβάδου, quod in recentioribus recte mutatum.
L. etiam recte Οἰβάλου. Neque solus Lucianus Oebali filium
facit. Idem enim tradunt Philostratus iunior p. 885, & Hygi-
nus. Ovidius etiam *Oebalidem* vocat X, 196, V & XIII, 396,
588. Alii Amycli filium tradunt. V. Nicandri Scholia a Meur-
sio emendata, & Ioh. Tzetzis Var. Hist. I, 11, & Apollodor.
III, p. 87 B. Nec audiendus Apollodorus, qui Veneris &
Adonidis natum facit. AG. V, 2222. SOLAN. Quas turbas
dederit vitiata primarum edd. scriptura, cognoscere licet ex
Regio ad Ovid. Metam. X, 196. *Hyacinthos Oebali filius*, Hy-
gin. F. 271. ubi vide Munckerum, & I. Meursii Regn. La-
con. c. 2. Ad Mercurium autem non sine ratione dolorem a-
missi Hyacinthi conqueritur Apollo: nam is ipse simili pla-
ne casu Crocum, delicias suas, extinctum luxerat, verum
etiam in odoratum sui nominis fruticem. Vid. Galen. περὶ
συνθ. φαρμ. τῶν κατὰ τόπους lib. IX, ubi Philonis epigramma,
quo medicamenti ἀνωδύνου, sive dolorem sedantis, compo-
sitionem descripsit, interpretatur: meminit etiam Aulon.
Ecl. VI, 11. Ovid. Metam. IV, 283. ubi Commentatores.
Perquam eleganter Martialis XIV, Ep. 173: *Flestit ab inviso*
morientia lumina disco Oebalius Phoebi culpa dolorque puer. Corti-
nipotentis delicias vocat Lucilius apud Nonium in *Contendere* p.
258: *Huncceine ego unquam* (inquam malebat D. Heinsius; quod
non probo) *Hyacintho hominem cortinipotentis Deliciis contem-*
di? — Satis apparet, sermonem fuisse de homine quodam de-
formi, quem vel Lucilius, vel is, quem loquentem indu-

xit, iocose negat unquam se cum Hyacintho comparasse. HEMST.

pag. 42. l. 1. λόγον) Sola ed. I. hic τρόπον habet. Reliquae & ipsa Coll. λόγον, quod ut non intreficiens servavimus. SOLAN.

ead. l. 3. Ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος Ζέφυρος &c.) Patet, in his verbis esse ἀνακόλουθον, quod plane tolli potest, si, ut est in edit. Basil. ponas punctum post vocem ὑπεροφίαν. Atque ego cum illo ludebam disco. Perditissimus vero omnium ventorum Zephyrus & ipse iamdudum amabat, sed neglectus, neque ferens istud fastidium. Ego vero sursum ieci, ut solebamus; sed ille spirans ab Taygeto, discum illum in caput puero impexit. At Graevius ex Ms. post eandem hanc vocem locat ἐβούλευσε, insidiatu est: & certe id videtur requiri; sed puto vitio hypothetae secus id pro ἐπεβούλευσε excusum esse. LENS.

ead. l. 4. Ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων) Vides pendere sensum, & nihil esse, ad quod referatur ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων. Sed omissa est vox, ex Ms. restituenda: ἦρχ μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτὸς ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπεροφίαν ἐβούλευσε, ἐγὼ μὲν &c. iamdudum etiam & ipse amabat, sed neglectus & non ferens fastidium insidias struxit. GRAEV.

ibid. τὴν ὑπεροφίαν) Lenire voluit asperitatem orationis, ut videbatur, male cohaerentis, qui in Codice Graeviano interposuit ἐβούλευσε, sive potius ἐπεβούλευσε: sed Luciano multum vereor, ut approbetur haec nimis officiosa diligentia, quae Apollinis indignantis impetum narrandi molesto tractu retardat. Sunt certe veterum in scriptis eiusmodi ἀνακολουθίαι satis frequentes, nonnunquam per incogitantiam oblatæ, saepe studio quaesitæ, quando ad animandam orationem ars consuetas structurae leges contemnere non reformidat. Hoc duplex genus quomodo dignoscatur, exemplis alibi docebimus. HEMST.

ead. l. 5. Ἐγὼ μὲν ἀνέρι-ψα) Locum huic similem vis? adi Dial. Apoll. & Bacchi feu Θ. Δ. XXIII & XV, & apud Xenoph. Cyrop. IV ed. St. p. 66, 27. SOLAN.

ead. l. 6. Δίσκος) Δίσκος quid sit vide Γυμν. c. 27. VORST.

ibid. Ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ, ἐνέσεισε) Non debuerat haec distinctio ex editione Benedicti in hanc propagari, cum priores melius καταπνεύσας, ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσεισε, eamque sequatur in interpretatione Benedictus. GRON. τοῦ Ταῦγέτου saniores edd. I. B. 2. S. A. & ipse Cod. L. & Coll. Reliquae τὸ Ταῦγέτω, & ipse
Lucian. Vol. II.

Scholiasfes, qui ridicule ad Atticifimum confugit. V. *Ἰκαρ. c. 11. SOLAN.*

ead. l. 11. Ἀμύκλαις) Unde oriundus Hyacinthus, vide Ovid. l. c. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 5. Ὀμπρος B.) Immo Od. M, 73, quod passim in Scholiis hifce laudatur. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀπὸ τὸν Ταῦγέτον) Legendum τὸ Ταῦγέτον. Dicitur enim etiam οὐδετέρως, ut docet Stephanus in Ethniscis: & observandum, hodie in Codicibus nostris legi ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου. Verum mihi non constat, an Attici solerent cum praepositione ἀπὸ nominativum coniungere. Certe Grammatici magno consensu norant unicum casum, Genitivum nempe, ei coniungi. CLER. Scholiasfes in depravato haud dubio codice pro vulgato ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου legit ἀπὸ τὸν Ταῦγέτον, eamque ait Atticam esse consuetudinem, ut pro Genitivo rectus casus sumatur. Sed potius Graeca eius, ut edita sunt, ponamus, ὁ δὲ ἀπὸ &c. Quae verba oscitantem scriptorem declarant. Is casus, sive illa πῶσις non εὐθεία, sed αἰτιατικὴ foret. At vero quis apud ullum Graece scribentem invenit ἀπὸ alii, quam secundo, casui iunctum? in hoc certe Luciani loco constantissima est omnium editionum, eaque recta lectio, ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου. IENS. *τά. C. M. τὸ & τοῦ.* SOLAN.

ibid. l. 7. Ἐπισπόμενος) Ἀντὶ τοῦ ἐλκόμενον μέγα) Sic vitiose A. & mox ἐπισπόμενον δέ: recte mutavit Solan. HEMST.

ibid. l. 11. Νικρὸν) Deest litera O, etiam in Cod. M. SOLAN.

ibid. l. 12. Ἐντάσσεται) L. συντάσσεται ut ad initium Nigriti, *δοτικῇ συντάσσεται* nunquam aliter loquuntur veteres Grammatici. HEMST.

P. 43. l. 2. Γράμματα ἐπ.) Literae ΑΙ, ΑΙ, quae cui flori inscriptae conspiciantur, nescio. Non certe in nostris hyacinthis; nisi forsan nomen antiquum novo tributum sit flori. Neque enim de nihilo haec & Aiakis fabula putanda est. Certe florem in silvis purpureum vidisse me memini, cuius puncta facile a poetis literas, quas volebant, exhibere apta putata sint. Ovidius & Moschus idem narrant. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπαύξοντα τῷ νεκρῷ) Salmasius, quia notae utriusque a veteribus descriptae parum consentiunt, poetas alium ac suum habuisse hyacinthum, suum aliumque medicos & naturalis historiae indagatores, statuit: illum esse *xyrin*, *iridem agrestem*, vel *gladiolum* Latinorum: vide Plinian. Exerc. p. 860, 861, & Hyl. Iatr. c. XXII. Quidquid fere

veterum est poetarum, literis funestis & ἐπαιαζούσαις τῶν νεκρῶ hunc insignem fuisse florem testantur; qua de re non vulgaria promisit N. Heinsf. ad Ovid. Meram. X, 215. Pausan. II, p. 195, Hermionenses refert annum egisse festum coronatos: πλέκονται δὲ οἱ στέφανοι σφίσιν ἐκ τοῦ ἄνθους, ὃ καλοῦσιν οἱ ταῦτη κοσμοσάνδαλον, ὑάκινθον ἐμοὶ δοκεῖν ὄντα καὶ μετρίως καὶ χροῖα· ἐπιστὶ δὲ οἱ καὶ τὰ ἐπὶ τῷ θρήνῳ γράμματα. Scribi debere κοσμοσάνδαλον, patet ex Clearchi verbis apud Athen. XV, p. 681 C. ὅρα τοὺς κοσμοσάνδαλον ἀνέυρορτας Λακεδαιμονίους, οἱ τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς ΚΟΣΜΟΝ συμπάτησαντες ἐξετραχηλίσθησαν expedita quidem structura, sed mens scriptoris mihi quidem intricatior, cuius intellectum nihil adiuvit I. Meurf. Misc. Lac. II, 17. non aliter variis in locis Comicorum pag. 685, & Poll. VI, 106. Ruellius etiam *cosmosandalum* posuit in Hist. Stirp. Ceterum, ut Plinius observat, duplex hyacinthum fabula comitatur: cum Luciano multi conspirant: Lutat. ad Stat. Theb. IV, 223, bene a Barthio restitutus; Serv. ad Virgil. Ecl. III, 106, hoc insuper addens, *Est autem quasi lilium rubrum designans primam Hyacinthi literam*: ex quibus patet, unde nata sint in Ovidii libris antiquis illa vericuli, quem modo indicavi, lectionum, ut ait Heinsius, monstra. Prudent. περὶ Στεφ. H. X, 191: *Mox slevit impuratus occisum gravi Disco, & dicavit florulentum subcubum*. Philostratus Ep. LXI: *Οὐκ εἶδες οὐν Ὑάκινθον; οὐδ' ἴστεφανῶσα τοῦ τραύματος*; quorum versione novissima vix est, ut quidquam ineptius fingi possit: & an non cum amoris vulnere coronam meruisse putas? longe aliud spectabat Philostrati sophisticum acumen: *Non tu vidisti ergo Hyacinthum? nec capiti corollas aptajū ex eo flore, qui de vulnere produxit & sanguine Hyacinthi?* Haud pauciores ab Aiactis cruore in enfem Heetoreum incumbentis ortum esse confirmant: testis luculentus, pro aliis etiam, Euphorion versibus egregiis, quos Theocriti Scholiastae referimus acceptos ad Eid. X, 28: Περφυρὴν ὑάκινθε, σε μὲν μία φάτις αἰοιδῶν ῥοιτεῖς ἀμάθοισι δαδουπότος Αἰακίδαο Εὐάρου ἀντελλεῖν γυγραμμένα κοκύνουσαν hunc in modum e membranis corrupta verba Casaubonus expolivit Lect. Theocr. c. XI, a cuius emendatione quare diversus abierit Salmasius Exerc. Plin. p. 733 B. nihil excogitare possum aliud extra syllabam primam in φάτις productam: ratio parum idonea: nam si vel maxime nunquam non corripere, in proclivi erat reponere φήμις, cuius vicem subierit adscriptum interpretandi causa φάτις.

Verum enimvero rarior utrique unius voculae intellectus obstitit, ne sensum Euphorionis haberent exploratum; quod Casaubonus distinguendo, Salmasius certioribus etiam argumentis patefecit ad Solin. pag. 880 F. etenim *εἶαρ* hic non *ver*, quemadmodum illi sunt arbitrati, sed *sanguinem* indicat: Cypriae dialecto vox propria; vid. Hesych. in *Ἐαρ*, *Εἶαρ*, *Ἦαρ*, *Ἡεροπότης*, *Ἰαρά*, *Ἰαροπότης*, & Fragm. Callimachi Bentl. n. CCI, CCXLVII, Oppian. Halieut. II, 618, & Schol. quae tamen potestas ceteroquin Salmasium ipsum non fugiebat Plin. Exerc. p. 906, ubi Scaliger immerito castigatur. Iam sententia, ni fallor, versuum est planissima: illud eximium & vere poëtici coloris, *γεγραμμένα κωκύουσιν, ip[s]is literarum notis luctum gemitumque prodentem*. Porro fabulam utramque cum reperiret Ovidius, ingeniose coniunxit Metam. X, 208, XIII, 397. deinde secuti sunt eum Servius, aliique Grammatici. HEMST.

in Schol. *Ἐπιθρήνοντα*) *Ἐπιθρηνοῦντα* alterum ne Graecum quidem. HEMST.

ead. l. 15. Τὸ δὲ καὶ χῶλόν &c.) Initium dialogi tam abruptum, & ab illa Lucianea sermonis ordiendi expedita facilitate abhorrens, ut parum absit, quin intercidisse nonnulla statuam: nam aliud quidem colloquium utriusque numinis reperio nullum, cum quo commodè connecti posse videatur. *Ἡφαιστον* apposuisse aliquem suspicor in margine, ut, de quo sermo haberetur, indicaret: postmodum illa vox, quemadmodum saepe fieri solet, in contextum migravit. Si quis ab exemplo Dial. II & XXIV, quamquam eorum diversa est ratio, defensionem paret, tum certe parvula mutatione lectionem vulgarem adiutam malim: *Τὸν δὲ καὶ χῶλόν ὄντα τὸν Ἡφαιστον &c.* HEMST.

ibid. ὄντα τὸν) Edd. pleraeque *αὐτὸν ὄντα*, absque *τὸν*. Optime, mea quidem sententia, *I.* quam expressimus. SOLAN.

ead. l. 17. Τὴν Χάριν) Hoc est, maximam natu trium Charitum, seu Gratiarum, quam poëtae collocarunt Vulcano propter opera eius *χαρίεντα*, *elegantia*. CLER.

in Schol. *Ἀπ.*) *ἀτυχία*) Pravo usus est Codice; utrobique enim erratur. *Εὐτ. εὐτ.* scribendum fuit, & ita in Exc. legitur. SOLAN.

Pag. 44. l. 2. Καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσι τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι) Patet, postremum verbum *συγκαθεύδειν* ita contexti cum verbis praecedentibus, quae accusativum & possunt & habent, quasi & ipsum gau-

deret eodem casu; quod tamen re ipsa ita sese non habere, manifestum est. Sed ita scilicet aliquando solet unus casus poni, ad quem verba sequentia, diversum licet casum postulante, sunt referenda: inque eo iterum cum Graecis conveniunt Latini. Ita apud Livium XXXIX, cap. 11: *Si quid ad eas (leges) addi, demi, mutarive vellet, rursus ab Senatu ei postulandum fore*. Hic unum addi potest proprie ad τὰ, ad eas referri: apud eundem XXXV, c. 19, *odi odioque sum Romanis*. Apud Ciceronem quoque in Verrina c. 54 dicitur Timarchides, Verrinae nequitiae satellites, in Sicilia omnium adversarios, omnium inimicos diligenter cognoscere, colloqui, attentare. Certe τὸ colloqui, quod hic cum eodem, quo cognoscere & attentare, casu construitur, proprie aliter construendum foret, ut notum est. IENS.

ead. l. 7. Τῇ λύρᾳ) Lyrae quidem, uti supra visum, (Dial. VII) inventor Mercurius. Sed Musicen inter praecipuas eius dotes, coram Apolline, numerari, minime Lucianeum est. Vid. ramen Dial. VII, & Horat. Carm. I Od. X. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀναφρόδιτος) H. Steph. Gr. L. Thes. T. I, p. 613; postquam monuerat ἀναφρόδιτον esse a Venere alienum, invenustum, positis etiam his Luciani verbis addit: *quod quidam exponunt, adversa Venere natus. Non aliter invenustum capit venustissimus Muretus in Terent. Andr. A. I, Sc. V, 10: rebus amatoris infortunatum & infelicem, quod Graeci dicunt ἀναφρόδιτον. Graecus ille Samosatensis: ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλος ἀναφρόδιτος &c. & venustas interdum est ἢ ἐν τοῖς ἐρωτικαῖς εὐδαιμονία. Terent. Quis me est fortunatior, venustatisque adeo plenior? ubi tamen Nonius legit vetustatis; sed falso, ut puto. Haec Muretus. HEMST.*

Pag. 45. l. 4. Ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεστιν) De Charite praeter Venerem Vulcano iuncta res est nota: Aglaïam ὀπλοτάτην Χαρίτων vocat Hesiod. Theog. v. 945; Thaliā nonnulli, teste Eustath. ad Il. Σ, pag. 1148. Homerus nihil aliud, quam Χάριν λιπαροκρήδεμνον, Καλὴν, τὴν ὅπυις περικλυτὸς ἀμφιγυῖσι Il. Σ, 382: quod Pausanias observat IX, p. 781, ubi de Gratiis egregia multa. Vid. Cornut. de N. D. cap. 15, pag. 163; c. 19, p. 183. Verum Vulcano, Deorum haud sane formosissimo, quis tam sollicitè prospectum voluerit, (Lucianus enim non ingenium hic suum, sed alios auctores videtur secutus) ut, partito munere coniugali, sive in coelo versaretur, seu Lemnum viseret, optatos tamen pulcherrimae coniugis infusus gremio amplexus inire posset, mihi non suo-

currit. Charitem etiam in Lemno ponere videtur Schol. Hom. ad Il. Ξ , 230. ibi quaesitum est apud veteres, ut in ne-
stendis ex Homero nodis mirifica quadam sunt industria, cur
Iuno Somnum conventura Lemnum a principe poetarum
adire fuerit iussa: huic molliendae difficultati inter alia plura
& forte deteriora tale remedium adhibetur: dominum esse
Lemni Vulcanum, uxorem eius Charitem; cuius germanam
Pasitheim, quae sororis in contubernio vivebat, cum Som-
nus efflicti amaret, ideo scilicet, ut propius ab optatissimae
virginis aspectu abesseret, in Lemno deledisse. At Homerus &
Charitem, & ipsam Vulcani officinam in coelo collocavit,
nescio quam probantibus Diis: nam fieri quidem vix potu-
isse credas, quin tantus ferramentorum malleorumque inge-
minatorum strepitus coelestium aures vehementem in mo-
dum obtuderit: quam ob rem posteriorum in eos poetarum
non vulgare constat beneficium, qui destructa Homeri ta-
berna fabili Olympum nitidius expoliverunt, Vulcanum-
que, si quid operis moliretur, migrare iusserunt ad insulam
aliquam Aeoliam aut Lemnum, datis insuper (nam Home-
rus plane solum ad fornacem atque incudem destituerat) ae-
rumnosi laboris ministris Cyclopibus. Ita Callimach. H. in
Dian. Apollon. Rh. Arg. III, Virgil. Aen. VIII. Apud eos-
dem vero cum Vulcano Venus in Olympo habitat; neque
secus, quod magis mireris, in Homeri Od. Θ . Illam quidem
Anacreon, vel alius Melicorum aliquis, ad Lemnios cami-
nos devocavit; sed diverso consilio, ut operam sociatam ad
Amoris tela fabricanda conferret. Mox displicet αὐτὸν mal-
lem καὶ στρατιώτην αὐτὸν et si non me fugiat usus aliquis τοῦ αὐ-
τοῦ haud valde dispar, de quo alibi dicam. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπιμνηχάνησας δαί) Perspicuum est, legendum
ἐπιμνηχάνησας δαί. IENS. Ἐπιμνηχάνησας δαί Iensu emendatio
est. In libris nostris omnibus ἐ—σας δαί legebatur. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐκ οἶδα) Non solus Lucianus haec dicentem in-
ducit Apollinem. Gravissimus poeta Homerus Odys. Θ , 336,
eadem ferme habet; eoque credo factum, ut Lucianus, qui
eum perperuo suggillat, Dialogum XVII scripserit. Iocosior
Ovidius & a quo talia exspectes l. c. & II de Arte Am. 561.
SOLAN.

Par. 46. l. 7. Καταχερόσμηκεν) Vide Ous. c. 8, & Ovid.
Met. II init. SOLAN.

ead. l. 8. Σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς) Qua frome Lucianus
Iunonem hic inducit afferentem, Vulcanum a Venere dili-
gi

aut coli? Similem phrasin vide Dial. XXII. SOLAN. Locutionem illustrat Bergler. ad Alciph. pag. 120, *Διὰ χρήματα ἐσπουδάσθη ὑφ' ὑμῶν*. Dion Chrys. Or. XXXVIII. Modo vide, an mecum malis, *χρήσιμός τε*. HEMST.

ead. l. 11. Οἷα ἐσθίει) Hoc est, quibus sacrificiis delotestetur: nam sacrificia esse putabant convivia Deorum. Vide, quae monuimus ad Prometh. § 17. CLER.

ibid. Ξερακτονούσα) Sic Dialog. Apoll. & Bacch. Ovid. 3 de Ponto, Achill. Tat. lib. 8. BOURD.

ead. l. 13. Πάντα εἰδέναι) Callimach. Hym. Apoll. Τέχνη δ' ἀμφιλαφὴς οὐ τις τόσον ὕσσον Ἀπόλλων. Apul. Florid. 1, Aristoph. in Plur. Orpheus, Homer. H. *εἰς Ἀπὸλλ.* BOURD.

Pag. 47. l. 1. Κλάρω) Vide Ἀλεξ. c. 8, & Clem. Alex. p. 9, τὸν Κλάριον, τὸν Πύθιον, τὸν Διδυμέα, τὸν Ἀμφιάρεον, τὸν Ἀπόλλω, τὸν Ἀμφίλοχον. V. Schol. Apoll. Rh. p. 128. SOLAN.

ead. l. 2. Διδύμοις) Origen. Celf. I, p. 55, 1. SOLAN.

ibid. Λοξά) Momus in Apollinem Δικαστήρ. Sic in Alexand. sic in Iove Tragoed. & passim. *Λοξίας* Apollinis cognomen. BOURD.

in Schol. l. 2. Μυθεύμενος) Leg. *μυθεύμενος*. CLER. *Μαυτευόμενος*) In ed. A. & C. M. legebatur *μυθενόμενος*. Ego certa coniectura ductus mutavi. SOLAN. Mihi placuit *μυθεύμενος* idque omnino retinendum videbatur. HEMST.

Pag. 48. l. 2. Μαρσύας) Apul. loc. cit. Iulian. Imp. Epist. ad Iambli. BOURD.

ibid. Αἱ Μούσαι) Vid. P. Burmann. ad Ovid. Metam. VI, 400. HEMST.

ead. l. 4. Ἄθλιος) Addi solet articulus. nisi forte legendum *ἀθλιος*, sed edd. verant, nec sequens patitur *ἀδίκως*. SOLAN.

ead. l. 9. Κατ' αὐτὴν οὖσα) Tantum abest, ut ornet sententiam vocabulum *αὐτὴν*, ut onerare potius mihi videatur: Longe dispar erit ratio, si legas *ἀγνή* quod percommodum hoc in loco. Scilicet Homerum, ut solet libenter Lucianus, terigit: Ἀρτεμις *ἀγνή* in Odyssæa satis frequens. Dianam virginem intactam, quae puerperis affideat, & opem invocata praeestet, aequae ac Noster, rident patres Ecclesiastici, nec ad rem pertinere quidquam credunt, quod a veterum Theologis assertur, eandem esse & Lunam; quae cum sit τῆς γενέσεως ἀρχὴ, isto munere iure merito fungatur. HEMST.

Pag. 50. l. 4. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον) Talia describit Vulcani vincula Homerus Od. Θ, 275, — *κόπτει δὲ δεσμούς Ἀβρήκτους, ἀλύτους, ὅφρ' ἔμπεδον αὐτὴ μέλαινα* & v. 299, *Καὶ*

τότε δὴ γίνωσκον, ὅτ' οὐκ ἔτι φευκτὰ πέλονται. Ideo δαεσμά 'Ηφαιστεια proverbio dicuntur, quibus expedire se nulla vi licet: ἐπὶ τῶν ἀφύκτων, inquit Suidas, adiecto Eunapii, huius enim esse recte censuit H. Valesius, insigni loco, qui imitationis Homericæ vestigia clare præfert, ὁ δὲ τρίσιν ἅμα συγκατελληµένος πάθεισιν ὥσπερ 'Ηφαιστείοις δαεσμοῖς ἀρήκτοις, ἀλύτεις, ἐµενέ γε ἐν αὐτοῖς ἐµπεδον. Arbazacium designat, ut manifestum est ex iis, quæ copiosius indidem proferuntur in 'Αρβαζάκιος. Huius autem subtilissimi retis nexus tam tennes, ut omnem oculorum aciem fugerent, & ab Homero cum araneæ tela comparentur: ἀφανὴ δαεσµὰ paulo ante Noster, & Aelian. de Anim. II, c. 30, δαεσµὰ ἀφανὴ ὑπὲρ τὰ 'Ηφαιστίου τὰ 'Ομήρεια. HEMST.

ead. l. 9. Τὸ δαεσµὰ ἡδίστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον) h. e. illud vero iucundissimum spectaculum mihi prope ipsum opus Venereum visum est; scilicet ferme ita hoc spectaculo delectatus fui, quam si ipse iisdem fruerer gaudiis. Sic enim hunc locum intelligendum puto, ut Mercurius verba illa (μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον) ad se referat, non autem ad Venerem & Martem, quos iam ante dixerat ἐν ἔργῳ εἶναι. Nihil hic videtur intellexisse vulgaris interpretes. Quæ deinceps ait Mercurius, se nempe invidisse Marti istum cum Venere lusum, & sibi ista vincula, quibus cum Venere coniunctus comprehenderetur, optasse, plane conveniunt iis, quæ in eodem hoc iocoso argumento habet Ovidius Metam. IV, v. 185: *Lemnius extemplo valvas patefecit eburnas, Admisitque Deos. Illi iacuerunt ligati Turpiter. Atque aliquis de Dis non tristibus optat Sic fieri turpis.* IENS.

ead. l. 10. Μονονουχὶ αὐτὸ γ. τὸ ἔργον) Poterat scribi, μονονουχὶ ἐν αὐτῷ γιγνόμενον τῷ ἔργῳ modo, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν nihil tamen est, cur a lectione recepta discedamus: quem sensum probarem, vertendo patefeci. Ἔργον & ἐνεργεῖν in re Venerea pervulgati sunt usus. Vid. Barth. ad Claudian. Epith. Pall. & Celer. v. 130, Keuchen. ad Seren. Samon. v. 610, Commentatores ad Petron. p. 404, Bergler. ad Alciphro. p. 413. HEMST.

ibid. Γιγνόμενον τὸ ἔργον) Id est, coitus. GUYET.

ead. l. 14. Ἐφθόνουν τῷ Ἀρσεί) Torus hic quidem dialogus ex Homero deformatus; sed istorum lepor vis est, ut satis intelligi possit, nisi poetam ipsum legeris Od. Θ, 335. Apollinem Deorum postremum ponit v. 323, qui ad iucundissimum spectaculum advolarint: inde Noster Mercurium fecit hæc a se

iam visa Apollini narrare. Idem exemplar placuit Paulo Silentiario, nisi, quod potius existimo, vetustioris sit, Anthol. VII, Epigr. 54. In Amoribus, εὐτυχέστατος θεῶν ὁ διὰ ταύτην θεῖς Ἄρης. Lucianus ζυδεδεμένοι, δεδεμένοι, δεδεσθαι quae forma Thomae videtur elegantior, quam δεθεις, δεθῆναι. HEMST.

Pag. 51. l. 1. Οὐκοῦν καὶ δεδεῖσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ) Num ergo & vinciri te sic patereris? ocius emenda δεῖσθαι vel δεδησθαι. Quid enim sibi vult δεδεῖσθαι? IENS. Δεδείσθαι) Ex ed. l. est, cui suffragatur L. reliquae omnes δεδεῖσθαι mendose. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐγὼ μὲν) Repetit omnia huius Dialogi in Bacchi. Eurip. Nonn. Ovid. alii. BOURD.

ead. l. 11. Μίτρα) Mitram gestasse viris turpe & molle censebatur, ut apud nostrum Lucianum alibi apparet. Quin & θηλυμίτης per probum hic Bacchus vocatur. COGN.

ead. l. 14. Παντί) In veteribus Codd. πάνυ & Πανί fuisse testantur Scholia; quod ego olim amplectebam. Nunc genuinam esse scripturam παντί censeo, quia cuius similem potius, quam sibi, melius videtur, quam Πανί similem. SOLAN.

ead. l. 15. Θηλυμίτης) Dicemus ad Bacch. c. 4, ubi de expeditionibus eius plura. Bellicam Bacchi virtutem enumerando victorias Iuppiter adstruit: & merito quidem; nam choreis aprior & iocis Ludoque distus, non sat idoneus Pugnae ferebatur, Horatio teste II Od. 19, v. 25; quos tamen rumusculos parum secundos iam bello Giganteo, ubi Bacchi specie leonina testi opera fuit fortis ac minime poenitenda, discusserat. HEMST.

in Schol. Πανί) Sic videtur legisse pro παντί. Vid. Not. SOLAN. Cum in nonnullis Codd. existerit πάνυ μάλλον pro παντί, illud praefixi: nihil enim est ad fidem propius, quam Scholiasten notare voluisse vice του πάνυ alibi reperiri Πανί. Ed. A. Τῷ πατρί) Πανί. HEMST.

Pag. 52. l. 2. Στρατῶ) Schol. & Coll. SOLAN. Nulla fuit causa, cur mutarem στρατιωτικῶ τὸ στρατιωτικὸν pro militibus aut exercitu apud Thucydidem, Diodorum, Pausaniam p: 423. Herodianum, satis familiare, ut τὸ ἰππικόν, τὸ ναυτικόν, τὸ ἑλληνικόν. HEMST.

ead. l. 9. Καταδήσας) Vid. Ovid. Met. III, Fab. 8. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐδεὶς φθόνος) Nolim vertere, non est quod invidias: non enim invidebat Iuno Baccho, sed eum reprehendebat. Verterim potius: non debet hoc ei creare invidiam, hoc

est, *odium*. Solent invidia & odium esse coniuncta; ideoque eorum affectuum nomina interdum miscentur. CLER.

in Schol. Στρατηγικῶ) Et hic aliter legit, quam hodie in Codd. nostris. SOLAN. Vix dubito, quin vitio scriptum sit pro στρατιωτικῶ. HEMST.

Pag. 53. l. 2. Ἰκάριον) Hygin. fab. 130. SOLAN. Icarum saepe Latini, Graeci vix aliter quam Icarium appellant: notavit H. Grotius ad Germanici Phaenomenon. vide Th. Muncker. ad Hygin. F. 130. Addam Aeliani locum de Anim. VII, cap. 28, ut eum interpositae negantis particulae soliusque distinctionis ope a pravissima versione tum emendatione vindicem: Ὅτε τὸν Ἰκάριον ἀπέκτεναν οἱ προσήκοντες τοῖς πρώτον πιῶσιν οἶνον, καὶ εἰς ὕπνον ἐμπεσοῦσιν, οὐκ εἰδότες πῶ οὐ δάτατον εἶναι τὸ πρᾶχθῆν, ἀλλ' οἰνηρὸν κάρην, γενόσηκαν οἱ κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοῦ Διονύσου τιμαρῶντος τῶ πρώτῳ γεωργῶ τῶν αὐτοῦ φυτῶν καὶ πρεσβυτάτῳ. Iam nihil, ut puto, in istis est, quod ulla parte lectorem impedire possit. Quantum in hac fabula narranda veteres diffideant, commemorare non videtur operae pretium. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπιζηλοτυπεῖν) Habet Stephanus, sed auctoritate nulla firmatum. Ex hoc loco compositum illud in Lexica pervenisse credibile est: si quis pro spurio expellendum sentiat, eum nihil morabor: nam hic quidem sine dubio legi debet ἐπιζηλοτυπεῖν saepius ista particula vixiata verbis sequentibus adhaesit: vide Hermot. § 13. neque aliter statuisse videtur Brodaeus ad Anthol. I, c. 13, Ep. 2, proferens, ζηλοτυπεῖν ἑοικας, ὧ Ἡρα. Eἴγε omnium edd. non videbatur mutandum: quamvis in A. 1 W. ἥγε iidem notatum reperiam. HEMST.

ead. l. 10. Ἥγε) Sic L. ἥτε P. Impressi εἰ γε. SOLAN.

ead. l. 25. τί) Huius dialogi argumentum festivissime in Cupidine suo tractavit Georg. Sabinus, qui ad huius videtur imitationem confectus, nec minus est elegans. COGN.

in Schol. col. 1. l. 2. Μεθυσοδότης) Lege μεθυσοδότες. De Icario vide Hygini Fab. 130, & Poët. Astronom. lib. II, c. 4. IENS. Idem observaverat Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 54. l. 1. τὴν Ἥραν) Insignis haec Iuninae ed. emendatio, quam confirmant insuper P. & L. reliquae enim omnes Ἥραν. At Iunonis amores quis novit? Adonidem solum amasse dicitur. V. Clem. Alex. p. 15 A. SOLAN. Nullum est in fabulis Iunonis a Cupidine vulneratae vestigium: neque satis erat decorum, ut, quae virtutis castitatisque custos habeba-

tur ac praefes, telis tam noxiis pateret. Nam quod ab Eury-
medonte Tirane, antequam Iovi traderetur, virginem fuisse
vitiatam ferunt, ex eoque furtivo congressu Prometheus ex-
stitisse, vix uno alterove teste, atque in tam gravi crimine
parum idoneo, probari potest. Si quid eius generis habuisset
Iuppiter, quod ulla veri specie coniugi obiceret, hoc scilicet
ille, non parum alioquin iracundus, tacuisset, neque in
hisce dialogis violati matrimonii tam saepe reus Iunonem in
amores suos importunius investam flagitii similis exprobra-
tione repulisset? De Adonide quod commemoratur, in Cle-
mente reperiri non equidem recorder; & nescio, an hunc er-
rorem festinatio pepererit: nam Protr. p. 21 B. legitur καὶ ἡ-
ρα Ἀδωνίδος, nimirum Ἀφροδίτη illud ἡρα literis iisdem con-
stans, quibus Ἡρα, minus attentum fallere videtur potuisse:
quin in ipsum Iovem amati Adonidis suspicio meliore iure
cadat; is enim a se impetrare non potuit, ut possessionem for-
mosissimi iuvenis Veneri Proserpinaeque relinqueret incon-
troversam, si vera sunt, quae notat Schol. Theocr. ad Eid.
XV, v. 86. Apud Lucianum igitur pro Iunone amplectenda
fuit Ῥέα, cui iam vetulae atque emeritae Cupido pudendum
in modum insultavit, ut ipse gloriatur Dial. XII. Philostr.
Ep. XXXIX: οὕτω καὶ ὁ Ἀπόλλων ποιμένων ἡρα, καὶ Ἀφροδί-
τη βουκόλων, καὶ Ῥέα ἀγροίκων, καὶ Δημήτηρ τῶν τὰ ἀστυ οὐκ
εἰδόντων ibi pro Ῥέα scribitur in Cod. Pal. secundo Ἡρα. Con-
tra in Plutarcho de Fluv. c. 18, p. 59, καὶ κατ' ἀγροίκων τῇ
Ῥέᾳ συγγινόμενον τὸν Δία θεοσάμενος, reponendum est τῇ
Ἡρᾷ, ut ex iis manifesto patet, quae traduntur p. 64. Mox si
probes ἐπ' ἐκείνη, capiendum erit, quod ad illam attinet: sin-
galis ἐπ' ἐκείνη, vel ἐπ' ἐκείνην, adversus illam; idque conve-
nire magis videtur. Qualem vero se pater pepererit, ab Amo-
ris ictibus tutam, audi, quemadmodum ipsamet praedicet in
Apollon. Rh. Argon. III, 32: Ἡρᾷ, νῆϊδά μὲν μοι πατὴρ τέκε
τοιο βολάων, οὐδ' ἐτινα χρεῖ᾽ ἀλεκτῆριον οἶδα πόθοιο. HEMST.
ead. l. 5. Χαροπὴ) Heiych. Χαροπὴς, γλαυκός, ξανθός, φοβε-
ρός &c. GUYET.

ead. l. 6. Ἐκπλήττει) Parisiensis mutavit in ἐπι—. prave.
SOLAN.

ead. l. 12. Ὑφορᾷται) Eleganter Erasmus, adductis superciliis
observat, utraque verbi potestate coniuncta: melius ab eo non
discessisset Benedictus, qui dedit, torve semper adspicit: hoc est
δριμύ ὄφρων, quod paulo post sequitur. Hic autem ὑφορᾷσαι
suspectum habere, & diligenter, ne noccat, observare. Aristotel. τρεῖς

Z. I, c. 44, de leone: ἔστι δὲ τὸ ἦθος οὐχ ὑπόπτῃς οὐδένδε; οὐδ' ὑποφωμένους οὐδέν· contra Mars Cupidinem dicitur προσίσθαι & προσκαλεῖσθαι, tantum abest, ut ab eo cavendum sibi putet. De verbo ὑποφῶν plura Stephanus in Theſ. & nimis quidem, ut saepe solet, tenuiter. HEMST.

Pag. 55. l. 3. Πρόσωπόν τι) Id est, τὴν αἰγίδα σὺν τῷ τῆς Γοργῶνος προσώπῳ. GUYET.

ead. l. 8. Αἱ δὲ Μοῦσαι &c.) Bene factum, quod Lucianus Musarum castitatem ipsius Cupidinis testimonio adiuverit, quo persuasissimum fiat, παρθένους ἀειθαλεῖς & ἀειπαρθένους, ut vocantur, revera esse. Non diffitemur, vix ullam in novenario numero reperiri, ex qua non aliquis concubitu furtivo susceptus legatur: recensuit agmen hoc vanissimus Tzetz. ad Hesiod. E. καὶ H. p. 7, ex veterum Grammaticorum corruptis exemplaribus; quae alio loco dabimus emendatio-
ra: neque difficile foret hunc indicem augere. Verum, si usquam alias in fabulis antiquis, hic certe advocandum est, cuius cunei ope durissima quaeque levi negotio perrumpas, explicationis allegoricae remedium, ut tantum dedecus a choro dilectissimarum virginum amoveamus; quas utinam eorum nulli, qui se colere videri volunt, prostituere conarentur. Venustum est nescio cuius Musicii (ab aliis auctor Plato habitus) Epigramma Anthol. I, c. 7, & ad Luciani mentem accommodatum: 'Α Κύπρις Μούσαισι, κοράσια τὰν Ἀφροδίταν Τιμαῖ', ἢ τὸν Ἔρον ὕμνῳ ἐφοπλίσομαι· Χ' αἱ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν, Ἄρει τὰ στομύλα ταῦτα. Ἡμῖν δ' οὐ πέταται τοῦτο τὸ παιδάριον. Ibi vide Brodaeum. HEMST.

ibid. Ἐξω βελῶν) Alludit ad proverbium ἔξω βελῶν, id est, extra telorum iactum, pro eo, quod est, in tuto citraque periculum. Hoc proverbium frequens est apud Lucianum in Votis, in Baccho, & in Dial. Cyclopis & Neptuni. COGN.

ead. l. 14. Τὴν δὲ Ἀρτεμιν &c.) Perpetuae virginittatis decus petenti, Minerva suggerente, Dianae Iuppiter concesserat. Callimach. H. in Dian. v. 6, ubi hac de re multa notat Ez. Spanhemius. HEMST.

Pag. 56. l. 6. Ἐπεὶ τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς) Scribendum forte: ἔπειτα τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς αἰδοῦμαι τοῖόντην. GUYET. Non metuo, ne quis abripi se patiat prava Guyeti correctione: nihil hoc loco alienius. Saepius homini, ceteroquin ingenioso ac docto, contigit, ut inter subitam legendi festinationem, re minus peniculate considerata, emendationes plane absfonas proiecerit; quas ego quidem utilius exi-

stimarem in lituris perire, quam luci donari. HEMSTERH. *ead. l. 17.* Θεῶν Κρίσις) In Ox. aliter habet titulus: ἡ κρίσις τῶν τριῶν Θεαινῶν, Ἡρας, Ἀθηνᾶς, καὶ Ἀφροδίτης. SOLAN.

in Schol. l. 1. Καλὸν &c.) Veteris esse poetæ non memini: ab eruditi lectoris ingenio profecti fuerint hi iambi. HEMST.

Pag. 57. l. 1. Τῆς Ἰδης ἐν τῷ Γάργαρῳ) Idæ montis tres numerant vertices, qui in totidem promontoria desinunt, Leæum, Gargarum vel Gargara, & Phalacram: Schol. Homer. ad Il. Θ, 48, Ξ, 284, Eustathius p. 697. Sigeum addit Schol. Nicandri ad Alexiph. v. 40, Ἰδης ἐν κνημοῖσι Φαλακράϊς ἐν βήσσῃς pro quo nescio, quam recte supposuerit Pergamum sive Tzetzes, sive vetustior aliquis commentator ad Lycophr. v. 24. Gargarum omnium est, Homero teste, celsissimum: Γάργαρον ἄκρον Ἰδης ὑψηλῆς — Il. Ξ, 292. idque recte observat Macrob. Saturn. V, c. 20. Isto autem genere post Homerum Graeci τὸ Γάργαρον, & Epicharmus, Γάργαρ' ἀγάννηφα nam urbs antiqua, quam Leleges in eo cacumine condiderant, ἢ Γάργαρος, ut ex Alcmane probat Stephanus: vide Etymol. p. 221. verum postea, cum immodico frigore compulsi cives novam urbem in subiectam monti planitiem deduxissent, genere numeroque mutato τὰ Γάργαρα dixerunt. Ita Γάργαρον & τὰ νῦν Γάργαρα πόλιν Αἰολικὴν distinguit Strabo XIII, p. 874 C. 903 C. Hesychius quidem: Γάργαρον, ἀκρωτήριον ὄρους Ἰδης, καὶ πόλιν Τροίας πλησίον Ἀντάνδρου sed valde verendum est, ne, quemadmodum in plerisque, hic etiam mutilatum acceperimus. Latini post Virgilium Gargara cacumen Idæ non minus, quam ipsam urbem appellarunt. Stat. Theb. I, 549, Gargara desilunt surgenti — ubi quæ notat Lactantius, Servio debentur ad Aen. IX, 86. Plin. H. N. V, 30. at Vibius Sequester: Gargarus in Phrygia Idæ montis cacumen: sed huius auctoritatem si parvi pendamus, nihil tamen habebit, quod queratur. Idam plerique nominant, ubi Paris iudex sederit Deabus: ideo Mela I, 18, Ipse mons veteris Divarum certamine & iudicio Paridis memoratus: neque aliter fere Euripides, qui saepius eius rei meminit: Troad. v. 976, ἦλθον τρεῖς θεαὶ κάλλους περὶ Ἰδαίων εἰς κευθμῶνα Hel. v. 23, Ὅτ' Ἰδαίαν εἰς νάπαν ἦλθ' ὁ τῆς Μαίας τε καὶ Διὸς γόργος. Androm. v. 274, & mox: ταὶ δ' ἐπεὶ ὑλοκόμον νάπος ἦλθον tum Ἰδαίον λέπας ridentem vero loci fontibus irrigui amoenitatem describit Iphig. in Aul. v. 1294. unde poetarum ingeniosissimus: Est locus in mediæ nemorosæ vallibus Idæ. Callim. Hymn. in Lav. Pall. v. 18, Οὐδ' ἔκα τὰν Ἰδᾶ Φρυγῆϊ δῖῃ

καζεν ἔριν, ut vir summus egregie restituit. Vid. Sil. Italic. VII, 437. Noster, qui paulo accuratius fabulae scenam in Gargaro ponit, sine dubio, quos sequeretur, vetustos habuit auctores. Strabo scribit, in recessu sinus Adramytteni, qui proprie sic appellatus ab una parte Gargara urbem, ab altera promontorium ostendit Pyrrham, sitam esse Antrandum ὑπερκείμενον ἔχουσαν ὄρος, ὃ καλοῦσιν Ἀλεξανδρεῖαν, ὅπου τὰς θεὰς κριθῆναι φασὶν ὑπὸ τοῦ Πάριδος quae repetit Eustath. ad II. E, pag. 986. idem apud Stephanum ex Timothee in Ἀλεξανδρεῖα satis apparet situm huius loci a Gargaro parum discrepare. Neque de nihilo est, quod § 5 antri mentionem Lucianus facit: praeterquam enim, quod Euripidis Ἰδαῖος κευθμῶν & cetera, quae protulimus, commode respondeant, antrum aliquod venerabile atque augustum ad Idam fere mediam exstitisse constat, ubi, credentibus accolis, Dearum litem Paris disceptaverit. Diodor. Sic. XVI, p. 565 C. μέγιστον δὲ ὑπάρχον (mons Ida) τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἔχει κατὰ τὸ μέσον ἀντρον θεοπραπές, ἐν ᾧ φασὶ κριθῆναι τὰς θεὰς ὑπ' Ἀλεξάνδρου is quidem locus alius esse non potest, quam memorata Straboni Alexandria. Paululum hinc diversus abiit Coluthus in Ἑλένης ἀρπαγῇ, carmine corruptissimo simul & mutilo, v. 14, αὐταὶ γὰρ ἐθνήσασθε μολοῦσας (tres Deas; nam ita videtur scribendum, non μολοῦσαι) Ἰδαίης δικάρηνον ἐπὶ πρῶν Φαλάκρης ex eo cacumine caelae narrantur arbores, ex quibus classis est contexta, qua vestius Spartam petiit Alexander: propterea Φαλακραιᾶς κόρας argute vocavit Lycophron: verum qui sedem ibi iudicii collocaverit, alius occurrit nemo. Ceterum observat Macrobius Saturn. V, 16, nullam commemorationem de iudicio Paridis Homerum admittere: quae si fidem inveniant, tum vero suppositios haberi oportet versus eos, qui leguntur II. Ω, 29; itaque censuisse veterum quosdam docuit Fulv. Ursinus in Virg. cum Gr. Scr. coll. pag. 196. nec sane mihi probabile videtur, ab Homero esse profectos: si enim iam tum fabula fuisset nota, quis credat, principem vatem in materia tam benigna, ubi facultatis poëticae virtus nitidissime poterat explicari, fore desidem, sic ut nusquam suis luminibus ornatarum interfereret tam bellam gravissimi belli causam? Neque defunt, quas nunc quidem promere non est opportunum, plures rationes, quibus moveor, ut post Homerum celeberrimi iudicii commentum prodiisso demum credam. Exstitit inter alia multiplicis caelaturae argumenta in illa Cypseli vel Cypelidarum ar-

ca, cuius in Iunonis Eleae templo dedicatae meminit Dion Chryf. Or. X, pag. 163 B. sollicitam descriptionem exposuit Pausan. V, pag. 419, cum tali epigrammate p. 425: Ἑρμείαν ἄδ' Ἀλεξάνδρῳ δεικνύσι, διαστήν τοῦ εἵδους, Ἦραν καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίταν· quod si Eumelum Corinthium habeat auctorem, ut sane suspicatur Pausanias, vetustissimum esse oportet. Fabulae vero non iniucundae mentem aliter atque aliter acceperunt recentiores. Qui nomine Daretis Phrygii celatur, c. VII de fabula somnium facit, quod Paridi revera fuerit oblatum: nec secus Devonius de Bell. Troi. II, 228, in multis pessime corruptus. Dion Chrysostomus, ut philosophus, morem Socraticum, mutandis in omnes disciplinae moralis formas pro re nata fabellis, sequitur: Orat. XX, pag. 266, 267, Paridem inducit animo vacuum & inertis otii plenum, qui, dum nihil habet melius, quod agat, eiusmodi cogitationibus indulget, quae libidinem irriterent, ac tandem in iuvene nobili & potente prorumpant: eandem rem longe diversa via tractat in Orat. Troica atque alibi. At si Cedrenus, Suidas in Πάριον, Malela p. 114, testes habeantur satis idonei, iam Paris erit inter antiquissimos scriptores annumerandus, quippe qui encomium Veneris Iunoni Minervaeque praelatae composuerit; iidem hymnum titulo Κεστοῦ praefcriptum: a talibus incunabulis exortam esse fabulam, his, si lubet, auctoribus crede. Ceterum Paridem ad litem Dearum finiendam lectum hi δικάστην vel κριτήν, διαίτητήν alii vocant: utrumque Noster: Lycophron v. 93, κάλλους τὴν (nisi quis malit ταῖς) θυωρίτην τριπλάις translatae locutionis expediendae viam nisi veteres ostendissent, minus equidem mirarer, in ea declaranda Commentatores eruditissimos non laborare tantum, sed labi. Θυωρίς est primum mensa sacra & ministeriis divinis apta, ut Festus ait in *Anclabris*; quam in Christianorum etiam templis θυωρὴν Nicetas alique dixerunt: deinde mensa communis & amica; τὴν φιλικὴν τράπεζαν exponit Schol. Callim. ad H. in Dian. v. 134, ubi vide viri illustres observationes: hinc in Hesychio θυωρεῖσθαι, εὐχέεισθαι. Tum porro similiter ac τράπεζα mensariorum est, & τραπέζιτης idem, qui ἀργυρογνώμων, sic θυωρίτης ut usurparet, licere sibi voluit Lycophron. Hesychii conturbata hunc in modum reponere: θυωρίτης, τραπέζιτης καὶ τοὺς ἱερεῖς καὶ μνηστῆρας οὕτω, scilicet καλοῦσι. Θυωρὴν, τράπεζαν, τὴν τὰ θυφύλασσουσιν. Latine dixeris, *formarum pulchritudinisque spectatorem*: sicuti pecuniae *spectatores* dici, qui nummos probarent,

noravit Donatus ad Terentii Eun. A. III, Sc. V; tribusque modis debitum pecuniarium solvi, pensione, spectatione, quando dicitur *lessum est*, & numero, ad Phorm. A. I, Sc. 2; & *spectator veteris monetae* Symmacho III, Ep. 11, ἀργυρογνώμων παλαιοῦ κέρματος. rem illustrat egregius non Theocriti quidem, sed suavissimi tamen Ionis poëtae locus Eid. XII, 36: Λυδὴ ἴσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποῖν Πεύθονται μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοιβοί. Etymologi emendationem a Pottero prolatam Sylburgius occupavit: ego nihil mutandum arbitror, nisi ἀπὸ τῆς ἄλλης (τραπέζης) ὅτι ἔκρινεν τὰς θεάς· nunc autem translatio ducta est ab alia mensa, nimirum nummularia: παρὰ Λυκόφρονι autem revocari debet ad superiora subiungendum voci τριπλαῖς, vel κριτὴν locum descripsit Phavorinus. Quae vero in hac fabula Lucianeis vel similima, vel parumper discrepantia reperiuntur apud alios scriptores, operae non videtur studiosius annotare. HEMST.

ibid. Τῷ Γαργάρῳ) Suidas & Stephanus Γάργαρα vocant. At Noster iterum c. 3, τῷ Γ— & Καλλ. c. 7. Vide Dial. IV, & Hom. II. Θ, 48. SOLAN.

ead. l. 3. Σοφὸς τὰ ἐρωτικά) Talem se ferebat Socrates; eo-que ipso titulo propterea donatur a sectae suae philosophis, & Luciano in B. Πρ. cap. 15. Quod illi de Socrate praedicabant, ad Alexandrum dubito an malitiose traduxerit Lucianus. HEMST.

ead. l. 7. Ἐπίσης τε ὑμᾶς) Incommodum illud τε, quod servari non potest, nisi sequentia his annexa sic constituas: ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ, εἰγε οἶόν τε ἦν, ἡδέως αὖ ἀπάσας νενικηκνίας ἰδὼν. Malo tamen, & mollior est medicina, τε mutare in γε, probata distinctione vulgari. Mox ὁ δὲ νεανίας οὗτος pro αὐτός. HEMST.

Pag. 58. l. 9. Ὅπως) Sub. *vide.* GUYET.

Pag. 59. l. 1. Πρὸς ἐμοῦ λέγ.) Attica locutio. Aristoph. Vesp. v. 645, Τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν πεπᾶ — καὶ χαλεπὸν μὲ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι. Schol. minus accurate: ἀντὶ τοῦ μὲ ὑπὲρ ἐμοῦ μὲ ἀρέσκοντα μοι λέγοντι. Plato in Hipp. p. 1248 A. Συγχωρῶ ταῦτα· δοκεῖς γὰρ τὸν λόγον πρὸς ἐμοῦ λέγειν. HEMST.

ead. l. 4. Οὐ παντελῶς ἀγαμος &c.) Οἰνῶν Κεβρήτος τοῦ ποταμοῦ θυγάτηρ, quam, ut rem minuatur Mercurius, ἔφημε Paris. Vide Apollod. III, 10, § 6. (p. m. 93 C.) LEED.

ead. l. 6. Συνοικεῖν) Utitur hoc loco Muretus Var. Lect. VI, c. 7. HEMST.

ibid. Ἰκανὴ μὲν) Supra Graevius ad Dial. VI vertit, *commo-*

da quidem, sed rustica, interprete castigato, qui dederat, *fat quidem formosa*. Non audio: saepius enim *ικανός & αγαθός* praestantiam atque excellentiam notant in ea re, de qua sermo habetur: hic autem satis est apertum, formae fieri debere mentionem: ne dicam minus congruere *commodam & rusticam*: formosam vero eandem esse & rusticam, nihil vetat. Oenones pulchritudinem poëtae laudant: historiam totam enarravit Parthen. Erot. c. IV. HEMST.

ead. l. 9. ἄλλως ἠρόμην) Mox vim istius ἄλλως Lucianus ipse declarat: ἄλλως ἐπελθὼν, οὐκ ἐξεπίτηδες ἤρετό με· nullo certo consilio neque de industria. Parum recte videtur intellexisse D. Heinsius ad Hesiod. E. καὶ H. v. 344. melius Stephanus in Thef. T. I, p. 343. HEMST.

ead. l. 10. Παραπρεσβεύεις) Id est, *praevaricaris*. GUYET.
ibid. Κοινολογούμενος) Sic Nigr. c. 14, & Ἄλ. c. 25, πρὸς οὓς τισι —. SOLAN.

ead. l. 13. ἤρετο) Ox. In editis εἶρετο. SOLAN.

Pag. 60. l. 6. Καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν) Haec profert Thom. Mag. in Βούλομαι. HEMST.

ead. l. 13. Ἀλλὰ μεταξὺ &c.) *Sed inter colloquendum multum progressi iam a stellis recessimus*, sive, ut non male interpretes, *stellas emensi sumus*. Sic loquitur etiam in Icaromenippo *παμπόλῳ τῶν νεφῶν ἀποσπᾶσας*, ubi Erasinus, *cum plurimum nubium esset emensus*. Sed Budaeus & Stephanus hunc locum suspectum habent, & aliter scripsisse Lucianum putant. Et rursus in dialogo Doridis & Theridos: *ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπᾶσσωσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλασσαν*, postquam longe a terra propositi in altum erant. Vides hoc loquendi genus familiare fuisse Luciano. Heiych. Ἀποσπᾶδαντο, ἀπέστησαν. leg. ἀποσπᾶσαντο. GRAEV.

ead. l. 14. Ἀποσπᾶσαμεν) An scribendum? ἄλλὰ μεταξὺ λόγων ἢ δὴ προϊόντες πολὺ ἀποσπᾶσθήμεν τῶν ἀστέρων. GUYET. Subintellige *ἑαυτούς* quasi dixisset, *ἐσπᾶσαμεν ἑαυτούς ἀπὸ τῶν ἀστέρων*, nos procul ab astris subduximus. CLER. Iniuria Budaeus & Stephanus Thef. T. III, p. 918 G. hoc verbum in Icaromenippo suspectum habuerunt. Ubi significandi rationem aperuero, res erit manifesta. Ἀποσπᾶν, *avellere, distrahere, avocare*: ἀποσπᾶσθαι vel ἀποσπᾶσθῆναι eos dicunt, qui ab amicissimorum amplexu vix divelli possunt ac discendere: ita capiendum esse A. A. XXI, 1, praecedentia satis confirmant: neque audiendos puto, qui Grotio obloquuntur. Deinde ad eos pertinet, qui quadam agendi contentione

ac vehementi studio alicunde digrediuntur, atque advocari se patiuntur, raro commodi causa, ut in Xenoph. K. A. II, p. 164, v. 11. Aelian. de Anim. VII, c. 6. saepius inconsiderate, sic ut periculum aliquod aut damnum gravius consequatur: Excerpta Nicolai Damasc. p. 426, ὄνον ἀγρίον διώκων ἐπιπλείστον ἀποσπᾶται τὸν ἑαυτοῦ. Polyæn. VI, c. 16, § 4, ὥς δὲ μακρὰν ἀποσπᾶσθαι ἀχρι πελάγους διακόντες exemplis, quorum apud historicos abundat copia, cumulandis parco. Haec in Anticis castigatissimisque scriptoribus factis sunt usitata: verum quando ἀποσπᾶσθαι simpliciter pro χωρῖσθαι, recedere, digredi ponitur, illud iam communi, quam vocant, & minus accuratae Graece loquendi formae proprium est: ita Lucas in Evang. XXII, 41, καὶ αὐτὸς ἀποσπᾶσθαι ἀπ' αὐτῶν ὥσπερ λίθου βολὴν veteres exponunt ἐπίσθι, ἀπεγαρίσθαι neque aliud est, quam interpretamentum C. Cant. lectio ἀπεστᾶθαι. Eandem vim obtinuit ἀποσπᾶσαι, ubi tum intelligendum est ἑαυτὸν quod a Macedonica vel Alexandrina dialecto videtur tractum: nam apud vetustiores vix equidem reperiri putem. 2 Maccab. XII, 10, pro eo, quod vulgatur, Ἐκείθεν δὲ ἀποσπᾶσθῆναι στάδιους ἐννέα, ego legendum arbitror secutus C. Alex. & ed. Compl. Ἐκείθεν δὲ ἀποσπᾶσαντες σταδίους ἐννέα, ποιούμενοι τὴν πορείαν ἐπὶ τὸν Τιμόθεον προσέβαλον Ἀραβες αὐτῷ. Inde cum progressi essent stadia novem, Iudam adversus Timotheum proficiscentem adorti sunt Arabes. pariter v. 17, ἐκείθεν δὲ ἀποσπᾶσαντες, unde, quae scriptori forma verbi placuerit, animadverti potest: fefellerat, ut saepe, librarios imperitos absoluti nominativi usus. Aelian. de Anim. X, 48, ὁ δὲ μεταδιώκων &c. τῶν μὲν συνθηρατῶν ἀποσπᾶ πολὺ. Synes. Ep. 108, μένειν γὰρ ἔτασαν, καὶ ἐθέλειν μαθεῖν οἱ τινες ὅττες ἡμερῶν τοσούτων εἶδον ἀποσπᾶσαι τῆς χώρας ἐτολμήσαμεν. Noster de Domo: πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπᾶσαι, procul a terra in altum proveniit. Itane capiendum sit, an propria virtute in Necyom. § 21, vix liquet: ὁ δὲ δὴ μὲ ἀπαγαγὼν καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπᾶσαι. Ad Icaromenippum Graevius eorum, quae hic annotaverat, oblitus fuit: multo tamen absurdus ibi Iac. Gronovius arguitur. In hoc autem loco πολὺ, secus atque interpretes fecerunt, iungendum est cum ἀποσπᾶσαμεν. HEMST. *ead. l. 16. τὸ γάρηρον*) Rob. Stephanus in Thes. habet Gargarus masc. & vulgaris Grammatica alius Gargarus. Farnabius tamen ait Gargarus in masculino genere nusquam legi; & sane, nisi apud eos, quorum memini, auctores, ego nuf-

quam reperio. Γάργαραν autem in feminino genere agnoscit Eustathius; agnoscit & Etym. Magn. Sed ea πόλις, hoc ἀκρό-
τήριον. LEED.

Pag. 61. l. 2. Πού) Sic Ox. & L. At reliqui ὅπου. SOLAN.

ead. l. 9. Καλαύροπα) Mf. Ox. καλάβροπα, prave; sed ea permutatio frequens in scriptis, immo & in nummis. V. Spanhem. 120, 128. SOLAN. Paridi tribuit etiam Coluthus v. 107: Ποιμενική δ' ὑπέκειτο βοῶν ἐλάτεια καλάβροπ. idem scribendi modus in Apollon. Rhod. IV, 974, ut observavit Fr. Nansius ad Nonni Paraphr. E. Ioh. XXI, 110; quem se probasse Scholiastes ostendit hanc notationem afferens, οἰοῦναι καλὴν ῥάβδον libro tamen Argon. II, 33, καλαύροπα τε τρηχεῖαν. atque ita plerumque solet, & quidem emendatius. In Antonini quoque Pii nummo apud Morell. Spec. Rei Numm. T. XI, Alexander exhibetur καλαύροπα vel *pedum* manu gestans exactissima figura; ubi videre licet ῥοπήν illam vel καμπήν, cuius meminit Etymol. eam ob causam Grammatici exponunt ῥοπαλὸν ἐπικαμπές, perinde ac *pedum* Festus & Servius. Glossae veteres: *Pedum*, καλαύροπ, ποιμενική ῥάβδος λαγαρόβολος. Vid. Poll. X, 131. HEMST.

ead. l. 12. Ἄλλ' ἐκεῖνος) Rectius in Mf. scribitur Ἐρ. ἐκεῖνος. ἄλλ' ἐπειδὴ πλησίον γῆς ἐσμέν. GRAEV. Scriptae lectioni, quam Graevius ponit, vulgatam longe praefero. Ἄλλὰ eleganter positum, immo is ipse: tum ἐπὶ τῆς γῆς iungenda cum καταστάντες quandoquidem vero prope ad Paridem advenimus, in terra, si videtur, positis pedibus incedamus: ne scilicet iuvenis animo conturbetur, & plane stupefiat, si nos desuper advolantes viderit. Quae de usu nautico verbi καταστῆσαι monentur, nihil huc faciunt. HEMST.

ead. l. 13. Καταστάντες) Pro καταβάντες corrupte scriptum arbitror. Monet tamen ed. Leedes vocem esse nauticam apud Homerum: ἡὰ καταστήσον Od. M, 185. quam adeo non incongruam putat Deabus, quae aethera transibant pennis. Verum alio quidem Mercurio tribuitur a Nostro εἰρασία τῶν πτερῶν, & Dii Deaeque alii labi sine alis, Cupidine excepto, constanter traduntur. De hac voce consule Thucyd. I, 59. SOLAN.

ead. l. 15. Καταβεβήκαμεν) Ox. Mf. ut lensius legendum monuerat. Prave alii κατεβ—. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Καλάβροπ.) Καλαύροπ. καλάβροπ. autem, ut Εὔρος pro Ἐβρος &c. sunt recentioris Graeciae β & υ inter se commutantium. Haec Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 62. l. 7. Ἄλλ' ἐγὼ) Sic sine οὖν Ox. P. & I. ed. SOLAN.

ead. l. 10. Ὅποτε ἦδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν) Dubites, utrum de Iove haec intelligenda sint, an de Ganymede: posterius in versione fere sum secutus. Prius si quis anteferendum putet, sensus erit talis: *Et eum iam mutatus in aquila lateret, ad latius eius una volabam, adiutabamque in allevando Ganymede.* series orationis favet: ὅποτε ὁ Ζεὺς ἦρα, ... καὶ ὅποτε ἦδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν. Sic dixerit εἶναι ἐν τῷ ἀετῷ, quod Latinis est *latere in aquila, aquilae forma celari*: idque eo probabilius, quia Ganymeden non aquila vectum veteres fecerunt, sed apprehensa coma de unguibus alitis pendentem: vide Achill. Tat. II, p. 145, & Salmasium. In Luciano cautius paululum delicias suas Iuppiter attrectat. HEMST.

ibid. Ἐν τῷ ἀετῷ) Hoc est, *in forma aquilae, ἐν σχήματι αἰετοῦ.* CLER.

ead. l. 15. Περιβαλὼν) Ἀν περιλαβὼν; GUYET.

ead. l. 16. Τιάραν) Pileum ex nummis intelligit Spanhem. 451. SOLAN.

Pag. 63. l. 2. Ἀποβεβλήκει) Solus P. hanc scripturam agnoscit. Reliqui libri ἀποβ—, quod tuetur ed. Leedes, nosque ad H. Stephanum Append. de Dial. Att. p. 147 amandat. SOLAN. Ἀποβεβλήκει) Neglectum huius temporis augmentum, ut Iungermannus notavit ad Long. p. 214. hoc ipsum in Dion. Cass. p. 779 B. Liban. T. II, p. 12. Xenoph. K. Π. VIII, pag. 131, v. 10, ἐδεδειπνήκεσαν καὶ διαπεπόμφει. In Codicibus haec variare solent. Vid. L Perizon. ad Aelian. V. H. III, 19, Duker. ad Thucyd. VII, 44. Nulla erat causa, cur Goldastus emendaret in Δοσίθεο p. 875. HEMST.

ead. l. 15. Τὸν ἄθλον &c.) Scribe τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ ἄθλον ἔσθ, *praemium certaminis erit*, non τὸν ἄθλον, ut recte in initio huius dialogi scripum est. Vid. quae notavi ad Soloecistam. GRAEV. Τὸ ἄθλον L. & Ox. Mss. & ed. I. SOLAN. Festinando Graevius in errorem incidit scribens ἔσθ, & incogitanter interpretatus. HEMST.

ibid. Μῆλον) De quo in Dial. Gal. & Pan. seu Ἐν Δ. V. SOLAN.

Pag. 64. l. 4. Ἀστικῶν) Ἀστυκῶν. GUYET.

ead. l. 6. Δάμαλις) Ox. δ—v. Sed nihil opus est: quin sic, ut edi curavimus, elegantius videtur. SOLAN. Δάμαλιν adscivi ex Cod. Ox. quem casum structurae ratio postular: δάμαλις retineri non potest, nisi αἶγα simul mutaveris in αἶξ. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπ' ἄλλῳ) Ἐπ' ἄλλο. GUYET. Coniecturam hanc

B. ed. secuti sumus. Reliquae ἄλλῃ, nisi quod in I. punctum sub ω deest. SOLAN. Ἐπ' ἄλλῃ quamquam defendi possit, non ita tamen solet Noster: ἐπ' ἐκείνον μεταβήσεται ἡ ψυχὴ, & saepius: quare verum est ἐπ' ἄλλο. Μοχ παραλαμβάνεται si sanum est, tum vero fieri non potest, quin aliquid interciderit: hoc enim, & a proximis excipitur, tolerari nequit, nisi pluribus adiectis sensum fulcias. Micyllus: & semper ab iis, quae propiora sunt, seu per successionem excipitur: eum deseruit Benedictus, semperque a propioribus capitur: neutrum Luciani mentem quidquam iuvat. Cogitavi, παραρπάζεται, vel, περιλαμβάνεται: utrumvis certe vulgato melius: sed qui mihi met ipse nullam in partem hic satisfacio, sperandum non est, ut aliis possim. HEMST.

Pag. 65. l. 3. Θυγατέρας) De Minerva notius est; Venus & Dione sulcepta. SOLAN.

ead. l. 6. Πείσον) Ox. & L. In reliquis πείσαι. SOLAN. Πείσον non admisero, antequam maiore librorum scriptorum copia firmetur: vulgatae lectionis haec videri potest explicatio; nam positum est, ut Grammatici loquuntur, ἀπαρμύζον ἀντὶ προστακτικοῦ. Eam scribendi consuetudinem affuebant, qui supra modum Atticismo erant dediti, ut patet e Lexiphane: σὺ δὲ, ὦ παῖ . . . ναυστολεῖν . . . καὶ κομίζειν iterum: ἀλλ' εἰσὶν . . . ἡδύνην καὶ τὴν κάρδοπον σμῆν. De hoc usu infinitivi plura dabunt H. Stephanus, quamquam in hac parte, quod extemporaneae facilitati saepe debet, parum accuratus, Anim. in lib. de Dial. p. 46, 47; Aem. Portus Lex. Dor. & Ion. in Ἀπαρέμματα; Jac. Gronovius, qui merito ex Codd. Arriano restituit V, p. 210. In Dosithei sententiis Adriani § 10, ubi a Stephano fuerat, Ἀδριανὸς εἶπεν, πείσαι κριτὰς, Goldastus edidit, πείσον τοὺς κριτὰς qui, cum insuper annotat, persuaderi iudicibus, Ms. lectio ἐλληνίζει, quid sibi velit, haud plane perspicio. Optativi locum tenet etiam Infinitivus. Suidas: Ἀμαρτεῖν εἰρηκε τὸ ἀμάρτομαι Κρατίνος Δραπέτις. Ποδαπούς υμᾶς εἶναι φάσκων, ὦ μείρακες, οὐκ ἂν ἀμαρτεῖν καὶ ὅλως συνήθες αὐτοῖς τὸ τοιοῦτο. Versus integer Aristophaneus: pro αὐτοῖς, nisi e Grammatico decerptum credas, ubi referri poterat ad praecedentia, malim Ἀττικοῖς vel αὐτοῖς, Comicis, quia Crutini meminerat. HEMST.

ead. l. 9. Οὐ φασὶ π.) Genuina haec lectio ed. I. Reliquae οὐτῶ. Vide Ἀπεκhr. c. 21, Toξ. c. 49, & Φιλοφ. 12. SOLAN. Non est, ut multis rationem reddam, cur ed. I. lectionem posthabuerim. HEMST.

ead. l. 15. Σὸν ἂν εἴη τοῦ δικαστοῦ) Talis locutio apud Cicer. Phil. II: *tuum hominis simplicis pectus vidimus.* Vide Voff. contr. p. 127 & 138, ubi plura eiusmodi exempla. LEED.

Pag. 66. l. 3. Ἀποστραφεῖν) Ex Mss. Ox. & P. & ed. I. reposuimus, pro ἀπεστράφη, quod in reliquis legitur. SOLAN.

ead. l. 4. ἭΡΑ. Καλῶς) Ita digerunt *Fl. Ald. H. 1. l. B. 2. Fr.* (Mss. Ox. vero post ὃ Πάρι) Recentiores mutarunt, & *Venerem* haec loquentem fecerunt. Et omnino fatendum, si seposita Mss. Codd. auctoritate, textum pro lubitu interpolare liceat, stare posse eorum rationem. Veneri enim haec optime conveniunt; & speciem habet amorum Dea, non nimis casta, nudam sese videri cupiens, & virgini Minervae, castaeque matronae Iunoni, gratiam obsequii hac in parte praeferens. Quin & his iam scriptis, video Veneri haec in P. & L. tribui. Ego tamen, quibus inductus rationibus Iunoni haec vindicem, aperiā. Iunonem a iudice impositam conditionem arripere voluit Lucianus, non solum ne detrectando iudicem vel tantillum offenderet, quem nudas videndi percupidum sentiebat; sed praecipue ut occurreret suspicioni, quam suboriri ex eo verebatur, quod ab oculis tantum & laceris a poëtis laudari se sciebat. Haec enim duo epitheta λευκώλενος & βοῶπις, ad quae alludit Lucianus, Iunoni apud Homerum saepissime tribui, nemo, qui vel leviter hunc poëtam delibaverit, ignorat. Iam vero si Venerem loquentem facias, perit iocus urbanissimus; aut, si partim asservatur, Iunonem solum petit Venus, cum in Minervam cadere non possit βοῶπις, quod Iunoni, ut & λευκώλενος, proprium est. Si ea mens Luciano fuisset, γλαυκῶπις scripsisset, quod Minervae proprium epithetum est. SOLAN. Impetrare a me non potui, ut personarum ordinem, qui in postremis edd. apparet, temere mutarem. Haec commode Veneri videntur adscribi, quae iam supra ioco acerbiori a Iunone tacta, opportunam ulciscendae iniuriae occasionem non praetermittit, atque adeo rivalem ea in re pungit, ex qua maxime videbatur dolitura. Homerus autem ut Iunonem λευκώλενον solum ac βοῶπιν, sic Venerem frequentissime vocat καλλὴν & χρυσῆν hoc ergo principe poëtarum teste vincere poterat, se totam esse ἐπίσης καὶ ὁμοίως καλλὴν, cum Iuno tantum ab una alteraque corporis parte lauderetur: idcirco tantopere festinat, ut se nudam formae spectatori praebeat conspiciendam, minus etiam; quam comites haud paulo castiores, pudori serviens. Deinde, si iam hic omnem vestitum Iuno deposuisset, quid erat cau-

saë, cur mox Minervae Venerisque rixas interrumpens diceret, ἀλλ' ἀποδύσασθαι; Quare vix dubito, quia illud ed. Iuntinae, ἀπόδυθι καὶ σὺ, ὦ Ἀφροδίτη, minime sit genuinum, ideo nimirum insertum, quia, si praecedentia Iunoni tribuas, ut sane factum in verustis edd. subsequens Minervae sermo nihil habebat, quo pertinere posset. Porro receptae lectioni cur praeponi debeat ἀποστραφίσιν, non video: hoc ait Mercurius, ecce autem, ego te iam, ne oculos meos emissitias verentur, averti. HEMST.

ead. l. 5. Μὴ μόνας ἔχω τὰς ὀλένας λευκάς) Ut scil. Iuno, quae Homero semper dicitur λευκώλενος & βοῶπις. GRAEV. Respiciit facere ad epitheta perpetua, quibus Homerus utitur, cum de Iunone aut Minerva loquitur. Vocatur enim Iuno λευκώλενος Ἥρη, & βοῶπις πότνια Ἥρη. Sic postea Minervae obicit τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων, quia γλαυκῶπις ab Homero perpetuo vocatur. Tales Homericis temporibus pingebantur hae Deae. CLER.

ead. l. 7. Ὅμοιος καλή. Ἀφρ. Μὴ πρότερον &c.) Locus hic pessime a librariis interpolatus est. Sic autem recte habebit: καὶ ὁμοίως καλή. Παρ. καὶ σύ γε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. Ἀθην. Μὴ πρότερον. Exciderant nomina personarum Paridis ac Minervae, & illud Paridis verbum καὶ σύ γε. MARCIL. Hic aliqua excidisse autumat Th. Marcilius, nempe responsum Paridis ante verba Palladis, quibus iuberet & Venerem exui, καὶ σύ γε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. At sincera sine his Luciani verba; immo haec inculcata turbarent sensum. Primo enim iam dixerat Venus, καὶ πρώτη γε ἀποδύσσομαι. Deinde non potuit Paris Veneri dixisse, καὶ σύ γε ἀπόδυθι, nisi iam alia, vel Pallas, vel Iuno, fuisset exuta; quod clarum est. IENS. Verba haec, Παρ. ἀποδ. καὶ σὺ ὦ Ἀφροδίτη, uti Marcilio, nescio quo pacto, suboluerat, in ed. I. reperiuntur, in reliquis omissa. Ut ut sit, genuina sunt, & vere Lucianea. Iam enim exserunt vires suas illecebrae Veneris, & impetu quodam ad nudam videntam fertur iuvenis. Cessabat autem odiose Venus, aegre, ut videtur, cestum dimissura. Homerum qui non verfarit, neque in hisce salibus & iocis, neque fere in plerisque huius scriptoris opusculis, centesimam quamque leporum partem intelliget. Vide, quae ille de cestus potentia canat ll. ε, 214. At si non nisi monitus huiusmodi allusiones perspicias, iterum dico, pereunt tibi praecipuae Luciani gratiae. SOLAN.

ead. l. 8. Λύτην ἀποδύσῃ) Micyllus & Benedictus, ne prius ipsum exueris: quae versio stare non potest, nisi probaveris ed.

I. ἀποδύσης nam ἀποδύσσωμαι ne ponatur pro ἀποδύσσω, veritat ratio linguae Graecae. Legendum omnino vel αὐτὴν ἀποδύσῃ, ne prius ipsa se exuat; vel, αὐτὴν ἀποδύσης, ne tu prius illam vestes ponere iubeas: alterutrum certissimum est: prius etsi malim, cessi tamen auctoritati P. & I. HEMST.

ead. l. 9. Κεστὸν) Vide Eustath. ad Il. E, 214. SOLAN.

ead. l. 17. Ἡ δέδιδας μὴ σοι ἐλέγχῃται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀφθαλμῶν ἀντι τοῦ φοβεροῦ βλέπομενον) Vertunt: An vereris, ne tibi obiciat caeruleum illum oculorum colorem, qui nihil metuendae prae se ferendo adspicitur. Davus sum, non Oedipus; aenigma Latinae versionis non expedit: sed si licet Davus, scio tamen, nec Oedipum id explicaturum. Hoc autem dicit Venus: Non metuis, ne in te reprehendat caeruleos illos oculos, si sine illo, quo metum incutis, videantur: τὸ φοβερόν vocat κόρυδα, qua φοβεῖν δικαστὴν illam velle Venus ait. Putabant autem, τὸ γλαυκὸν τῶν ὀφθαλμῶν gratius reddi galea: superius in dialogo Vulcani & Iovis, γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο καὶ κόρυς sine illa caefios oculos Minervam dedecere. GRAEV.

Pag. 67. l. 1. Τὸ γλαυκὸν τῶν ὀφθαλμῶν) Ad Dial. VIII pluribus explicui. Attulit hunc locum Brodaeus ad Anth. II, c. 9, Ep. 2. Iure quidem Graevius interpretes castigavit; sed in verbo ἐλέγχῃται & hic & illi male rem gesserunt. Intelligendum est, num metuis, ne tibi arguatur & deforme appareat caeruleum illud oculorum demta casside inspectum? Saepe tamen Pallas ultro nativae formae fiducia galeam posuit, quando a bello vacans laetioribus epulis intererat: talem ad Pelei nuptias misit Coluthus, alique. Vid. Sil. Italic. VII, 460. HEMST.

ead. l. 7. Αὐτὴ) Sic lego, non ut in libris est αὐτή. SOLAN.

ead. l. 9. Ὡς δὲ ὄρᾳ ἢ δὲ ἡδέως) Sic hunc locum, foedissime in vulgaris edd. corruptum, restitui. Quid enim est, quae-so, quod omnes insidet, ὄρᾳ δὲ ἡδέως, sine ἢ δὲ, quod I. suppeditat? In eo I. non sum secutus, quod ὄρᾳ pro ὄρᾳ habet. Plaudent, sat scio, quibus elegantiae placent: neque monendi, unamquamque trium Dearum ab aliquo sibi proprio laudari; aut quomodo festinantes aut oscitantes librarii voces, quarum sonus cum praecedentis verbi sono convenit, flagitiosa negligentia soleant omittere. De ἡδέως ὄρᾳ, vide Eurip. Iph. in Aul. p. 183 C. Interpretes Gallicis ita emendandum esse acute vidit. SOLAN. Iampridem ante visam ed. I. scripturam coniectavi, ὄρᾳ δὲ ἢ δὲ ἡδέως: neque enim dubitandum videbatur, quin haec ad Venerem spectarent, cuius proprium est μειδίαν φιλομειδῆς Ἀφροδίτη. Nolui tamen refragari lectioni

productae, quae tum eodem redit, tum scripto Codice forte nititur. HEMST.

ead. l. 16. Ὡρα σοι καὶ τὰλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι δῶρα τῆς νίκης ἐμῆς) Mss. Ὡρα σοι καὶ τὰλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι καὶ δῶρα τῆς ἡφου τῆς ἐμῆς. non est respuenda haec scriptura: vide, an non pulchra etiam tibi sint praemia suffragii mei, quod scilicet pro me tuleris. GRAEV. Eruditius est, quod duo Codd. largiuntur, quam ut a librariis interpolatoribus proficisci potuisse credas: quamobrem tanquam Luciano dignum reponere non dubitavi. Ὡρος ἐμῇ, suffragium mihi secundum & favens: quemadmodum enim Latinis meus, tuus, sic apud Graecos aliquando ἐμὸς, σὸς usurpantur. Qui sensum viderat, haud absurde νίκην exposuit: nam id agebat sane Iuno, ut sibi proposito praemio suffragium Paridis emeret, causaque superior abiret: haec interpretatio, quippe faciliior intellectu, pulsa lectione vera, sed paulo abstrusiore, locum eius occupavit. Graevius adstipulatur, in eo tantum lapsus, quod ἔρα non improbaverit: prorsus obstat huic lectioni legitima structurae norma; neque hoc, si diligentius attendisset, virum magnum fugere potuerat. Ei καλὰ σοι est, an utila tibi sint, rebusque tuis convenient, quod interpretes sefellit. Eadem a Deabus oblata Paridi praemia commemorantur etiam ab Euripide Troad. v. 925. HEMST.

Pag. 69. l. 1. Αὐτὴ σοι ἐγὼ) Αὐτὴ scribatur an αὐτή, parum refert: in multis enim αὐτὸς & οὗτος commutantur. Saepe tamen solent, οὗτος σοι ἐγὼ, vel, οὗτος τοι ἐγὼ, quam loquendi proprietatem annotavit, hoc etiam loco non neglecto, Iac. Gronovius ad Arrian. H. Ind. p. 350, n. 53. apud eum inprimis formula familiarissima: inter alia c. 35, ἡμεῖς δὲ οὗτοι ἀγγελοὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν ἦκομεν. ibi Gronovius e Mss. profert αὐτοὶ. HEMST.

ead. l. 12. Ἀργῶθεν) Ἀργῶθεν. Idem Menagius notaverat. GUYET. Perperam legitur in omnibus editionibus ἢ Ἀργῶθεν, pro Ἀργῶθεν. recte sic scribitur ἐν Ἐπισκοποῦσι. GRAEV. Ἀργῶθεν recte O. In reliquis Ἀργῶθεν. SOLAN.

ead. l. 16. Εὐ) O. solus habet illud εὐ. SOLAN.

Pag. 70. l. 6. γενόμενος, ποία δὲ τις τὴν ὄψιν) Excidit Paridis personae notatio: scilicet fuisse, γενόμενος; Παρ. ποία δὲ τις. MARCIL.

ead. l. 7. Παρ. ποία δὲ τις) Haec in vetustis edd. ordine continuo legebantur: primus Bourdelorius, vel ab se, vel monitorem Marcilium secutus, distinxit, atque ista, ποία δὲ τις

τὴν ὄψιν. Paridi assignavit : probo factum cum Benedicto. Exclamationi quidem Veneris Helenae formam laudantis locus hic est nullus : tum scribi potius debuerat, εἰα δέ τις τὴν ὄψιν. HEMST.

ead. l. 9. Γυμνὰς τὰ πολλὰ καὶ παλαιστικὴν) Lucianus alludit hic ad instituta Lacedaemoniorum, apud quos puellae nuda cum adolescentibus exercebantur. Sed cum hoc a Lycurgo demum institutum sit diu post Troica tempora, anachronismus hic censeretur potest inter ea, quae in Luciano merito carpi possint. Trecenti anni fuerunt minimum inter iudicium Paridis & Lycurgum. CLER.

ead. l. 10. Παλαιστικὴν) Vid. Ovid. XVI, 150, 250. SOLAN. Attulit hunc locum Thom. Mag. in Παλαιστικὴς, hoc, quamquam Alexis usurparit, respuendum, illud probandum docens: Phrynichus praeivit pag. 38. Nihil quidem obstat, quo minus a πάλαιστρα formetur παλαιστρικός nec tamen non maluerunt veteres a παλαιστὴς fingere παλαιστικός. Diog. L. VI, 4, παλαιστικὴ τέχνη. Pausan. I, p. 94, Marc. Antonin. VII, § 61. Latini contra, quippe quibus in usu fuit palaestra, nunquam palaestra vel palaestres: praeter Plautum, Ciceronem atque alios Prudent. περὶ Στεφ. H. X, 188: palaestricus ephēbus Hyacinthus Lacon, quem, inquit, vester Deus Effeminavit gymnadis licentia. De Helenes studio palaestrae meminit etiam Propert. III, El. XII, 19. HEMST.

ibid. οὕτω δὲ τι περισπούδαστος) Quid illud τι ad sententiam conferat, haud satis assequor. SOLAN. Qui depiratur, inquit I. Fr. Gronovius ad Senec. de Ira III, cap. 23, περισπούδαστος, ponitque deinceps hunc ipsum Luciani locum: id quidem recte; Helenae tamen, ut virginibus, convenit, quae περισπούδαστοι, quando multi proci eas ambitiose petunt. Homericum est, ἀμφ' αὐτῇ Il. Γ, 157: τοιῇδ' ἀμφὶ γυναὶκὶ πολὺν χρόνον ἀλγεα πάσχειν. In οὕτω δὲ τι parum ad sententiam confert illud τι, sed Atticae tamen elegantiae nonnihil habet: pleonasmus istius voculae in similibus probat H. Stephan. App. de D. A. p. 81. Arrian. H. Ind. c. 37, ἀνάπαυτις οὕτω τι καρτερή. HEMST.

ead. l. 11. Ἄνδρῶν) Ὀμφακίαν. Aristaen. ἄσρα τὰ παρὰ κείρῶν τρυγώμενα. Interp. Aristoph. Acharn. dixi alibi. Habes hanc historiam Dialog. Mort. & lib. Ver. Hist. BOURD.

Pag. 71. l. 9. Βαρβάρῳ) Phrygi: notum. Idem Barbaricarii & Phrygiones l. 7 Cod. De palat. sacr. largit. BOURD.

ead. l. 11. Παῖδες) Ministros semper hos Veneri praesto

fuisse tradit Hesiodus Theog. 201: Τῇ δ' Ἔρως ὁμάρτησε καὶ Ἥμερος ἔσπετο καλῶς. & in raptu Helenae utrumque sibi adfuisse affirmat Paris in suo cum ea sermone apud Homerum Il. Γ, 442. LEED.

ead. l. 12. Δύω καλῶ) Male antea δύο καλῶ. BOURD.

ibid. Ἥμερος καὶ Ἔρως) Dixi ad illud Petron. *tu desiderium; tu voluptas*. Sequens Dialogus torus Homericus est. BOURD. *Eratine*, inquit Mart. Capella IX, p. 306, (nam minus placet utriusque Leid. Codicis *Erotine*), *Cypridis filia, & Himeros Cupidinis affecutor* (Graecorum *ἑπιδῶν* interpretatur) item *Terpsis e famulatio Dianae concinentes gratissime intravere primum: sed puer monauliter sonabat. Post hos psallentes Pitho, Voluptas & Gratiae admixtis lyrae vocibus*. Ibi Lucianum huius Dei meminisse, notat Grotius. Megaris in templo Veneris praeter ipsius Deae simulacrum, Πειθῶ καὶ ἑτέρα θεός, ἣν Παρήγορον νομάζουσι ἔργα Πραξιτέλους. Σκόπα δ' Ἔρως καὶ Ἥμερος καὶ Πόθος &c. apud Pausan. I, pag. 105. Pothi a Scopa facti meminisse etiam Plin. H. N. XXXVI, 5, p. 634, testatus eum cum Venerere & Phaethonte Samothraciae sanctissimis religionibus coli. Ceterum quod Barnesius ad Eugenis Epigr. in Anacreontem p. 367 παῖδες exponendum esse contendit non *filios*, sed *famulos*, nihil est: vide modo Cornut. de N. D. cap. 24, 25. De Himero ad Epithalamium Anacreonticum LXII, quod Anacreonti, qui recte sapit, nemo tribuat, idem Barnesius. Anonymus ille, ex quo carmen hoc protulerunt H. Stephanus & Andr. Schottus Obs. Hum. II, 61, Theodorus est Prodromus in Amaranto p. 465. HEMST.

Pag. 72. l. 1. Καὶ οὕτως ἀπαρτεις) Καὶ οὕτως ex O. assumptus: in impr. enim non comparet. SOLAN.

ead. l. 3. Ὅπως μὲν τάχα χωρήσει, ἄδηνον, ὃ Ἀφροδίτη) Ut olim legendum conieceram, inveni postea, ut non pauca alia, in Mss. Ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει ἄδηνον, ὃ Ἀφροδίτη, quomodo haec successura sint, obscurum est, Venus. GRAEV.

ibid. Ταῦτα) Ex ed. I. & Mss. Gr. P. L. & Ox. pro τάχα, quod in reliquis vitiose legitur. SOLAN.

ead. l. 9. Προμνήστριαν καὶ νυμφ.) Vox altera declarat alteram. Alias νυμφαγωγός est vir ille, qui secundas contrahenti nuptias, quo ipse peringere nefas, e patris aedibus ducit sponsam. Sin autem tunc primum contrahit, ipse sponso licet inde petere, sed amico sibi, in eo obeundo munere, assumpto, qui ideo παράνυμφος aut πάροχος dicebatur. Vide de hac re H. Steph. Suidam, & alios. LEED.

ead. l. 10. Πρέποι γὰρ ἂν &c.) *Κανηφόροι* *virgines nobiles* — Hartung. p. 658. *πρέποι*, pro *πρέπει* ex P. Cod. SOLAN. Vulgatam non movi: neque tamen damnandum, *πρέποι γὰρ ἂν κἀμέ* ut in Platonis Alc. I, p. 432 C. *πρέποι γὰρ ἂν* του καὶ σοὶ τὸ καλῶς διαλέγεσθαι. *Κανηφόρον* habuit etiam Scholiastes: quae nulla est causa, cur *Veneri νικηφόρῳ* praeferenda videatur: huic optime respondet *ἐορτάζειν τὰ ἐπινίκια*. Hartungus Dec. I, c. VIII, § 37, nihil aliud affert, quam Scholiastae Theocriti locum ad Eid. II, 66, ubi docetur, *virgines vel nobiles, vel potius nupturas, τῇ Ἀρτέμιδι κανηφορεῖν ἐπὶ ἀφοσιώσει τῆς παρθένης, ἵνα μὴ γεμισθῶσιν ὑπ' αὐτῆς*. Hoc quid valeat ad *κανηφόρον* firmandam, non video. Et si pompam nuptialem *κανηφόρος*, vel etiam plures, quod sane fieri potuit, *κανηφόροι* prosequerentur, cur hoc sibi munus praecipuum Venus deposcere voluisset, quae tandem ratio commoda proferetur? At multum ad eius honorem referebat, si hisce nuptiis, quas ipsa Paridi se conciliaturam esse promittit, victis formae rivalibus, interesset *νικηφόρος*. Gr. Cod. lectionem ita possis refingere: *πρ. γὰρ κἀμέ νικηφόρον, οἶμαι, ὑμῖν παρεῖναι*. HEMST.

ibid. *Νικηφόρον*) In Ms. scribitur *πρέπει γὰρ κἀμέ κανηφόρον εἶναι ὑμῖν παρεῖναι* sed vulgatam non damno. GRAEV.

ead. l. 13. Τουτουὶ) Ms. Ox. pro *τούτου*. SOLAN.

ead. l. 15. Βούλει οὖν σοι) Ms. Ox. habet *τέ σοι*. I. οὖν. Desunt in Fl. H. & Wech. Ego hanc inde concinnavi scripturam. SOLAN.

ibid. Ἐπομόσομαι) Conspirant edd. cunctae: nihilominus legendum *ἐπομόσομαι* propter *ἵνα*, quod intelligitur: *πάνυ γὰρ ἀμαθὲς ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἵνα*, ἢ *εἰάν*, ἢ *ἂν*, ἢ *ὅταν* τίθεναι, monente Thoma Magistro. Dial. M. X, § 8, *βούλει μικρὸν ἀφελῶμαι καὶ τῶν ὀφρυνῶν*. Aristoph. Ran. v. 420, *Εὐκλειᾶ* v. 52, *Βούλει παραβῶ σοὶ δόρπον*; Idem in Timone vitium correximus § 37. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Φιλόχρος ἐν Β. Ἀτθίδος) Exc. G. β' Ἀτθίδι: fatetur tamen se reperisse in Cod. Ms. ἐν β' Ἀτθίδι. C. M. β'. Ἀτθίδος. SOLAN. Haec totidem verbis existant in Harpocrat. & Suid. v. *Κανηφόροι*. HEMST.

• *Pag. 73. l. 3.* Ἐπ' αὐτὴν) Hoc a Luciano profectum esse non credo: an *ἐπακτὴν*; ut Long. III, p. 81, *γυναῖκιον ἐπακτὸν ἐξ ἀστεος*: immo potius *ἐπὶ αὐτὴν*. HEMST.

ead. l. 8. Πίσθον) Hunc Deum haud temere alibi reperias. Confule Eust. Od. A. SOLAN.

IN DIALOGOS DEORUM. 317

ead. l. 24. Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σσεῖραν κ.) Haec mutatur ex Homero II. Θ, 17 & seq. CLER.

Pag. 74. l. 4. Συναρτήσας) Mallem fere συναρπάσας nisi expreslerit illum Homeri versum Iliad. Θ, 25, Σεῖρην μὲν καὶ ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμπιοι Διησαίμην' nam συναρτᾶν est συναπτειν, ut veteres exponunt. HEMST.

ead. l. 8. Κάν τὴν θαλάσσαν) Pone tantum καί, diversus est usus, quando iterantur hae particulae, neque huc congruit. HEMST.

ead. l. 10. Εὐφήμει) Apul. Miles. I: *Parce, inquit, in feminam divinam, ne quam tibi lingua intemperante noxam contrahas.* ibi Pricaeus p. 25, & hoc ipsum & plura similia notavit. HEMST.

ead. l. 16. Ὁ Ποσειδῶν &c.) Narrat, Neptunum, Iunonem & Minervam conspirasse in Iovem, eumque constituisse in vincula coniicere, utque metu huius coitionis Iuppiter percussus in varias se formas verterit. Respicit ad Homeri locum, in Iliad. A, v. 399: Ὅπότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι, Ἥρῃ τ' ἠδὲ Ποσειδάων, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. Cum ipsum vincere Dii alii voluerunt, Iuno & Neptunus & Minerva. GRAEV.

Pag. 75. l. 1. Ἐπεβούλευον ξυνδ.) Ed. I. pro ἐπεβούλευσαν, quod in reliquis est. SOLAN. Opinabar olim supplendum ξυνδῆσαι αὐτὸν βουλόμενοι frustra: verbi ἐπιβουλεύειν haec structura satis est familiaris. Aristoph. Plut. v. 1112 — ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν ἡμᾶς. — Demosth. in Lacr. p. 952 D. ἐπεβούλευον μηδὲν ὑγιὲς ποιεῖν. Aristoteles apud Schol. Theocr. ad Eid. XV, 64, τὸν Δία μυθολογεῖ ἐπιβουλεύειν τῇ Ἥρᾳ μιγῆναι perperam editur μιγῆναι. Plura suppeditabit H. Stephanus. HEMST.

Pag. 76. l. 13. Δακὼν τὸν δάκτυλον) Hoc est, quid unguem mordet? Multi solent unguem admordere, cum quidpiam animo quaerunt, quod non possunt illico invenire. Horatius de poeta versus non facile faciente I Sat. 10: — in versu faciendo Saepe caput scaberet, vivos & roderet unguis. CLER.

ead. l. 14. Τὴν Ἰκαρίου λ. Πηνελόπην) Huius mulieris filium etiam Hyginus facit CCXXIV. Cuius Icarii filia fuerit, non reperio. Spartana erat. SOLAN. Hinc poetis Ἰκαριώνη. Propertio Icarioris: Quaeque terunt fastus, Icarioris, tuos, III El. 11. Icarum dicas, Icarium an Icarionem, nihil est horum, quod veterum auctoritate destituatur: maxime tamen Homero duce vulgatum Icarius. Generis origo nobilissima, quaeque vel ab Aeolo, vel altius ab Atlante, aut, si mavis, ipso Iove repe-

xi potest. Prius exponit Apollodor. I, p. 27, inter Aeoli & Enaretas filios Perierem recensens. Ex isto Periere, qui Messenem obtinuit, & Gorgophona Persei filia natus est Icarius cum fratribus Aphareo, Leucippo & Tyndareo p. 43. notat ibi, multos non Aeoli facere filium Perierem, sed Cynortae; *διόπερ, inquit, τὰ περὶ τῶν Περιήρους ἐκγόνων ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ γένει δηλώσομεν.* Praestitit fidem lib. III, p. 211, totamque gentis seriem ab Atlante, vel Taygete Atlantis filia & Iove deduxit. Verum ab iis, quae p. 215 scribuntur, *Εἰς δὲ αἱ λέγοντες Ἀφάρει μὲν καὶ Λευκιππῶν ἐκ Περιήρους γενέσθαι τοῦ Αἰόλου. Κυνόρτου δὲ Περιήρην· τοῦδε, Οἰβάλου· Οἰβάλου δὲ καὶ Νηΐδος νύμφης Βατείας Τυνδάρεων, Ἰπποκλῶντα, Ἰκαρίωνα,* quamquam neminem illa suspicio tetigerit, ne Meursium quidem in Regn. Lacon. c. III, ab iis, inquam, recidenda sunt, nisi plane fallor, *Περιήρην, τοῦδε* inseruit aliquis, quem diligentia parum felix decepit, ex praecedentibus, ubi sane *Κυνόρτου δὲ Περιήρης* sed meminisse debuerat, diversam aliorum in hoc loco commemorari sententiam, qui Aphareum & Leucippum Periere natos esse Aeoli filio referebant: his certe auctoribus Cynortae non Perieres, sed Oebalus fuit filius; itaque Paus. III, p. 203, 204. neque mirum; quippe qui simul tradant, eandem utrosque Gorgophonen habuisse uxorem, teste Pausan. IV, p. 283. unde iam planius intelligitur, quod ait p. 204, *εἶναι τὴν Ἀφάρει τὸν Περιήρους ἀδελφὸν Τυνδάρεω πρὸς μητρί.* Hac de re scriptorumque diffidio componendo quae poterant observari multo plura, lubens praetermitto. Icarius ergo seu Perieris sive Oebali filius in matrimonio habuit vel nominibus diversis unam, vel plures uxores: Dorodochen Orsilochi, aut, ex Pherecyde, Asterodiam Eurypyli filiam ipsi iungit Schol. Homer. ad Odyss. O, 16. Periboeam, *νύμφην Νηΐδα* (nihil erat ista aetate nymphae conubiis familiaris) Apollodorus, ex ea natos enumerans quinque masculos, unam feminei sexus Penelopen: sororem eius Iphthimen, Eumelo nuptam colligunt ex Od. Δ, 797, nescio quam recte: mihi quidem ratio constat, cur olim in Homero scriptum fuisse statuam, *Εἰδῶλον ποίησε, Μέδῃ δ' ἦϊκτο γυναῖκα Ἰσθίμην, κόρη μὲν ἀλγέτορος Ἰκαρίοιο.* Ulysses vero, qui inter Helenae procos nomen fuerat professus, Tyndareo mirum in modum fluctuanti pollicetur, si nuptias Penelopes sibi conciliet, tale se consilium allaturum, quod merum eius omnem ac dubitationem expediat: rem totam persequitur Apollod. III, p. 217. HEMST.

Pag. 77. l. 6. Τράγω αὐτὸν ἀπεικάζον) Ita Philargyr. ad Virgil. Ecl. II, 32, *Hic autem natus est Mercurio in arctem converso, & Penelope uxore Ulyssis*, Schol. Theocr. ad Eid. VII, 109, & Serv. ad Aen. II, 44. Sed quia non immerito paulo quis acutior miretur, quomodo pulcherrima eademque castissima Penelope adduci potuerit, ut hirco se submitteret, admodum folleter tantae difficultati vel Nonnus vel Maximus mederi conatus est in Συναγ. 1στ. ad Gregorii Nazianz. Stel. I, p. 141: καὶ ἐκρούσας αὐτὴν μαγεία εἰς ἔρωτα αὐτοῦ ἐκίνησε, καὶ ὤχευθῃ ὑπὸ τοῦ τράγου· nonnihil sane Penelopes honori consultum vides, quae culpam praestare non tenetur, quam fascinata magicis artibus ac mentis non compos admittit. Pater Mercurius, ne nescias, tertius est, tercio quoque Iove natus & Maia, ut monet Cicer. de N. D. III, § 56; filius Pan, quem hic Lucianus inducit, omnium Panum ultimus: nam venerandae vetustatis multo plures exsisterunt, aliisque orti parentibus: vide modo Schol. Theocr. ad Eid. I, 3, 125, scriptorem Arg. I ad Pythion. Pindari, quorum alter ad alterum emendandum iuvat, Apollodor. I, pag. 13, Tzetz. ad Lycophr. v. 772. Noster hicce cum Hercule Alcmenes filio Deorum apud Graecos agmen clauserunt, quod credere licet affirmanti Herodoto II, 145; cum contra Aegyptiorum antiquissimus esset Pan, καὶ τῶν ὀκτώ τῶν πρώτων λεγομένων θεῶν & Herodotus quidem, qui studio vetustatis barbaris adversus Graecos saepe favisse deprehenditur, quanti Deorum huncce novissimum fecerit, haud obscure declarat c. 146, καὶ Πανὸς γε περὶ οὐκ ἔχουσιν εἰπεῖν (οἱ Ἕλληνες) ὅπῃ ἐτράπητο γένεσις· mirandum sane, fabulam alias excogitandi quidvis foecundissimam hac in parte claudicare: Athenienses tamen, dummodo sit iste Pan idem, qui noster, quod dubitare nonnullos scio, quis esset quamque salutaris apud Marathonium adiutor, haud ingrati didicerunt. At grande mortis eius arcanum patuit demum sub imperatore Tiberio: cum enim ex insula Paxis audita vox esset, magnum Panem obiisse, eaque res Romam relata cunctorum animos ipsiusque Tiberii advertisset, philologi, momento gravissimae quaestionis expenso, coniectarunt, hunc esse Mercurii & Penelopes filium; ut refert Plutarch. de Orac. Defect. p. 419. Nolo sagacissimis hominibus advertari, tametsi qua fortuna, quove consilio in Paxos, Arcadia relicta, devenerit moribundus Pan, ignorare me fatear; nisi quod desertis locis, atque insulis etiam, eum valde delectatum fuisse ferant: vide Aeschyl. Pers. v. 447, &

Schol. Cur autem *κερασφόρος* fuerit & *τραγοσκελής*, commoda plane causa est, & probabilis, quam a matre acceptam Mercurio patri exponit: haec figura Aegyptio iuxta & nostro Pani communis; utrumque enim *γράφουσι τε δὴ καὶ γλύφουσι αἰγοπρόσωπον καὶ τραγοσκελέα*, teste Herodoto II, 46; talemque carmine depinxit Sil. Ital. XIII, 326. Hinc Pan *Δικέρως* Thespidi Tragicorum vetustissimo apud Clem. Alex. Strom. V, pag. 370 D. at tu Thespidem observa quadraginta vel quinquaginta minimum annis pugnam Marathoniam praecessisse, post quam primum cognitus, & in civitatem familiamque Deorum numerosissimam ab Atheniensibus ascitus fuit Pan: vel Thespis igitur ritus in Arcadia solemnes descripsit, vel fabulae ipsi tributae falsum nomen mentiebantur, quod voluit vir maximus. *Κεροβάτου* vocabulum ad caput Panis an ad pedes pertineat, quamque virtutem habeat propriam, valde dissentiunt Grammatici, quos lege ad Aristoph. Ran. v. 232: ego *cornipedem* reddere non verear: excidit Etymologo, quem vix est, ut intelligas, nisi reposueris pag. 504, v. 2, *Κεροβάτης*, ὃ τὰ ἀκρωτήρια τῶν ὄρεων βαίνων &c. *κερώνυξ* pari ratione Dionysio Perieg. v. 995, ubi itidem nescio quid Scholiastes & Eustathius tricantur. Plato superne glabellum fecit, qualis, inferiore saltem corporis parte obiecta, vel Penelopae placere potuisset, in Crat. pag. 280 E. *Πάν αἰπίλος*, Διφύης Ἑρμοῦ υἱός, τὰ μὲν ἀνωθεν λείος, τὰ δὲ κάτωθεν τραχύς, καὶ τραγοειδής. Porro, si Lucianum audis, Ulyssi nullum iniuriam fecit Penelope, quippe in Arcadia virgo compressa, antequam nuberet: immo in Lyceo templum esse Panos, in quo natus asseratur, scripsit Lactant. ad Stat. Theb. II, 206. secus Herodotus sensit: nam si *Πανὶ τῷ ἐκ Πηνελόπης ἐλάσσῳ ἑταῖ ἔστι τῶν Τρωϊκῶν*, ut ait II, 145, eum oportet in lucem prodiiisse finito bello Troiano, dum longinquis erroribus iactatus Ulysses domo aberat: in eadem illi opinione fuerunt versati, quorum absurdam interpretationem Virgilii Georg. I, 16, profert Servius, cuius annotatio, ut intelligi possit, levi manu parumper adiuvari debet: *Nemus linquens patrum] Pindarus Pana ex Penelope Ulyssis filium dicit*: (hoc, ne credas inauditum, commemorat etiam Schol. Theocriti) *unde multi patrum pro paternum accipiunt, eo quod Pan non Arcas sit, sed Ithaceus; ut a patre, non a patria, vox haec videatur detorta. Vel, quia in Arcadia genitus.* adde Serv. Daniel. ad Aen. II, 44. Iam praeterea si quis forte paulo severior Luciano, quod hunc Penelopes filium Bacchi

sodalem ac consortem faciat, minus observatae temporum rationis dicam scribat, excusationem sibi paratam habebit ex aliorum, quos sane multos laudare potest, errore simili: re enim vera Bacchi in Indiam expeditio, cui Pan interfuit furentium copiarum dux, centenis aliquot annis huius Panis nati aetatem antevertit. Sed in his scilicet fabulosis intra veniam peccare censentur, qui, dum ordinem temporis ac limites refigunt, crimen illud ingenio & lepore compensant. HEMST.

ead. l. 13. Μουσικὸς γὰρ εἰμι) Sic in Bacch. & Δικαστῆρ. Copiose Nonn. Dionys. Interpr. Theocriti, & Virgil. BOURD.

ead. l. 14. Πάνυ καπυρὸν) Λαμπρὸν, ἡδύ, ut in Schol. Theocrit. Idyll. 7: καπυρὸν στόμα, λαμπρὸν, ἡδύ, μεταφορικῶς. τὰ γὰρ ἐξοπτὰ τῶν ἐδεσμάτων ἡδύρει τὴν γεῦσιν. Tangit aliam interpretationem, & haec verba Micyll. interpr. In quibusdam libris legitur λιγυρὸν: sed καπυρὸν verbum rusticum, ut in Longi ποιμην. εὐφημῶς autem ἐκάλεσεν καπυρὸν τὸ τραχὺ καὶ τὸ αἰγροικον τοῦ συρίγματος, ὃ ἂν γένοιτο οἶον ἐκ κεραμέου σκεύους διατεθρυμμένου. *test. ipsum sonitus.* Qua de re Isaac. Casaub. ad Suet. Theod. Marcil. ad Perf. BOURD. καπυρὸν, dulce. GUYET. Theocrit. Idyll. VII, Virgil. Ecl. II & IV. SOLAN. Πάνυ καπυρὸν γελάσας Longus habet II, pag. 34. ibi Iungermannum & Mollium hic Luciani locus non fugit: quod affertur ex Epigrammate, Nossidis est Anth. III, c. 6, Ep. 16: καὶ καπυρὸν γελάσας παραμείβεαι. Fluctuare viros eruditos in constituenda vocis potestate minime miror, quippe quam assequi non licet, nisi primam eius vim atque originem habeas exploratam: eo ne Salmasius quidem pervenire viderur potuisse ad Ael. Spartian. p. 45. Nobis hic longioribus esse non libet. HEMST.

Pag. 78. l. 2. Ἀθηναίοις συμμ.) Quod ait Gilb. Cognatus, *Pana maiore, quam humana statura, exercitui Graecorum praefisse,* (vide Homer. hymn. in Pana) nusquam alibi reperio. Lapsus fortasse memoriae est: nam id dicitur de Pane in bello Giganteo. LEED. Vide Paus. Att. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀριστεῖον) Exstat ea de re Simonidis epigramma, quod statuae illi inscriptum fuisse videtur:

Τὸν τραγὸπουν ἐμὲ Πάνη, τὸν Ἀρκάδα, τὸν κατὰ Μῆδων

Τὸν μετ' Ἀθηναίων στήσατο Μιλτιάδης.

Pott. 306 f. & 390 f. V. & A. G. IV, 871. Innotuisse tum primum Atheniensibus docent Clem. Alex. p. 18 C. & Noster

Lucian. Vol. II.

X

Δικ. cap. 9. Μακρὰ dicebatur spelunca; vide omnino Euripi.
 'Iw. p. 697 B. SOLAN.

ead. l. 8. Τούτο) Id est, Πᾶνα. GUYET.

ead. l. 9. Ἐρωτικός γὰρ εἰμι) Sic Pan dictus φιλοπάρετος;
 Achill. Tat. lib. 8, & ἐρωτικός, Long. lib. 2. BOURD.

ead. l. 11. Ἐπιχειρεῖς) Ex A. P. & ed. I. nisi quod in hac
 mendose legitur ἐπιχορεῖς. In reliquis est ἐπιβαίνεις. Vide
 Dial. seq. finem & Epist. Div. ad Saturnum. Echo cur singa-
 tur Pana amasse, vide Polyaen. Strat. I, pag. 10. Meminit &
 Moschus apud Stob. in Grot. Flor. 247. SOLAN. Probißsimam
 lectionem ἐπιβαίνεις nullus equidem mutavero cum ἐπιχει-
 ρεῖς. De Pane non aliter iocatur Mercurius, quam si totus
 foret hircus. In hac re propria sunt βαίνειν & ἐπιβαίνειν Poll.
 V, 92. Long. III, p. 79, οἱ κριοὶ ἐβαίνουν ἄλλος ἄλλην, & ἐπανα-
 βαίνειν Athen. XIII, p. 605 F. Pausan. V, p. 448. solet qui-
 dem Aristoteles ἐπιβαίνειν ἐπὶ τὴν ἵππον sed apud alios iae-
 pius invenias ἐπιβαίνειν τὴν ἵππον vel τῇ ἵππῳ utrumque in
 Hippiatricis: pag. 57, εὖν κακογενὲς ὄχειον ἐπὶ βῆν' inscendere
 Rei Veterinariae Scriprores. Hinc βάτης & ἀναβάτης idem
 qui ὄχειτης nam ἐπιβάτης vix usitatum credo. HEMST.

ead. l. 12. Τῇ τε Ἠχῷ καὶ τῇ Πίτῳ) Hinc Pan ὁρσσαύλου
 πόντις Ἀχῶς Anthol. IV, pag. 476, a Theaeteto dictus; ubi
 Brodaeus huius loci meminit, & praecedentium. Pinus ama-
 tae & in arborem versae fabula nihil est notius. Quod prae-
 ter ed. I. nonnulli Codd. pro Πίτῳ praebent Πυθοῖ, id quidem
 quale sit, non percipio: recte iamdudum monuit lungermann.
 ad Long. p. 215, hunc Luciani locum proferens: ubi male qui-
 dam cusi Πυθοῖ. Eundem vide p. 207. At si unius literae muta-
 tione vitiosam scripturam expoliveris Πειθοῖ, praeferenda vi-
 deri potest receptae, atque ab ipso Luciano profecta: Pitho
 sane in comitatu Magnae Deae, cuius μεγάλας θεοῦ κύνα
 πατοδαπὸν Panem vocavit Pindarus apud Aristotel. Rhet.
 II, p. 111. ideoque iunguntur in re sacra faciunda. Demosth.
 Pr. Δημ. LXIII, εὐθύσαμεν δὲ καὶ τῇ Πειθοῖ καὶ τῇ Μητρὶ τῶν
 θεῶν καὶ τῷ Ἀπέλλωνι. Hermesianacti Gratiarum una Pitho,
 teste Pausania IX, p. 781. Pan vero σεμνὸν Χαρίτων μέλημα
 τέρπνον, quod ex Pindaro profert Scholiastes eius ad Π. Γ,
 139. Immo, ne de nuptiis hisce vel minimum dubitetur, Iynx
 Panis & Pithus filia: Schol. Lycophr. ad v. 309, Ἡ Ἰὺγξ γυ-
 νὴ ἦν πρότερον, θυγάτηρ Πειθοῦς ἢ Ἠχῶς καὶ Πανός. plures
 annotavit testes Kusterus ad Suid. in Ἰὺγξ. Echo, quae sibi
 ius matris itidem vindicet, nihil hic moramur. Iam suspicari

non absurdum est, librariorum solemnium facinorae Πειθοῖ ignotius immutasse in Πίτυϊ. Quae paulo post leguntur, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα, mihi sane non placent, neque adeo videntur integra. HEMST.

ead. l. 13. Πίτυϊ) Suid. in Pitys: Nonn. Dionys. lib. 2, Propert. lib. 1. Male in quibusdam Πυτοῖ. In Anglic. Πυθοῖ. BOURD. Pityn aiunt puellam fuisse, a Pane simul & Borea adamatam, quae quoniam Pani magis favebat, a Borea illisa in scopulum mortem obibat: at ne tota periret, Tellus ex eo, quod reliquum erat, arborem produxit, quam Latini appellant *pinum*, cuius ramos coronatus pastorum Deus gestare amat. LEED. Πυθοῖ Angl. P. L. & ed. I. Reliqui Πίτυϊ. SOLAN.

Pag. 79. l. 8. Τί ἂν λέγοιμεν ὁμ.) Non aptissime cohaerent: distinctione separanda censeo, τί ἂν λέγοιμεν; ὁμομητρίους ὁδελφούς εἶναι. Alioqui non absurde scribi poterat, Τίς ἂν λέγοι ὁμομ. &c. De his fratribus dissimillimis vide P. Burmann. ad Ovid. Metam. IV, 288, ubi Luciani meminit: de Hermaphrodito Diodor. Sic. IV, p. 150 B. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὸν Διόνυσον) τῷ Διονύσῳ V. SOLAN. Male mutarunt in ed. A. supplendum fuerat ex Scholio ad Iov. Trag. § 6, τὸν αὐτὸν τῷ Διονύσῳ. HEMST.

ibid. l. 7. Μητὸς ἢ Ἀφρ. ἢ Διόνης) Διόνης correxerat etiam Matth. Sladus: δὲ pro ἢ Solanus. Ego secutus sum lectionem Scholii ad Iov. Trag. Ceterum de Dione verumne sit, dubitari potest. Schol. Theocr. ad Eid. I, 21, Τὸν Πρίηπον Νύμφης Ναΐδος ἢ Χιόνης καὶ Διονύσου φασὶν υἱόν. Quid si rectius in hoc nostro Scholio pro Διόνης legatur Χιόνης; Corruptus sine dubio Strabo XIII, pag. 879 A. εἶτε τῷ λέγεσθαι Διονύσου καὶ Νύμφης τῶν θεῶν, ὁρμησάντων ἐπὶ τὸ τιμᾶν αὐτὸν τῶν ἀνθρώπων· illa τῶν θεῶν, quantumcunque interpretando mollire conetur G. Cuper. ad Marm. Ant. p. 300, orationem vitiant: nescio an melius sit futurum restituto Νύμφης τῆς Χιόνης· scabritiem verborum certe sustuleris. Venere tamen ortum esse Priapum plures ferunt; ipsique Lampfaceni, tanti numinis cultores praecipui, persuasissimum habebant, teste Pausan. IX, pag. 771. HEMST.

ibid. l. 11. Λειμῶνας) Λιμένας prima manus: mox factum λειμένας, & hinc λειμῶνας, quod in V. est. GRON. Sed vide Schol. ad Δ. Tr. ubi recte λειμῶνας. SOLAN.

Pag. 80. l. 2. Περὰ τοῦ εὐπρεποῦς) Διὰ τὸ ὑπερμέγεθες τοῦ αἰδοίου. Dixi alibi: vocant ἀκροπόδια de qua dictione alibi. BOURD.

ead. l. 13. Ἡν τις Ἑλλαν) Orestis fabulam tangit, cum quo aufugit Eur. SOLAN.

Pag. 81. l. 3. Ὑποβεβρεγμένοι) Sic in Gall. βαθείας ἦδη ε-σπέρας ὑποβεβρεγμένος. Heliod. lib. 1 & 2. Casaubon. ad Athen. Herald. ad Mart. BOURD. Inter cognatae significationis verba primo loco ponit Poll. VI, 25, ὑποβεβρέχειν, διαθερμαίνεισθαι, σεσεΐσθαι μέθῃ, μεθύειν. Long. II, p. 60, γέροντες ὑποβεβρεγμένοι ibi plura Iungermann. p. 213, Luciani, in quo saepius occurrit, bene memor: Mollius inverecunde, quem plane descripsit Def. Heraldum ad Martial. I, Ep. 71, nec satis intellectum, ne nominare quidem fuit dignatus. Heliodoro διαβεβρεγμένοι ἦδη καὶ πρὸς τὸ ὑβριστικώτερον παραφερόμενοι, qui iam ulterius provecti vino permaduerunt, V, p. 255, Eleganter Alexis loquendi modum parumper inflexit, Θασίοις καὶ Λεσβίοις οἰναρίοις τῆς ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑποβρέχειν μέρος apud Athen. II, p. 47 D. *Thajis Lesbisque vinulis, quod dici reliquum est, commadesacere, sive, quod superest dici, Thajis vinulis largiter hauriendis ducere.* Quae autem paulo ante praecedunt, πρῶν ἐν Λαμψάκῳ γεγόμενος, ad Bacchum retulerunt interpretes, quos sum secutus: de Priapo si quis malit intelligere, non valde refragabor; neque etiam si porro verendum existimet, *nuper Lampsaci natus*: revera enim ea in urbe hi natum, nutritum alii Priapum tradiderunt. Vid. Schol. Apollon. Rhod. ad I, 932, Etymol. in Ἀβαρίδα, Serv. & Philargyr. ad Virgil. Georg. IV, 111. Idem est, qui Bacchus, ex quorundam sententia: Bacchi filium ex Venere sunt qui faciant, cuius gravidae ventrem cum manu venenata Iuno tetigisset, hunc scilicet improbae naturae puerum edidit; quem tamen utcunque πέρα τοῦ εὐπροποῦς ἀνδρικοῦ verecundae Nymphae nunquam reformidarunt. Alias matres tribuit Schol. Theocriti ad Eid. I, 21. de patre res non minus est incerta: in hoc quidem dialogo nusquam Bacchus hunc sibi honorem vindicat. HEMST.

ead. l. 9. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἐγέλασα;) V. Clem. Alex. 16 C. SOLAN.

ead. l. 10. Εὖγε, τὸ μὴ) Scribendum est, εὖγε, ὅτι μὴ χαλεπὸς. HEMST.

ead. l. 14. Καὶ νήφορτα) Sic Thraso apud Ter. *Ego istum Eupnuchum vel sobrius.* VORST.

ead. l. 15. Ἐπιχειρήσει) Sic bis antea dixit ἐπειρά. Sic Eustath. lib. 5 Ism. & Ism. καὶ τι δρᾶν ἐπιχειροῦν ἐρωτικώτερον. Heliod. lib. 1, ἐπειράτο τινὸς τῶν ἀθεμέτων. Sic Latinis *tentare*.

fic Dial. XXII, ταῖς αἰζῶν ἐπιβαίνεις. Cod. doctissimi Golmani ἐπιχειρεῖς. BOURD.

Pag. 82. l. 2. ἔστι) Hic Dialogus omnino turbatus in Mss. BOURD.

ead. l. 10. Ἡμεροδρομοῦντα) Significat Mercurius, se non meliore esse conditione, quam sint Graecorum ἡμεροδρόμοι: qualis notissimus ille Phidippides, vel Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομῆσας, cuius etiam Noster meminit in libello ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προαγ. πτ. cap. 3. Δρομοκῆρυκας Harpocraton interpretatur ἡμεροδρόμους, iure merito propterea reprehensus ab Henr. Valeſio: est enim sine dubio diversum genus, quod Lambinum etiam fugit ad Corn. Nepot. Miltiad. c. 4. Ne Livius quidem satis accurate, censente Valeſio, lib. XXXI, c. 24: *speculator, hemerodromos vocant Graeci, ingens die uno cursu emeticientes spatium*. Summi scriptoris verba fere usurpavi, ut Luciani mentem, quod satis erat difficile, vertendo aliquatenus assequer. HEMST.

ead. l. 12. Νέωντον) Iure vocat Ganymedem, cuius rapti pretium dederat Iuppiter vel equos immortales, ut cum Homer. Il. E, 265, & Apollod. II, p. 123, plerique tradunt; vel vitim auream, ut ex Cyclo poëtis refert Schol. Euripid. ad Orest. v. 1392. HEMST.

ead. l. 13. Νέκταρ ἐξ ὧ ἐνέχων) Alcaeus & Sappho huic muneris Mercurium inter Deos praefecerant, ut Athenaeus docet I, p. 39 A. X, p. 425 D. quae ab Eustathio sunt descripta ad Il. γ, p. 1205, Od. I, p. 1633. Si ab hoc ministerio Mercurius abiit post Ganymedem in coeles sublatum, sibi non consentit Lucianus, quando in initio Charontis dicentem facit; γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἶνοχοῶν: multo serius haec scena est acta. HEMST.

Pag. 83. l. 1. Ψυχολογῶν) Hinc Mercurius ψυχολογῶν, τεκρότοπος, ψυχότοπος, πομπεῖος, πομπεύς: quod facere credebatur virtute virgae, de qua Dial. Deor. VII, Mortuor. XXIII. Iul. Imp. passim. Eadem virtus Plutonianae virgae, Pindar. Od. 9 Olympion. Eadem Horarum virtus: Theocr. Idyll. 15. BOURD.

ead. l. 4. Κηρύττειν) Unde id munus Mercurio assignavit tot in locis Lucianus. SOLAN.

ead. l. 6. Τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἐκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ᾗδου εἰσὶν) Non satisfacit Benedictus, *Ledaē filii alternis vicibus apud superos atque inferos versantur*; vel, ut alii, *alternis inter ipsos vicibus agitant*. Erſi enim vera ista, tamen non

ad Lucianum, qui exprimere destinata tempora voluit, nempe *alternis diebus*. Quod nisi constaret, ac sic definite loqueretur, non posset infra Diogenes Polluci dicere, *ὅν γὰρ ἔστιν οἶμαι τὸ ἀναβιβῆναι αὐρίον*, velut dubitans de certo tempore, sed certe scire se dixisset aliquando reversurum in vitam: non Mercurius Apollini, *ὁ μὲν χθές ἡμῖν ζυγγεγόμενος, ἐκεῖνος Κάστωρ ἦν*. Mox pessime in hac editione reperitum ex prava Salmuriensi καὶ ὁ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱός, cum sequatur *γενόμενοι εὐωχούνται ἀφρόντιδες*, & recte habeant priores οἱ υἱοί. GRON.

ead. l. 9. Οἱ μὲν Ἀλκμ. καὶ Σεμ. υἱοί) B. 2. οἱ — υἱοί. quod a Gronovio monitum. In reliquis ὁ — υἱός. Parvi refert, utro modo legas. SOLAN. Si in poeta quopiam dithyrambico versaremur, aut ex eiusmodi carmine verba forent desumpta, tolerari posset Alcmænicum schema: nunc nihil est expeditius, quam ut eam lectionem amplectamur, quam lex orationis profæ flagitat. HEMST.

ead. l. 11. Καὶ νῦν ἀρτι ἠκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς ἐφ' ἣν πέπομφέ με, ὁψόμενον ὃ, τι πράττει ὁ παῖς) Haec non quilibet intelligat. Est enim fabula, quam tangit, non ex protritīs & pervulgatis. Narrant & Iovem cum ex femore Dionysum peperisset, sublatum iussisse ad Ino-nem Cadmi filiam, Semeles sororem, perferri, & ὡς κόρην, pro puella ibi educari: vid. Apollod. III Biblioth. Itaque dicit Mercurius, se nunc eo missum esse a Iove visum, quid ageret illa puella, nimirum Dionysus. GRAEV.

ead. l. 12. Ἀπὸ Σιδῶνος) Fabulam illam, quam voluit Graevius, si tengerit Noster, nihil est, quod prius credamus, quam illum intelligi noluisse: quæ enim acies quantumvis perspicax per hanc satis planam orationem ad illud arcanum pervadat? Immo vero facile potest probari, nihil Luciano fuisse minus in mente, cum hæc scriberet: apud Apollod. III, p. 171, Iuppiter enixus Bacchum Mercurio tradit, ὃ δὲ κομίζει πρὸς Ἰνὸν καὶ Ἀθάμαντα, καὶ πείθει τρέφειν ὡς κόρην atqui Athamas & Ino procul aberant Sidone, ut ex Pausania atque aliis est manifestum. Vel hæc esse valde corrupta oportet, vel, quod potius credo, Lucianum memoriae vitio, dum his ludicris animum relaxat, parum attentum pro sorore Cadmi filiam posuisse. HEMST.

ibid. Τῆς Κάδμου θυγατρὸς) Ἀδελφῆς forte: id est, τῆς Εὐρώπης τῆς Ἀγένορος. GUYET.

ead. l. 16. Ἀντίοπην) Vide 192 C. & Not. Lyci Thebarum

regis uxor fuit Aefopi filia, vel, ut alii volunt, Nyctei. Hanc Iuppiter in Satyrum conversus gravidam fecit, quae Zethum & Amphionem ex eo compressu peperit. LEED.

ibid. Ἀπηνύρευκα) Erasmus, Benedictus, alii, quod mireris, *se paritulum negare, recusare*, Latine reddiderunt; quae significatio ne unquam apud Graecos in hoc verbo haereat, magnopere vereor. Alibi melius in ipso Luciano res est gesta: notissima virtus verborum ἀπαγορεύειν, ἀπειπεῖν, ἀπειρηκέναι, ἀπαυδᾶν, quando quis labores ac pericula sustinere nequit, eorumque gravitate fatigatus & victus succumbit, animumque despondet. Praeter Lexicographos cumulum exemplorum collegit Petr. Faber Agon. I, c. 8. HEMST.

Pag. 84. l. 1. Ἡ δὲ εὖς ἀνὴρ πεπρωσθαι) Ut servi ob nimiam dominorum asperitatem possint petere, ut vendantur, Antoninus Pius constituit § 1 Inst. L. 2. D. *De his qui sui vel alien. iur. s.* Quod antea quoque Athenis obtinuisse docet Grot. Flor. Sparf. ad d. § 2. VORST. Athenis servo iusta de causa πρᾶσιν αἰτεῖν licebat, & dominos iniquos ut se venderent adigere. SOLAN. Servis apud Athenienses, si nimis immitti dominorum atque intolerabili saevitia premerentur, concessum fuit postulata venditione dominum mutare. Hoc erat πρᾶσιν αἰτεῖν vel αἰτεῖσθαι, teste Poll. VII, 13, qui quando monet, ὃ δὲ Οἱ ΝΥΝ φασὶ τοὺς οἰκίτας πρᾶσιν αἰτεῖν &c. ostendere videtur, formulam loquendi veterem post Antonini Pii rescriptum in communem usum rediisse. Cur autem Plutarch. περὶ Δείσιδ. p. 166 D. scribat, ἔστι καὶ δούλοις νόμος ἐλευθερίαν ἀπογορεύει πρᾶσιν αἰτεῖσθαι, καὶ δεσπότην μεταβάλλειν ἐπιεικέστερον, mihi quidem non satis expeditum, qui parum videam, quid eo pertinere possit consequendae libertatis desperatio; nisi forte δούλους τὴν ἐλευθερίαν ἀπογορόντας ampliore paulo sensu capiamus servos crudelitate dominorum atque iniuriis eo redactos, ut de libertate omnino desperent, atque ob intolerabilem saevitiam vendi cupiant. Inter leges Atticas ex hoc solo loco S. Petitus p. 178 reposuit; praetermisit, studio an temere, I. Meursius in Themide: Plutarchus certe non aliter loquitur, quam de re sui temporis & nota & usitata, parique modo Philo Iud. de Vit. Contempl. p. 892 C. Therapeutae, ut quiete fruantur, non mutant urbes, ὥσπερ οἱ πρᾶσιν αἰτούμενοι παρὰ τῶν κεκτημένων ἀτυχεῖς ἢ κακὸς δούλοι, (Noster appellat κακῶς δουλεύοντας. Eunap. in Aedes. p. 81.) δεσποτῶν ἀπαλλαγὴν οὐκ ἐλευθερίαν ἑαυτοῖς ἐκπορίζοντες ad accuratius examen ista revocare nunc quidem non lubet. Lu-

ciani meminit ad Pollucem Kuhnius, & Th. Marcilius ad § 1 Instit. de his qui sui vel al. i. f. ipsius rei II. Cataub. ad Sueton. Iul. Caes. c. 2, Fabrottus ad Theophil. HEMST.

ead. l. 6. Ὁξύχολοι οἱ ἐρώντες) Sic in Contemp. c. 1. Cetera huius Dialogi pete Catapl. c. 1. BOURD.

ead. l. 14. ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΜΙΟΥ.) Binos, qui sequuntur, dialogos, quos longe hinc in volumen secundum primae edd. dimoverant, recte posteriores in hanc commodam sedem revocarunt: ordo scriptorum Luciani in vetustis Codd. ab edito multum diversus. Si quis nec Bavium odit & Maevium amat, illum legere iubeo descriptam Phaëthontis fabulam apud Nonnum Dionys. lib. XXXVIII. utilius opera Manilio dabitur I, 733. taceo Lucretium V, 298, ubi Lambinus adeatur, & ingenium Ovidii hac in parte plus etiam solito luxurians. Tragici tam diligenter in hoc fuerunt argumento versati, ut ab iis fabulae notitiam esse petendam moneat Schol. Homer. ad Od. P, 208, ubi vide Barnesium. Proclus ad Tim. Plat. p. 33, 34, fabulam, sive, ut ait, historiam Phaëthontis φυσικῶς & φιλοσόφως explanavit. HEMST.

Pag. 86. l. 2. Ἀναβιβασάμενος) Scheffer. de Re Vehic. I, 17, p. 232, posito Luciani loco hunc in modum pergit: *Micyllus ita venit, In currum impositum submonui, quo pacto oporteret insistere viae. Verum ἀναβιβασάμενον non est impositum; nec ad Phaëthontem refertur, sed ad Solem. Quare mallet: tollens vero ipsum in currum &c. Philosophatus pro eo usurpavit ἀναβέμενον.* Non miror censuram iniquam hominis quidem docti, & de re literaria bene meriti, sed qui Graeci praesertim sermonis indolem habebat minime perspectam. Alia quaedam huius dialogi tangit p. 221, 212, 224. Ἐς ἄρμα ἐσβίβασαι Herodot. I, 60. ἀναβιβάσαι τοὺς ταῖδας ἐπὶ ἵππους, cap. 63. Plato Πολ. V, pag. 662. ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὰς ἀπὸ τῶν τέκνα καὶ γυναῖκας, Apollod. III, p. 197. ἀναβιβάζειν ἐπὶ τὸν πτόχον τοὺς ἀπογραφέντας, Andocid. de Myst. p. 6. sed horum exempla sunt obvia. Illud in interpretibus, opinor, iustius reprehendere licet, quod βέβηκέναι dederint *viae insistere*, cum sit, *firmiter* certoque gradu nixum consistere, illum corporis statum componere, qui ab equis animosis & fraena mordentibus non facile turbetur: ἐστὴν κέναι βεβηκώς Aristidi T. III, p. 427 A. Ita non tantum εὐ βεβηκέναι a Graecis, verum & βέβηκέναι per se sumitur, hinc ἐν γόνασι βεβηκώς, genubus innixus: ἀνὴρ βαρὺς vel ἑδραῖος καὶ βεβηκώς, σιμνοπρεπὴς τὴν ἀγγελίαν καὶ βεβηκώς, μόνιμος καὶ βεβηκνυία μάχῃ, συνθεσις ἀξιωματικὴ καὶ αὐ-

στηρὰ καὶ στιβαρὰ καὶ βεβηκυῖα· ἡ κεφαλὴ ἐβεβήκει ἐπ' αὐχένος, eiusque generis apud optimos scriptores multo plura, quorum potestas genuina saepe in versionibus obscurata delitescit. HEMST.

ead. l. 8. Τοσοῦτον) Par. mendose τοσοῦτον. SOLAN.

ead. l. 13. Αὐτὸς εἰχeto τῆς ἀντυγος) Micyllus, iugum curtus: hoc ferre non potuit Benedictus, substituens, *gyrum rotas*. Credo Phaëthontem metu occaecatum, & quid ageret in miserrimo casu nescium, eo manus admovisse, unde vitae periculum erat manifestum. Quid ἀντυξ esset, ignorarunt: exponit Schol. Homer. ad Il. E, 262: — ἐξ ἀντυγος ἦν ἡ τείνων) Ἐξάρas (lege ἐξαψας) τὰς ἡνίας τῆς τοῦ ἄρματος περιφέρειας· λέγει δὲ τοῦ κύκλου τοῦ παραπεπηγύτος ἐν τῷ ἄρματι πρὸς τὸ ἀνατείνειν (nihil haëtenus succurrit melius, quam πρὸς τὸ ἡνία τείνειν, quod ab Homero sumtum) τῷ ἐπιβάτῃ v. 728, ubi poeta magnifice describit coelestem Iunonis currum — δοῖαι δὲ περιδρομοὶ ἀντυγες εἰσὶ, quae scilicet τὸν δίφρον vel sellam curulem superne ambient: Schol. αἱ περιφέρειαι τοῦ ἄρματος αἱ παραπεπηγυῖαι· τὰ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἡμικύκλια, ὅθεν καὶ τὰ ἡνία ἐξαπτονται· αἱ περιφέρειαι τοῦ ἄρματιοῦ δίφρου. Eadem ἐπιδιφριάς, ad quam Rhesi equos Homerus aligavit Il. K, 475. ibi quoque e Scholiis eximendum est leve vitium, Etymologo duce. Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης) Ἐκ τοῦ ἐσχάτου μέρους τοῦ ἄρματιοῦ δίφρου τῆς περιφέρειας, ἡ (scilicet περιφέρεια· prave legitur ὁ, quasi pertineret ad μέρος) καὶ ἀντυξ καὶ ἐπιδιφριάς καλεῖται. Et ergo ἀντυξ orbiculus summae curuli sellae additus eamque cingens; sed proprie tamen eius cacumen aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, gminum ad utrumque latus, cui, si consistere currum oporteret, habenae circumligari possent. Euripid. Hippol. v. 1188, Μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἀντυγος· vid. Scholiast. σχιστὰν ἀντυγα vocat in Rhed. v. 1373. Hinc iam patet, non aliam Phaëthonti fuisse causam, cur ἀντυγα missis habenis apprehenderet, quam ne excuteretur: δεδιώς, inquit Lucianus, μὴ ἐκπέσῃ. Plus una vice vocabulum occurrit apud Nonnum in eiusdem casus enarratione: sed istius quidem hominis auctoritati nihil tributum volo, qui non tantum voces inauditas & ridiculas ipse fingit ac componit, sed veteres etiam perlicenter in aliam longe, quam olim fuerint usurpatae, significandi ditionem migrare iubet. De ἀντυγι perquam ieiune I. Scheffer. R. V. I, c. 7, p. 74. Porro in Luciano, quamquam sententia sit perspicua, orationem onerare mihi videntur οἶμαι

& αὐτός. Multa similia Diodor. Sic. IV, pag. 210 A. & verbis propemodum iisdem: τὸν μὲν Φαέθοντα ἐλαύνοντα τὸ τέβριππον μὴ δύνασθαι κρατεῖν τῶν ἡνίων, τοὺς δ' ἵππους καταφρονήσαντας τοῦ παιδὸς ἐξενεχθῆναι τοῦ συνήθους δρόμου. Eius generis, si hoc ageremus, aut eorum usus aliquis appareret, magna proferri poterat copia. HEMST.

Pag. 87. l. 7. Ἐπὶ τῷ παθεῖ) Dederant interpretes, *prae dolore*: parum accurate. Πάθος est ipsius Phaëthontis fulmine icti praecipitatie casus. Pausan. I, p. 10: καὶ σφίσι (Γαλάταις) διὰ τῆς χώρας ῥεῖ ποταμὸς Ἡριδανός, ἐφ' ᾧ τὰς θυγατέρας τοῦ Ἡλίου ὁδῶσθαι νομίζουσι τὸ περὶ τὸν Φαέθοντα τὸν ἀδελφὸν πάθος. Rem describit Apollon. Rh. IV, 507: Ἐνθα ποτ' αἰθαλόεντι τυπείς πρὸς στέρνα κεραυνῷ Ἡμιδαῆς Φαέθων πέσεν &c. hunc si contuleris, statim apparebit, unde fuerit translatus Varronis Atacini versus, quem Quintilianus servavit I. O. I, c. 5, p. 56: *Cum te flagranti deicellum fulmine Phaethon. Plura* Noſter περὶ τοῦ Ἠλέκ. ubi nonnulla dicemus. HEMST.

ead. l. 19. ΑΠΟΛ. ΚΑΙ ΕΡΜ.) Hic Dial. ex Theocrito, ut & seq. totus fere est in his Dialogis Theocritus. BOURD.

Pag. 88. l. 2. Ὅτι οὗτος μὲν &c.) Pollucem intelligit; sic enim Homerus canit Iliad. Γ, 237: Κέστορά δ' ἱππόδεμον, καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδευκέα. Adde Plut. 863, & Od. Α, 229, & Noſtrum Ἐρωτ. 16. ἑτερημέρους vocat Hom. Odyss. Α, 302. SOLAN.

ead. l. 3. Τὰ ἰχνη τῶν τραυμάτων) *Caestuum cicatrices* Tertullianus dixit de Spectac. c. 23, & propius *caestuum vestigia*, de quibus ad lib. de Pall. notavit Salmaf. p. 306. nam *caestuum vulnera* egregie Plinio restituta H. N. XXI, c. 19, a I. Fr. Gronovio, sunt recentia, quae cicatricem nondum duxerunt: ibi hunc ipsum Luciani locum vir summus, quamquam haud plane commodum, protulit. Sunt autem ἰχνη & vestigia vulnorum aut flagellorum vel aperta & adhuc cruore manantia, ut in Livio II, 23, ostentare tergum: *foedum recentibus vestigiis verberum*; vel iam sanata & cicatricibus obducta; quemadmodum Alexander apud Macedonas gloriatur: οὐδ' ἔπλον τί ἐστίν ἢ ἐκ χειρὸς ἢ τῶν ἀριστεμένων οὐ γὰρ οὐκ ἰχνη ἐν ἐμαυτῷ φέρω. Arrian. Ἀ. Α. VII, pag. 286. Eleganter Augustin. Epist. XLVIII: *Quasi vero si quisquam vir fortis pro patria dimicans multa adversa vulnera exciperet, & peritissimo medico, qui haec ita curare valeret, ut cicatrices nullae apparerent, ipse potius diceret, sic se velle sanari, ut magis essent in corpore suo vestigia vulnorum, tanquam tituli gloriarum. Utrovis modo sumere licet in Poll.*

VIII, 79, ἔχων ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἰχνη τῶν πληγῶν, τὰ σημεῖα τῆς ὕβρεως, τὰ δειγµατα &c. Aeschin. in Ctesiph. p. 84, v. 22, de Demosthene: τὰ τῶν κορυφῶν ἰχνη τῶν τοῦ Μειδίου ἔχειν ἐστὶ φανερά. Saepius etiam de verberum flagellorumque notis, quae mancipiis haerent inustae. Plato in Gorg. p. 357 C. *μαστιγίας αὐ εἰ τις ἦν, καὶ ἰχνη εἶχε τῶν πληγῶν οὐλὰς ἐν τῷ σώματι ἢ ὑπὸ μαστίγων ἢ ἄλλων τραυµάτων*. Petron. c. 126, p. 600, *matronae, quae flagellorum vestigia osculantur*. Venerunt Zeno apud Diogen. L. VII, 23, τῶν γνωρίμων τινὸς παιδάριον μεμολωπισµενον θεασάµενος, πρὸς αὐτὸν, Ὀρῶ, ἔφη, σου τοῦ θυμοῦ τὰ ἰχνη· sic ἰχνη τινὰ καὶ μώλωπες, iunguntur ab Arriano Epict. II, 18, pag. 224. Noster quoque in Catapl. § 24, *ἰχνη καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυµάτων στίγματα* praecefferunt. Haec tamen non impediunt, quo minus iuxta cum eruditissimis viris Cuiacio & Schuldingio Ulpianum in Fragm. Tit. I, § 11, corruptum existimem, loquendique modum, *quibus vestigia scripta fuerunt*, tolerari non posse. Castoris & Pollucis similitudinem formae celebrarunt veteres: ideo Devonijs etiam de Bell. Troi. II, 177, *noverat alter Cum Pol- luce error* — In tabulis tales & statuis fingebantur. Aelianus apud Suid. in Διόσκουροι νεανῖαι μεγάλοι, γυμνοὶ τὰς παρειὰς ἑκάτεροι, ὅμοιοι τὸ εἶδος· ubi γυμνοὶ τὰς παρειὰς, quibus nulla genas lanugo vestit. HEMST.

ead. l. 5. Ὑπὸ τοῦ Βεβρ. Ἀνύκου) Quidam Castorem a Lynceo occitum tradidere. V. Theocr. Idyll. XXVII, vel XXII. Cogn. 23. Val. Flacc. Argon. IV, *Siratam Bebryciis Amycum suspexit arenis*. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸ οὐ τὸ ἡμίτ.) De pileo intellige. SOLAN. Cum singulare in enumerandis Dioscurorum insignibus ac ministeriis curam Lucianus adhibuerit, alienum non videbitur, si nos eius exemplo invitati, quaedam paulo saltem reconditiora promamus: nam Meursianae diligentiae sectatori iusti voluminis materia suppetere. Pileos intelligi τοῦ οὐ τὸ ἡμίτομον, quod primo loco ponit Lucianus, quibus Castores utebantur, in aperto est positum, indeque Catullum appellasse *pileatos fratres*: figura sane pileorum dissectum per medium ovi putamen referebat. Hinc remedium est Apuleio petendum Metam. X, p. 254, *Castor & Pollux, quorum capita cassides obatae stellarum apicibus insignes contegebant*: tu si scripseris *ovatisse*, quemadmodum *ovata species* Plinio H. N. XV, 21, & XXXV, 1, *ut ovatus esset Numidicus*, suam manum agnosceret Afer, & lubens suis auctoribus donabit membranarum *orbatae*; vetu-

starum edd. *aeratae*; Brantii, *iubatae*: ingerebat C. Fl. ipsam veritatem, quam tamen unius solum literae solemni mutatione obsecratam, Elmanhorstius, nescio quo pacto ad *obbam* delatus, expedire non potuit: atque haec tam plana videtur emendatio, ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem. * Castores autem Spartani iure pileos insigne patrium gestabant: ovi similitudinem quid credibilis est, quam ab eorum fabulosis natalibus, quos Homerus quidem ignorat, certe nusquam commemorat, fuisse derivatam? vide Tzetz. ad Lycophr. v. 506, Ὦν ὀστράκου στρόβιλος ἐν τετμημένῳ κόρσῳ σκεπᾶσει — qui locus vetat, ne cum Pottero in versu 89 Κελυράνῳ στρόβιλου (ita legendum puto) ὀστρακομένην, interpretando de cochlea cogitemus: ὀστρακα poëtis, ut Grammatici veteres docent, vel ova, vel ovorum testae: Hesych. Ὀστράκων Ἀπῆνα, σπύθον, ἀρτί γυμνὸν ὀστράκων ἀρτί τοῦ ὠῶν, τινὲς δὲ κελύφων eo modo constituendus est hic Aeschyli, quod ex Photii Lexico didicimus, locus, neque aliter existimasse Salmasium pateret, si genuinam summi viri manu operi suscepto longe impar Schrevelius fuisset assecutus. Haec etiam causa, cur ova per se Dioscuros, ut notum, indicarent. Tertull. de Spect. c. 8. in Hippodromo Constantinopolitano locus τοῖς τοῦ Διὸς ἀνακείμενος κούροις, εἶθα καὶ τὸν οἱ καμπτήρες (καμπτοὶ ediderat Douza) δηλοῦσι τὰ τῶν ἐφόρων γνωρίσματα διὰ τῶν ἐπικειμένων ὠῶν τοῖς χαλκοῖς ὀβελίσκοις, teste Codino in Orig. Const. p. 6 B. Immo, ne miraculi fides apud posteros ullam in partem laboraret, in Leucippidum templo Sparta ovum erat a lacunari suspensum, taeniis, quippe res sacerrima, velatum: εἶναι δὲ φασιν ὦν ἐκεῖνο, δὲ τεκεῖν Λήδαν ἔχει λόγος: nimirum ad aetatem usque Pausaniae perduraverat vivacissimus ille cortex, III, p. 247. Verumtamen eam ab ovo sumtam rationem invertit prorsus II. Vossius ad Catull. pag. 91, fabellam natalium exinde videri confictam statuens, quod toti ex ovo dissecto, id est, ex pileolis, quae gestant, prodire videantur. Sane subtilissimum eum fuisse fabellarum confarcinatorem oportet, qui ab initio tam tenui processerit ad commentum originis mirificae penitus singulare. Iam quod ibidem affirmat, apud Spartanos pileum non libertatis tantum, uti apud Romanos & Macedonas, sed & nobilitatis fuisse indicium, id quidem leve, at minus tamen accuratum: fefellerunt virum magnum Excerpta

* Vidit hunc errorem scripturae, sustulitque Cl. Salmas. Plin. Exerc. p. 392 E.

Sorani de Vit. Hippocrat. qui pileatum in multis simulacris Hippocratem ideo conspici testatur, quia pileus sit παράσημον εὐγενείας, non secus quam in Ulysse: atqui Spartanorum haec εὐγένεια omnium erat communis atque eadem, non familiae cuiusdam aut gentis propria: pileo distinguebantur ab Hilotibus, quos κύνην gestare voluerant: similiter Schol. Aristot. ad Rhet. I iungit ἐλευθερίαν καὶ εὐγένειαν ἐν Λακεδαιμονίῳ τὸ κομᾶν, inquit, σημεῖον ἐλευθερίας καὶ εὐγενείας. Pileis Castorum ovatis impositus ἀστὴρ ὑπεράνω talem ornatum pulchre nummi praeterunt, quos ex ditissima soceri mei Iac. Wildii nominis theca iam olim depromptos iterari iussit ad Sext. Empir. p. 558 I. Alb. Fabricius. Si causam quaeras, ipsa rationum, quae reddi possint, copia rem primo aspectu liquidam offulcant. Stellulas, quae in gravissimo tempestatis furore transra navium & antennas persultant, prosperi cursus salutare praenuntias, Castorumque numini sacratas, Διοσκούρους appellantur: Hesych. Δίοσκουροι, ἀστέρες οἱ τοῖς ναυτιλλομένοις φαινόμενοι feruntur quoque in Lylandri navi conspiciendae, cum ad pugnam illam memorabilem, vel potius victoriam, qua res Atheniensium attritae conciderunt, prodiret: Plutarch. T. I, pag. 439: ἦσαν δὲ τινες, οἱ τοὺς Διοσκούρους ἐπὶ Λυσάνδρου γεῶς ἐκατέρωθεν, ὅτε τοῦ λιμένος ἐξεπλῆι πρῶτον ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἀστὲρ τοῖς οἴαζιν ἐπιλάμψαι λέγοντες: quod adeo non sprebit, virtutis suae adversum censuit Lylander, ut in rei bene gestae memoriam Delphis dedicaret χρυσοῦς ἀστέρας τῶν Διοσκούρων, qui omine sinistro paulo ante Leuctricam cladem diffugerunt, eodem teste Plutarcho T. I, p. 443, T. II, p. 397 F. Hinc fratres *Helena* lucida sidera; *geminae Leda* sidera; *Laqueidamoni* ἀστέρες Callimacho Λ. Π. v. 25; & quod inusitatus, *stella* pro Tyn-
 daridis apud Ovid. in Ib. v. 514, modo locus iste vitio careat. Neutiquam abhorret, ut praecipui muneris insigne capitibus impositum ostentarent. Nec tamen non stella videri potest signum ἀποθέσεως honorumque divinorum, quos, si Apollodoro constat fides apud Clem. Strom. I, pag. 322 B. adepti sunt anno tertio & quinquagesimo, postquam in Deorum ordinem adscriptus fuit Hercules. Referat aliquis, nec minore iuris specie, ad originem a Iove ductam, quem sunt, qui tradiderint assumpta stellae forma Ledam vitasse: obvia raro fabulam discimus ab auctore Homil. Clem. V, § 13. Iuppiter ἀστὴρ γενόμενος Κάστορα καὶ Πολυδεύκην ἐξέστην ne vero testem in tanto miraculo solitarium graveris, Tzetzen

adiungam, five magis Scholiaften Lycophronis antiquum ad v. 88, 511: ἐκ τῆς Λήδας ἐγεννήθησαν Κάστωρ μόνος καὶ Πολυδεύκης, ἐν ἀστέρος μορφῇ μιγέντος αὐτῇ Διός. quid iam propius, quam ut parentem stella designet? Verum alio ducunt, & arcanum nobis abstrusius recludunt ipsi veteres: dignus est, quem audiamus, Sext. Empir. IX, § 37. ut Hercules, inquit, Thebanus in priorum Herculum, sic Tyndaridae sese in priscorum nomen & titulos Dioscurorum inseruerunt: καὶ τοὺς Τυνδαρίδας δὲ φασὶ τὴν τῶν Διοσκούρων δόξαν ὑπελθεῖν πάλιν νομιζομένων εἶναι θεῶν hic, quae saepe sibi vicissim nocent, vocolae sunt commutatae; legendum enim πάλαι. Deinde vetusti sapientes supernum huius universi infernumque hemisphaerium dixere Διοσκούρους: idque adeo poëtam, in cuius adyto sapientiae, quidquid ipsi fuerint commenti, nullo negotio reperiunt, subindicasse, cum eos ἑτερημέρους vocat Od. Λ, 302. cum his ferme conspirat Philo Iud. de Decal. p. 752 B. καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων ἐκάστου τὰς ἐπωνυμίας μυθογράφοι παρέδωκαν (perperam ediderunt μυθογράφοις sic autem vocat poëtas, praesertim Orphicos) οἱ πρὸς ἀπάτην ἀκῆς εὐ τετεχνασμένα πλάσματα συνυφαινοντες ἔδοξαν περὶ τὴν τῶν ὀνομάτων θέσιν κεκομψεύσθαι, τόντε οὐρανὸν εἰς ἡμισφαίριον τῷ λόγῳ διχῇ διανειμαίνοντες, τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς, τὸ δ' ὑπὸ γῆς Διοσκούρους ἐκάλεσαν, τὸ περὶ τῆς ἑτερημερίας αὐτῶν προσηγορευόμενοι διήγημα: eum in modum ex C. Ms. postrema cum D. Hoeschelio sunt legenda ad Phrynich. p. 111; neque alio spectat Euripidis Scholiaftae locus ad Orest. v. 465, ubi postquam exposuerat, quomodo Pollucis precibus inductus Iuppiter Castori quoque tribuerit immortalitatem, eosque παρ' ἡμέραν ζῆν ἀμφοτέρους, addit, οὓς καὶ ἀλληγοροῦσιν εἰς ἡμέραν καὶ νύκτα. Verum est, priscos seu Theologos, five philosophos, iustorum coeli motuum, quod eorum pace dixerim, haud quaquam peritos, in hemisphaeria divisisse mundum bina, quae alii fixa & stabilia, Iovis Plutonisque regno discreta, in quibus orbes suos sidera conficiant, alii rotatione volubili circumacta crediderunt: utrovis pacto nihil admodum obstat, dummodo per utrumque axis verticem dissecta ponas, quo minus Dioscurorum, quos sapientes illi vocarunt, ἑτερημερίαν alternasque vices animo informes. Iulianus tamen Orat. IV, pag. 147, cuius locus Eustathium non fugit ad Homer. p. 410, 1686, nihil hanc rationem eo valere contendit, opinionemque illam exagitat tanquam inanem atque ex Theologis perversè intellectis haustam: in eius ex-

plicanda mente, quam intricatiorem & maculis aliquot pravae lectionis insuper obscuratam Petavius certe non percepit, operam haud abutemur: nunc satis est ad rem nostram, si hoc quoque teste Empirici fides affirmetur. Ab Orphicorum autem haec emanasse scriptis eo minus est dubitandum, quod illi mundi figuram esse statuerunt ovatam, ὠοειδῆ, ut praeter alios Achill. Tarius docet in Isag. pag. 127 B. 130 C. quomodo hemisphaerium ingentis illius ovi erit ἡμίτομον nam primigenium istud ovum, rerum omnium originem, quod eadem sacerrimorum hominum secta venditavit, quamvis huc pertineat, prudens omitto: illud porius observandum videtur, Alexidis venustissimi iocum in Athen. lib. II, p. 60 A. B. minus patere, nisi eorum, quae modo tradidimus, adiuvento aditus aperiatur. Sextus porro, ut eo redeamus, πῖλους, αἱ, τ' ἐπιτιβιάσιν αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τούτοις ἀστέρας, αἰνισσόμενοι τὴν ἡμισφαίριον κατασκευήν. Ergo Ladae filiorum in pileis cur stellae micuerint, frustra quaerimus, si haec iam olim insignia Dioscurorum veterum sibi vel ipsi vindicarent, vel liberali poetarum dono acceperint. Et sane alios ante Tyndaridas exstitisse Dioscuros, ex Cicerone manifestum est de N. D. III, § 53, quem locum dubito an hunc in modum distinguere oporteat & legi: *Primi tres, qui appellantur Anaces Athenis, ex Iove Rege antiquissimo & Proserpina nati, Tritopates (vel Tritopatores) Zagreus, Eubuleus, Dionysus. Tritopateus*, quod vulgatur, unius fuisse nomen, induci non possum, ut credam: de Tritopatoribus autem, quos restituendos esse auguror, quique Athenis eximia religione culti, quam diversae fuerint sententiae, demonstrat insignis Suidae locus in Τριτοπάτορες familia plane, sed paulo brevius, in Etymologo: emendationi vero stabiliendae quae faciunt plura, nunc praetereo. Eosdem fuisse Tritopatoras, qui θεοὶ μεγάλοι, Samothracae, Corybantes, Cabiri, ut liquido affirmare non sustineo, ita suspicari licet: ἀνάκων vel ἀνάκτων commune nomen: refert Pausan. X, p. 896, Amphissenenses ἄγειν τελετὴν Ἀνάκτων καλουμένων παιδῶν quinam hi sint, parum ait constare, dum nonnulli Dioscuros, alii Curetas, alii, qui supra ceteros sapere sibi videantur, Cabiros putant: horum orgia qui celebrant sacerdotes, eximie nominari Ἀνακτοτελέστας, ostendit Clem. Protr. pag. 12 C. Ea res utcunque definiatur, hoc tamen est satis exploratum, θεοὺς μεγάλους Samothracum, sive Cabiros, iam diu ante quam Tyndaridae nascerentur, & dictos fuisse Διοσκούρους, & existimatos. Notus in pu-

blicum Philonis Byblij, quem Eusebius servavit, locus Praep. Evang. p. 36 A. 37 D. 39 C. ibi nascuntur ἐκ τοῦ Σύδουχ (Σάδουχον vel Σάδοκον appellat Damascius apud Phot. pag. 573. Σανδόκον Apollodor. III, p. 239.) Διόσκουροι, ἢ Κάβειροι, ἢ Κορίβαντες, ἢ Σαμοθράκες eisdem in honore fuisse non vulgari apud Atticae regionis incolas, multis indicis deprehendi potest; nam Κεφαλήσιν, ut docet Pausan. I, p. 77, οἱ Διόσκουροι νομίζονται μάλιστα· μεγάλους γὰρ σφᾶς οἱ ταύτη θεοὺς ἐνυμάζουσι iam vero per pagos quae colebantur numina, fuisse vetustissima nobis compertum est. Idem illud antiquitatis Graecae penu Methapum testatur Atheniensem καὶ Θηβαίους τῶν Καβείρων τὴν τελετὴν καταστήσασθαι V, pag. 281. Apud Gruter. p. 319 Insc. 2 Gaii mentio reperitur Acharnensis ἱερέως γενομένου θεῶν μεγάλων Διοσκόρων Καβείρων. Unde autem hic cultus Cabirorum ad Atticos pervenerit, facile potest investigari, si vera sunt, ut equidem arbitror, quae scribit Herodot. II, § 1, Πελαγος, Ἀθηναίοισι συνοίκους γενομένους ἐν τῇ χώρῃ, initia Deorum Samothracum instituisse primos: fieri sane vix potuit, quin Atheniensibus, cum quibus tanto tempore vixerunt, eadem impertiverint sacra, quae postea nescio quis error traduxit ad Tyndaridas; eorum profecto in Hymnis Orphicis, qui vetustioris Theologiae disciplinam continent, ratio habetur nulla: nam quod in Εὐχῇ v. 21 legitur, καὶ μεγάλους σωτήρας ὁμοῦ, Διὸς ἄφθιτα τέκνα, falluntur, qui ad Castoras trahunt: quales σωτήρες intelligendi sunt, declarat Hymnus in Curetas XXXVII, ubi — κόσμου σωτήρες ἀγαυοὶ, Οἳ τε Σαμοθράκην ἱερὴν χθόνα ναιετάοντες Κινδύνους θνητῶν ἀπερύκετε ποντοπλανήτων illaque inprimis observanda. Κουρήτες, Κορίβαντες ἀνάκτορες, εὐδύνατοι τε, Ἐν Σαμοθράκῃ ἀνακτες, ὁμοῦ Ζηνὸς κόροι αὐτοί. Προῖαι ἀέεροι, Λυχοτρόφοι, ἀερωιδεῖς, Οἳ τε καὶ οὐράνιοι Δίδυμοι κληζέσθ' ἐν Ὀλύμπῳ. Verum ne Samothraciae quidem, quam optimo titulo videbantur tenere, possessionem Cabiris integram Tyndaridae reliquerunt; opinione saltem vulgi, quam velut compertam secutus est Ovid. I Trist. X, 45: Vos quoque, Tyndaridae, quos haec colit insula, fratres, Mite, precor, duplici numen adeste viae: forte etiam Plutarch. in Aemil. p. 267 F. Perseus Macedoniae rex victus διέπλευσεν εἰς Σαμοθράκην, καὶ διαφεύγων ἐπὶ τοὺς Διοσκούρους ἰκέτευεν quamquam in hac historia sub initium lib. XLV Livius nullum Samothracum Deorum nomen, siue rem incertam tutius in medio relinqui censens, siue religione deterritus, commemoret; nisi quis in

eam suspicionem veniat, Dioscuros c. 6 librariorum opera in Deos abiisse: *fortunam Dioscurosque, quorum in templo erant, nulla ope supplicem iuvantes, accusans.* Attamen istam vulgi persuasionem merito repudiat Varro de L. L. IV, p. 17: *Nam neque, quas Ambracia (nondum cur scriptura verus mutari debeat, rationem invenio *) ante portas statuit duas virileis species athenas, Dei magni; neque, ut vulgus putat, hi Samothraces Dii, qui Castor & Pollux.* Non solos autem Cabiros, sed Castores etiam Magnos Deos inscriptiones praebent, & saepius usu venit, ut vix, utri sint intelligendi, discernere queas; quemadmodum apud Clitorios quod fanum esse memoratur *Διοσκουρων, καλουμένων δὲ θεῶν μεγάλων*, a Pausan. VIII, p. 639. Sed Cabiris ne in coelo quidem per Tyndaridas effelicuit quietis, nihilque propius est factum, quam ut de signo Geminorum coloni veteres proturbati plane deiicerentur: adfuerunt iniustae causae auctores sane graves, Eratosth. Catast. c. X, quem Hyginus paene interpretatur Poët. Astron. II, c. 22, & Caesar Germanicus: ut Tertullianum, Isidorum & alios momenti minoris praeteream. Qui pro Diis Samothracibus propugnent, illi longe quidem pauciores, at, si pondus testium non numerum aestimes, minime spernendi, Onomacritus, si ve quis alius Orphicorum Hymnorum scriptor placeat, & Nigidius, Astronomiae veteris consultissimus, apud Schol. German. quibus Ampelium adiungo lib. Mem. c. III, sed ut in transitu vix digno beneficium tamen demtae maculae conferam: *Gemini, qui Samothraces nominantur esse*, (haec eius aetati in barbariem vergenti condonanda est Latinitas) *quorum argumentum nefas est pronuntiare praeter eos (alius praeter eos; nisi malis praeter eis, hoc est, praeterquam iis, quomodo non raro solent Latini recentiores) qui initius praesto sunt:* iuvat nos Schol. Germanici, ex quo fere descriptum illud Ampelii caput corrigi pluribus in locis potest. Nos hac vice cum Tyndaridis actione legitima non experiemur, pro tempore contenti, si fatis fuerit probatum, nullam in se temeritatis culpam suscepisse Sextum Emp. qui dicere non veritus sit raptos ab iis honores alienos. Nunc ad insignia Luciano commemorata revertimur. Spicula praeferunt itidem nummi & monumenta lapidum: de equis albis notatum est a I. Davisio, viro doctissimo, ad Cicer. de N. D. II, 2, p. 105, huius etiam loci non

* Mutanda est, si Servium ducem sequimur ad Aen. III, 12, qui Varronem testem citat, ex quo praeterea legendum foret *ante portum statuit*. Vide G. Cuperi Obs. IV, 9, p. 103.

oblito. Equos iis a Mercurio distributos Stesichorum docere prodit Tertull. de Spect. c. 9. plenius ex eodem vate, & nominibus quatuor equorum additis, Etymol. & Suidas in Κύλλαιος, qui sibi collati mutuam operam praestant: in illo pro Ἡραν δ' Ἐξάλιβον, quo nomine nullum equum noverit antiquitas tota, repone δὲ Ξάνθον, sponse Philargyrio, qui pro Grammatico satis arroganter scribit ad Georg. III, 89, *poetas Graeculos fabulari*, Xanthum & Cyllarum equos Neptunum Iunoni dedisse, illam Castori & Polluci. Verba Polyaei, quia vitio carere non videntur, producam: is Aristomenem cum facinoris socio, ut Lacedaemonios mentita specie falleret, fuisse Castorum habitus refert II, c. 31, § 4, λευκῶν ἵππων ἐπέβησαν ἄμφω, καὶ ταῖς κεφαλαῖς περιεθηκάτην χρυσοῦς ἀστέρας· perspicuum est, deficere vocabulum aliud, cui convenire proxime debeat περιτιθέναι· nam κεφαλαῖς περιτιθέναι ἀστέρας, quamvis ξίφος περιεζῶσθαι me non fugiat, plane durum est: iam si πῖλους interiuugas, ταῖς κεφαλαῖς πῖλους περιεθηκάτην καὶ χρ. ἀ. reserit in vado; sicut Homer. II. M, 320 — ἔδουσί τε πῖονα μῆλα οἶνον τ' ἔζαιτον — de quo genere plura docet Eustath. p. 907. confirmat similis Pausaniae locus, ubi, quod hic Aristomeni eiusque amico, Messeniis Gonippo & Panormo tribuitur lib. IV, p. 344. Philo Iud. L. ad C. p. 1003, πῖλους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐλάμβανε, ὁπότε ἀσκοῖτο εἰς Διοσκούρους neque solet aliter Polyaeus, πῖλον κεφαλῇ περιδέμενος VI, c. 12. Porro salutaris eorum, quam navigantibus praestiterunt, cura, ut est quidem illa, praesertim apud poetas, cognitissima, sic tamen, unde ad eos quamve ob causam defluerit, parum constat. Initio sciendum est, eandem obiisse Deos Samothracas provinciam: praeter Hymnum Orpheum, cuius supra meminimus, Apollonium Rh. I, 918, eiusque Schol. plena testatur tot tabulis votivis Samothracia, quas Diagoras ille Melius, homo sapiens, irridebat, aspernatus tam futile divinae providentiae documentum. Quid ergo? an denuo Castoras imminuti Caborum iuris reos tenemus? Hac quidem in parte succurrit aliquantum Diodor. Sic. IV, p. 172 A. & tanti criminis invidiam deprecatur: operae pretium est rem memoratu dignam cognoscere. Cum orta tempestate Argonatae summo versarentur in discrimine, Orpheus dicitur solus initiatus ποιήσασθαι τοῖς Σαμοθραξὶ τὰς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας εὐχάς· εὐθὺς δὲ τοῦ πνεύματος ἐνδόντος, καὶ δυοῖν ἀστέρων ἐπὶ τὰς τῶν Διοσκούρων κεφαλὰς ἐπιπρόντων, omnes stupore defixos divinitus existimasse praesentissimum periculum esse de-

pulsum: διὸ καὶ τοῖς ἐπιγινομένοις παραδοσίμου γενομένης τῆς περιπετείας ἀπὸ τοὺς χειμαζομένους τῶν πλεόντων εὐχὰς μὲν τίθεσθαι τοῖς Σαμοθραξί, τὴν δὲ τῶν ἀστέρων παρουσίαν ἀπαπέμπειν εἰς τὴν τῶν Διοσκούρων ἐπιφάνειαν id quidem a posteris non adeo fuit observatum, quin plerique oblitterata velut Samothracum Deorum memoria, ad Dioscuros preces ac vota solos allegarent. Narrationem vero, quam sine dubio Diodorus ex vetusto quodam expeditionis Argonauticae scriptore hausit, amplectitur etiam Valer. Flacc. l. 1, 570. is enim, quandoquidem prior Varro Atacinus Apollonium paene de verbo ad verbum verterat, ut non ex Quintiliano tantum, *alieni operis interpretem* eum appellante, sed pluribus etiam indiciis, iisque certissimis, exploratum habemus, alios sibi, quorum imitatio celebri argumento novitatis gratiam conciliare poterat, auctores delegit. Strabo discrepat l. 1, p. 83, ideoque τοὺς Διοσκούρους ἐπιμελητὰς τῆς θαλάσσης λεχθῆναι, καὶ σωτῆρας τῶν πλεόντων, statuit, quod primi longas navigationes instituissent: addit insuper Ampelius, *eos principes mare tutum a praedonibus praestitisse*: nimirum uterque fecutus est illorum auctoritatem, qui, cum merito post fabulas latere rerum veteri memoria gestarum ordinem putarent, non una rate Argonautas, sed classe instructissima maria prius inaccessibleia perlustrasse arbitrabantur: ab his pelagi tentandi rudimentis ausos fuisse Graecos nobilem illam in Troiam expeditionem suscipere. Hygini fides si potior est, Neptuno debent Dioscuri honestissimae curae beneficium: nam *equos, quibus utuntur, donavit, & dedit potestatem naufragis saluti esse*: quod sane non potest non verisimillimum videri; quis enim credat invito vel inconsulto Neptuno tantum in mare ac tempestates cuiquam potuisse iuris concedi? Paulo tamen aliter Serv. ad Georg. l. 1, 12: *Castor & Pollux, quia eorum velocissimae stellae sunt, equos in iuveta habere dicuntur*. Verum Isocrates, ut quaesitissimam Helenam suam encomiis excoleret, forori Tyndaridas acceptum referre voluit, non solum quod Deorum in numerum sint adscripti, sed huius etiam administrandae provinciae decus p. 218 B. Helena iam divinos honores adepta *πρῶτον μὲν τοὺς ἀδελφοὺς ἤδη κατεχομένους ὑπὸ τῆς πεπραμένης εἰς θεοὺς ἀνήγαγε βουλαμένη δὲ πίστιν ποιεῖν τὴν μεταβολὴν, οὕτως αὐτοῖς τὰς τιμὰς ἐναργεῖς ἔδωκεν, ὥστ' ὁρῶμένους ὑπὸ τῶν ἐν τῇ θαλάττῃ κινδυνεύοντων σώζειν, οἵτινες ἂν εὐσεβῶς αὐτοὺς ἐπικαλέσωνται*. Haec ille; poetis tamen, quorum fingendi licentiam ferme superavit, iratis, Euripide certe, in cuius Hel. v.

1680, Castores, quam ipsi a Iove iam fuerant consecuti, sorori promittunt immortalitatem: neque secus in Orest. v. 1637 & 1690 Helenam in coelum subvehit Apollo Κάστορι τε Πολυδευκί τ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς Σύνθαλον ἐσομένην ναυτίλοις σωτήριον, &, Σὺν Τυνδαρίδαις τοῖς Διὸς υἱοῖς Ναύταις μεδέουσαν θαλάσσης. A reliquis Euripidem dissidere, notat Scholiaſtes: "Ὅτι ἡ Ἑλένη τοῖς χειμαζομένοις κατὰ θάλατταν ἐπήκοος ἐστὶ κατὰ Εὐριπίδην σεσημειώται· ὁ μὲντοι Σωσίβιος ἔμπαλιν οἶεται οὐκ εὐμένως αὐτὴν ἐπιφαίνεσθαι. Equidem haud sane commemini, an quisquam praeterea Helenam in hac cura fratribus associarit: quin contra dirum eius fidus, quando solitarium apparet, navigantibus esse perniciosissimum scribit Solin. c. 1, nec nisi menstruo cruore solo averri posse: prius a Plinio confirmatur H. N. II, 37, alterum non dixerim an ab ullo alio. Stat. Theb. VII, 791: *Non aliter caeco nocturni turbine Cori Scit peritura ratis, cum iam damnata sororis Igne Therapnaei fugerunt carbasia fratres. merentur adscribi, quae Lutatius observat: Quia nautae, cum stellam Helenae viderint (quae Urania dicitur*, cuius tanta est vis incendii, ut malum cavet, & nubes ima pertundat, ut etiamsi aes sit, hoc calore solvatur) ergo si haec stella navi infederit, sciunt se nautae sine dubio perituros: contra Castorum sidera sunt navigantibus salutaria. Ad eum Papinii locum Barthio Euripidis emendandi conatus male successit. Ergo minime dubitandum, quin navis in mari deprensa Dioscurorum tutius, quam Helenae, praesidio committatur: credere fas est oculato testi, & philosopho quidem Maximo Tyrio ad finem Dial. XXVII: εἶδον δὲ καὶ Διοσκούρους ἐπὶ νεῶς, ἀστέρας λαμπροὺς, ἰθὺνοντας τὴν ναῦν χειμαζομένην. Tragicus autem, fabulae in quamcunque formam vertendae libertatem sibi vindicans, ut scenae serviret, Helenae munus tribuere non fuit veritus, cuius alibi ne verbo quidem usquam fecerat mentionem; cum de solis tamen Tyndaridis saepissime testetur: vide Electr. v. 1241. egregie Chorus v. 992: — βροτῶν ἐν ἁλὶ βοήθους Τιμᾶς σωτῆρας ἔχοντες, exquisita loquendi formula, quae aliud quiddam indicat, quam vulgatum illud τιμᾶς ἰσοθέους ἔχειν ut enim Sacas Xenophonteus K. Π. I, p. 6, τιμὴν ἔχει προσάγειν τοὺς θεομένους Ἀστυάγους, sic & Dii τιμᾶς ἔχειν dicuntur, munus aliquod obire ad hominum utilitates*

* Praeter Lutatium meminit Olympidorus historicus in Photii Bibl. p. 112, v. 14, & philosophus ad Aristot. Meteorol. I, f. 4 b. Τούτους δὲ τοὺς τυφῶνας καὶ εἰσφύας καλοῦσι διὰ τὸ καὶ ὕδωρ πολλαχὲς ἀνασπᾶσαι· καλοῦσι δὲ αὐτὴν καὶ οὐρανίαν ἰδιωτικῶς ὀνόματι.

comparatum, quo diligenter administrato cultum eorum demereantur: non aliter in Isocrate, τιμὰς ἀναργεῖς δίδοναι, Aristotele Polit. VII, c. 16, θεῶν ἀποθεράπεια τῶν εἰληχόντων τὴν περὶ τῆς γαστέρας τιμὴν multum ab hac elegantia capienda interpretes abfuerunt. Quam itaque noster irrifor vocat ἀγαθὴν καὶ σωτήριον τέχνην, illae sunt Scenico philosopho τιμαὶ σωτῆρες βροτῶν σωτῆρες autem τιμαὶ similiter, atque χθόνα σωτῆρα κακῶν in Med. v. 360, νυμφαὶ σωτῆρες Sophocl. Phil. v. 1467, λωβητῆρες Ἑριννύες Antig. v. 1086. ubi vide Schol. Ceres μαστῆρ Carcin. apud Diodor. Sic. V, p. 201 A. in Alexandri Aetoli versu apud Macrobian. Saturn. V, c. 22, Ὀπίω βλητῆρα οἰστῶν malim prae eo, quod Salmasius dedit βλήτειραν οἰστῶν, etsi mollius hoc ad aures accidat: addenda est praeclara Ios. Scaligeri observatio ad Manil. V, 632, cuius vestigia pressit dicam an suppressit Salmas. ad Ov. Simm. p. 246. A procuratore navigantium tam utili σωτῆρες eximie disti sunt Castores, ut iam pridem est observatum: Sext. Empir. IX, § 86, τοὺς Διοσκούρους ἀγαθοὺς τινὰς εἶναι δαίμονας, σωτῆρας εὐσέλμων ἡνῶν ubi, qui quidem obtuso non sit sensu, & parum exercitato, vetusti poetae verba facile quis odorabitur. Neque hic solum, sed saepius alibi, quando de Dioscuris sit sermo, loca vatum antiquorum adhiberi deprehendes, quae, quantumcunque eos, qui supersunt, excusseris, frustra quae- ras: velutin Plutarch. T. II, p. 1103 C. μήτε τοὺς Διοσκούρους αὐτοὺς ἀφίξασθαι ἐπερχόμενόν τε μαλάζοντας βίαιον πόντον, ὠκείας τε ἀνέμων ῥιπὰς in Aristide T. I, p. 83, ubi Asclepiadas celebrat, quorum de genere humano merita consent non minora, quam Castorum, Διοσκούροις ἰσομόρους, οἱ πολλὰς μὲν ἤδη τρικυμίας κατεπαύσατο, πολλοὺς δὲ καὶ στυλπνοὺς λαμπτήρας ἐν τε νήσοις καὶ κατ' ἡπείρου ἀνήλατε utrobique vestigia se produnt orationis ligatae, & supra sermonem pedestrem surgentis. Quin etiam Grammatici, homines in nugis acuti, Graecum Pollucis nomen eo trahunt: id enim continere πολὺ δούκος, multam dulcedinem suavitatemque beneficiorum, quae ab iis & viventibus & dein coelestium ordini adscriptis ad mortales permanarint: ista memorantem Apollonii Scholiaften ad I, 1037, Etymologus excerpit in Ἀδευχῆς. Verum ne quis ita existimet, nullo delectu quibusvis hominibus, modo implorarentur, adiutores praesto fuisse Castoras: immo probis, ut par erat, iustisque solis operam navabant: Schol. Pindar. ad N. I, 103, δοκοῦσι γὰρ ἐπιφαινόμενοι κατὰ τὸ πῦλα γος σώζειν τοὺς δίκαιους quod si cui levior hu-

ius Grammatici videatur auctoritas, audiat ipsos Dioscuros, Euripide interprete, in Electr. v. 1350: *Δὲ δ' αἰθερίας στείχοντε πλακὸς τοῖς μὲν μυσσαροῖς εὐκ' ἐπαρήγομεν· οἷσιν δ' ὄσιον καὶ τὸ δίκαιον Φίλον ἐν βίῳ τῷ, τούτους χαλεπῶν ἔκλυόντες μέχθων σώζομεν.* Neque porro nimium erant faciles, nec virium suarum in quotidianis periculis inconsulto prodigi; sed ad incitas plane redactos oportebat, & merſa pæne navi fundum petentes, qui salutare eorum opem essent experturi: quapropter vocat eos *Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἢ δὴ ἔντων* Theocrit. Eid. XXII, 6, & 17, *Ἄλλ' ἐμπης ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθοῦ ἔλκετε νᾶας· αὐτοῖσι ναῦταισιν ὀιομένοις θανεῖσθαι* quod omnino videtur Horatius imitari voluisse IV Od. VIII, 31: *Clarum Tyndaridae fidus ab infimis Quassas eripiunt aequoribus rates.* Propius etiam ipsum sacrificii genus, quod in mare porrici moris erat ad auxilium eorum implorandum, descripsit Homeridarum aliquis Hymn. XXXII. Hinc ducta figura historiae veritatem Libanius obumbravit in Paneg. Iul. p. 176 B. *ὅτε δὲ τῆς θαλάσσης ἀναταραχθεῖσης ἐκ πνευματων συκοφαντικῶν, καὶ σκάφους τοῦ μὲν καταδύντος, τοῦ δὲ περικλυζομένου, καὶ τοῦ κύματος ὑπὲρ τῶν τοιχῶν αἰρομένου* (interpres mirifice: *fluſſu iam muros superante: lege ὑπὲρ τὸν τοιχῶν, fluſſu iam latus navis superante*) *Διοσκούρους ἀνωθεν ἐκ κοινού βουλευτηρίου πέμψαντες ἐξήρπασαν τοῦ κλυδωνίου τὸ πλοῖον* quae ex rerum gestarum monumentis illustrare tempus nos vetat: alterum potius addam Libanii locum p. 624 B. qui, antequam intelligi possit, sanandus est hunc in modum: *ἴσμεν δὲ καὶ τοὺς Διοσκούρους, οἷς ἂν ὥσιν εὐμενεῖς, μέχρι λημένων παρατέμποντας αὐτοὺς τε καὶ τὸν γόμον· ἀλλ' οὐ τοῦ μὲν ῥύονται κλυδῶνος, τῷ δὲ προΐενται* interpres, qui sentinam errorum paucis virtutibus excusare nequit, non versionem hic, sed monstrum peperit. sententia Libanii talis: *novimus etenim & Castoras, quibus sint propitii, ad portus usque prosequi & ipsos & navim mercibus oneratam; non autem eos solent ex hoc fluſſu liberare, isti mergendos permittere.* Inde causa nobis est comperta, cur abscessus, quas medici *παρωτίδες* appellant, cum sub ipsis auribus post graves morbos oriuntur, salutis praenuntios, *Διοσκούρους* etiam dixerint; nam qui rationem a numero repetunt, & gemellos interpretantur, longe aberrare certum est. Galen. Op. Ιατρ. Παρωτίδες εἰσὶ παρὰ τοῖς ὠσιν ἀποστήματα· ταῦτα ἐνίοις Διοσκούρους ἐκάλεσαν· ἐπὶ πυρετοῖς γινόμεναι τὰ πολλὰ τῶν πυρετῶν ἀπαλλάσσουσι. Hoc est βιβλίον illud ιατρικόν, unde usum illum vocis *Διοσκούροι* medicum annotavit Eustath. ad

II. Γ, p. 410, non Cassius, ut visum fuit Ioh. Meursio Misc. Lacon. I, p. 21. Prorsus autem perverse Dioscuris additum fuisse nomen *παρωτίδων* sibi persuasit If. Vossius ad Catull. p. 289; quamquam hoc quidem leve est peccatum atque ignoscibile prae eo, quod commisit G. Cuperus in Harpocr. p. 148, haec scribens: *Quin & παρωτίδες, i. e. anguli oculorum, qui aures spectant, vel forte tegmen, quo aures muniebant pugiles, quod ex auctoribus & statuis eleganter illustrat eruditissimus Fabrettus, quia Pollux pugilatu & caestibus spectatus fuit, Διόσκουροι vocantur*: in quibus ea, quae monui, nihil inesse sani satis demonstrant. Illud insuper non videtur praetereundum, fieri non raro, ut, cum stellae Castorum ab antiquis commemorantur, Grammatici vix expediant, utrum, quae per transfravium & antennas adhaerent, sint intelligendae, an Gemini: sic fluctuare videas commentatores Horatii veteres ad I Od. III & XII, lib. III Od. XXIX, 64. Pro geminis facit Germanicus: *Sunt Gemini, quos nulla dies sub Tartara misit, Sed coelo semper nautis laetissima signa Ladaeos statuit iuvenes pater ipse Deorum*. Denique nonnihil Achilli debent Castores, qui particulam occupatissimae curae in se derivari fuerit passus: eos saltem, qui prope insulam Achilleam tempestate iactati laborabant, in fidem suam recepit, iisdemque, quibus illi, signis numen praefens indicare non fuit dedignatus. Audiamus Arrianum testem gravissimum Per. P. E. p. 14, qui, dum in Achillis insulae descriptione liberalissime versatur, haec inter alia inslituto nostro minime aliena prodit: *οἱ δὲ καὶ ὑπὲρ λέγουσι φαινῆναι σφίσι ἐπὶ τοῦ ἰστοῦ, ἢ ἐπ' ἄκρῳ τοῦ κέρως τὸν Ἀχιλλεῖα, καθάπερ τοὺς Διοσκούρους· τόσον δὲ μόνον τῶν Διοσκούρων μείον ἔχειν τὸν Ἀχιλλεῖα, ὅσον οἱ μὲν Διόσκουροι τοῖς παταχοῦ πλωϊζομένοις ἐναργεῖς φαίνονται, καὶ φανέντες σωτῆρες γίνονται· ὁ δὲ τοῖς πηλάζουσι ἢ δὴ τῇ νήσῳ*. Non dissimilis exstat Maximi Tyrii locus Diss. XXVII; cum quo si Philostratum contuleris Her. c. XVI, operae non poenitebit: Arriani ad Maximum iam meminerat D. Heinsius. Ceterum de stellulis istis salutaribus, quae Castorum apud Graecos, postmodum apud Pontificios Sanctorum nominibus insigniri meruerunt, naturalibusque earum causis multa subministrat Fromond. Meteorol. II, c. 2. Haec paulo uberius tradere visum fuit, ut curas juveniles expolirem: nec fraudi mihi fore spero, si in eadem denuo palaestra defudarim, in qua iam ante viri literarum laude praestantes, L. Bisciola Hor. Subf. IV, 16, G. Ioh. Vossius de Orig. & Progr. Idol. Raph. Fabrett. ad Column.

Trai. Ez. Spanhem. ad Callimach., aliique plures exerceri voverant. HEMST.

ead. l. 14. Ἐξ ἡμισείας) Hic Fl. distinguit, quasi iungi deberent a sequentibus separata οὐκ ἄμφω, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας: parum commode. Norissimus est Homeri locus Od. Λ, 302, sed in cuius intellectu veteres discrepant: sunt, qui diebus alternis stationem coeli inferiorumque inter se mutasse Castorem ac Pollucem arbitrantur; atque ita fere Latini poëtae. Virgil. Aen. VI, 121. Ovid. Fast. V, 717, Quod mihi das uni, coelum partire duobus: mox, Dixit, & alterna fratrem statione redemis. signate Silius Ital. XIII, 804, de Scipione, quem veteres heroas spectatum ad inferos miserat: *Visturam hinc cernit Ledaei Castoris umbram; Alternam lucem peragebat in aethere Pollux:* ubi vide Drakenborch. idem paene voluit IX, 295, sed, quo vitio nonnunquam laborat, molesto atque intricato dicendi genere mentem vix expediens: *Alternusque animae mutato Castore Pollux.* ingenio Minucius Felix indulgit, breviter, ut solet, compacta sententia, *Castores alternis moriuntur, ut vivant.* meminit huius opinionis Eustathius, eamque tanquam minus probabilem repudiat: ἕτεροι, inquit, οὐ πάνυ πιθανῶς νοοῦντες. Alii utrosque simul Castores per dierum vices alternasse statuunt vitae mortisque conditionem: hi magno se auctore tueri possunt Pindaro N. I, 103, quamquam alio ducat, sed perperam, Benediſti paraphrasis: observat ibi Scholiaſtes, Lyricorum principem περιπεπτωκέναι τοῖς ἐν τῇ Νεκυομαντείᾳ λεγομένοις περὶ τῶν Διοσκούρων & prolatis poëtae versibus, ὥστε κατὰ μὲν τὸν ΔΙΕΣΚΕΤΑΚΟΤΑ παρ' Ὀμήρῳ παρ' ἡμέραν αὐτοὺς ἀποθνήσκειν &c. quae nunc quidem, tametsi nodos habeant vindice non indignos, aliorum industriae commissa diligentius perscrutari non iuvat: accedit Apollod. III, p. 219, Ζεὺς ἀμφοτέροις παρ' ἡμέραν καὶ ἐν θεοῖς εἶναι καὶ ἐν θνητοῖς ἔδωκε. Parvus Homeri Commentator iudicium suum non interponens utriusvis explicationis lectori potestatem fecit: Ἐτερήμεροι παρ' ἡμέραν ἀμφοτέροι, ἢ μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες; modo tamen has partes fuerat secutus: ὥστε παρ' ἡμέραν ἀμφοτέρους ὅτε μὲν ἐν Ὀλύμπῳ διατρίβειν, ὅτε δὲ ἐν Αἰδαίᾳ. Fuere viri docti, quos diffidium illud antiquorum non perspectum in errorem impulit. Subscribere priori sententiae Samosatensis Noster idcirco debuit, ne sub Apollinis persona irridendae partitionis acumen amitteret. Similiter ac Lucianus ἐνείμαντο τὴν ἀθανάσιαν, Schol. Homeri νείμασθαι πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν ἀφθαρσίαν. Fraternalam illam animorum con-

iunctionem Castoris ac Pollucis multi celebrarunt: Pindarum & Ovidium inter se si compares, hic quem fuerit imitatus, non amplius ambiguum erit: ita versatur in eadem re Philo *περὶ Ἀρ. καὶ Πρ.* p. 1004 A. ut Iudaeum haud ferme agnoscas. Alio spectat elegans Alcibiadis dictum apud Aelian. V. H. XIII, 38. HEMST.

Pag. 89. l. 10. Οὗτοι δὲ τί π. ἡμῖν) Invectum videtur illud δὲ ab iis, qui non intelligebant, haec ordine orationis perpetuo superioribus esse annectenda; pendent enim ab isto initio, *πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ &c. οὗτοι τί ποιήσουσιν ἡμῖν*; ubi patet, vacare prorsus δὲ malit tamen aliquis δὲ, quod, quia commodè ponitur, neque ego repudio. Munus Dianae virginis obstetricium haud sane iocis, & asperioribus quidem, caruit. Noster pro amore, quo numina Gentilium prosequeretur, singulari Iunonem ipsam fecit hoc in negotio falsè ridentem D. XVI; neque patres Ecclesiastici praeterire potuerunt, quin officium, intactae puellae parum, ut videbatur, decorum perstringerent. Attamen modo nata nihil egit prius, quam hoc ipsum, quasi salutarem artem in utero fuisset commeditata. Apollodorum audi I, p. 13: Latona *γενῆ πρώτην Ἀρτεμιν, ὃν ἦς μαιωθεῖσα ὕστερον Ἀπόλλωνα ἐγέννησε*: quantum eo nomine forori debuerit Apollo, accurate Libanius exposuit T. II, pag. 662 A. verbo quidem lectissimo, *προεκτρέχει μὲν Ἀρτεμις τοῦ Ἀπόλλωνος*, ne eius, quae puerperis opem esset latura, difficilem fuisse partum credas: non dissentit Servius tum aliis in locis, tum ad Ecl. Virgilii IV, 10, ubi Lucinam accipit Dianam, advocato Terentio, cuius est in Andr. A. III, Sc. 1, *Iuno Lucina fer opem*: in Comoedia Graeca Menander ibi posuerat *Ἀρτεμιν*, testibus Donato & Eugraphio. Haec adeo visum fuit observare, ut, si forte, succurram Tatiano istis in verbis § 12, p. 31, quae ad Lucianea valde congruunt: *Ἀφροδίτη δὲ γάμου πλοκαῖς ἥδεται· μάγος ἐστὶν Ἀρτεμις· Σεραπείη δὲ Ἀπόλλων*. Dianam magam fando quis audivit? Hecaten si scripsisset, nihil erat, quod nos moraretur: quamvis enim pro eadem utramque Theologi veteres habeant, multum tamen abest, ut munia longe disparata poëtae alique scriptores confundant: simili modo Dianam etsi Lunam interpretentur, fuitne tamen unquam repertus, qui Dianam Endymionis amore captam dixerit? Non me fugit, quorsum tendat Gisb. Cuperus in Inscr. & Marmor. illustr. p. 270; sed ego, ut quidem mihi videor, meliorem a Tatiano gratiam inibo, si suum Dianae munus reddam, proque maga secundis

torius antiquitatis suffragiis obstetricem esse iubeam : μαῖα δ' ἔστιν Ἀρτεμις causa corruptelae proxima recentioribus literarum γ & ι pronuntiatio, quo mendi genere vix dici potest, quot adhuc veterum loca laborent; ut in Hesychio, Παῖον, ἀσφαλὲς, βέβλιον pro Πάγιον Λοῖα, ἀλέθρια pro Λοίγια ἦγε & ἦε, ἀγών & αἰών in membranis saepe commutata: ἐργωλας nullius pretii vocabulum in Apollon. Rh. I, 1132, pro ἐριώλας, quod usurpat ipse IV, 1778. Sed exemplis parco. HEMST.

IN DIALOGOS MARINOS.

Pag. 90. l. 4. Ἐπιμεμνέναι σοι) Commode Lucianus eam locutionem adhibuit, quae gravissimi amoris, furorique proximi vim contineat: nam vetustus ille Polyphemus, ut testis est Theocrit. Eid. XI, 10, qui hoc in genere auctoritatis est inprimis luculentae, cum Galateam amaret, ἦρατο οὔτι ῥόδοις, οὐδ' αὖ μάλοις, οὐδ' αὖ κικίννοις (tueri lectionem illam ut possis, blanditur tamen D. Heinsii σελίνους, quae & praecedentibus aptius conveniunt, & personae Cyclopis) Ἄλλ' ὁλοαῖς μαρναίαις — Ergo recte quadrat ἐπιμεμνέναι τῇ Γαλατείᾳ. Usus verbi frequentissimus & Homero notus Il. Z, 160. perinde ac περιμαίνεσθαι τινὰ vel τινί, ἐμμαίνεσθαι, περιμαίνω, ἐπιμαίνω, ἐμμανῶς ἔχειν. Luciano Doris una Nereidum, in quo sequitur Homerum Il. Σ, 45. aliis eodem nomine Oceani filia, Galatae mater: *At mihi, cui pater est Nereus, quam caerulea Doris Enixa est* — Ovid. Metam. XIII, 742, consentiens cum Hesiodo. Fabulae, cuius in Homero & Euripidis Cyclope nullum exstat vestigium, auctorem Philoxenum tradidit Duris (Θούρις editur) apud Schol. Theocr. ad Eid. VI, 7. Polyphemus διὰ τὴν εὐβοσίαν τῶν θρεμμάτων καὶ τοῦ γάλακτος πολυπλήθειαν Galatae fanum ad Aetnam dedicarat: rationem eius rei cum Philoxenus Cytherius in Siciliam delatus ad Dionysium exputare non posset, finxit Polyphemum ἐρᾶν τῆς Γαλατείας: certe Galateam istius poetae drama, sive Cyclopem veteres laudant, quod unum fuerit opus, an duplex ac diversum, disquirendi locus non est: vide Athen. I, pag. 6, 7, ubi narratiunculam invenies haud inficeram de Philoxeno ad mulum in mensa appositum in aurem loquente. Porro, quemadmodum Euripides & Noster, sic cuiuscunque ordinis scriptores Polyphemum ad Aetnam collocare solent: hoc ab Homero prorsus abhorret, si Cluverium audimus, qui multis con-

tendit, in opposito Siciliae latere sub Eryce monte Cyclopas confedisse: eum vid. Sic. Ant. II, c. 15. HEMST.

ead. l. 5. Δωρὶ) Nymphae nomen, filiae Oceani, & uxoris Nerei. Hesiod. in Theog. Interdum pro ipso mari accipitur. Virg. Ecl. X: *Doris amara suam non intermisceat undam.* COGN.

Pag. 91. l. 5. Ἀπὸ τῆς σκοπῆς) Mss. L. & Ox. & ed. I. rectius, quam quod in reliquis σκοπιᾶς. SOLAN. Σκοπὴ & σκοπιὰ tam pari sunt atque eadem prope potestate, ut ubi membranae dissentiunt, quod in his vocibus fieri saepius animadverti, utra fuerit a scriptoribus profecta, discernere non liceat. Σκοπὴ & ipse prospectus apud Nostrum in Ἐπισκ. & specula, unde acies oculorum quaquaversum emitte possit: τις τῶν ὀξυδροκύντων ἀπὸ τινος σκοπῆς. Strab. VI, p. 409 C. ἀπὸ σκοπῆς θεωρεῖν, κατιδεῖν Plutarcho frequens: ita verbum σκοπιωρεῖσθαι in Aristoph. Vesp. v. 360 Hermippum expone- re, monet Scholiastes. Neque tamen Luciano ignotum, minusve usitarum σκοπιὰ apud Platonem eiusque imitatores ὥσπερ ἀπὸ σκοπιᾶς proverbii habitum accepit, de quo commodius alibi dicitur: Anyta Anth. VI, c. XXIV, Ep. 6, Φριξοκόμα τόδε Παιὶ καὶ Αὐλίαςιν ζέτο Νύμφαις Δῶρον ὑπὸ σκοπιᾶς (melius erit ὑπὸ σκοπιᾶ vel σκοπιάν· nisi forte malis ἐπὶ σκοπιᾶ) Θέυδοτος οἰονόμος. Theocrit. Eid. IX, 7, & Schol. Propius etiam accedit, quod Eid. I, 69, Αἰτνὺς σκοπιᾶν usurpet, περιφραστικῶς, ait Scholiast. ἀπὸ τοῦ τὴν ὕψην Αἰτνὺν quomodo Dionysius Perieg. σκοπιὴν Ἐρυμάνθου, Ἀρακύνθου. Haec mihi ratio constitit, cur Fl. plurimarumque edd. scripturam non putaverim postponendam. Descriptio τῶν προπόδων τῆς Αἰτνὺς protensque iuxta litoris vera locique naturae conveniens: Αἰτνὺς παρωρείας dixit Philippus Thessal. in Epigr. apud Salmaf. ad Solin. p. 73. HEMST.

ead. l. 6. Ἐν τοῖς πρόποσι) Ut in Tim. ἐν τῇ ὑπαρείᾳ, & ali- bi. BOURD.

ead. l. 9. Ἐμοὶ) Abundat. SOLAN.

ead. l. 10. Ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾶ) Heliod. lib. I. BOURD.

ead. l. 12. Ἐνδεῖ τὴν ὀψιν) Voces illas, quia Codd. addice- bant, sedem commutare iussi. Vel in ordine vulgato ἐνδεῖ ἰungendum erat ad τὴν ὀψιν· nam ἐνδεῖς per se positum nul- lius hic est usus. Paulo ante, οὐδ' ἐν ἐνδεέστερον ὁρᾶν, ἢ εἰ δὴ ἦ- σαν. HEMST.

ibid. τὴν ὀψιν) Mf. Ox. & P. τὴν ὀψιν non cum καλὴ con- iungunt, sed cum praecedenti ἐνδεῖ, quod probarem, nisi vul- gatam tuerentur plurima alia apud nostrum loca; ut mox &

supra 3. κρ. c. 7, & ιστ. β, c. 36, εικ. c. 3, & καλλ. c. 10. ex quibus constat, familiarem hanc Luciano phrasin, quam & ideo hic servatam volui. Sic etiam Polyaeus Strat. VIII, p. 602 C. τὴν ὁψιν ἀστεΐζει. Iuntina καλὴ τὴν ὁψιν. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ γάλακτι) Τρόπος ἐτυμολογικὸς. BOURD.

Pag. 92. l. 1. Οἶα τυγχάνεις οὔσα τὴν ὁψιν) Negat quidem Servius, ex mari effigiem ullo pacto posse reddi: sed Luciano hic aliter sentit, & in Halcyone, *Nonne vides*, inquit, *ut superiora sint serenitate conspicua, fluctibus autem sedatum mare ac tranquillum*, ὁμοιον, ὡς εἰπεῖν, κατόπτρῳ, id est, speculo, *ut sic dicam, consimile*. Theocrit. in Bucol. Eid. VI: Καὶ γὰρ θῆν οὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν, ὡς μὲ λέγοντι. Ἡ γὰρ πρὶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον, ἧς δὲ γαλάνα. Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὴν ἁμὶα κόρα &c. Quod est huiusmodi: *Nec sum tam forma turpis, quam dicor: in unda Nuper enim vidi ipse meos de litore vultus, Cum nulli flarent tranquilla per aequora venti*. Hinc illud Maronis sumtum est: — *nuper me in litore vidi, Cum placidum ventis flaret mare* —. COGN.

ead. l. 2. Εἰποτε γαλήνη εἶν) Apud Theocrit. Eid. VI, 35, Cyclops: Ἡ γὰρ πρὶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον ἧς δὲ γαλάνα. dubito, an Noster eo respexerit: modo certe, ubi nihil in Galatea, quod iure laudaret, habuisse Polyphemum asseverat Doris, praeter candorem, tum ipsum Galataeae nomen, tum illud Theocriti cogitavit Eid. XI, 20, Λευκότερα πακτὰς ποτὶ δειν' quod Ovidius ingenio suo magis confusus, quam imitandi successu, paulisper immutavit, *Mollior & cygni plumis & laetæ coactæ*. Qui Galataeae toti, eius utique lacertis convenit candor: tales pinxisse Valerium Flaccum omnino mihi persuadeo I, 135: *Hanc Panope, Dotoque soror, laetataque fluctu Prosequitur niveis pariter Galatea lacertis: Antra petens Siculo revocat de litore Cyclops*: nam quod cum Codicibus edd. habent, *nudis*, nihil aliud est, quam nudum epitheton, nullaue venustate Galataeae lacertos exornans. Tum *antra petens* ita distincti, ut copulandum sit cum Cyclope, quod Pius fatis recte explicuit: miror aliter fuisse visum N. Heinsio, viro sagacissimo. HEMST.

ead. l. 10. Ἀφροδίτη φίλη) Leg. Ἀμφιτρίτη, ut Reviv. c. 47. Cetera ex Theocr. Potuisset retineri Ἀφροδίτη sed verius est marinas nymphas aliud dixisse. BOURD.

: ead. l. 11. Οἶα;) Facili medicina, sic interpungendo, credo sanatum locum: cui geminum si requiras, adi φίλα. cap. 25. SOLAN. Graevius ad Θ. Δ. VII legendum esse statuit accentu

mutato, αὐτὴ δὲ ἡ πικτὶς οἷα κρανίον ἐλάφου· quod interpretatur, ipsa lyra solummodo erat cranium cervi. Vellem hinc maximum vir egregius abstinuisset : diu nobis erit exspectandum, interea dum locutionem esse Graecam probet ; ne dicam, parum concinne voculam, quae propria sit poëtis, in orationem profam intrudi. Recte, quod & ipse iam pridem videram, doctiss. Solanus sola distinctione nativum huic loco lumen reddidit. Apud Theocritum & Philostratum fistula canit Cyclops : Νᾶλο, *Sumtaque arundinibus compacta est fistula centum* : ne scilicet ad corporis modulum longus iunctarum tot arundinum ordo non responderet ; quibus tamen si vel mediocriter ludere scivit Polyphemus, artificem eum habuero non vulgarem. Citharam huic monstro tradiderat Philoxenus, teste Schol. Aristoph. ad Pl. v. 290, istiusmodi forte, qualem hic irridet Lucianus. HEMST.

ead. l. 14. Κόλλοπι) Id est, *clavicula*. GUYET.

ead. l. 15. Ἄλλο δ' ἢ λύρα ὕπ.) V. Anacr. Od. I. SOLAN.

Pag. 93. l. 6. Ἀθύρματιον ἄρκτου σκύλακα) Vid. Paul. Leopard. Emend. II, c. 6. Ἀθύρματα non tantum catuli Melitaei, atque eius generis animalia oblectamenti causa delicatius habita, sed & Deorum ἀθύρματα, quibus sibi consecratis delectari putabantur. Polyphemi formam urfi decebant, ludicrum venustissimum ; ingenium, quod eos non sibi, sed dominae Galateae fervaret. Apud Theocrit. Eid. XI, 41 : — τρέφω δέ τοι ἑνδεκα νέβρωσ, Πάσας ἀμνοφόρος, καὶ σκυμνὼς τέσσαρας ἄρκτων. In Ovidii Metam. XIII, 834, perquam facete : *Inveni geminos, qui tecum ludere possint, (expressit ἀθύρματα) Inter se similes vix ut dignoscere possis, Villosae catulos in summis montibus ursae ; Inveni, & dominae, dixi, servabimus istos.* Unum urfi catulum, quem in ulnis ferret, sufficere putavit Lucianus, suos sine dubio secutus auctores. Tum καὶ minus opportune positum : scripserat Noster, κατὰ τὸ λάσιον &c. Saepe λάσιος in hoc dialogo Polyphemus ; neque diffitetur ipse apud Theocritum, Αἱ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ δοκέω λασιώτερος ἤμην. Illum ego versiculum ab ea sede, quam in edd. mihi saltem visis occupat, retractum immigrare iubeam post versum tertium & trigesimum, ubi melius sententiae serviat : nam quo loco nunc haeret, viciniam plane conturbat. In Philostrati Cyclope Icon. II, c. 18, multa sunt similia. Prope finem dialogi cur non, κινάβρας ἀπὸ ζων, ὥσπερ οἱ τράγοι ; HEMST.

ibid. Ἄρκτου σκύλακα) Vide omnino Theocritum Id. XI, 41. Sed & totum perlege venustissimum poëmatium huc ap-

prime faciens. Ovid. Metamorphoseon XIII, 834. SOLANUS.

ead. l. 14. Κινάβρας ἀπόζων.) Sic philosophus Lucianus κινάβραν ἀποθέμενος Dial. M. X, § 8. Sic κινάβρας ἀπόζοντα, Dial. ἑταιρ. Κινάβρας, δυσωδίω τῶν τράγων. Hesych. Interpr. Aristoph. ad illud Plut. Αἰγῶν τε κινάβρων τῶν μέλη, vult etiam κινάβραν esse τῶν μαχαλῶν δυσωδίων. *Valle sub alarum trux habitare caper.* κινάβρας. Catull. BOURD.

Pag. 94. l. 2. ὦ πάτερ } Hic Dial. ex Homero. BOURD.

ead. l. 7. Ἐξω ἦν βέλους) *In tuto, citraque periculum.* Hoc proverbium frequens est apud Lucianum in Vor. in Baccho, in Dial. Ven. & Cupidinis. COGN.

ead. l. 14. Ἐπεὶ δὲ ἔθηκα) Lege, ut bene Codex antiquus prae se fert, ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θυρᾷ τὸ πτόμα. Dein idem liber procul dubio rectius pro vulgato ἐπιβουλευτότατος, scribit ἐπιβουλότατος: sic & apud Synes. ἐπιβουλότατα: sed alibi quoque apud Lucianum hoc vocabulum occurrit, nusquam, si recte memini, ἐπιβουλευτός: sed ἐπιβουλός non infrequens est Graecis scriptoribus. GRAEV. Restituendam putavi Gr. Cod. lectionem tum alias ob causas, tum propterea maxime, quod illud ἐπιτιθέναι Homericum sit Od. I, 240, Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρῶν μέγαν ὑψὸς αἰέρας· μοχ, πέτρην ἐπέθηκε θυρῶσι· v. 313, Ῥηϊδίας ἀφελὼν θυρῶν μέγαν. αὐτὰρ ἔπειτα Ἀφ' ἐπέθηχ', ὥς εἰτε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη. Ἐπιτιθέναι de claudenda ianua Graecis usitatum, τιθέναι non item. Τὸ πτόμα (in πτόμα non ipsas membranas, sed Graevii manu aberrasse suspicor) quod ad exitum antri fuit admotum, θυρῶν poëta vocat, qua de voce, quae postmodum in aliam longe significanditionem migravit, multa Grammatici. HEMST.

Pag. 95. l. 6. Ἐπιβουλότατον) Agnoscunt hanc scripturam ed. I. Mf. Gr. & P. sic scribitur etiam sub Tim. c. 33. In vulgatis ἐπιβουλευτότατον. utrumve apud Xenoph. legitur, nempe ἐπιβούλευτος, Cyrop. VIII, p. 130, 37, & 388, 24, δυσεπιβ—. SOLAN. Quem tibicinem voci ἐπιβουλευτότατον solum supposuerat H. Stephanus, intervertunt libri veteres offerendo ἐπιβουλότατον. Est quidem in compositis ἐπιβούλευτος per sane quam familiare: Xenoph. K. Π. VIII, p. 130, v. 37, ὥς εὐεπιβουλευτοτέρας ταύτης οὐσης (τῆς ἀριστερας χειρὸς) Ἰππ. p. 561, v. 42, δυσεπιβουλευτότεροι εἰσὶν ἀφανεῖς ὄντες: de Agef. p. 388, v. 24, ubi cumulata videas eiusmodi vocabula: νομίζον ἐν τῷ τοιούτῳ τό, τε ἀτρομέες καὶ ἀνεκπλαγκτότατον καὶ ἀδορυβητότατον καὶ ἀναμαρτητότατον καὶ δυσεπιβουλευτότατον εἶναι. Synes. de Regn. pag. 13 A. τίς δὲ ἰδιώτης καὶ μικρᾷ

πράττων ἀδεέστερός τε καὶ ἀνεπιβουλευτότερος ἐκείνου βασι-
λέως &c. Verum extra compositorum hanc formam simplex
ἐπιβουλευτός reperire non dabitur; quod in quamplurimis aliis
usu venit. Si quis δορυβητής, ἀμαρτητής, quorum in Xeno-
phonte composita vidimus, ostenderit, illi per me licebit in
Lucianum revocare ἐπιβουλευτότατον. Interim nihil alienum
me facturum existimavi, si certissimae fidei verbum scriptori
nostro redderem. In Tim. cap. 56, τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ἐπι-
βουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος. Stob. e Dione Chryf. διαβολὴ
κακὸν καὶ ἐπιβουλότατον. Idem Or. X, p. 144 D. ὡς ἔχθιστον
καὶ ἐπιβουλότατον. HEMST.

ead. l. 10. Ἀποξύσας τὸν μοχλὸν) Ex Budaeo H. Steph. in
Th. L. Gr. T. II, pag. 1134: Ἀποξύνω, exscipio, derado, acuo.
Lucianus, ὁ δὲ ἀποξύσας τὸν μοχλὸν καὶ πυρώσας γε προσέτι,
κατετύφλωσέ με καθεύδοντα. Quibus addit de suo, sed viden-
dum est, an ἀποξύνω possit etiam pro ἀποξύνω accipi, id est, acuo:
quidni? modo potestate secundaria, deradendo, quemadmodum
in lignis fieri debet, exacuo. Vereor tamen, quamquam
lectioni vulgatae controversiam non moveo, ne Lucianus reli-
querit ἀποξύνας ab Homero sumtum Od. I, 326, — ἀποξύν-
ναι δ' ἐκέλευσα μοχ: — ἐγὼ δ' ἐβίωσα παραστάς ἄκρον, ἄφαρ
δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέω. Euripid. Cycl. v. 455, Ὀν
φασγάνῳ τῷ δ' ἐξαποξύνας ἄκρον εἰς πῦρ καθήσω —. Illud Ho-
meri ἐβίωσα Scholiastes interpretatur, ἀπώξυνα τὴν ἐπυράκ-
τειον, ἐπύρου' εἰς τὸ δαλὸν ποιῆσαι. Distinctionem, quae per-
peram in nonnullis edd. posita Benedictum deceperat, recte
collocavit Budaeus: ceterum unde promiserit κατετύφλωσε,
quod in earum edd. quas tractamus, nulla comparet, equi-
dem ignoro: Stephanus certe verbum istud compositum, tam-
etsi probae notae, in Thesauro nusquam recensuit. HEMST.

ibid. Μοχλὸν) Palo. Virgil. Aen. III: — & telo lumen cerebra-
mus acuto. COGN.

ibid. Πυρώσας γε, προσέτι ἐτύφλ.) Καὶ πυρώσας γε προσέτι,
ἐτύφλ. Exacuto veste & praeterea igne succensō. Sic est interpun-
gendum & vertendum. CLER.

Pag. 96. l. 2. Καὶ καθίσας) Usque ad μόνον aberant a Mf.
BOURD.

ead. l. 6. Μαθάνω ὑπ' ἐκείνοις; ὅτι γε ἔλαδον) Sic inepte di-
stinguit haec editio ex Salmuriensi; at debebat μαθάνω, ὑπ'
ἐκείνοις ὅτι γε ἔλ. GRON. Haec interpunctio, qua Fl. caret, a
posterioribus est profecta: si quid esset in ea momenti, de-
buerat scribi, μαθάνω ἀπ' ἐκείνων, ex iis, quae narras, intelligo;

Ut Gronovius voluit, ita plane V. 2. & ferri potest ὑπ' ἐκεί-
νοις, scilicet προβάτοις sed potius habuero ὑπ' ἐκείνῳ, nimi-
rum κριῶ, ut Homero, cuius paene verba Lucianus expressit,
sit contentaneum: vid. Odyss. I, 444. Nonnus sive Maximus
Συναγ. 1στ. ad Gregor. Nazianz. Stel. II, p. 172: διέδρασε
δὲ μεθύσας τὸν Κύκλωπα, καὶ τυφλώσας αὐτὸν, καὶ ὑπὸ τὸ ἑ-
ριον ἐνδὲς κριῶ κατακρεμάσας ἑαυτὸν, καὶ ἐξελθὼν σὺν τῷ κριῶ
οὕτως ἀπέδρα. HEMST.

Pag. 97. l. 1. Τὸ σώζειν αὐτ. καὶ ἀπολλύναι) Haec male co-
haerent, & subaeratum quiddam tinniunt; neque adeo dubi-
to, quin primum in margine a studioso lectore adscripta deinde
perrepererint in contextum orationis. Laborant itidem ἐπ' ἐ-
μοὶ πρόσεστι si scriptum foret, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ
ἔστι, mea in manu ac potestate fortuna navigantium est, nihil ultra
desideraremus. Ἐμοὶ πρόσεστι, abiecto ἐπὶ, satis quidem Grae-
cum, verum ad sententiam huius loci neutiquam opportu-
num: nec fieri tamen potuisse non credas, ut ex utraque le-
ctione varia vulgaris illa fuerit conflata. Nihil tamen expedi-
tius arbitror, quam ut πρὸς ortum putetur ex πάντως, cuius
in vetustis libris tale est scripturae compendium πτως. Ergo
vel genuinum erit, vel Luciano saltem non indignum: τὰ
γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ πάντως ἐστὶ horum sensum ut ex-
planaret, addidit aliquis, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι,
quae nunc dilucide patet quam sint nullius pretii, si quadratae
orationi intericiantur. HEMST.

ead. l. 6. Τί τοῦτο &c.) Hic secutus est poëtarum fabulas,
qui Arethusam venatricem Dianae comitem fuisse tradunt,
ab Alpheo adamatam; cui cum ille vim adhibere pararet, ea-
que effugere non posset, Dianae miseratione in fontem sui
nominis esse conversam, occultissimisque meatibus & per
subterraneos cuniculos, ne amatoris undis pollueretur, in Si-
ciliam usque fugisse, tandemque in ea parte Syracusanae ur-
bis, quae Ortygia dicitur, magna aquarum vi erupisse, Al-
pheumque amatae Nymphae desiderio eodem esse infecutum.
Virgil. III Aen. — *Alpheum fama est huc Elidis annem Occul-*
tas egisse vias subter mare, qui nunc Ore, Arethusa, tuo Siculis
confunditur undis. Verum haec fabulosa esse constat, cum Al-
phei aquae nusquam absorbeantur, ut docet Strabo lib. VI,
eiusque ostium manifeste videatur inter Ichthyn promonto-
rium & Haliartum oppidum. Ceterum fabulam Alphei & A-
rethusae refert Ovid. Metam. V, & Lucanus eius meminit in
III: — *Populisque per aequora mittens Sicanius Alpheus aquas* —.

Silius Ital. lib. XIII : *Hic Arethusa suum piscoso fonte receptae Alpheon, sacrae portantem signa coronae.* Sed longe venustissime Papinius in Epith. Stell. & Viol. v. 203 : — *Tumidae sic transfuga Pisae Amnis in externos longe flammatus amores Flumina demerso trahit intemerata canali, Donec Sicanijs tandem perlatus anthele Ore bibat fontes.* Miratur dulcia Naïs Oscula, nec credit pelago venisse maritum. COGN. Mirum est, quod de Alpheo flumine narrat Achill. Tat. lib. 1 : ὅταν οὖν ἡ τῶν Ὀλυμπίων ἑορτῇ, πολλοὶ μὲν εἰς τὰς δῖνας τοῦ ποταμοῦ καθιᾶσιν ἄλλος ἄλλα δῶρα, ὁ δὲ εὐθὺς πρὸς τὴν ἐρωμένην καμίζει, καὶ ταῦτά ἐστιν ἔδνα ποταμοῦ. BOURD. Multa notari poterant, quae diligentiam aliorum effugerunt; sed contenti erimus indicio Ph. Cluverii, qui Sic. Ant. pag. 156, 157, quidquid fere ad hanc fabulam a veteribus est traditum, pro solita sedulitate studiose collegit. Quae plurimis est Arethusa, Dianam nonnulli dixerunt : insignem enimvero temeritatem fluvii cum maximis minime comparandi, qui tam nobiles nuptias & supra sortem suam sperare fuerit ausus! Vide Schol. Pindar. ad N. A., 1. quod si habuisset in promptu Fulv. Ursinus in Virgil. cum Gr. Scr. C. p. 275, cavisset sibi, ne Telefillae versum apud Hephaest. pag. 36, Ἄ δ' Ἀρτεμις, ὃ κέρας, φεύγοισα τὸν Ἀλφείον, mutatum irer in Ἄ δ' Ἀρέθουσα, ὃ κέρας. Ἀλφειῶνα vel Ἀλφειοῦσα Dianae cognomen, de quo If. Casaubon. Anim. ad Athen. VIII, c. 7. HEMST.

ibid. Ἀλφειῶ) Alpheus fluvius in Elide Peloponnesi regione, per quam funditur, quem Pausanias lib. V tradit occultis meatibus subter mare labi, & in Arethusam Siciliae fontem definire. Suidas multo luculentius eiusdem fluminis naturam, cursum & αὐξησιν describit. COGN.

ead. l. 7. Οὐτε ἀναμίγνυσαι &c.) V. Philostr. Imag. p. 812, & Pausan. Ἡλιακ. oraculum Apollinis in eam rem afferentem p. 153. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐτε ἀναπαύεις) Ex ed. Salm. male distinctum puto οὐτε ἀναπαύεις, σεαυτὸν διαχύσεις, cum rectius non distinguatur ab Bourdelotio. Neque sane id potest notare neque diffusis aquis te ipsum cohibes; nam qui se diffundit, quomodo is se cohibet? sed diffusus te reficis. Ludit enim in notione & Graeci verbi διαχύνειν & Latini diffundere, nempe pro ex hilarare. Quae tota est elegantia huius loci. GRON. Gronovio remittimus acumen illud quaesitum in διαχέειν, quod si Luciano potuisset in mentem venire, multo minus eliminata forent, quam nunc sunt, eius scripta. Non alia τοῦ διαχέειν est πο :

Lucian. Vol. II.

Z

testas, quam quae Geographis, ubi de fluminibus in mare labentibus habetur sermo, familiarissima. Strab. VI, p. 416 B. de hoc ipso Alpheo: τό, τὸ διὰ τοσούτου πόρου συμμένει τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ μὴ διαχέομενον τῇ θαλάττῃ &c. παντελῶς μυθῶδες. V, p. 325 C. Padus διαχέομενος εἰς πολλὰ μέρη κατὰ τὰς ἐκβολάς. Tum συμμένει in Strabone, quod Luciano ξυνεστηκέναι ἀμιγῆς itidem, cum de Alpheo loquuntur, frequens: ἐντεῦθεν δὲ ἰσχύει κατὰ γῆς ρεῖθρον μέχρι τῆς Σικελίας ἀμιγῆς τῇ θαλάττῃ διασῶζον τὸ πότιμον ὕδωρ. Strabo. Liban. T. I, p. 4 A. φυλάττων ἀμιγῆς καὶ ἐν θαλάττῃ τὸ ρεῖθρον. perquam elegantem orationis figuram hinc traxit T. II, p. 345 A. qui Ionen in Syria condiderunt Argivὶ μετ' εὐδαιμονίας ἀπάσης ὥκουν ἐν μέσῃ τῇ βαρβάρῃ πόλιν Ἑλλάδα, παρεχόμενοι καὶ τηρήσαντες τὸ ἥθος καθαρὸν ἐν τοσαύτῃ νόσφ' τῇ κυκλῷ, κατὰ τὸν ἐπ' Ἀλφειῷ νενικηκότα μῦθον, ὅς ἐκ Πελοποννήσου πρὸς Σικελίαν ἄγει τὸν ποταμὸν διὰ θαλάσσης μέσης ἀπομιγῇ πρὸς τὴν θαλάτταν. HEMST.

ead. l. 11. Οὐκ οἶδ' ὅπου) Hoc Neptunum praeterire non poterat maris universi dominum: quapropter malim, οὐκ οἶδ' ὅπως. Ἀναφαίνειν retinui: multis enim doceri potest exemplis, quae alibi proferuntur, iuncta per copulam καὶ verba non semper temporibus concordare. Mox suspectum mihi est ἐλεγχεῖ nihil in Neptuni verbis, quod criminationem ullam redoleat: tale quiddam potius requiritur, quale ad finem est huius dialogi, ἐπειγόμενόν με κατεχεῖς, ὦ Πόσειδον id enim aegre videtur ferre Alpheus, Neptunum molesto colloquio sua gaudia morari: tu me properantem, ait, certe debebat, ne interpellares; nostri mores amantium & festinationem, ut qui saepe iam eodem igne contabueris. HEMST.

ibid. Οἱ λάροι) Larum Gaza vertit gaviam, cuius mentionem facit Plinius inter maritimas & aquaticas halcyonem & mergum X, c. 32. Idem c. 74 eiusdem libri, aquaticae anates & gaviae. Λάρον Latine quidem commode reddi non posse dicit in Laro hiante Erasmus. COGN.

ibid. Ἐρωδιοὶ) Aves, quarum tria genera ponuntur ab Aristot. Haec avis urinatur, sicut & λάρος. COGN.

ead. l. 12. Ἀναφαίνειν σεαυτὸν) Filum orationis persuadet omnino Lucianum scripsisse ἀναφανεῖν. Nescio ubi, sicut gaviae & ardeae, demersus in profundum, alicubi videris emersurus, teque ipsum rursus exserturus. IENS. Iensii emendationem in textum recipere visum est. SOLAN.

Pag. 98. l. 4. Ἡ δὲ ποῦ σοι γῆς αὕτη (πηγὴ) ῥέει) Manifeste

stum est, quandoquidem ἡ δὲ idem significat, quod αὐτῇ, postremum illud redundare, orationemque satis poruisse substitere hoc modo, ἡ δὲ, πού σοι γῆς ῥέει; Longe tamen abest, ut hic aliquid refecandum, quamlibet redundans, arbitremur; quin istiusmodi pleonasmus & elegans & frequens est. Sic infra in Cataplo, ubi Megapenthes, ab assentatoribus suis venenato poculo interemtus, & Clotho apud inferos colloquuntur, Clotho ait, τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθὲν, ἐκεῖνο δὲν ἐκτέπεμψέ σε. Patet, τὸ ἐκεῖνο redundare: nam sine hoc sensus est plenissimus, *Ultimum enim tibi datum poculum te huc demisit.* In de Saltatione: Τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς (ὀρχήσεως) καὶ τὸν τελεώτατον καρπὸν ὥσπερ τὴν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτελέσται, τοῦτο τὴν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται. Et hic τοῦτο abundat: sufficit namque, si ita intelligas, *Saltationis vero florem, & fructum absolutissimum, qui nunc cum maxime ad summam perfectionem venit, oratio nostra nunc persequitur.* In de Dea Syria, Ἄλλοι δὲ, Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τῆς δὲ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστὶ, ταύτην καὶ τόδε τὸ ἔδος εἰσασθῆναι νομίζουσι. Hic quoque redundat ταύτην: hac enim ratione constat oratio, *Alii vero Babyloniam Semiramidem, cuius sane multa opera in Asia sunt, hoc etiam templum sacrasse existimant.* Sic in Cynico: Ὑμεῖς δὲ, τῷ δὲ ἀπληστίαν τε, καὶ ἀκρασίαν ἀρπάζοντι πάντα, τούτῳ μάλιστα εἰκαστε. Omnino & hic non requiritur τὸ τούτῳ ad sensum, qui sine illo satis foret concinnus, *Vos autem maxime similes estis homini, per inexplebilem cupiditatem & intemperantiam omnia diripienti.* Quid plura ex Nostro loca adscribam? Aelianus quoque non raro eandem amat redundantiam. Sic lib. XII Ποικιλ. 19: Τὴν ποιήτριαν Σαφφῶν τὴν Σκαμανδρονύμου θυγατέρα, ταύτην καὶ Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος σοφὴν ἀναγράφει. Planum est, omisso τῷ ταύτην, nihil de sensu detrahi. Sic lib. XIII, c. 1, de Atalanta, φυγεῖν ἐθέλουσαν, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἂν τις αὐτὴν κατέλαβε. Si & hic simpliciter dicamus, τὸ αὐτὴν redundare, nihil necesse erit cum viris doctis vel aliam lectionem circumspicere, vel id exponere, quasi φυγεῖν ἐθέλουσαν esset Attice pro φυγεῖν ἐθελούσης. Eodem plane modo sequitur illic non multo post, τὸ δὲ ὑπέρῳγονον τοῦ σώματος, οὐδὲ τοῦτο εἶχε. Sic cap. 15, καὶ Κόροιβον δὲ, καὶ Μελιτιάδην καὶ ἐκείνους ἀνοήτους φασίν. — Quemadmodum Latini in usurpando per pleonasmum pronomine faciant cum Graecis, erudite ad Livii XXV, 27, docet ὁ πᾶν I. Fr. Gronovius. Cuius exemplis ex Catone, Livio, Plauto, Caesare, Suetonio, Plinio, Arnobio, adductis, haec addas licet

ex aureo purae Latinitatis flumine, Cicerone. Apud hunc in II de Orat. 63 legas, *Nummum diviforem, ut Neoptoleum ad Troiam, sic illum in campo Martio nomen invenisse.* cap. 77, *Reliquae duae, sicuti sanguis in corporibus, sic illae in perpetuis orationibus fusae esse debebunt; duae nimirum illae res, conciliare, & permovere, ut praecefferat.* Manifesto in duobus his exemplis, in altero *illum*, in altero *illae*, una cum τῷ sic, sine ullo sensus intertrimento abesse possint. Clarissime quoque τὴ haec supervacuum est in his apud eundem I de Orat. 23: *Sin autem ea, quae observata sunt in usu, ac ratione dicendi, haec ab hominibus callidis, ac peritis animadversa, ac notata, verbis designata, generibus illustrata, partibus distributa sunt, (id quod fieri potuisse video) non intelligo, quamobrem &c.* Sic redundat τὴ ea in his lib. III, cap. 13: *Tantaque insolentia ac turba verborum, ut oratio, quae lumen adhibere rebus debet, ea obscuritatem & tenebras afferat.* Ita & scriptor ad Herennium IV, 9, superfluum ponit τὴ ii, dum ita scribit: *Nam rerum imperiti, qui uniuscuiusque rei de rebus ante gestis exempla petere non possunt, ii per imprudentiam facillime deducuntur in fraudem.* Iterum Cicero bis in una periodo hac loquendi ratione utitur IV in Verrem 52: *At iam illa omitto, quae disperse a me multis locis dicuntur, ac dicta sunt: forum Syracusanorum, quod introitu Marcelli purum a caede servatum est, ID adventu Verris Siculorum innocentium sanguine redundasse: portum Syracusanum, qui tum & nostris classibus, & Carthaginiensium clausus fuisset, EUM, isto praetore, Cilicum myoparoni, praedonibusque patuisse.* Eodem modo & ibi redundat apud eundem lib. I in Verrem 22: *Cum quidem viderent socii in foro populi R. quo in loco antea, qui socii iniurias fecerant, accusari & condemnari solebant, ibi esse palam posita ea, quae ab sociis per scelus ablata, ereptaque essent.* Nam profecto sine τῷ ibi constare haec possit oratio. Hic locus omnino est geminus eius Liviani, ad quem notabat ea, quae dixi, vir magnus. IENS. 'H δὲ ποῦ — αὐτῇ ῥ.) Ut hanc scripturam vindicaret, multa lensius; sed non satis similia. Accedit propius, quod legitur supra, & Dial. Ven. & Cup. αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ 'Ρέα, πότε ἂν ἐκείνη σχολῇ ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἀττῇ; sed nondum sic acquiesco. Suspicio autem, pro αὐτῇ, πρὶν legendum. Adde Men. c. 15, τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς, qui locus mihi etiam suspectus, ut in nota videbis. SOLAN. 'H δὲ non est idem plane, quod αὐτῇ sic enim scribendum fuerat, ἥδε δὲ ποῦ σοι &c. Cape, quasi posuisset Lucianus, ἡ δὲ Ἀρέθουσα. sequi solet οὗτος in hoc structurae genere creberrime. Liban. in Dian. pag.

670 A. ὁ δ' ἐπιτετραμμένος τὰς τῶν φοιτητῶν εἰσόδους οὕτως εἰσιὼν πως τότε. Noster πῶς δὲ ἴστ. συγγρ. c. 5, τὸ δὲ (πρῶτον) οἷσδ' αὖτ' αὐτὸς, ὃ ἑταῖρε, ὡς οὐ τῶν εὐμεταχειρίσταν τούτ' ἐστι. de Lucr. οἱ δὲ τοῦ μέσου βίου πολλοὶ ὄντες οὕτοι. Itaque nullus est suspicioni de vitio locus. HEMST.

ead. l. 8. Διαγυγὼς τέ ἐστι &c.) Non poterat accuratius, si spectator adfuisse, quod minime negavero, Lucianus. Ad dam Senecae locum egregium ex Consol. ad Marc. c. 17: *Videbis celebratissimum carminibus fontem Arethusam, nitidissimi ac perlucidi ad imum stagni, gelidissimas aquas profundentem; sive illas ibi primum nascentes invenit, sive immersum terris flumen integrum subter tot maria, & a confusione peioris undae servatum reddidit.* Haec quin corrupta sint, nemo dubitat: ad vestigia priscae lectionis, neque minus tamen, quam magnus I. Fr. Gronovius, timide, coniūcio: *sive illas ibi primum nascentes invenit, sive in ipsum penetrans flumen &c.* nam & Qu. Nat. VI, c. 8, similiter fere dixit, *Alpheum, celebratum ποῖσις, in Achaia mergi, & in Sicilia rursus transiecto mari effundere amoenissimum fontem Arethusam.* Brevius etiam de fontis amoenitate testatur oraculum: Ἄνδρες θ' οἱ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης. Nonnus Συναγ. ἴστ. ad Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 152, τὸ δὲ ὕδωρ τῆς Ἀρεθούσης ἀραιφνές τε καὶ καθαρὸν καὶ γλυκύ. Ergo merito vitii postulat Athenaei locus II, p. 42 C. μόνον δ' ἀτέραμον τῶν ἀλυκῶν τὸ τῆς Ἀρεθούσης. de quo vide Casaubonum in Anim. HEMST.

ibid. Ἀναβλύζει) Inde ἀναβλύες πηγαί. ἀναπνῶ, ἀναβρύει, Hesych. verb. ἀναπνῶ. BOURD.

ead. l. 12. Παρ' ἐκείνης) Ἐκείνην forte. GUYET. Vult haud dubie Alpheus, se ad Arethusam contendere; at verba dicunt contrarium. Apertum itaque mendum, legendumque una litera mutata, ἐκείνην. Παρὰ τίνος ἀπέρχεσθαι est venire ab aliquo, ut supra pag. 141, Παρὰ τῆς Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, scil. ἐκπεμφθεῖς. At παρὰ τινος ἀπέρχεσθαι est ire ad aliquem, ut paulo post in eodem hoc Alphei & Neptuni dialogo, Χῶρεῖ παρὰ τὴν ἀγαπωμένην, & passim. sic in Timone: Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπελθοίμι, ὃ Ζεῦ, παρ' αὐτὸν. ὁπότεν ἀπὼ παρὰ τινος πεμφθεῖς ὑπὸ τοῦ Διός. In his iisdem Deorum dialogis: Ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν σελήνην ἀπελθὼν. Κόρης οὕτω καλῆς φοιτώσης ὁσημέραι παρὰ σε. Et sexcenties alibi. IENS. Restituimus ἐκείνην, secuti ed. I. quae sola recte hanc vocem habet: reliquae enim ἐκείνης, contrario prorsus & absurdum sensu. SOLAN.

Pag. 99. l. 2. *Συναυλία μίγνυσο*) Quod Codex unus & item alter praebent *συναμίγνυσο*, vix crediderim lectionem esse variam, sed potius vulgatae lectionis interpretamentum: *Συναυλία μίγνυσο* quin rectissimum sit nullus dubito, quippe eruditius, quam ut a Luciano non sit profectum. *Συναυλίαν* vocant *tibiarum concentum*, τὴν ὑπὸ δύο ἐπιτελούμενην αὐλήσιν· ὅταν γὰρ δύο αὐλῶσι, *Συναυλία* λέγεται, ut scribit Hesych. hinc apud Long. II, p. 62, αὐλῶν τις ἂν ῥήθη *συναυλούντων ἀκούειν*. Eiusmodi *συναυλίαν*, sive *συμφωνίαν* τινὰ τῶν αὐλητῶν ἐν Παναθηναίοις *συναυλούντων* commemorat Poll. IV, 83. Stridius alioquin usurpari solet, quando choro cantanti tibiae modos attemperat choraulus, qui quidem mos apud veteres obtinebat; nam postmodum chori praecinentem tibicinem voce subsequebantur: Athen. XIV, p. 617 C. itaque est intelligendum, quod adiungitur a Polluce: οἱ δὲ τὴν *συναυλίαν* εἶδος *προσαυλήσεως* οἰοῦνται, ὡς τὴν αὐλωδίαν· & Segm. 107. vide Henr. Vales. ad Exc. ex Diodoro Sic. p. 51. Paulo etiam discrepat Semus, qui τὴν *συναυλίαν* τι ποτ' ἐστὶν ἐμφανίζει hunc in modum, teste Athen. XIV, p. 618 A. ἀγὼν *συμφωνίας ἀμοιβαίως αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ χωρὶς λόγου τοῦ προσμελωδούντος*: nisi descripserit ibi, quod verius opinor, certum aliquod *συναυλίας* genus in sacris Deliis adhibitum; nam quae proferuntur, ex eius Deliade sunt deprompta: sed quae illis in verbis uberiori luce indigent, nunc ne attingere quidem animus est. Schol. ad Gregor. Nazianz. Stel. II, p. 106: *Συναυλία* ἐστὶν, ἥνικα δύο ἢ καὶ πλείους αὐληταὶ *συναυλοῦσιν ἅμα*, εἴτε ὅμοιον, εἴτε διάφορον, ὃ μὲν καλάμῳ, ὃ δὲ κέρατι, ὃ δὲ τῷ χαλκῷ ἐναυλεῖ. Λέγομεν δὲ *συναυλίαν* καὶ κιθάρας ἅμα *συγκρουομένης αὐλῇ καὶ συμπεθεγγουμένης*· haudquaquam absurde, ut eum bono duci obsecutum fuisse facile appareat: de cithara quod monet, certum est; erant enim & νόμοι κιθαριστήριοι, οἷς καὶ προσήυλουν, meninitque Athenaeus τῆς τῶν αὐλῶν πρὸς λύραν κοινωνίας. Hinc pronus ad figuratam orationis formam patet aditus, cum duo pluresve in eandem rem consentiunt, ac mutuis animorum studiis conspirant: quoniam vero tibiae funebres, ideo factum, ut in communi luctu & deploratione praecipue *συναυλία* ponatur. Philostr. Icon. I, c. 11, p. 781, λέγεται γὰρ *Συναυλίαν* τοῦ θρήνου τοῖς κύκλοις ὁμολογῆσαι (Ζέφυρος.) Libanius de Nicomedia terrae motu subversa p. 207 B. τῶν ἑδρῶν καὶ πέτραις δοθῆναι δάκρυα, καὶ ὄρνισι νοῦν εἰς *συναυλίαν* τοῦ πένθους. Synes. Ep. IV, p. 159 D. νῦν πρὸς ἐρήμοις ἀκταῖς *συναυλίαν* ὀλοφυρόμεθα. Praeiverat iis Aristoph. Equit. v.

9, — δ'εὐρό νυν πρόσελθ', ἵνα Ξυναυλίαν κλαύσωμεν Ὀλύμπου νόμον· ubi vide Schol. Diversa in re Aristid. T. III, p. 708 B. ὥστ' ἐλεεινὸν τὸ χρῆμα τῆς συναυλίας εἶναι τοῦ τε σοφιστοῦ καὶ τῶν ἐταίρων· praecefferat, καὶ δῆτα ἡδὺς ἦν ὁ κορυφαῖος ἰὼν κατ' ὅπιν τοῦ χοροῦ. Hesychius affirmat, ξυναυλίαν dici πᾶν πρᾶγμα δισσοῖν· quod ita capiendum, si concinant inter se duae res ac congruant. Lynceus apud Athen. III, p. 109 E. τοιαύτην (ὁ ἐσχ' ἀρίτης) ἐνθρυπτόμενος ἔχει πρὸς τὸν γλυκὺν συναυλίαν. Luciani quae fuerit mens, vertendo declaravi: nam quod priores interpretes dederant, *codem alveo cum fonte illo miscearis*, aegre, quorsum spectet, pervideas. Aliunde ductum *συναυλία*, cum *cohabitationem & consortium* significat: veluti de matrimonio Aristot. Pol. VII, p. 212, ὀρίσαντες χειμῶνος τὴν συναυλίαν ποιεῖσθαι ταύτην· Lambinum in *συνουσίαν* mutantem repudiamus: tales *συναυλίας* γεροτικά, quas bene restituit Anaxandridae Casaubonus in Athen. II, p. 48 A. Finitimum est ὁμαυλία & ὁμαυλος. HEMST.

ead. l. 7. MEN. καὶ ΠΡΩΤ.) Quare Menelaum hic cum Proteo colloquentem inducat, facile vident, qui Odyss. librum IV legerunt. SOLAN.

ibid. ΠΡΩΤΕΩΣ) Proteus Deus marinus, Oceani & Tethyos filius. Iliaci belli tempore, cum Aegyptus rege careret, in regem assumtus est, quem Aegyptii Cetea appellabant. Hunc artium peritum fuisse tradunt, Homer. Od. IV, & Virgilius item IV Georg. & in varias se formas vertere solitum; ut nunc animal, quandoque arbor aut ignis, aut aqua, aut quid aliud videretur. Quod figmentum Diodorus lib. II, secutus Herodotum, ad Aegyptiorum regum morem refert, quibus familiare fuit leonis aut tauri vel draconis priorem partem in capite gestare, nec non arborem, quin ignem quoque principatus insignia. Idem Lucianus in Comm. de Saltat. Protea illum in varias se demutantem rerum facies non fere alium intelligit, quam saltatorem eximium, ad effingendum quidquid omnino collibuisset, veluti Empusa, docilem. Heraclitus Ponticus diversam his colligit allegoriam. A Proteo natum est adagium hoc, Πρωτέως ποικιλώτερος, id est, *Proteo mutabilior*; quod in vasrum & versipellem competit. Plato in Ione: ἀλλὰ ἀτεχνῶς ὥσπερ ὁ Πρωτεύς πανταπὸς γίγνη, id est, *sed prorsus Protei in morem in omnem speciem verteris, sursum ac deorsum te ipsum distortuens*. COGN.

ead. l. 14. Εἶδον) Non videt tamen apud Homerum Od. Δ, 456 & sqq. Sed v. 418 praedixerat futurum. SOLAN.

Pag. 100. l. 3. Εἰ δὲ ἀπιστεῖς) Videtur scribendum esse, *οὐδὲ ἀπιστεῖς*, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἵσταμένη, quod si non credis, & haec res tibi videtur falsa quaedam species, quae oculis obiciuntur. In vulgatis male legitur πρᾶγμα ψευδές. GRAEV. Poterat etiam legi ψευδός, cuius ἐπεξηγήσεις, φαντασία τις &c. Sed nihil est causae, cur commoda verba & aperti sensus sollicitemus. Hesych. Φαντασία, τὸ μὴ ὂν ἀληθές, ἀλλὰ σχῆμά τι. De Proteo, eiusque multiplici in omnes formas conversione, particulam vide Polliceae declamationis, quam Philostratus excerpfit de V. S. II, c. 12, ubi sophisticis coloribus miraculum illud Homeri pingitur. HEMST.

ead. l. 9. Πολύπου) De polyphi vario ingenio meminit Plinius IX, c. 29. Praeterea Plutarch. in libello περὶ πολυφιλίας, ex Theognide: Πουλύποδος νόον ἴσχε πολυπλόκου, δε ποτὶ πέτρῃ, τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδ εἶν ἐφάνη id est, Mentem habeas vasti polybi, qui protinus illa, Se quibus admonit, saxa colore refert. Idem Lucianus in eo, qui περὶ Ὀρχήσεως inscribitur, ex Pindaro opinor: ποττίου θηρὸς πετραίου νόον ἴσχων. COGN.

ead. l. 14. Ὅποιά ἂν πέτρα) Aelian. V. H. prin. Plin. IX, 19. XXX, 9. SOLAN.

ead. l. 15. Κατὰ τὰς πλεκτάνας) Differunt, si accuratius loquaris, κοτύλαι, κοτυληδόνες, acetabula, caliculi polyporum, & πλεκτάναι, πλόκαμοι, σπείραι, τρίχες, recentioribus Graecis καρφία, vel clavi, crines, cirri, pedes, brachia, flagella, ut adversus Hermolaum egregius ille Pintianus observavit ad Plin. H. N. IX, c. 29. quod prodesse potuerat N. Heinsio minus in hac re circumspexio ad Ovid. Met. IV, 267. Attramen, ubi mentio κοτυλῶν vel κοτυληδόνων obvenerit, saepe Grammatici solent interpretari πλεκτάνας. Schol. Homer. ad Od. E, 433, Luciani ad M. Ἐγκ. Oppiani ad Hal. II, 233, 282, 312, Hesych. opportune Eustath. ad Od. E, p. 1541: Κοτυληδόνες, αἱ τοῦ πολυπόδος πλεκτάναι ἀπὸ μέρους. τούτέστιν, ἀπὸ τῶν βραχυτάτων κοτυληδόνων, αἱ πρᾶνεις ταῖς πλεκτάναις ὑπόκεινται ὅμοιαι οὔσαι κοτυλιδίοις κοιλοῖς, ἀφ' ὧν καὶ παρονομάζονται apud eum quae de polypo praecedunt, cuncta suppeditavit Athen. VII, p. 316, 317. ex eiusdem libro XI, p. 479 B. emendandum, quod habet ad Il. X, p. 1182, v. 45, κοτυληδόνες αἱ ἐν ταῖς πλεκτάναις αὐτῶν ἐπιφύσεις male vulgatur ἐπιχύσεις. Ex ista vero Grammaticorum interpretandi fere perpetua consuetudine suspicio mihi fuit oborta, fieri potuisse, ut κατὰ τὰς πλεκτάνας a margine tandem delatum fuerit in ipsa

Luciani verba: accedebat vel maxime, quod hae voces nec sensu nec structura satis viderentur constare: cur enim post ἀρμόζειν τὰς κοτύλας καὶ προσφῶντα ἔχουσιν onus illud orationis limpidae supervacuum adderetur κατὰ τὰς πλεκτάνας; aut, si addi omnino voluisset Lucianus, cur non potius structura liquidiore ταῖς πλεκτάναῖς extulisset? Quare, nisi quis eruditior moretur,* equidem haud intercedo, quin eo abeant, unde malum pedem intulerunt. De polypo autem qui cognoscere cupit, illi legendos suadeo Gesnerum, Aldrovandum, Rob. Constantinum in Suppl. Ling. Latin. Leon. Al-latium ad Eustathii Hexaëem. p. 100, atque alios. Ad Lucianum proxime convenit Ovidius Hal. v. 30: *At contra scopulis crinali corpore segnis Polypus haeret, & hac eludit retia fraude, Et sub lege loci sumit mutatque colorem, Semper ei similis, quem contigit* — ut magis etiam conveniat, parvula mutatione confici potest: *Ut sub lege loci sumat, mutetque colorem*: nimirum, *hac fraude, ut sumat &c.* HEMST.

Pag. 101. l. 7. ἰδὼν, εἶδον) An scribendum, εἶδον, εἶδον; GUYET. Intuitus vidi, hoc est, cum semel vidissem, iterum vidi. Suspecta tamen mihi est haec lectio, & vera fortasse sit εἶδον, εἶδον, vidi, vidi. CLER. Agiratus inter eos, qui de stilo N. F. scripserunt, fuit hic locus. Ut Graecorum illud interpretum Exod. III, 7, ἰδὼν εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου, repetitum a Stephano A. A. VII, 34, pure Graecum probaret Pfochenius Diatr. § 52, testem excitavit Lucianum, illum quidem in hac causa minime contemnendum. Gatakerus eo, quem sibi adversarium delegerat, eruditione maior, Diss. de N. Instr. Stil. c. IX, ita versatur in repellendo isto Luciani loco, ut facile per multas ambages circumeundo declararet, expeditum sibi non fuisse, quod recta via responderet. Quamquam eorum, qui orationem N. F. Graecam esse castigatissimam contendunt, opinio perquam mihi semper ridicula fuit visa, haec tamen loquendi formula, etsi rarissima, quin pauculis quibusdam veterum exemplis, quae ex Xenophonte & Polybio diligentissimus Raphelius annotavit, possit confirmari, nequaquam infitiamur: nam quod in accuratissima praefatione Sylburgius ex Pausania protulit ἰδὼν εἶδα, est illud ab hoc genere sane diversum. ceterum prudenter scri-

* Moratur, atque adeo me paene retrahit doctissimus Gesnerus ita scribens: *Verba κατὰ τὰς πλεκτάνας decere opinor copiam illam Luciani, qui non satis habuit acetabula nominare; etiam cirros memoravit, quorum in articulis sedent acetabula.*

prum iudico, quod adiecit: cuiusmodi phrasēs occurrunt etiam in Sacris literis ex Hebraïca consuetudine petitae: nam saepenumero contingit, ut locutio quaedam native Graeca a LXX interpretibus & N. F. scriptoribus, mutata paululum potestate, ad Hebraeam apte exprimendam adhibeatur: quo quidem pacto aliam utique formam induit: Luciano quidem factum testum relinquimus suum illud ἰδὼν εἶδον. HEMST.

Pag. 102. l. 12. Ἐπελέξατο) Hunc Luciani locum Budaëus notavit in Comm. L. G. p. 660. Ab Ionibus ea potestate verbum ἐπιλέγεσθαι celebatur, adeoque in Herodoto frequens, ut Suidas in Ἐπελέξαντο. VIII, 128, Τοῖσι δὲ στρατηγοῖσι ἐπιλεξαμένοισι τὸ βιβλίον. Eum qui libenter imitatur, Pausanias saepius itidem habet IX, p. 762, de quo loco assentior Sylburgio: nec non pari significatione ἐκλέεσθαι & ἐπεκλέεσθαι. Ἀναγινώσκειν & ἐπιλέγεσθαι inter se commutat Dion Cass. LX, p. 665. Idem est ἀναλέγεσθαι Eunap. in Liban. p. 174, καὶ ὁ νοῦν ἔχων ἀναλεγόμενος ἕκαστον αὐτῶν εἰσεται, singula scriptorum eius qui legerit peritus iudicandi, venustitatem orationis animadvertet: aberrat interpres laudatissimus. Callimach. Epigr. XXIV: — Πλάτωνος Ἐν τῷ περὶ ψυχῆς γράμμι ἀναλεξάμενος. HEMST.

ead. l. 15. Διέστησεν αὐτῷ) Commodius αὐτὰς scribi puto, quam lectionem agnovisse videtur Benedictus: ac nisi Iuppiter ipsas diremisset. Paulo post κρίναι legas an κρίνεις, nihil profusius interest. Tum personas esse male collocatas, eoque modo, quem Ienius approbavit, ordinandas censeo. Quid si porro formulam Atticam scriptori nostro reddamus, τήμερον εἶναι pro τήμερον οἶμαι; οἶμαι dubitationem aliquam habet, quae videtur hinc removenda, praesertim quia sequitur, καὶ τις ἥξει μετὰ μικρόν. HEMST.

Pag. 103. l. 4. Κρίναι) Mallem κρίνεις, ut D. Kr. c. 2 de eadem re, οὐκ ἂν ἐκείνος δικάσειε κακῶς. SOLAN.

ead. l. 5. Τί οὖν αἱ θεαί, ὦ Πανόπη &c.) Ita personis haec vulgo leguntur distincta. Ego vero nullus dubito, quin ab τήμερον usque ad ἥδη σοι φημί, sint omnia Panopes verba; sequentia autem Galenes esse putem, sine interrogatione. Hoc modo ergo concinnanda: Γα. Τί οὖν αἱ θεαί, ὦ Πανόπη; Πα. τήμερον οἶμαι ἀπίασι πρὸς τὴν Ἰδην. καὶ τις ἥξει μετὰ μικρόν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν. Γα. ἥδη σοι φημί, οὐκ ἄλλα κρατήσῃ, τῆς Ἀφρ. ἀγ. Quid igitur Deae, dic Panope? Pa. Hodie, opinor, discedunt ad Idam; ac veniet quis paulo post, nuntians nobis victtricem. Ga. Immo iam affirmo tibi, nulla alia superior erit, cer-

ante Venere, quam ipsa Venus. Attentus lector existimet. Vitiosa personarum notatio haud dubie inde contigit, quod librarii inter Γ, quae litera Galenen, & Γ (sic enim antiqui pingebant Π) quae Panopen designabat, non rite destinxerint. IENS.

ead. l. 24. Ὑδρευσομένην) Sic solebant antiquissimi Graeci, ut constat ex Homero, puellas sub vesperam ad fontem mittere; quem morem apud Orientales etiam obtinuisse, intelligimus ex Genes. XXIV, 11, ubi vide, quae annotavimus. Quod cum ita sit, sine ratione habet postea Lucianus de Dapao: *Σκληραγωγῇ τὰς θυγατέρας καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει, καὶ πένμπει ὕδωρ ἀρυσσομένηας*. Atqui is omnium mos erat antiquissimis temporibus. CLER.

Pag. 104. l. 6. καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει) Leg. Sueton. August. BOURD. Antoninus I, § 5, *παρὰ τοῦ τροφῆως accepisse* se scribit τὸ φορέπονον, καὶ ὀλγოდεῖς, καὶ αὐτουργικόν· ibi Gatakerus hunc Luciani locum profert, deque re ipsa plura commentatur. Iungi solent αὐτουργοὶ καὶ αὐτοδιακονοὶ, αὐτουργία καὶ αὐτοδιακονία, quas virtutes Christianis commendat Clem. Alex. Paedag. III, c. 4. Alias αὐτουργοί, qui opus rusticum ob pauperiem ipsi faciunt. Mox commodius viderur, καὶ πένμπει ὕδωρ ἀρυσσομένηας pro τε. Quod Graevius monet, iungi debere, ἀόκνους πρὸς τὰ ἄλλα, interpretes non praeteriit. HEMST.

ead. l. 7. Ὑδωρ) V. Apollod. XIV. SOLAN.

ead. l. 9. Μακρὰν οὕτω τὴν ὁδ. ἐξ Ἀ. εἰς Λ.) Ad Statii Theb. I, 360, ubi operosa vehementis est procellae descriptio, Barthius notat, dicere Papinium, *tempestatem hanc fuisse maximam, & multum regionis inundasse, quae Argos & Lernam simul tetigerit, loca non exiguis inter se spatiis distantia*. Nihil est, ne fallaris, in Stratio, quod spatium illud haud exiguum ulla ratione designet: hunc tamen addit, quasi probandi causa, Luciani locum, & tum porro: *Sed pro regia puella aquatum eunte via longa non ideo sit pro tempestate*: id quidem haud absurde, quod utique pro regia puella, aquam petitura, longior aliquanto via censi possit; quamquam id satis excusatur ea cautione, quam a moribus atque instituto Danai desumptam Lucianus adhibet. Alioqui non tantum erat hoc intervallum, quin Antisthenes, quippe vir & philosophus, maius etiam quotidie Socratis audiendi gratia, stadia nimirum XL ex Piraeo in Asty conficeret: propius autem Argis aberat Lerna: nam, ut ait Pausan. II, p. 197, ἀπέχει δὲ Ἀργείων τῆς πόλεως τεσσαράκοντα καὶ οὐ πλείον στάδια ἢ κατὰ Λέρναν θάλασσαν· quam

intercapedinem, spatium inter Piraeum & Afty interiectum aequantem, occupare longis muris ad mare ductis instituerant Argivi bello adversus Lacedaemonios, testibus Thucydide V, c. 82, 83, & Diodor. Sic. XII, p. 327 C. in quo vitiose legitur Ἀργίως χωρίον pro Ὑσίαις. Paulum vero a mari distabant ab ea parte, quae spectat in Laconicam, Lerne, ab altera Temenium: idcirco memorat Pausanias τὴν θάλασσαν τὴν μεταξὺ Τημενίου καὶ Λέρνης p. 198. Temenium autem, finiente Strabone VIII, p. 566 B. ἀπέχει τοῦ Ἀργεὺς 8ξ καὶ εἰκοσι σταδίους ὑπὲρ τῆς θαλάσσης. Huic intervallo quod scribit Plin. H. N. IV, 5, fere consentaneum est: *Amnes, Inachus, Erasinus, inter quos Argos Hippium cognominatum: supra lacum Lerne a mari circulo pass.* Ita si legas, fatis huic loco consultum arbitror: nam Is. Vossius ad Pompon. Mel. p. 205, meam quidem sententia labitur, & Strabonem parum concinne cum Plinio confert: illud autem *coco* optimi, quem laudat, libri sui, etsi foedatum, plane, quod dedimus, exhibet *circulo* P, qui faciunt stadia XVI; haec si addideris ad stadia XXVI, quae itidem inter Argos intererant & Temenium, proxime prodeunt illa XL stadia, quibus a mari vel sinu Argolico remotum erat Argos. Lerne vero & fons, & fluvius, & palus, vid. Th. Muncker. ad Hygin. F. 169, p. 241, & notum, ut Pomponius ait, oppidum: Schol. Pindar. ad O. Z, 60, ἡ γὰρ Λέρνη κατὰ μὲν τινὰς κρήνη· κατὰ δὲ τινὰς λοχμῶδες χωρίον, ἐν ᾗ μυθεύουσι καὶ τὴν Ὑδραν καταδεδυκέναι· φασὶ καὶ τὴν Ἀβυσσον κρήνην αὐτῇθι εἶναι· ἕτεροι δὲ καὶ πόλιν φασίν. Quae separavit, quasi diversas variorum de Lerne sententias, fuerant coniungenda; nihil enim eorum non est verum. Quam vocat Ἀβυσσον κρήνην, illa λίμνη ἐν Ἀργεὶ οὕτω καλουμένη dicitur Hesychio: quod si nomen huius paludis cum iis compares, quae de Ἀλκυονίδα λίμνη refert Pausan. p. 200, eandem esse liquido constabit; nam situs accurate respondet. Porro Lerne oppidum haud ignobile, in quod indictum fuerit aliquando concilium Achaeorum. Plutarch. in Ag. & Cleom. p. 811 C. βουλομένην δὲ τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τούτοις δεχέσθαι τὰς διαλύσεις, καὶ τὸν Κλεομένην καλούντων εἰς Λέρναν, ὅπου τὴν ἐκκλησίαν ἐμελλον εἶχειν. De virginibus Argivis ὑδροφόροις Ez. Spanhem. ad Callimachi H. de Pall. Lav. v. 45, ubi Luciani loca non praetermisit: virgines olim hoc opus inprimis faciebant: Apelles pictor παρθένον οὖσαν τὴν Λαΐδα θρασάμενος ἀπὸ τῆς Πειρήνης ὑδροφορούσαν apud Athen. XIII, p. 588 C. illa iunior est Laïs sive filia, ut ratio temporum ostendit. HEMST.

ead. l. 10. Ἐξ Ἀργους ἐς Λέρναν) Longum sane iter, quod ; uti ex Pausania constat, (pag. 79, 21) XL milliarium erat: quod hic ridet Lucianus. De πάλυδ'. Ἀ. videant, quibus hae res cordi sunt, doctissimum Ez. Spanhemium ad Callim. pag. 577 & seqq. SOLAN.

ead. l. 11. Πολυδελφῶν δὲ τὸ Ἄργος) Homericum. BOURD. Homerus Iliad. δ, v. 171. Vide ibi scholia, quae Didymo tribuuntur, qui ostendit, Argos non esse siniticosum, & aliter hoc vocabulum esse accipiendum, cuius varias significationes notat, uti & Strabo lib. VIII, unde videtur ille Scholastes sua hausisse. GRAEV.

Pag. 105. l. 1. Οὐκοῦν ζεύξον τὸ ἄρμα &c.) Male hic locus habitus est & a librariis, & ab interpretibus, qui sic eum transtulerunt: Proinde currum iunge: vel an hoc longiorem rebus moram iniiciet, submittere equos iugo, & currum apparare? Tu vero potius delphinum mihi aliquem ex velocibus illis huc siste, inequitando enim illi quam celerrime provehar. Sed dele interrogationis notam. Affirmat enim Neptunus, hoc moram iniicere, si currus iungatur. Dein σὺ δὲ ἄλλα, est saltem, ut apud Aristoph. Νεφέλ. — σὺ δ' ἄλλα τούτων λέξόν τι τῶν νεωτέρων. Sic autem verte: Iunge itaque currum, aut si hoc longiorem moram affert, equis imponere iugum, & currum apparare, saltem delphinum mihi aliquem ex velocibus illis adducito, in quo equitans celerrime provehar. GRAEV.

ead. l. 3. Σὺ δὲ ἄλλα) Priorum interpretatione praestat Graevii versio: neque tamen ira placuit, quin emendanda videretur. Quod monuit de σὺ δὲ ἄλλα, sumrum a Devario; quod ut forte locum habeat, nam aliter etiam capi potest in Aristoph. Neb. v. 1372, hic certe non fuit admittendum. Hortandi vis atque incitandi in ἄλλα, quando Imperativis praepositur, perquam est familiaris, & in Nostro frequens. HEMST. *ibid.* Δελφίνα) Philostratus de eadem re aliter pag. 774: ἐν ταῦθα δ' ἰππὶ κάμποι τὸ ἄρμα ἔφουδροι τὰς ὀπλάς, καὶ νευστῆρες, καὶ γλαυκοί, καὶ τὴν Δία ὅσα δελφίνες. SOLAN.

ead. l. 7. Εὐγε ἀπελαύνωμεν) Distingue, εὐγε ἀπελαύνωμεν. bene. abeat. Sic superius perperam distinguitur καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, παιδεύει ἀόκτους εἶναι αὐτάς. delendum enim comma: sententia enim est, ἀόκτους πρὸς τὰ ἄλλα. Leve hoc quidem, sed tamen in omnibus editionibus depravate legitur. GRAEV.

ead. l. 9. Σὺ δ' ἀποσκόπεις, ὅπῃ τ' ἂν &c.) Male sunt conglutinata & structura renitente, ἀποσκόπεις ὅπῃ τ' ἂν αἰσθῇ. tu disjunge: ἀποσκόπεις ὅπῃ τ' ἂν &c. vel etiam potius intersere

καί' ἀποσκόπει, καὶ ὅπου' ἀναίσθη &c. posterius membrum ne integrum efferret Neptunus, in causa fuit Triton interpellans. hoc scilicet ille voluerat: *tu vero speculator & observa; atque ubi senseris illam adventare, ne me statim monere intermittas*: interea videt Triton Amymonem iam prope adesse, ac mox, sine non expectato, Neptuni sermonem intercipit. Hoc saepius in istis dialogis est factum, & rationem imitatur eorum, qui familiariter inter se colloquuntur; ut Dial. XIV, ἐπεὶ δ' ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἐνθα ἦσαν eo in loco imperfecta verba Tritonis interrumpit Iphianassa. Ἀποσκοπεῖν *e* longinquo prospicere observandi causa: Nost. N. Δ. XXVII, ἀποβλέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. Polyæn. IV, 6, § 9, διέτριβεν ἀποσκοπῶν τὴν τοῦ πελάγους κίνησιν etiam, *manum ad frontem obducere*, ut acutius in longinquum prospicias, nec multo lumine offundaris, quem *visum umbratum* eleganter dixit Sil. Ital. XIII, 342. Vide Ios. Scaligerum ad Priap. p. 195, & iisdem veterum locis, nec pluribus, adductis ingratum eius reprehensorem Salmasium ad Flav. Vopisc. p. 500. HEMST.

ead. l. 15. Αἰγύπτου τοῦ θ.) Danaus fratrem fugiens in Graeciam appulerat navi, quae prima ibi conspecta est. Hygin. 277. Plin. VII, 46. Ratibus enim antea solis utebantur. Vide Marm. Ox. p. 157, & Baif. p. 11. SOLAN.

Pag. 106. l. 4. Οὐδ' ἐν δεινὸν πάθος) Vix me continui, quin ex Fl. revocarem μή sic enim solent, etiam Noster in Ἀναβ. § 16, θαρρῶντες οὐδ' ἐν οὐ μὴ γένηται ἄδικον unde simul liquet, minime opus esse isto πάθει. Ἀναδύναι, ἀνεῖναι πηγήν, ὕδατα, quae inde dicuntur ἀναδιδόναι, ut, ἐν Σικελίᾳ φασὶν ἀναδιδόναι τῷ Ἡρακλεῖ τὰ θερμὰ λούτρα, usus sunt tritissimi: Lucian. Δ. Θ. XIV, ἀπὸ τοῦ αἵματος ἀνθος ἀναδύναι τὴν γῆν ἐποίησα quem locum si ad hunc, qui prae manibus est, comparas, fieri non potest, quin suspectum sit ἑάσω longe certe commodius erit ποιῶ, praesertim quia sequitur, πατάξας τῇ τριακτῇ τὴν πέτραν ἑάν saepius apud Nostrium, sed diversa virtute: ἐκόντα ἑάσατο ῥίψαι ἑμαυτὸν ἐκείνον ζῆν ἑασον ἑασον μὲ ἔχειν &c. De Amymone multa tradidit Ez. Spanhem. ad Callim. H. de Pall. Lav. v. 48. vide Hygin. Fab. CLXIX, & Th. Muncker. HEMST.

ibid. Πάθος) Ita lego. Vulgatae edd. πάθος. Fl. μὴ πάθος. SOLAN.

ibid. Πηγὴν ἐπώνυμον) Est Amymone fons iuxta Lernam, ab Amymone Danae filia nomen habens, cuius meminere Plinius IV, c. 5, & Strabo lib. VIII. COGN. Vid.

Strab. VIII, 371, Plin. IV, 5, & Pausan. Cor. 79, 34. SOLAN.
ead. l. 5. Ἀναδοθῆναι) Fuit, cum mihi videretur scripsisse
ἀναδύναι. Sic Dion Chryf. 69 Α. πηγῆς ἑγγυς ἀναδιδούσης.
SOLAN.

ibid. Πατάξας τῇ τριαιν) Callim. Hym. Iovis. Πληξεν ὄρος
ἐκήπτρῳ &c. BOURD. Similia finxit Callimachus H. in Io-
vem, ubi Rhea in siticulosa tunc temporis, ut ait, Arcadia,
sed laticibus foeta, Πληξεν ὄρος σκήπτρῳ τὸ δ' εἰ δι' ἶχα πούλῃ
διέσται, Ἐκ δ' ἔχεν μέγα χεῦμα — Percussit montem sceptrο:
at ille ei multum divisus est, & effudit magnum fluxum. Sic est ver-
tendum, non ut vulgo, duobus locis multum discessit: nam δι' ἶχα
διέσται est, divisus est in duas partes, non in duobus locis. Miror,
hoc non fuisse in editione Ultrajectina emendatum. CLER.

ead. l. 7. Μόνη &c.) Scripsitne hoc praeter Lucianum alius
quisquam? Nauplium ex eo concubitu peperit. Apollod. II,
p. 34, & Pausan. p. 80, 24. cuius filium fuisse Palamedem qui-
dam tradidere, quos ἀναχρονισμοῦ arguit Strabo VIII, p. 368
D. SOLAN.

ead. l. 19. Δάμαλιν) Vide supra S. A. III. SOLAN.

ead. l. 20. Διακόρησεν) Sic Dial. XIII, & f. διακορεύειν τὴν
κόρην, διαφθεῖρειν διακορίσται, διαπαρθενύεται. deflorare,
devirginare, dehonestare, ut alibi dicemus. BOURD. Lucia-
ni nomen omisit haec verba proferens H. Stephan. in Th. L.
G. T. II, p. 375. Vid. Suid. in Διακορήσθαι & Διακορήσαι;
ubi est Scholiastae διατεμεῖν. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Διεχθήσαντο) Quid sit διεχθ. ingenue
fateor, nescio. At certissime legendum διεχρήσαντο, intersece-
runt. Ideo nimirum quod intertecerant maritos suos, apud in-
feros aquam in pertusum ingerere dolium debuerunt Danaï-
des: fabula notissima. Sed & antea legendum haud dubie ὕδρ.
εἰς τετρυπημένον πίθος, non τετρημένον. Talis enim fertur
Danaïdum ille πίθος, pertusus, perforatus: eademque haec vox
τετρυπημένος vulgo de hoc dolio usurpatur; ut ab ipso Lucia-
no in Dial. Mort. XI, αἱ τοῦ Δαναοῦ παρθένοι εἰς τὸν τετρυπη-
μένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. IENS. In Mf. erat διεχθήσαντο, quod,
monente cl. Iensio, mutavimus. Pro τετρημένον f. τετρυπη-
μένον. C. τετρήμενον. SOLAN. Et si διεχθήσαντο Graecum sit a
verbo διεχθάνομαι, nihilominus verissimum est Iensii διεχρή-
σαντο. Vid. Poll. IX, 153, & Notas. Τετρημένον, quod rescri-
psi, propius accedit, quam τετρυπημένον Danaïdum πίθος τε-
τρημένος vulgatissimus apud veteres: Plat. in Gorg. p. 336 D.
Aristot. Polit. VI, p. 176, Oecon. I, p. 234, Zenob. C. II, p.

6. Prov. App. Vatic. C. III, n. 31, ubi vide Schottum. Alii saepe *πίθον τετραπνημένον* dicunt, Schol. Euripid. ad Hec. v. 886; sed illud, si Thomae Magistro credis, Ἀττικώτερον est atque elegantius. Par ratio in *ψήφοις τετρημέναις & τετραπνημέναις*. HEMST.

Pag. 107. l. 1. (Ἡρα) Aliter, ut supra momi, Ovid. SOLAN. *ead. l. 6.* Ὡς ἀποτεκούσα ἐκεῖ) Prava distinctione laborat hic locus: deletis punctis scribe, Ὡς ἀποτεκούσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένηται καὶ αὐτὴ καὶ τὸ τεχθὲν, ut ibi *ἐπίχα*, gravis enim iam est, Dea fiat & ipsa, & quod natum erit: nimirum Eraphus. Dein distingue: ἀρξεί δὲ, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ὑμῶν ἔσται δέσποινα, Praerisque, Mercurius dixit, navigantibus, & nostra erit domina. Vide & superius dialogum Iovis & Mercurii. GRAEV.

ead. l. 7. Θεὸς γένοιτο καὶ αὐτὴ) In coniugis loco habitatur ab Osiride Aegyptiorum rege, & post mortem culta pro Dea nomine Isis; quam singulari superstitione coluit & Germania ante receptam Christianam religionem. Huius sacra ex Aegypto Romam sunt translata, eiusque templum in campo Martio fuit. Isis capillos Memphitae pro miraculo ostendunt. Idem Lucianus adv. Indoct. COGN.

ead. l. 9. Ἀρξεί τε, ὁ Ἑ. ἔφη) Quam voluit Graevius, secuti sunt iam olim interpretes distinctionem: in eius notis pro τε positum video δὲ, studione an errore calami, non patet: illud certe vertendo expressit. Pro ὁ Ἑρμῆς forte malis, ὥς Ἑρμῆς; sed parum interest. HEMST.

ead. l. 13. Νὴ Δία σὺνουςτέρα) Praeponendum est ex eo, ubi mox occurrit, loco retractum Zephyri nomen: haec enim ad eius personam quin pertineant, nemo paulum attentior dubitabit. De particulis ἀλλὰ γὰρ & ἀλλὰ καὶ, quae saepe commutantur, dicemus ad initium *Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων*. H. Sthephan. Th. L. G. T. II, p. 1052, omisit γὰρ ἀλλ'. ἤδη διεπέρασε. HEMST.

ead. l. 14. Καὶ ἐξένυσεν ἐς τὴν γῆν) An sic nunc voluit loqui Lucianus, qui in dialogo sequente, καὶ τὴν σὺ ἀναλαβὼν ἐξενήξω εἰς ταῖναρον. In mercede Conductis, περιέρρηξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄθλοισι κακῶς ἐξενήξαντο. GRON. Ergo per Gronovium Luciano, quia dixerit semel iterumque ἐξενήξω, ἐξενήξαντο, usurpare vix licebit ἐξένυσσε; id saltem non improbandum, quod hic solemnem confidentiam dubitandi modestia molliverit. Rectissimum est νέω, νέωσω, νέουκα; quaeque hinc manant multa, pari forma scribuntur. Plat. de

Rep. V, p. 653 A. Οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευστέον· Hefych. Νεῦσιν, πλεῦσιν. Νευσόμεθα, νηζόμεθα. Νευτῆρ (vel potius νευστήρ) κολυμβητής. Νεῦσιν habet Aristot. Z. I. V, c. 6, τὴν δὲ νευσιν ἢ μὲν ἐπὶ τὸ ὀπισθεν, ἢ δὲ ἐπὶ τὸ στόμα ποιεῖται· & τὰ νευστικά I, c. 1, & VIII, c. 3, ὁ καλούμενος κόραξ &c. στεγανόπους δὲ καὶ νευστικός· quae planē firmant Philostrati νευστικοὶ Ic. I, c. 8. Hinc & ἐλάαι νευσταὶ in Lexiph. § 13, quae alias ἀλμάδες vel κολυμβάδες· ibidem § 3, ridiculus vocabulorum Atticorum confilipator habet διανεύσαι ἐν τῷ ὕδατι. Themistius eleganter: τὸν μὲν δὴ ἑμισσὸν σοφιστὴν μόλις πως ἀρα διανενεύκαμεν. Or. XXIII, p. 297 B. Suid. Διανενεύκαμεν, ἀντὶ τοῦ ἐπεράνθημεν. in Hefychio restituendum, Διανεύσαι, διαπλεῦσαι, pro Διαναῦσαι. Προσένευσαν reperies apud Thucyd. III, cap. 112. Schol. προσέταυσαν· cuius lectionis labes alios in errorem deduxit; corrigendum enim, nisi totum recidere cum Cod. Cass. malis, προσέπλευσαν, ut supra πλεῦσις ex Hefych. quod est ex usu recentiorum Graecorum, ἀπαιγνῆ. Immo ipsum illud ἐξένευσα est in Euripidis Cycl. v. 573. Ὡς ἐξένευσα μόγῃς, grandem scilicet istum calicem, quem, Ulyssē praebente, Bacchi nestare plenum Cyclops eduxerat. Hippol. v. 470, — πῶς ἂν ἐκνεύσαι δοκοῖς; ubi vide Barneesium. Hefychius: Ἐκνεύσας, ἐκκολυμβήσας. Παρανέων τῷ σκάφει occurrit in seq. Dial. HEMST.

ead. l. 15. Τετραποδιστὶ) Hoc cur apud Suidam Kusterus malit, quam τετραποδῆτι, ubi locus exstat pessime versus, causa est nulla: utrumque est aequè probum: posterius autem eadem forma, qua, quod saepius apud Nostrum occurrit, ἀκροποδῆτι. Dicitur etiam τετραποδῆδον. Aristoph. in Pac. v. 896. quae Suidas habet in eo vocabulo & Σκιάποδες, deprompta sunt e Comici Schol. ad Av. v. 1552. Verus Sophoclis Commentator ad Philoct. v. 704: νηπιος. παῖς ἀνευ τιθῆνης τετραποδῆδον βαδίζων. Apud Etymol. in Στάδιον p. 743 est τετραποδιστὶ τὸ πάλαι περιπατοῦντες. HEMST.

Pag. 108. L 4. Κυνοπρόσωπος) Anubis latrator. Ov. Met. IX, 689. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅτε &c.) Sic omnes libri. SOLAN.

ead. l. 15. Τοῦ τῆς Ἰνούς π.) Melicertam. Ovid. Met. IV, 520. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπὸ τῶν Σκίρωνίδων) Hygin. F. XXXVIII, Scironis petrae: ubi vide Munckerum, qui forsan in Hygino restituendum monens, Scironides petrae, prudenter addit, quamquam non valde est necesse: nam Marcellinus etiam lib. XIV, p.

10, Scironis praerupta letalia, aliique plures. Ex istis rupibus Ino se cum Palaemone filio in profunda praecipitem iaculata auxis maris numina, ut Solinus scribit c. VII. Sex passuum millibus hi scopuli porrecti & Geraneam contingebant, & Oneos montes, & rupem Molurium vel Moluridem: quare nihil est mirum, haec parum diversa commemorari loca, ex quibus Ino se praecipitarit. Stephan. Γεράνεια ὄρος μεταξὺ Μεγάρων καὶ Κορίνθου, ἀφ' οὗ ἤλατο Ἴνῃ φεύγουσα τὸν Ἀθάμαντα. Scrip- tor argumenti tertii ad Isthmionicas Pindari: Ino διὰ Γερα- νείας τοῦ ὄρους τοῦ Μεγαρικοῦ φύγουσα, καὶ σταῖσα ἐπὶ τῆς κα- λουμένης Μελουρίδος πέτρας ἤλλετο σὺν τῷ βρέφει εἰς τὴν ὑπο- κειμένην θάλασσαν' rectius apud Tzetz. ad Lycophr. v. 229, ἀπὸ τῆς Μολυρίδος πέτρας ἔρριψεν ἑαυτὴν &c. Simonidis epi- gramma protulit Holstenius ad Stephan. εἰς τινα ναυηγὸν ἐν Γερανείᾳ καὶ ταῖς Σκιρωνίσι πέτραις ναυαγήσαντα' eius in ver- su quarto legendum mihi persuasi, Ἀγασσινφομένης ἀμφὶ Μο- λουριάδος' quid enim sive νῆσος Νεβουριάς, sive Μεθουριάδες νῆσοι, quamquam in propinquo sitae, huc faciant, non vi- deo; cum contra Moluris opportunissime vicinae Geraneae Scironisque rupibus adhaereat. Nec Moluris solum, aut Mo- lurias scribitur, sed etiam Μολούριον' sic enim Zenob. C. IV, n. 38: μετὰ δὲ Μελικέρτου ἡ Ἴνῃ ἔρριψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν πρὸς τῷ Μολουρίῳ θάλασσαν. Etymologus Leucotheam esse dictam tradidit, ὅτι ἐμμανὲς γενομένη διὰ τοῦ λευκοῦ πεδίου ζέουσα, ὃ ἐστὶ περὶ τὴν Μεγαρίδα, ἑαυτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἔρριψεν. Quod autem dialogo sequenti Lucianus ἀπ' ἀκροῦ τοῦ Κιθαι- ρῶτος, καθόπερ καθίκει εἰς τὴν θάλασσαν, Ino praecipitem de- iecit, intelligendum est paulo laxius: nam ipse, quem proprio vocabant, Cithaeron ad mare non pertinebat, sed orti ab eo montes Onei ad Scironidas usque rupes protendebantur. Strab. VIII, p. 582 C. ὑπέρκειται δὲ τούτων ἀπάντων τὰ κα- λούμενα Ὀνεῖα ὄρη, διατείνοντα μέχρι Βοιωτίας καὶ Κιθαιρῶτος ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν, ἀπὸ τῆς παρὰ ταύτας ὁδοῦ πρὸς τὴν Ἀττικὴν. IX, p. 602 C. τὰ καλούμενα Ὀνεῖα ὄρη, βᾶχαις τις μηχανομένη μὲν ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὸν Κιθαιρῶνα &c. & p. 622 B. ubi ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ὁ Κι- θαιρῶν λοξὸς ἐμπίπτει μικρὰν ὑπὲρ τῆς Κρυσσαίας θαλάττης, ἔχων τὴν ἀρχὴν συνεχῆ τοῖς Μεγαρικοῖς καὶ τοῖς Ἀττικοῖς ὄρε- σι· εἴτ' ἐπιστρέφων εἰς τὰ πεδία, παυόμενος δὲ περὶ τὴν Θη- βαίαν. Similis locus p. 631 B. Minus ergo caute Ortelius in Thef. Geogr. In mare usque porrigi videtur ex Luciani dialogo Na- priuni & Nereidum. Praetereo, quae de Ino Burmannus occu-

pavit ad Ovid. Metam. IV, 525. Vid. Philostr. Ic. II, c. 16, cuius locum, in quo se mirifice nuperrimus editor implicuit, unius literulae dispendio expedire iuvat: ἡ Ἰνὸ τῆς γῆς ἐκπεσούσα, τὸ μὲν ἐαυτῆς, Λευκοθεα τε καὶ τοῦ τῶν Νηρηίδων κύκλου· τὸ δὲ τοῦ παιδὸς, ἡ γῆ Παλαίμονι τῷ βρέφει χρήσεται. Λευκοθεα positum inter ἐαυτῆς & τοῦ τῶν Νηρηίδων κ. librarii praetermittere non potuerunt, quin eundem in casum transferrent: errorem illum ornatus excoluit Olearius, regi hunc *genitivum a sequente mox verbo* χρήσεται affirmans: illud alienum prorsus quasi nondum sufficeret, addit insuper: *phrasin autem* χρήσεται Λευκοθεας *vix veritas convenientius, quam*, Leucotheae fruetur persona. HEMST.

ead. l. 17. Κιβάρῳ) Nomen, si non succurrat, mox editurus est. SOLAN.

ead. l. 18. Αὐτῇ σκευῇ καὶ κιθάρᾳ) Vel haec suo loco sunt mora, retrahique debent ad ἀναλαβὼν, vel post Ταίναρον excidit φέρων, quo potius animus inclinat: in ultimo dialogo, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον Aelian. de Anim. VIII, c. 3, in simili casu Coerani Parii, καὶ ἐνθα ἐξενηξάντο δχούντες αὐτόν. Ab Herodoto, cum quo plerique veterum conspirant, in Arionis historia dissensit Noster, alios sine dubio secutus auctores. Vid. Ios. Scaligeri Anim. in Euseb. p. 84. hymnus Arionis ipsius, quem proponit vir maximus, ab Aeliano servatus est de Anim. XII, 45. Apud Philostratum vero Ic. I, c. 19, p. 794, Ἀρίων ὁ ἐπὶ τῷ Ταίναρῳ statua est poëtae celeberrimi aenea, quam in sempiternam rei mirandae memoriam ibi collocaverant: δηλοῖ, inquit, τοὺς δελφῖνας ἐταίρους τε εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ὧδῆς φίλους, καὶ οἷους παρατάξασθαι πρὸς ληστάς ὑπὲρ ἀνθρώπων καὶ μουσικῆς. ut φιλομουσίαν eorum laudat Neptunus in hoc dialogo, sic φιλόμουσοι saepe ab Aeliano atque aliis dicuntur. Recte autem de delphino Arionem in dorium fuscipiente ac sustentante ἀναλαβεῖν usurpatur vel ὑπολαβεῖν infra: utrumvis verbum restitui placet Platoni de Rep. V, p. 653 A. Οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νουστέον, καὶ πειρατέον σόζασθαι ἐκ τοῦ λόγου, ἢ τοι δελφινὰ τιν' ἐλπίζοντας ἡμᾶς ὑπολαβεῖν ἂν, ἢ τινα ἄλλην ἀπορον σωτηρίαν· nam quod vulgatur ἀπολαβεῖν, est illud omnino huius potestatis expers: formavit, ut facile liquet, ex Arionis historia dictum proverbiale Plato. Porro σκευὴν proprie dixit Lucianus, *ornatum*, vel, ut Suetonius ait in Ner. c. 24, *habitum citharoedici*: Herodot. I, 24, ἐν τῇ σκευῇ πάσῃ &c. ἀεῖσαι· mox, ἐνδύντα τε πᾶσαν τὴν σκευὴν, καὶ λαβόντα τὴν κιθάρην. de Nerone Dio Cass. LXI,

p. 699 A. ἔστι τε ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὁ Καῖσαρ τὴν καθαρωδεκλῆσ σκευὴν ἐνδεδυκώς· ita Pollux ἐπιπόρπαμα exponit καθαρωδεῶ σκευὴν X, 190. HEMST.

Pag. 109. l. 6. Πῶς δ' οὖν) Coll. P. & L. In reliquis ὅπως γοῦν, minus commode. Observandum etiam, praecedentia in P. Neptuno non tribui, adeoque pro ὑμᾶς legi ἡμᾶς· & hic praeponi ΠΟ. SOLAN. Lectio, quam P. & L. praebent, primum originem monstrat, unde vulgata fluxerit: cum enim scriptum fuerat, ο. πῶς δ' οὖν, omissa, quod saepenumero fieri solet in membranis, maiore litera Π, ο tandem vocolae sequenti iunctum adhaesit: quamvis autem ὅπως interdum ita positum occurrat, ut vicem τοῦ πῶς obire videatur, hic tamen longe alius est orationis contextus, quam qui eum usum recipere possit. Deinde suspicionem iniicit, aliter olim haec fuisse distincta, eum in modum scilicet, ut, quae praeceduat πῶς δ' οὖν &c. cuncta non Neptuno, sed Delphini fuerint tributa; quod satis commode potuisse fieri, nullus equidem negavero, modo illud ὑμᾶς refingas in ὅτι ἡμᾶς καταναυμαχῆσαι &c. Conqueri non absurde videatur Delphinus de sua suorumque fortuna, in quos Bacchus victoriae modum non statuerit: nam ceteros hostes suae potestati subiecisse contentus saevius in hosce miserrimos animadvertit, eosque figuram humanam exuere coëgit: plura garriturus erat, quippe delphin, & apud Deum sibi valde familiarem, quae nihil ad rem & Arionis historiam pertinerent, nisi Neptunus interpellasset, πῶς δ' οὖν &c. at tu prius, missis istis, quae minime curo, narra mihi, quae Arioni contigerint. Haec ut ut probabili specie blandiantur, editae tamen distinctioni litem non moveo. HEMST.

ead. l. 12. Ἐδειξε πολὺν ἄγων χρ.) Memini, qui mallet, ἔδειξε πολὺν ἄγων χρ. Cavendum est, ne vilius hoc prae isto lectiorem cuiquam placeat. Demosth. περὶ Παραπρ. p. 320 D. ἵνα ὅσα ὑμῖν ὑπεσχόμεν ἀρχόμενος τοῦ λόγου, δειξῶ πεποιθώς· περὶ τοῦ Στεφ. p. 509 D. παῖδας καὶ γυναῖκας ἐφ' ὑμῖν ποιήσαντες σωφροσύνης πίστιν περὶ ὑμῶν ἔχοντες ἔδειξαν. Multa sunt eius generis, quae in usu frequenti tritis ne tirones quidem frustrantur, in rarioribus etiam exercitatos nonnunquam fallunt. Anaxandr. apud Athen. XIII, p. 570 E. — ἦν τότε καὶ Θεολύτη μαλ' εὐπρόσωπος, καὶ καλὴ ὕψειν ἰσομένη — & se bellulam aliquando fore non obscuris indiciiis patefaciebat: Dalecampius inde, quasi ὑφαίνειν pro ὑποφαίνειν legisset, aut legendum putasset, textricem Theolytam nobis concinnavis.

Arion autem, imprudenter ille quidem, ut eventus docuit, sed opes tamen parvas cupidius ostentabat, ceterosque fortunae tam laetae ignaros esse non patiebatur: eo spectat illud εδειξε πολὺν ἀγῶνα χρυσόν· ita factum fuit, ut homines nequissimi ad facinus (sceleratissimum illicerentur. HEMST.

Pag. 110. l. 2. Ἐπεσεν) Cecidit: aptius dixisset εἰσεπήδησεν, infiliit. CLER.

ead. l. 6. Ἐπαινῶ τῆς φιλομουσίας) Ἐπαινῶ σὲ τῆς φ. vix in iutiusmodi locutionibus accusativum omissum invenias. Quod F. dedit, φιλοτιμίας, commodam interpretationem neutiquam aspernatur: Laudo tuam illam studii diligentiam in Arione servando collocati: dignam enim ipsi mercedem rependisti auditaecantionis suavissimae. Delphini tamen φιλομουσίαν hinc non removerim, nisi plures accedant vetusti Codd. HEMST.

ead. l. 14. Ἀμφιτρίτης) Sic titulum optime fecit ed. I. Reliquae ΝΗΡΗΙΔΩΝ, cum tamen Amphitrite sola loquatur. SOLAN. Nereides hunc locum iure tueri possunt: has primum Neptunus alloquitur, tum earum praecipuam suam uxorem Amphitriten, quae scilicet ceterarum nomine respondendi vices suscepit. Ita Dial. XIV Triton Nereidas, deinde ex earum numero Iphianassam compellat: in fine Doris insuper intervenit. Non aliter in extremo Timone Blepsias ceterorum omnium personam sustinet: neque ibi doctiss. Solano obtemperandum putavimus. HEMST.

ead. l. 15. Ἡ Παις) Helle Athamantis regis Thebarum & Nephelae filia, quae una cum Phryxo fratre, novercales infidias metuens, cum, accepto a patre ariete aureo, pontum vellet traicere, magnitudine periculi conterrita in mare decidit, eique nomen fecit: quod etiam hodie ab eius nomine Hellepontum vocant eruditi. Fretum est angustum inter Propontidem & mare Aegaeum, Asiam ab Europa septem non amplius stadiorum intervallo determinans. Ovid. II Metam. Angustum circa pontum Nephelēidos Helles Laomedonteis Latonius adstirrit arvis. Idem XIII Metamorph. Longus in angustum qua clauditur Hellepontus. COGN.

ead. l. 19. Τῷ ἐπώνυμῳ παλάγῃ) Ἐπώνυμος praeditum duplici potestate, eo magis observanda, quod saepe deluserit eruditos interpretes, vel, qui nomen ab alio trahit, vel, qui suum alteri tribuit. Utriusque virtutis exemplum praebet Aelianus; prioris H. V. XII, 44, ubi de lautumiis agit sive lapacidinis Syracusanis: τὸ κάλλιστον τῶν ἐκεῖ σπηλαίων ἐπώνυμον ἦν Φιλοξένου τοῦ ποιητοῦ, pulcherrima earum, quae istic erant, spelun-

ca, nomen acceperat a Philoxeno poeta, vocata nimirum Φιλοξένειον alterius H. V. II, 32, Agrigentini τὸν ἐπώνυμον τῆς πόλεως ποταμὸν παίδι ὠραίῳ εἰκάσαντες θύουσι male vertunt, ipse quoque Cluverius in Sicil. p. 205, cognominem urbi fluvium, cum debuissent, fluvium, qui urbi iuxta conditae nomen dedit, ut iamdudum recte notatum est a Stanleo ad Aeschyl. VII contra Theb. v. 138. nam ab Acragante flumine, perinde actot aliae urbes in Sicilia, oppidum Acragas vel Agrigentum fuit denominatum: ita δὲ Σάρων ὁ ἐπώνυμος τοῦ πελάγους apud Aristid. T. III, p. 340 C. neque alia ratione Hellen nominare licet ἐπώνυμοι τῆς θαλάσσης vel τοῦ πόντου, quae suum cum mari, in quo mersa periit, nomen communicavit. Simili modo heroës erant decem Athenis ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν, de quibus Poll. VIII, 110. Harpocr. & Etymol. in V. ipsaque Minerva ἐπώνυμος Ulpiano ad Demosth. Midianam p. 691 E. non cognominis, ut Wolfius, neque hac appellatione propria publice culta, ut I. Meursius existimavit A. L. IV, 5, sed quasi dicas auctorem nominis Athenarum, quae suum urbi nomen impertire non fuit dedignata; unde & Athenienses contra ἐπώνυμοι τῆς θεοῦ Aristidi T. I, p. 22 C. Non secus Archontes Athenis ἐπώνυμοι vel ἐπώνυμοι τοῦ ἐνιαυτοῦ Poll. VIII, 85, 89, eorumque ἀρχὴ ἐπώνυμος, aut simpliciter ἡ ἐπώνυμος quam formulam loquendi peropportune Graeci scriptores ad res Romanas transtulerunt: quoniam enim Consules etiam, ut Lucanus ait II, 645, Latios signabant nomine fastos, vel, ut Salvian. de Gub. Dei VI, p. 122, annis nomina tribuebant, eorum itidem ἀρχὴ iure merito dicta fuit ἐπώνυμος. Herodian. I, c. 16, ἀρχαὶ τε ἐπώνυμοι, Consules: errorem in hac parte gravem Olearii iam redarguit literarum nostrarum decus P. Wesselingius Obs. II, 24. Ita Salamis εὐτυχήματος μεγάλου τοῖς Ἕλλησιν ἐπώνυμος ἐσθμείνη in Plutarchi Themist. pag. 116 E. quid autem Salamina victoria veterum in monumentis celebratius? In his recte capiendis & separandis lapsus est non Budaeus tantum C. L. G. p. 153, sed & hunc secutus H. Stephanus in Thes. Nostro τὸ ἐπώνυμον πέλαγος non, ut priores dederant interpretes, cognomine, sed quod nomen ab Helle duxit. Longum erat faciendum, si vertendi vitia colligere foret animus: uno defungar Philonis Iudaei loco in Flacc. p. 976 D. τοὺς ἀρχοντας, τὴν γερούσιαν, οἱ καὶ γέρος καὶ τιμῆς εἰσιν ἐπώνυμοι. Gelenius: magistratus senatoresque honoratos vel ipsis appellationibus; quibus suam mentem satis liquido, non, quod debuerat, sui auctoris explanavit: cuius acumen eo certe

tendebat, ipso τῆς γενομένης vocabulo, quod manaverit ἀπὸ τοῦ γένους, & reverentiam quandam dignitatis excitet, oportuisse Flaccum deterri, ne viros honestissimos servilibus flagris conscinderet, iisque modis indigne vexaret, quibus ne vilissimos quidem abiectissimosque homines tractari fas sit. HEMST.

Pag. 111. l. 2. τῆς μητρὸς) Ino, quae Cadmi & Harmoniae filia, & Liberi patris ex Semele Iovis filii nutrix, & ideo a Iunone afflicta, cum qua Athamas Thebanorum rex secundas contraxit nuptias, postquam Nephele (ex qua iam ille Phryxum & Hellen suscepserat) Liberi patris furore agitata in silvas se contulerat. Haec, ut erat, ita revera se novercam gessit, privignosque identidem apud patrem accusans eo compulit, ut consensu aureo ariete fuga sibi consulerent. Quam rem aegre ferens Iuno Athamanti Furias immisit, quae in tantam eum adederunt rabiem, ut cum Ino ad se accedentem aspiceret, hanc quidem leaenam, filios autem suos eiusdem carulos esse arbitraretur, atque raptum Learchum alterum ex filiis saxo illiferit, idem in uxore exemplum editurus, nisi illa, arrepto Melicerta altero filio, una cum illo in mare se abiiecisset, ubi Deorum miseratione in Deam marinam est transformata, quam Graeci quidem Λευκόθεα, Latini autem Matutam appellant. Cicer. Tuscul. I, & lib. III de Nat. Deor. Ino Cadmi filia nonne Λευκόθεα nominata a Graecis, Matuta habetur a nostris? Melicertes autem in Palaemonem, quem nos Portunum nominamus. Hanc historiam fabulose tractat Ovid. VI Fast. & IV Metam. Pausanias in Atticis, Hyginus in Mythologis suis cap. 1, 2, 3 & 4, Lucianus in Epigrammate quodam. COGN.

ead. l. 5. ἔφην) Sic omnino legendum ex Ms. Gr. P. ed. I. S. & A. Sic etiam Stephanus. Edd. reliquae ἔφης, vitiose. Mox ex Gr. Ms. & P. addidimus ἢ, quod in lib. deest. V. ἐκκ. c. 12: Ἐκτορι δούουσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρ. καταγτικρὺ ἐν Χερρόνῳ. SOLAN. ibid. Ἐν τῇ Τρωάδι ἐν τῇ Χερρόνῳ) Ms. iubet legi ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερρόνῳ τεθάλεται, sed, ut dixi, in Troade, aut in Chersoneso mox sepelietur: scilicet Thracica: male ἢ in editis omissum. GRAEV. Si vel nullus adfuisset Codex, separandae fuerant hic, particula saltem, regiones toto Hellesponto divisae: Hellespontus enim, ut Hesychius ait, ἢ μεταξὺ Τροίας καὶ Χερρόνῃσου θάλασσα: atque ideo saepius, ubi Troiae facta fuit mentio, commemorari videas τὴν ἀντιπέραν Χερρόνῃσον τῆς Θρᾷκης. Auctor arg. Hecubae Euripi-

deae: ἐν Χερρόνησῳ τῇ καταντιπέρας Ἀβύδου Xenophon non procul initio libri primi K. A. Insula primum, postea faucibus angustis Thraciae continenti affixa Chersonesi nomen habuit: Schol. Apollon. Rh. ad Arg. I, 925. descriptionem si quis desideret, exactissimam dabit Procop. de Aedif. Iustinian. lib. IV, p. 43, 44. Helle ubi praeceps ceciderit, satis accurate designat Apollodor. I, p. 39: ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὴν μεταξὺ κειμένην θάλασσαν Σιγείου καὶ Χερρόνησου, ὤλισθεν εἰς τὸν βυθὸν ἡ Ἑλλη· κακεὶ θανούσης αὐτῆς ὅπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος. Cadaver eius in Troade sepultum an quicumque tradiderit, quod sane videtur colligendum e Luciani verbis, mihi non constat: verum Chersonesus habuit Ἑλλης τάφον, paulo tamen longius ab eo loco, ubi merfa interiit, ad ipsam peninsulae radicem dextro latere versus Propontidem, ut ex Herodoto certum est VII, 58. nam Persarum exercitus ex Asia traiectus in Europam ἐποιέετο τὴν ὁδὸν διὰ τῆς Χερσονήσου, ἐν δεξιᾷ μὲν ἔχων τὸν Ἑλλης τάφον τῆς Ἀβάμαντος, ἐν ἀριστερῇ δὲ Καρδίαν πόλιν· erat autem sita Cardia interior ad Melanem sinum. Illud autem monumentum fuerit κενοτάφιον aut κενήριον necesse est, si fabula fidem meretur, quae mediis Hellen servavit in undis, Neptunoque amore capto pellicem tradidit: Eratosthenes, quem vocant, Catast. c. XIX: Περσεὶδ ὃν δὲ σώσας τὴν Ἑλλην, καὶ μιχθεὶς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς παῖδα ὀνόματι Παιόνα· nuptiae foecundae, ut Deorum esse solent, plures liberos ediderunt. Hygin. Poët. Astr. II, c. 20: Sed Hellen decidisse in Hellepontum, & a Neptuno compressam Pacona procreasse complures, nonnulli Hedonum dixerunt. Schol. Germanici: Helle autem, ut aiunt, a Neptuno salvata est, & ex ea puerum Paconem genuit. Almopem gigantem τὸν Ποσειδῶντος καὶ Ἑλλης τῆς Ἀβάμαντος suppeditat Stephan. in Ἀλμωπία. Tres minimum filios Helle prognatos habemus cognomines populis, qui in Thracia vicinaque Macedonia incoluerunt. Nescio, an remedium hinc Aristidi sit petendum. T. I, p. 47, ubi Neptunum refert amore captum Leucotheam habuisse secum, ὃν τρόπον (ἐρασθῆναι λέγεται) καὶ Τυροῦς τῆς Σαλμωνέως, καὶ Ἀμυμώνης, καὶ ἄλλης τινὸς καλῆς, καὶ κρύψαι γὰρ καὶ ταύτην ὑπὸ τῷ κύματι· offensus in exactissimo scriptore tractu orationis indecoro tentabam, καὶ Ἑλλης τῆς καλῆς· cui emendationi si quis vulgatam tamen anteposuerit, non equidem intercedo, quin iudicio suo fruatur. Antequam vero Helleponti nomen his maris angustis inditum increbuisse, vetustius existisse Borysthenis scribit Stephanus; unde liquet,

cur Hefychius interpretetur, Βορυσθένης, ὁ Ἑλλησποντος. Ab Helles autem casu fluxerit appellatio, quod summa conspiratione veteres amplectuntur, an hoc pro somnio sit explodendum, praclara Salmasii sententia, *Pontum Hellenicum*, aut *mare Graecum* exponentis, disputare nunc non lubet. HEMST.

ead. l. 6. Παρὰ μύθιον) Mf. codex addit, ἐκεῖνο δὲ παρὰ μύθιον οὐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ, hoc vero solatium non parvum cietit. GRAEV.

ead. l. 8. Ἀθάμαντος) Huius imaginem Callistratus exhibet, omnium postremam p. 906. Tangit Noster ὁρχ. c. 42. SOLAN.

ead. l. 9. Τοῦ Κιβειρώτος) Apud Callistratum Σκιρῶν dicitur in vulgatis; postrema editio mutavit in Σκίρων, iubetque adire Paul. Att. p. 43. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸν υἱὸν) Melicertam, (vide ὁρχ. c. 42) qui, Deus factus, *Palaeon* dictus est: mater autem *Leucothoe*. SOLAN.

ead. l. 11. Χαρισάμενος) Χαρισάμενον scribe. GUYET. Dum mihi fuit suspectus hic locus, & mihi persuaseram, legendum esse χαρισάμενον sc. σέ. Sed in Mf. postea reperi bene scribi χαρισαμένους, sc. ἡμᾶς, nos, te nimirum Neptunum, & nos Nereidas. Cum postea dicit, illam non mereri hanc gratiam, οὐκ ἔχειν οὕτω πονηρὰν οὐσαν, notat illius novercalem malitiam in Nephelae filios, Phryxum & Hellen. GRAEV. Legerim χαρισομένας sed & illam nos oportebit servare gratificaturas *Baccho*. Nimirum nomine Nereidum loquitur Amphitrite. CLER. Omnes edd. χαρισάμενος, nisi quod St. χαρισαμένας. Nos secuti sumus Mf. Gr. L. & P. SOLAN. Χαρισάμενος) Huius omnium edd. lectionis structura claudicat, cui malo mederi voluit H. Steph. exprimens χαρισαμένας nimium arrogassent sibi Nereides, praesente Neptuno: quare maluisssem χαρισάμενον, te scil. Neptunum. Sed optimum est, quod Codd. obsecutus dedi; utrosque complectitur Neptunum & Nereidas, genere tamen, ut fieri solet, ad potiore relato. Dial. XIV, *Perseum nostis, opinor, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς δις. ἐσώσατε οἰκτείρασαι ΑΥΤΟΥΣ*. Ino prima teneri nutritrix, eadem matertera, *Bacchi*, cui & *Athamanti* marito *Mercurius* eum tradit de femore *Iovis* prodeuntem, καὶ πείθει τρέφειν ὡς κόρην: tam sollicitè cavendum erat, ne furtivae prolis indicium aliquod ad *Iunonem* permaneret. Postquam Ino in furorem acta mare subiisset, alio dolo fuit opus, quo misellus ille *Bacchus* novercalibus odiis eriperetur: Διόνυσον δὲ Ζεὺς εἰς ἔριφον ἀλλάξας τὸν ἥρας θυμὸν ἐκλεψε καὶ λαβὼν αὐτὸν Ἑρμῆς πρὸς Νύμφας ἐκόμισεν ἐν Νύσση τῆς Ἀσίας κατοικοῦσας. Haec *Apollodoro* narranti III, p. 171, plane consentit *Ovid*.

Metam. III. 313. Pherecydes scripsit, non Mercurium, sed Nymphas Dodonidas, (non aliae sunt, quam Nyseides) *ad Thebas Liberum perlatum Inoni tradidisse*, teste Hygin. Poët. Astr. II, 21. *Inoni* inquam, cum membranis meis & ed. Miccylli; nam Munckeriana perperam *Iunoni*. Hinc Orpheo non Leucothea tantum *ἑρπτεῖρα εὐστεφάνου Διούσου* Hymn. LXXIII, sed & Palaemon *σύντροφος Βακχεχόρου Διούσου* H. LXXIV. alibi alias edit, quae operam Baccho nutriciam praestiterint, de quibus nunc quidem exponere commodum non est. Verum nymphis Dodonisin gratia minime vulgaris fuit relata: nam cum senio iam paene dilaberentur, eas, exorante Baccho, Medea recoctas in pristinum aetatis florem revocavit. Tractatum fuit hoc miraculum ab Aeschylō in fabula, nisi plane fallor, Satyrica, *ταῖς Διούσου Τροφοῖς*, ut docet Schol. in argum. Euripidis Medae, quae totidem fere verbis leguntur apud Schol. Aristoph. ad Equ. v. 1318. brevius aliquando *Τροφὸς* in Aeschyli dramatum indiculo, Hesychio, & Photii Lex. Ms. v. *Ἐψιούσα* male I. Meursius & Stanleus duas inde tragoedias concinnarunt. HEMST.

Pag. 112. l. 1. *Καὶ δύναται*) Codex *εἰκότως. νεανίας γὰρ καὶ δυνατὸς ἀντέχειν πρὸς τὴν φορὰν.* in vulgatis *καὶ δύναται*. Non longe ab his repone ex eodem codice: *ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ δάμβει ἅμα συσχεθεῖσα καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως*. *Perculsa, & rancore simul correpta & vertigine ad volutum celerrimum*: non enim natarunt Phryxus & Helle, sed per aërem sunt lati. Vid. Apollod. Bibliothec. lib. 1. In Ms. tamen pro δάμβει, scribitur etiam δάλπει, quod non probō, quamvis possemus explicare: sed *συσχεθεῖσα*, pro vulgato *σχεθεῖσα*, cunctis, sat scio, bellis hominibus arridebit. GRAEV. *Δυνατὸς* G. P. & L. Tangit eandem fabulam dialogo superiori. SOLAN. *Δύναται* teneas, an *δυνατὸς*, minimum refert: contra ἡ Ἑλληνὴ μὴ δυναμένη ἀντέχειν κατέπεσεν εἰς τὸ ὑποκείμενον πέλαγος. Schol. Homer. ad Il. H, 86. HEMST.

ead. l. 2. Ὅχηματος παραδόξου) Erat enim *capere volans*; vide *ἀστρ.* c. 14, & Apollod. I, p. 16 B. SOLAN.

ead. l. 4. Τῷ δάμβει ἅμα σχεθεῖσα) Scio recte dici δάμβει vel ἐκπλήξει ἔχεισθαι, ut *μανίαις ἔχεισθαι* apud Platon. p. 940 D. *ἔχεισθαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι* Anton. Liber. c. XXX, vel *συνέχεισθαι*, quemadmodum *ἐπιθυμίαις, ὀργῇ συνέχεισθαι* Adamant. in Physiogn. illud etiam, recte iungi δάμβος & ἐκπλήξειν, & frequentissime quidem a recentioribus: Eunap. περὶ Πρεσβ. *ἐκπλήξει καὶ δάμβει συνδεθέντες*. Damasc. apud Phon

pag. 556, v. 17, ἴδρωσα μὲν ὑπὸ δάμβους καὶ ἐκπλήξεως. sed quorsum in hac lectione pertineat ἅμα, expedire nequeo : ista sane particula diversum quiddam postulat ab ἐκπλήξει, quod sin. ul cum stupore tenellam virginem corripuerit. praecipitemque labi fecerit in mare. Quocirca, quod repudiavit Graevius, patrocinium istius scripturae τῷ δάλλπει non subterfugio : non quin melius aliquid extundere forte queat ingenium acutius ; sed quod vulgatae saltem lectioni praeferenda videatur : δάλλπος enim interpretari licet *fervorem aeris*, qui spiritum delicatulae virginis interceptit eo facilius, quod aries impetu volatus altioris celerrimo proveheretur : nihil autem verat, quo minus Luciano licuerit hanc etiam causam plane verisimilem interponere delabentis Helles. Ut aëri aestu solis calefacto δάλλπος, sic & alia pari potestate vocabula tribuuntur, φλέγμα, καῦμα, πνίγος, hoc quidem ex eo dictum, quod suffocet, & animae meatum impediat : opportunum ergo πνίγει, δάλλπει συνέχεσθαι. Ita commodum erit & τῷ δάλλπει, & ἅμα suum locum iure tuebitur. Similia quaedam Δ. Θ. XXV de Phaëthonte, quae comparari operae sit pretium : imprimis illud, ἐπικύψας εἰς βάθος ἀχανὲς ἐξεπλάγη hoc βάθος ἀχανὲς iubilimius evectam indicat, ubi radiis solaribus aërem accendi facillime veteres putabant : & quod paulo ante praecedit ἐγκρατῆ εἶναι τῶν ἡνίων hic contra, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων, quae vertigine correpta & spiritu suppresso manu retinere non poterat. Isocrat. Panath. p. 252 C. θρασύτερόν τε διακείμενον ἢ κατ' ἐμαυτὸν, ἀκρατῆ τε γινόμενον ἐρίων illud extremum tam languens ut ab Isocrate fuerit profectum ! quanto plenius atque etiam venustius exhibit ἡνίων ; abreptum se rerum affluentium aestu refrænare orationem non potuisse dicit, neque ei moderari ἐμμένοντα τῇ πραότητι τῇ περὶ τὸν λόγον, ἢν εἶχεν. Porro sunt in Luciano copulanda ὑπὸ ἀηθείας ἐκπλαγεῖσα &c. Plato Theaet. p. 128 E. ἰλιγγίων τε γὰρ (ὁ σμικρὸς ἐκείνος τὴν ψυχὴν καὶ δριμύς καὶ δικανικός) ἀπὸ ὑψηλοῦ κρεμάσθεις, καὶ βλεπόντων μετέωρος ἀνωθεν, ὑπὸ ἀηθείας ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορῶν. HEMST.

ibid. Ἰλιγγιάσασα) σκοτοδινοῦσα. vox Syracusana, ὅταν δὲ περὶ τὴν καρδίαν στρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, καὶ τοῦτο τὸ πάθος καλοῦσιν ἰλιγγίον. Interp. Aristophan. Acharn. Ἰλιγγίῃν τὸ σκοτοῦσθαι (leg. σκοτεῦσθαι) καὶ δοκεῖν περιφρεσθαι, κύκλῳ συστρέφασθαι. Hesych. BOURD.

ead. l. 6. Ἀπείληπτο) Ἀν ἐπείληπτο; GUYET. Ἐπείληπτο P. optime, uti rescribere iubebat Hemsterhusius p. 83. So-

LAN. Reieci vulgatum ἀπείληπτο, quia cum ratione & usu linguae Graecae pugnat: nusquam enim ἀπολαμβάνεσθαι eum in modum accipitur, aut per linguae genium accipi potest. Stephanus itaque Th. T. II, p. 565 A. cum ad eam apprehendendi significationem stabiliendam hunc attulisset solum Luciani locum, caute addit: *Sed fortasse pro ἀπείληπτο legendum est ἐπείληπτο* nam verbum ἐπιλαμβάνομαι passivè etiam (potius dixisset *medic*, vel, verbi *medii* virtute) usurpatur pro apprehendo. Nihil est illo usu frequentius, quem satis firmant exempla ab H. Stephano producta. Noster in Εὐχ. § 4, τῶν κεροιακῶν ἐπειλημμένον. Maxim. Tyr. Diss. V, ἐπιβάτης ἐκκίνητος οἷος καλλωδίου ἐπιλαβέσθαι. Artapanus apud Euseb. Προπ. Εὐ. IX, Τον δὲ Μόυσον δις ἐπιλαβόμενον τῆς οὐράς. Plures scribunt, Herculem in nobili certamine Acheloï τοῦ κέρατος vel θατέρου τῶν κεράτων ἐπιλαβόμενον illud defregisse. Hesych. Ἐπειλημμένη, κρατοῦσα: ad hanc formam emendari debet bis in eo vitiose scriptum, semel Ἀπειλημμένη, κρατήσασα, iterum Ἐπειλημμένη, ἀντειλημμένη cuius erroris culpa, quamquam mendosos codices forte posset excusare, in ipsius tamen Hesychii caput recidit. Idem post Ἐπιληκῆτος, vel potius, quod restituendum est, Ἐπιλήμητος: Ἐπειλημμένος, κατέχων, τετυχηκώς. HEMST.

ead. l. 8. Νεφέλην) Scribe Νεφέλην, Nephelen, cum in vulgatis non edatur tanquam proprium. GRAEV.

ead. l. 23. Τὴν νῆσον τὴν πλ.) Delon maris Aegaei, Cycladum omnium clarissimam, in qua Latona Apollinem ac Dianam dicitur enixa: de qua Cicer. III in Verr. & Virgil. III Georg. Dicta autem putatur Δῆλος ἀπὸ τοῦ δηλοῦν, quod, cum antea mari tecta esset, Latonae locum ad pariendum quaerenti repente se ostenderit. COGN. Bene liber scriptus: τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ᾧ Πόσειδον, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. GRAEV. Locus mutilus, aut corruptus. Pro τὴν, quod habet Gr. Mf. ante ἀποσπασθεῖσαν, legendum cenfeo ἢν. SOLAN. Mutilum esse hunc Luciani locum non concedo: ne quid corrupti infideat, valde vereor. Primum ex C. Gr. τὴν ἀποστ. libenter ascivero; apte congruunt τὴν πλανωμένην, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. Deinde avulsam a Sicilia fuisse Delum quis alius tradiderit, non recorder: de Cilicia nescio quid animo obversatur, quamquam locus scriptoris haud succurrat. Et sane multo facilius erat cursus a Cilicia eam in sedem, ubi fundata fuit Delos, quam si demta Siciliae eodem ferri itinere impeditiore debuisset: considerandum itaque, an dederit Lucia-

nus, τὴν ἀποσπασθεῖσαν τῆς Κιλικίας. Hoc scilicet tum factum, cum — τὰ πρότεστα μέγας θεὸς οὐρεα θείων Ἄκρι τριγλώχινι — Νήσους εἰναλίας εἰργάζετο — Delum vero οὐκ ἐβλήψεν ἀνάγκη, Ἄλλ' ἀφετος πελάγεσσιν ἐπέπλεε — ut poetica fide canit Callimach. H. in Del. v. 30, qui idem mox instabiles insulae errores, antequam firma radice niteretur, sed in Aegaeo mari solum ad sinum Saronicum & Euripum, commemorat. Porro dissidere mihi tantum videntur ὕφαλον ἐπινήχουσαι, ut commode iungi non possint: est enim ἐπινήχουσαι, in summo mari erraticam innatare, ὕφαλος autem mari merfus, vel saltem *salo fluctibusque tectus*: unde ὕφαλοι πέτραι. Callimacho quidem licuit Delum dicere ἐπιπλεῖν, v. 36, 53, 212, ut qui, quamvis sedibus continuo mutatis vagantem, conspiciam tamen fecit: Luciano non item; nam Delos apud eum mari merfa delitescit, donec in lucem prodeat, atque insularum in ordinem defixa cogatur: ideo ἀνάφηνον & ἀναφανείσα, & a Neptuno iubetur ἀναδύναι ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφύρεσθαι. Hoc incommodum amoveri potest scribendo, ὕφαλον ἔτι νήχουσαι συμβέβηκε: neque illud ἔτι opportune poni quisquam diffitebitur; mox, καὶ μηκέτι πλεουσα: id autem idem vitii genus saepius e Luciano nobis eluendum erit. De exortu Deli repentino, prolatis Luciani verbis, agunt Brod. ad Anthol. I, c. 58, Barth. ad Stat. Theb. I, 702, Advers. XLIX, c. 5. Verbum vero inprimis opportunum ἀναφαίνειν & ἀναφανῆναι, ex quo alterum etiam Deli nomen existisse Ἀνάφην, ἐπεὶ δὲ ἀναφανείσα δῆλη ἐγένετο, ἀδηλουμένη καὶ ἀφανὴς εὔσα τὸ πάλαι, prodidit Philo περὶ Ἀφθ. Κόσμου p. 960 A. sed Iudaei hominis errorem, qui Anaphen ut nomine, sic situ dissociatam, cum Delo confudit, merito castigarunt L. Holsten. ad Stephan. in Ἀνάφην, & Ez. Spanhem. ad Callimach. H. in Del. v. 53. Rhodum quoque, cuius & Philo eandem ob causam meminerat, olim infra fluctus depressam ἀναφανῆναι ὕστερον ξηραθεῖσαν Heraclides ait. HEMST.

Pag. 113. l. 1. Δῆλον) Et inde nomen insulae, *Delos*. SOLAN. ead. l. 13. Ἀνάμοτος) Thom. Mag. in Ἀπόμοτος utitur hoc loco. HEMST.

Pag. 114. l. 2. Ὡ Τρίτωνες) Tritones plures. Virgil. V Aen. Tritonesque citi, Phorcique exercitus omnis. Idem X Aen. v. 210: Hunc vchit immanis Triton, & caerula concha Exterrens freta; cui laterum tenuis hispida nanti Frons hominem praefert; in Pristin desinit alvus. Sunt, qui triremis nomen volunt esse a Tritone in ea depicta belua marina: nam & nunc quoque suum cui-

que navigio nomen inditum est. Sic Scyllam, sic Pegasus nomina navium fuisse purat Palaephatus *περὶ Ἀπίστων*, non monstra, ut poetae fabulati sunt. Tritonem Lycophron *Νηρέως γόνον* vocat, alii, Neptuni & Amphitritae; superiori quidem corporis parte umbilico tenus humanam effigiem referentem, sed posteriori usque ad caudam esse delphinem; revera nihil aliud, quam *ἰχθυοκένταυρον*. Lycophronis enarrator citat Acesandrum quendam auctorem, Eurypylum & Tritonem Neptuni & Celaenus liberos esse. Alii Tritonem Oceani & Tethyos faciunt, patris & Neptuni tibicinem; pro tuba concha uti, quam *buccinam* vocitatam volunt. Quidam in literas retulerunt, Tiberio Caesari quendam nuntiatie, Tritonem in specu quodam visum, auditumque concha canentem. Eadem persuasio irrepsit de Nereidibus, quae squamis in hispido corpore vestitae humanam effigiem habeant. Huiusmodi Tritones pisces velocissimos pro Diis cultos inveniri Plin. lib. IX, c. 5, gravissimis testimoniis probat; hodieque visuntur Romae imagines pleraeque. Tritonem eiusque buccinam describit Ovid. I Metam. & II. COGN.

ead. l. 5. Αὐτίκα μέτεισι καὶ τιμωρήσει) Mf. *εὐθέως μετελεύσεται καὶ τιμῶ*. Sequens Dial. ex Hom. II. v. Philostr. BOURD. Quod Angl. Cod. praefert, vulgatae lectionis est interpretamentum. Vid. Dukerum ad Thucyd. II, 44, & quae monui ad Somn. § 7. HEMST.

ead. l. 7. Εὐπρεπῇ) Scribe, ut olim conieci, & postea Mf. firmari didici: *πάντα εἶναι εὐπρεπῇ*, omnia esse parata: vulgo legitur *πάντα εἶναι εὐπρεπῇ*, & vertitur, *praeclare omnia se habere*: inepte. GRAEV. *Εὐπρεπῇ*) Verte: omnia, ut decet, parata esse, non, *praeclare omnia se habere*. CLER. *Εὐπρεπῇ* praeter Mf. Gr. etiam L. & St. & B2. Reliquae edd. mendose *εὐπρεπῇ*. SOLAN. *Εὐπρεπῇ* reponere vel sine membranis non fuisset veritus, cum potestatem eius vocabuli locus omnino flagitet: significat enim Neptunus, expedita esse omnia, quae Iuppiter fieri iussisset, ac parata. Xenoph. Ephes. IV, p. 58, *Ἦν δὲ πάντα εὐπρεπῇ, κάμνη οἱ τε πολλοί* &c. Euripid. Cycl. v. 593, — *ὥς σοὶ τὰνθάδ' ἐστὶν εὐπρεπῇ*. Antiphan. apud Athen. VI, p. 238 B. *Ἄν ἢ τὸ σιτάρχημα δειπνον εὐπρεπές*. Aeschines in illa multo facetissima Ep. X, *καὶ ὁ λόχος ἐξ ἡμέρας ἐπὶ τὴν Καλλιρρόην εὐπρεπής*. Demosth. Phil. I, p. 49 F. *εἰδὼς, εὐπρεπεῖς ὄντας ὑμᾶς*. Noster in primo Cataplo, *τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐπρεπές*. Idem vitium in Oecumenio sanatum a Billio Sacr. Obs. I, c. 21; a Iungermanno foedius etiam

corruptum in Poll. X, 76; ab aliis alibi: neque tamen eo minus locis pluribus neglectum hactenus inhaeret. Mirifice lussit in utrisque conturbandis vocibus incertus librarius error. Pro eo, quod bene vulgatur apud Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 70, ἔστω τὸ θάνατον εὐπρεπὲς, peius alii Codd. εὐπρεπὲς. In Onofandri Strat. c. VI, ἀλλ' ἅμα καὶ εἰς πορείαν ὧσιν ἐπιδέξιοι, καὶ εἰς μάχην εὐπρεπεῖς, rectius F. Morelli liber εὐπρεπεῖς. Schol. Aristoph. ad Eq. v. 908, ἔδει γὰρ τὴν τριήρη πάντα ἔχειν πρὸς τὸν πόλεμον εὐπρεπῇ at tutius sequimur auctorem Suidam, qui praebet εὐπρεπῇ in Τριηραρχεῖν. Laudo Barnesium, qui Euripidi reddidit Iphig. in Taur. v. 245, — καὶ κατάργματα οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐπρεπῇ ποιομένην: sicut Herc. Fur. v. 497, Σὺ μὲν τὰ νέμεν εὐπρεπῇ ποιοῦ, γύναι. & Long. Pastor. IV, p. 129, παρασκευάζε μοι μόνον εὐπρεπῇ τὰ γυναιρίσματα. Iam verba conferamus Athenionis Comici apud Athen. XIV, p. 661 D. Τὰ τ' ἔδον εὐπρεπῇ ποίει λαβὼν, & Nicofratri XV, p. 685 C. — καὶ σὺ μὲν τὴν δευτέραν τράπεζαν εὐπρεπῇ ποίει, num dubitabis, quin utrobique refigi oporteat εὐπρεπῇ; tamen si posteriore loco subdatur, Κόσμησον αὐτὴν παντοδαποῖς τραγήμασι. Est tamen interdum, ubi vix decernas, utrum praeponi conveniat: Aeschyl. Sept. contra Theb. v. 90, Βοᾷ ὑπὲρ τευχέων Ὁ λευκάστις ὄρνυται λαὸς εὐπρεπής: ita Scholiastes unus explicans, εὐπρεπής ἦτοι τοῖς ὕπλοις κεκοσμημένος, ἐπὶ τὴν πόλιν τρέχων (male πρέπων editur) alter habet εὐπρεπής. Par dubitandi ratio in Supplic. Euripid. v. 392, Στρατὸς δὲ θάσσει, κἄξετάζεται παρὼν Καλλίχορον ἀμφὶ σέμνον εὐπρεπής ὅδε. Verum apud Athen. VI, p. 268 F. & Poll. VI, 59, praetulerim equidem in Pherecrate, Καὶ μὲν παρὴν τεμάχη μὲν ἐξωπτημένα, Καταχυσματίοισι παντοδαποῖσιν εὐπρεπῇ nusquam enim ad εὐπρεπής, quantum nunc quidem memini, dativus accedit. HEMST.

ead. l. 15. ΞΑΝΘΟΥ) Qui & Scamander. Huius imaginem exhibet Philostratus omnium primam p. 764. SOLAN.

ead. l. 18. Ξάνθος) Xanthus Lyciae amnis in campis Troianis, qui & Scamander dicitur, a colore aquae flavo dictus, qui color in Tyberi conspicitur: unde Horatius, *Vidimus flavum Tyberim*. Xanthum δινῆντα nuncupat Homerus II. ε & θ, his verbis: Ξάνθου δινῆντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς. Νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἐνὶ δινῆντι, Ἐν καθαρῷ. — Huius meminuit Eustath. circa finem II. B, & Strabo lib. XIV. COGN.

ead. l. 19. Ἀπηνθράκομαι ὅλος) Lego ἀπηνθράκομαι ὅλος. Vide initium Περ. SOLAN. Quin scribere potuerit Noster ὅλος,

minime dubium est: ita scripsisse, quis pro certo affirmabit? Vulgarum lectionem tueretur observatio I. Iensii ad Hermorimi initium. Hoc eorum in numero repono, de quibus quid auctori placuerit liquido constare non potest; veluti mox ἀποφραττέ μοι τὸν ῥοῦν nihilo foret deterius, si μοῦ legeretur. Modo ante pro τραύματα cui, paulo quidem attentiori, non veniant in mentem καύματα; tum quia praecedit κατὰ σέβειν, cum quo haec vox aptissime congruit; tum quod sequatur, τις σε κατέκαυσεν; quae cogitationem Luciani eo in vocabulo defigere fere debuisse dicas: hic certe multo probabilius illam coniecturam adhibere licet, quam fecit Cuperus in Timone cap. 2. Neque tamen eo facile descendero, ut a Nostro τραύματα proficisci non potuisse contendam: ad Timonem ea notavimus, quae ab hac lectione defendenda haud prorsus abhorrent. HEMST.

Pag. 115. l. 1. τῆς Θέτιδος) Parum commode *Thetis & mare* diverbiae fiunt. Certe Virgilius Thetidi mare tribuit: *Thetis emat omnibus undis*. SOLAN.

ead. l. 8. μυρρίκας) Lege ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας καὶ μυρρίκας. Ex Homero hausit, qui Iliad. Φ, v. 350: Καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρρίκαι &c. Τείροντ' ἐγχελύνες τε καὶ ἰχθυες. GRAEV.

ead. l. 11. τὸ τῶν ἐγκαυμάτων) Herculis ἐγκαύματα, quae ustulatus ab Oeta monte detulerat in coelum, ianasse se gloriatur Aesculapius Θ. Δ. XIII, § 2. Utram scribendi rationem sequaris, non ita multum refert: quamquam ἐγκαύματα proprie vocentur ἀπὸ τοῦ ἐγκαίειν notae velut igne signatae atque inustae, ut literatis servis solet. Noster in Catapl. c. 24: καὶ τοι τί τοῦτο; ἰχθυ μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαληλιπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται. Τρυσίππειον Etymologus exponit ἐγκαυμα ἵππου γεγραμμένος ἐπὶ τῆς γνάθου, quale Anacreonti, vel qui personam eius mentitur, πυρρὸς χάραγμα nominatur Od. LV. Plato in Tim. p. 1045 F. ὥστε εἶον ἐγκαυμάτα μοι ἀνεκπλύτου γραφῆς ἑμὸν μοι γέγονε. Chalcidius mentem philosophi reddidisse contentus verba non annumeravit: Forsque etiam quod studiosa senis & assidua relatio meracam quandam, & inobsoletam impressit animo notam: cui lectioni non malae quidem nescio tamen anteferenda sit, quam suppeditat Cod. Bodl. inabolitam infecerit, eo usu verbi, qui ab inficiendis lanis, unde & lanarum infectores Plinio, ductus est: certe videtur Plato loquendi formulam ab illo pingendi modo, qui ceram inurit, derivasse;

κηρογραφίαν & ἑγκαυστικὴν vel κηρόχυτον γραφὴν vocant, de qua Henr. Vales. ad Euseb. de V. C. I, c. 3. hinc ἑγκαύματα ἀναθεματικὰ, quibus aedes ornatissime fuisse excultas Tanagrae Dicaearchus tradit B. E. p. 12, & ἑγκαυσις τῶν θυρῶν in Inscr. apud Sponium, quod Aufonio dicitur *ceris inurere ianuarum limina* Ep. XXVI, v. 9. Verum & medici ἑγκαύματα pustulas appellant, seu vesiculas, vi frigoris aut ignis (utrique rei communia sunt *urendi, adurendi, τοῦ καίειν & ἀποκαίειν* verba) exciratas. Scholiastes ad ista Luciani Lexiph. καὶ ὅτι καύματα ἦν, notat: εἴκει τὰ ἀπὸ τοῦ κρύους γινόμενα ἑγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. Φῶδας Aristophanis in Plut. v. 535, ex Apollodoro Schol. interpretatur τὰ ἐπικαύματα τὰ ἐκ πυρός, Etymol. τὰ ἐν τοῖς σκέλεσι γινόμενα ἐκκαύματα ἀπὸ τοῦ πυρός. Non aliter interpreti vetusto Nicandri ad Ther. v. 682 χιμέτλα sunt τὰ ἀπὸ κρυμοῦ γινόμενα τῶν ποδῶν ὑπεκκαύματα, quorum vice Suidas ἀποκαύματα scripsit: reperiuntur etiam ἐκκαύματα in Aristoph. Schol. ad Pac. v. 540, sed depravata, & Suida duce vertenda in ἐγκύματα. Ex his constar, utroque Luciani loco nihil obflare, quo minus, secus atque olim arbitrabamur, prisca scriptura serveretur. Sunt alioquin ἐκκαύματα cremia, coctilia, arida sarmenta, quae igni admota flammam cito concipiunt: membranarum auctoribus illa vox est reddita Polluci VII, 110, X, 110, cum prius ἑγκαύματα legerentur: neque intercedo, quin horum in locum itidem ista subiiciantur VI, 91, & apud Hesych. in Εὐσανα. In Theophrasti libro de Igne dicitur ἡλίου φῶς τῷ ἀθροισμῷ καὶ τῇ λεπτότητι διαδύομενον εἰς τὸ ἐκκαύμα· & saepius ὑπεκκαύματα, fomites igni nutriendo ac fuscitando apti: quomodo Xenophonti K. Π. VII, p. 113, v. 29, Babyloniorum fores φοίνικος πεποιημέναι, ἀσφάλτῳ δὲ ὑπεκκαύματι κεχρισμέναι. Taceo Physicorum ὑπέκκαυμα aëri contiguum & gignendis ignibus accommodatum, de quo Philopon. ad c. I Genes. p. 11, 55, 186. Hinc tralataram locutionum magna copia tum apud alios, tum apud Philonem Iudaeum in primis: τὰ τῆς ἐχθρᾶς ὑπεκκαύματα ζοφυρήσαντας, p. 905 B. HEMST.

ead. l. 13. Θολερὸς &c.) Ed. I. Δολερῶς, quod magis arridet; & confirmant P. & L. sed mox eadem sibi non satis constans Δερμὸς. In P. Δ. & καὶ Δ. non inveniri, testantur Excerpta. SOLAN. Nihil prius in mentem veniat, quam Δολερῶς & Δερμῶς, scilicet διάκτισαι quia praecessit, ὅπως διάκτισται. Eo factum, ut, cum Δολερὸς mutare instituissent in Δολερῶς, desierint in Δερμὸς, absteriti scripturae constantia: neque ulla lex ora-

tionis impediēbat Lucianum, ne struſturam variaret, *Θαλαρρὸς εἶ, ὃ Ξάνθος, καὶ Δερμῖος*. Mox ἐπὶ τὸν ἑμὸν υἱὸν stare non poteſt: quas enim manifeſto diſcrevit *Θάλατταν & Θέτιν*, cuius incogitantiae foret, hic eaſdem commiſcere? Nihil occurrit melius, quam Cognati *υἱώνων* nam Mare Aethere & Die genita iure merito cunctarum Nereidum mater, inter quas Thetis principatū paene tenet: ideo τῇ Θέτι καὶ τῇσι Νηρηίδι Δύοι-τες Herodot. VII, 191. HEMST.

ead. l. 15. Τὸν ἑμὸν υἱόν) Achillem ex Peleo Thetidis Nereī filiae filium: ipſe vero Nereus Oceani filius fuit. Fortaſſis legendum pro υἱὸν υἱώνων, id eſt, nepotem. COGN. Si Mare mater Thetidis ponatur, υἱώνων cum viro docto legamus neceſſe eſt, qui id margini codicis ſui adſcripſerat; aut memoria la-ſpſum Lucianum ſtatuumus. In libris noſtris certe nihil ſubſi-
dii. SOLAN.

Pag. 116. l. 15. Ἀποσπάσσωσιν) Subintellige τὴν ναῦν poſt-
quam multum a terra proveſſi eſſent. CLER.

ead. l. 17. Ἐπεὶ ἔμαθες) Sic ex fide Mſ. haec omnis clauſula ſcribenda: *τίνος δ' ἐνεκα, ὃ ἀδελφῇ, εἶπε, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα*. BOURD. Paene malim εἶπερ nondum enim ſcire po-
tuit Doris, rem totam Thetidi fuiſſe compertam: neque etiam credere non licet, ex utraque leſione coniuncta exſtiſſe ſcri-
pturam Bourdel. εἶπε, vel potius εἶπε, ἐπεὶ. HEMST.

Pag. 117. l. 2. Ἐπαρθένευεν) In virginitate educabat: virginem ſervabat. Veteres Gloſſae: Παρθένεύω, virgino: quae vox eſt, ut puto, fiſta, ut uno verbo Latino Graecum exprimeretur, non ex uſu deſumpta. CLER.

ead. l. 10. Καθίετο) Interpres: Quid agebat illa, quando ingre-
diebatur? ſi Graeca ſana eſſent, vertenda erant, quid agebat il-
la, quando attingebat ſc. ciſtam. Sed reſingendum ex Codice ve-
tuſto, ὅποτε καθίετο, quando immittebatur in ciſtam. GRAEV. Micyllus apud Baſileenſes & Bourdelotium, quando abripieba-
tur. Quod nimium: & cum haec vox vim denotat illatam, quod ſaepe fit in Luciano, additur ſecundus caſus: & plane id huc non convenit. Benediſtus, quando ingrediebatur. Nec ſic loquitur Lucianus, erſi propius ſit. Pater adſcripſit, *deſcendebat* vel *demittebatur*. Abundat igitur litera, & lege καθίετο. GRON. Graevii emendationem amplector: quamvis ſuccurrat & alia longe praeſtantior, ſi per Codices liceret; nempe καθείρκετο, ut ἐρω. c. 16. SOLAN. Lubens accepi, quod egregie ſuppedita-
bat Cod. Graev. Καθεῖρκετο temporis incommodo premitur, quod huic narrationi non convenit: quamvis utrumque ver-

hum in hac fabula Schol. Pindari usurpavit ad Π. I, 72: λα-
 θραίως τότε ἐνείρξας αὐτὴν εἰς τὴν κιβωτὸν μετὰ τοῦ παιδὸς καθ-
 ῆκεν εἰς τὸ πέλαγος. Schol. C. German. *intra arcam includens*
praecipitavit in mare. Rem persequitur ipsis propemodum Phe-
 recydis verbis Schol. Apollon. Rh. ad IV, 1091, ubi, εἰς λάρ-
 ταια αὐτὴν ἐμβιβάζει μετὰ τοῦ παιδὸς, καὶ κλείσας καταπορ-
 σοῖ. Vid. Hygin. F. LXIII, & Th. Muncker. Graeci arcam
 matre filioque foetam ad Seriplum appulerunt omnes: Latini,
 ne generis illustrissimi apud se nulla forent vestigia, ean-
 dem in Italiam deducere visum fuit, Danaënque regi nescio
 cui in matrimonium dare; qui coniuges Ardeam condiderint.
 Virgil. Aen. VII, 372, & Servius; quamquam de Ardeae pri-
 mis initiis longe diversa tradat Dionys. Halic. A. R. I, p. 57.
 Similem plane fabulam de Rhoeo Staphyli & Chrysothemidis
 filia, cui vitium Apollo fecerat, praeter alios Diodorus
 enarravit V, p. 229 C. HEMST.

ead. l. 14. Ἐμειδία) Idem codex scribit ὑπεμειδία πρὸς τὴν
 θάλασσαν, *subridebat conspecto mari, seu alludebat ad mare.*
 GRAEV. Ὑπεμειδία G. & P. In L. vero ἐπεμειδία. In impres-
 sis ἐμειδία. SOLAN.

Pag. 119. l. 6. Προαρπάσαι τὸν ἔρωτα) Sic leg. cum editio-
 nes ostentent, διὰ τοῦτο ἔχου ἢ σε προαρπάσαι. *Quid enim?*
num te propterea praeripere meum amorem, sive puellam, quam
amabam, decebat? GRAEV. Sensus sponte deduxit interpretes
 ad προαρπάσαι, quod suo in codice Graevius repererit, an in-
 genio fuerit affectus, non satis liquido declarat: ego mani-
 festa ratione nixum reponere non dubitavi. Vide I. Gronov.
 ad Θ. Δ. VII, 3. Ceterum ista, *sive puellam, quam amabam,*
 mallet omisisset praestantissimus Graevius; nihil enim huc
 conferunt. Apud Homerum Tyro Od. Λ, 235, ubi Ulyxi casus
 suos exponit, haud sane multum conqueritur de iniuria
 sibi a Neptuno facta, videturque pudibunda virgo non nimis
 indigne tulisse personae mutatae fraudem: Noster Enipeo ra-
 tionem eripere noluit, cur iustius doleret, & cum Neptuno
 expostularet. Vid. Apollod. I, p. 43, ubi, quemadmodum su-
 pra φοιτῶσης ὁσημέραι παρά σε, similiter, καὶ συνεχῶς ἐπὶ τὰ
 τούτου ρέειρα φοιτῶσα, τούτοις ἀπαδύρετο: quod ultimum, etsi
 sagaciter cogitaverit Tan. Faber, cum eo non tentandum: sic
 & p. 27 de Iphimedia Neptuni ipsius amore capta, καὶ συνε-
 χῶς φοιτῶσα ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Poëta dixerat, καὶ ῥ' ἐπ' Ἐν-
 πῆος πωλέσκετο καλὰ ρέειρα: vim verbi Homericī explanatius
 dilatavit Lucianus, παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίον.

σα, καὶ λουομένη ἐνίοτε nam vocula postrema, quam pravā cunctarum edd. distinctione decepti interpretes ad εὐχετο retulerunt, cum verbo λουομένη sine controversia connecti debet: voluit Lucianus, Tyro ad ripas externata mente oberasse, immo praeterea fluvium ingressam fuisse; quin etiam aliquando, positis vestibus, se lavisse. Torpentem profecto, & lentum amatorem Enipeum, qui occasionem tantam, tamque optatam amiserit! non ita Neptunus, acrior in bellas, nec, qui Scamandrum simulabat, Cimon apud Aeschinē Ep. X. Vid. Aristid. Isthm. p. 47. HEMST.

ead. l. 12. Οὐ μὲν οὖν; ἔφης γὰρ ἀπίον) Delenda interrogatio, & interpretandum: Nequaquam. dixisti enim abiens. Vertunt inscite: Nihilne? dixisti enim abiens. Μοχ' ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότ' ἐστ' est, quod tu meam vicem, seu, meo loco tum voluptatem cepisti: sexcenties τὰ ἐμὰ sic accipitur apud Lucianum. GRAEV.

ead. l. 14. Περιστήσας πορφύρεον τι κῦμα) Homeri paene verba ipsa servavit Od. A, 242: Πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα περιστάθη, οὐρεὶ ἴσον, Κυρτωθέν' κρύψεν τε θεῶν, θνητῆν τε γυναῖκα. ubi veteres Grammatici simpliciter, ut aliis in locis, πορφύρεον exponunt μέλαν, nigrum ex altitudine, quemadmodum Servius ait ad Virgil. Georg. IV, 373. paulo aliter accepit Philostratus, & ad lecti genialis ornamentum pertinere credidit fluctus colore purpureo tincti florem. vide Icon. II, c. 8, I, c. 8, p. 775, & Olearium, cui, ut est acumine plane singulari, alludere visus fuit ad Luciani locum Philostratus: sed ne graviora quidem, quae ibi commisit, tangere nunc est animus. Ἀμα in cunctis edd. annexum τῷ συνῆσθα, quod isto adiumento minime indigebat, reduxi ad συνέκρυπτε. HEMST.

ead. l. 15. Πορφύρεον) Caeruleum: nam purpureus color saepe cum hyacinthino miscetur; cuius rei plura, eaque certissima argumenta protulit Sam. Bochart. Hieroz. P. II, lib. V, c. 10. CLER.

Pag. 120. l. 4. Νηρηίδες) Thomas Mag. utramque scribendi formam Νηρηΐς & Νηρεΐς usu comprobari monens, pro illa citat Aristidem ἐν τῷ εἰς (πρὸς) Ἀχιλλεῖα πρεσβευτικῇ, quem locum invenies p. 32; pro altera Lucianum dat auctorem, τὸ κῦτος ὑμῶν, ὧ Νηρηίδες. Κῦτος, ut facile patet, vitiosum est pro κῆτος, quae voces crebro sibi mutuis insidiis invicem nocent. In Νηρηίδες nihil offerunt variationis seu scripti libri, sive editi: tamen Pro Imagin. c. 7, καίτοι Νηρεΐσιν ἐκείνη (Cassiopeia) ἀντεξέταζετο. Ex commentario Bacchylidis Lyrici discrimen

affert Eustath. ad Ω, p. 1954, *Νηρείδων & Νηρείος συγατέρων* has, quae Doride prognatae; illas appellari, quae ex aliis etiam mulieribus sint susceptae: quibus observatis, καὶ ὅρα, inquit, ἐν τούτοις τὸ Νηρείδας κοινὸν ὃν ἡ καὶ Ἀττικόν· τὸ γὰρ Νηρείδας Ἰωνικώτερον ἐκ τῆς Νηρείος Ἰώνων γενικῆς. Corripiunt ergo syllabam istam interdum optimo iure Latini poetae: *Nereidesque Deae, Nereidumque pater*; — & *viridis Nereidum comas*. HEMST.

Pag. 121. l. 4. Ἀθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν) Rex ille est Polydestes, rex Seriphi, de quo Ovid. & Apollodorus lib. 2. Statim plenius vetus liber: ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν, *postquam profectus est in Libyam, ubi erant*. Dein idem liber addit *τινας· πῶς, ὃ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ τινὰς ἄλλους συμμάχους ἦγεν*. GRAEV.

ead. l. 5. Ἐς τὴν Λιβύην ἔνθα ἦσαν) In P. etiam reperiuntur haec verba post Λιβύην. SOLAN.

ibid. Ἐνθα ἦσαν) Facilius omitti potuit a Luciano expressum, quam liberalitate descriptorum addi. Interrumpit Iphianassa Tritonem plura dicturum, qui mox usus formula solemni narrationem institutam redorditur, ἐπεὶ δ' οὖν ἦκεν, ὅπου διετῶντο· quod ipsum videtur postulare ἔνθα ἦσαν nam cum laxius aliquantum incepisset, ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν, nunc ipsas earum, ubi morabantur, sedes designat, ὅπου διετῶντο. *Gorgoneas tetigisse domos* — Ovid. Met. IV, 778. Iphianassa vero non inepte sciscitatur, solusne venerit Perseus, an alios etiam laboris socios secum traxerit; quod quidem ab obscuris historicae veritatis vestigiis minus distat: etenim, remoto fabulae velo, memorabilis haec fuit adversus Gorgonas, femineam gentem & cum vetustissimis Amazonibus comparandam, expeditio, magnisque copiis ductu & auspiciis Persei suscepta: vide Diodor. Sic. III, pag. 131 C. D. HEMST.

ead. l. 6. Ἄλλους) P. etiam agnoscit illud *τινας*. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀθέατοι) Sic ἀθέατος pro eo, quod videre nefas, Plutarch. 642 f. Livius XXIX, 19, 1, *intactos thesauros* dicit, *violatos quidem, sed non impune*. Sic Noster supra, & iterum Ἀλεξ. & εὐχ. c. 44. V. Apollod. II, p. 38 B. SOLAN.

ibid. Ἡ ὅς ἀν' ἰδὴ, οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ ταῦτα ἴδου;) Interrogationis nota tollenda, & substituendum punctum. GRAEV.

ead. l. 16. Ἡ Ἀθηνᾶ δὲ &c.) Infervit haec particula rependendae, quae fuerat abrupta, orationi; ut in Isocr. Panath. p. 255 C. τοὺς δὲ τοιοῦτους, scilicet τοὺς δὲ φαυλοτέρους, quos

aliquot ante versibus nominaverat: eundem usum habet οὐν, γοῦν. Dial. Mort. XXVI, ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ. . . . ἐνεπλάσθη γοῦν αὐτῶν. Saepius autem tali modo dicendorum intercisa series ἀνακλιθεῖαν orationis efficit, sed decoram, & qualem a suis scriptis castigatissimi auctores abesse nolint: peperit huius rei ignorantia non raro pravas correctiones. Sequitur ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ἀποστειλούσης: quod verbum ut nonnulum reperitur, significare tamen non potest, nisi vel, paululum modo splendere, vel, inter obstantia plura radiis emicare: neutrum huic loco congruit: litera minus est, ne integrum videatur; legendum enim ἀποστειλούσης, Nostro satis frequens: in Ἐπισκ. c. 11, ἐκεῖνο γὰρ ἐστὶν ὁ χρυσοῦς, τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποστειλεῖ. Ζευξ. c. 10, τοὺς ὀδόντας ἀποστειλόντας ἐπισημότερον. Nec mirum, imaginem Medusae reddidisse splendore fulgentem clypeum, qui fuerit ἀσπίς χαλκῇ, ut testantur Apollodor. II, p. 93, quique eum descripsit Zenob. C. I, 41. Ovid. Metam. IV, 781: *Se tamen horrendae clypei, quod laeva gerebat, Aere reperiussō formam adspexisse Medusae*. Speculum quoniam eundem usum praestabat, multi nihil alienum se facituros existimant, si clypeo substituerent: ita Pherecydes, auctor in hac fabulari materia in primis magni momenti, apud Schol. Apollon. Rhod. ad IV, 1515, Tzetz. ad Lycophr. v. 838, & alii: prudenter Lucianus addidit, ὥσπερ ἐπὶ κατὰ πτρου. HEMST.

Pag. 122. l. 2. Ἰδεῖν) Ed. I. pro ἰδεῖν habet εἶς. Unde puto legendum ἰδεῖν εἰς τ. ἑ. & omnino in P. i. εἶς. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸ κῆτος ἐπῆει) Dignus est Noster, qui secum conferatur περὶ τοῦ Οἴκ. c. 22. HEMST.

ead. l. 15. Τὴν ἄρπην) Explicat in Pseudom. c. 11. Hesych. Ἄρπη, εἶδος ὀρέου, καὶ δρέπανον, καὶ ἀνεμὸν· lego, εἶδος ὀρέου, καὶ δρέπανον, καὶ ὄργανον. De harpe organo Casaubon. ad Perf. BOURD.

ibid. Καθικνεῖται) Προκαταλαμβάνει, καθάπτεται, καταβαίνει. BOURD.

in Schol. Ἐτοίμην) Defuit in ed. A. haec vox, addita a Solano. HEMST.

Pag. 123. l. 8. Ἐμεγαλύνει τότε) Videtur pro τότε scribendum πότε. Qua enim puella iniuria nos affecit, si mater olim fuit superba, & pulchriorem se exsistimavit? GRAEV.

ead. l. 10. ΔΩΡ.) Nomen Tritonis, quod hic omnes edd. habent, necessario in Doris mutavi, cuius haec esse verba patet ex sequentibus. SOLAN.

ibid. Ὅτι οὕτως &c.) Sententia satis est aperta : Cassiopeia, fr̄ devorata a monstro marino filiam vidisset, tanto dolore, quippe mater, tabefacta graves poenas superbae temeritatis luisset. Molestae Doris nondum placata fert spretae formae contumeliam, & Perseo paene succenset, qui Andromedam vindictae subduxerit. Itaque non est illa quidem accurata responsio, quae praecedentibus exacte conveniat, sed cogitationi supplendum aliquid relinquit. Nimis scholastice Cognatus. HEMST.

ibid. Μήτηρ γε οὖσα) Cassiopeia Cephei regis Aethiopum uxor & Andromedes mater. Hic ἡ πρότασις dissimulatur : integrum esset, εἰ ἐώρα προσπεπατταλευμένην, ἤλγησεν ἂν si vidisset affixam, doluisset. Sed continetur prior pars in dictione οὕτως : & altera accedit πρότασις participio enuntiata, εἰ γὲ μήτηρ ὡς ἀληθῶς ἦν, ἤλγησεν ἂν. COGN.

Pag. 124. l. 6. Οἱ πέμποντες) Πέμπειν, vel potius, πέμπειν πομπήν idem est, quod πομπεύειν, ut docuit C. A. Dukerus ad Thucydid. VI, 56. plura dicemus ad Iov. Tragoed. c. 22. Mox εἰργαζόμενῃ repudiare quidem non ausim ; neque tamen omnis mihi vitii suspicio est exemta. Tum porro malim, ἐπέπνευσα δέ τοι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς : alioqui scribendum foret, ut sane legitur, & nihilo deterius, in P. ἐπ. δὲ καὶ μέρος τι τῆς Ἰνδ. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ μέρος τι) Ita P. In aliis alibi positum erat τι, nempe τι καὶ μέρος τῆς Ἰ. SOLAN.

ead. l. 12. Εἶδες) Hic ad oram Florentini exemplaris, quousus sum, notavit vir quidam eruditus οἶδας pro εἶδες. Iudicet lector, utrum sit concinnius ; mihi non displicet repozita illa lectio. Idem vir eruditus in eodem hoc dialogo, ubi legitur, ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἄρματος, παροχούμενός τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγνηθὼς, pro παροχούμενός τε adscripsit παροχουμένην, ut ad Amphitriten referatur. IENS.

ead. l. 13. Τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα) Europa Agenoris regis Phoenicum filia a Iove sub tauri specie rapta, & in Cretam avecta dicitur : atque ex ea postea Iovi nati feruntur Minos, Rhadamanthus & Sarpedon. Ovid. in fine 2 libri Metam. eandem fabulam exponit, & Herodotus libro primo statim ab initio. Ab ea tertiam mundi partem denominatam ferunt. Theocritus in Europa sive Eid. XX suo more hanc fabulam depingit ; a quo Ovidius quaedam sumfisse videtur. Herodot. lib. 4 ait nesciri, nec proditum esse a quoquam, unde dicta sit Europa, nisi quod ab Europa Tyria dictam referant. COGN.

in *Schol. l. 1. Παρὰ Θουκυδίδην*) IV, c. 108, *ξύλων τε ταυτη-
γυσιμων πομπήν* ubi Ios. Wasse notat, Suidam in *Πομπήν* in-
terpretari *πεμφιν, ἀποστολήν*. pro *πέμφις* in *V.* prave legi-
tur *μεμφις*, ut monet Solanus. HEMST.

Ραβ. 125. l. 7. Ταύρω εικάσας ἑαυτὸν) Si dixerimus fabulam
hanc esse Phoeniciam, nihil mirum erit, cum Europa filia fue-
rit Agenoris Sidoniorum regis. Sed mirum erit, quod subii-
ciemus; nempe totam fabellae *τερπτολογίαν* ex ambiguitate
narrationis Phoeniciae esse natam. Narratio concepta fuit his-
ce aut similibus verbis, *Zanni hasschôr gazal & Chôrapah*, quae
possunt verti Graece, ὁ Ζὴν ὁ Ταύρος ἥρπασεν Εὐρώπην, *Iuppi-
ter Taurus rapuit Europam*. Nimirum Agenoris filia fuit, cui no-
menerat *Chôrapah, alba facie*, quam stuprator pudori eius in-
sidiatus rapuit, atque in insulam Cretam avexit. Ceterae fabu-
lae circumstantiae sunt tantum mendacii, aut malae interpre-
tationis antiquissimae historiae inania ornamenta. *Zanni* pro
nomine proprio sumtum est: *Hasschôr* vero pro tauro, cum
praeterea *insidiatorem* sonaret. Ceterum hunc dialogum expref-
sit Lucianus ex Moschi *Eid. II*, quod Europa inscribitur, ideo-
que ferme poëtice in hac descriptione luxuriat. CLER. Plerique
non dissentiunt, & sumta tauri figura latuisse Iovem fatentur :
Κρύψε δὲν, καὶ τρέψε δέμας, καὶ γίγνετο ταύρος, argutia fere
sophistica Moschus *Eid. II*, 79. Alios auctores secutus est Ni-
gidius, teste Germanici Scholiaſta, eumque taurum tradidit
*Iovem a Neptuno fratre per gratiam abduxisse, qui in figura tauri
sensum humanum haberet; quem Iovis Sidonem misit, ut Europam
Agenoris filiam ad se portaret*: fontem vides, unde sua deriva-
vit Ampelius c. 2. Luciano color albus in hoc tauro placuit,
Ovidio probante: apud Moschum illius est *δέμας ξανδόχρουν*.
Κύκλος δ' ἀργυρεὸς μέσσω μάριμαίρῃ μετώπῳ neque interce-
do, quin quem quisque poëta in vero maxime miratur, eun-
dem huic tauro colorem tribuat. In ceteris, ipsaque geniali
pompa, si contuleris cum scriptore nostro Moschum, concor-
diam utriusque non sine voluptate deprehendes. Illud autem
τὰ κέρατα εὐκαμπῆς tuetur Heinſianam emendationem in
Ovidio *Metam. II*, 855, *Cornua vara quidem; sed quae cōnuende-
re possis Faſta manu*: quam iſdem illis particulis, quas exclu-
dere *cornua vara* censuit Burmannus, certissime confirmari ar-
bitror. Ad *Fast. V*, 607, Neapolis ad Naſonis locum Luciani
verba comparavit; quae vestigia premere nobis non lubet.
HEMST.

ead. l. 15. Ἀπολισθάνοι) Quamquam omnes editiones ser-

vent, neque huic verbo lex formandi adverteretur, usus tamen poscit ἀπολισθαίνει. HEMST.

Pag. 126. l. 7. Ἐρωτες δὲ παραπετώμενοι) Haec talem in modum tamque graphice describuntur a Luciano, ut, quin artificem pictoris alicuius, qui fabulam Europae coloribus expresserat, manum animo fuerit secutus, vix dubitari possit. Magno autem consensu edd. παραπετώμενοι quae quidem scribendi ratio apud alios etiam rarius invenitur, sed nunquam fere, quin vel exarati manu libri, vel vulgati discrepent; nam longe est usitatus πετώμενος quam πετέσθαι quam πετάσθαι. HEMST.

ead. l. 10. Αἱ Νηρ... ἐπὶ τῶν δελφ.) V. Spanh. 229. SOLAN.

ead. l. 12. Τῶν Τριτῶνων γένος) Describit Pausanias in Boeot. SOLAN.

ead. l. 15. Παροχομένην) P. & L. In aliis παροχούμενος. Sed melius ad Amphitriten refertur. SOLAN.

Pag. 127. l. 4. Ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο) R. Bentleius ad Horat. III Od. XXVII, 48. Bellum autem amatorem Iovem, qui ominis, ut videtur, causa Europae vitium attulerit eodem in antro Dictaeo, ubi fuerat natus: quin & platanum ostentabant ἐν τῇ Γορτυναίᾳ πρὸς πηγὴν τινι, ἢ οὐ φυλλοβολεῖ μυθολογοῦσι δὲ, ὥς ἐπὶ (mutandum in ὑπὸ) ταύτῃ ἐμίγη τῇ Εὐρώπῃ ὁ Ζεύς. Theophr. H. P. I, c. 15. Fabulae condonamus, quando regionum terminos liberius nonnunquam refigit: in Gortynia certe sita non erat Dictæ, neque adeo Dictaeum antrum: & tamen Europae cultu Gortynii praecipue gloriabantur; sic ut ipsa urbs primum Ἑλλωτὶς fuerit appellata eo nomine, quo Cretes Europam vocabant: Stephan. in Γόρτυν, ubi vide Berkeliū. Si quis cupiat, multo plura suppedabit Ioh. Meursius in Creta. Vix est, ut operae pretium ferat, qui Nonni Dionys. librum primum eiusdem fabulae gratia legerit. Ἐφ' ὃ, τι & ἐφ' ὅτῳ ex iis sunt, quorum utrum scripserit Lucianus, asseverari liquido nequit. HEMST.

ead. l. 9. Γρύπας) Ludit, ut puto, Lucianus, quia, ut verosimile est, in tabulis geographicis monstra haec pingi cum reliquis solebant. Vide Plut. B. p. 1. Alibi certe a nullo vivos pronuntiat. Εὐχ. c. 44. Vide tamen Camerterem ad Solinum 143, l. 50, & Spanh. 270 & sqq. Johnstonus p. 151 reperiri testatur, & imaginem exhibet. Ctesias agnoscit in Ind. cap. 12. Quosdam etiam nasci in Hyperboreis montibus, tradit Servius ad Virg. Ecl. VIII, v. 27. De quibus Herod. III, c. 116, IV, c. 143, & Pausan. I, 43, intelligendos censet Spanh. Con-

sule Plin. VIII, 21, & X, 49, XI, 31, & Aelian. de anim. II, 4, IV, 27, Orig. c. Cels. 116 A. Hesych. *καταβά*. Plaut. Aul. IV, 8, v. 1, V, 448 C. Philostr. p. 229, ubi laudantur Nearchus & Megasthenes apud Strabonem XV, p. 706, & Arrian. Indic. p. 537. Mela III, c. 7. Clem. Alex. Paedag. II, p. 207. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. ἤδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο) Haec verba, quae proxime praecedentia sequuntur in Mf. non leguntur in hoc Dialogo, nec mihi, unde petita sint, liquet. CLER. *Μέλαντας ἀνθρώπου*) Hoc Scholium in V. ad ἤδη ἐφ' ὅτῳ ἄγοιτο referebatur, pro quo in A. ed. prave scriptum est, ἤδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο. Unde conqueritur cl. editor, se ea verba in hoc Dialogo non reperire. Reperiuntur tamen paucis ante versibus, nisi quod in impr. nostris non quidem ἐπὶ νότῳ, quod nullibi quidem reperias, sed ἐφ' ὅ, τι pro Scholiorum ἐφ' ὅτῳ est. Nos veram, quam exponit, vocem restituiamus. SOLAN.

IN DIALOGOS MORTUORUM.

Pag. 128. l. 1. Νεκρικοὶ Διάλογοι) Mortuorum hi Dialogi praeter novitatem venustatemque, quae eis cum praecedentibus communis, hoc sibi habent proprium, quod ad mores magis spectant. Quocirca insigniores ut plurimum in historia aut fabulis viros in iis loquentes facit: aliquando tamen fictitios prorsus & larvatos homines, praesertim cum Romanorum artes carpit, quibus *Crustis & pomis viduos venentur avaros, Excipiantque senes, quos in vivaria mittant.* Mortuorum Dialogos, nostra aetate, vir clarissimus Fontanellus, Lucianum imitatus, Gallice edidit elegantissimos, qui omnium manibus merito teruntur. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀναβιβῶναι αὐρίον) Pollux Iovis ex Leda filius, & Castoris frater; qui, cum immortalis esset, utpote eodem ovo cum Helena prognatus, a Iove fertur petiisse, ut sibi cum fratre vita functo immortalitatem suam parti liceret: qua re impetrata, alternis mori traduntur & reviviscere, de quibus Virgil. VI Aen. COGN.

ead. l. 5. Μένιππος) Clarus ante Lucianum iam suis Satyris hic Menippus. V. A. Gell. II, 18. *Nobilem Canem* vocat Ter. Varro. Cur autem tanti hunc Cynicum fecerit, (videbis enim in his summi herois partes agere) duo fingi possunt: quod popularis Luciani, (uterque enim e Syria oriundus, quamquam

ille quidem ἀνέκαθεν ἢ Φοῖνιξ, i. e. longe tantum petito genere) & quod vix quisquam atrocius in omnes omnium ordinum homines, philosophos potissimum, tum dictis tum scriptis defaeviisset. vide Δικ. c. 33. Quod autem Socrati, viro summo, accidit, ut sine scriptis apud posteros summa ingenii laude, per Xenophontem & Platonem dictis eius memoriae proditis, floruerit, id propemodum & huic Menippo per Lucianum accidit. Is enim, quae ipse scripserat deperditis, in hisce Luciani longe, ut videtur, melius & sapit & floret. Menippi fuere duo Cynici: antiquior hic celeberrimus, de quo Diog. Laërt. VI, c. 99; iunior, de quo Philostratus pag. 164, Eunapius in prooem. pag. 111 C. quem perstringi hic & in reliquis hisce dialogis, putat doctissimus Philostrati interpres. Sed errat: vide ipsum Lucianum Menippum *veterem* deserto a sese ascitum, sub Dialogi persona, asserentem Δικ. c. 33, & res ipsa clamat Diogenis fuisse discipulum. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κρ. ἢ ἐν Λ.) Quae ipse loca maxime coluerat Diogenes, in iis sectatorem Menippum quaeri iubet: cum Persarum enim rege suam fortunam comparans, haud secus atque ille hiemem Susis, Ecbatanis aestatem ageret, se quoque mutatis ad anni tempestates sedibus nunc Corinthi, Athenis alias degere dictitabat, ut ostendit Dio Chrysost. Or. VI. Cranium autem ignotius, ideoque additum ἐν Κορίνθῳ, quod non ita capiendum, quasi urbis ambitu contineretur; nam subiectus erat, ut Pausanias docet, moenibus cypressorum lucus; sed ea potestate, qua saepius ἐν propinquitatem situs designat. Recte Dion Or. IX, p. 138 D. Corinthii Diogenem πολλάκις εὐρων ἐν τῇ πόλει καὶ περὶ τὸ Κράνιον & p. 131 A. Antisthene mortuo μετέβη εἰς Κόρινθον, καὶ κεῖ διήγεν οὔτε οἰκίαν μισθώσάμενος, οὔτε παρὰ ξένῳ τινὶ καταγόμενος, ἀλλ' ἐν τῷ Κρανίῳ θυραυλῶν alia dicemus ad initium libri de modo conscribendae historiae. Lyceum vero nobilissimum Athenas etiam non nominatas satis indicat: eo in gymnasio non iuventus tantum militaribus ac palaestricis laboribus imbuebatur, quod ex Anacharside Luciani constat, sed philosophi quoque & sophistae docendi disputandique causa confidebant. Aeschines Socrat. apud Demetr. περὶ Ἑρμ. § 111, qui locus nuperos editores effugit: Ἐκαθήμεθα μὲν ἐπὶ τῶν δάκνων ἐν Λυκείῳ, οὗ οἱ ἀθλοθέται τὸν ἀγῶνα διατίθεισιν. Quamquam eo iam ventitare solitus fuerat Socrates, cuius τὰς ἐν Λυκείῳ διατριβὰς Plato commemorat in primo Euthyphrone, Chrysippus tamen πρῶτος ἐβάρρησε σχολὴν ἔχειν ὑπαίθρον ἐν Λυκείῳ.

teste Diogene L. VII, 185. eam ob rem Isocrati in Panath. p. 236 D. ἐν τῷ Λυκείῳ συγκαθεζόμενοι τρεῖς ἢ τέτταρες τῶν ἀγελαιῶν σοφιστῶν, καὶ πάντα φασκόντων εἰδέναι & pag. 239 D. τοὺς ἐν τῷ Λυκείῳ ῥα ῥηδούντας &c. ut mirum minime sit, ad eundem fuisse Polluci Lyceum, quo Menippum inveniret ridendis philosophorum altercationibus vacantem. Nullum autem, ne quis se frustretur, Corinthi Lyceum; ne apud Libanium quidem Or. VII pro Aristophane Corinthio pag. 219 A. quibus verbis in errorem induci poterat aliquis incautior. HEMST.

ibid. Κράνειον) Ubi Diogenes ipse fere versabatur, atque e vivis tandem excessit. Diog. Laërt. pag. 158 C. ἐτύγχανέ μιν γὰρ διάγων ἐν Κρανείῳ τῷ πρὸ τῆς Κορινθοῦ γυμνασίῳ. & vide etiam nostrum συγγρ. c. 3, & Pausan. Corinth. κυπαρίσσω ἄλσος. Apud utrumque ita scribitur, non Κράνειον, ut in impr. scribitur συγγρ. c. 3 & 63. Sed & illic W. Κράνειον habet. An Corinthi etiam Lycaeum fuerit, quaerant alii. Mihi satis est, Menippum Athenis degentem antequam captus venderetur, Lycaeum frequentasse. Vide Arrian. in Epict. 337 B. SOLAN.

*in Schol. col. 1. l. 7. *** Πολυδεύκη*) Hic lacuna erat in Mf. sed in qua multa deesse non videntur. CLER. Immo in V. *ἱσπρίτιον* est quatuor versuum, & post eos scribitur *Πολυδεύκη* συνέβη τὸν μὲν κα..... ὥς ὑπὸ. GRON. Satis apparet, priorem Castorum fabulae partem interiisse totam. Quae ab illo principio, *ὁμῶς μὲν ἦσθην* &c. sequuntur, quin ad huius dialogi σὺν γὰρ ἔστιν, οἶμαι, τὸ ἀναβιβῶναι αὐρίον referenda sint, extra dubium est. Ceterum oriri poterat suspicio, quae praecedunt, in alienum esse locum, quod saepius in his scholiis contigisse memini, translata, & pertinuisse primum ad Δ. Θ. XXVI. ibi enim, quae a Luciano tractantur, hic itidem explicari patet. Pro ὑπὸ ἀνθρώπου M. Sladus ἀπ' vel ἀπὸ, quod necessarium non est. HEMST.

ibid. l. 12. Ἐλύπησεν) Lacuna in V. ἐλυ..... SOLAN. In ed. A. parum dextre lacunam hanc explevit sive Clericus, seu Scholiorum descriptor, per ἐλύπησεν activae potestatis: ἐλυπήθη, quod rei & ingenio linguae congruebat, restituere non sum veritus. HEMST.

ibid. l. 14. Μίαν) Lacuna in V. SOLAN. Recte fuit sanata. Schol. ad Homeri Od. A, 303, exponit ἑτερήμερος, μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Τῷ..... κεκληρ.) Oratio crebris hiatibus deformis: neque tamen admodum est laboriosum haec vulnera

leni manu conducere, atque redintegrare, sic ut in sensu certe desiderari nihil omnino videatur: τῷ τοῦ γένους ἀπομοίῳ κακλωμένοι· dein, μηδ' ἐτὸν μὲν τοῖς τεθνεῶσι, τὸν δὲ &c. tum, τὸ τοῦ γένους ἀνόμοιον, ὡς παρήμεροι vel ἑτερήμεροι &c. postea, ἄλλῳς τε συμπράττειν vel συνεργεῖν τοῖς πλείουσιν αὐτὸν κινδυνεύουσιν ἀνθρώποις· denique, πρὸς Πολυδεύκην λίγος ἐστὶ τοῦ Διογένης, ὡς δὴθεν &c. Porro quod in ed. A. fuit προσηρημένοι, mutavi in προσηρημένοι. HEMST.

Pag. 129. l. 2. Τίς γὰρ ὅλως οἶδε &c.) Cynicorum secta, quid homine post mortem futurum esset, non valde curabat. Immo qui a Socrate sunt profecti, ipseque Plato, tametsi oratione magnifica statum, qui hanc vitam sit excepturus, amplissime praedicent, eo saepe recidunt, ut totum illud nihil esse praeter coniecturam, & illam suam solemnem μαρτυρίαν ultro fateantur: verumtamen, iisdem auctoribus, ea venturae conditionis ignoratio & obscuritas prudenti numinis consilio mortalium animis est impressa, ne scilicet, si certam gererent excellentissimae beatitudinis persuasionem, morari in hac vita, non exspectata naturae lege, recusarent, & sponte de statione sua laeti decederent; nam, quod Heraclitum dixisse ferunt, τὴν γε πεισθεῖσαν ψυχὴν, ὅσα ἀνθρώπους περιμένει τελευτήσαντας, οὐδ' ἐν ἀνκατάσχοι. Ἀδελότητα καὶ ἀπιστίαν τῶν μετὰ τὴν τελευτὴν vocat Themistius apud Stob. p. 606. Euripidis in eam sententiam dicta sunt non pauca; quale est illud: Οὕτως ἔρας βρότοισιν ἔγκειται βίου. Τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν τοῦ θανεῖν δ' ἀπειρία Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τόδ' ἡλίου. HEMST.

ead. l. 9. Καὶ ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δειπνον) Narrat interp. Aristoph. in Plut. Κράνειον ἐν τῇ Κορίνθῳ, Λυκειον γυμνάσιον παρ' Ἀθήναις ἐν προαστείῳ. BOURD.

ead. l. 10. Ἑκάτης δειπνον) Mos erat divitibus, ut singulis mensibus Hecatae sacrificando in triviis panes atque alia quaedam ponerent, quae postea a pauperibus auferebantur ac devorabantur: hanc Hecates coenam dicebant. Suidas & Athenaeus lib. VII. Athenienses autem & theatra & conciones & ceteros conventus hominum lustrare solebant, adhibitis parvis & vilibus quibusdam hostiis, ut Suidas tradit: eo videtur hic alludere. Huius rei etiam meminit Aristoph. in Plut. & eius interpres: item Theocriti Glossemarius. COGN. V. κατὰ πλ. c. 7, & Plutarch. 1161, 2. SOLAN. Declaravit hunc locum Brodaeus Misc. I, c. 24, 25, expilatus a Cognato. Utrorumque Ἑκάτης δειπνον & ὧν ἐκ καθαρσίου iterum est mentio in Catapl. c. 7, prioris etiam D. M. XXII; quae viros erudi-

tos non fugerunt Erasmus Chil. in *Hecatae coena*, Turnebum Adv. XXVI, 7, Wouwerium ad Petron. p. 637, Erhardum p. 647, Des. Heraldum ad Martial. VII, Ep. 53, & denique Ez. Spanhemium ad Aristoph. Plut. v. 596. Omnes, ut fieri vulgo solet, loca quaedam veterum indicasse contenti, propius investigare, quid inde colligi deberet, atque ad moris antiqui rationem explicandam conferri, neglexerunt: nos omissae curae partem aliquam explere conabimur. Superstitio sacrificulorum fraudibus incitata ut ingentem rerum impurarum numerum excogitavit, quibus pollui homines atque impiari credebantur, sic non minus fuit in lustrationibus inveniendis ingeniosa, quarum ope tanti mali labes depelli posset: lustramina vero sive purgamenta sibi persuadebant haurire penitus & combibere, quidquid erat contagionis, cuius expiandae causa circumferrentur: quocirca ne contractae labis vinum ad hominem ullum permaneret, sub terra defodi, in mare, montes, loca vasta deportari, saepius in triviis abūci τὰ καθάρσια sacrorum legibus fuit constitutum. Pessimas vasserimae religionis artes sapienter irridet ac refellit Hippocr. initio libelli περὶ I. N. Hecatae vero quia velut propria cedebant τὰ καθάρια, ideo vel omne purgamentorum genus, vel aliquod saltem certis in lustrationibus usurpatum (neque enim id facile definivero) Ἐκαταῖα dicebantur; quae si quis sciens attrectasset, cibive loco sumisset, ille foedissimus atque averfabilis piaculum commississe putabatur nullo piaculo luendum. Locus est Demosthenis insignis Orat. adv. Conon. p. 1114 D. sed insigni descriptorum flagitio mutilatus, in quo testiculis avulsis nescio quas aves importune subdiderunt. Aristot. (is enim actor Cononem in ius vocaverat) audire se refert Bacchium quendam (Bacchium inquam, auctoritatem optimi Cod. August. secutus; nam Κάκχιος nullum in Graecia nomen reperitur) & Aristocratem ipsumque illum Cononem ἑταίρους εἶναι μείρακια ὄντας, καὶ Τριβάλλους ἐπανυμῖαν ἔχειν, τοὺτους τὰ τε Ἐκαταῖα κατεσθίειν, καὶ τὰς ὄρνεις τὰς ἐκ τῶν χορῶν, αἷς καθαίρουσιν, ὅταν εἰσέναι μέλλωσιν. Wolfius, qui, ut institutam versionem quomodocunque impleteret, aviculas lustrales e coctibus dedit, ingenue fassus nihil horum sibi placere, veniam meretur: reponendum est sine dubio, καὶ τοὺς ὄρνεις τοὺς ἐκ τῶν χοιρῶν, οἷς καθαίρουσι cui quidem emendationi haud vereor, ne quis rerum Atticarum peritus non subscribat: ostendit Harpocrat. in Καθάρσιον, & Pollux VIII, 104, solitos fuisse Περιστιάρχους, antequam populi

concio haberetur, καθαίρειν χοιριδίοις μικροῖς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ θέατρον. Etymologus quando interpretatur Ὁξυθύμια τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, quae, modo vitio careant, intelligo lustrationis placandorum manium causa factas, subicit, ἀ δὲ καὶ Ἐκαταῖα λέγονται nec secus apud Harpocr. in eadem v. Didymus; qui locus nonnihil intricatus mutato verborum ordine multo fiet planior, τὰ ἐν ταῖς τριόδοις, φησὶν, ὅπου τὰ καθάρσια ἔφερον, ἃ τινες Ἐκαταῖα, Ὁξυθύμια καλεῖται nam Hefychius etiam, Ἐκαταῖα, τὰ πρὸ τῶν θυρῶν Ἐκάτης ἀγάλματα· τινες δὲ τὰ ἐν τριόδοις. Ἐκαταῖον autem non solum purgamentum, sed & Ἐκαταῖον Hecates signum aut statua, itidemque Ἐκατήσιον & Ἐκατεῖον, de qua diversa scribendi forma notat Schol. Aristoph. ad Vesp. v. 800. Iam porro idemne, quod τὰ Ἐκαταῖα, fuerit Ἐκάτης δείπνον, an aliud ac separatum, in controversiam venire potest. Sub initium cuiusque mensis Hecatae coenam a ditioribus instructam, propositamque fuisse in triviis, ut ab infimae sortis hominibus diriperetur, dilucide non magis Schol. Aristoph. ad Pl. v. 594, quam ipse Comicus eo in loco testatur: hoc tamen non dubito quin factum fuerit lustrata domo; quam religionem singulis fere mensibus, velut intervallo temporis legitimo, qui quidem erant paulo superstitiosiores, obire consueverant: ea re Theophrastus quoque in descriptione δεισιδαίμονος annumerat πρὸς τοὺς Ὀρφεοτελεστὰς κατὰ μῆνα πορεύεσθαι. Praeterea τριακάδες fuerunt Hecatae, Diis inferis & manibus, qui tum propitiabantur, sacrae: Append. Prov. Vatic. C. IV, n. 16. cuius loci comparatio persuadebit, opinor, feliciter nos exemisse difficile mendum Harpocrati in Τριακάς, τοῖς τετελευτηκόσι ἤγετο ἡ τριακάς ἡμέρα, διὰ τὴν Ἐκάτην, pro eo, quod inepte vulgatur διὰ θανάτου. Athenaeus autem diserit VII, p. 325 A. καὶ ταῖς τριακάσι δὲ αὐτῇ (Ἐκάτῃ) δείπνον φέρουσι. Videntur ergo a lustratione aedium non purgamenta solum in trivia fuisse deportata, sed adiectum insuper aliud aliquid ciborum, quod inopem turbam iuvaret. Alioquin ex Plutarcho Ἐκάτης δείπνον de lustraminibus ipsis foras proiectis dici manifestum est T. II, p. 290 D. canis χθονία δείπνον Ἐκάτῃ πίμπλεμος εἰς τριόδους ἀποτροπαίων καὶ καθαρσίων ἐπέχει μοῖραν· idcirco canes Ἐκάτης ἀγάλματα· τὰς κύνας, inquit Hefychius, οὕτω φασὶ διὰ τὸ ἐκφέρεισθαι Ἐκάτῃ κύνας· similique modo in Ἀγαλμα Ἐκάτης. Quamvis Eustathius ad Od. Γ, p. 1467, scribat, Ἐκάτης ἀγάλματα, αἱ κύνες ταύτη γὰρ, φασί, θύονται, idque verum sit, accuratior tamen in Hefychio &

propria loquendi formula ἐκτέρεσθαι, *peractis lustrandi caerimonis efferti, inque trivius abiici*: Plutarch. Quaest. Rom. p. 280 B. καὶ τῇ Ἑκατῇ στυλᾷ μετὰ τῶν ἄλλων καθαρσιῶν ἐκφέρουσιν ut enim sacra fuerunt οὐκ ἐκέρσῃ, quorum nullam partem domo exire fas erat, teste, ne alios hic appellem, Aristoph. Schol. ad Plut. v. 1139; sic contra δειπνόν illud Ἑκάτης totum foras exportandum, ut nihil inde, qui ferebant, praeter nidorem caperent. Plutarch. Symp. VII, c. 6, p. 708 F. ὥστε πασχεῖν τοὺς δειπνίζοντας, ἃ πασχοῦσιν οἱ τῇ Ἑκατῇ καὶ τοῖς ἀποτροπαίοις ἐκέρσοντες τὰ δειπνα, μὴ γενομένους αὐτοὺς μηδὲ τοὺς οἰκοί, πλὴν καπνοῦ καὶ θορυβοῦ μετέχοντας. Aristophanis est δειπνόν κατὰ μῆνα προπεμπειν, vel, quemadmodum melius habet Suidas, κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν. Huc pertinere mihi visa sunt, quae Pollux servavit VI, 83, X, 81. Sophoclis verba, sive legas, τὰς Ἑκαταίας μαγίδας δόρπον, seu malis, quod nunc alteri praeponendum cenueo, τὰς Ἑκαταίας μαγίδας δόρπον, *Hecataeae mensae coena*. Iunguntur a Luciano ὧς ἐκ καθαρσιῶν, quorum usus scilicet in expiando familiarissimus: neque adeo mirum est, de triviis pro cibo tolli consuevisse, quandoquidem in lustratione confringi non solebant, sed integra eis τὰς τριόδους ἐκτέρεσθαι, ut clare colligere licet ex Clem. Alex. VII, p. 713 B. ὁρᾷ γοῦν ἔστι τὰ ὧς ἀπὸ τῶν περικαθαρθέντων, εἰ θαλάσσειν, ζωογονούμενα· οὐκ αὖν δὲ τοῦτο ἐγινετο, εἰ ἀετλάμβανεν τὰ τοῦ περικαθαρθέντος κακά. Propter eandem rationem haec fercula non averfabantur nec Cynici, anilium fabellarum irrisores, nec quos paupertas superstitionem dedocuerat. HEMST.

ibid. Ὦν ἐκ καθαρσιῶν) Καθάρσιον Graecis videtur purificatio quaedam dici. Morem quippe Athenis fuisse produnt conciones expurgandi atque theatra, & omnino quemlibet populi conventum. Id vero minutis fiebat porcellis, quos nominabant καθάρσια. Eiusmodi obibant munus, qui dicebantur a collustratione Peristiarum. Ova lustrationibus apta monstrat Iuvenalis illud VI, 516, — *nisi se centum lustraverit ovis*: sed & in Arte II, 329, Ovidius ova haec lustralia indicat illis versibus, *Et veniat, quae lustrat anus lectumque locumque, Praeferat & tremula sulphur & ova manu*. Sed nil tam necessarium, quam sulphur. Homer. Od. X, 481: Οἶσε θεῖον, γρηῖν, κακῶν ἄκος. Plinius XXXV, c. 15: *Habet & in religionibus locum sulphur ad expiandas suffitu domos*. COGN. De ovibus lustratoriis dico alibi: καθάρσια. ἔθος ἦν Ἀθήνησι καθάρσειν ἐκκλησίαν, καὶ τὰ θεάτρα, καὶ ὅλως τὰς τοῦ δήμου συνόδους μικροῖς πάντω

χοιρίδιαις, ἅπερ ὠνόμαζον καθάρσια. Suid. Scholiaft. Aristoph. Caelius c. 20, l. 3. Hefych. verbo καθαρισμα. τοῦτο δ' ἐποιοῦν οἱ λεγόμενοι περιστάρχοι, ὁμοασθέντες οὕτως ἢ ἀπὸ τοῦ περιστρίχειν, ἢ ἀπὸ τῆς ἐστίας. Suid. Hefych. ultimam tangit originem. Ex his Peristiarchois καθάρσια dicta περιστία. Scholiaft. Aristoph. ad Concion. tangit alibi Lucian. BOURD.

ead. l. 14. Τριβώνιον ἔχων πολυβρον) Utitur hoc loco Oët. Ferrar. de R. V. P. II, lib. IV. c. 14, & I. Pricaeus ad Apul. Metam. I, p. 4, ubi, scissili palliastro semiamictus. Tale τριβώνιον erat Carionis in Aristoph. Plut. v. 715; qui cum se vidisse narraret, quae ab Aesculapio gererentur, Αἰκὺν, scelus, inquit hera, quomodo potuisti, qui te palliolo dixeris involutum? tum Carion: διὰ τοῦ τριβωνίου. Ὅπως γὰρ εἶχεν οὐκ ἔλγας, μὰ τὸν Δία. Schol. Ὅπως δὲ τὰς τραγῶδας commodè; nam in Apophthegm. Macarii στιχάριον λινούν τραγῶτων ἐστὶ σίχαριον lineum ac lacerum: qualia quae Telepho mendicanti dederat Euripides, ῥάκη διοπτα καὶ κάτοπτα πανταχῇ in Acharn. v. 434, id est, ut Schol. ait, πολύτρητα. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 3. Τυχόν) Placuit ex C. M. annotatum a Solano. ante fuit editum τυχεῖν. HEMST.

ibid. l. 6. Ἀνίητο) C. M. ἀνείτω. V. ἀνείτω. SOLAN. Inscitia formationis Grammaticae, qua saepe labuntur, quos minime oportebat, peperit absurdam illam ed. A. lectionem. Merito probavit scripturam C. M. Solanus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀπορίαν) Εὐπορίαν V. & μοχ, τί γὰρ ἐάν... σιτίσαιντο. SOLAN.

ibid. l. 4. Τένηκεν ἀποψία τούτων) C. abb. ἀπεπτήσας ἐτέλευτα. V. ἀπεμπτῆσαι τούτω. Fallitur Schol. non enim interfecit Menippum horum ciborum cruditas; sed his vesceretur vulgo. Mortuus est autem, ut videbis nota ad B. πρ. cap. 10. SOLAN. Prius elegit, quod reponeret Solanus. Ego nullam esse rationem censui, cur negligerem V. lectionem minima mutatione adiutam: τούτω, eo quod ονα cruda voraverat. HEMST.

Pag. 130. l. 1. Ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων) Dico ad Heliodor. lib. 6. BOURD.

ead. l. 2. Ταπολλά) L. Bos de Ell. Gr. p. 142, interprete castigato, qui τὰ πολλὰ reddiderit plerumque, hanc versionem expressit: ac philosophos illos arrogantes multa perstringit. Verum dixisset, si legeretur in Luciano πολλά ἐπισκώπτει ut πολλά λοιδορεῖσθαι, καταρᾶσθαι nunc nullam interpres notam committit: idem est τὰ πολλὰ, quod ὡς ἐπιπολύ, ὡς ἐπιτοπολύ, quibus utitur Schol. Thucydides ad illud explicandum. Saepe

Lucian. Vol. II.

C c

Noster: περὶ τὸν Ἄρη ἔχει τὰ πολλά· τὰ πολλὰ τερατευόμενος· ληρεῖ τὰ πολλά· γελῶν τὰ πολλά· νῆμα ἐπιπλεγμένον γὰρ τὰ πολλά· non aliter capiendum in Prometh. cap. 6, pag. 24, vel invito clariss. L. Bos. HEMST.

ead. l. 9. Κέρατα) Per κέρατα captiosos syllogismos ad hunc modum conflatos intelligit Chrysippus: εἰ τι οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτ' ἔχεις· κέρατα δ' οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις. Quod non perdidisti, habes: Cornua non perdidisti: Cornua ergo habes. COGN. Διὰ τὸν κερατίνην λόγον, καὶ τὸν κροκοδείλειον. De quibus in Vitar. auct. BOURD. Ceratinae & Crocodilinae quaestiones & ambiguitates: Quintil. L. VORST. Philosophos omnes, praesertim Stoicos, hic carpit, quibus sophisticatio illa in ore frequens: Quod non amisisti, habes: Cornua non amisisti: ergo Cornua habes. Vide Ἑρμ. c. 81. Unde primus, ni fallor, conicio factum, ut postea cornua maritis fieri ab adulteris uxoribus diceretur; quod Artemidori iam aetate in proverbium abiisse observavit Ez. Spanhem. Diff. VII, p. 402, quem vide. Locus autem Artemidori, quem laudat, exstat in Onirocrit. I. II, cap. 11: Ὅτι ἡ γυνή σου πορνεύσει, καὶ τὸ λεγόμενον, ΚΕΡΑΤΑ αὐτῇ ΠΟΙΗΣΕΙ. Haeret etiam hic Menagius in Lex. Etym. v. Corne. Vetus haec Sophisticatio. Diog. Laërt. pag. 147 A. De phrasi confer Ἑρμ. c. 81, Ἀλ. c. 11, & Ἑκκλ. c. 10, B. πρ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 10. Κροκοδείλου) Κροκοδείλος sophisma ex fabula mulieris Aegyptiae huiusmodi nomen habet, cuius mentionem facit Lucianus in Vitarum auctione sub finem. Quintilianus lib. 1, c. 10, ceratinas & crocodilinas ambiguitates appellat. Fabulam crocodili tractavimus in nostris Narrationibus lib. I. COGN. Respicit hic aliud argumentandi genus, quod a Crocodilo nomen habet. Crocodilus, inquebant, raptum puerum redditurum se spondet verum respondentem: statimque rogat, redditurusne sit puerum, an non. Haec & eiusmodi ἀπορα philosophis illa aetate, iuventutis exercendae causa, aut quo illiteratos homines illaquearent, proponere solemne erat. V. Ἑρμ. c. 81, & B. πρ. cap. 22, Diog. Laërt. p. 60, & Aldobr. Not. p. 88. Idem Diogenes plura eiusmodi ἀπόρους λόγους nominat 174 E. 183 F. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐρωτᾶν διδάσκει τὸν νοῦν) Venerat olim in mentem ἐρευνᾶν, dictio scilicet consentanea τῷ νῷ, cui parum accurate iungitur ἐρωτᾶν. Verum minime repudiandum est ἐρωτᾶν, de philosophorum mutuis interrogationum laqueis, quibus sese invicem irretire conabantur, verbum paene pro:

prium : nam & Noster ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθάρ-
δεις, καὶ ἐννοίας πολυλόκους commemorat D. M. X. & Plato
simili structura, Πάντα τοιαῦτα ἡμεῖς ἐρωτῶμεν ἀφικτα, in
Euthyd. p. 193 C. Eadem ratione dicitur ἐρωτᾶν λόγους, pri-
mum, captiosas interrogationes petere, ex quibus concessis con-
clusiunculae deducantur; deinde, argumentari. Diogen. L. VI,
69, 71, de Cane cognomine: τοιοῦτους τινὰς ἡρώτα λόγους.
Sext. Empir. P. H. I, § 20, εἰάν δὲ καὶ ἀντικρυς κατὰ τῶν φαι-
νομένων ἐρωτῶμεν λόγους ad quae Stephanus, ut saepe solet,
tricarur: paulo melius Crefoll. Th. Rhet. II, c. 6. Igitur, cum
retineri conveniat ἐρωτᾶν, nihil est magis appositum, immo
nihil certius, quam Guyeti coniectura, τοὺς νέους nam reve-
ra iuvenum ingenia tales interrogatiunculas angustas ac fal-
laces docendo corrumpebant. HEMST.

ibid. τὸν νοῦν) Τοὺς νέους scribe. GUYET. Vorstius τοὺς νέους,
Menagius τὸν νέον, malunt. In libris nihil est subsidii. Sed ecce
Basilium Ep. I sic fere etiam loquentem, καὶ αἱ νῦν κτες τὰς μεθ-
ήμερινὰς φροντίδας παραλαβούσαι ἐν ταῖς αὐταῖς φαντασίαις
ἐξαπατῶσι τὸν νοῦν. Vide tamen Dialogum ultimum, ubi po-
strema verba sunt: ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾶν
τὰ ὅμοια διδάξης. SOLAN.

ead. l. 14. Οἰμῶζειν) Ita Graecos loqui solitos, ut plorare
iuberent eos, quos a se contumeliose dimitterent, notum est.
Hac etiam voce usus est in Tragopodagra, & in sequenti dia-
logo contra Menippum bis, pluribusque aliis locis. Horat. II,
Sat. V, 69: — *invenietque Nil sibi legatum praeter plorare* —.
Idem in extrema Satyra lib. I, v. 91: — *Demetri, teque, Tigeli,*
Discipulorum inter iubeo plorare cathedras. Cicero in Ep. ad
Quint. Fratr. ἀλλ' οἰμῶζέτω· nos modo valeamus. COGN. τὸ
αἶδος Ἀττικὸν ἀρχαῖον τῆς συνθέσεως. leg. Scholiast. Aristoph.
ad illud Ἰππ. v. 431, κλάειν σε μακρὰ κελεύων. Dictio in usu
frequentissimo apud Lucian. BOURD.

Pag. 131. l. 4. Ἐν ὀβολῷ) Atqui alii testantur, mortuis
duos obolos viatici loco dari solitos fuisse. Vide Suid. v. ὀβο-
λοῦ, & v. φεύ. KUSTER.

ead. l. 7. Μεγίλλῳ) Horat. *Dicat Opuntiae frater Megillae.*
GUYET. Vide Plat. de Leg. III. Noster de eodem καταπλ. c.
22. SOLAN.

ibid. Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ) Damoxenum Syracusanum,
sed pugilem, novit Pausan. VIII, p. 682. quamvis fortitudi-
ne virum excellens Nemeis ludis certaverit, atque adeo nihil
obstet, quo minus vicinae Corinthi potuerit morari, haud

tamen affirmavero eundem esse, quem memorat Lucianus. Tzetzes Chil. II, v. 602 : Τοῦ Δαμαξέου παλαιστοῦ Λουκιανὸς ὁ Σύρος Μένονται λέγων ἄριστον ἐν παλαισταῖς τυγχάνειν, οὐδ' ἐν ἥττον τοῦ Μίλωνος, καὶ παλαιστῶν τῶν ἄλλων. Πραγε Δαμαξέου peius *Damaxenis* interpres : extra hunc locum alibi nusquam apud Nostrum, si recte memini, occurrit *Damoxenus*. HEMST.

ead. l. 8. Χαροπὰ) Χαρίεντα, ξανθὰ, γλαυκὰ, περιχαρῆ. Hesych. φοβερά simpliciter interpretatur Schol. Aristoph. male. BOURD.

ead. l. 9. Ἡ μέλανα ὄμματα) Dixi ad Petron. BOURD.

ibid. Ἡ ἐρυθρία) Ἐρυθρία, βάμμα κόκκινον ἢ πυρρὸν ἢ μέλαν. ἐρυθρία, ἢ ῥίζα ἢ λεγομένη ἐρυθρόδανον. Hesych. verbo Ἐρυθθαίνει, a quo Suid. qui adiungit : ἡ ῥοδάνη, ἥς ἡ ῥίζα ἐρυθρὰ, ἢ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες, ἀγχοῦσα λέγεται. Sed *Erythrodanum* ab *Anchusa* distinguunt Plin. Ruell. Fusch. *Erythrodanum* Rubiam Latinis, Gallis *Garense*, in usu esse fucandis feminis non alibi legi ; *Anchusa* utuntur maxime, quam *orchanete* vocant Galli. Ista specie, non colore, differunt, ut alibi docendum erit. BOURD.

ead. l. 11. Μία ἡμῖν κόνις) Alludit ad defunctorum cineres, inter quos nihil apparet discriminis. COGN. Ubi sermo sit de mortuis, quorum corpora vel rogo tradita in cinerem, vel naturae lege soluta in pulverem rediguntur, frequenter adhiberi solet κόνις apud Nostrum D. M. XVI, *Herculis εὔμα ἐν Οἴτῃ κόνις ἥδ' ἡ γενόμενον* & XX, qui locus valde videri potest opportunus ad hunc fulciendum, Homeri τῶν βασιλεῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἐρίπτει ἀγνώστα καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα καὶ λῆρος πολὺς. Aristid. T. I, p. 138 B. κεφαλὴ δὲ ἡ πρότερον χαριστάτη, οὖν ἐν κόνει eius generis ex Anthologia sola proferri possent plurima. Nihil ergo videtur dubitandum, quin ad res inferorum accuratissime pertineat hoc dictum, & a vitii suspicione vel minima procul absit. Erasmus sane, non raro proverbiorum, quae veteribus ignota fuerant, architectus, hoc emblemate *Chiliadas* suas instruxit, *Omnia idem pulvis*, nullo tamen praeter Lucianum alio fideiussore dato : nec minus in Stromateo magnus Scaliger, Πάντα μία κόνις ἐστὶ. At si, quibus incommodis haec verba premantur, consideratius examinaris, alia longe facies apparebit, multoque deformior, quam ut elegantiae Lucianae respondeat. Primum φασὶ notum proverbium, communique usu receptum, demonstrat : cuius quis dixerit ullum inveniri vestigium in Πάντα

μία ἡμῖν κόνις; non iuvat illud incerti poëtae Anthol. I, cap. XIII, Ep. 14, Πάντα γέλως, καὶ πάντα κόνις, καὶ πάντα τὸ μὴδὲν, nisi quis simul eundem in censum referenda puter Πάντα γέλως, & Πάντα τὸ μὴδὲν, quae ut proverbialem formam induere posse concedam, proverbia tamen esse vehementer nego: quod autem pro φασὶ ex C. Long. profertur εἰς, nihil esse aliud arbitror, quam coniecturam sentientis, vulgatae lectioni nequaquam convenire φασί. Deinde quorsum illud ἡμῖν tam inepte interiectum? quod si quis obiiciat familiarem eiusmodi dativorum, qui ornandae orationi servant, usum, atque etiam exemplorum copia pugnet, humaniter, quaeſo, ferat, nihil eum nos morari. Addam, quod an aliis sim facile persuasurus, haud scio, mihi non videri inter se congruere copulata μία κόνις· satis erat, κόνις πάντα· quam autem longe discintiant, neque in idem hoc orationis membrum coire possint μία κόνις, & κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους, nemo erit attentior paulo, quin statim animadvertat. Nunc si difficultates eas simul omnes levem, verusque adagium huic loco percommodum mutatione facillima reducam, nonnullam certe a Luciano, eiusque venustatis studiosis gratiam inibo. Scribendum itaque, πάντα μία Μύκονος, φασί, κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους, in quibus nihil est, quod ullam in partem offendat. Proverbii potestas explorata complectitur eas res, quae diversis generis atque ordinis sine ullo discrimine eundem in locum & conditionem coguntur. Plutarch. Symp. I, p. 616 B. περὶ δὲ τὰς κατακλίσεις παρόχεται τὰς διαφορὰς, εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τὴν λεγομένην μίαν Μύκονον ἀποφήνας τὸ συμπόσιον· cum scilicet promiscue convivae nullo dignitatis servato gradu ad mensam accumbere iubentur. Similiter Clemens posuit in re multum diffita Str. I, p. 355 C. οὐ γὰρ δὲ μία Μύκονος (ita scriptum est per ω, ut aliis in locis saepenumero) ἡ πᾶσα πρὸς νόησιν γραφή. Eruditissimi Patrum mens est talis, Sacrarum literarum explicationem & sensus non omnibus esse pari modo accommodatos, velut aliquem confusae mixturae cinum; sed alios Christianis infantibus & lacte sustentandis, alios convenire viris ac robustiore cibo firmatis; quare hominis esse perfecti τὰ τοιαῦτα διακρίνειν τε καὶ ἐκλέγειν, quod pro vulgato λέγειν reponendum duco. Themistius Or. XXI, p. 250 C. ἀκούετε οὖν τοῦ νομοθέτου διοριζομένου τὰ μαθήματα (Platonis, cuius verba protulerat) ὧν ἐραστὰς χρεὶν εἶναι τοὺς φιλοσόφους, καὶ μὴ ζυγχωρούντος συγχεῖν μὴδὲ ζυμμερεῖν ἅπαντα ὥσπερ εἰς Μύκονον μίαν· non poterat clarius exhibere

beri paroemiae nativa virtus, quam sane non percepit Pierius ad Virgil. Aen. III, 76. De origine multum abest, ut res aequae sit comperta: nam aliud Zenobius tradit C. V, n. 17, ubi quae Schottus notat, ab Erasmo iamdudum fuerant occupata in *Omnia sub unam Myconum*; aliud Stephanus in *Μύκωνος*, vel potius, quem descripsit, Strabo X, p. 746 A. eius in verbis, quae profecto non sunt satis explanata, ἐπὶ τῶν ὑπὸ μίαν γραφὴν ἀγόντων τὰ διηρημένα τῇ φύσει, praeferam ex Codd. antiquis ἐπιγραφὴν, ut dicere voluerit, *sub unam inscriptionem*, seu *titulum*, quae dispari sunt natura, redigere: διηρημένα quoque non mutavero, quamquam Stephanus habeat, probantibus duumviris eruditissimis Casaubono & Holstenio, διηρημένα. Sed Eustathio quid fiet ad Dionys. Perieg. v. 525, qui, cuius vestigiis tanquam certissimi ducis sic insistit, ut a verbis eius latum unguem vix discedat, deseruisse Strabonem videtur: ὅθεν ἐπὶ τῶν οὐκ εὖ παθόντων μιᾷ ψήφῳ, ἤγουν ἐπὶ τῶν μιᾷ δίκῃ καταδικασθέντων λέγεται τὸ Πάνθ' ὑπὸ μίαν Μύκωνον, ἤγουν, πάντα ὁμοῦ ὑπὸ μίαν βλαβὴν ἢ καταδίκην. Haec quidem unde sint derivata, aut etiam derivari potuerint, ignoro, nec talem usum in priscis scriptoribus deprehendisse me memini: quid ergo? an, cum inveniret in Strabone ὑπὸ μίαν γραφὴν ἀγεῖν, potestate vocis γραφὴ forensi deceptus ex formula loquendi perperam intellecta mirificam illam proverbii interpretationem construxit? haud equidem ab hac suspitione sim alienus. Ad Lucianum ut redeam, is aptissime collocavit μίαν Μύκωνον, ut apud inferos significaret nullum esse nec formae nec virium discrimen, aequatoque iure cunctos inter se similes ac pares. Nescio tamen, an aliquid insuper argutius occultetur: mentionem certe fecerat ξανθὴς κόμη, quae, tametsi in vivis pars pulchritudinis praecipua, nulla poterat amplius in nudo cranio residere, extirpatis cum omni carne capillis. Iam vero calvities popularis morbus capita Myconiorum infamabat; adeo ut communi dicto Μύκωνιο vocarentur calvi: notum est illud Lucilii apud Donat. ad Terent. Hec. A. III, Sc. IV, — *Myconi calva omnis iuventus*. Sed hoc subtilius forte, quam verius. HEMST.

ibid. Εἰσὶ) L. solus. Alii φασί. SOLAN.

Pag. 132. l. 3. Λακεδαιμονίοις ἐκλεῦσθαι . . .) Hinc argumentum petit Olearius, quo probet, de vetere Menippo non agi, quia iuniori haec tempora convenient; ad Philostr. p. 164. Sed nihil est, cur de aetate senioris mortem proxime secuta, qualis hic fingitur, non possit intelligi. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐκκληῦσθαι αὐτοὺς) Iam tum, quando vetustior Menippus erat in vivis, Lacedaemoniorum mores Diogeni, quippe sectae durioris philosopho, iure videri poterant effeminati, a severisque Lycurgi institutis longe discedentes: nam post Athenas devictas, cum voluptatum desiderium & divitiae luxuriam atque avaritiam invexissent, labare paulatim coepit pristina disciplina, & vitiis indies crescentibus locum cedere: qua de re docet Plutarch. in V. Ag. & Cleom. p. 796 C. 797 C. Exinde praeceps ivit Spartanæ nobilitatis decus, neque unquam, quidquid subinde pauci maiorum virtutis capaces fuerint conari, priorem in gradum restitui potuit. Clearchus Solensis, Aristotelis discipulus, apud Athen. XV, pag. 681 C. memorat Λακεδαιμονίους, οἱ τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς κόσμον συμπατήσαντες ἐξέτραχ' ἡλίσθησαν. Haec est causa, cur & huius & inferioris aetatis scriptores τὴν πόλιν τὴν παλαιάν eum in modum saepe laudent, ut mutatae ac perditae opponant: Clem. Alex. Paed. II, p. 199 C. Ἀγαμαι τὸν Λακεδαιμονίων τὴν πόλιν παλαιάν. Quod si ad tempus ferius descendas, nihil est his ipsis Lacedaemoniis, maxima saltem eorum parte, inquinatus: vide Philostr. V. A. T. IV, c. 27. Arguti sensus est Apollonii Tyanensis epistola LXIII ad Ephoros, qua missos ad se viros ostendit ab habitu corporis & vestitu mollissimo pro Lacedaemoniis habiturum se non fuisse, nisi traditae literae Lacedaemonios declarassent. Patet igitur, quanti sit facienda Olearii suspicio ad Philostr. p. 164, n. 5, iuniorem Menippum esse, qui passim a Luciano perstringitur in Mortuorum Dialogis, idque prode videri initium primi eorum dialogorum. Praeterea, inquit, sub finem Dialogi illius Diogenes Poluci iniungit, ut Menippo praecipiat, Lacedaemonios ob corruptos mores ut reprehendat, quod his temporibus convenientius forte, quam Menippi antiquioris. Vix tibi persuadeas, accurate Dialogos istos eum perlegisse, qui Menippum ibi passim a Luciano perstringi statuit. HEMST.

ead. l. 25. Μετοικήσωμεν) *Alio migremus: μετοικήσωμεν* mendosam lectionem secutus est interp. BOURD. Μετοικήσωμεν Mf. Ox. ed. Bz. W. St. & Hemst. melius, quam quod in reliquis est μετοικήσωμεν. SOLAN. Non est fastidienda plane lectio plurimarum edd. μετοικήσωμεν, ac si dicant, *pace tua liceat nobis alio migrare*: nam & modo rogaverant Plutodem, ἢ ἐκεῖνόν ποι καταστήσῃ. Non multum refert, utrum praetuleris: malui tamen, quod interprete reiecto mendosum pronuntiat Bourdelotius, μετοικήσωμεν haec enim quasi comminatio mu-

tandarum sedium expreſſius ostendit, quanto opere Menippo nullum se vexandi genus abstinenti succenſuerint. Necyom. § 19, καὶ διασκέπτεσθαι μετοικαῖν οὐ φέροντας τὸν Διογένην ibi Diogenes idem negotium gerit, quod hic Menippus. HEMST.

Pag. 133. l. 14. Λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στ.) Assimilis est Platonis sententia de senibus, qui non sine magno dolore delectabiles iuvenilis aetatis fructus memoria repetunt, de Rep. I, p. 572 E. Οἱ οὖν πλείστοι ἡμῶν ὀλοφύρονται ξυτιόντες, τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες καὶ ἀναμιμνησκόμενοι, περὶ τὰς τὰς φροδίσια, καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας καὶ ἄλλ' ἅττα, ἃ τῶν τοιούτων ἔχεται· καὶ ἀγανακτοῦσιν ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεστρημένοι· καὶ τότε μὲν εὐζῶντες, νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες. HEMST.

Pag. 134. l. 6. Οὐδὲ παυσομένου) Videbatur olim ad orationis integritatem deesse πω, ὡς οὐδὲ πω παυσομένου μου, cui particulae nocuerit similitudo syllabae sequentis: nunc nihil esse puto, cur eam desideremus, & recte monenti Berglero, Graecae proprietatis peritissimo, assentior ad Alciph. I, Ep. 32, p. 132. Modo pro Ἀσσυρίων mallet Lucianus posuisset Σύρων, quod vocabulum, pariter ac Λυδοὶ & Φρύγες, non gentis solum, sed vilissimorum etiam mancipiorum habet potestatem: eam elegantiam Xenophon non est aspernatus Παρ. p. 538, v. 7, ubi scribit, melius fore cives μετ' ἀλλήλων στρατευέσθαι, ἢ εἰ συντάττοντο αὐτοῖς Λυδοὶ καὶ Φρύγες καὶ Σύροι καὶ ἄλλοι παντοδαποὶ βάρβαροι. Euripid. Alc. v. 675: Πίτερη Λυδὸν ἢ Φρύγα... ἀργυρώνητον σέθεν; memorat Philostratus ἀνδράποδα Ποντικὰ ἢ Λυδία ἢ ἐκ Φρυγῶν, quorum toti greges Romam advehantur. HEMST.

ead. l. 9. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;) Attica loquendi formula, gravem indignationem continens. Sophocl. Oed. in Col. v. 877, Ἄρ' οὐχ ὕβρις τὰ δ'; Aristoph. Ran. v. 21, Εἴτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὰ τρυφή; vide eiusdem Comici Plut. v. 887, Nub. v. 1302, Lyfistr. v. 659. Demosth. in Aristog. p. 831 B. ὕβρις γὰρ τοῦτό γε. de Mal. Legat. p. 323 D. ὕβριν τὸ πρᾶγμα ἔφασαν. Hos imitatus est Dionys. Halic. A. R. IV, p. 237, καὶ ἐδόκει τοῖς πλείοσιν ὕβρις εἶναι τὸ πρᾶγμα. Terentius expreſſit: Quid est, si hoc non contumelia est? Andr. A. I, Sc. V. Nam istaec quidem contumelia est: Heautont. -A. III, Sc. III. HEMST.

Pag. 135. l. 11. Ἀμφίλοχος &c.) Trophonii antrum notius est, quam ut de eo dicendum sit. Amphilochoi vero templum non adeo notum cum sit, monendi sunt saltem iuniores Malli existuisse. V. Ἀλεξ. c. 29. Oropi etiam Atticae vates Amphilo-

chus pro Deo colitur, verba sunt Livii XLV, 27, templumque vetustum est fontibus rivisque circa amoenum. De eodem Amphilocho alibi plura dicturus nunc desino. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 7. Εἰσέρχοντο ἀπαγριάμενοι) Res ipsa, quod dudum conieciavi, postulat ἐξέρχοντο. Tum V. ἀπογρ. emendandi viam Grammaticae leges monstrabant. HEMST.

ibid. l. 8. Ἀνδείς) Ἀμυδείς. V. SOLAN. Hinc, quam reddidi, veram lectionem eruere fuit in proclivi. Alciphro. III, Ep. 3, 64, τὸν αὐστηρὸν καὶ ἀμυδῆ. HEMST.

ibid. l. 10. Τρόπον) Χρόνον, ut iam olim esse corrigendum videram Not. ad Luciani Dial. restituit Solanus, & mox ἡ ante παροιμία ex V. De Trophonio non dissimilia tradidit Nonnus Συναγ. Ἰστορ. in principio. HEMST.

Pag. 136. l. 1. ΤΡΟΦ. τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι) Amphilocho in Dialogi capite omittunt O. & ed. Fl. Error exinde natus, quod in hoc toto colloquio mutam agere personam videatur: quare nihil erat causae, cur nomen eius, qui nullum verbum faceret, in fronte ponerent. Iure tamen errorem dixi, quoniam hoc in loco sine controversia pro Trophonio substituendus est Amphilocho: ut alienissima sunt, quae hic dicuntur, a persona Trophonii, quem, dum se heroem esse contendit, & oracula vere consulentibus edere, falsè Menippus irridet, sic contra nihil obeat, quo minus Amphilocho quantumvis vati a Luciano potuerit adscribi iste sermo, qui omnem illam divinitatis persuasionem stupori hominum ac dementiae tribuit. Quin etiam mox Amphilocho Trophonius indignatur tanquam causae communis desertori, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδεῖν &c. neque is, quasi sua parum referret, disputationi sese amplius immiscet. Τί οὖν hic quidem interrogandi nota melius a sequentibus disiungetur, ut Dial. XXII, τί οὖν; ἔχρην διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; Amphiarao Trophonium & Amphilocho addit Aristid. T. I, p. 82 A. Ἀμφιάραιος μὲν γὰρ καὶ Τροφώνιος ἐν Βοιωτίᾳ. καὶ Ἀμφίλοχος ἐν Αἰτωλίᾳ χρησμοφθοῦσι τε καὶ φαίνονται: οὗτοι δὲ (Ἀσκληπιάδαι, quos supra istorum honores extollit) πανταχοῦ τῆς γῆς διάττουσι, ὥσπερ ἀστέρες περίπολοι: ita legendum est διάττουσι pro vulgato διατάττουσι, quia manifestè respicit ad ἀστέρας, qui διάττοντες appellantur; neque hoc Cantero latuisse, versio prodit. Viden vero, quantum Luciano distet Aristides, homo superstitioni addictissimus: fama tamen tenuit, nusquam praesentiores apparere Deos, quam, quo Christianos omnium minime credulos ablegabat Celsus, εἰς Τροφώνιου, καὶ εἰς Ἀμφιά-

ρεω, καὶ εἰς Μόφου· ἔνθα φησὶν ἀνθρωποειδῶς θεωρεῖσθαι θεοὺς, καὶ ὡς λέγει ὁ Κέλσος, οὐ ψευδομένους, ἀλλὰ καὶ ἐναργεῖς. Origen. in Celf. VII, p. 355. HEMST.

ead. l. 8. Κατέλθοι παρ' ἐμὲ) Vulgatissima sunt *μαντεύσθαι* ἐν vel ἐς Τροφώνιου· χρηστήριον ἐκπεσεῖν ἐν Βοιωτοῖς ἐν Τροφώνιου, Aelian. V. H. III, c. 45, ubi Perizonius rationem illius verbi ἐκπεσεῖν nullus intellexit: *καταβαίνειν εἰς Τροφώνιον*, ἀπὸ Τροφώνιου προσφάτως ἀναβεβηκὼς, Diodor. Sic. XV, pag. 485 D. *δέσπισμα* ἐκ Τροφώνιου φέρειν, Euripid. Ion. v. 405, qui σπηλοὺς & θαλάμας eadem in fabula sacrum illud antrum appellat v. 300, 393. Rarius invenies *κατελθεῖν* vel *καταβῆναι* παρὰ Τροφώνιον, quod & Herodotus habet VIII, c. 134, & Pausan. IX, p. 791, ὅσοι παρὰ τὸν Τροφώνιον μέλλουσιν ἐρχεσθαι· μοχ· ἐπειδὴν δὲ ἀνὴρ ἐρχεται παρὰ τὸν Τροφώνιον. pag. 792, παρὰ Τροφώνιον εἰς Λεβαδεῖαν ἐλθούσιν εὐρασθαι παρὰ ἐκείνου τὸ ἱαμα· ibidem, τὸν δὲ ἀναβάντα παρὰ τοῦ Τροφώνιου. HEMST.

ead. l. 12. Ἐσταλμένος ταῖς ὁδοῖς) Exsequitur hanc totam historiam Scholiast. Aristophan. ad Nub. Vide Philostr. & Lucian. Necyom. c. 22. BOURD. Pausanias habitum consultorum describit in Boeot. p. 313, antrumque & reliqua. Philostratus etiam de ea re satis multa habet pag. 361. SOLAN. Tam parum a Luciano discedit iisdem propemodum verbis expressus Maximi Tyrii locus Διαλ. XXVI, p. 261, ut praetermitti nullo modo debeat: Ἐν Τροφώνιου γὰρ μὴν (καὶ γὰρ τοῦτο μαντεῖόν ἐστιν ἐν Βοιωτίᾳ ἥρωος Τροφώνιου περὶ Λεβαδεῖαν πόλιν) ὁ δέσμενος συγγενέσθαι τῷ δαιμονίῳ, ἐνσκευασάμενος ὁδὸν ποδῆρει (Pausanias: χιτῶνα ἐνδεδυκὼς λινούν, καὶ ταινίαις τὸν χιτῶνα ἐπιζωσθεὶς) καὶ φοινικίδι, μάζας τε (μεμαγμένας μέλιτι Pausan. μελιττούτας, ὅ ἐστι, μάζας μέλιτι δευμένας Suid. in Τροφώνιος) ἐν χερσὶν ἔχων, εἰσδύεται ὕπτιος κατὰ στομίου στενοῦ· καὶ τὰ μὲν ἰδὼν, τὰ δὲ ἀκούσας ἀνείσιν αὐθις ὑποφῆτης αὐτάγγελος. Oraculum autem Trophonii religiosa vaferrimarum praestigiarum pompa instructissimum tanta celebritate floruit, ut Dicaearchus Peripateticus, testibus Athenaco atque aliis, περὶ τῆς εἰς Τροφώνιον καταβάσεως scribere non sit dedignatus; singularine libro, an, quod existimari non absurde potest, parte saltem maioris operis περὶ τοῦ βίου τῆς Ἑλλάδος, haud temere decerno*: idcirco miror equi-

* Athen. XIV, p. 641 F. Δικαίαρχος ἐν πρώτῳ τῆς Τροφώνιου καταβάσεως· unde conficiendum videtur, singulare fuisse de descensu in antrum Trophonii volumen, inque libros plures divisum.

dem in Ἀναγραφῇ τῆς Ἑλλάδος iambica, quae huic philosopho tribui solet, post Lebadiam recenseri — ἱερὸν Τροφωνίου, ὅπου τὸ μαρτεῖον λέγουσι γεγονέναι. Hoc illum ut dixisse tibi persuadeas, qui descriptionem sacri totius accuratissimam ipse fuerat persecutus? Neque tamen Dicaearchi cura Plutarchum deterruit, quo minus eodem in argumento versaretur, ut concinnatus a Lampria filio librorum eius index ostendit: qui labor si ad nostram aetatem perdurasset, ut erat sane Plutarchus omnis antiquitatis, & praesertim religionum verustarum curiosissimus, haberemus certe enarrationem non sacri tantum mirabilis, sed & sensus allegorici ac sublimioris exactissimam. Nunc, quamquam ex aliis multa poterant, & parum haecenus comperta in medium afferri, contentos esse nos oportet diligentia Pausaniae eo minus spernenda, quod facerrimarum fallaciarum tot miraculis praesens spectator interfuerit, Boeotic. c. 39. Meminit etiam, & satis graphice, Philostr. de V. A. T. VIII, c. 19; cuius tamen ibi locus unus ab Olearii temeritate & prave mutantis, & pessime vertentis obiter est vindicandus. Ad Trophonium, cuius personam astu non inferior agere potuisset, descendere constituerat Apollonius: renituntur antistites, apud alios ita dictantes, se sacri caerimonias praestigiatore mago arguendas obiekturos non esse; πρὸς δὲ τὸν ἀνδρὰ πλαττόμενοι ἀποφράδας καὶ οὐ καθαρὰς χρῆσαι: hic καθαρὸς ut reponeret, sensum suavisisse notat, itaque Latine interpretatur: *ipsi autem Apollonio (dicerent) homines nefarios tantum & impuros oraculum consulere: hos sacerdotes non tu iam modo mente captos a Trophonio rediisse statues, qui tantum dedecus ultro fateantur? Ne longum faciam, voluit Philostratus: ad Apollonium autem, quo minus virum admitterent, causam interponebant dies nefastos & non puros ad oraculum consulendum. Ceterum istae μάζαι, vel liba subacta melle, quae manibus erat necesse praeferre Trophonium adituros, proprio nomine μαγίδες. Hesychius hunc in modum emendandus: Μαγίδες, αἷς (nisi, quod ad Pollucem fui suspicatus X, 81, n. 84, absit vocabulum, quocum oīs convenit) ἀπομάττουσι καὶ καθαίρουσι καὶ μάζαι, ἃς καταφέρουσιν οἱ εἰς Τροφωνίου κατιόντες: a quibus Erymologus non dissentit: neque aliae desunt haud scio iisdem, an diversa figura vel confectione praeditis appellationes: Poll. VI, 76, μελίστουτα μέντοι Τροφωνίῳ, καὶ ἀρεστῆς καὶ ὑγιεῖας ὁμοίως. Modo βουν placetae genus cornutum descripserat, offerri solitum Apollini, Dianae, Hecatae & Lunae: id quidem, Erymologo*

teste, Trophonio non minus fuit consecratum. Ἔστι βούς, inquit p. 204, καὶ εἶδος πλακούντος διδομένου τοῖς εἰς Τροφονίου καταβαίνουσι· rationem vocis, quam pro suo acumine, quippe Grammaticus, subtiliter enucleat, audire non erit molestum: διότι οἱ καταβαίνοντες εἰς τὰ αὐτὰ μυκηθμῶν αἰσθάνονται· quid? an ad terribiles mugitus compescendos quasi arte magica paratam prodesse voluit talem placentam? longe alium usum μελιττούταις certe Philostratus assignat: μελιττούτας ἐπάγοντες ἐν ταῖν χερσὶν μειλύματα ἐρπετῶν, ἃ τοῖς κατιούσιν ἐγχερίμπει· cui suffragantur Suidas, Nonnus ad Gregor. Nazianz. & Scholiastes noster. Plura de Trophonio, si lubet, dabunt Ez. Spanhemius ad Aristoph. Nub. v. 507, ubi & Scholiasten lege, Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 45, Fr. Oudendorp. ad Iul. Obsequ. c. 110. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Ὀφελον) Scribebatur ὠφέλον. HEMST.

Pag. 137. l. 18. Ὠρίσθαι) O. P. L. In I. vero & W. ὀρίσαι, quod in reliquis prave scribitur ὠρίσαι. SOLAN.

Pag. 138. l. 3. Τροπῶτῆρα) I. Schefferus de Mil. Nav. II, c. 2, p. 139, ubi repererit hoc loco τροπῶτῆρα, quod emendari iubet, equidem ignoro: neque rem ipsam fatis explanate tradidit. Vid. Poll. I, 87, ad cuius locum Iungermannus Luciani non fuit oblitus. HEMST.

ead. l. 4. Τίθει) Prorsus in re pari verbis iisdem usus est Lucianus Δ. Ἐταιρ. XIV. Proprietatem τοῦ τίθεναι pro λογιζεσθαι, ponere, referre in rationes, If. Casaubonus observavit ad Theophr. Char. c. 23, p. 163; idque adeo apud bonos scriptores fatis est usitatum. Crates in Ephem. Τίθει μαγειρῶν μὲν δὲκ', ἱατρῶν δραχμὴν &c. cuius exstat in Diogen. L. VI, 86, locus lepidissimus. Dionys. Halic. περὶ τῶν Ἀρχ. Ρητ. Ὑπομν. p. 146 ex Lyfia: καὶ δῆσῃ εἰς δύο παῖδας &c. χιλίας δραχμὰς ἐκάστου ἐνιαυτοῦ. Eriphus Comicus apud Athen. III, p. 84 C. — τούτων γὰρ ὀβολὸν οὐ πολὺ τίθῃμι, λογιούμεαι γάρ —. ideo Barnabas Ep. § 13, ἐτίθει εἰς δικαιοσύνην scripsit pro eo, quod Graeci interpretes & Apostolus Paulus habent, ἐλογίσθη. Alias item, ut saepe Latinis ponere, τίθεναι est, numerare presentem, repraesentare pecuniam, καταβάλλειν· sic τίθεναι & δύναι μετόικιον, Diogen. L. IV, 14, Harpocr. in Μετόικιον· Europolis in Poll. IX, 59, δὲς ἑκάτὸν δραχμὰς· δὲς ἑτέραν μὲν αὖ. HEMST.

ead. l. 5. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου πέντε ὀβόλους ἐγὼ κατέβαλον) Vertunt: & pro acu ad resarciendum velum quinque obolos exsolvi. Καταβάλλειν est frequenter pendere, exsolvere.

Sed καταβάλλειν ὀβολὸν ἀκέστραν, pendere obolum pro acu, Graecis insolens est loquendi genus, qui dicunt ὑπὲρ ἀκέστρας καταβάλλειν ὀβολόν. Olim itaque existimavi locum hunc esse mendosum, & Lucianum scripsisse πάντε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέβαλον, aut πάντε ὀβολῶν quinque drachmis emi acut. λαμβάνειν & καταλαμβάνειν Graecis, inprimis Aristophani, saepe est emere, comparare, ut apud Latinos sumere. Cicer. VII ad Fam. ep. 23 : Tu autem ignarus institui mei, quanti ego genus omnino signorum omnium non aestimo, tanti ista quatuor aut quinque sumfisti. Ibidem : Est mihi gratissimum, tanti a te aestimatam consuetudinem vitae victusque nostri, primum ut eam domum sumeres. Horat. Quae parvo sumi nequeunt obsonia capias. Si quis tamen contendat, a libris antiquis non esse recedendum, non valde repugnabo, si sic distinguas : ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου, πάντε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέβαλον, acut ad velum sc. ὠνησάμην, emi, quod ἀπὸ κοινοῦ rependum, quinque obolos ego rependi. Ceterum in antiquo codice ad vocem ἀκέστραν tanquam explicatio adscripta est haec vox σακκαῖράφιον. Sic posteriorum temporum scriptores vocarunt ἀκέστραν ut notavit Etymologici magni auctor, quem vide in ἀκέστρα. GRAEV. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου) Haec Thom. Magister protulit in Ἀκαστής. Benedictus ita vertit, Et pro acu ad refarciendum velum (nam Micyllus tantum dederat, & pro refarciendo velo) quinque obolos exsolvi; quasi legi voluisset, καὶ ὑπὲρ ἀκέστρας τοῦ ἰστίου πάντε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέβαλον. Nihil aliud ad hunc locum iuvandum requiras, quam distinctionem mutatam, quae separet male coniuncta, ut tandem, nequidquam tentata correctione, Graevius animadvertit : ἀκέστραν perinde pendet ab ἐκόμισα, vel ὠνησάμην, ac μοχ κηρὸν καὶ ἥλους &c. Quare Mercurius ista, πάντε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέβαλον, paulum incitator adiecit affirmandi causa, ut Charon omittat de fide sua, quasi lucrum pretia mentiundo capter, quidquam secius suspicari. HEMST.

ead. l. 8. Κηρὸν ὡς ἐπιπλ. τοῦ σκ. τὰ ἀνεωγότα) Ceram pice temperatam, quae navibus inducebatur, cum illustant Io. Brodaeus Misc. IV, c. 13, I. Fr. Gronov. ad Liv. XXVIII, c. 45, huius etiam loci meminerunt. Μάλθη, de qua Festus in Malitha, vocat Hipponax apud Harpocr. in V. Ἐπειτα μάλα δὴ τὴν τρόπον παραχρίσας. Vid. Scheffer. de M. N. p. 42, 43. Thom. Magister in Ἀνέωγην his Luciani verbis utitur. HEMST.

ead. l. 9. Τὴν ὑπέραν) Omnes fere Grammatici similem in modum, & recte interpretantur. Quos funes, qui antennas ad malos destinabant, Caesar vocat de B. G. III, c. 14, Graecus

haud inepte ὑπέρας vertit. *Opiferos funes* Stewechium ad Vegetium aliosque viros eruditos appellare video, inductos Isidori loco Orig. XIX, c. 4: *Opifera funes, quae cornibus antennae dextra sinistrae tenduntur retroverso*. Cautē I. Scheffer. de M. N. p. 145: *Latinis sunt opiferae, si Isidoro credimus*. Mihi hyperae videntur in hoc vocabulo esse vestigia tam manifesta, ut, quin ita reponi debeat, minime dubitem. Nihil admodum hic iuvat egregius Isidori Codex Groninganus, in quo, *Opis fera funis* &c. Lege, *Hypera*, vel pro more eius aetatis, *Hysera, funis qui a c. a. d. f. tenditur retroverso*. Ὑπέρας, & proverbii inde ducti, meminit etiam Moschopul. περὶ Σχολίων p. 138. HEMST. *ead. l. 11. Ἄξια ταῦτα ὀνήσω*) Iungerm. ad Poll. VII, 10, n. 58, ἄξιον hic esse εὐωνον, & praeterea de vitio priscarum edd. monet, in quibus erat ὀνήσω. Lederlinus ibidem castigatae Benedicti versionī substituit, *Resse sane, haec vili pretio emisti*. Illa duplex & contraria potestas in ἄξιος, quae τὸ πολυτελές & τὸ εὐωνον complectitur, ex Stephano vulgaribusque Lexicographis satis nota. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Τροπότηρ) Verbis toridem exstant in Gloss. meis Mss. nec discrepat Hesych. in Τρόποι, οἱ κατέχουσιν τὰς κόπας δέσμοι δερμάτινοι. HEMST.

ibid. l. 4. Ἦν νῦν) Ista, ἦν νῦν σακκοράφιον (φην) καλεῖται Solanus interposuit: quod, quoniam in Etymologo quoque legitur, eo minus videbatur repudiandum. Utrumque vocabulum σακκοράφιον & σακοράφην recentioris aevi annotavit Car. du Fresne in Gl. M. & I. Gr. HEMST.

ibid. l. 8. Ἠπήτρια καὶ ἡπητίς) Ex. G. & C. ἐπ. καὶ ἐπ. In margine tamen aliter, ἡπήτριον καὶ ἡπήτρια καὶ ἡπητίς καὶ ἀκέστρα καὶ ἀκεστρίς. SOLAN.

ibid. l. 9. Ῥάπτας) C. M. ῥάπτους. Reliqua pars Scholii, quae de feminis, in eo Cod. non legitur Graece, sed Latine in margine: *Antiqui mulieribus utebantur ad huiusmodi ἐργασίον. Lege ἐργασίαν*. SOLAN. Pro ἀκεστρίς ed. A. reposuit etiam Solanus ἀκεστρίς, coniecturam secutus an membranas, ignoro. Huius Scholii pars quaedam est admodum depravata: sed facile medicinam petere licet ab Etymologo, in quo toridem paene verbis hinc descriptum legitur pag. 46: Ἀκέστρα, ἡ βελόνη ἡ μείζων, ἦν νῦν σακκοράφιον καλοῦσιν· ἀκέστρα δὲ παρὰ τὸ ἀκείσθαι ἥτοι συρράπτειν τὰ διερρώγῃτα τῆς ὀθόνης· τοῦτο δὲ καὶ ἡπήτριον φασίν· ἐπεὶ καὶ ἡπήτρια καὶ ἡπήτης, καὶ ἀκέστρια καὶ ἀκεστής, οὗς νῦν ῥάπτας καλοῦσιν. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας, καθὰ καὶ νῦν Σκύ-

σαι. Eam ad formam hic quoque reponendum est, τοῦτο δὲ καὶ ἡπῆτριόν φασιν, vel forte paulo plenius, τοῦτο γὰρ ἀέστραν φασὶ καὶ ἡπῆτριον, ἐπεὶ καὶ ἡπῆτρια καὶ ἡπῆτης, καὶ ἀέστρια καὶ ἀέστης, οὓς νῦν ῥάπτας καλοῦσι. Ἡπῆτριον autem, quod & Suidas habet in Ἡπῆτρια, ῥάπτρια, dicitur & ἡπῆτῆριον ab Eustath. ad Od. K, p. 1647, ubi de verbis ἀέσασθαι & ἡπῆσασθαι plura norat. Ῥάπτης recentioribus usitatum retulit in suum Gl. M. & I. Gr. Car. du Fresnoy ex Lex. Ms. Cod. Reg. proferens: ἀέσται, οὓς νῦν ῥάπτας καλοῦσι eundem vide in Ραίγειν & Ράφης. Th. Mag. in Ἀέστης post allatum Homeri locum ex Βατραχομυμ. v. 183 addit, τὸ δὲ ῥάπτης, κοινόν quod male omissum in ed. Franeq. veteres habent: hinc ῥάπτρια apud Heiych. in Ἡπῆτρης, & Eustath. ad Od. E, p. 1764, v. 60. HEMST.

ibid. col. 2. l. 5. Ὁ ἀνίσταται) L. ᾧ ἀνέϊται. SOLAN. Scripsi ἀνίσταται secutus Suid. & Etymol. pag. 778: Ὑπέρα τὸ ἐξηρημένον τοῦ κέρατος τοῦ ἰστοῦ σχοινίου, ᾧ ἀνίσταται καὶ τείνεται abiciendum est, quod additur, τὸ σχοινίον. Eustath. ad Od. E, p. 1534: Οἱ δὲ παλαιοὶ τὴν ὑπέραν σχοινίου ἐρμηνεύσαντες κέρατος τοῦ κατὰ τὸν ἰστόν, ᾧ ἀνίσταται καὶ διατείνεται, προφέρουσι καὶ παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἃ μὲν δεῖ ἔχειν ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατύντων, τὸ, ἀφέντες τὴν ὑπέραν, τὸν πόδα διώκουσι &c. Per negligentiam descriptoris proverbium hoc in Scholio desideratur. In ed. A. vitiole τοῦ κέρως post γέγονε δὲ abfuit καί, & δὲ inter ἃ μὴ. HEMST.

Pag. 139. l. 4. Τὰ κάκιστα εὐχόμενος γ.) Apud veteres etiam (εὐχέσθαι) pro imprecari coeptum erat sumi. Suidas: Εὐχόμεαι σοι τάδε, ἀντὶ τοῦ καταρῶμαι παρὰ Ἀριστοφάνει. Lucianus epist. XLVI, τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι. Haec scribit Goldastus ad Dosit. § 15, n. 120. HEMST.

ead. l. 7. Εἰρηνη γὰρ) Nisi alia aliter suaderent, hinc putarem hosce Dialogos non nisi imperante Commodio scriptos; usque adeo me movet, quod de pace hic, & mox de parentibus a filiis veneno necatis. Sed vide, quae in argumento aliam in partem a me dicta sunt. SOLAN.

Pag. 140. l. 7. ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ) Hic & sequentes non pauci dialogi, de hereditatum captatoribus, cum tot sint numero, quibusdam emunctae naris hominibus visus est in his nimis fuisse Lucianus. Adeo ut vel acutissimus eius imitator Fontenellus id ei sub specie laudantis vitio videatur vertere. Cui hoc unum est, quod reponam: Luciano veniam deberi, quod toties in hunc morem sit invecus, qui non turpissimus tan-

tum per se, sed eius aetate usitatissimum. Nihil enim Romae iis temporibus frequentius fuisse probant Poëtarum, Historicorum, omnisque generis scriptorum illius aetatis perpetuae ea de re querelae. Lactantium unum, ne te morer, audi, qui dum Ethnicorum sui temporis enumerat vitia, haec habet: *Et ut quae levia sunt atque usitata dicamus, qui hereditates capient, testamenta supponant, iustos heredes vel auferant vel excludant; qui corpora sua libidinibus prostituant; qui denique immemores, quid nati sint, cum feminis patientia certent* &c. V, 9. SOLAN.

ead. l. 9. Εὐκράτην) Huius meminit idem Lucianus in Somnio sive Gallo sub finem. Est apud Aristophanem in Equit. Eucrates, qui cum molitor esset, & dives, tamen remp. administrabat. COGN. Fictum prorsus (ut multa in sequentibus, ad Dialogum usque X) videtur nomen. Sed Romae, ea potissimum aetate, non deerant veri homines, quorum hic Eucrates personam gerit, quamvis Lucianus Graecis omnes nominibus insigniat. SOLAN.

ead. l. 10. Περτακισμύριοι) Numerus infinitus pro finito, hoc est, septem. COGN. Benedictus, quinquagesies mille. Quanto rectius Micyllus, quinquaginta millia? GRON.

ead. l. 13. Ἐπιμετρησας) Iulian. Caesar. pag. 326 C. *ἐπιμετρούντων ὑμῶν (τῶν θεῶν) τῆς βασιλείας μοι τὸν χρόνον*. De Hiskiae vita quindecim annis cumulata idem verbum apud Patres Ecclesiasticos usurpari solet. HEMST.

Pag. 141. l. 10. Πολλὰ καὶ κείνος εὐ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐπελπίζει) Vertunt: ille etiam saepe admodum scire ipsos laetat & spe inani pascit. Sed *ἐπελπίζειν* qui usurpet, aut qui in hac notione usurpet, novi neminem. Persuasi itaque mihi legendum esse *ἀπελπίζει*, ad desperationem eos redigit: *ἀπελπίζειν* enim est desperare, & cum casu quarto, ad desperationem redigere. De Iolao, qui reviruit, vide Hyginum Fab. 103. GRAEV.

ead. l. 11. Διαβουκολεῖ) Laetat, πλανᾷ. BOURD.

ibid. Ἐπελπίζει) Liceat mihi hic dissentire ab viro clarissimo, notante ad hunc locum, se, qui *ἐπελπίζειν* usurpet, aut qui in hac notione usurpet, novisse neminem; itaque se sibi persuasisse legendum *ἀπελπίζει*. Noster unique *ἐπελπίζειν* habet in Timone, *Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχρηότες*. Fateor, non in eadem, qua hic, ibi ponitur notione τὸ *ἐπελπίζειν*. In eadem tamen, qua hic, notione id verbi agnoscit Suidas, & ex auctore, quem non nominat,

probat: Ἐπελπίζων, εἰς ἐλπίδας ἄγων. Τὰ μὲν αὐτοὺς ἐπελπί-
ζων ταῖς ὑποσχέσεσι· τὰ δὲ ὑποσπείρων αὐτοῖς βλίγα κέρδη.
Ceterum non videntur bene quadratura, διαβουκολεῖ καὶ ἀπ-
ελπίζει, quemadmodum legi vult V. Cl. cum e contrario o-
ptime, etiam huic loco, conveniat, *scite laſſat & ſpe alit*, Eu-
crates nempe adulatores suos, eoſque ἐπ' ἐλπίδος αἰεῖ ἔχει, ut
loquitur Noſter in de Mercede Cond. c. 7, dum grandaevus
exiguum tempus videtur fore ſuperſtes. Sic Noſter in Trago-
podagra v. 29: Ἐλπίδι ματαιὰ μωρὰ βουκολοῦμενοι, *Vana ſpe*
ſtulte laſſati. Euripides quoque in Phoeniſſis v. 399: Αἱ δ' ἐλπί-
δες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος, *Spes vero laſſat profugos*, ut
aiunt. At, ne quid diſſimulem, Thomas Mag. hoc in Luciani
loco non ἐπελπίζει, ſed ἐλπίζει legit; ut liquet primo apud
eum in voce βουκολεῖν, deinde in iplā voce Ἐλπίζω ubi de
hoc verbo ita: ἘΛΠΙΖΩ οὐ μόνον τὸ προσδοκᾶν, ἀλλὰ καὶ τὸ εἰς
ἐλπίδας ἐμβάλλω. Λουκιανὸς ἐν τοῖς Νεκρικοῖς· Εὐ μάλα δια-
βουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐλπίζει. Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόνῃ· Ὅπόσοι
τότε αὐτοὺς θείαςαντες ἐπὶ ἡλπίσαν, ὡς λήφονται Σικελίαν.
Haec Thomas, qui ex ultimo tamen Thucydidis loco videtur
vel τὸ ἐπελπίζειν idem iudicaſſe, quod τὸ ἐλπίζειν· vel in Lu-
ciano revera legiſſe ἐπελπίζει, & ab editoribus corruptus eſ-
ſe; quod ſicut fieri quidem potuit, ita parum ad ſenſum re-
fert, utrum in Luciani hoc loco ἐπελπίζει, an ἐλπίζει, vere
legendum ſit, cum & ipſum ἐλπίζω, ſive poëticum ἐλπῶ pro
ſpem facio, in iſcio, ad *ſpem adduco*, uſurparint veteres. Sic cer-
te Homerus Odyſſ. B. v. 91: Πάντας μὲν ῥ' ἐλπει καὶ ὑπέσχε-
ται ἀνδρὶ ἐκάστω· quod ἐλπει Hefychius ἐλπιδοποιεῖ, Scho-
liaſtes vetus & Euſtathius εἰς ἐλπίδας αἰεῖ exponunt. Pro
ἐλπίζω, ut modo dixi, poëtae ἐλπῶ. unde ἀέλπων, *deſperans*,
non ſperans; quae vox inſtauranda apud Hefychium: nam ubi
legitur Ἀελπευντες, μὴ ἐλπίζοντες, ne dubita genuinum eſſe
Ἀέλποντες· idque, ut innumera alia, ſumſit Hefychius ex
Homero, apud quem Il. H, v. 310, legitur, Καὶ ῥ' ἦγον ποτὶ
ἄστυ, ἀέλποντες σόον εἶναι. Habet quidem, fateor, Suidas ἀ-
ελπέων ſed ſine auctoritate; nec dubito, quin legendum ſit
ἀελπέων, quod ab ἀέλπτος dixerunt Graeci, ut docet auctor
Etymologici Magni. Nec num ἐλπῶ dixerint, certo ſciri po-
teſteo, quod Hefychius affert ἐλπῶν. IENS. V. Ienſ. Leſt. Luc.
V. Hemſterh. p. 7. Th. Mag. ἐλπ — legiſſe videtur. Sic Thu-
cyd. VIII, 1: θείαςαντες ἐπὶ ἡλπίσαν ὡς λήφονται Σικελίαν. &
Od. B, 91; N, 380. SOLAN. Ἐλπίζει Thomas Mag. habet in
βουκολεῖν & Ἐλπίζω, utrum vitioſo codice deceptus, an ipſe

male multatus a librariis, haud omnino mihi exploratum est. Si quis Thomae patrocinarī velit, non inepte putet, eum scripsisse, Ἐπελπίζω οὐ μόνον τὸ προσδοκῶ, quod rectum esse mox patebit, & in Luciani verbis, καὶ ἐπελπίζει, quia subiectus Thucydidis locus, ubi literis expressis ἐπήλπισαν, prioribus, nisi ita refinxeris, convenire non videtur; quamquam obitare nonnihil fateor iteratum illud ἐλπίζει in Βουκολεῖν nec de menda quidquam subodoratus fuit Nicol. Loëns. Epiphyl. II, c. 23. Hoc utcunque fuerit existimatum, in Luciano certe ἐλπίζει nullo modo tolerari potest: licet enim in Homero simplici verbo ἔλπειν addita sit virtus activa εἰς ἐλπίδας ἄγει, oratio tamen prosa illum usum τοῦ ἐλπίζειν constantissime repudiavit: recte sive Ammonius, seu Herennius Philo, & prius accommodata: Ἠλπισαν καὶ Ἐπήλπισαν διαφέρει Ἠλπισαν μὲν γὰρ αὐτοὶ τινὰς ἐλπίδας ἔχοντες περὶ τίνος. Ἐπήλπισαν δὲ ἑτέροι ἐτέρους, εἰς ἐλπίδα ἡγαγον. Quamobrem vulgatae bonitatem lectionis optime contra Graevium asseruit lensius: alienum est ἀπελπίζει, atque abhorret a Luciani proposito: neque eum errorem non facile vitasset vir magnus, nisi mentis acies vel contentione fatigata, vel alibi fuisset occupata. Ipsum hoc ἐπελπίζειν, *spem facere*, *spe proposita laetare & frustrari*, iam Stephanus annotaverat Th. T. I, p. 1199, Thucydidis, Luciani & Suidae auctoritate munitum: ad Thucydidis locum, qui sub initium est libri VIII, Scholiastes interpretatur, εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλειν. In Grammaticis & Suida saepius occurrit explicandis proximae potestatis verbis appositum: Ἐψυχαγωγῆσε, ἐπήλπισε &c. Bato apud eundem in Πυθαγόρας Ἐφέσιος, αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσι quam partem in Ἐπελπίζων omisso scriptoris nomine proponit. Dion Cass. p. 893 C. καὶ τοῦ πολέμου, ᾧ μάλιστα ἐβαρύντο, ἀπαλλάξιν ἐπελπίσας. Appian. de B. P. p. 66 D. καὶ ἐπήλπισαν (Φαμαίαν) περὶ πλείονων. de B. Mithr. p. 216, πῦλὰ περὶ Ἀσίας αὐτῷ καὶ τῶν ἐγγύς ἐθνῶν ἐπελπίζοντες. ubi legendum αὐτὸν, ut apud Ioseph. A. I. XIII, c. 12, § 2, XV, c. 7, § 1. alioqui sensus foret, *multum in eo spei de Asia finitimisque gentibus habentes repositum*; quod a sequentibus & Appiani mente longe discrepat: nam Gelenius quidem interpretes plane aberrat: de B. Ann. p. 341 C. καὶ τοὺς ἐνδορ ἐπελπίζων. Non aliter Graeci Pf. CXVIII, 49, Μνήσθητι τῶν λόγων σου τῷ δούλῳ σου, ὦν ἐπήλπισας μέ. illud paulo plus abit IV Reg. XVIII, 30, καὶ μὴ ἐπελπιζέτω ὑμᾶς Ἐζεκίας πρὸς (vel ἐπὶ) Κύριον. & ne vos *frustretur Ezechias spes vestras ad Dominum convertendo*. Structura

mutata diversam huic verbo significandi formam induit, ἐτελ-
πίζειν τινί, *spect in aliquo collocare & repositam habere*: Heliodor.
VII, pag. 356, τὸ μηδὲν αὐτῷ συνειδόμενα φαῦλον εὐμενεία τῇ
παρὰ τῶν κρείττονων ἐτελπίζειν· plenius Socrates H. E. VIII,
c. 16, τοὺς ἐπὶ ἡλπίδας ἐπὶ τῷ ἐσταυρωμένῳ. Fit autem ali-
quando, nihil ut a simplici ἐλπίζειν fere differat ἐτελπίζειν·
Pausan. IV, p. 342, καὶ ὁ μὲν ἐπὶ ἡλπίσειν, Ἀθηναίων δὲ συνηθέντων
ναυτικῶ, κάθοδον ἐσσεῖσθαι σφισιν ἐς Ναύπακτον· finitimum est
Nostri ἐτελπίσαντες in Tim. § 21, & Scholiastae Pindari ad I.
Z, 50, ἔσχατα ἐτελπίζοντες. Haec certe fidem conciliant e-
gregio Codici Cass. qui solus habet exquisitius, καὶ ἅμα ἐτελ-
πίζων ὥς καὶ μεταβιβάζεται, in Thucyd. VIII, 54. nihil obe-
rat, quo minus Pausaniae placere potuisset, ὥς κάθοδος ἐσται
σφισιν. HEMST.

ead. l. 13. Τὸν κληῖρον ἐν σφίσιν δ. βόσκονται) Si consideratius
attendas, videtur istud orationis membrum nonnulla parte la-
borare. Memini, cum placeret, τὸν κληῖρον ἐλπίσι διηρημένοι
βόσκονται· nam & praecedat ἐτελπίζει, & paulo post ἀπὸ μέ-
σων τῶν ἐλπίδων sequitur. Cicero pro Cluent. § 72: *Hic ille p-
rius improbiſſimus, quaestu iudiciario paſtus, qui illi pecuniae, quam
conſiderat, ſpe iam atque animo incubaret.* Tum ἐλπίσι praeditum
est tali dote, quae ad utrumque verbum διηρημένοι & βόσκον-
ται apte congruat: proverbium non ignotum, Αἱ δ' ἐλπίδες
βόσκουσι τοὺς κενούς βροτοὺς, notavit Schol. Eurip. ad Phoen.
v. 399, Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὥς λόγος· eodem
spectat illud Sophoclis, Ἐλπίς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς
βροτῶν· quae fuerunt Heraclito observata de All. Hom. pag.
453, τὰς ὑπὸ νύκτι ἐλπίδας, (ita legendum pro συνηνέμενους
ἐλπ.) αἱ βόσκουσι τὸν βίον ἡμῶν· hinc eleganter Παμβύτης τύ-
χη, ἐλπίς παντοτρόφος, apud Hefychium ex vereri Tragico:
atque ut βόσκειν & βόσκεισθαι, sic & βουκολεῖν & βουκολεῖσθαι
χρησταῖς, ἀγαθαῖς, vel κεναῖς, ἀπατηλαῖς, ψευδεσὶν ἐλπίσι
passim frequentantur. Quod si quis tamen vulgatum mordi-
cus tenere malit, hoc pacto sensum capiet: *Hi vero iam sorte
inter se divisa pecudum ritu securi pascuntur, vitam beatam sibi at-
tribuentes, rationibus suis adscribentes, ea τοῦ τιθέναι potestate,
quam ad Dialogum superiorem exposuimus: βόσκειν vero de
hominibus etiam usurpari, sed saepe cum contemptu quodam
& contumelia, ut significetur, eos pecoribus similes & abie-
ctissimos esse, docet C. A. Dukerus ad Thucyd. VII, 48.*
Praeterea paulo inferius ἡγεῖσθαι, etsi non ignorem usum e-
ius verbi, in his etiam dialogis, de iis, qui vita functi ad infe-

ros descendunt, si scriberetur ἐλκίσθωσαν, haud equidem asperraretur: ad eam nos coniecturam vocabuli violentioris; quod commode iungatur cum ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων, invitat ipse Pluto, qui scilicet iam ante dixerit, κατὰσπασσον ἐφ' ἧς ἅπαντας, & μοχ κατὰσπα. Non videbantur aequo animo & sponte sua descensuri, quos tanta somniatae felicitatis spes repente destitueret, sed trahi eos obtortoque collo rapi oportebat: debuit sane Mercurius aliquando per vim asperius protrudere renitentes, ut perquam facete Noster, quo nemo melius res inferorum ad unguem calluit, narrat Dial. XXVII; & Καταπ. c. 9, ἔλκετε αὐτόν, & c. 11, σύρετ' αὐτὸν εἰς τὸν ποδῶς. Quod autem μοχ τὸν ὄνειροποληθέντα πλούτον, id plane similiter dixit scriptor aliquis (Aelianum auctorem stilus indicat) apud Suidam in Κορνούτος· μηδὲ μὴν ὄνειροπολοῦντες τὴν ἐκ κλήρου διαδοχὴν. HEMST.

Pag. 142. l. 1. ἰδλεως) Hic cum ad decrepitam aetatem pervenisset, Herculis precibus iuventuti restitutus est, ut Ovidius fabulatur Metam. IX, 398: — *dubiaeque tegens lanugine malas Ora reformatus primos Iolaus in annos.* COGN. V. Ovid. Met. IX, Hesiod. ἀσπ. initio, & Hygin. 103. Scholiastes hic turpiter erravit. SOLAN.

ead. l. 3. Κακοὶ κακῶς) Sic idem passim: Aristoph. in *Phu.* Aristaen. Heliod. BOURD.

ead. l. 7. Πρωθήβης) Vox Homero familiaris, quam hic mendose pleraeque exhibent edd. Sed recte eadem Συρ. c. 35. V. II. I, 445. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. ἰαντος) L. Αἶαντος; sed Scholiastes confundit hunc cum *Oileo*: & μοχ ὑπέργνηρος. SOLAN.

Pag. 143. l. 14. Οἰκέταις τέτρασιν ἐπιτεκυφῶτα) *In quatuor famulos incurvatus.* Idem Nigrino. BOURD.

ibid. Κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ &c.) Hae vel praecipuae sunt earum vocum, quarum usu frequenti tam proprio quam figurato insignis est Lucianus & notabilis: vix enim ullum alium reperias scriptorem, ubi toties recurrant. Multa Stephanus collegit Ind. Thes. in Κόρυζα· alia Garakerus ad M. Antonin. IX, § 29. neutri tam sedula fuit diligentia, ut Luciani penum exhaustire potuerit. Dicemus opportuniore loco. HEMST.

ead. l. 16. Ἐμψυχὸν τινα τάφον) Terpsion Thucritum senem decrepitum *vivum sepulcrum*, sive *cadaver* appellat, qua proverbiali figura utitur Sophocles in *Antigone*. Huc pertinet etiam illud Mimi Laberii apud Gellium: *similis sepulcris nil nisi no-*

men reitneo. COGN. Ex Erasmi Chiliadibus descripta in *Vivum cadaver: Vivum sepulcrum.* Pleraque Gilb. Cognatus, quae quidem paulo sunt doctiora, aliis debet; quibus sollicitè demonstrandis operam navare non est animus. Vultures Gorgias ingenii vitio tumide dixerat ἐμψυχους τάφους, damnatus propterea non solum, sed irrisus etiam a severioribus arbitris: vide Longin. περὶ Ὑψ. p. 18, & Comment. Quamvis sublimiorem figuram, si commode, flexu totius orationis adiuvante, ponatur, & ratione defendi & exemplis posse existimem, facile tamen dederò castigatius usurpasse Lucianum de *silicernio*, vel *sene capulari*, qualem, cum debilitatis animi corporisque viribus sepulcro quam vita longiore dignior est, non tantum τυμβογέροντα Graeci, praesertim Comici, sed & σορὸν & σορέλλην per convivium appellitare solent. HEMST.

Ps. 144. l. 2. Ἀνὰ ποταμῶν) Ἀνὰ ποταμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί. Proverb. in ea, quae accidunt ἐναντία τῶν ὀφειλόντων. Repetit de Merced. cond. Utitur Aeschyl. Eurip. Aristoph. BOURD. Mutilus videri possit hic locus; sed in eiusmodi proverbialibus locutionibus saepius invenias aliqua sui parte truncata afferri verba. Euripidis, ad quos alludit, versus scholium exhibet ex Med. 410. Proverbium, de quo fuse Paroemiographi, & ad eos Andreas Schottus, Menag. ad Diog. Laërt. p. 193. p. 139 E. Hesychius observat, Aeschylum eo proverbio usum esse. V. Hemsterh. p. 31. παροιμία δὲ τοῦτο (inquit Scholiastes Euripidis ad hunc locum) ἐπὶ τῶν εἰς τὸ ἐναντίον καὶ παρὰ τὸ προσῆκον μεταβαλλομένων πραγμάτων. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡ ἄμαξα τὸν βόυν πολλάκις ἐκφέρει) Leg. Erasmi. BOURD. Erasmus prolato Luciani loco haec addit: *Id est, Nunc id evenit, quod vulgo dici solet, Plaustrum saepenumero bovem ipsum aufert. Translata metaphora a plaustris per declive retro labentibus, unaque secum bovem auferentibus.* Labitur, ut saepius, quam a quoquam haecenus animadversum fuit, in adagiis explicandis, ingens patriae nostrae decus, cuius errores magnis virtutibus compensatos illa literarum tum primum renascentium rudimenta satis excusant. Ἐκφέρειν ea, qua voluit, potestate sumtum mihi quidem non approbat: hic certe, si rectum foret, vertendum erat, *plaustrum bovem saepe effert, eiusque funus ducit.* Tum neque illud satis commode, nec ad ingenium linguae Graecae, quod paroemiam hunc in modum integram reddat, ἡ ἄμαξα τὸν βόυν ἐλαύνει sequi debuerat Grammaticos praeceuntes, qui ἔλκει vel adiiciunt, vel supplendum

esse monent. Mich. Apost. C. IX, n. 66, Ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν) Λεῖπει τὸ ἔλκει ἐπὶ τῶν ἀντεστραμμένως τι ποιοῦντων Diogenian. C. III, n. 30. nec Graeci tantum, sed & nostrates hoc ipso similive proverbio rerum ordinem inversum praeposterumque significare solent. Non alia Luciani mens, qui sane nihil hic discrepans indicare voluit ab istis praecedentibus, ἀναστρέφεισθαι δὲ μηδαμῶς, & ἀνὰ γὰρ ποταμῶν τοῦτό γι. Iam si hanc sententiam nostri scriptoris, uti decet, pro explorata teneas, locum tueri nequit supervacuum illud, quin immo putidum, πολλάκις ἐκφέρει quis unquam iis verbis aut additis, aut ad integrandam paroemiam est usus? Quocirca, ut dicam, quod res est, vehementer suspicor, assumentum hocce ab indole proverbii tam alienum deberi incauto lectori, qui, ubi funerum ducendorum mentionem fieri videbat, istiusmodi verbum nimis liberaliter attexuit: rescueris inutilem causam, quanto rotundius atque ornatus exhibet oratio? Νῦν δὲ τὴ τῆς παροιμίας, Ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν. Confer initium Dial. VIII. HEMST.

ead. l. 8. Ἐπιχαίρετε) Melius ἐπιχαίρετε. BOURD. Bourdelotius recte vidit, legendum esse ἀλλοτρίοις ἐπιχαίρετε, alienis inhians: & firmant excerpta Mf. vulgatum ἐπιχαίρετε est ab hoc loco alienissimum. GRAEV. Ἐπιχαίρετε) Genuina haec lectio reperitur in Mf. Gs. P. L. & ed. I. Usurpat etiam Demosth. p. m. 278 A. In reliquis corrupte ἐπιχαίρετε. eodem vocabulo usus est sub finem Dial. praeced. οἱ δὲ πρᾶσι-
 τωσαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχανόντες. SOLAN. Ἐπιχαίρετε, pro vulgato ἐπιχαίρετε, tam prompta emendatio, ut ne Bourdelotium quidem effugerit: suam ipse locutionem facile defendat Lucian. Dial. superiore, μάτην ἐπιχανόντες. & in Tim. ἐπι-
 κεχηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ. alterum vix Graecum; dicendum fuerat. ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρετε, quemadmodum in Iamblichii Protr. Μὴν γὰρ αὕτη ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν οὔτε ἐπι-
 λυπεῖται ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις, οὔτε ἐπιχαίρει κακοῖς τῶν πέ-
 λας. unde pessimum hominum genus ἐπιχαίρετα κακοῖς sunt di-
 cti. Ceterum est ad heredipetarum materiam ita convenientis Libanii locus T. I. p. 947 A. ut describendi laborem subterfu-
 giendum mihi non putem: Ἦν δὲ τις ἀνὴρ ἐν Αἰγύπτῳ φιλο-
 χρήματος οὗτος ἐποίητο φίλους, οἷς παῖδες οὐκ ἦσαν, ὅπως αὐτοῖς αὐτὸς εἰν παῖς γενόμενος δὲ ἐξ ἀπόρου πλούσιος εἰς τὰ
 τῶν τελευταίωντων εἰσιδὼν. ἤχθετο τοῖς ἐτι ζῶσι τούτων τῶν πα-
 τέρων. Μακαρίζοντος δὲ ποτὲ αὐτὸν ἀνδρὸς ἑτέρου τὰ αὐτὰ γε-
 σούτος τῆς τύχης, δὲ ἦν αὐτῷ πλούτος εἰς μέγας ἐκ πολλῶν

ἄθροισθεῖν, μήπω γ', ἔφη, μὴ μακάριόν με καλεῖν πρὶν ἂν καὶ ὅ-
δε ἀπέλθωσιν· εἰπὼν, ὡν εἰς τὰς οὐσίας ΕΚΕΧΗΝΕΙ. Philo Iud.
de Decal. p. 763: ὁ γὰρ τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπικεχηνώς. HEMST.

ibid. Εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτούς) Εἰσποιεῖν Graecis est, ado-
ptandum aliquem tradere in gentem aliam ac familiam; quo
pacto sensu parum distat ab ἐκποιεῖσθαι, nisi quod illud ad fa-
miliam sit referendum, in quam quis transire iubetur, hoc ad
eam, unde in alienam potestatem exit: hic fori Attici usus; sae-
pe tamen liberior & amplior quaedam illi verbo virtus accedit.
Isaeus pro Euphil. apud D. Halic. T. II, p. 176, εἴτερ ξένον ὄν-
τα τοῦτον εἰσποιοῦμεν ἀδελφὸν ἡμῖν αὐτοῖς. Paus. IV, p. 314,
Μεσσηνιοὶ γὰρ οὐκ εἰσποιοῦσιν Ἀριστομένην Ἑρακλεῖ παῖδα ἢ
Διῖ. Heliod. IX, p. 449, τῷ βασιλεύοντι παῖδας ἐαυτοῦς εἰσποι-
οῦσι. Lucian. Deor. Conc. § 4, Bacchus, inquit Momus non
mediocriter indignans, ὅλην φρατρίαν εἰσποίησεν ἡμῖν, totum
gregem in nostrum Deorum ordinem intulit atque inseruit. Εἰσποίησα-
σθαι vero non pater tantum dicitur filium asciscens atque ado-
ptans, sed & iudex, talem adoptionem, si forte venerit in con-
troversiam, sententia sua confirmans: utrumque reperire licet
apud Isaeum tum in Αἰτίῳ pro Euph. cuius partem conser-
vavit Dionys. Halic. T. II, p. 175, tum in ceteris orationibus;
quae supersunt, & omnes in hereditatum iudiciis ac iure ver-
santur. Hinc intelligi potest, quid sit τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόν-
των εἰσποιεῖν ἐαυτὸν. Verum praeterea singularis est signifi-
candi vis in participio φέρον, quam orationis partem Budaeus
ornatus magis causa, quam significationis, poni censet C. L.
G. p. 393, haud multum dissentiente Stephano in App. p. 78.
Ad Aelian. V. H. VIII, 14, agnoscunt παρέλκον illud Atticum
Faber & Kuhnii; hic tamen, ut erat Graeci sermonis cal-
lentissimus, insuper observans saepius significare sua sponte,
data opera, & ubique orationi pro rei substractae indole emphasin
addere. Perizonius, hac quidem in eruditionis parte Kuhnio
multum inferior, notat abundare talē in constructione hoc partici-
pium, vel potius declarare impetum quandam aut certum consilium
agendi id, quod agitur. Nihil est horum, quod non suis in locis
aptam sedem inveniat: haud raro ita collocatum offendes, ut
illibato sensu abesse posse videatur. Manetho, quem cetero-
quin elegantiae Graecae arbitrum non capiam V, 21, Μύθοις
ὕψανίσι φέρον παρέθηκε γελοῖα. Sopater apud Stob. p. 312.
Homero satis non fuit principem vocare patrem, ἀλλὰ καὶ
τὸν ἡπίον φέρον ἐπέθηκε τῷ πατρί. Demosth. de Pace p. 61 C.
argentum, si in alteram librae lancem imposueris, οἷχεται

φέρων, καὶ καθέλκυσε τὸν λογισμὸν ἐφ' αὐτό· nisi transposita legi malis, οἴχεται, καὶ καθέλκυσε φέρον· quem usum, sed rarius, inesse quoque memini participiis ἄγων & ἀρες Aliquando verbis iunctum, quae vehementiorem motum continent, vim incitandi ac propellendi adiuvat: velut in istis, φέρωντα ἐνέβαλε Herodot. VIII, c. 87, φέρωντα ἐμβάλλειν, ἐρσεῖσαι αὐτὸν, ἐκτραχηλίσθαι φέρον, φέρον αὐτὸν ἀφήκεν, αἰθεῖσαι αὐτὸν φέρον· cuiusmodi ex scriptore nostro multa subministrabit Index. Sed quam diversa praeterea verborum genera complectatur, depromtis ex uno Aeschine exemplis ostendere lubet: in Timarch. p. 25, v. 4, Ἀπαγαγὼν γὰρ αὐτοὺς (ita de iudicibus loquentem Demosthenem facit) ἀπὸ τῶν περὶ Τιμαρχὸν αἰτιῶν ἐπέστησα φέρον ἐπὶ τὸν κατήγορον· in Ctesiph. p. 65, v. 25, καὶ εἰς τοῦτο φέρον περιέστησε τὰ πράγματα, ὥστ' &c. cum quo convenit illud Libanii T. I, p. 707 A. τοιγαρὶν εἰς τοῦτο μετέθηκα τὰ πράγματα φέρον· pag. 66, v. 25, Callias Chalcidensis ἀδικήσας Φίλιππον κακῶθεν ἀποδρὰς υπέβαλε αὐτὸν φέρον Θηβαίοις· quomodo Plutarch. T. II, p. 4 B. plerique parentes in quodcunque inciderint pravum mancipium τοῦτω φέροντες υποβάλλουσι τοὺς υἱούς. P. 74, v. 6, Demosthenes τὴν κατὰ γῆν (ἡγεμονίαν) ἀρδὴν φέρον ἀνέθηκε Θηβαίῳ v. 23, προσέμιξε φέρον τὸν κίνδυνον ἀπαρασκευάστῃ πόλει· in quorum sane nonnullis tantundem fere valet, atque *parum & de dicta opera*. Sunt etiam locutiones, ubi propensionem animi, agendique studium apertius declarat: sicut in illo Longin. p. 198, Ὁ πᾶς αὐτοῖς (Homero, Platoni, Demostheni) αἰὶν καὶ βίος φέρον ἀπέδωκε τὰ νικητήρια· & Clementis Strom. VII, p. 727 D. qui athletarum aliquem ita fuisse precarum refert: Iuppiter, si mihi cuncta sunt diligenter ad obeundum certamen praeparata, ἀπόδος φέρον δικαίως τὴν νίκην ἐμοί. Achill. T. I, p. 25, εὐθύς ἐχαρίσατο φέρον αὐτῷ τὸν ἵππον parum discedit apud Plutarch. T. I, p. 633 B. cum piratae τοὺς μὲν ἄλλους διέφευγον ἡγεμῖνας, Πομπήϊω δὲ φέροντες αὐτοὺς μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν ἐνεχέριζον· & Aelian. H. V. VI, c. 1. Hinc iam porro eiusmodi verbis annectitur, ut insinuandi sese applicandique ad aliquem & commendandi speciem praeferat. Maxim. Tyr. Diff. XXXI, p. 315, καὶ τίνι φέροντες ἐαυτοὺς ἐπιτρέψομεν; Plutarch. T. I, p. 155 D. Οὕτω δὲ φέρον ὁ Περικλῆς τῷ δήμῳ προσένειμεν ἐαυτόν. Julian. Or. VII, p. 231 B. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ θεῶν πάτερ, ἐμαυτὸν φέρον ἀναθήσω· frequenter autem ad eos pertinet, qui in doctorum se fidem ac disciplinam tradunt: eo loquendi more delectatus Eunapius: de Porphyrio

P. 14, προσέβητο φέρων ἑαυτὸν Plotino : pag. 34, Aedesius ὅλος ἐπιδούς ἑαυτὸν ἀνέθηκε φέρων εἰς τὴν ἐτι λειπομένην παιδείαν·
 P. 49, ἐπέδωκεν ἑαυτὸν φέρων τῇ χείρῳ τῶν ὀδῶν. Damasc. apud Suid. in Σεβηριανός· τῷ Πρόκλῳ φέρων ἑαυτὸν ἐπιδούναι·
 atque eum in modum est fere capiendum, quod Porphyrius apud Euseb. H. E. VI, c. 19, de Origene scripsit, πρὸς τὸ βάρβαρον ἐξώκειλε τόλμημα, ᾧ δὴ φέρων αὐτὸν τε καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἔξιν ἐκαπήλευσε· quorum, quia summus Valesius aberravit, vertendo sensum explanabimus: *ad barbaram Christianorum & audacem disciplinam velut in scopulum impastus adhaesit, cui agglutinatorum seque turpiter vendidit, suamque in philosophiae cultu follertiam*. Poteramus, si liberet, in pluribus exemplis lapsus eruditorum hominum patefacere. Nunc quando haec potestas ad vultures hereditetas transit, significantur scilicet irrepere blando lenocinio, seseque ingerere, ut Petronius ait loco percommodo c. 140, *Philumene, quae multas saepe hereditates officio aetatis extorserat, tum anus & floris exstincti, filium filiamque ingerebat orbis senibus*: Cicero pro Caecin. § 13, *atque etiam se ipse inferebat & intrudebat*: ubi nescio quam recte aliis ingerebat, aut inferebat placuit. Saepius ita Noster: πρὸς Ἀπαιδ. c. 19, εἰ μὴ σαυτὸν φέρων ταῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου διαθήκαις παρατίγναι· quae huic loco sunt simillima. In Lapith. paulo aliter c. 22, (τοῖς πολὺ σου πλουσιωτέροις) οὐδὲ πάποτε φέρων ἑαυτὸν ἐπέδωκα. Ex his liquido apparere arbitror, quam elegans sit & apposita Luciani verborum sententia: *Vos autem, malum! quid est causae, cur alienis inhietis, ac subdole irrepentes vos orbis senibus adoptandos ingeratis?* Nolim tamen ita quis existimet, quasi variatas illas significandi figuras in participio φέρων solo residere censerem: hoc dixi, ab uno motus incitatoris capite, prout diversis orationum formis ac verbis aliis apratur, prodire diversos, structura diducente, potestatis eleganter immutatae rivulos, quorum cursum ac virtutem consequi non licet, nisi circumscriptione quadam utaris ad interiores sententiae recessus excutiendos. HEMST.

ead. L 15. Τῶν ἐρωμένων) Tacent libri scripti editique: quibus etiam invitis, si Luciani mentem, & institutum orationis ordinem sequaris, particula negans videbitur inferenda, τῶν οὐκ ἐρωμένων· potior est Codicibus ipsa sententiae vis perpen-
 sa: *Rem quandam & artem, inquit, excogitasti novam, vetularum ac senum amorem, tum quidem maxime si prole careant: nam quibus liberi sunt, eos nos curatis, neque amore prosequimini. Atque adeo iam multi eorum, qui non amantur, comperta vestri amoris versutia,*

etiamsi liberos habeant, odisse se tamen illos fingunt, ut & ipsi amatores nanciscantur. Liqueat, credo, quos dixerat ἀνεράστους, οὐκ ἐρωμένους mox appellari: tum ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχουσι consistere nequit, nisi legeris οὐκ ἐρωμένων. Συνιέντες ἀν συνιέντες scribatur, parum refert: hoc tamen librorum in gratiam praetuli. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Χωροῦσι) Supple τὰ ὕδατα. SOLAN.

Pag. 145. l. 1. Συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν) Scribendum Mf. suadente, συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν, qui intelligunt vestras artes aut astutiam. GRAEV. Συνιέντες G. P. & Coll. Sed vide finem Dialogi sequentis. SOLAN.

ibid. l. 4. Δωροφορήσαντες) Sic legit interpres; sic reposuimus, cum male antea δωροφορήσαντες. BOURD. Δωροφ — antiquam & genuinam, ut putamus, lectionem reposuimus. Exstat autem in G. P. L. Fl. Ald. I. H. B. & Fr. Mutarunt P. S. & A. & fecerunt δωροφορή —. V. Νύγρ. c. 14. SOLAN. Haud ineptum erat, quod interpretibus & Bourdelotio arrisit, δωροφορήσαντες, & probae notae verbum, Aelian. de Anim. VIII, 11, τὸ πρόσωπον τοῦ ἐρωμένου καθαίρειν, καὶ δωροφορεῖν αὐτῷ θηρῶντα πάμπολλα, & huic rei apprime conveniens, ut Polystratus ostendit Dial. IX, παντεῖά μοι δῶρα προσήγγο ἀπανταχόθεν τῆς γῆς κάλλιστα. Cur tamen lectionem priicam moveremus, causa fuit nulla; praesertim cum membranae veteres nihil innovarent: δωροφορήσαντες ergo, qui divitem spe tabularum honorifice semper fuerant profecuti, & perpetuo quasi satellitio stipaverant. Verum exemplum prodidit Plinius VIII, Ep. 18, Domitii Tulli, qui, cum se captandum praebuisset, reliquit filiam heredem, frustratus improbas spes hominum, quos sic decipere, pro moribus temporum, prudentia est. HEMST.

ead. l. 6. Ἀποσμυγνέντες) In cod. Mf. οἱ δὲ ὑποκρίνουσι τοὺς ὀδόντας καταγελασθέντες, illi vero derisi frendent dentibus, quod multo magis mihi probatur, quam, quod in editis exstat, ἀποσμυγνέντες, dolore ardentes: est enim valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum. GRAEV. Glossema est, quod in Mf. Gr. P. & L. legitur, καταγελασθέντες. Genuina ἀποσμ. quam omnes impressi agnoscunt. Aliud paulo est, quod legitur in Έτ. Δ. VII, σὺ δὲ ἐκείνον μὲν ἀπεμύκτισας, sed eodem fere redit. Certe ἀπομύττω emungere est, (vide ιστ. a. c. 24) quod in utraque lingua eleganter admodum ad eos transferatur, qui, cum pecuniam variis artibus ab aliquo expresserunt, in sinu rident, & sibi plaudunt. Sed tum legendum foret ἀπομυγνέντες, nisi forte hic sigma, ut in quibusdam fit, insertum

dicas. Si haec non placet, aliam addam coniecturam: ὑποσμούχομαι, uti ex Suida & Hesychio videre est, metaphorice urere est. Apud Simonidem σμύχω de tempore dicitur, quod omnia absumit. Grot. 143. & apud Theocrit. de Amore Flor. 269. Vid. Od. Γ, 195. Δ, 672, ἐπισμυγερῶς. Si itaque levi mutatione velis ὑποσμυγέτες pro ἀπ— substituere, optime sic etiam sensus se habebit, aut saltem satis commode. Si quis nunc, quid sentiam, roget; dicam. Primo καταγλασθέντες merum glossema mihi videtur, in textum ab iis illatum, qui verbum Luciani, quaecumque tandem fuerit, ut sibi incognitum repudiabant. Secundo, emungendi mihi sensus, quod & glossema admittit, perplacet: atque adeo, aut ἀποσμυγέτες, ut legitur, aut, si per Grammaticos non liceat, ἀπομυγέτες omnino legendum putem. SOLAN. Ἀποσμυγέτες) Pluribus in libris exstat huius vice καταγλασθέντες, certissimum genuinae vocis, qualiscumque a Luciano fuerit profecta, interpretamentum; qua de re dubitationem omnem tollit Scholiastes Vossianus. Nisi animum alibi praestantissimus Graevius habuisset occupatum, qua erat ingenii perspicacia, pro Iunone nebulam amplecti refugisset. Quando autem valde durum, & quod vix alibi reperiatur, hoc verbum pronuntiat, id eo quidem magis est considerandum, quia in Luciano certe nusquam, si exceperis hunc locum, occurrit. H. Stephanum nulla vitii tetigit suspicio, ut qui explicationem, eamque non unam, tentarit Thef. T. III, pag. 891. Eius sententia, hoc in genere momenti non mediocris, in medium proferri meretur: Ἀποσμούχω, Deuro, igni absumo. Metaphorice vitur Lucianus in dial. Terps. & Plut. ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσμυγέτες, cum stridore dentium infrendent, & prae dolore ardescunt, seu exardescunt. Nisi malis extabescentes, macerati & confecti dolore: nam σμύχω significat non solum καίω, verum etiam μαραίνω. Haec ille: sed antequam explorati quid constitui possit, enodanda venit paulo diligentius natura verbi & propria significandi dos. Illam veteres posuerunt non in igne luculento, qui late flammam conspicuam spargat, sed in eo, qui caecis intra viscera corporum alimentis nutritus sensim serpit proxima corripiens, fumoque se tantum prodit. Idem paene verbum & pronuntiandi modo, & significatione Belgae servamus. Licet Homerus aliquantulum, utpote poeta, legem eam migaverit Il. I, 649, — κατὰ τε σμύξαι πυρὶ νῆας, vim tamen nativam recte Scholiastes declarat, ex eoque Eustath. pag. 781: Ἐστὶ δὲ σμύξαι τὸ καῦσαι, ἢ καπνὸν ἐκ πυρὸς

ἀναδοῦναι, δ καὶ τύφειν λέγεται· ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ χόλον ὑποσμύχειν ἢ φθόνον εἰληπταί· ἐκείθεν δὲ καὶ τὸ σμυγεῖν, ἢ τι ἐπίτονον &c. Conferunt autem τὸ τύφειν, quemadmodum & fecit Schol. Sophocl. ad Antig. v. 1021, exponens τὸ ἡρέμα ὑποσμύχειν non equidem intercedo, quamquam & nonnihil div ersa sit utriusque virtus, & per diversas orationis figuratae semitas propagata. Radix vero significandi prima in composito διασμύχειν admodum graphice depingitur a Gregor. Nyss. T. I, p. 826 D. Εἰ πῦρ ἀχύροισι ὑποκρυφθεὶς τῶς μὲν ἐνδεδεικέναι διασμύχει τῇ καύσει τὰ παρακειμένα, φλῆξ δὲ κατὰ τὸ φανερόμενον οὐκ ἐκδίδεται, ἀλλὰ δριμύς τις καπνὸς βιαίως ἐνδεδεικέναι συνθλιβόμενος διεξέρχεται paulo dilutius a Phil. Iud. de V. M. p. 662 B. restant, inquit, eversee Sodomaee documenta, καὶ καπνὸς, καὶ ἡ ἐτι ἀναδιδόμενη φλῆξ ἀμαυρὰ, καθάπερ διασμυχομένου πυρός. Hinc clare conficitur, parvam in Artemidoro labem insidere II, c. 10, ubi primum οἶκοι καίόμενοι καθαρῷ πυρὶ καὶ μὴ συμπίπτοντες fausta portendunt: tum contra οἱ δὲ σμυχόμενοι καθαρῷ πυρὶ, καὶ καταθαλούμενοι καὶ συμπίπτοντες &c. πᾶσι πονηροί· non convenit οἰκοῖς σμυχομένοις καθαρὸν πῦρ quapropter fulgor ille puri ignis addita negatione reprimendus est, ac propemodum exstinguendus, οὐ καθαρῷ πυρὶ. Medici traducunt ad febres sive πυρετούς, quorum alii sunt θερμοὶ καὶ διακαεῖς, alii μαλακώτεροί τε καὶ οἷον σμυχομεσι, apud Galen. lib. I τῶν πρὸς Γλαυκ. Θεραπ. Heliodorus semel significatione propria II, p. 79, καλάμους, εἴπη τινες ἐτι σμυχόμενοι περιελείφθησαν, ἀψάμενος, translata saepius usurpavit: de animi doloribus & interno cruciatu I, p. 33, ὥς πάλαι γε σμυχόμενος ἑμαυτῷ, καὶ τὸ πρᾶγμα δι' ὑποψίας ἔχει ἀπορία τῶν ἐλέγχων ἡσύχαζον· ubi nemo diffitebitur, aptius accedere particulam σμυχόμενος ἐν ἑμαυτῷ iram & aemulationem, sed pectore pressam atque intus reductam notat VIII, p. 374, ὁ δὲ καὶ φύσει μὲν τὴν εὐνούχων ζηλοτυπίαν νοσῶν, σμυχόμενος δὲ καὶ πάλαι κατὰ τοῦ Θεαγένους. Verum dignus est, quem pristino nitore reddamus, locus lib. X, p. 484: καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ μὲν ἐπέβαλε τῇ Χαρικλείᾳ τὰς χεῖρας, ἄγειν μὲν ἐπὶ τοὺς βρομοὺς καὶ τὴν ἐπ' αὐτῶν πυρκαϊὰν ἐνδείκνυμενος, πλείοντι δὲ αὐτὸς περὶ τῷ πάθει τὴν καρδίαν σμυχόμενος· posteriora ne verterent, interpretes deterruisse credo difficultatem, quam tamen tollere Var. Cod. ope pronum est, modo πυρὶ, quod is praebet, pro περὶ adsciscamus: posses τῷ πάθει quasi per ἐπεξηγήησιν appositum servare; sed reiectum liberabit orationem ingrato tractu, & sententiae vim atque acumen argutius ad-

struet: ipse maiore, quam in aris ardebat, sollicitudinis aestu confectus. Denique locutio rarior insolentius est formata VII, p. 342, ἡ δὲ Χαρίκλεια σεσηρὸς τι καὶ κατασφυγμένον ὑποβλέψασα, Chariclea vero ringens, & torvius, ut iestam indignationem facile proderet, in illam intuita. Exstat illud κατασμήχειν de amoris aestu, quo animus contabescit apud Theocrit. Eid. III, 17. de moerore VIII, 90, ὧς δὲ κατασμήχθη, καὶ ἀντεπάπτετο φρένα λύπα· & in Phalaridis Ep. 144, ἀλλ' ὅτι καὶ τὸν ἐκείνης (uxoris defunctae) δαίμονα, εἰπερ αἰσθοιτό σε οὕτω κατασφυγόμενον, ἀνίστασαι μὲν εἰκός, αὐτὴν δὲ (vel αὐτὴν τε) τὴν πλεῖστα μὲν εὐφράνασαν τὸν ἄνδρα &c. eum in modum si verba nulli interpretum intellecta levi manu refingantur, & distinguendo legitimum ordinem accipiant, sensum habebunt expeditum. Hefychius quem Lexicographi solent morem, ad vim linguae pandendam parum accommodatum, securus exponit Σμύξαι & κατασμήξαι, μαρᾶναι, καῦσαι, ἐμπρῆσαι neque tamen non est commodum illud μαρᾶναι, quod in virtute verbi declaranda veteres aliquando solent adhibere: continetur enim in τῷ σμύχειν ille quidem caecus sub cineribusque latens ignis, sed ita simul comparatus, ut carpat, consumat lentoque morfu tabefaciat; quam potestatem figuratae loquendi formae maxime spectandam praebent. Apollon. Rh. III, 446, ubi Medea limis Iasonem aspectat amore capta Κῆρ ἀχρεὶ σμύχουσα. — adiuvandus est, auctore Suida in Σμυχόμενος, binarum litterarum accessione Scholiastes: τῇ λύπῃ τὴν ψυχὴν καιομένη καὶ ἀαλίσκουσα· nam ἀλίσκουσα, quod vulgatur, ab explicando verbo σμύχειν profus alienum: v. 761, — ἐνδοθὶ δ' αἰεὶ Τεῖρ' ἰδύνη σμύχουσα — eximie Virgilius, ut, quem fuit imitatus, superasse videatur: *Vulnus alis venis & caeco carpitur igni*. In compositis, & διασμήχειν, Gregor. Nyss. T. II, p. 196, τοῦ πένθους οἶονε πυρὸς τινος ἐνδοθεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς διασμήχοντος. Suid. Διασμήχων, διαξύων, διακαίων sed ibi, Hefychio duce, reficiendum est διαζέων & περισμήχειν, Agath. Anth. VII, Ep. 76, Ἡς με περισμύχουσι μεληδ' ὄνεις sed maxime solet ὑποσμήχειν frequentari. Gregor. Nyss. T. I, p. 828 C. κατασβεγνύνειν ἐνδοθεν τὴν ὑποσμήχουσαν ἐν τῇ καρδίᾳ μνησι-καλίαν· Georg. Metrop. Nicom. in S. Deip. Ingr. in Templ. p. 1116 B. ὑπὸ τῆς ἀφανῶς ἐνδοθεν ὑποσμυχούσης φλογὸς πυρ-πολούμενος. Kusterum laudo, qui Eunapio restituit; eius enim esse, quae Suidas promit in Θλαδίας, nullus ambigo: ἦν γὰρ βαρὺς ὁ σταθμὸς τοῦ ὑποσχεθέντος χρυσίου ὑποσμήχων αὐτῶν τὰ ἐντοσθεν· legebatur ὑποσμήχων. Eadem labes Basilii Seleu-

cienſis interpretem Pantinum mirifice decepit de Mirac. Theod. II, p. 206: ὅπερ (ἔλαιον) καὶ αἰτήſας οὗτος καὶ ἐπαλεῖλαι-
 νος οὐ καὶ τὸ πάθος ὑπεσμυχεῖ τῆς μὲν ἰάσεως ἔτυχε, τῆς δι-
 ἀσεβείας οὐκ ἀπὸ ἀλλαγῆ· cuius ille copiam ſibi fieri poſtulans,
 ſeſeque eo inungens, (quo etiam aegritudinem ſuam una abſterſit) ſe-
 nitatem naſtus: ex illa verſione cognoſce, quantum errorem
 ſaepe unius literae vitium pariat; reddideris ὑπέσμυχε, ſta-
 tim exſtat nativus orationis color: Quod oleum cum ille poſti-
 laſſet, eoque in loco inunxiſſet, ubi malum ipſum urebat. Heſychio
 ſimul opem feramus: Ὑποσμύχει, (melius ὑποσμύχει) δι-
 βει, ἀνιῶ, καταπονεῖ, ἐκ μεταφοῶς τῶν τραυμάτων· ubi quam-
 vis olim exiſtimarim haud inepte περὶ τραυμάτων poſſe legi,
 ut de vulneribus ſcriptor nescio quis verbum illud uſurpari,
 nunc tamen antepono ἐκ μεταφοῶς τῶν καυμάτων· ſequitur
 in eodem, Ὑποσμύχουσα, ἐνδὸν ἐρεθίζουσα· Suidas amplius:
 ἐνδιερεθίζουσα, ὑπακαίουσα, διλίβουσα, καταπονοῦσα· totidem
 vocabulis Etymologus, niſi quod διερεθίζουσα· nimirum ve-
 teres Gloſſographi, unde haec fuerunt deſcripta, dederant hic
 διερεθίζουσα, alter ἐνδὸν ἐρεθίζουσα, quod in Suida leviter cor-
 ruptum. Quae adduximus exempla, manifeſte monent, eo-
 rum in cenſum τὸ σμύχειν cum ſuo comitatu referri oportere,
 quae ligatae orationis terminis apud antiquos fere coarctata
 recentiores, quorum artis erat rariffima quaeque, etiam
 repugnante ſevera ſcribendi norma, conſectari, in uſum com-
 munem revocarunt: vix enim in omni ſcriptorum turba, quae
 Chriſti aetatem anteceſſit, totidem huius verbi veſtigia de-
 prehendas, quot ex inferioribus modo a me parce, nam longe
 plura ſunt ad manum, fuerunt prolata. His itaque conſideratis
 arduum non eſt deſignare Luciani verborum ſenſum aliquem
 haud plane abſurdum: Hi autem dentibus inſcendent interno κα-
 καοῖς dolore macerati: verum quantumlibet congruere videat-
 ur, non deſunt argumenta, quae huic lectioni ſtatus contro-
 verſiam optimo iure moveant. Omitto uſum Aoriſti ſecun-
 di, nuſquam certe alibi, niſi memoria fallat, mihi obſervatum.
 Primum indoli τοῦ σμύχειν non ita videtur convenire ἀπὸ,
 ut in unum vocabulum commode coaleſcat: utique ſcripſiſ-
 ſet potius ὑποσμυγέντες creberrimae conſuetudinis auctori-
 tate munitum: eadem ratione inductus malo in Zoſimo IV,
 p. 264, ὡς δὲ πλέον ὑπεσμύχετο τῇ τῆς κήρης ἐπιθυμία Theod-
 doſius, pro ἐπεσμύχετο. Deinde cur non ὑποσμυχόμενοι; a-
 prius ſane multoque magis ad hunc locum appoſitum, ut ſa-
 tebuntur, qui legitimum orationis Graecae curſum aure do-

Ita callent. Tandem magnum est corruptelae latentis documentum interpretatio *καταγλασθέντες*, quam qui vocabulo, quodcumque in Luciano repererat, apposuit, hoc quidem vulgatum *ἀποσφυγόντες* reperisse nequaquam credi potest; tanto enim intervallo utraque diffident, ut ad quandam communis significatus affinitatem nulla machina conciliari queant. Criticen ergo restat ut advocemus, si quid auxilii solvendo nodo conferre possit: blanditur enimvero mirifice perpulchra L. Kusteri coniectura, qui rescribendum monuit unius literulae detrimento *ἀπομυγόντες*: fateor equidem, in eo verbo florem esse comicum, ab iisque poëis decerptum, quos studiose Nostrum lectitasse constat. Quamquam nunc rarius invenitur, tot Scenae antiquae monumentis absumtis, Polluci tamen nihil est causae, cur fidem denegemus affirmanti II, 78, *ἤδη δέ τινες τῶν κομικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει ἐξαπατᾶν ἀπομύττειν εἰπον*: accuratius proprietatem signavit, quam Grammatici: Hesych. *Ἀπομύττειν, ἐξαπατᾶν, γοντεύειν* quod posterius sine dubio pertinuit ad illustrandum aliquem Comici locum, ubi miris praestigiis delusus senex auro emungebatur. Eustath. ad Od. Ξ, p. 1761, *Ἀπομύξαι τινα τὸ ἐξαπατῆσαι*. Neque aliter intellexerunt *προμύσσειν* in Hippocrat. Παρ. γ. p. 26, *κρέσσον οὖν σωζομένοισιν ὀνειδίζειν, ἢ ὀλεθρίως ἐχοντας προμύσσειν*, modo ne vitio sit scriptum pro *ἀπομύσσειν* quamvis ibi quo minus pro *ludibrio habere, ludificari* accipias, nihil obstat. Congruit Latinorum *emungere*, quod est *per dolum & astutis technis defraudare*: ut de Comoedia sumtum scias, notissima sunt Plauti Terentiique loca: idem Horatii sensus de A. P. v. 238 — *audax Pythias emunēlo lucrata Simone talentum*. Lucil. apud Nonium p. 36, *Quovis posse me emungi bolo*. Veteres aemulatus Apollin. Sid. VII, Ep. 2, *Non parvo etiam corollario facilitatem credulitatemque munificentiae socrualis emungens*. IX Ep. 7, *Quidam &c. scribam tuum seu bibliopolam copiosissimo velis nolis declamationum tuarum schedio emunxit*: ut Hieronymum, imitatore[m] antiquitatis non segnem, praeteream. Atque adeo haud scio, an in Caecilii versu apud Ciceronem de Amic. § 99, quandoquidem Pal. primus atque unxeris suppedirar, legendum sit, *Hodie me ante omnes Comicos stultos senes Versaris atque emunxeris lautissime*. Hinc simul patet, quanti sit facienda I. Gebhardi observatio Ant. Lect. II, c. 23, in Terentio Nonioque p. 103, *emulsi & emulgere* Pal. Cod. fide reponentis. Quamobrem eleganter *ἀπομυγόντες*, *ab eo, qui testamento nequissimos vultures excluserat, delusi atque emunēli*: quod sane dici

merito poterant, quibus nec opinantibus ereprus esset hereditatis bolus, quam improba spe iamdudum crevissent. Verum hoc pacto necdum apparet, quid Scholiastæ deduxerit ad suum illud *καταγελασθέντες* quam enim explicuimus potestas ab ista non parum diffidet. Igitur *ἀπομυγέτες* vel alia virtute, *illudendi* nimirum *subsannandique*, accepit, vel in exemplari suo legisse censendus est *ἐπιμυγέτες*. Prius licet auctoritate veterum fere destituatur, nihil tamen habet, quod genio linguae sit contrarium; praesertim si interpreteris *adducto naso*, vel etiam, *excusso per nares spiritu irridere*: ad confirmandum facit simile verbum *ἀπομυλλαίνειν*, atque ille Clementis *ἀπομυκτισμὸς* Paed. II, c. 6, *Qui sermones, inquit, impudicos ac turpes non refugiunt, severe sunt compescendi*: τοὺς χρωμένους αἰσχρολογία ἐπιστομιστέον καὶ ὅψει δριμυτέρα καὶ προσώπου ἀποστρεψῆ, καὶ τῷ ἀπομυκτισμῷ καλουμένῳ· πολλάκις δὲ καὶ λόγῳ τραχυτέρῳ· ubi *subsannationis* explicatio adeo placuit, ut Potterus etiam *ἀπομυκτηρισμὸν* reponi potius voluerit: ego non discesserim a vulgato, quod a *μυκτῆς* sive *ἀπομυκτῆς* pronο cursu derivatur. Timoni in Sillis, teste Diogen. L. II, 19, dictus fuit Socrates *Μυκτῆρ, ῥητορομυκτῆς, ἀττικὸς εἰρωνευτής*: hac enim medicina iste locus indiget. Quin Lucianus, quo minus dubitemus, offert ipsum illud verbum *ἀπομυκτίζειν* Έτ. Δ. VII. Neque tamen diffiteor non aberraturum forte, qui voci inusitatae *fastidiendi* virtutem, *corrugatisque naribus*, ut sordida solemus, *aversandi* tribuerit; quae sane tum Luciani, tum Clementis instituto ad amussim quadrat: ita veteres in Horatii formula loquendi, *naso suspendere adunco*, vel *irrisionem & fastidium iunxerunt*, vel utrum melius conveniret, dubitarunt: nescio autem, an ex Clemente remedium ferri possit corruptis Suidæ verbis, quae merito Kusterus habuit suspecta, *Ἀπομυρίζω, ἀποστομίζω*, legendo *Ἀπομυκτίζω, ἐπιστομίζω*. Sed alterum *ἐπιμυγέτες* ut Scholiastæ invenerit, probabilius existimo: valet enim *ἐπιμύσσειν*, Grammaticis monstrantibus, *irridere, subductoque naso & excusso illudere*. Suid. *Ἐπέμυξεν, ἐξεμυκτήρισεν, ἦχον διὰ τῶν ῥινῶν ἐποίησεν* Hefych. in quo quidem utrum ordine continuo, *Ἐπέμυξεν, ἐπεμυκτήρισαν, ἐπεμύχθισαν, ἐξεφάυλισαν*, an separatim sit scribendum, *Ἐπέμυξεν, ἐπεμυκτήρισαν Ἐπεμύχθισαν, ἐξεφάυλισαν* non satis exploratum habeo: ad Homerum certe respexit II. Δ, 20, Θ, 457, — αἶδ' ἐπέμυξεν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη ubi quemadmodum intelligi deberet istud verbum, antiqui dissenserunt: hos, quibus *mustitandi compressisque labiis ingemendi* potestas arri-

fit, secutus est Scholiastes parvus: Hefych. Ἐπεμύξατο, ἐπε-
 στέναξεν, ἐπεγόγγυσεν illos, qui *deludere, cum acerbo risu at-*
que indignatione insuper habere reddiderunt, Hefychius: neutris
 suae opinionis tuendae ratio defuit, quandoquidem illud ἐπέ-
 μυξαν vel a μυζειν repeti poterat, vel a μύττειν, quae, ramet-
 si ab eadem radice μυειν propagata, distare notandi proprie-
 tate iam admonuit accuratissimus Sylburgius ad Clenard. p.
 519. Similem observare licet in solo μυχθίζειν significandi
 discrepantiam: apud Aeschylum utique Pr. V. v. 742, Σὺ δ'
 αὖ κέκραγας κἀναμυχθίζῃ, quin sit, *ducto per nares spiritu in-*
gemiscere, atque indignationem testari, vix in dubium voces: eo
 spectat Hefychii Μυχθισμός, στεναγμός: nec alio fonte ma-
 nantia μυττάζειν & μυττηκάζειν. Idem tamen irridere, & adun-
 co naso *subannare* designat: Hefych. Μυχθίζουσι, μυκτηρίζου-
 σι, χλευάζουσι: neque aliter Suidas explicuit Meleagrum
 Anth. VII, Ep. 107, Φλέξωναί τί μάταια γέλας, καὶ σιμὰ σε-
 σπηρὸς Μυχθίζεις; τὰ χα πον σαρόδιον γελάσεις. In Theocriti
 Eid. XX pro μυθίζοισα utrum v. 11, an 13, supponi debeat μυ-
 χθίζοισα, parumper haesito; quamvis animum inclinent ad
 posteriorem locum producta Meleagri verba. Clare Origenes
 in Cels. IV, p. 187: ἀλλ' οὐκ εὐγνώμον, ἐκείνα μὲν μὴ γέλαν ὡς
 μῦθον, ἀλλὰ θαυμάζειν ὡς ἐν μύθῳ φιλοσοφούμενα· ταῦτα δ' ἐμ-
 βνῇ τῇ λέξει τὴν διάνοιαν ἐναπερείσαντα μυχθίζειν· ubi senten-
 tiae nexus qualem vim postulet, haudquaquam obscurum est.
 Verum minime negligendus est impressae maculae similitudi-
 ne notabilis Hefychii locus, Ἐπισμυκτὸν, ἐπιμυκτηρισμὸν.
 Quamcunque in partem versaveris ἐπισμύχην, nunquam in-
 de extundes potestatem τοῦ ἐπιμυκτηρίζειν· idcirco nihil oc-
 currit expeditius, quam ut vitiato codice deceptus Hefychius
 dederit ἐπισμυκτὸν, quod scribendum fuerat ἐπιμυγμόν· nisi
 tamen quis, me non invito, propius ad literas corruptae vo-
 cis, poëticam formam praeferat ἐπιμυκτὸν, cuiusmodi multa
 praesertim ab Ionibus frequentantur, ἀλητὺς, ἀποδαστὺς in
 Hefychio, ἄρμωστὺς, ἀσπαστὺς, γενετὺς, ἐδῆτὺς, κτιστὺς &
 ληιστὺς Herodoto, μαστὺς, ὄρχηστὺς. Nunc si Scholiasten se-
 cutus probaveris in Luciano ἐπιμυγέστες, sensus orietur a
 priore nonnihil diversus: neque enim ad testatorem amplius,
 a quo fuerint egregie ludificati, sed ad alios istos pertinebit, de
 quibus modo Noster, τοῖς πολλοῖς ἡδιστον γίνεται, quorum
 plenis cachinnis pessimi captatores excipiuntur: *Hi vero den-*
tes prae dolore collidunt, a cunctis ob destitutam hereditatis per insi-
dias appetitae spem irrisi ac ludibrio habiti. Porro, me quidem ar-

bitrum si capias, mutandum erit quoque ὑποπρίουσι in ἐπιπρίουσι illud insolens, atque etiam a Stephano neglectum, praepositionem habet indoli verbi simplicis minus apte respondentem: hoc & usu crebro & ratione ninitur. Hesych. Ἐπιπρίων, τοὺς ὀδόντας τρίζων· pari modo Tymnes III Anth. c. V, Ep. 31, — ὀδόντα Ὅξυν ἐπιβρύχουσα. HEMST.

Pag. 146. l. 3. Ζῶης ἐπιμήκιστον) In plurimis huius formae vel iungendis vel separandis varia librariorum est atque incerta ratio; neque utrum praeferas, quidquam refert. Quod editur in Thucyd. I, c. 1, ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντί μιν, Dionysius habet ἐπιμακρότατον de Comp. Verb. p. 42. Hic nihil edd. mutant; alibi secus: ut in Macrobi. § 1, ἐπιμήκιστον ὑμᾶς βιώναι. § 2, ἐπιμήκιστον δύνασθαι βιώναι. Aristae. II Ep. 21, Ἄλλ', ὦ Δελφίδιον, ἐμὸν πρόκριτον ἀγαθὸν, ζῶοις ἐπιμήκιστον, εὐζῶοις. Philostr. Her. c. 9, καὶ δικαίους ποιεῖ, βιώναι τε ἐπιμήκιστον. Ios. Waffius Add. praefationi clariss. Duker ad Thucydidem insertis solum scribendi morem in similibus probat, quem sane membranae quo vetustiores, eo accuratius observare solent. HEMST.

ead. l. 5. Ἡ προπέμψεις) Certissimus, ut mihi quidem videtur, est naevus in voce προπέμψεις, pro quo legi posset προπέμψας at verum Luciani arbitror προπέμψης. Neque aliam, quam hunc, verborum horum sensum intelligo: *Euge, discite, vivas diutissime, dives simul & tales deridens; neque cito prius moriari, quam ubi praemiseras omnes adulatores.* IENS. De hoc & similibus supra affatim dictum puto ad Tim. c. 33. Neque est, cur scripturam optimam sollicitemus. SOLAN. Eruditiss. Duker ad Thucyd. VII, 63, prolato hoc loco adiungit: *quod fortassis alii usitatius dicerent προπέμψης* atque id ipsum rescribi voluit Ienius. Sed merito lectioni vulgatae suppetias venit politissimus Wopkenius Lect. Tull. III, c. 13. HEMST.

ead. l. 10. Ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν) Vereor, ut interpretes elegantiam praepositionis habuerint perspectam. Capient dum est, quasi dixisset, omnes omnino ante eum huc advenient earundem curarum auspiciis; iisdem illos curis committantibus ac deducantibus. Illustrant similes loquendi formulae, ὑπὸ μάρτυσιν, ὑπὸ κήρυκι πιπράσκεσθαι, ὁ ὄννημέτος ὑπὸ κήρυκι, προϊέναι ὑπὸ φωτὶ πολλῷ, ὑπὸ δάσει vel λαμπράσιν ἡμῶν αἰς apud Heliodor. IV, p. 192, VII, p. 314, X, p. 519. ὑπὸ αὐλοῖς ὀρχεῖσθαι, ὑπὸ αὐλῷ καὶ τυμπάνοις εὐρύθμα βαίνειν Lucian. Δ. Θ. II. χοροὺς ὑπὸ τῷ μέλει τούτῳ στησόμεθα παιδὸν καὶ παρθένον Dion Chrys. p. 407 A. venuste Noster in Tim

p. 114, ἐλεγεῖα ἄση ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ· quod aliis ignoratum Tanag. Fabro non latuit. Sic Latine licet efferre non tantum *ad tibias*, sed & *sub tibiis* Graecorum imitatione. Auctor Copae, *Crispum sub crotalo docta movere latus*: neque aliter Propert. II El. XXXI, 35, *Deficiunt magico torti sub carmine rhombi*. Ex his simul mens patebit Apollonii Rhodii III, 3, *Μηδεῖνς ὑπ' ἐρωτι*, Medae amoris auspiciis ac ductu; & v. 971, *ὑπὸ πνοιῇσιν ἐρωτος*. Nisi genitivum in hac phrasi saepius adiungerent Graeci, ὑπ' αὐλητῶν, ὑπὸ φορμύγων, mallem fere apud Dion. Chryf. pag. 286 C. διθύραμβος ὧν ὁ Διόνυσος, καὶ ὑπὸ κεραυνῷ καὶ βροντῇ γενόμενος, pro ὑπὸ κεραυνῷ καὶ βροντῇς. HEMST.

Pag. 147. l. 3. Δεινίου) Vide de Dinia in Toxaride. COGN. *ead. l. 10. Ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξ.*) Viderur verbum excidisse in his, ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι, quae sic transtulerunt, id mihi fore pollicens, ut meo bono quamprimum moreretur. Sed Lucianus reliquerat, puto, ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ τεθνήξεσθαι, *me herede instituto brevi moriturum*. GRAEV. Acute coniecerat Graevius reponendam hic vocem κληρονόμῳ, quae in vulgatis deest. Reperitur autem in praestantissima ed. l. Librariorum negligentiae impurandum existimo, quod in viri eximii nota, ὑπ' ἐμοὶ pro ἐπ' ἐμοὶ legitur. Nullam etiam video causam, cur hac in parte a scriptura recepta, nulla addita ratione, discedere voluerit. Necessario autem leg. ὑπισχνούμενον, uti in P. recte scriptum est. SOLAN. Quod a Luciano relictum putat Graevius, totidem literis exhibet Iuntina: neque negari potest, probam esse locutionem. Artemidor. I, c. 81, *τοῦτον ἰδόντες τὸν ὄνειρον οἱ νοσοῦντες ἀπέθανον ἐπὶ κληρονόμοις ταῖς θυγατράσι* ita legendum est. V, c. 35, *ἀπέθανεν ἡ ἀδελφὴ ἐπὶ κληρονόμῳ τῷ ἰδόντι τὸν ὄνειρον*. Fateor, eum in modum si Lucianus scripsit, optime constare sententiam, dummodo retingas ὑπισχνούμενον illum ipsum semper observabam, promittentem se moriturum esse me scripto relictoque herede: nam ὑπισχνείσθαι pro sibi polliceri, speque certa rem quandam praecipere, durius videtur, & ab usu Graecorum abhorrens. Verum, quia nulli Codices, quorum nobis est copia, accedunt, verisimile fit, istam laciniam ingenio deberi Antonii Francini, qui Iuntinae editionis curator pluribus in locis effecit, ut magis in eo fidem, quam acumen desideremus. Berglerus, peritus Graecae proprietatis iudex, aliter huic difficultati obviam ire instituit: operae pretium erit interpretationem eius, quam lectione vulgata contentus attulit, audire. Cum ergo ad Alciph. I Ep. 3, ubi est, καὶ ταῦτα ἐπὶ παιδίοις ζῶντες, monuisset, in similibus

exemplis a se productis ἐπὶ non facile reddi æquivalente præpositione Latina, Lucianus, inquit, in dialogo Zenophantis & Callidemidae, ubi alter istorum, qui senis cuiusdam hereditatem ambitur, dicit, ἐκείνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον ὑπισχυόμενος ἐπ' ἐμὴ τένήζεσθαι, i. e. illum ipsum senem semper colebam, id mihi pollicens fore, ut me vivo moriatur, sive superstitite me: non ut interpres meo bono, quod Graeca secum non ferunt. Phrasis est sane valde familiaris non tantum ἀπολειφθῆναι vel ὑπολειφθῆναι ἐπὶ παισιν, ut Pausan. III, p. 259, Πολυζῶ ὑπολειπόμενος ἐπὶ ὀρφανῷ παιδί. Damascius apud Suid. in Αἰδέσια· τοῦ Ἑρμεῖου τελευτήσαντος ἐπὶ παισὶν ὀρφανοῖς ἀπολειφθεῖσα· sed etiam τελευτᾶν ἐπὶ παισὶν, relictis, superstitibus filiis obire: Argum. Demosthenis orationum, I in Aphob. & pro Phorm. Lollius III Anth. VI, Ep. 46, Ὀρφανικῷ δ' ἐπὶ παιδί λιπὸν βίον —. Castigavit Kuhnius ad Aelian. V. H. XIII, 24, lapsum in hæc vertenda loquendi formula Iunium; cuius errorem ideo miror, quia bene rem gesserat in Eunapii Aedes. p. 70, ἐτελείτε δὲ ἐπὶ τοῖς τρισὶ παισὶ reddens, diem obiit ternis relictis liberis. Euripides, quamquam oratione variata, non dissimili virtute, Διαδέκτορα πλούτου ὧς ἔχοντες γ' ἐκ πατέρων Ἑτέρας ἐπὶ τέκνοις, Ion. v. 480. Leve vitium Achilli Tatío demamus; nam lib. I, pag. 13, pro ἐπὶ νηπίῳ γὰρ μοι τέθηκεν reponendum est ἐπὶ. Plutarch. in Demetr. p. 889 D. ἐπὶ νηπίῳ γὰρ αὐτῷ ταῦτά πασι τοῦ πατρὸς τελευτήσαντος. Iam nihil ob stare videtur, quin locutum esse brevius existimemus Lucianum ὑπισχυόμενος ἐπ' ἐμὸι τένήζεσθαι, pollicentem mihi, ut obsequii cultusque gratiam referret, se, tanquam filio superstitite me relicto, atque adeo, quod ipsa res intelligi iubet, scripto herede decessurum esse: argute autem τένήζεσθαι, quod & captator sperabat, & ab homine sene non iniuria dicitur. Ceterum vir ampliff. C. van Bynkershoek de Capt. Instit. p. 309 proposuit hoc exemplum captatae hereditatis, & simul mortis, ut ut ea res captatori infelicitèr cesserit. HEMST.

ead. l. 12. Ἐπεγίνετο Placuit aliquando ἐπετείνετο vel ἀπετείνετο, sicut in Hermot. εἰς μῖσας νύκτας ἀποταθείσης, ὡς φασὶ, τῆς συνουσίας itaque saepius ἐκτείνειν & παρατείνειν de tempore in longum producto usurpantur; quemadmodum Horatius, Vivet extento Proculeius ævo. Nunc tamen nihil movere satius puto. Thucyd. I, c. 126, Χρόνου δὲ ἐπιγίγμετον οἱ Ἀθηναῖοι τρυχόμενοι τῇ προσεδρείᾳ ἀπῆλθον οἱ πολλοί, ubi quod ex tribus Codd. affertur ἐγγιγμένου, minime spernendum est, similiter enim Demosth. adv. Pantaen. p. 987 C.

χρόνων ἐγγεγενημένων, cum iam multum temporis intercessit: & Diodor. Sic. V, p. 236 D. χρόνων ἐγγεγενημένων διὰ τὴν ὁμωμίαν δόξαι τὸν αὐτὸν εἶναι. ipse Thucyd. VIII, 9, διατριβῆς ἐγγεγενημένης, ubi vide Dukerum. Long. I, p. 15, Χρόνος ἁλίστος διαγίνεται. Paulo diversum est in Amatorio, quem Demostheni titulus adscribit p. 250 E. ὥσως ἂν ἀκαίρον μῆκος ἡμῖν ἐπιγένοιτο τῷ λόγῳ. HEMST.

ibid. Ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν) Erasmi. Adag. in *Tithoni senectia*, Andr. Schott. ad Zenob. C. VI, n. 18, Prov. Varic. C. III, n. 89. HEMST.

ead. l. 14. Ἐπειδ' ἂν τάχιστα) Prava distinctio imposuit interpretibus, qui ista verba ἐπειδ' ἂν τάχιστα ὁ Πτοιοῦδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπιεικῶς, ζωρότερον ἐμβάλλοντα ἐς κύλικα, ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ, verterunt: ut *celerrime simul atque Ptoeodorus potum posceret, (bibit autem abunde) praesentius in calicem iniectum in promptu haberet*. Addit Bourdelotius, ζωρότερον *celerius* hoc loco notare, ut ex Homero interpretatur Plutarchus *Symposiacōn* decad. 5. Sed interpungendum est, ἐπειδ' ἂν τάχιστα ὁ Πτοιοῦδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπιεικῶς, ζωρότερον, ἐμβάλλοντα ἐς κύλικα ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ, ut *celerrime simul atque Ptoeodorus posceret, bibit enim copiose, meracius, immiscere ut possit in calicem, paratum habeat illud, venenum nimirum: haec iungenda, αἰτήσῃ πιεῖν ζωρότερον, cum merum poscet*. GRAEV.

Pag. 148. *l.* 1. Ζωρότερον) *Celerius*: sic hoc loco haec distinctio sumenda, ut ex Homero *ll.* 9 interpretatur Plutarch. *Symposiac.* dec. 5. BOURD. Nec cur Benedicto placuerit *praesentius*, nec cur Bourdelotio *celerius*, causa patet ulla, cum ex proxima parenthesi palam sit notare vel plenius vel meracius; quorum prius hic commodissimum, ut in magno poculo latere aliquid & alia occurrentis inde mali causa fingi posset, prorsus ut supra in Timone de Thrasycle: ὁ παῖς μεγάλην κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ, τῷ ζωρότερον δὲ χεῖρει μάλαστα. GRON. Consule Plutarch. 1204, & Hom. Schol. & Casaub. ad Theophr. Ch. 144. Aristot. de Poët. c. 26. *Merum* Nostro haud dubie significat, uti ex Τιμ. cap. 32 etiam patet. SOLAN. Non ausculto Graevio copulanti αἰτήσῃ πιεῖν ζωρότερον: si iungi voluisset Lucianus, non interposuisset, opinor, πίνει δὲ ἐπιεικῶς. Locutionem praeter Athen. X, pag. 423, & Casaubonum illustrat Brodaeus ad II Anth. c. 47, Ep. 10. Recte vero ζωρότερον ἐμβάλλειν τὸ φάρμακον, largius infundere venenum; quod scilicet Callidemidae iam longa spe lassati, & compendium ingratae morae quaerentis aviditati conveniebat, ut tanto citius eo

hausto Ptoeodorus interiret: ira cepisse ζωρότερον apud Homerum quosdam veterum Criticorum constat. Cogitet aliquis ἔτοιμον ἔγχειν αὐτὸ pro ἔχειν ut Πιεῖν τις ἡμῖν ἐγχεάτω Pilem. apud Athen. p. 663 F. ὁ παῖς ἐγχεάτω μοι τὴν μεγάλην φιάλην Xenoph. Symp. p. 512, v. 26, & τοῦτου τὸ φάρμακον ἐγχεάντος in Plutarchi Alex. p. 707 A. sed nihil est necesse; nam & μοχ, δύο κύλικας ἑτοίμους ἔχων. HEMST. Non possum, quin cum lectore communicem, quae de hoc loco ad me scripsit elegantissimus Gesnerus: *Totum hoc in parenthesis videtur esse, πίνει δ' ἐπεικῶς ζωρότερον*, bibit satis meracum. *Διὰ quasi gradus facit, primo comparativum in ζωρότερον, qui inter aliquid aliquantum significationem; deinde ἐπεικῶς iterum moderatur.* Possis igitur etiam vertere: bibit aliquanto meracius. *Εὐ αὖτε: idem hoc pertinet, ut facultas admiscendi veneni indicetur, quod facilius alienus sapor sentitur, quo magis dilutum est vinum; difficilius autem, quo est meracius.* IDEM in Addendis.

ead. l. 8. Σφάλεις) Tale σφάλμα apud Heliod. lib. 7. BOURD.

ead. l. 11. Ἐκτάδην ἐκείμην) Sic D. XIV, ἐκτάδην κειμένη. BOURD. Comparavit Berglerus ad Alciphronis locum III Ep. 22, p. 326: Πλαγγὼν δὲ τὸ Μελιταῖον κυνίδιον &c. κείται ἐν τρίτῃ ταύτῃ ἡμέρᾳ ἐκτάδην νεκρὸν. Idem usurpat p. 394 & 450: καὶ ὁ μὲν ἐκτάδην κείται πρὸς τὴν ἐκφορὰν τῶν οἰκιστῶν ἀσχευαζομένων. Ἐκταδῆναι, extendere pedes, mori. HEMST.

Pag. 149. l. 4. Ἦκε γὰρ αὖ σοι) Ἦκε γὰρ αὖ σοι διὰ τὴν λευφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ ὀλίγῳ βραδύτερος ἦν. sic Ms. venisset ad te, sc. κληρος, hereditas, communi illa via, licet paulo tardius. &c. & apud Latinos hereditas dicitur venire, quae ab heredibus cernitur. Florus II, 20: *Inusitata & incognita quadam felicitate, relictæ regiis hereditatibus opes, & tota insimul regna veniebant.* Sic & Cicero, alique. GRAEV. Quid si, reiecta, quam forte male sedula manus affinxit, vacula postrema ordinem contineres: ἦκε γὰρ αὖ σοι διὰ τὴν λευφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερος: nimirum ὁ κληρος: nisi malis βραδύτερον. Persimilis Aristophanis locus in Plut. v. 1243, Ἦκε γὰρ αὖ σοι τοσούτος εὖ πεποιημένος, ad quem de illa potestate verborum ἦκε & ἔρχεσθαι plura dicemus. Vide praestantiss. Car. And. Dukerum ad Flor. II, 20, p. 470. HEMST.

ead. l. 12. Ὁ νεβρός τὸν λέοντα) Proverb. ἐπὶ τῶν μὴ προσήκοντων. Aristoph. alii. BOURD. Vide quid supra ad aliud, itidem decurtatum, proverbium annotaverim D. VI. SOLAN. Est in eo proverbio inexpectati eventus atque ante non provisi significatio; quippe aliud adagium dehortabatur, tanquam a re

periculi plenissima & vix tentanda, κατέναντι λέοντος νεβρόν
 ελθόντα μοῖραν αἰρεῖσθαι κρεῖων, ut est in Charmide Platonis p.
 463 E. hoc ex qua fabula derivetur, obscurum non est: illa ta-
 men, ni fallor, ab Archilocho sumferat Plato. Explicat Lucia-
 ni locum Erasmi. Chil. in *Hinnulus leonem*. HEMST. Fallor:
 sumsit ab ipso Critia Plato, ut loco diligentius inspecto mani-
 feste patet. IDEM.

ead. l. 16. κατασοφισθεῖς) Ms. κατασοφισθεῖς ἀθλίως, misere
 deceptus. Vulgatus: κατασοφισθεῖς ὁ ἀθλίος. GRAEV.

Pag. 150. l. 2. θέσθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερόν) Institutio-
 nem hanc esse puram, atque adeo perperam referri ad eas in-
 stitutiones, quas lex vocat *captatorias*, docet ampliff. Byn-
 kershoekeius de Captat. Inst. c. V, p. 319. Lex certe de animi
 secreto non iudicat: verum Noster hoc quoque genus insti-
 tutionis hamo subtiliter obvoluto instructum, etsi directe non
 incurreret in leges, ad speciem captatoriam rerulit, senten-
 tiam probissimorum suae aetatis hominum secutus. Sic mu-
 tuae coniugum institutiones quamvis iure publico non impro-
 babantur, poterant enim veris affectionibus videri provoca-
 tae, quia tamen, si mores seculi maculosos spectares, plerum-
 que in suspicionem incidebant insidiatoriae malitiae, gravem
 bonorum honestorumque hominum vituperationem subie-
 runz. Ammian. Marcell. XXVIII, 4, p. 581: *Parte alia uxor, ut*
proverbium loquitur vetus, eandem incudem diu nosluque tundendo,
maritum testare compellit, hocque idem ut faciat uxor, urget maritus
instanter: ibi Valesius hunc Luciani locum protulit, interpre-
 tatus θέσθαι τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, *testamentum ei ostende-*
re: praefero sensum paulo ampliore, in *publicum proferre, cum*
pluribus communicare, quorum ope indicium ad captatum per-
 manet: ceteroquin non ignoro illud Horatii II Serm. V, 51,
Qui testamentum tradet tibi cumque legendum. Quod autem prae-
 cessit ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ non est, quod voluerunt inter-
 pretes, imminente morte, sed *spe mortis*, quam simulac Hermo-
 laus obiisset, resignatis tabulis mutuuum ultimae voluntatis
 beneficium experturus erat. Hae sunt, quas Longinus vocat
 p. 240 ἀλλοτρίων θῆραι θανάτων καὶ ἐνέδραι διαθηκῶν nam θη-
 ρῶν & venari non minus dicuntur, quam *captare*. Horat. — *vi-*
duas venenitur avaras. Hieron. Epit. Nepot. *Alii matronarum ope*
venenitur obsequiis. HEMST.

ead. l. 7. Ὅτι μὲν οὖν) Perperam in sequioribus editio-
 nibus ὅτι coniungitur, cum ὅ, τι scribendum sit, ut recte
 dedit Aldus, iamque recte in versione posuit interpres, *Quid*

ille suo in testamento scripserit, id quidem ignoro. IENSIUS:
ead. l. 10. Το ἄγκιστρον τῷ δολέῃσι συγκ.) Hami escacque
 circumpositae, retium & plicationis frequens, ubi de heredi-
 petis agitur, fit mentio: sed praeterea solent ad quaecunque
 lucra, quae per fraudem ac dolos captantur, istae loquendi
 formulae traduci. Quaedam notavit Hadr. Iunius in adagio,
Escam hamo circumponere. Philo Iud. de Iud. p. 720 C. ἵνα τῶν
 ἐν ὀλίγοις πίστιν δέλεαρ καθεῖς ἀγκιστρῆσθαι τὴν ἐν μείζονι
 ἀπιστίαν. Zeno Veron. de Avar. Hinc unus pecuniam suam tan-
 quam hamum proponit, ut facultates ad se attrahat alienas: oppor-
 tune diversa in re Petron. p. 15, 664. Solon in Troch. apud
 Plut. T. I, p. 86 A. Περιβαλὼν δ' ἄγραν ἀγρευτῆς οὐκ ἀρίστα-
 σεν μέγα Δίκτυον, Συμοῦ γ' ἁμαρτῶν καὶ φρεσῶν ἀποσφαλεῖς
 sic enim mihi videtur non inscite B. Martinus emendasse V.
 L. III, 20. Ideo, qui captus & inescatus tenetur, καταπίῃ τὸ
 δέλεαρ vel τὸ ἀγκιστρον dici consuevit: de Iuliano Symeon
 Metaphr. Vit. Athanas. § 16: Αὐτὸς τε τὸ δέλεαρ τῆς πλῆθους
 καταπίων εἰλκετο τῷ ἀγκίστρῳ πειθόμενος. de iis, quos prae-
 miis & honoribus irretitos Iulianus a fide Christi abstraxerat
 Asterius Hom. in Avar. p. 43: πόσοι δὲ τὸ τῶν ἀξιομάτων δέ-
 λεαρ εισδέξασμενοι μετ' ἐκείνου κατέπιον τὸ τῆς παραβάσεως
 ἀγκιστρον. Gregor. Nyss. T. II, p. 227 B. Foenerator τι-
 φερει τὸ βαλάντιον, καὶ δέικνυσι τοῖς πνιγμένοις τῆς διμῆς δέ-
 λεαρ, ἵν' ἐκείνῳ (ἐκεῖνο) διὰ τὴν χρεῖαν περιχέηναντες ἐνκατε-
 πίωσι τοῦ τόκου τὸ ἀγκιστρον. Hinc eleganter φιλάργυρος, qui
 ad ostentatam undecunque lucelli escam avidus adnatat, ἀγ-
 κιστροφάγος, testibus Hesychio & Etymologo. His affimilia
 sunt in Luciano permulta; sed inprimis vide περὶ τῶν ἐπὶ Μ.
 Σ. c. III. Verum alia longe est ratio, quam postulat hic lo-
 cus, quando qui hamo praeroso captatorem deceptum cir-
 cumvenit, dicitur καταπίνειν & κατασπᾶν τὸ ἀγκιστρον per-
 quam apposite Horat. II Serm. V, 24: — captes astutus uli-
 que Testamenta senum; neu, si vaser unus & alier Insidiatorem pra-
 roso fugerit hamo &c. Sunt ibi multo plura, quae cum descri-
 ptis ab auctore nostro captatoris artibus conferre non poe-
 nirebit. Aristaen. I Epist. 17: συχρότερον οὖν τὸ δέλεαρ αὐτῇ
 προσακτεῖον καὶ αὐτῆς τὸ ἀγκιστρον καταπίῃ, πάλιν ἀσφαλίσ-
 σω. Erasmus in Vorare hamum parum accurate. HEMST.

Pag. 151. l. 13. Οἶνος ἀνθοσμίας) Ἡδὺς, εὐσμος, περίσμος,
 ἀνθρὸς, εὐώδης. Sic ἀνθοσμίαν saepissime interpretantur Gram-
 matici Graeci: leg. Achill. Tat. lib. 1. BOURD.

ibid. Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ) Ea semel de Sicularum

deliciis in animos hominum impressa opinio perpetuo invaluit, quibus olim nihil inquinatius nec mollius. Plato hanc ditionem usurpavit Πολιτ. Γ. Athenaeus lib. XII copiose de illis. Macrobi. Saturn. lib. VII, c. 5, *Modum vero servat, qui sui potens est, & in mensa Sicula vel Asiana*. Hae pro lautis & opiparis leguntur. Lucianus in Demosth. Encom. vocavit Syracusanas immodice lautas & opiparas: Syracusani enim opibus affluentes conviviorum luxui nimium indulgebant. COGN. *Siculae dapes*, quarum Plato etiam meminit de Rep. III. SOLAN. Proverbio fuerunt notatae Sicularum Syracusanorumque mensae delicatae non secus ac Sybaritarum: quare Lysis Ep. ad Hipparch. meminit Σικελικᾶς πολυτελείας, qua degustata Hipparchus vel Archippus a severitate Pythagoreae disciplinae deduci se fuerit passus. Luciani locum Brodaeus attulit Misc. V, 33, & iidem fere veterum exemplis usus Cluv. Sic. Ant. I, p. 6. Operae pretium erit consimilem adscribere Theodoretī sententiam, ubi pari modo vinum fragrans & Siculae deliciae iunguntur ex Serm. IX περὶ Προν. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ ταλαίπωρε καὶ χαμαιζήλῃ, τῇ γαστρὶ καὶ τῇ γυνάμῃ καὶ ταῖς ὀφρῦσι τὴν εὐδαμονίαν μετρεῖς, καὶ ὅρον εὐπραξίας εἶναι νομίζεις ζεύγος ὑψηλὸν &c. καὶ ἐκπύματα καὶ οἶνους ἀνθοσμίας, καὶ παιδαισίαν Σικελικὴν τε καὶ Συβαριτικὴν, καὶ ἄλλα ὅσα σοι τὸν ὑγρὸν καὶ ἀναιμὸν καὶ ἀβροδιαίτον ἐπιτιθεύουσι τὸν βίον. Themist. p. 238: καὶ τράπεζαν παραβέμενος Σικελικὴν πίνει τὴν Ἀθηνῶν καὶ εὐωχεῖται κόρης αὐτῷ τίνος Κορινθίας ἢ παιδὸς Ἰωνικοῦ διακονουμένων Protr. ad Nicom. p. 301 B. Συρακουσίαν αἰεὶ τράπεζαν ἢ Σικελικὴν τινα προτιθέμενος. Gregor. Nyss. T. II, p. 244 B. οἱ τὴν ἀβροδιαίτον καὶ Συβαριτικὴν παρατιθέμενοι τράπεζαν. Liban. Antioch. p. 380 C. Nihil est in re facili, cur plura coacervem. HEMST.

ibid. Ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ) Τράπεζαι Σικελικαί. Isaac. Pontan. ad Macrobi. Theod. Marcil. ad Horat. BOURD.

Pag. 152. l. 3. Ὑπέρρει) Emendatius in membranis exaratur: ἀλλ' ἐπέρρει μοι, ὡς γενναῖε, παρ' ἄλλων τάγαθὰ, mihi, o optime, ab aliis bona affluebant: vulgo ὑπέρρει. GRAEV. Omnino legendum ἐπέρρει, suadente Mf. Gr. & L. alia enim illa lectio ὑπέρρει, quae omnes insidet edd. sententiam obscurat; haec illustrat. Dicitur enim ἐπέρρειν de abundanti scaturigine, qua, ni moles obiciantur, campi ipsi inundentur. Hinc proverbium apud hunc nostrum Ἑρμ. c. 61, ἐπέρρει γὰρ, κατὰ τὴν παροιμίαν, τὸ πᾶν ἔξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναΐδων πίθος & in Gallo c. 12, τὸ μὲν χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξ-

αὐτλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλας ἀεὶ ἀνὰ τε καὶ πολὺ ἐπὶ ῥέειν. Sic denique translata apud Xenoph. Cyrop. VII de frequentissimo hominum concursu. Adde Philostr. in Herode, ὁ μὲν πρῶτος αὐτῷ πλοῦτος οὐ παραπολὺ τούτου ἐπερρύη, p. 548, & Homerum ipsum. SOLAN. Sine controversia verum est ἐπὶ ῥέειν ὡς πορρεῖν *sensim ac lente fluere* nimis est dilurum, quam ut Polystrati cogitationi satisfaciatur. Praeterea suam ipse manum tuebatur Lucianus Imag. c. 21, ἐπιπλεῖον ἐπὶ ῥέειν τὰ γαθά. Gall. c. 12, τὸ χρυσοῖον καὶ τὸ ἀργυροῖον ἀεὶ ἀνὰ τε καὶ πολὺ ἐπὶ ῥέειν. Denique nihil est similibus veterum exemplis frequentius. Euripid. Med. v. 1229, Ὀβλου δ' ἐπὶ ῥένοντος. Xenoph. Socr. Apol. p. 411, v. 23, ἀγαθῶν ἐπὶ ῥένοντων. Liban. Declam. X, p. 367 C. ἄλλοις μὲν αὐτομάτως ἐπὶ ῥέει τὰ τοῦ πλοῦτος καλὰ. Longus IV, p. 144, ἐμοὶ δὲ πλοῦτος ἐπὶ ῥέει καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Aristae. II Ep. 12, Οὐδεὶς γὰρ ἐξαρκεῖ πλοῦτος αὐτῷ, οὐδ' ἀν' ἐκ ποταμῶν ἐπὶ ῥέει. *Influentis dona fortunae dixit Seneca Thyest. v. 536. Hinc ἐπὶ ῥέει pro copia & affluentia: θερνυαὶ τὴν αὐξήν τε καὶ ἐπὶ ῥέειν apud Plat. de LL. VI, p. 875, & πλοῦτων ἐπὶ ῥέειν Eustathio Antiocheno. Si pro vulgata lectione firmanda minor etiam exemplorum numerus fuerit adductus, quin pristinas in sedes revertatur, nihil intercedo.* HEMST.

ead. l. 14. Μακάριος ἦν) Amm. Marcellin. XXVIII, 4, pag. 574: Ex his quidam &c. adulteribus offerunt genua suavius vel manus, id illis sufficere ad beate vivendum existimantes. HEMST.

ead. l. 15. Μῶν καὶ σὺ τίνα ὥσπερ ὁ Φάων) Mallem abesset τίνα, oratione hunc in modum divisa: Μῶν καὶ σὺ, ὥσπερ ὁ Φάων, τὴν Ἀφροδίτην &c. num & tu, similiter ac Phaon, Venere ex Chio traieicisti? videretur huic lectioni suffragari, quod a Luciano mox scriptum παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης nunc animadverto, non ab ea Venere formam tuam esse profectam, quae te fenem navicularium praemio iuventae fuerit remunerata, sed ab illa aurea, quam domi conditam in arca servas. Alioqui exciderit θεὸν vel θεῶν, quod si revocari placeat, orationem ita constitues: μῶν καὶ σὺ θεῶν τίνα, ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην, ἐκ Χίου διεπύρβμευσας. De Phaone Etymol. MS. Φάων ἐπὶ τῶν ἐρασμίων καὶ ὑπερηφάνων τοῦ γὰρ Φάωνος πολλοὺς ἐρασθῆναι plenius Suidas; nam Hesychius ea in voce misere mutilatus est. Vid. Aelian. V. H. XII, 18, & Comment. Brod. ad Anth. III, c. 25, Ep. 64. Hoc Phaonis titulo fabulas inscriptas Antiphanes & Plato Comici ediderunt: ut posterior eo in argumento luserit, colligi quodammodo potest ex Athen. X, p. 445 F. HEMST.

ibid. Φάων) Vide Aelian. Var. Hist. XII, 18, & Palaeph. π. ἀπιστ. c. 49. Iuvenis Lesbios, quem Sappho amavit. Scholiae ab aliis discrepat, qui tradunt, a Venere iuvenem & formosum redditum, quia nulla mercede transvexerat. SOLAN.

Pag. 153. l. 12. Ἀλλήλους ὑπερβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ φ.) Convenit illud Periplectomenae Plautini Mil. Glor. A. III, Sc. I, 119: *Ille miserrimum se retur, minimum qui misit mihi: Illi inter se certant donis: ego haec tecum miffito, Bona mea inhiant; certatim dona mittunt & munera: nec plura legisse poenitebit.* Quamvis autem in hac locutione poterat omitti ἐν, sicut in Platonis Phaedr. p. 1213 A. φοβούμενοι τοὺς μὲν οὐσίαν κεκτημένους, μὴ χρήμασιν αὐτοὺς ὑπερβάλλονται, servanda tamen est sine dubio; de quo notavit accuratissimus Dukerus ad Thucyd. V, 49. HEMST.

Pag. 154. l. 3. Οἰμώζειν) Horatius: *Nil sibi relictum praeterplorare.* SOLAN.

ead. l. 10. Ἐχαρίζετο) Notum, quid in obscenis sit χαρίζεσθαι, ἀφροδιάζειν. BOURD.

ead. l. 12. Βάρβαρος ἦν καὶ ὀλεθρος) Liban. Apol. p. 591 D. βαρβάρους ἀνθρώπους, ὀλεθρούς τινὰς εὐνούχους. Demostheni debent, qui haec eadem de Philippo rege Macedonum, tanquam vilissimo mancipio, dicere fuit ausus p. 90 B. ὑπὲρ Φιλίππου δεῖς οὐ μόνον οὐχ Ἕλληνας ὄντας, οὐδὲ προσήκοντας οὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' οὐδὲ βαρβάρου ἐντεῦθεν, ὅθεν καλὸν εἰπεῖν ἄλλ' ὀλέθρου Μακεδόνος, ὅθεν οὐδ' ἀνδράποδον σπουδαῖον οὐδὲν ἦν πρότερον πρίασθαι. Idem Aeschinem adverbium vocavit ὀλεθρον γραμματέα pro Cor. p. 494 B. quod Ulpianus interpretatur, ἡ ὀλεθρου ἀξιος, ἡ ὁ πολλοῖς προξενήσας ὀλεθρον τῷ μεταβάλλειν τὰ γράμματα ἐν τῷ ἀναγινώσκειν: adeo saepe fluctuant in explicanda patriae linguae indole Grammatici: quod prior loco posuit, tenendum est; usurparique solet de perditissimo mancipiorum genere illud vocabulum, quales erant in primis Phryges. Diogen. L. in Aristippo II, 75: Σίμου ποτὲ τοῦ Διονυσίου ταμίου πολυτελεῖς οἴκους αὐτῷ καὶ λιθοστρώτους δεικνύντος, ἦν δὲ Φρύξ καὶ ὀλεθρος, ἀναχρεμψάμενος προσέπτυσεν τῇ ὄψει. Herodian. I, 12, § 8: Κλεανδρὸς τις ἦν τὸ μὲν γένος Φρύξ τῶν δημοσίων εἰσθότων ὑπὸ κήρυκι πιπράσκεσθαι. Ideo flagris ac verberibus, quo meliores evaderent, officioque servili promptius fungerentur, admonendos fuisse docet proverbium apud Suidam, Φρύξ ἀνὴρ πλαγαῖς ἀμείνων καὶ διακονέστερος: quem Epicharmi versum esse trochaicum mihi persuadeo: eidemque lubens adscripserim, nisi quis de So-

phrone potius cogitet, quod apud Schol. Aristoph. legitur ad Av. v. 1283, Ἡ πλαγὴς (vel παισίδης nam vulgatum παῖ-
σει nullius est pretii) βάντρω καλίνῳ σκύταλα φρύξ ἀντὶ. Σκυ-
ταλα certe pro cervice vox Sicula, teste Hesychio, quem uni
litera corruptum emendabis, Σκύταλον, τράχλον, Σικελί.
HEMST.

ead. l. 14. Ὑπεξυρμημένος τὸ γένειον) Vide Notam ad Tim. c.
22. SOLAN. Mollis adhuc & delicatulus, qualem novacula
reddiderat, cum obsequium domino fuerat praestandum: fi-
millimus in Tim. locus § 22 adstipulatur additis eiusmodi fi-
gnis, quae puerum infami ministerio dilectum patefaciant,
καταπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρμημένος ἐπὶ τῷ
γνάθῳ neque enim hoc eo spectare putem, quod servi, dum
manumitterentur, capite rasi fuerint, imo & mento raso, ideoque
Lucianum hoc tribuere servo, cui libertas testamento data, quod
Wouwerius existimat ad Petron. pag. 480. particula ἐπὶ huius
opinionem adversatur. Archilochus exponens, qualem impera-
torem optet, Οὐδ' ἐβόστροχοισι γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρμημένῳ pla-
cere sibi scripsit apud Dion. Tarf. I, p. 399. Ita Nanarus Ba-
bylonius (deteriorem scripturam Nanybrus in versione Va-
lesius amplexus est, cum tamen Nannarus Suidas habet, ab
eoque non diversus sit Ἀνναρος Ctesiae memoratus Athenaei
lib. XII, p. 530 D.) in Exc. Nicolai Damasc. pag. 426, 429, ὁ
κατεξυρμημένος τε καὶ καθυπεστιβισμένος τῷ ὀφθαλμῷ. Alibi
iam indicavi, perditos aetatis suae mores, praefertim cap-
torias fraudes, quibus bellum indixit, in tempus multo vetu-
stius conferre Lucianum. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Κλέανθος) Lege Μέλανθος, ut ex iis liquet,
quae I. Meursius collegit de Reg. Ath. III, c. 10. Tum ἐμνο-
μάχησε pro καὶ μονομ. praeterea ferri potest ὑπὲρ Ἀθηνῶν,
quamquam mallet ὑπὲρ Ἀθηναίων. HEMST.

Pag. 155. l. 9. ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ Δ.) Haec ex Ms. G. addere vi-
sum est titulo huius dialogi. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πρ.) Mox iteratur ὑμῖν alterutro
certe loco est in ἡμῖν mutandum; utro dubites: me Cod. O.
momentum impulit, ut hic mallet. HEMST.

Pag. 156. l. 2. Γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρὴ) Huius dialogi in-
demque Catapli Lucianus argumentum concepit ex Platonis
Gorg. p. 356, 357, ubi si lecta fuerit Socratis, gravissimi fa-
bulatoris, narratio, horum omnium venustas elegantissima di-
lucidius apparebit. Quod autem sequitur ἐπὶ τῆς ἡϊόνος, si Tho-
mam Mag. audias, castigatius scriptum foret ἡϊόνος quamvis

Moschopulus assentiatur pag. 7, 202, nihil est, quod horum Grammaticulorum auctoritas magnopere nos moveat; utraque scribendi ratio, si non usitatio illa, quae pravo iudicio premitur, perinde saltem usitata: similiter urbs Thraciae Ἦὼν & Ἡϊὼν. Vocem restitue Libanio Demosth. Apol. p. 452 B. ὥσπερ οἱ πολλὰ ἐσρακότες ναύαγια τῶν παραπλεόντων τῶν εἰς τὰς μονὰς ἐκβεβρασμένων legeris ἥνας vel ἡϊόνας, scrupulus omnis erit sublatu: pro more suo mirificus est in his vertendis interpres. HEMST.

ead. l. 6. Τὰ ἐπιπλά) Τὰ ἐλαφρότατα τῶν κτημάτων, παρὰ τὸ ἐπιπολάζειν. BOURD.

ead. l. 13. Ἀπορρίφθων) Sana lectio, quam varie inutiliter tentant. BOURD. Benedictus, proiei: verte, proiciantur. GUYET. Pro ἀπορρίφθῆσαν Attice, proiciuntur, non proiei, ut habet interpres, quasi esset ἀπερρίφθην. CLER. Quale monestrum illud ἀπορρίφθων; Bourdelotius tamen sanam lectionem affirmat. Quidni addidit, quare & quomodo? Ingenue fateor, me non intelligere. Video requiri ἀπερρίφθων in duali. Sic paulo post ait Lampichus, Ἰδοὺ σοὶ ὁ πλουτοῦ ἀπερρίπται. Ceterum notandum est, Menippum hic dicere, sibi peram & baculum abiecta esse ante, quam ingressus sit cymbam; cum tamen infra iam apud inferos Dial. XX rogetur ab Pythagora, quid in pera habeat; & Dial. XXII iam dudum soluto navigio, fingatur baculo suo Charonti intentare verbera; atque § 3 pateat, etiam tum habere eum peram. IENS. Ἀπερρίφθων Mf. O. Atticum est pro ἀπερρίφθωσαν. Huius temporis exempla videfis Ἐπισκ. c. 14, & Ἐτ. Δ. XI desinente. * In impressis ἀπορρίφθων. SOLAN. Viden, levicula menda quas turbas dederit, dum docti viri linguae Graecae rudimentis minus attendunt. Mirari libet errantis Bourdelotii supercilium. Recte vero doctiss. Iensius literis ad me scriptis monuit, non ἀπερρίφθων dicere se debuisse, sed ἀπερρίφθων. Illud autem duali numero, qui convenit hic loci, an plurali Atticorum more pro ἀπερρίφθωσαν accipias, nihil refert: est enimvero, Grammaticis dictantibus, Atticis admodum familiare, ut χρῆσθων, μαχέσθων ponant pro χρῆσθωσαν, μαχέσθωσαν sic ἀξιούσθων, ἐξηρῆσθων, ἐρράσθων apud Philostr. p. 605, 620, 807, κεκαλύφθων & plura in Clementis Paedag. p. 171, sed non ita proprium, quin aliis eadem quoque forma placuerit. Vide modo Foed. Hierapytn. & Prians. p. 120 Marm. Oxon. HEMST.

* Alterum hoc exemplum ex Ἐτ. Δ. XI sn. nihili est, ut insipienti patebit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς &c.) Descripta sunt et Etymologo & Suida, ubi eisdem verbis leguntur: iidem habent ὅση. Poll. X, 10, hunc in modum emendandus: ἐπιπολαιοινεὶ vel οἶον ἢ κουφὴ κτῆσις, τὰ ἐπιπολῆς ὄντα τῶν κτημάτων. HEMST.

Pag. 157. l. 3. Χαυμόλεως) De hoc apud veteres nihil adhuc invenio: verum tamen esse nomen puto. SOLAN.

ibid. Ἐπέραστος) Excidit articulus, ὁ ἐπέραστος. HEMST.

ibid. Οὐ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν) Recte hunc locum sumus interpretati. Quid ibi esset φίλημα, alibi docuimus. BOURD.

ead. l. 8. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὐτοσί, καὶ τὸ διάδημα) Fuit cum hunc locum putarem mutilum, legendumque, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὐτοσί ἐμπεπορημένος, καὶ τὸ διάδημα διαδεδεμένος &c. ut Dial. XIII, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι, ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινία λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορημένη. Sed assuetudine Luciani mei meliora doctus, intelligo elegantem istiusmodi verborum, quae desiderari opinabar, ellipsin. Ita namque in Deorum concilio c. 9: Ἄλλ' ὁ Ἄττις γέ, ὁ Λεῖ, καὶ ὁ Κορυβαίς, καὶ ὁ Σαβάζιος, πύθεν ἡμῖν ἐπεισεκλήσασαι τοῖς; ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖνος ὁ Μιήδος, ὁ τὸν κάन्दυν, καὶ τὴν τιμαί; Certissime hic in ultima parte subauditur διαδεδεμένος, vel simile. Pari ratione, ac in Contemplantib. c. 14: Ἐκεῖνος τίς ἐστίν, ὃ Ἑρμῆς, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφιστρίδα ἐμπεπορημένος, τὸ διάδημα, ὃ τὸν δακτυλίον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι &c. & hic post διάδημα intelligitur διαδεδεμένος: nec certe cum Brodaeo in Miscell. IX, c. 10, legendum ὃ τὸ διάδημα. Ita & alius in casibus simili modo verbum aliquod supprimitur; velut in iisdem Contemplantib. c. 9, Ἐκεῖσε ἀπόβλεπον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τείχος. iterum ibidem c. 23, Ἡ Βαβυλὼν δέ σοι, ἐκεῖνη ἐστίν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸν μέγαν περιβολαί. post vocem τείχος, & dein post περιβολον aliquid intelligitur, quod cinēla valeat. Simili ellipsi in Cataplo c. 13, Που δὲ ὁ τὸ ξύλον; ubi recte interpres, Ubi ille est, qui fustem gerit? Pari locutionis ratione apud Nostrum c. 14 in Gallo dicitur Σίμων ἡ τὰ πιναρά. & Pan in Bis accusato c. 9, ὁ τὴν σύριγγα. & celebris illa Athenis porticus, ἡ τὰ ποικίλα. & Orpheus in Fugitivis c. 29, ὁ τὴν κιθάραν. IENS. Similem phrasin vide Δικ. c. 19. Adde & Καταπλ. c. 4 & 13, ὁ τὸ ξύλον. & Δικ. c. 9, ὁ τὴν σύριγγα. SOLAN. Primum ὁ βλοσυρὸς tam accurate convenit Lampicho tyranno, & quibus insignitur, notis, ut sine membranarum omnium consensu loco moveri non deceat. Suidas: Βλοσυρὸς, ἀξιωματικὸς, καταπληκτικὸς, φοβερός, σφοδρὸς. Ρο-

tius quam hoc expellerem, mallet alterum vocabulum adoptare: ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὕτως, καὶ τὸ διάδημα ἀλουργός, ὁ βλοσυρός. Sed deinde non est eripienda Luciano ellipseos, qua valde delectatur, venustas: accedant exemplis a doctiss. Iensio collatis ex Tim. § 7, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς δ' αὖς ἐκατόμβας. ex Catapl. § 4, ὁ γενναϊότατος οὗτος, ὁ τὸ ξύλον. Similem in modum Aelian. Epist. II, τὴν οἶν τὴν τὰ μαλακὰ ἔρια. Lampichum Geloorum tyrannum non aliunde protulit, quam ex hoc solo Lucurio loco illustr. Maffei in Galliae Antiq. Sel. Ep. I. HEMST.

ead. l. 9. Ὁ βλοσυρός) Minax. BOURD. In Charontis, Mercurii, & diverforum mortuorum dialogo (nam recte in inscriptione huius dialogi additur in codice vetusto, καὶ νεκρῶν διαφόρων) ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὕτως καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρός, τίς ὦν τυγχάνεις, vertitur: Hic vero purpuratus & diademate vinetus, facie truculentus. Quis es tu? Sed Mf. pro ὁ βλοσυρός habet ἀλουργός, hic vero qui & veste & diademate purpureus est. Quis es tu? GRAEV.

ead. l. 10. Λάμπιχος) Neque hic mihi notus est. SOLAN.

ead. l. 12. Τί οὖν ἔχρην) Optime modo iungebantur τί οὖν πάροις; hic secus: quamobrem separanda duxi, τί οὖν; ἔχρην &c. Hoc saepe factum; saepius fieri debuit: vide Προμ. c. 9, Ἐν. Δ. XIII, c. 2, Νεκρ. Δ. III, 1. XXII, τί οὖν; ἔχρην διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; In Ἐπισκοπ. c. 8, fraudi fuit interpretibus prava distinctio hunc in modum reformanda: τί οὖν; εἰπωμέν. Ἄρα ἐλπίζεν αὐτὸν καὶ τεθνήξασθαι ποτε; Haec semel monuisse suffecerit. HEMST.

Pag. 158. l. 13. Δαμασίας) Amphipolitanus, stadio victor Ol. CXV. AG. IV, 1252 E. Vide etiam Nostrium Lexiph. c. 11, ubi statua eius memoratur. Alter Damasius Ol. CCI. LLoyd. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Μανδύς) L. μανδύη. SOLAN. Etymol. Ἐφεστρίς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἦν μανδύαν καὶ χλαμύδα καὶ πορπὴν καλοῦσι ex quibus horum corrigendorum ratio patet. Moeris Attic. Ἐφεστρίς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἦν καὶ μανδύαν καὶ χλαμύδα, καὶ πυρρὴν καλοῦσι, καὶ στολὴν καὶ ἀστράβην καὶ κολύβιον. Repone κολόβιον. deinde pro πυρρὴν βηρρὸν vel βήρριον, quo ducit Artemidor. II, p. 85. de birro multa Salmas. ad Tertullian. Pall. & H. A. Script. Haec me movent, ut suspectam habeam Etymologi πορπὴν fibulis adstringebantur ἔφεστρίδες sive lacernae: verum ut unquam μανδύη vel ἔφεστρίς dicta fuerit πορπή, id quidem me

plane fugit: quare multo malim *βηρρόν* erroris propagati gr-
 dus spectare licet in Moeridis *πυρρήν*. HEMST.

Pag. 159. l. 10. *Κράτων*) Sicyonius: vide c. 11. SOLAN.

ead. l. 11. *Τὰ ἐντάφια*) Inepte vertitur *epiaphia*, cum sit
vestimenta funebria. GRAEV. Inepte interpretes, neque *epiaphi-*
ἐντάφια, ut notum est, pro *vestibus sepulcralibus*. GRON.

ead. l. 13. *Ἀνεκέρυξεν*) Post hanc vocem in impressis omni-
 bus legebatur, *εὐεργέτην δηλονότι*: quod merum scholium est,
 & in Coll. Gal. reapse loco scholii habetur. Bene factum: ad
 pristinas ergo sedes redeat. SOLAN. *Ἀνεκέρυξεν εὐεργέτην δη-*
λονότι) Ultima vox si abesset, nihil erat, quod in hoc loco de-
 siderares: nam *ἀνακηρύττειν εὐεργέτην* legitima loquendi for-
 mula, perinde ac, quod in Nostro frequenter occurrit, *ἀνα-*
γράφειν εὐεργέτην: in marmoreis etiam psephismatum monu-
 mentis, quae honori virorum bene de rep. meritorum causa
 constituta, nihil crebrius invenias, quam aliquem *εὐεργέτην*
 celebrari; quae Firmus imitatus Ep. XVII scripsit, *ταπει-*
νῶν ἀναδύμεν ὡς εὐεργέτας. Nunc tamen vocolae vicinae
δηλονότι contagione violari *εὐεργέτην* fateor; quippe nequius
 excogitari, quo tandem pacto venerit in Luciani contextum,
 nisi lectorem peritum statuas, ut clarius explicaret *ἀνεκέρυξεν*,
 in marginem adscripsisse *εὐεργέτην δηλονότι*. Quam ob rem
 expungere non fuisset veritus, si vel unus certae fidei Coax
 addixisset, eamque dubitationem sustulisset, an non ita Lu-
 cianus scripserit *ἀνεκέρυξεν εὐεργέτην*. HEMST.

ead. l. 14. *Ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς*) De quibus dico ad Ca-
 tapl. BOURD.

ead. l. 15. *Μέγαν τάφον*) Et hunc locum, & quaedam non
 dissimilia notavit Des. Herald. ad Martial. VIII, 75. HEMST.

Pag. 160. l. 5. *Στράτων*) Sic optime ed. l. non enim iam
 Crato loquitur, uti volunt vulgatae edd. sed miles quidam tro-
 pacum ferens. MS. Gr. & P. *Νεκρός*: quod nimis vagum. Faci-
 lis autem mutatio *Στρα.* in *Κρα.* decepit oscitantem librarium.
 SOLAN.

ibid. *Κρα. ὅτι ἐνίκησα*) In Mf. pro *Κρα.* est *Νεκρός*. Est enim
 alius quam Crato: nimirum miles, sine nomine. GRAEV.

ead. l. 9. *Βρενθυόμενος*) Eorum in classem referendum est hoc
 verbum, quae raro ab ipsis veteribus usurpata, quippe notae
 plebeiae, recentioris aevi scriptores frequentius excoluerunt:
 id enim elegans illi atque eruditum arbitrabantur, si vocabula
 in angulo quodam antiquitatis remoto delitescant & scenae
 libertati condonata studiosius eruerent, scriptisque suis quae

tessellas infererent. Veniam merebatur temperata certisque
 finibus circumscripta haec licentia; Lexiphanum effraenis li-
 bido Luciani virgulam censoriam. Facilius autem in *βρενθύε-
 σσαι* significandi vim exemplorum ope declares, quam ab-
 strusam originem aperias. Grammatici notationem repetunt
 a *Βρενθίω* vel *Βρενθείω*, unguenti Lydii genere aestimatissimo,
 quod Pollux testatur VI, 104; vetustatem & rei & nominis
 Sappho confirmat ab Athenaeo producta XV, p. 690 E. Re-
 cte Hesychius & Etymol. *Βρένθειον, μύρον τῶν παχείων, ὡς ἡ
 Βάκχαρις· οἱ δὲ ἀνθινὸν μύρον. Βάκχαρις* enim, ne quis errorem
 viri doctissimi secutus labatur, ut docent Schol. Aeschyl. ad
 Pers. v. 41, Erotianus & Galenus in Gloss. Hipp. *Λυδίων* vel
Λυδίων τι μύρον. Cum vero ab herbis & floribus, eorumve ra-
 dicibus, unde conficiebantur, nomen unguenta traherent,
 idem evenisse huic *βρενθίω* nihil est cur dubitemus: *βρένθις* cer-
 te vel *βρένθιξ* Cyprii erat *ἑπίδαξ* aut *ἑπίδακινη*, auctore Ni-
 candro apud Athen. II, p. 69 B, & Hesychio: idem *βρενθινὰ*
 commemorat radices quasdam, quae mulierum genas rubro
 colore inficiant: Etymologus praebet *βρενθία*, tanquam si di-
 minuta foret vox a *βρένθος*, quod ipse suppeditat in *Γήτειον* p.
 230, *βρένθος, βρένθειον· ἔστι δὲ εἶδος πολυτελοῦς μύρου·* eamque
 ob causam notavit antiqua manus ad Clementis Paed. II, p. 177,
βρένθειον ἀπὸ τίνος ἀνθους ἢ δέος. Qualis autem fuerit *βρένθος*,
 ut Cyprii, sola lactuca, an apud Lydos aliosque diversum
 herbae florifve genus, mihi quidem definire non est in prom-
 tu; multoque minus an Arcadica *βρένθη*, cuius ex Pausania
 meminit Stephanus, nomen huic germini acceptum retulerit.
 Porro colligere licet ex eo, quod medici nusquam appella-
 tionem huius unguenti aut parandi modum tradant, usum eius
 iampridem interiisse, tamen si Pherecrates apud Athenaeum
βρενθίου velut aetate sua noti fecerit mentionem. Recta est
 scribendi ratio *βρένθινον, βρένθειον & βρένθιον*, derivandi normae
 non minus quam consuetudini respondens: nam quod Lucia-
 ni Schol. habet ad *περὶ τῶν ἐπὶ* M. Σ. prope finem *βρένθιον*, ni-
 si de industria, quo melius ad τὸ *βρενθύεσσαι* congrueret, ita
 finxerit, vitio laborare censeo; ideoque magis, quia Etymo-
 logus, quem & ipsum veteres secutum descripsit, *βρένθειον*
 praefert. Iam illum esse fontem verbi *βρενθύεσσαι*, Grammati-
 cis, quibus idem, quod in vernaculo sermone Varroni, iu-
 stius obiici potest, minime concessero: repugnat tum sincera
 interpretandi lex, tum contorta & abhorrens significationis
 expianatio: audi modo, quem colorem illinat Helladius apud

Phot. p. 870: Βρενθύεται δὲ τὸ ἀλαζονεύεται γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ βρένθιον, ὃ ἐστὶ μῦρον. οἱ γὰρ ἀλαζονεύμενοι καὶ βρενθύμενοι μύρω χρησθῆναι εἰώθεισαν· qua quidem inani probabilitatis specie haud scio, an quisquam originum Graecae linguae peritus capi possit. Verum HELLADII verba plenius exscripsit Erymol. p. 212, in Βρενθύεται· non alius enim est ΒΗΣΑΡΤΙΝΟΣ, (ita legendum, non ΒΙΣΑΡΤΙΝΟΣ· alibi paulo rectius ΒΗΣΑΡΤΙΝΟΣ) quam hic ipse HELLADIUS oriundus urbe Antinoo vel Besantino. Mihi videtur in βρένθος primaria fuisse virtustumoris & ὄγκου, quae quasi materies subiecta se porrigit ad diversos, quibus diffunditur, significandi ductus: poteram, nisi longum, multaque simul alia dilucidare necesse foret, firmare non levibus argumentis: nunc tantum facilem ab hac radice translatae potestatis propagationem considerari velim. Haec tamen est ratio, cur in Hesychio τύμβον, quae vox ad illam explanandam bis adhibetur, neque cum H. Stephano in τύπον, nec cum Guyeto in θυμὸν mutari patiar. Βρένθος certe apud Athen. XIII, p. 611 E. pro fastu tumido & arrogantia contemptoria ponitur: *recitabo, inquit, ex oratione Lysiae in Aeschinem Socraticum, etsi longiora διὰ τὸν βρένθον ὑμῶν τὸν πολὺν, ὃ φιλοσοφῶ*· hoc ille subactus, si quisquam, in libris veterum evolvendis, & idem diligens singularium vocum captator ex latibulo quorundam antiqui scriptoris depromsit. Eustathii quoque locus ad II, θ, p. 691, procul dubio vel Aelio Dionysio, vel Pausaniae debetur: τὸ βρένθος ἐπὶ ὑπερηφανίας παρὰ τῷ Κωμικῷ· ἐξ οὗ τὸ βρένθειον, μῦρόν τι ἐκείνο (retinuit, credo, ex vitiato exemplari: praestaret Λυδῶν vel Λύδιον) περιεσφόμενον· ἐξ ὧν ῥήματα βρενθύνεσθαι, ἢ γοῦν κατατρυφᾶν ἀλαζονικῶς. Satis placet illud ἐξ ὧν aequae pertinens ad τὸ βρένθος, quam τὸ βρένθειον· at quando auctoritatem Comici profert, clare ostendit, alienam se observationem excerpisse; saltem in Aristophanis, quem eo titulo plerumque solet indicare, quae supersunt, quasque solas legit Eustathius, fabulis nusquam occurrit βρένθος. Fuerit etiam lectum alicubi ἢ βρενθῦς, nisi me fallit in Hesychio corrigendo coniectura, Βρενθῦς, πυθμὴν, τύμβος, καὶ ὄργον, ὃ καὶ βρένθος me iudice deterius est, quod editur Βρενός. Hinc prono alveo defluunt βρενθύεσθαι & βρενθύνεσθαι, quam formam is, quem nominavi, Lexicographus itidem habet; non secus atque ἀπληθὺς existunt ἀπληθύνειν & ἀπληθύνειν. Iam ut perspicias, quam varie Grammatici verbum hoc exponant, operae pretium est eorum interpretationes in unum congerere: μεγαλοφρονεῖν, ὑπερηφανεύεσθαι, ἐπαίρεσθαι, σεμνύνεσθαι, θυμῷ

οῖσαι, ὀργίζεσθαι, ἀξιοπιστεύεσθαι, δυσχεραίνεισθαι, προσποιεῖσθαι, ἐναβρυνεσθαι, τρυφᾶν, ἀλαζονεύεσθαι, λυπεῖσθαι, διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι, μέγα φρονεῖν ἐφ' ἑαυτῷ, θρύπτεσθαι· in quibus citius curam, quam copiam desideres: nullum tamen est tot verborum, cuius vis & ratio non facile deducatur ab illa radice, quam proposui, tumoris & ὄγκου· neque diffiteor, quantumvis satis magno discrimine diffidere videantur, eam esse τοῦ βρενθύεσθαι structuræ diversitatem, ut varios illos potestatis leviter inflexæ colores pro indole sententiæ non asperneter. Non una vice Aristophanes usurpat: notissimus de Socrate locus in Nub. v. 361, Ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὸ φθαλμῷ παραβάλλει· Scholiastes cum scribit, ἀποσεμνύνεις σεαυτὸν ἐν τῷ σχήματι, καὶ ταυρηδὸν ὄρεας, prius ad βρενθύεσθαι, alterum pertinere censendum est ad παραβάλλεσθαι τὸ φθαλμῷ. Diogen. L. II, 28, antequam eum ipsum Comici verum ponat, ita praefatur: τοῦτο δ' αὐτοῦ τὸ ὑπεροπτικὸν καὶ μεγαλόφρον ἐμφαίνει καὶ Ἀριστοφάνης λέγων οὕτως· alludunt itidem Plato Conv. pag. 1206, quem Athenaeus expressit V, p. 216 A. & Antoninus VII, § 66; quod ab elegantiff. Menagio praetermissum Gatakerus annotare non neglexit. Ut autem dubitare nemo potest, quin isthac descriptione Socratem irridere voluerit Aristophanes, sic speciem hominis expingi arrogantis, & alios contracto supercilio despicientis, respiciat loquitur. Paulum aliter scarabaeus in Pac. v. 26: — ὑπὸ φρονήματος βρενθύεται τε καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ· μέγα φρονεῖ, inquit Schol. *magnificum se facit, multumque sibi arrogat*: quo pacto Athen. XV, p. 669 B. ἵνα μὴ ὁ Οὐλπιανὸς βρενθύηται, ὡς μόνος ἀνασπάσας τὰ κοττάβια· Lysistr. v. 887, X' ἂν δυσκολεῖναι πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθύεται, de uxore morosa, quae maritum fastidio habet, ac superbe tractat. Simili modo Liban. Decl. VII, pag. 320 B. οἶδα πηλίκαι βρενθύεσθαι συνηθὲς αὐτοῖς, quam superbas iras gerere consuetum habeant. Orat. XV, p. 437 C. καὶ οἱ μὲν ἡσελγαῖνον, ὁ δὲ ἐβρενθύετο. Saepius iracunde indignari, ipso vultus & oris habitu indignationem profiteri: περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. cap. 37, ἅπαντες δ' οὐν ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλεῖον ἔδωκας. Athen. IX, p. 383 F. μὴ καὶ τις αὐτῶν (μαγειρῶν) τὰ ἐκ Δυσκόλου Μεναιδρίου βρενθυόμενος λαρυγγίση τάδε. Aelian. de Anim. V, 36, avis asterias, εἴ τις ὄκνον καλέσειεν αὐτὸν, ὅδε βρενθύεται καὶ ἀγανακτεῖ. Singularius formulam loquendi concinnavit Noster in Tim. c. 54, βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, vultu composito ac severo meditabundum incedere, qui locus est ad hunc conferen-

dus. Magis est vulgatum, ut ἐπὶ ἀδφίσκατ. Athen. XIV, p. 62 B. nisi potius ipsius Heraclidæ Pontici, hominis eruditissimi sint verba: οἱ ἴωνες ἐπὶ ταῖς τῶν σωμάτων εὐεξίαις βρεθνύμενοι, καὶ θυμοῦ πλήρεις. Themist. Or. XXIII, p. 291 A. ἡκούετε δὲ αὐτίνος τῶν ἡμῶν ἐπιτηδείων ὑψηλολογουμένου καὶ βρεθνομένου ἐπὶ τοῖς συνανήμοις &c. Orat. XXIX, p. 346 B. si habem exiguam elueris, sensus, qui Petavium fugit, egregie constabit: 'Ἐπὶ γὰρ αὐτοῖς τοῖς ὀλίγοις βρεθνύμεται ἰσως καὶ καταδίδωμαι' καὶ ἐπεσθῆμιν ἂν με Σωκράτης, ὡς ἀλάζιστα ἦτε: ai ego me forte ob ista pauca superbus effero, mihiq; multum tritum: immo tum Socrates mihi, tanquam iactatori importuno, os obstruere. Rarioris usus est illud Plutarchi pro Nobil. § 8, ἐξέταξέ μιν, πότερον ἐκεῖνος (Ἀριστοτέλης) τοσοῦτον προσηλακίσει τὴν εὐγένειαν, ὅσον σὺ βρεθνύεις: & Zachariæ Schol. initio Dial. de Opif. Mund. Καὶ νῦν βρεθνύμενος εἶναι σοφὸς &c. Haec argumento sunt, quod parce prisca scriptores, βρεθνύεσθαι a recentioribus usu creberrimo fuisse tritum. Cui placuerit imprimis, Theodoretum reperio: vide, ne dubites, nam nihil est casae, cur plura describam, Prol. Ἑλλ. Διαπ. p. 463 D. Sept. V, p. 557 D. VI, p. 571 B. X, p. 628 D. I. Αἰρετοκακίᾳ c. 2, ut alia praeteream. Apud Agathiam, scriptorem pro εὐαγγελίᾳ nitidum ac purum, multo saepius occurrit, quam postea est a Suida, qui, quod exemplum primo loco posuit, Theophylacto debet Hist. I, c. 3: Ὁ δὲ σοβαρευόμενος πολλὰ μάλλον κατεβρεθνύετο, οἷα προσηλακίζόμενος τῷ ἀναξίῳ τῷ ἰσχυρίᾳ. Idem Ep. 69, βρεθνύεται τῷ κάλλει. Finem obiectationi nostrae Helychius emendatus faciat: βρεναίαται, διαστραίνει, προσποιεῖται expeditum est βρεθνύεται: nisi quis religiosius ordini literarum adhaerens praeferat, βρινδεται, καὶ βρινδεῖται: nam infra sane legitur, βρινδεῖν, θυμοῦσθαι, ἐκάζειν. In eodem malim, βρεθνυεται, ἀξιοπιστεῖ, ἐπαίρεται, ἐμνύεται, quam ἀξιοπαθεῖ, βαρεῖται: quamqu岸 de potiore non contendero. HEMST.

ead. l. 16. Ἀλαζονείαν) W. r. In aliis ἀλαζονίαν. SOLAN.

Pag. 161. l. 1. Ἐνοίᾳς πολυπλόκους) Hinc philosophorum πλοκαί, quas πλεκτάνας vocavit Vit. Auḡ. cap. 22, & alibi BOURD.

ead. l. 3. Καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕβλους, καὶ μικρολογίαν ἢ Δία, καὶ χερυς.) Verterat Mart. Bolerus & curiositatem. Id me taturus Benedictus reddidit, & rerum minimarum disquisitionem. At sane iam satis expressit hoc philosophi vitium per tria proxime antecedentia, quae non sunt ab hoc postremoq; diverſa.

Itaque non miror, patrem notasse, videri nunc intelligere *avaritiam*, ut sic potius distinguatur καὶ ὕθλους καὶ μικρολογίαν ἢ Δία, καὶ χρυσίον, & non modo tacite aurum hinc inde ab discipulis corraferit, sed etiam ostentet animo insitam insinuem avaritiam & cupiditatem colligendi amplius, quam apud vivos celatam nuditas mortis nunc aperit. Mox ubi sequitur ποία πεντηκόντορος absurde vertunt quae quinquereimis, quasi bellicum quid apud inferos, cum ipse Charon in Contemplantibus testetur, se solum δικωπίαν ἔλκειν. GRON.

ead. l. 13. Μπαί) Coll. P. & L. In impressis μῶν. SOLAN.

Pag. 162. l. 1. Πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν) Pro πέλεκυν ναυπηγικὴν est illa loquendi forma propria fere Atticorum. Xenoph. Symp. pag. 521, v. 10, εἰσεφέρειτο τῇ ὀρχηστρίδι τροχὸς τῶν κεραμεικῶν. Theophr. Char. Eth. cap. V, Θουριακὰς τῶν στρογγύλων λικύθους, καὶ βακτηρίας τῶν σκολιῶν ἐκ Λακεδαιμόνος. Epicharmus in Scirone, πηλίνων λεκίς. Aristoph. in Γῆρα· κοπίς τῶν μαγειρικῶν. Alexis: — Ἀριστογείτονα τὸν ῥήτορ' εἶδον λάρκον ἡμφισσμένον τῶν ἀνθρακῆρ' —. Posteriora submisit Pollux X, 87, 104, 111. HEMST.

ead. l. 2. Ἐπικόπω) Sic vocat truncum, super quo aliquid dissecatur: vox in usu rarissimo. BOURD. Valde obscure vertitur sic, ut verba longe recedant a Graecis: *Menippus iste sumta securi, quae naves fabricant, eam rescabit scansorio navis tabulato suppositam*. Pro ἐπικόπω in Mf. est ἐπικόπτω· sed aut legendum est ἐπικοπάνω, aut ἐπικοπον pro ἐπικόπανον usus est Lucianus, sicut illo Menander in Messania, ut auctor est Pollux Onomast. X, 24. Sic autem vocabatur τράπεζα μαγειρικὴ, in qua secabant in frusta carnes assandas, vel coquendas: pro ἐπικόπανον veteres addit dixisse ἑλεδν, ξάνιον, ἐπίζηνον dictam esse istam mensam coquorum ἑλεδν, quia ex oleis conficiebatur, auctor est Hesych. quamvis alios ἑλεδν scribere doceat, & aliunde petere huius vocis originem: vide in ἑλεούσι. Apud Pollucem stultissime vertitur ἑλεδν *olearia cella*: vide & lib. VI, c. 13, ubi eadem repetit Pollux. Ceterum in prius laudato capite pro ἐπικόπανον Mf. ut hic Lucianus, prae se fert ἐπικοπον, sed non in verbis Menandri, quae statim ex eius Messania affert; nec in lib. VI, c. 13. Utrumque veteres videntur usurpasse, ἐπικοπον, & ἐπικόπανον, sed tamen non vetustissimi: recentiora enim sunt vocabula. Sane non nisi apud novae Comoediae scriptores ἐπικόπανον reperiri, & quidem Menandrum, Pollux tradit locis in laudatis. Sed ἐπικοπον veteres quoque usos discimus ex Eustathio ad Odyss. B, v. 237.

ubi ἐπιζήνων exponit ἐπίκοπον. Το δὲ παρθέμενοι κεφαλὰς ἐπὶ τοῦ προτείναντες. ἢ ὡς ἐν ἐπιζήνῳ ἦτον ἐπικόπων ἢ τοὶ ἐπιμαίω δέντες ὥστε κοπῆναι qui locus admodum facit ad huius nostri Luciani explicationem. Vide quoque antiqua Scholia ad hunc locum Homeri, in quibus male legitur προτείναντες ὡς ἐπιζείνω, ἢ γουν ἐπικόπων, ὥστε κοπῆναι, pro ἐπιζήνῳ. Sic & male legitur apud Hesych. ἐπίζυλον pro ἐπιζήνων, τὸ παρ' ἐνὺς ἐπίκοπον. Ἀναβάθρα est sive *scala*, qua in navem altiore, aut *tabula*, qua in lintrem aut scapham pervenire commode possumus. Utitur hoc vocabulo alibi quoque Lucianus. Vtē Luciani locum: *Menippus iste capta securi, qua naupegæ utuntur, eam refecabit, utens pro mensa, seu trunco, quo secanda impuntur, tabula, qua scapha conscenditur.* GRAEV. Huius & loci & vocabuli meminit H. Stephan. Thef. T. II, p. 354. Ἐπιμαίος, inquit, substantive, lignum, quod supponitur, cum quid scinditur, ut Budaeus interpretatur apud Lucian. in Dial. Char. & Merc. λαβὼν πέλεκυν &c. loquitur autem ibi de barba. Potest tamen & pro mensa accipi, supra quam lanii & coqui carnes concidunt, ut ἐπικόπανον. Antiquam autem eam vocem esse Eustathius tradit, eique synonymum ἐπιζήνων, at ιδιωτικῶς vocari ἐπικόπων. Aristophanis autem Scholiastes ἐπιζήνων esse dicit (ad Acham. v. 117.) μαγειρικὸν κορμὸν, ἐφ' οὗ τὰ κρέα συγκόπτουσι. Eustathius proponens Homericum illud Od. B, 237, παρθέμενοι κεφαλὰς ἐπὶ τῷ προτείναντες, ἢ ὡς ἐν ἐπιζήνῳ, ἦτον ἐπικόπων, ἢ τοὶ ἐπιμαίω δέντες, ὥστε κοπῆναι, in trunco, in quo carnes concidunt. Sed fortasse non minus ἐπίκοπον substantive dicitur, quam ἐπιμαίω quemadmodum apud Poll. ἐπιζήνων, & apud Scholiastem Aristophanis ἐπιζήνως. Praeterea in altero subintelligi posse videtur κορμὸν, aut τράπεζα, aut tale quid, in altero ζύλον, aut aliquid aliud. Sic ut vero tam ἐπιζήνως dicitur, quam ἐπιζήνων, ita tam ἐλεδν, quam ἐλεδν, ut Eustathius annotat. Postea de ἐπικοπάνῳ profert, quae Pollux scripsit V, 90, X, 101. Fundum fere vides eorum, quae a Graevio sunt explicata: paucis, quid hoc de vocabulo sit retinendum, declarabo. Ἐλεδν apud Homerum, vel ἐλεδν, hoc enim numero solum occurrit Il. I, 215, Od. Ξ, 432, τράπεζαν esse μαγειρικὴν sive mensam coquinare veteres consentiunt: eorundem auctoritate masculinum genus accipimus; quamvis alioquin pro neutro faciat τοῦλεδν Aristophanis in Equ. v. 152, 169, & ab utrovis aequae repeti possit poetae ἐλεδν non aliter Pollux; nam & IV, 123, ubi rariorem vocis usum exponit, Ἐλεδς δ' ἦν τράπεζα ἀρχαία, ἐφ' ἣν πρὸ θεσπίδης εἰς τις ἀναβὰς τοῖς χορευταῖς ἀπεκρίνατο, membranarum si obtine-

peremus, Ἐλεὼν erit revocandum. Philopono tamen vel Cyrillo ὁ Ἐλεὼς, τοῦ ἐλεοῦ, *Eleus finivius, mensa*. Hinc ἐλεοδύται Delii διὰ τὸ τοῖς ἐλεοῖς ὑποδύεσθαι διακονοῦντας ἐν ταῖς δοίταις, teste Athen. IV, p. 173 A. quem descripsit Eustath. ad II. I, p. 773, v. 43. Dubitat Harpocration, ἀν' Ἐλεοκόποι Lyfiae, quos alii τοὺς τὰ ἔλη κόπτοντας, τοῦ ε παραμβεβλημένου, interpretabantur, indidem sint derivandi: μήποτε δὲ παρὰ τὸ ἐλεὼν, ὅπερ ἐστὶν ἐκτὸς ξυλινὸν, γυγένηται τοῦνομα· ubi quid sibi velit ἐκτὸς prorsus omissum a Suida, minime perspicio; nisi quis reponi probet ἔρκος, vel, quod verius existimo, ὅπερ ἐστὶ κόρμος ξύλινος. De ἐλεοῖς plura Iungermann. ad Poll. X, 101, p. 44. Idem censetur ἐπίξηνον saepius in Aristophanis Acharn. v. 317, 354, 364, 365, usurpatum: neque repugno, modo paulum accuratius, illam esse *culinariam*, hanc, ut Suetonius ait in Claud. c. 15, *mensam lanioniam* statuas. Aeschyl. Agam. v. 1286, Βωμοῦ πατρός μ' ἀντ' ἐπίξηνον μένει θερμῷ ποτίσιν φοινῇ προσφάγματι· quorum mihi Stanlei versio multo magis, quam infelix emendandi conatus placet. Σάνιον adiungit Pollux origine par, sed multo minus obvium, & Comaediae novae vocem ἐπικόπανον. Menandri verba vel integra possunt servari, ut initium iambi faciant, vel, quod fere malim, ita legi, — ἡγείται μ' ἔλως Ἐπικόπανόν τι — *Codicem me plane lanionium putat, prout creberrimis me contundit plagis*: nam nihil est futiliusea explicatione, qua sibi blanditur ad Menandri Reliquias Philargyrius ille Cantabrigienfis. Ἐπικόπανον autem ἀν' ἐπικόπον dicas, nullum interest discrimen: plus una vice meminit Eustath. ad illud Od. Γ, 443, — βοῦν ἐπικόπον, ἀντὶ τοῦ ἐπάνω τοῦ τραχήλου πλήξων· ὅθεν καὶ ἐπικόπον παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἐπίξηνον, ὅπερ ἰδιωτικῶς ἐπικόρμιον λέγεται· & ad Od. Λ, p. 1692, ἐπάνω ἐμοῦ, ὡς οἶα ἐπὶ τινος ἐπίξηνου, ὅστις ἐπικόρμιον· cuius vocabuli infima Graecorum aetate vulgati rationem pandit Aristophanis Scholiastae κόρμος μαγειρικὸς, quos *lanionum codices* ex ulmis maxime confectos appellat Iuvenalis antiquus Commentator ad XI, 141. Erymol. Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' οὗ κρέα κόπτουσιν, τὸ νῦν ἐπικόπον παρὰ Ἀριστοφάνει καὶ Δημοσθένει· de Aristophane liquet; Demosthenis locum haecenus quaero. Hinc in Hesychio reficiendum arbitror, Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' οὗ τὰ κρέα τιθέντες ἐκοπτον, ὃ νῦν τὸ κρεωκόπον, vel ἐπικόπον ξύλον· nihil enim obstat, quo minus hunc in modum suppleatur, ut recte monuit H. Stephanus: sic ἐπικόπον σανίδιον, *tabella, super quam aliquid inciditur*. Paulus Aegin. VI, c. 67. Leonides, ut ὁσχέου ρακώσει mede-

retur, ὕπτιον ἀνακλίνας τὸν ἄνθρωπον σμίλη κατ' ἐπικόπου σα-
νιδίου τινὸς ἢ σκληροῦ δέρματος τὸ περιττὸν ἐξέτεμεν. Porro,
quod Hesychius habet, Ἐπίχυλον, τὸ ἐπὶ παραστορίδι τῷ
υφαινομένου ἱματίου, καὶ τὸ παρ' ἐνίοις ἐπικόπον, Graevio mu-
tanti nondum assentior. Idem: Κρήιον, ἐπικόπον, κρεοδόχον λέ-
βητα. Veterum expositionem tradit Homericæ vocis κρεῖον
sive κρήιον duplicem; hi codicem coqui Ianionisve accipiebant,
alii lebetem, in quo carnes coquantur. Tum etiam, si lectioni re-
ceptæ tuto fidimus, μάλλην a Pariis τὸ ἐπικόπανον vocari He-
sychius ostendit: illi autem coniecturæ, qua suspicatus fui in
eodem restitui posse Ἐπικόπον, ἐπικόρμιον, Πάφιος aut Πάριον,
pro Ἐπικόρον, ἐπικόπον, parum tribuo, quia forte probabilius
emendes, Ἐπικόρον, ἐπικάρτον. Scaligero subscribo Glossas
corrigenti, Καλὰ, ἐπικόπης, ἐπιγλυφίς. Ergo Lucianus ad præ-
cidendam tam grandem philosophi barbam scala navali Me-
nippum uti voluit vice codicis aut trunci Ianionii, eoque ma-
gis, quod securis robustum aliquod lignum, non levem tabu-
lam postularet. HEMST.

ead. l. 7. MEN. Εὐγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ τῶν ἀναπέφνης)
Locus & vitio laborat, & prava distinctione; quam ob rem
ignoscendum est eruditis hominibus, qui nihil hic videtur.
Primum lege ἀνθρωπινώτερος, itaque verte: *Euge vero; sed ho-*
mini similior evasisti, foetidis sordibus ibi depositis. Ἀναπέφνης in-
tellexerunt, quasi actionem contineret; perversè: aliud not-
ma Graecæ linguæ, atque ipse Lucianus suadent. Θ. Δ. IV,
§ 1, οὐδ' ἄλλος ἢ δὴ ἀναπέφνης. Κατάπλ. c. 24, πῶς καθαρὸς
ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφνης; Xenoph. Socr. Apol. pag. 411, v. 9,
οὔτε θύων τισὶ καινοῖς δαίμοσιν, οὔτε ὁμῦς, οὔτε ὀνομάζον ἀλ-
λους θεοὺς ἀναπέφνη. Suidas: Ἀναπέφνη, ἀπεδείχθη, καὶ
οὐχ ἑναπέφνη. Nihil moror Philopatridis confarcinatorem
§ 3, ipse rectius § 18. Praeterea ἀποθέσθαι in hoc dialogo nun-
quam dicitur, ut virtus verbi medii postulat, nisi is, qui, quæ
habet ipse, deponit atque a se proiicit: modo, τὸν πάγον αὐτοῦ
τὸν ἀποθέσθαι, &, ἀπόθου καὶ τοῦτον. Ἐρωτ. cap. 5, πᾶσαι οὖν
ὑποτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀποθέμενος. Sic πᾶσαν ἀποθέ-
μενον μανίαν τιμῆσαι μὲν τοὺς αὐτοκράτορας in Pass. Tarach.
Prob. & Andron. p. 248. Hinc sponte sequitur, quomodo sit
capiendum αὐτοῦ, tanquam si locum, ubi fordes excussæ ia-
cebant, digito monstraret. Deinde Menippo male tribui, quæ
Mercurii personæ convenient, manifesto, dummodo senten-
tiam consideratius perpendas, patebit. Securis loco ferram
Menippus ad deradendam philosophi barbam risus causa po-

scit: verum, inquit Mercurius, Menippi libidinem iocandi petulantem aliquantulum reprimens, securis fatis est idonea: tum Menippus dicto audiens utitur securi. Hoc peracto ministerio, sermonem continuat Mercurius: *optime sane; nunc tu, philosophe, multo humanior appares, postquam tæterrimam illam spurcitiem deposuisti*. Exinde Menippus iterum: *Vin tu, Mercuri, ut paululum etiam de superciliiis demam?* quae sane leporis Comici sunt plenissima. Sic igitur personas digere: Ἐρ. Ὁ πέλεκυς ἱκανός. Εὐγρ. ἀνθρωπινώτερος γὰρ νῦν ἀναπέφηνας ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. Μεν. Βούλει μικρὸν &c. Egregio sane donatum tonsore philosophum! Similiter supra p. 27, τί τοῦτο; sermo intermissus a Vulcano, postquam caput Iovis securi diviserat, reperitur. HEMST.

ibid. Ἀνθρωπινώτερον ἀναπ.) Sic apud Athen. ἀνθρωπίνως λαλεῖν p. 383 B. SOLAN.

ead. l. 8. Αὐτοῦ) Id est, αὐτόθι, εὐθύς. GUYET.

ibid. Τὴν κινάβραν) Alarum aut reliquarum partium excitatur odor ad libidinem incensus. Hinc Horatius anum huiusmodi dicit hircum in alis habere. Lyfimachus apud Plautum in Mercat. Iam plenus aetatis, animaque foetida Senex hircosus — COGN.

ead. l. 10. Ὅτι τὸ μέτωπον ἐπῆρκεν) Inanem fastum philosophorum, qui quidem sapientiam solo vultu simulant, quando veteres irrident, id quod fieri solet saepissime, supercilia potissimum vellicant; usque eo, ut notam illorum ac designationem complectantur istae loquendi formulae: οἱ τὰς ὀφρῦς αἶροντες, Menander apud Donat. ad Ter. Andr. A. II, Sc. 5. οἱ τὰς ὀφρῦς ἀγροπακότες, Euseb. D. E. p. 106 C. οἱ σηματοποιῶντες καὶ τὰς ὀφρῦς ἀγροπακότες, Ardemidor. Prooem. l. I, p. 3. De ipso Platone Amphis apud Diog. L. III, 28, Ὡς περ κοχλίας σεμνῶς ἐπῆρκας τὰς ὀφρῦς. Alciphr. I Ep. 34, Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας σεμνός τις ἐγένου, καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς προτάφους ἐπῆρας; ubi praeter hunc Luciani locum commoda notavit Berglerus, quaedam tamen a Desid. Heraldo praecepta ad Martial. I, Ep. 25. Quod autem in Ox. libro legitur ὑπῆρκεν, probari nequit, nisi duabus literis interiectis expolias, ὑπερῆρκεν verum nihil est causae, cur obvium illud ἐπῆρκεν, & Nostro familiare, sollicitetur. Si quid mutandum foret, exigi malletm ἑαυτὸν quamvis enim haud negem, recte dici ἀνατείνειν ἑαυτὸν, oratio tamen exit rotundior, si ἀνατείναν referatur ad ταύτας τὰς ὀφρῦς. Ita Lucian. in Tim. c. 54, ἐκπετάσας γοῦν τὸν πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας & Erymo-

logus esse contraria monet ὑποκαθεῖναι & ἀνατείνειν τὰς ὀφθαλμούς. Hoc est illud Ammiani de rege Chnodomario XVI, c. 12, & p. 143, *elatus in arduum supercilium*. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπῆρκεν) Vide B. πρ. cap. 7, ὅς διῆρκε τὸ ζῆλον. SOLAN.

ead. l. 14. ὑπὸ μάλης) Quidquid clam & occulte, non proptulato, vel fit, vel gestatur, sub ala proverbio etiam fieri dicitur: quo usus est Demosth. contra Aphob. *Ψευδομαρ. Οὐκ εἰς, οὐδ' ἐδύο ταῦτ' ἴσασιν, οὐδ' ὑπὸ μάλης ἢ πρόκλησις γήρην, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσῃ πολλῶν παρόντων* non minus, *per duo ista porunt, neque sub ala, ut aiunt, provocatio facta est; sed in medio foro, multis praesentibus*. Ita dicitur alibi ab eodem Luciano ὑπὸ κλάπου, *sub sinu*. COGN. Erasmus in Adagio, *Quae sub alis fiunt*, incredibilem huius phraseos explicationem tantoque viro indignam attulit, iure merito propterea castigatus ab H. Stephano in Anim. cuius operae praeclarae non meminerat H. Valesius, cum ad Amm. Marcellin. XXVI, p. 512, iisdem, quibus Stephanus, exemplis usus, Graecos ὑπὸ μάλης *de re furtiva & occulta solere dicere* observat. Nos alas ad Thomam Magistrum plura. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Πάντας μαιίνειν) Τὸ πάντας μαιίνειν Exc. G. τῷ π. σ. V. De voce *μαιίνειν* vide Schol. ad Tim. p. 78. SOLAN. Haec vel Scholiorum descriptor vel Cicerus concinnaverat, ut aliquem habere sensum viderentur: non tamen eo magis, quid huc faciant, intelligas. Persuadeo nam *μαιίνειν* verbum recentioris esse Graecitatis, quod corruptum ex *σικχαινειν* significet *fastidium creare*, quale solet odor ingratus ac taeter; at *fastidire, aversari σιαίνεσθαι*. Cyrilli *Σιαίνωμαι, tedeo (taedeo) Σιαντία, fastidia. Σιαντὸς, taeter*. Eisdem fere vocibus utitur ad *σικχαινεσθαι* eiusque derivata explicanda. Fallitur Cangius Gl. M. & I. Gr. in *Σιάνειν* nam Nescipho & Ioannis Moschi *σιανθὲς* non aliunde deber, quam ab hoc ipso *σιαίνεσθαι*, repeti: utrique loco potestas assignata plane convenit: aliena est, quam ille dedit, interpretatio *captata animi aequalitate*. Videndum ergo, an in Schol. nostro ad Tim. p. 78, restitui commode possit, ἀπὸ τοῦ Δία *σίου*, propter illam *στυγνότητα* nimirum vultusque tristitiam, quae festum illud *Διάσια* celebratur. Hic autem voluitne dicere: *κινάσπρα* proprie hircorum foetor: praeterea notat quemvis taetrum odorem, eo quod omnibus fastidium excitet, sive malis, omnes fastidiant: an potius parva mutatione legi praestet? *ἀπὸ τοῦ Δία*

διὰ αὐτὸν πάντας σιάνειν, ait Lucianus *gravi foetore philosophum eum omnibus esse fastidio*. Qui porro venit in mentem huic homini, ut κινάβραν forte vocari *peram* suspicaretur? quid dici poterat absurdius? haec tamen Erymologi verba non multum discrepantia recognosce: Κινάβρα, ἔστι κυρίως ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγεται καὶ ἀπλῶς ἡ δυσωδία· ἢ καὶ ἡ πῆρα· quibus, aliisque pluribus, inducor fe·e, ut credam non Erymologum a Scholiasta, sed ab Erymologo nostrum Scholiasten saepe describi: de pera certe vix quicquam, quid sit κινάβρα declarans, cogitare posset, nisi ad hunc locum commentaretur. HEMST.

Pag. 163. L1. Κολακείαν) Ita Ox. Reliqui κολακίαν. SOLAN.

ead. l. 6. Γε) Hoc pro vulgato γὰρ ex MS. Ox. reposuimus.

SOLAN.

ead. l. 9. Παρισώσεις) Quare aut paria esse debent posteriora superioribus, extrema primis, aut, quod etiam est melius & iucundius, longiora. Cicer. de Orat. III, 48. In Orat. c. 25: *paria paribus relata, & similiter conclusa, & immutatione quasi quaesitas venustates* parce adhibendas aut fugiendas esse ait. Παρίσα haec vulgo vocabant: vide Philostr. p. 497. Meminit iterum Noster Δημοσθ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 10. Βαρβαρσμούς) Ridicule hoc dictum. Praeterea A. Gellius V, 20, negat eam vocem apud ullum idoneum auctorem Graecum inveniri. Sed Luciani iam aetate linguae Graecae castitas vix ullibi reperiebatur. Vide in hanc rem plura in 'Ρητ. c. 17, B. πρ. c. 10 & 23. SOLAN.

ead. l. 12. Ἦν, ἰδού) Rhetor ait: ἦν, ἰδού ἀποτίθεμαι. sed scribendum ἦν' ἰδού, ecce: quod alibi quoque saepiuscule apud nostrum occurrit, sed saepius corruptum. Dicitur pro ἦν' ἰδού. GRAEV. Secutus est eruditiss. Graevius H. Stephanum Th. L. Gr. T. I, p. 1104. Ἦν ἰδού, inquit, *apud Lucian. eadem signifi. initio Anachars.* Sed ego tam in hoc loco, quam in ceteris, scribendum puto ἦν' ἰδού, posita post ἦν' apostrophē nota: nec enim dubito, quin elisum sit i adverbii ἦν', quod ἐκ τοῦ παραλλήλου τῷ ἰδού, perinde ac si diceretur ἦν' ἰδού. Ego, quamquam, utrum probes, haud sane multum refert, secus sentio, ut opportuniore loco declarabo. HEMST.

ead. l. 13. Τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα) Polyaen. IV, c. 6, p. 374: ἄλλοι μὲν ἀνέσπων τὰ πρυμνήσια, ἄλλοι δὲ ἀνείλκον τὰς ἀποβάθρας, ἄλλοι δὲ ἀγκύρας ἀνιμῶντο. Quam hic ἀποβάθραν, paulo ante dixerat ἀναβάθραν· idque iam observatum a Paul. Leopardo Em. XIV, c. 10, & C. A. Dukero ad Thucyd. IV,

c. 12, nec Stephanum in Thef. Luciani loca fugerunt. Pausan. X, p. 860, *διὰ τῆς ἀποβάθρας κατιόν*. Poll. VIII, 120, *μῆτε ἀποβάθρην, μῆτε ἀγκυραν εἰς τὴν γῆν βαλλόμενον*. Alia dabit vir illustis ad Callim. H. in Del. v. 22. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. *Οἱ δὲ δύο σκοπεῖται*) Videtur hic aliquis locus citatus fuisse. CLER. Ex Homeri Od. M, 73, ut indicavit Solanus. Porro *προφερόμενον τὸν λόγον* habuit ed. A. prave: cum V. praeferat *τῶν λόγων*, huic aptandum fuerat *προφερομένων*, non contra. Ceterum quomodo pertineat haec annotatio ad *βαρβαρισμούς*, nemo facile pervidebit. Eruditiss. itaque Dukerus ad Thucyd. IV, 71, fortassis loco non suo positam observat, & alio referendam: *Certe melius*, inquit, *conveniebat illis, quae leguntur in Lucian. Dial. Iunonis & Laio* p. 46, huius ed. *οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν — ὁ δ' Ἀττάλων* cui libens assentior. Similis orationis figura p. 44, l. 10. Eiusmodi quiddam, adductis etiam iisdem Homeri verbis, reperies in G. ad p. 42. HEMST.

Pag. 164. l. 8. *τῷ ἡματίῳ τὴν κεφαλὴν κατελήσας*) Petron. c. VIII, p. 33: *Tarde, immo iam sero intellexi me in fornicem esse adductum: execratus itaque aniculae insidias operui caput, & per medium lupanar fugere coepi in aliam partem: ibi vide Commentatores*. HEMST.

ead. l. 9. *Περίεσι*) Futurum, uti supra Ev. Δ. X, *αὐτὴς μετῴσῃσι καὶ τιμωρήσῃ τὴν μητρί*. Saepius hoc fieri videas. SOLAN.

ead. l. 10. *Ἐπὶ τῇ σοφίᾳ*) Sequentibus adiunxi *ἀργύριον λαμβάνεται ἐπὶ τῇ σοφίᾳ*, secus atque interpretes fecerunt. HEMST.

ead. l. 13. *Ἐσπύσα*) Confule Diogenem Laërt. p. 161 B. qui Menippum ait laqueo sibi necem conscivisse. SOLAN.

Pag. 165. l. 3. *Συνέχεται*) Illius uxor constringitur a mulieribus, quasi nempe suffocanda. Male hic locus versus est, *ἡ μὲν uxorem mulieres circumstrepunt*. CLER. Nisi versionum architecti legerint, aut in animo habuerint *συνηχέται*, unde petendum sit illorum, *uxorem mulieres circumstrepunt*, expurare non possum. Suspicabar olim, *συνάγχεται* vel *ἀπάγχεται* melius convenire saevienti in uxorem tyranni feminarum turbae, quomodo Lambinus in Polybio I, pag. 119, pro *ὑπὸ τοῦ λαμοῦ συναγομένου* legebat *συναγχομένου*, *fame suffocatos* ad Corn. Nepot. Ham. n. 35. Nunc satis contentus sum scriptura vulgari: significat enim *comprehensam constrictamque teneri*. Porphy. in Euseb. Chron. pag. 60, *καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἐνέπλων ἐν τῷ γυμνασίῳ διὰ τὴν μαιφονίαν συνεχόμενος ἀπέλετο*. Quod autem de uxore Lampichi liberisque narrat Lu-

cianus, eundem exitum a Locrensisbus Dionysii iunioris habuerunt. Strabo VI, pag. 398. Aelian. H. V. IX, 8. HEMST.

ead. l. 4. Βάλλεται ἀεθόναις) Sic passim. BOURD.

ead. l. 5. Διόφαντον) Cicer. in Bruto p. m. 215 C. Diophanis meminit Mitylenaeni, Graeciae illis temporibus disertissimi. Lacedaemonius antiquus scriptor. LLoyd. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐξάρχει τοῦ θρ.) Narrat eadem de Lucru. BOURD. Protulit Def. Herald. ad Martial. II, Ep. 11. Mox θάπτωσί με unde Cuperus expiscatus fuerit de sepultura per ignem esse capiendum, ignorare me fateor: eum vide Obs. lib. I, p. 48. HEMST.

ead. l. 11. Ὀλίγον) Sic lego, ut Dial. XXIII, pro ὀλίγον, quod in plerisque est. Recte tamen P. & S. SOLAN.

Pag. 166. l. 2. Πάντως) G. Coll. & P. ut Dial. XV. In reliquis deest. SOLAN.

ibid. Δικασθῆναι δεήσει) Vocem unam addit Mf. πάντως δικασθῆναι δεήσει. πάντως vulgo deest. GRAEV.

ead. l. 11. Μοίρῃον) Ficta credo haec nomina. SOLAN.

ead. l. 13. Πλούσιος καὶ αὐτὸς ὦν) Perperam in Aldina, Sal-murienſi & aliis editionibus, praeterquam in Florentina, post voculam ὦν ponitur signum interrogationis Graecum; eo-que deceptus fuit interpres. At non interrogat Crates, ut & nihil respondet Diogenes. Quin si haec per interrogationem dicta essent, signum istud in fine orationis foret collocandum. IENS.

ead. l. 14. Τὸ Ὀμηρικόν) Legendum δε ante τὸ. Certe medica manu eget locus hic depravatissimus. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ μὲν ἀνάει, ἡ ἐγὼ σε) Sunt Aiakis verba ad Ulyssē colluctantem Il. Ψ, v. 724. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἡ κουφίζω) Sic ed. A. κουφίσω utrobique & προκομίσω scripserat Solanus. Eo usu posita sunt haec verba, quem in recentiore Graecorum habent lingua. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀρισταίου) L. Ἀριστεύου. Sed tamen Ἀρισταίου est etiam in C. SOLAN.

Pag. 167. l. 6. Οἱ μάντις εἴτε ἀπὸ τῶν ἀστρον &c.) Si commodum videatur illud εἴτε, cur non tertio quoque loco εἴτε Χαλδαίων παῖδες: nam ὅσως nescio an alios, me quidem non mediocriter offendit; quorsum enim spectat, aut quem sensum reddit, impedita structura, quodammodo tolerabilem? Priore loco οἴτε Iuntina praefert: hoc ipsum in sequentibus etiam adscriptum cursum orationis interruptum expedit, καὶ οἱ μάντις οἴτε ἀπὸ τῶν ἀ. τ. τὸ μ. οἴτε ἀ. τῶν ὀ. οἴτε Χ. π. ἀλλὰ

καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς παρῆχε &c. Mecum facit H. Valesius ad ista Marcellini XXVIII, p. 581, *lisdemque subseruntur genitulum extorum interpretes controversi, hinc praefecturas profusius largientes & sepulturas divitum matronarum, hunc in modum scribens: Simile est, quod narrat Lucian. in Dial. Mort. cum Moerichus & Aristetas viri ditissimi se mutuo captarent, ac se vicissim heredes instituisent palam scriptis testamentis, vates & Astrologos & somniorum interpretes & Chaldaeos, Apollinem quoque Pythium ab utroque consultum modo huic, modo illi obventuram hereditatem praedixisse: quae ita sunt comparata, ut facile, qualem animo lectionem fuerit secutus, ostendant. Saepe autem fraudulentum vates, quibus ex spe lucri futurorum praedictio pendeat, infidiis testamentariis interveniebant: egregius est Plinii locus I Ep. 20. HEMST.*

ead. l. 8. Χαλδαίων παῖδες) Sic Necyom. c. 6. Eunap. Aed. BOURD.

ead. l. 9. Ἀριστεῖ) Mirum cur Ἀριστεῖ, cum dixerit Ἀριστεάν. BOURD. Miratur Bourdelotius, cur Ἀριστεῖ dicat, cum Ἀριστεάν appellarit; & merito miratur. Ms. ostendit, hoc vocabulum esse mendose in editis exaratum, cum pro Ἀριστεῖ scribit Ἀριστεά, ut scribendum est. GRAEV. Ἀριστεά) Ex MS. Gr. & L. editionum mendum sustulimus, quae omnes praeter Stephan. legunt Ἀριστεῖ. Vide tamen, an non Lucianus de Aristeo aliquo Corinthio loquatur: plures enim Aristei Corinthii apud Thucydidem occurrunt, Aristetas nullus. SOLAS. Ἀριστεῖ) Ut Ἀριστεά reponatur, quia Ἀριστεάς ante dictus fuerit, magno opere contendunt nostri Commentatores, a quorum sententia valde diffidet Steph. Berglerus, dignus propter peritiam Graecarum literarum non vulgarem, cuius in hac causa ratio habeatur. Ad Alciphro. I Ep. 1, ubi leguntur εἰ βορεῖς haec notat: *Pro οἱ βορεῖς, quasi a βορεὺς per metaplasma; ut & Aratus ἀνέμοιο βορῆος Διοσ. v. 351. Sic Lucianus in Dial. Crat. & Diog. Ἀριστεῖ formavit, eum nominans, qui non Ἀριστεὺς, verum Ἀριστεάς vocabatur, sed hoc non sine allusione ad ἀριστεὺς.* Illam allusionem, haud quidem alienam, etsi non praestem, ceteris tamen non invitus accedo: est enim talis nominum, praesertim propriorum, formae mutatio neutiquam insolens, & aliquando temere ab eruditis viris tentata. Quem Μελάμβιος Homerus plerumque appellat, idem Μελαμβεύς Od. γ. 255, φ. 176. Ἀμοιβεύς & Ἀμοιβέας non differunt, quod posterius in Aeliani V. H. III, 30, contra Schefferum recte defendunt Kuhnus ac Perizonius, & dudum ante utrumque I. Fr. Gronovius

Obf. IV, p. 240. Proconneſius Ariſteas, peregrinantis, cum vellet, animae miraculo nobilis, 'Αριſταίος dicitur a Strab. XIII, p. 881 A. Pauſan. V, p. 392. Iamblich. V. Pyth. § 138. Tatiano p. 136. Clem. Alex. Str. I, p. 333 D. reſingi volunt H. Steph. ad Maxim. Tyr. Diſſ. XXVIII, p. 282, Caſaub. & Scherpezeel. ad Strab. Hoefchel. ad Orig. contra Celf. p. 113, Rutgerſ. V. L. VI, 14, Potter. ad Clem. quibus cunctis ſupervacuae curae gratiam facimus. Quem Herodotus nominat 'Αριſτέαν τὸν Ἀδελμάντου Κορινθιον, illum ſemper 'Αριſτέα Thucydides & Plurarch. T. II, p. 871 A. Non ergo licuerit Luciano, ſi liberet, formam eius nominis variare? Verum ne quis cauſetur, quod a diverſis ſcriptoribus factum fuit, uni, idque intra paucos verſus, non eſſe obtrudendum, Apollodorum adducam, qui II, p. 97, minore intervallo, cum poſuiſſet Ἀλκαῖος, mox ſubdit πάλιν ἐξ Ἀλκείως ab Ἀλκείυς. Ceterum hae lances dubiae, & quorſum vergant incertae, ſecus atque illae Iovis Homericæ, unde has adumbravit Noſter, quae Achillis Hectorisque fata exigebant II. X, 209. Theogn. v. 157, Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλω. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ τὰ τάλαντα) Et hereditas modo ad illum, modo ad hunc vergebat. BOURD.

ead. l. 16. Προμαντευόμενους) Thom. Mag. in Βούλομαι vitiōſε προμαντευόμενος & οὕτως. HEMST.

Pag. 168. l. 1. Διαπλέοντες) Subint. 'Αριſτέας καὶ Μοίριχος. GUYET.

ibid. 'Ες Κίρραν) Dico alibi. Hanc Phocidis urbem Pauſanias ab Homero ſcribit vocari *Criſſam*. Strabo & Ptolem. diverſas faciunt. BOURD. Prope Delphos. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑξάμην) Sic malo, quam, ut vulgo, *ὕξάμην* quamquam ſaepiſſime ſic reperiri non ignorem. De baculo Antiſthenis Diogen. Laërt. p. 141 A. B. Baculum geſtare invidioſum fuit Athenis: vide Caſaubon. ad Theophr. Char. c. V. SOLAN.

ead. l. 7. Κοτίνου) Ex cuius fronde *στέφανος* Ὀλυμπιακός. Heſych. Suid. Interpres Pindari, Pollux, alii. BOURD.

Pag. 169. l. 8. 'Ες δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἐβλεπον) Alii vero nihil curabant iſtiusmodi poſſeſſiones, nulluſque coluit nos, hereditatem noſtri ſibi ſpondens: verum omnes argenti ſtudio capiebantur. Quod hic Graece, *ἐς τὸ χρυσίον βλέπειν*, id Belgice dicimus *op het geld ſien*. Non hic tantum, verum & alibi *βλέπειν* vel *ὄρεσθαι* eſt *aſſeclare*, *petere*, *cupere*, adiuncta praepoſitione *ἐς* vel *πρὸς*, ſed & aliquando omiſſa. In De Gymnaſiis c. 10: 'Ἄλλ'

ὡς ἄριστε, οὐκ ἐς φίλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν, *Nuncupia nos expectimus dona.* In Charidemo c. 25: Καὶ σχεδὸν αὖ
 τις ἐκάστην ἐξετάζειν βούλεται τῶν τεχνῶν, εὐρήσει τάσας ἐ
 τὸ κάλλος ὁρώσας, καὶ τοῦτου τυγχάνειν τοῦ πατρὸς τιθεμένη.
*Et propemodum, si quis unamquamque artium expendere velit, omnia
 comperiet ad pulchritudinem spectantes, eamque consequi ante oculos
 ducentes.* In de Mercede Cond. c. 24: Καίρως ἢ πρὸς ἐλευθερίῳ
 ἦδη ὄρᾶν. In Hermotimo c. 4: Ἀλλὰ θάρρειν χρὴ, καὶ θυμὸν
 ἔχειν ἀγαθόν, ἐς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ὁρῶντα, καὶ τὴν ἀντιειδίκα
 μόνιαν, *Sed fidenti & bono oportet eum esse animo, qui ad viam
 tam pervenire studeat, & ad illam, quae supra est, beatitatem.* In De
 monaste c. 2: οἱ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες, *philosophiae finem.*
 Sed hoc in loco pro ὁρῶντες I. G. Graevius ὁρμῶντες legi vult.
 sequi etiam paulo post, πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμήσεν. Aelian. H.
 V. I, 28: ἐν Ρόδῳ φασὶ τὸν μὲν εἰς τοὺς ἰχθὺς ὁρῶντα καὶ θα
 μάζοντα αὐτοὺς. — Sed & sine praepositione βλέπειν & εἶν
 simpliciter eo sensu sumtum reperitur. Noster in Amonibus
 c. 24, Τίς ἐραστὴς ὁμολογεῖ γενέσθαι, προδιδόμεναι Ἀφροδίτῃ,
 καὶ Δεκελείας ἐπιτειχιζομένης, καὶ βίου τυραννίδος ἐξέτιναι;
 Hic quidem βλέπειν non est omnino *affectare, cupere*; sed
men spectare, ut illud verbum saepe apud Latinos: νεπε
 dum autem, *cum vita ad tyrannidem spectaret.* Non intellexit
 interpretes, iure propterea castigatus iam ab Iac. Gronovio,
 Graecae phraseos callentissimo. Sed plane pro *affectare, cupere*,
studere, sumitur ὄρᾶν in Hermotimo c. 22: Οὐ γὰρ ἀπὸ φι
 σίον ἔτι, οὔτε δόξας ὁρῶσιν, ὥς διαφέρουσιν περὶ αὐτῶν δὲ. Ne
 que enim *amplius aurum, neque voluptates, neque gloriam sectantur*,
ut de iis inter se contendant. Potest & recte eo sensu per
 verti, cum etiam *videre* ita sumatur apud Latinos; ut iam ad
 Livii II, c. 22, docuit optime omnium de illo scriptore mer
 tus I. Fr. Gronovius; qui & eundem hunc ex Luciani Her
 motimo locum ibi affert; ut & per *inueri*, uti hoc verbo ut
 tur Nepos in Themist. c. 7. — Hunc in modum eleganter po
 test explicari locus quidam in De Mercede Cond. cap. 29, ubi
 auctor ait, in regum Persarum conviviiis adesse Eunuchum,
 qui attendat, num quis in pellicum aliquam oculos coniiciat,
 dum alius Eunuchus iam dudum tensum arcum tenens, τὴν δὲ
 μὴ θέμις ὁρῶντα, inter bibendum spiculo petat, eique malam
 perrumpat. Ὁ ὁρῶν δὲ μὴ θέμις, vix potest hic esse, qui simpli
 citer aspiciat (nam cuius, eisdem accumbentis epulis, oculi
 coërceri queant, ut plane non coniiciantur subinde in eos,
 qui adsunt?) at qui ita oculos in aliquam ex pellicibus defigat,

ut facile ex vultu appareat, eum libidinis stimulis agitarum id facere. Forſan ira hunc locum cepit quoque Brodaeus IX Miſcell. cap. 13, quia legi vult, *eis ἀ μὴ δέμις ὄρωντα*. At illud *eis* commodiſſime ſubaudiri, patet ex iis, quae attulimus. Quin iterum ὄρᾱ pro *petere*, *incumbere in aliquid*, reperio poſitum ab Luciano pro Imaginibus c. 18: Ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξαπατῶς ὄρᾱ (ὁ Ἐπαινος) ὅπως ὑπερβαυμάσεται, καὶ ζήλωτὴν ἀποφανεῖ τὸν ἐπαινούμενον. Dixerat, laudationem rem eſſe liberam, & arbitrio laudantis permiſſam, neque terminis circumſcriptam. Sed in id inprimis, inquit, ea incumbit, quomodo nimirum admirationem ſuam fit maxime extenſura, eumque, qui laudatur, admirabilem redditura. IENS.

ead. l. 13. Τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυναμένου) Non dubites fere, quin hanc Luciani cogitationem pepererint Euripidae verſus apud Plutarch. περὶ Ἀδολεσχ. p. 502 C. Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα πιμπλάναι Σοφούς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους. HEMST.

ead. l. 16. Ὅδοῦσι καὶ ὄνυξι) Ut ſolent utentes armis a natura datis ferae beſtiae, a quibus origo proverbii manavit. Eo minus in Tullio, *Toto corpore atque omnibus ungulis, ut dicitur, contentioni vocis aſſerviunt*, Tuſc. Diſp. II, 23, mutaverim in *unguiculis*. Uterque locus Ciceronis & Luciani non fugit Eraſmum in Chil. HEMST.

Pag. 170. l. 2. ἤξουσι) De ἔξουσι cogitabam, cum animadverti ſtare ſic poſſe, ut & Dial. XXVI. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐμὲ δ' εἰ προκεκρίσθαι) De ſumma imperatoris laude Lucianus hic Hannibalem cum Alexandro contendentem inducit; qui apud Livium Appianumque a Scipione rogatus, quem maximum omnium imperatorum, qui unquam fuiſſent, crederet, Alexandrum Magnum nominari traditur; huic proximum Pyrrhum; ſe tertium, & ſi Scipionem viſiſſet, primum ſe exiſtimaturum fuiſſe. Vide Livium XXXV, c. 14, & Appian. in Syr. SOLAN. Ex hiſtoria colloquii, quod Ephēſi habitum a Scipione Africano & Hannibale Livius atque Appianus & Plutarch. T. I, p. 381, referunt, Lucianum huius dialogi ſumiſſe argumentum, obſervarunt Fr. Fabric. ad Oroſii IV, c. 20, & A. Schottus ad Corn. Nepot. Vit. Hannib. n. 1. Eius fermonis fidem non parum imminuit, quod rei tam memorabilis mentionem feciſſe nullam videatur Polybius. Livio ſane quin ſuſpecta fuerit haec narratio, nemo, qui morem eius cognoverit, facile dubitabit: nam poſtquam de Villio tanquam rem exploratam ſcripſiſſet XXXV, 14, cum Ephēſum proſectum

dedisse operam, ut cum Hannibale, qui tum ibi forte erat, saepe congrederetur, Claudius, inquit, secutus Graecos Acilianos libros, P. Africanum in ea fuisse legatione tradit, eumque Ephefi collocatum cum Hannibale. Hoc ille, si Polybium haberet auctorem, nunquam interposuisset, neque alium sibi in historia pervulgata fideiufforem parasset, tam sollicitè demonstratis fontibus, unde fabula manarat: noluit tamen operam suam in ea re literis mandanda desiderari, quae & Romani nominis imperatori summo singulare virtutis bellicae testimonium, & tantam legentibus affert voluptatem, ut, si veram esse sibi non persuadeant, libenter saltem optent. In Iuliani Caesar. p. 320 & seq. ubi Iulium Caesarem & Alexandrum inter se componit, multa reperies ab his non valde dissidentia: Luciani in notis ad illud scriptum Gallicis saepe meminit illustri Spanhemius, eiusque sententias cum Iuliano comparavit. Ceterum haec Alexandri lis atque Hannibalis disceptata fuit in Beatorum insula, ius dicente Rhadamantho, ut Noster, qui ipse iudicio testis oculus interfuit, narrat 'Αλ. 'Ιστ. II, § 8. ibi de Scipione nihil; quippe Romanorum nullos, cum eo delatus fuit Lucianus, insula Beatorum habuit. De προεδρία vero, apud inieros etiam valde honorifica, & variis umbrarum, quae pie sanctaeque vitam in superis coluerant, privilegiis opportunior et alias dicendi locus. HEMST.

Pag. 171. l. 4. Διενεγκείν τὰ πολέμια) Aptius crediderit aliquis τὰ πολεμικά eam ob rem, quod frequenter occurrat, & intervallo non mediocri disiungi videantur πολέμιος & ταμικός. Verum servanda est loquendi formula, cuius veteres secutus est Lucianus auctores. Thucydid. I, c. 18, εὐ παρεσκευάσαντο τὰ πολέμια: ad quem locum, ne quis praecipiti iudicio fallatur, operose cavet H. Stephanus; cuius annotatio si fuisset in promptu Iac. Gronovio, minus, ut puto, confusus Mediceis membranarum non dedisset in Herodoto III, c. 4, τὰ πολεμικά ἀλκίμος pro τὰ πολέμια: istius codicis auctoritatem facile praegravat, atque imitando lectionem antiquam tueretur Dionys. Halic. A. R. II, p. 96, v. 16, ἐθνῶν μεγάλων τε καὶ τὰ πολεμια ἀλκίμων p. 101, v. 13, ἀνδρας τὰ πολέμια ἀλκίμους v. 23, ἀνὴρ δραστήριος καὶ τὰ πολέμια ἔργα διαφαιρ p. 544, v. 7, τὰ πολέμια ἀλκίμος. Thucydid. IV, c. 126, ἀγαθοῖς γὰρ εἶναι ὑμῖν προσήκει τὰ πολέμια. Utitur autem his Luciani verbis praestantiss. Dukerus, existimans similiter accipiendam esse Thucydidis phrasin τοὺς πολέμους διέτερον, ad VI, c. 54. Non moleste feret vir humanissimus, si dissentire

me profitear, & Scholiastae Cass. omniumque interpretum partibus potius accedam; quas sane, simul atque locus boni scriptoris incontroversus fuerit prolatus, ubi τοὺς πολέμους διαφέρειν idem valere constet, quod bello strenuum atque egre-
gium esse, lubens deferam. HEMST.

ead. l. 5. Ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω) Julian. Caesar. p. 318 A. καὶ ὁ μὲν Ἑρμῆς ἡξίου λέγειν ἕκαστον ἐν μέρει περὶ τῶν ἑαυτοῦ. Illud ἐν μέρει vel ἐν τῷ μέρει apud Nostrum frequens, ad quod, etsi bene monuerat G. Budaeus C. L. G. p. 772, saepe nihilo-
minus interpretes offenderunt, eleganter illustravit Iac. Gro-
nov. ad Arrian. A. A. III, c. 26, p. 142. HEMST.

ead. l. 8. Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξ.) Non necesse erat hoc a Lu-
ciano fingi: nam Hannibal, cum in superis esset, Graece scie-
bat, cum opuscula Graece scripsisset. Corn. Nepos c. 13 eius
vitae: *Hic tantus vir, tantisque bellis districtus, nonnihil temporis*
tribuit literis: namque aliquot eius libri sunt Graeco sermone confe-
cti. In his ad Rhodios, de Cn. Manlii Vultonis in Asia reus gestis.
CLER. Credemusne Luciano innuenti hic, Hannibalem, tam
diu extra patriam bellis gestis, & in exsilio Graece nescivisse?
Haud sane mihi fit vero simile. Corn. Nepos ait, eum *Sosilo*
litterarum Graecarum usum esse doctore. SOLAN. Hannibalem Grae-
ce etiam locutum lepide ait Lucianus τῶν Νεκρικῶν Dial. XII, ut
notat A. Schott. ad Corn. Nepot. Hannib. n. 38, loco, quem
afferebat, parum attente considerato. Lucianus autem vix est,
ut notam non mereatur, qui Hannibalem ad interos penetra-
re iussit, ut ibi demum Graecae linguae notitiam hauriret:
quid enim est minus credibile, quam virum suae civitatis prin-
cipem, tot annos exercitus ex diversissimis gentibus conflati
ducem versutissimum Graeco sermone caruisse, aut omnino
carere potuisse, idque eo tempore, cum usus eius Carthagine
propter commercia Graecorum & bella Sicula esset familia-
rissimus? Quid porro? quando patria extorris ad Antiochum
se contulit, ab eoque maximarum rerum consiliis adhibe-
batur? is Graece non calluerit, qui Graeculorum aliquando
scholis interesse non fuerit dedignatus, eosque se praelente de
virtutibus imperatoriis disputantes riserit? Sed clara sunt ve-
terum testimonia. Dion. Coic. in Exc. Vales. p. 593, καὶ παι-
δεία πολλὴ μὲν Φοινικῇ κατὰ τὸ πάτριον, πολλὴ δὲ καὶ Ἑλλη-
νικῇ ἥσκητο. Zonar. T. II, p. 74, Hannibal τὴν τε διάλεξιν ἁλ-
λοτε ἁλλην ποιούμενος, ἥδ' εἰ γὰρ πλείους, καὶ τὴν τῶν Λατίνων.
Habet ergo, quod de Luciano conqueratur, Hannibal, qui
sibi veris adversus Alexandrum argumentis abundanti in ipso

dicendi initio falsum orationis colorem attribuerit. HEMST. Ita Io. Matth. Gesnerus ad me: *Non difficile fuerit crimen depellere a Luciano, quasi nesciverit, Hannibalem Graece potuisse; modo levi transpositione sic legamus: "Εν μὲν τοῦτο, ὃ Μίνως, ἐτάμην ἐνταῦθα, ὅτι καὶ τὴν Ἑλλάδα. Hoc mihi unum hic prodest, quod etiam Graece didici, cum nempe apud superos essem. Ego Luciano patrociniū suscipi, aequissime fero. IDEM in Addendis.*

ead. l. 13. Τῷ ἀδελφῷ) Sororis suae viro, qui successerat focero Hamilcari: ei Hasdrubali nomen fuit. Vid. Polyb. initio lib. II. CLER. Non fratri, sed sororis viro. Vide Liv. XXI. SOLAN.

ead. l. 16. Τὰ μεγάλα ὄρη &c.) Deceperat interpretes vitiosa distinctio, & una litera redundans: neminem fore arbitror, qui lectionem iam olim a me repositam improbet. Usitatum est κατατρέχειν ἅπαντα, χάρατ πολλὴν, τὴν Ἀσιαν ἅπαντα contra ab indole linguae Graecae abhorret κατατρέχειν τοὺς τὴν χάραν οἰκοῦντας longe aliud est κατατρέχειν, καταδρομὴν ποιεῖσθαι τινος. Ad Lucianum quadrant, quae coram Scipione de se gloriatur Hannibal apud Appian. Syr. p. 91 D. νέος γὰρ ὄν' ἐστὶ Ἰβηρίας τε ἐκράτησα, καὶ στρατῶ τὰ Ἀπεία ὄρη μεθ' Ἡρακλέα πρῶτος ὑπερῆλθον, ἔς τε τὴν Ἰταλίαν, ὑμῶν οὐδενὸς πω δαρρουντος, ἐμβαλὼν τετρακόσια ἀνέστη ἄστυ &c. Si pro τοσαύτας in Luciano numerus eversarum urbium, haud poenitendus utique, legeretur τριακοσίων ἢ τετρακοσίων, neutiquam aspernaretur: πεντακοσίων πάλιν ἢ μαίων πορῆσαι Hannibalem, affirmat Dion Chrys. Or. LXIV, p. 599. HEMST.

ibid. Ἀπαντα) Omnes libri habent, excepto Wecheliano & Hemsterh. ἅπαντας horum uterque ἅπαντα reposuit, un & ego conieceram: quam emendationem etiam Vorstio placuisse video. Potest tamen aliquo modo stare vulgata, si uno halitu legas, τὰ μεγάλα ὄρη ὑπὲρ βὰς τὰ περὶ τὸν Ἡριδανόν. Sed indigna haec sunt Luciano. SOLAN.

Pag. 172. l. 4. Δακτυλίου αὐτῶν μεδίμνοις) Variarum de horum annulorum mensura sententiarum. Quorundam sententias profert Liv. lib. 23, *explasse tres modios super dimidium.* Sed famam veriore putat, quae tradit non fuisse plus modio. Aliiter Flor. aliter Plin. pro quo stant Valer. Eutrop. Oros. Multi, ne litem hanc suam facerent, modum indefinitum posuerunt: ut Dio Prus. Tertull. Apol. & hic Lucian. Omnium ratio Livii optima, qui modium putat. Ferrei isti fuere, non aurei, ut voluit Valer. quique eum secuti. BOURD. Accommo-

datius hic, quam superiore loco urbium, numerus medimnorum definitus omittitur. Verae mensurae detraxit aliquantum Florus II, c. 6, referens *modios duos annulorum Carthaginem esse missos*; additque, ne Florum non agnoscas, *dignitatem equifrem laxatam mensura*. Cum Plinio plerique *annulorum trimodia* memorant. Parum a Nostro distat Tertulliani dictum Apol. c. XL: *Hannibal apud Cannas Romanos annulos caedes suas modio metiebatur*: dura quidem, sed in Afro scriptore forte tolerabilis appositio; nisi potius inserto *ac caedes suas* mollienda videatur. Zonaras, ut satis constat, ex Dione Cocceiano refert, numerum inire vulgaris turbae, quae Cannensi proelio absumpta fuerit, Hannibalem insuper habuisse, *περι δὲ τῶν ἱππέων καὶ τῶν ἐκ τῆς βουλῆς ἀριθμὸν μὲν μὴ γράψαι τοῖς οἴκοις Καρχηδονίοις, διὰ δὲ τῶν δακτυλίων ἐνδείξασθαι τοῦτον Χοϊνίξι γὰρ σφᾶς ἀπομετρήσας ἀπέστειλε*. Dion autem Chryf. Or. LXIV, p. 399 A. quid quemve fuerit secutus, vix intelligo: *Ἐπάρας δὲ (Hannibal) τὸν χιτῶνα αὐτοῦ τοῖς πολίταις ἐδείξε Ῥωμαϊκῶν σφραγίδων ἀνάπλεον, ὃν ἐκάστην εἶχει ἀπὸ πολέμιων σκύλων ὑπ' αὐτοῦ πεφορτισμένον*. Commissi erroris si quis Dionem infimulet, haud equidem intercedam; quippe non ignarus saepe tales naevos viri doctissimi, dum rebus intentus memoriae nimium fidit, scriptis adhaerere: videtur sane in Hannibalem contulisse factum Magonis, qui nuntius victoriae Cannensis Carthaginem a fratre missus, ad fidem tantae cladis annulos effundi in vestibulo curiae iusserat, teste Livio XXIII, 12, & qui hunc sequi solet, Sil. Ital. XI, 536. De tunica sublata, annulisque ostensis (nam non vereor, ne quis signa vestis hic, purpureasve notas interpretari velit) nemo alius, si recte memini, quidquam tradidit: praeterea verbis integritate constare vix ac ne vix quidem persuaderi possum: ne dicam, quod levioris est momenti, *σκύλων* esse pro *σκύλων* scribendum, suspicatus aliquando fui, post *πολίταις* excidisse *κάλπον*, cui commode iungatur *ἀνάπλεον* verum aliunde forsitan huic loco felicior salutis affabit aura. Porro qui hac de re notarunt plures Luciani verbis sunt usi, Fr. Fabric. ad Orof. IV, c. 16, Freinshem. ad Flor. M. Host. de Mens. Rom. & Gr. p. 52, 78. De *modio* & *μεδίμνῳ* vide ad Tim. c. 57. Eutropii *modios* in hac eadem historia Graece dedit *μεδίμνους* Paeanius: & scriptor aliquis apud Suidam, ut orationem cultius expoliret, *τρῆς μεδίμνους Ἀττικὸν πλήρεις χρυσῶν δακτυλίων*. HEMST.

ead. l. 9. Ἀρτεξισταζόμενος) Noli hic sine Mss. aut impr.

Codicum auctoritate mutare: sed non dubito, quin scriptum fuerit ἀντιταξάμενος. Probabunt, credo, viri elegantes & critici, quibus harum vocum differentia nota est: duces enim cum ducibus bella gerentes, milites cum militibus confert: quod haud paulo vehementius est, quam si ducum merita aut artes examini subiicias iudicis rationes pensitantis: sic enim res ipsa & eventus, qualis dux fuerit, docent. Hinc in proxime sequentibus verbis non solum συμπλεκόμενος, quod per se satis superque emendationem confirmavit, sed Medorum meditatio luxu perditorum, Dariique imperatoris ignaviae insinualatio. Videndus denique Plutarchi locus in Alex. p. 488. SOLAN. Ἀντεξέταζόμενος mutari verat Lucianus verbi huius uia gaudens Δ. N. XXIX, § 1, περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. c. 24. maiorem exemplorum copiam praebebit Index. Poterat sane, si libuisset, adhibere ἀντιταξάμενος, ut περὶ τῶν πρωτεῶν ἡμῶν ἀνταξασθαι apud Demosth. p. 38 E. sed alterum non minus commodatum est, dignumque ab elegantibus viris probatum: valet enim, tanquam parem componi, & cum alio congressi; quare de iudiciis etiam usurpatur. Alciphro. III, Ep. 54, ῥωμαῖοι συνεξέταζον νεανίας, cum robustis iuvenibus contendere bonum conferere. Similis potestas, quamvis ab Articiis fastidiosa, in συγκρίνεσθαι συγκριθῶμεν ἑαυτοῖς, armis inter nos certatur: I Maccab. X, 71. HEMST.

ead. l. 11. Μήδους καὶ Ἀρμενίου) Quamvis Armenii erant in exercitu Darii, attamen hic non illibenter legerim Ἀσσυρίους, qui a temporibus Sardanapali luxu & ignavia infames erant; non Armenii, qui tam beatam regionem non incolabant, adeoque erant duriores & fortiores. CLER.

ead. l. 15. Τὸν ὀλεθρὸν) Cave veritas miserum Darii: ὀλεθρὸν est exilio dignus. Hoc autem convicio proscindit Hannibal Darium, quod nulla fortitudine, nullis imperatoriis artibus effatus ornatus. CLER.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀλμίκαστον καὶ κάρη πρὸς τὴν) Videtur Graeculus hic pro Alexandro respondens nomina Africarum aliquot gentium adiecisse: sed ex portentosis ab imperito librario adiectis vocibus, quatenus eae fuerint, divinabunt sagaciores. CLER. In V. erat ἀμιλκα καὶ καρτα πρὸς. Leg. Ἀμίκου τοῦ καὶ Βάρη πατρός. GRON. Ἀλμικα' στου καὶ Καρτα πρὸς. C. SOLAN. Ego in V. nisi me fefellerunt oculi, cum illam partem inspicerem, reperi tantum ἀλμίκαστον καὶ καρτα πρὸς. Veram lectionem, quae fugere non poterat eum, qui in πρὸς deprehendisset πατρός, dudum ante coniectura fueram affectus.

tus. Corn. Nepos: *Hamilcar, Hannibalis filius, cognomine Barc* 15. Polybius: Ἀμίλκαν τὸν Βάρκαν ἐπικαλούμενον. Zonar. T. II, p. 70: Ἀννίβας παῖς τοῦ Ἀμίλκου τοῦ Βαρχίδου. Vide egregie doctum virum Fr. Oudendorp. ad Frontin. III, cap. 10, § 9. HEMST.

Pag. 173. l. 1. Ἀποστὰς τῶν πατρῶν) Subaudi ἐθισμῶν, a patriis institutis desciscens, non, a paterna virtute, ut habet interpre- pres. Obiectum est potissimum Alexandro, quod relictis moribus Macedonicis Persicos indueret. Vid. Dial. Philippi & Alexandri. CLER.

ibid. καὶ διαίταν τὴν Μηδικὴν μετεδίητησεν ἑαυτὸν) Locum integrum quoties ego intueor & contemplor, non video, quin exciderit ἐς vel eis, legendumque sit, καὶ ἐς διαίταν τὴν Μηδικὴν μετεδίητησεν ἑαυτὸν. Alexander vero acceptum a patre imperium auxit, & fortunae quodam impetu usus multum ampliavit. Qui postquam perditum illum Darium ad Issum & Arbēlas devicit, a paterna virtute degenerans, adorari voluit, seseque assuefecit mori vivendi apud Medos recepto, assumsit Medorum mores; transiit in Medorum mores. Scio inferri posse, accusativos illos διαίταν τὴν Μηδικὴν positos esse per ellipsin τοῦ κατὰ. At vereor, ne hoc plus aequo hic sit durum, & ab mollissima, quam Lucianus tenet, dicendi ratione paulo alienius. IENS. Ἐς διαίταν) In omnibus libris deest illud ἐς, quod sententia tamen, ut recte vidit Ienius, requirit. In ed. I. loco suo motum reperitur; quod haud dubie operarum incuriae imputandum est. Bonis itaque avibus in pristinas redeat sedes; quod iam a clariss. Hemsterhusio factum in sua Dialogorum editione video. SOLAN. Non poenitet interiunctae iam olim particulae: certam linguae rationem, & consensum eruditorum hominum contra MSS. Codices aestimo, praesertim in hac causa Stephano praeunte Thes. T. I, p. 985. Μεταδιαίτω, inquit, quoque voce activa apud Lucian. de Alexandro, διαίταν τὴν Μηδικὴν μετεδίητησεν ἑαυτὸν, id est, suum vitae genus Medico commutavit. Sed non dubito, quin mendose omissa sit praepositio eis ante διαίταν. Eiusmodi mutatam vivendi rationem, & in deterius a patriis institutis degenerantem vocat Plutarch. τῶν πατρῶν ἐκ διαίτησιν ἐθῶν, rectius ex Grammaticorum praeceptis, quam Lucianus ἀποστὰς τῶν πατρῶν utriusque vocabuli discrimen, in eoque cautionem Atticistarum exposuit Graevius ad Soloc. § 5, subdubicans, an recte legatur πατρῶν, cum potius existimandum sit probatae sibi normae voluisse Lucianum obtemperare: verum, quoniam saepe, quos in Soloecista ridendi.

causa posuerat, ipse fines refixit, & castigatissimi veterum scriptores aliquando *πάτρια & πατρῷα* promiscue deprehenduntur usurpasse, nihil est causae, cur lectioni vulgatae controversia moveatur. HEMST.

ead. l. 3. Καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ) In duabus praecedentibus editionibus vertunt, *interficiētibzsq; auxiliū* &c.; pro quo Benedictus, & *interficiētibz opem tulit*. Mira & nicula. Recte adscripsit pater, *inslar lictoris*. Id enim vult, & *corripuit duxitque ad mortem*. GRON. Haec sic vertuntur vulgo & amicorum caede convivia contaminavit, & *interficiētibz opem tulit*. Equidem non possum non mirari, quomodo phrasin *συνελαμβάνειν τινὰ ἐπὶ θανάτῳ* reddere potuerint, *interficiētibz opem ferre*. *Συνελαμβάνειν* quidem cum dativo significat *ferre*, sed non cum accusativo, ut hic: nam *τοὺς φίλους* non tantum ad *ἐμψυχόνει* pertinet, sed etiam ad *συνελαμβάνειν*. Et autem *συνελαμβάνειν τινὰ*, aliquem capere, comprehendere. Sed quid illud ἐπὶ θανάτῳ denotare poterit *interficiētibz*? hoc innotatum est. Mihi nihil aliud est, quam *ad mortem*. Ergo *συνελαμβάνειν τινὰ ἐπὶ θανάτῳ* est ad verbum, aliquem comprehendere *ad mortem*, h. e. ut ad mortem ducatur, vel, mortis supplicio afficiatur. Eandem phrasin habet Diodorus Sic. lib. XVI, *φοβούμενος δὲ αὐτὸν ὁ Διονύσιος ἔκρινεν ἐκ ποδῶν τοὺς ποταμούς τὸν αἰδρα, συλλαβὼν ἐπὶ θανάτῳ*. Ceterum τὸ *συνελαμβάνειν* hic est *συνελαμβάνειν ἐκείνους*, comprehendere iubebas, vel, apprehendere per alios: ut apud Aelian. V. H. XIV, 49, de Philo, Ἀφθόνητον ἑμαστίγῳσεν, *Aphthonetum flagris cecidit*, nimirum per alium suo iussu. Vid. ibi cl. Perizonium. L. BOS Adv. c. XII, p. 57.

ead. l. 5. Ἐπιπλευσάντων τῆς λιβύης) Discedit haec structura a certa scribendi consuetudine: ferri poterat *πλευσάντων ἐπὶ τῆς λιβύης*: si teneas *ἐπιπλευσάντων*, ut sane retinendum est, omnino refingi decet, τῇ λιβύῃ. Longus II, p. 48, *ἐπὶ τῇ τοῖς παραθαλαττίοις τῶν Μιτυληναίων ἀγροῖς* mox iterum, *ἐπέπλευσε τοῖς τῆς Χλόης ἀγροῖς* sic & *ἐπιπλεῖν τοῖς ποταμοῖς* apud Diodorum, Arrianum, Aelian. V. H. XII, 61, alioſque frequens; ex Thucydeide locutionem eandem annotavit H. Stephanus. In Appiano de Bell. Mithr. pag. 213 C. quavis haud plane repudiandum sit, *ἐπέπλει δ' αὐτὴν (Ἀσίαν) καὶ λιπύρια πολυάνδρα φανερῶς*, malim, αὐτῇ. Diversum est Xenophontis Έλλ. II, p. 267, v. 18, καὶ τὴν ἐπὶ Χίον καὶ τὴν Ἐφεσον ἐπέπλεον, neque mutari convenit. Modo ἡρῶα ἐπίσης τῆς πατρίδος mirifice verterant interpretes, pariter patriae dominus

sum; quod & obscurum est, & longe a Luciani mente discedit, qui significare scilicet volebat, Hannibalem, multo secus atque Alexandrum, in administrandis rebus publicis aequo iure fuisse contentum, patriaeque legibus ac iussis libentem paruisse. Socrat. Ep. I, p. 2, τὰς διατριβὰς ἐν κοινῷ ποιῶμαι ἐπίσης ὁμοίας (ita lego pro ὁμοίως) ἀκούειν τῷ αἰ ὄντι τε καὶ μὴ· quae Leo Allatius & male tentat, & non melius interpretatur. HEMST.

ead. l. 8. Βαρβαρος ὄν) Valer. Max. V, 1, ext. §6, postquam Hannibalis aliquot exempla humanitatis retulerat, addere non dubitavit: *Ergo humanitatis dulcedo etiam in efferata barbarorum ingenia penetrat.* Idem Carthaginienfibus in Arilio Regulo crudelissime necando *barbaram feritatem* exprobrat IX, 2, ext. § 1. nam Graecis quidem quidquid eruditum erat, atque humanitatis & officii plenum, Ἑλληνικὸν dicebatur; qua de re fatis arroganter, neque tamen falso, Isocrat. Panath. p. 51 A. Quod autem, verba Luciano ministrante, barbarus audire non refugiat Hannibal, eius appellationis convicio Philippum Alexandri patrem profecutus est Demosthenes, idque tam impotenter, ut ne hoc quidem ipsi vix integrum relinquat: εὐ μόνον, inquit p. 90 B. οὐχ' Ἕλληνας ὄντας οὐδ' ἐπ' ὀφειλόντων οὐδ' ἐν τοῖς Ἕλλησιν' ἀλλ' οὐδ' ἐ Βαρβάρου ἐντεύθεν, ὅθεν καλὸν εἶπεῖν. Longe mutata fuit rerum facies, quando Romanis obiciiebant Macedones apud Liv. XXXI, 29, eos *alienigenas esse & barbaros, cum quibus aeternum omnibus Graecis bellum est erit-que.* Alexander vero quam ad unguem calluerit Homeri carmina, perquam accurate docet Dion Chryf. Or. IV, p. 65 C. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος μέγιστον ἐφρόνει, ὅτι ἠπίστατο μὲν τὸ ἔτερον ποίημα ὅλον τὴν Ἰλιάδα, πολλὰ δὲ καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας. Haud mirum, Odyssaeam inferiore fuisse loco apud regem, qui Martem ac bella spirabat: quapropter Iliadem τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον καὶ νομίζον καὶ ἀνομάζον ἐλάβεν μὲν Ἀριστοτέλους διορθώσαντες, ἦν ἐκ τοῦ νάρθηκος καλυψίν' εἶχεν δὲ αἰ μετὰ τοῦ ἐγχειριδίου κειμένην ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, ὡς Ὀνησικράτης ἱστορεῖ. Haec Plutarch. in Alex. p. 668 D. & Eustath. in Prooem. p. 1. HEMST.

ead. l. 10. Παφώδων) Hanc lectionem in sola Salm. Benedictus expressit, quam, licet auctoritate membranarum destituat, decora construendae orationis lex commendat: quapropter eam adoptare non sum veritus. *F. & I.* habent ἐπαφώδων A1. H1. V2. ἐπαφώδων. B2. P. melius ἐπαφώδων portentum dedit A. ἐπαφώδων. HEMST.

ead. l. 11. Μόνῃ τῇ φύσει ἀγαθῇ) Verum hoc non est: nam ut vidimus ex Nepote, literas Graecas didicerat. Huius bel-
multi memoriae prodiderunt, ait in sequentibus idem scriptor;
ex his duo, qui cum eo in castris fuerunt, simulque vixerunt, quan-
diu fortuna passa est, Philienius & Sosilus Lacedaemonius. Atque
hoc Sosilo Hannibal Graecarum literarum usus est doctore. CLER.

ead. l. 14. Μακεδόνι) Diadema itaque non Persicum orna-
mentum, sed regium apud Graecos insigne, ut in numismatis
videre est. Cave itaque cum *tiara* confundas, quae Periarum
est propria. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀπὸ στόμ. προφ.) Ἀπὸ & Ὁμήρου ἀπὸ
ita sunt a Solano. Ego ἐπὶ τῷ scripsi pro eo, quod erat in A.
ed. ἐπὶ τῷ. HEMST.

Pag. 174. l. 1. Τῇ γνώμῃ) Ingenio & prudentia. Frigide inter-
pres, qui mentis sententia magis, quam fortuna, est usus: quoniam
enim γνώμη hoc saepe significet, id tamen non sonat, cum
opponitur fortunae. Subiiciam locum insignem Polybii c. 11.
I, p. 50, ubi γνώμη, ut hic, pro sapiente consilio in re militari
sumitur: Τὸ παρ' Εὐριπίδῃ πάλας καλῶς εἰρησθῆαι δοκεῖ, ὅ-
τι ἐν σοφὸν βούλευμα τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ, τότε δὲ αὐτῷ τῶ
ἔργῳ ἔλαβε τὴν πίστιν εἰς γὰρ ἀνθρώπος καὶ μὴ γνώμη τῶν
ἀπτήτητα πλήθῃ καὶ πραγματικὰ καθεῖλε. CLER. De E-
nis Pergameni ingenio prorsus simile iudicium Polybius c. 11.
Vales. p. 166, quod quia cum his egregie consentit, ad-
hibendum videbatur: Ταῖς μεγίσταις τῶν καθ' αὐτὸν δυνατῶν
ἐσάμιλλον ἐποίησε τὴν ἰδίαν ἀρχὴν, οὐ τύχῃ τὸ πλεῖστον ἐπι-
χρώμενος, οὐδ' ἐκ περιπετείας, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγχινοίας καὶ
λοπονίας, ἔτι δὲ πράξεως τῆς αὐτοῦ. Hannibalis indolentia
admirabilem eius ἀγχινοίαν, multisque experimentis exco-
tam bellandi peritiam describit Diodor. in Exc. Vales. p. 166.
illumque talem imperatorem existimat Polybius, in qua
propter summam prudentiam ac virtutem fortunae minimum
licuerit: vide praeterea Dion. Cass. in iisdem Exc. pag. 197.
HEMST.

ead. l. 3. Αὐτοῦ) Ita pro αὐτοῦ, quod in omnibus impr. est
legendum est. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐχρῆν μὲν) Nihil erat respondendum. BOURD.

ead. l. 7. Ληστῆς) Non defuere, qui Alexandrum eodem
ignominioso titulo perstrinxerint; qui Romanos latrones, com-
munisque omnium libertatis raptores appellarint. Quam Hanni-
bali dicit contumeliam, didicisse potuit a Demosthene, qui pa-
rentem eius Philippum dignum iudicabat, quem pro concilio

ne praedonem Graeciae nuncuparet, Philipp. IV, p. 100 C. ὑπὲρ δὲ τοῦ ἐπὶ ταῖς θύραις ἐγγὺς οὕτως ἐν μέσῃ τῇ Ἑλλάδι αὐξανόμενου ληστοῦ τῶν Ἑλλήνων. Quod autem eximie se βασιλέα ferat, eoque insigni ab Hannibale discerni postulet Alexander, parum ipsius causae prodest; nam & Hannibalem βασιλέα Graeci scriptores agnoscunt: Dion Chrys. Or. LXIV, p. 599 A. τί δαὶ ὁ Λιβύων βασιλεὺς; eoque nomine Suffetes, quo magistratu fuerat functus, honorari solent, ut I. Andr. Bosius ostendit ad Corn. Nepot. Hannib. c. VII, § 4. Sic Ἀντωνος τοῦ Καρχηδονίων βασιλείως Periplus inscribitur: eoque modo Solinus c. 56, Hannonem vocat *Poenorum regem*, quem Plinius *ducem vel imperatorem*. HEMST.

ead. l. 8. Νέος ὢν) Vigesimalis agens annum. Plutarch. pag. 487 F. SOLAN.

ead. l. 10. Καταφοβήσας) Legendum est aut καὶ καταφ. aut κατὰ φοβήσας id enim sequentia necessario postulant. Prius autem magis placet, quia mox in ed. I. loco alieno insertum est καὶ post χειροτονηθεὶς. SOLAN. Debilitanda non est verbi καταφob. potestas detracta praepositione: malim καταφοβήσας τε, quod ante τὴν facile perierit. Eandem Thebarum funditus everfarum rationem reddunt Diodor. Sic. XVII, p. 569 D. τὴν πόλιν κατασκάψας πολὺν ἐπέστησε φόβον τοῖς ἀριστομένοις τῶν Ἑλλήνων & mox, populus Atheniensis διὰ τὴν Θηβαίων ἀπώλειαν ἐκπεπληγμένος τὸ δεινὸν περίφοβος καθειστήκει Plutarch. Alex. p. 670 E. τὸ μὲν ὅλον προσδοκῆσαντος αὐτοῦ τοὺς Ἕλληνας ἐκπλαγέοντας πάθει τηλικούτῳ καὶ πτήξαντας ἀτρεμήσειν atque alii. Pronuntiare tamen non veretur Liban. Or. XII ad Theodos. p. 391 D. Ἦν δ' αὖ καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν βελτίων οὐ κατασκάψας Θήβας. Mox pro ἐπινεήσας prae-tulerim equidem περινοήσας, quod accommodatius est ad πᾶσαν τὴν γνῶ. HEMST.

ead. l. 16. Γρανικῷ) Ad Granicum fluvium. Arrian. Curt. BOURD.

in Schol. Κατέσχειν ἀρχεῖσθαι) F. κατέχειν ἀρκεῖσθαι. In Exc. G. sic legitur, κατέχων ἀρχεῖσθαι: ita & C. nisi quod ἀρκεῖσθαι. SOLAN. Ex V. refecerat Solanus κατέχων ἀρκεῖσθαι. Ego certissimam eius coniecturam praetuli: ἀγαπᾶν exposuit per ἀρκεῖσθαι, ἀρχεῖν per κατέχειν. HEMST.

Pag. 175. l. 7. Διαπηξάμενους) Commodius utique συμπηξάμενους usurpasset satis frequens in hac ipsa re: nam διαπῆξει compositum rarius, ac Luciani solius, non indicato tamen hoc loco, auctoritate firmatum a Stephano, diversae vir-

tutis est, atque ad hunc locum parum appositae; vel *παρρησια* figendoque distinguere, vel ita desigere, ut stabilitum esse patere. Eunap. Prooem. p. 5: Τὰ ἐκ τῆς ἀκοῆς ὑπὸ τοῦ χρόνου κατασειόμενα καὶ μεταβάλλοντα διαπῆξαι καὶ στηρίξαι τὴ γὰρ πρὸς τὸ στάσιμον καὶ μόνιμότερον. Hic itaque legendum potius videtur, ἀλλὰ σχεδίας δὴ πηξαμένους, ut Herodot. V, 82, ἦτας τε πηξαμένοι. Similiter in Philostrati Icon. II, p. 853, v. 19, Penelope ἀναλύει ἃ διύφηνεν, placet ἃ δὴ ὕφηνεν. HEMST. *ead. l. 16.* Τοῖς ἀνθρώποις) Non barbaris solum, sed & ipsi Atheniensibus. Vid. Plutarch. 1439, 2. SOLAN.

Pag. 176. l. 2. Ἐν φυγῇ ὧν) Dion Chrys. Or. LXIV, p. 594 B. Ἀτίμως ἀπέθανε μάτην πολλὰ φιλοεικῆσαι πρὸς τὸ τιχῆν. Illud ipsum ἀτίμως in fine dialogi adversus Hannibalem a se fugatum intorquet Scipio. Duobus vitiis Hannibalem a primis insignem fecerunt Romani scriptores, avaritia & crudelitate: ut Valerium Maxim. praeteream, vide Liv. XXVI, 38, XXI, 4. prius in dubitationem eo minus venit, quod non Carthaginenses, quibus popularis sui mores bene notos esse credas, huic accusationi subscribant: alterum eius ingratum & saevitiam per se proclivi, an rerum, in quibus varia fortis fuit versatus, necessitati sit tribuendum, prudenter disputat Polybius in Exc. Valef. p. 30 & seq. Contra Romanorum Hannibalem incusasse crudelitatem, Diodorus narrat in Exc. Valef. p. 281: Τῶν Ῥωμαίων δ' Ἀννίβας πολλὰ κατηγοροῦσθαι αὐτὸν τῆτα καὶ ποτηρίαν, ἢ μᾶλλον ὑπερηφανείαν &c. μοι τὸν idem: ἔνθα δὲ δικαίως ἂν τις τοῦ μὲν Φοίνικος ἐμίσηται τὴν τῆτα. HEMST.

ead. l. 5. Νόμιμον δὲ ἢ πρ. οὐδ' ἐν) *Legitima acie & aperto* Meritum nihil perfecit, ut proxime antecedentia ostendunt: non vanum, nunquam iuli aut claritudinis alicuius memor, ut absurde habet interpres. Est locutio ducta a certaminibus, in quibus victores debebant vicisse κατὰ νόμον, servata ludorum lege: sin minus, praemium non referebant. CLER. Sumit a Demosth. p. 93 C. HEMST.

ead. l. 8. Ἐτέραις συνῶν) Pro ἑτέραις συνῶν lege, ut legendum vidit Latinus interpres, ἑταίραις συνῶν, cum amicis confuescens, hoc est, meretricibus. GRAEV. Ἐταίραις συνῶν Flor. Ἐτέραις peccatum est posteriorum edd. Scribit Florus II, 6, § 21, Hannibalem a victoria Cannensi maluisse, relinqua Romanam, Campaniam Tarentumque peragrarē; ubi mox & ipse, & exercitus ardor clanguit. Mitto Tarentum, quod tamen haecenus fuisse nemini suspēctum miror: de Hannibale Campanae voluptas

tis lenociniis implicato tacet Servius bonum ducem secutus ad Aen. VI, 846, cum narrat, Fabium Maximum, qui Hannibalis impetum ferre non posset, mora eum eluisse, & ad Campaniam traxisse, ubi deliciis Carthaginiensium virtus obtorpuisset: tacent plures: nam ipsum, ut ad Annaeum notat eruditiss. Dukerus, deliciis his emollitum fuisse, Polybius, Livius aliique historici quidem non produnt: sed tamen probabile est; eamque in rem Luciani nostri verba profert. Verum sunt sane non pauci, qui Hannibalem ipsum pestifera luxuriae Campanae contagione delinitum relanguisse scripserunt. Ne Aurelio Victori testimonium denuntiem, qui solo imperatoris nomine exercitum indicasse videri potest, quid Valerii Maximi verbis est disertius IX, 1, ext. § 1: *Invictum enim armis Hannibalem illecebris suis complexa vincendum Romano militi tradidit. Illa vigilantissimum ducem, illa exercitum acerrimum dapibus largis, abundantii vino, unguentorum fragrantia, Veneris usu lascivior ad somnum & delicias evocavit. Parum utique Venus profecisset, nisi, fractis in molliem copiis, eadem caput ipsum labe adflasset: idcirco Cupidines allocuta, sic ait apud Sil. Italic. XI, 402: Combibat illapsos ductor per viscera luxus, Nec pudeat picto sultum iacuisse cubili, Nec crinem Assyrio perfundere pugnet amomo: & ne putes intra votum spem Veneris improbam sterisse, cavet Silius v. 422: Ipse etiam adflatus fallente Cupidine ductor Instaurat mensas dapibus, repetitque volentum Hospitia, & patrias paulatim decolor artes Exuit, occulta mentem viitante sagitta. At si horum fides sit fortasse levior, historicum dabo, qui amicam ad Hannibalem deducet, eumque nobis monstrabit ἑταίρῃς συνόντα. Appian. de Bell. Hann. p. 338 C. Ὁ δ' Ἀννίβας, ἐπεὶ τῆς πείρας (obsidione liberandae Capuae) ἀπέτυχεν, εἰς Λευκανοὺς διελθὼν ἐχέμισζε, καὶ ἐπὶ τρυφῇς ἢ οὐ συνήθους, ἐραμένην τε εἶχεν ἄγριος ἄνθρωπος. Hoc paulo quidem serius, modo ne Appiani, qui de Campanis illecebris, si recte memini, mentionem nullam fecit, scriptoris in ordine rerum gestarum digerendo non nimis accurati, industria parumper hic vacillet, accidisse non diffiteor: neque tamen eo minus obiectum ab Alexandro flagitium confirmat. Est autem elegans loquendi formula τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς καθυπαβαῖν, cuius genuinam vim haud equidem scio, an Budaeus C. L. G. p. 1079, penitus non fuerit affecutus, per luxum & voluptatem contere: debuerat potius, luxu & voluptatibus avocatum belli opportunitates perdere atque e manibus amittere. Plutarch. in Anton. p. 928 A. Ἐκεῖ δὲ μεῖρακιον σχολὴν ἀγορῶς διατριβαῖς καὶ παιδιαῖς χρώμενοι ἀγαλίσκειν καὶ καθυ-*

δουραβεῖν τὸ πολυτελέστατον, ὥς Ἀγριεὼν εἶπεν, ἀνάμα τῷ
 χρόνῳ eamque potestatem pluribus verbis coniert affixa prae-
 positio κατα. καταπορτεῖν, κατακυβέειν τοῦ πατρὸς τῆς οὐ-
 σίας, κατατεπαιδεύσθηκεν αἱ τῶν οἴκων, καθιπποτροφεῖν, κα-
 ταδ' υροδοκεῖν, καταρῖσται, καταγυμνάσασθαι, vide Hesych.
 in καταγυμνάσας, καταπλεῖν, κατασποντίζειν Aristophani
 Nub. v. 855, ad quem legendus est Schol. Nonnihil hinc cū-
 fidet Synesii ratio de Prov. I, p. 105 B. μείζω συμφεραὶ ἐπὶ τοῦ
 τοῦ τῆς βασιλείας ἐκπεπταχέναι τὸν ἄνδρα, ἐλείψας αὐτὸν οὐκ
 δημοσιεύσειν τὴν πολιτείαν ἐπὶ μείζονος ὑπεύθυνος, καὶ κατὰ
 παῖδ' αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν quoniam scriptoris sui mentem omni-
 no perperam accepit Petavius, ne alios in errorem trahat, ex-
 planare libet: eo indignius ferebat Typhonis uxor regno maritus
 excidisse, quod si potiretur, in maiore rerum argumento se liberum
 exisumaret ac palam posse flagitiosam vivendi consuetudinem ex-
 agere, & potentiam luxui impendere ac deliciis: quamquam nervos
 orationis Graecae multum interpretatione Latina debilitari fa-
 cile concedam. Suidas ex scriptore, nescio quo, protulit: τῇ
 τῆς ἐξουσίας καιρὸν καθηδ' υπαθούντα ἱκανῶς notatque. genti-
 vum etiam annexi: cuius structurae quod ponit exemplum,
 καθηδ' υπαθῶν τοῦ βίου, exstat sane in Basilii Hom. ad Div. p. 60
 C. ἀλλ' ὃν μὲν ἐξῆς χρόνον, καθηδ' υπαθῶν τοῦ βίου καὶ τῶν
 διαρρέων ubi miror equidem, ex tot Codicibus, ad quos Ba-
 silium exegerunt Benedictini, nullam enotari variationem;
 cum tamen vel invitis membranis ac Suida non dubitandum
 videatur, quin refingi praestet τὸν βίον nam alteram illam le-
 ctionem si loco cedere prohibeas, utique foret interpretan-
 da, per luxum ac voluptates immoderatas insultare vitae: quod ab
 eloquentissimi patris mente non parum discrepat. Vereor au-
 tem, quod Alexander gloriatur, se μικρὰ τὰ ἑσπέρια δεξάμε-
 ῖν ἐπὶ τὴν ἐν μᾶλλον ὀρμησάιν, ut Romanos, illos rerum dominos,
 suffragatores habeat: multa disputat in contrariam partem
 Livius IX, 17, in isto nobili diverticulo, quo quaesivit, qui-
 nam eventus Romanis rebus, si cum Alexandro foret bellum, fu-
 turus fuerit: ibi non pauca reperies, quae ad hunc Luciani ca-
 logum collata voluptati erunt. Omnino confer Arrian. inico
 lib. VII. HEMST. De Hannibale Campana luxurie corruptus,
 tanquam de re vulgo nora loquitur Cicero de L. Agr. § 95
 deinde ea luxuries, quae ipsum Hannibalem, armis etiam tum uctum
 etum, voluptate vicit. Marcellus apud Livium XXIII, 45. quo
 summa vi milites ad pugnam hortaretur, Capuam Hannibal
 Cannas fuisse: ibi virtutem bellicam, ibi militarem disciplinam, &

praeteriti temporis famam, ibi spem futuri exstinctam: quae non minus ipsum Poenorum ducem, quam milites, petere videntur. IDEM in *Addendis*.

ead. l. 16. Ἦν μὴ) Sic omnes libri nostri pro ἤ. SOLAN.

Pag. 177. l. 2. Ἱταλιώτης) Incurrisse videri potest Lucianus in regulam a Grammaticis praescriptam, quae ut Σικελούς & Σικελιώτας, sic etiam Ἱταλούς atque Ἱταλιώτας discernit: hanc enim normam si sequi voluisset, Scipio non Ἱταλιώτης, sed Ἱταλός dicendus erat. Vid. Menag. ad Diogen. L. II, 5. Verum eam legem optimi scriptores migrare saepe solent; proque Siculis Σικελιώτας posuit Diodor. Sic. tum XI, p. 279 D. tum alibi non raro; de quo more copiosius alio loco dicemus. HEMST.

ead. l. 12. οὗτος) Commodius, mea quidem sententia, legeretur οὕτως. sed libri omnes aliter. SOLAN.

Pag. 178. l. 3. Καὶ ἡμεῖς) Καὶ ex MS. Ox. SOLAN.

ead. l. 10. Ὁμοία) Quorsum pertineat, quove referendum sit, exputare nequeo: nam quae similia, aut quibus ante narratis, de Olympiade ferebantur? experiamur, an minimae mutationis beneficio sensus verborum enitescere queat: καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὅποια ἐλέγοντο; δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ &c. at vero de Olympiade qualia ferebantur? draconem cum ea consuescere: haec, puto, conveniunt Diogenis admirationem irrisoriam fingentis personae. Ὅποιος autem, ποῖος & οἷος frequenter similem usum habere notum est. Dial. Mort. XXII, ἀγνοεῖς, ὅποιον ἀνδρὰ διεπέρβμευσας. Magnis viris apud antiquos & fortitudinis admirandae laude praestantissimis illa singularis honoris praerogativa fuit attributa, ut draconum, atque adeo Deorum (hi enim nullius aequae animalis specie celari gaudebant) filii perhiberentur: ex tali concubitu gens orta Ὀφιογενεῖς, teste Aeliano de Anim. XII, 39. De Augusto quid mandare memoriae sustinuerit Asclepiades Mendesius, vel inter Aegyptios homo nugacissimus, traditum a Sueton. c. 94. Sed exempla, quae magno sunt numero, congerere nihil attinet. Alexandri ortus quam varie fuerit a scriptoribus expositus, enarrat Plutarchus in initio vitae eius: quosdam sane non puduit Philippum infandi concubitus spectatorem agenti rimas ianuae admovere, ideoque post orbatum oculo male curioso, qui volutantem cum uxore draconem fuerat conspicat. Olympias vero rumorem pudicitiae suae noxium averſata dicere solebat argute: Οὐ παυσεται με διαβάλλον Ἀλέξανδρος πρὸς τὴν Ἥραν quod dictum ut ipsi sit hono-

rificum, Alexandri certe stultitiam parentem draconem
 alpernantis perstringit: inde *Draconigenam* appellat Apollonius
 Sidon. Paneg. Anthem. v. 80, 121, ubi vide Savar. Livius
 dem non continuit se, quin scriberet XXVI, 19, *retinere*
nam (Scipio Africanus) in *Alexandro Magno prius vulgare*
vanitate & fabula parem, anguis immaris concubitu conceptus,
in cubiculo matris eius persaepe visum prodigii eius speciem, inter-
tuque hominum evolutam repente, atque ex oculis elapsam. Equum
 si quis me roget, quid sentiam, nullus intercedo, quo
 anguinæ stirpis fulgore nobilissimi viri superbiant: neque
 men coniectorem acutissimum perhibebo, qui divinari, que
 nam genus ad eorum matres draconis pelle testum in cubi-
 la lectolique ventitavit: haud difficilior dracones, quam
 Deorum formas subeundo simulabant. Sequuntur bina
 ctiones Cod. Ox. quarum prior *κλέπτεσθαι* pro *βλέπτεσθαι*
 ut forte probatorem inveniat, haud magni momenti videtur
 quamvis enim interpretaris, *occulte versari in lecto conspectu*
aliorum subterfugientem, eratque sane draconum eiusmodi
 tivus accessus, & emissitius testium oculis minime fideus
 pe qui repente, ut Livius ait, hominum interventu evan-
 rentur, ne sic quidem satis erit expeditum: aliud existima-
 si praeberet *κυλίεσθαι*, verbum opportunissimum, et
 corruptela nescio profecto, an nata fuerint, supponere,
 quod quisque menti scriptoris optime congruere
 correctoribus, ista duo minoris pretii *βλέπτεσθαι* & *κυλί-*
εσθαι: altera quidem egregie placet *παρ' ἐαυτοῦ σε εἶναι*.
 XVI: *δύο ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλῆας, τὸν*
ὑπ' Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ παρὰ τοῦ Διὸς sic paulo aliter
 Cornut. de Nat. Deor. c. 2, Iuppiter peperit τὸν Διόνυσον
 τοῦ ἰδίου μηροῦ ἑπταμηνῆϊον παρὰ τῆς Σεμέλης. HEMST.
 μοια praestantissimus Gesnerus accipit *similia*, i. e. *conferentia*
& convenientia oraculo Hammonis. Mallem, si retineri debe-
 ὅμοια, παρὰ τῆς Ὀλυμπιάδος: nam paulo post, οὐδ' ἐν ἱερῶι
 τε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται εἶλεγον. Sed prima
 coniectura displicere mihi nondum potest. Usus verborum
volutari & *κυλίεσθαι* eximie declaravit Pricaeus Not. ad Apul.
 Miles. IX, pag. 488. Commode vero Alexander & Diogenes
 apud inferos novirii colloquuntur: utrique enim eodem die,
 hic Corinthi, ille Babylone, in orcum se penetrarunt, ut re-
 stantur Diog. L. VI, 63, & Plutarchus. IDEM in *Addendis*.
ead. l. 12. Ἐξαπατῆσθαι) Mireris profecto editorum diligen-
 tiam. Sed *ἐξαπατᾶσθαι*, vel *ἐξηπατῆσθαι* scribendum, dice-

rent γραμματικῶν παῖδες. At hoc in loco ἐξηπατηῖσθαι suadent praecedentia; veluti & hoc maluit interpretes, reddens, *Atqui de Olympiade similia ferebantur, draconem cum ea consuetudinem habuisse, & in lecto visum fuisse, deinde te ex hoc concubitu editum in lucem venisse: porro deceptum Philippum, qui se tuum patrem existimaret.* LENS. Ἐξηπατηῖσθαι Ms. Ox. recte. Omnes im-
prelli ἐξαπατηῖσθαι, quod merito cl. lensio displicuit. SOLAN.

Pag. 179. l. 1. Οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται) Incolae nemoris, ut Curt. IV, c. 7, § 20, quos Hammonios vocant, dispersis tuguriis habitant: medium nemus pro arce habent triplici muro circumdatum. Diodorum paene de verbo ad verbum vertit XVII, p. 589 A. Sic & Herodoto III, c. 26, οἱ ἐπ' Ἀμμωνίου ἀποσταλέντες στρατεύεσθαι, quos Cambyzes cum ipso oraculo funditus deleri iusserat: Excerpt. Diodor. p. 249. Ephorus apud Plutarch. T. I, p. 447 F. refert, Lyfandrum, cum frustra Pythiam ac Dodonidas auro tentasset, εἰς Ἀμμωνος ἀναβῆναι, καὶ διαλεγέσθαι τοῖς πολίταις πολὺ χρυσίον δίδοντα. Hi ci-
ves Ammonii sunt in arce vel circa vicatim degentes: quamvis enim commemoret Diodorus τὰς ἐπικαλουμένας Ἀμμωνος πόλεις p. 580 D. illae tamen ab ipso templo diei admodum itinere aberant. Tota fere gens sacra, &, non secus ac Delphi, caerimoniis fanique religioni vacans: unus tamen prae reliquis aerate atque honore insignis, qui personam Iovis Ammonis gerens oracula reddebat: eum egregie προφήτην vocabant; Plutarch. Alex. pag. 680 D. Diodoro ὁ προφητεύων ἄνθρωπος πρεσβύτερος τὴν ἡλικίαν. Formula, quam responsa daturus adhibebat, a Platone traditur Alcib. II, pag. 458 E. αλλομὲν οὐδὲν ἀποκριθῆναι τὸν προφήτην, τὸν γὰρ θεὸν οὐκ ἔχον δηλονότι, καλέσαντα δὲ αὐτὸν Ἀθηναίους (sic malo, quam ut vulgatur) φάναι, τὰδε λέγει Ἀμμων· atque ita Arrian. A. A. VII, p. 305, aliique plures. Poterat ergo Noster forte non deterius scripsisse, ὁ τῶν Ἀμμωνίων προφήτης. Ceterum Etearchi regis Ammoniorum mentio est apud Herodot. II, 32. δυναστὰς & τυράννους appellat Diodorus. HEMST.

ead. l. 2. Προφῆται) Narrat M. Felix OCT. BOURD.

ead. l. 3. Οὐκ ἀχρηστὸν σοι) Alexander apud Curt. VIII, 8, 15: Obiit nomen filii mihi (Ammon) recipere ipsis rebus, quas agimus, haud alienum fuit. Ibi Freinshemius ad hunc sensum vergentia Luciani loca collegit. Paulo post ἐδοῦσα ἐπισκήψαι legas, ἀν' ἐπισκήψας, τὴν ἀν' τινὶ parum refert: hoc tamen in usu frequenti. Apollodor. II, p. 105, Clymenus ἐπισκίπτει τελευτῶν Ἐργίνο τῷ παιδί ἐκδικῆσαι τὸν θάνατον αὐτοῦ. Chry-

sipp. apud Athen. IV, p. 159 B. ἐπισκῆψαι τοῖς αἰκνέουσιν οὕτως: utrobique de moribundis positum. Inter testes autem annuli Perdiccae traditi Lucianus ab eruditiss. Freinshem non est omissus ad Curt. X, 5, 4. HEMST.

ead. l. 11. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην) Non concinnus est in responsione Diogenis sensus, nisi legas, Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμν. &c. Ὅτι videtur excidisse; idque consideravit interpret: *At quid rides, Diogenes?* Diog. *Quid autem aliud rides, quam quia in mentem venit eorum, quae Graeci fecerunt* &c. IENS.

ead. l. 14. Τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιθέντες) Sic ipse Alexander Dial. praeced. dixerat, εἰ δὲ θεοὶ ἐδόκουν τοῖς ἀσθενοῦσι. SOLAN. Vide Kuhnium ad Aelian. V. H. II, 19, V, 12. Elegerat dictum Pythae, cum de Alexandro duodecim Diis adiungendo psephisma Demadisturpissimum in suffragia mitteretur, fert Plutarch. Apophth. pag. 187 E. Orta ab Atheniensibus in quamcunque partem incubuissent, nimium vehementibus adulario ceteros etiam cito contigit: quare Babylone Graecum οἱ πρέσβεις αὐτοῖς τε ἐστεφάνωμένοι Ἀλεξάνδρῳ προσέειπον καὶ ἐστεφάνουν αὐτὸν στεφάνοις χρυσοῖς, ὥς θεοὶ δύνανται μὴν θεοῦ ἀφίγγεσθαι, teste Arriano A. A. VII, p. 305. V. I. gen. L. VI, 63. HEMST.

Pag. 180. l. 1. Τρίτην) Suspecta mihi haec vox: certe alexandricum usque diem insepultum iacuisse Alexandrum legitur apud Aelian. V. H. XII, 64. SOLAN.

ead. l. 2. Πτολεμαῖος) Vide Freinshem. ad Curt. X, 10, 25 & doctos Commentat. ad Aelian. V. H. XII, 64. HEMST.

ead. l. 3. Ἐς Αἴγυπτον) Quod & factum est: vide Lucan. IX, 154; X, 20. In vitrea theca asservatum cadaver Augustus conspexit. Sueton. Octav. c. 18, & Dion Cass. LI, p. 454. Cr. tante H. Prideaux Part. II, p. 588; cum olim in aurea concinnatum fuisset: P. I, p. 451. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀνουβιν) Scribendum Ἀνουβιν, ut recte B. P. c. 16. Corrupta est prima; Latrator Anubis. IENS. Ἀνουβιν recte Ox. in reliquis Ἀνουβιν. Vid. B. P. c. 16. SOLAN. Iunguntur Ἰσιδιδι, Ὀσίριδιδι, Ἀνούβιδιδι in App. Marm. Oxon. n. 2; Σαρράπιδιδι, Ἰσιδιδι, Ἀνούβιδιδι in Op. Gruteri p. 84, 3; & apud Sponnium. Alexander autem in Aegypto, Memphi certe & Alexandriae, pro Deo cultus. Lucan. X, 272, *Summus Alexander regum, quos Memphis adorat.* Longe discrepabat a nostri Diogenis sententia Theocritus, quippe poetae coelique regionum peritus, qui Eid. XVII, 18, aedem auream Ptolemaeo Philadelpho in Iovis aula construxit — παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλεξάνδρῳ

φίλα εἰδὼς Ἑδρίασι Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομήτας pro quo posteriore vocabulo αἰολομήτης posuit H. Stephan. Th. T. II, p. 259 G. Eundem honorem, quem numerosissimo bestiarum gregi tribuerant Aegyptii, deinceps regibus suis Alexandri successoribus iure quidem denegare non potuerunt: insaniam eorum superstites nummi testantur. HEMST.

ead. l. 10. Ἐς τὸν εἰσὼ τοῦ στομίου) Neque enim fas est quemquam reverti, qui semel paludem transmiserit, atque intra specus hiatus descendit. In verbis ἔς τὸν εἰσὼ τοῦ στομίου posset quidem intelligi τόπον at non dubito, quin Lucianus scripserit ἔς τὸ εἰσὼ τοῦ στομίου, ut Dial. seq. καθάλασθαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τέλους. In editionis quoque Florentinae exemplari, in pergamenum impressio, video doctam manum in vocula τὸν extrivisse literam ν. IENS. Τὸ εἰσὼ optime ed. l. & St. Mf. Ox. & P. non, ut in reliquis est, τὸν. Vid. περὶ Περθ. c. 5. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀμελῆς) Quia ianitor erat Orci. Vid. Dial. XX initio & fine. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐκεῖνα) Melius Luciani consuetudini quadrat ἐκεῖνο. HEMST.

Pag. 181. l. 2. Ταῖνι λευκῇ) Sic Dial. seq. BOURD.

ead. l. 4. Οὐδὲ ταῦτα &c.) Interpretes ita ceperunt, quasi hac orationis structura fuisset scriptum: οὐδὲ Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσέ σε ταῦτα, τὸ μὴ οἰεσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης aptius ad hunc sensum τοῦτο convenisset, quam ταῦτα ut mox, τοῦτό γε τὸ λυπεῖσθαι nunc ταῦτα fieri non potest, quin idem sit, quod modo, οὐ λυπεῖ ταῦτά σε, illa nimirum, quae recensui, luxuriae & superbiae instrumenta; atque adeo copulari deceat, ταῦτα μὴ οἰεσθαι βέβαια εἶναι. Eam ob rem orta mihi fuit suspicio, num forte τὰ παρὰ τῆς τύχης lectoris ingenio debeantur, ut clarius explicaret ταῦτα, margini affixa: ceteroquin cur ordinem orationis expeditum multoque apertorem insuper habuisset Lucianus? οὐδὲ, vel οὐχὶ ταῦτά σε τὰ παρὰ τῆς τύχης ὁ σ. Ἀρ. &c. HEMST.

ead. l. 7. Κολάκων ἐπιτριπτότατος) Sic in Tim. Aristotelis φιλοσηματίαν, δωπείαν, κολακείαν ubique perstringit. BOURD.

ead. l. 8. Ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀρ. εἰδεναι) Quamquam structurae norma consistet, ut p. 140, ἐκείνον ζῆν ἔασον p. 158, ἔασόν με ἔχειν, sententia tamen tam languida videtur atque inepta, ut a Luciano profectam esse difficulter persuaderi mihi patiar: quid enim est post intortum illud acerbius convicium ἀπάντων ἐκείνος κολάκων ἐπιτριπτότατος. aut quomodo tantae vehementiae respondet, με solum sine quae ad Aristotelem

ſpectant ſcire? Cum vitium ſentiret Kuhnius, ſuccurrere con-
tus eſt laboranti loco pro εἰδέναι reponendo διάναι ad Dio-
gen. L. VIII, 30, ſine modo, ut recenſeam aliquid de Ariſtotele. Su-
lterter excogitatum; neque tamen eiufmodi, ut reperta veru-
tis perſuaſione mentem feriat: aliud latere quiddam crederem,
quod olim forte fidelior membrana detegat. Mirum autem non eſt,
Alexandrum hic aſperius invehi in Ariſtotelem, cuius magiſtri ſui iam dudum,
antequam ad plures abiret, reverentiam omnem depoſuiſſet: literas ad Antipatrum pro-
fert Plurarch. p. 696 D. ubi ſcripſerit: τὸν δὲ σοφιστὴν (Celiſthenem ab Ariſtotele commendatum: vid. Diogen. L. V.
10.) ἐγὼ κολάσω, καὶ τοὺς ἐκπέμψαντας αὐτὸν &c. αὐτὸς ἔν γε τοῦτοις ἀποκαλυπτόμενος πρὸς Ἀριſτοτέλην. & p. 704 ad
Caffandrum, ταῦτα ἐκέῖνα, inquit Alexander, συνέγραψεν τῶν
Ἀριſτοτέλους εἰς ἑκάτερον λόγον. Invidioſe vero Alex. XII, p. 537 F. non eſt,
quod miremur, ait, aetate noſtra Herculeum haberi voluiſſe Commodum, eiufque Dei inferius ornari,
Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀριſτοτελικοῦ τοσούτοις αὐτὸν ἐμοιοῦντος θεοῖς. HEMST. Si color aliquis vulgaræ lediciæ po-
ſit induci, nihil equidem ſpecioſius invenio, quam quod egreſſit Io. Matth. Gefnerus: Non puto, inquit, hanc vocem ſilentio regi volentis dedecus Ariſtotelis: contrarium enim eſt. Sed hoc vult,
ſine me ſcire, id eſt, concede, ut ego melius quam quifquam ſciam, & dicam adeo, quis fuerit Ariſtoteles; ut noſci-
das miſſe ich am beſten wiſſen. Μόνον non excludit alios a con-
ſideratione futura, quam omnibus iam impertit, ſed a præteritis. Idem Addendis.

ead. l. 11. Ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος &c.) Adduxit Thom. Abgiſter in Ἄρτι, & quod ſtatim ſequitur, ὥς μὴ αἰσχύναται αὐτὸς λαμβάνων in Ὄς, perverſe tamen præmiſſo titulo dialogi Diogenis & Herculis. HEMST.

Pag. 182. l. 3. Οἶσθα ὃ δράσεις) Ἀττικώτερον eſt dicere ὅς δὲ δράσον, ut apud Ariſtoph. Eq. 1155, ubi v. Schol. KUSTEL.

ead. l. 9. Ὁρμῶντας) Ed. I. ὁρῶντας. Sed præſtat vulgata, quam ſignat etiam Ox. SOLAN.

ead. l. 27. Οὐκ ἔξαρτος γένειο, μὴ οὐκ &c.) Hoc exemplum poſuit Henr. Stephan. Anim. in Libr. de D. A. p. 32, ut morem Atticorum probaret ad negationem fortius intendendam duas treſve particulas negantes cumulantium: plura dabit Steph. Bergler. ad Alciph. p. 215. Olearius ob ignoratum vulgariſſimæ ſtructuræ modum merito caſtigatus a L. Bos in Ep. ad Hebr. XII, 19. HEMST.

Pag. 183. l. 5. ὡς χρήσιμον) Existimet aliquis vel ὡς super-
vacuum esse, vel οἰόμενος εἶναι, vel denique scribi non absur-
de posse ὡς χρησιμώτατον. Verum sciendum est, eum saepe-
locum tenere particulam ὡς, quem sine orationis detrimento
facile relinquere queat: de Lucr. § 24, τοὺς γονέας τοῦ τετε-
λευτηκότος πειθούσι γεύσασθαι ὡς οὐκ ἀνδῶς μὰ Δι' οὐδ' αὐ-
τοὺς ἀναγκαζομένους: alibi plura dicentur. In opinione divi-
nae stirpis excitanda & fovenda plures astum Alexandri agno-
scunt. Arrian. A. A. VII, p. 311: Ὅτι δὲ εἰς θάδην τὴν γένεσιν
τὴν αὐτοῦ ἀέφερέν, οὐδὲ τοῦτο ἐμοὶ δοκεῖ μέγα αὐτῷ τὸ πλημ-
μέλημα, εἰ μὴ καὶ σόφισμα ἦν τυχόν εἰς τοὺς ὑπηκόους τοῦ σε-
μενοῦ ἐνεκα. HEMST.

ead. l. 13. Γέρρα οἰσύνια) Crates vimineae: quid gerrae, do-
cet Ioseph. 3 Excid. erant veluti scuta quadrangula, ἰτέα, de
quibus alibi: ἰταίας vocat Hesych. quem vide: lege Lucian.
de Hist. Conscr. cap. XXIII. BOURD. Has ipsas voces ponit
Etymol. atque explicat p. 619, v. 18. Si Luciani verba putes,
quod verisimile videtur, solum eo referendum est illud inter-
pretamentum, ὅκεπαστήρια ταῦτα πολεμικά, οὐ κυκλοτερῇ δὲ,
ὡς αἱ ἀσπίδες, ἀλλὰ τετράγωνα: cetera minus quadrant. Οἰ-
σύνιας ἀσπίδας ex Thucydid. IV, 9, annotavit Poll. VII, 176,
X, 176. Luciani locus utriusque scriptoris Commentatores
eruditos non fefellit, uti nec H. Stephan. ad Xenoph. K. Π. p.
24, v. 13. Degerris autem scuto Persico luculenter agit Barn.
Bisson. de Regn. Pers. III, p. 290, 291. HEMST.

ibid. Οἰσύνια) Vid. Not. ad Ἀλεξτρ. c. 21. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ τὸ Ἀρκάδων ὅπλιτ.) Haec ita distinxerant in-
prioribus edd. quasi praecedentibus adhaerent: separavi, ut
ad verbum χειρώσασθαι esse referenda liquidius constaret. In
his vertendis mirum est aberrare potuisse interpretes: suas res
adversus fortes viros ac bellicosos gestas commemorat Philip-
pus, ut instituta comparatione Alexandri viatorias ab imbelli
hoste reportatas deprimat. Vicissim Alexander paulo post pa-
trem perstringit, se procul abfuisse testatus a pravis artibus,
quibus ille potius, quam vera virtute bellica, Graecos supe-
rarit: eo spectant ista amarulenta, ὅμως οὐ διαστήσας αὐτοὺς,
οὐδὲ προδοσίαις ὠνούμενος τὰς νίκας &c. nam Philippus reve-
ra inter Graecos ob haec facinora male audiebat, nihilque eo-
rum est, quod inprimis a Demosthene ipsi non fuerit obie-
ctum. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 6. Περσικά.) Haec eadem in Etymologo
leguntur. Doctior exstat Scholiastae nostri de γέρροις anno-

tatio ad Toxar. ubi plura nobis dicenda erunt. HEMSTERH.

Pag. 184. l. 1. Τὴν Θετταλὴν ἵππον) Ms. Θετταλικὴν ἵππον. Scio οἶμος σκύθης, & similia: sed Lucianum haec obsoleta non amare, id quoque scio. GRAEV. Θετταλικὴν praeter G. etiam P. & L. Alibi tamen Noster Θετταλὴν de equa. Ζευξ. c. 6: τὴν Δήλειαν δὲ, ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἶαι μάλιστα αἱ Θετταλαὶ εἰσιν ἀδμήτες ἐτι καὶ ἀβατοί. In Amor. cap. 45, Θεσσαλὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν αὐτῷ. Forfan, cum de equitatu sermo est, aliter solebant efferre: certe Z. τρ. cap. 21, ἵππων Θρακικῶν. SOLAN.

ead. l. 5. Χρυσοφόρων) Dico alibi. BOURD. Χρυσοφόρων, com-
mode: hac enim per contumeliam velut inusta mollitiei nota
Perfias Medosque victores Graeci significabant. Epigr. apud
Lycurg. in Leocr. p. 163: Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖται
Μαραθῶνι Χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δὺραμιν. Simul hinc
pater, delendum esse καὶ, quod praecedat χρυσοφόρων. HEMST.

ead. l. 6. Μύριοι) Vide Xenophontis ea de re libros ab omni-
bus legi dignos. SOLAN.

ead. l. 10. Οὐ διασθήσας) Idem codex pro οὐ διασθήσας αὐ-
τούς, scribit, οὐ διασπάσας αὐτούς, eos non divellens, sive dis-
cens: sed in vulgata sententia eadem est. GRAEV. In MS. suo
invenit Graevius διασπάσας pro διασθήσας, & ita legit quo-
que in suo codice Scholiastes. Sed recte iudicat vir cl. in vul-
gata eandem esse sententiam. Quin & in hoc usu διίσταται est
frequentissimum pro διασπᾶν, χωρίζειν, διαχωρίζειν quemad-
modum passim hoc verbum interpretatur Helychius. IENS.

ead. l. 11. Προδοσίαις) Tangit patris cauponium, de quo De-
mosth. alii. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Διασχίσας) C. διαστιχίσας λέγεται
γὰρ ὅτι Φ. Lege διασθήσας, quod & in textum multarum edi-
tionum irrepfit. SOLAN. Videtur in hoc corrupto vocabulo
duplex lectio confusa διασθήσας & διασχίσας. HEMST.

Pag. 185. l. 2. Δοράτιω) Venabulum, hastam, sarissam, lan-
ceam, αἰχμὴν vocant; quibus Luciani δοράτιον addidit Io.
Freinsheim. ad Curt. VIII, 1, 52. HEMST.

ead. l. 3. Ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαίνεσαι ἐτόλμῃσι)
Luscinius: eo quod nomen meum celebraret & meas res gestas cum
tuis conferre auderet. Admodum lenta. Benedictus accuratior:
eo quod me, collatis utriusque rebus gestis, laudare ausus fuisset.
Sed cur elegantiam Graecam obscurant & molunt circumire,
quam mera & nuda verba auctoris sequi? Quod non aliunde
profectum, quam quod auctores earum non cogitarent Cice-

ronem dixisse, *Isocrates maiore mihi ingenio videtur, quam ut cum orationibus Lyſiae comparetur*; Iustinum, *Lydorum reges fuisse variis casibus memorabiles*; nullus tamen fortunae Candauli comparandus. Et sic alii. GRON.

ead. l. 4. Μακεδονικὴν χλαμύδα) Consule Spanhem. de Pr. & U. N. A. p. 457. Mollior enim erat & habebatur Perſarum vestis, ut supra in hoc dialogo dixit; & iterum, quamvis de Parthis iam, ex eodem constat; Ἀλεξ. c. 27, *Θηλυχίτων ἀνὴρ* pro Partho. SOLAN.

ead. l. 5. Κάδυν) *Χιτῶνα Περσικὴν στρατιωτικόν* lege Suid. Hesych. dico ad Heliodor. lib. 7. de taenia dictum antea. BOURD.

ibid. Τιάραν ὀρθήν) Vid. eundem Spanhem. p. 466. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπ' ἐλευθέρων) Admodum displicet illud ὑπ'. Ego delendum cenſeo. SOLAN.

ead. l. 9. Λέουσι) Temere vulgari fabulam, qua Lyſimachus leoni obiectum ab eo scribunt, ait Curt. VIII, 1. Iustinus tamen ei fidem facit XV, 3. SOLAN.

ead. l. 10. Γάμους τοιούτους) Seponere non possum levem virii suspicionem in vocabulo secundo: debuisse videtur Lucianus designare conditionem nupiarum, quas improbabat: nemini obtrudo, quod in mentem venit, γάμους ἀνύτους. Quae hic Alexandro nuptiae vitio vertuntur, eas ipse verbis plane similibus laudi sibi ducit in illa elaboratissima oratione apud Arrian. VII, c. 10: γάμους δὲ ὑμῖν τοὺς αὐτοὺς γεγάμηκα, καὶ πολλῶν ὑμῶν οἱ παῖδες συγγενεῖς ἔσονται τοῖς παισὶ τοῖς ἐμοῖς. Hac etiam in parte, ut in plerisque aliis, a Luciano dissentit Plutarchus Alexandri vel inprimis admirator περὶ τῆς Ἀλ. Τ. ἢ Ἀ. Or. I, p. 329 E. 330 A. HEMST.

ead. l. 16. Ἐν Ὀξυδράκαις) Communem historicorum opinionem securus est Noster, quam refutavit Arrian. VI, c. 11, Alexandrum in Mallis audacissimum facinus edidisse docens. Utrosque Mallos & Oxydracas in hac historia coniunxit Diodor. Sic. XVII, p. 613 D. & 614 C. καθήλατο μετὰ τῶν ὀπλων μόνος εἰς τὴν πόλιν. Vide Io. Freinshem. ad Curt. IX, 4, 26. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Λύσανδρον) Nota Callisthenis historia: quamquam de eius poena & morte valde dissentiant: vide Freinsch. ad Curt. VIII, 8; sed quem Lyſandrum, caveae leonum itidem inclusum, indicet, non reperio. Suidas in Καλλιθένης Nearchum Tragicum illi associavit: an pro eo memoriola vacillans Schol. nobis Lyſandrum suggessit? HEMST.

ilid. l. 2. 'Οξυθράκαις) Hoc ed. A. vitium correxi Solanus HEMST.

Pag. 186. l. 13. 'Επικερτομουῦντας) Iam irrita fuerat, atque obiecta Alexandro vivo praecientique stirpis ementiendae perbia. Arrianus eodem hoc usus verbo VII, c. 8: Μακάρες οὐκ οὖν σιγῇ ἔχοντες ἐκαρτέρησαν, ἀλλὰ πάντας γὰρ ἐπὶ τῇ λαττεῖν τῆς στρατιᾶς (στρατείας) ἐκέλευον, αὐτοὶ δὲ μετὰ τὸν πατὴρ στρατεύσθαι· τὸν Ἀμμωνα δὲ τῷ λόγῳ ἐπικερτομεῖς. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Διψιν) Debuerat Διψοσι· sed quae exc. promuntur, plerumque notae sunt non optimae, & nunquam vix bene Graeca; quale quod mox sequitur γὰρ μὲν δεησόμενος ἦλθε. HEMST.

Pag. 187. l. 3. Πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεδέσθαι) Mentem Luciani ceperunt interpretes, in his verbis, πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεδέσθαι τοῦ θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν, quae sic sunt interpretanda: *Omnia id videtur minus, quod a Deo creditur geri. Dixit, id multum minuit gloriam tuam & res gestas, quia venditabas te Deo esse, seu Dei filium. Id enim, quod a Deo geri creditur, cum homines, quia Deus omnia potest, & longe viribus ceteris hominum est potentior, non tanti faciunt homines, nec tantae virtuti adscribendum, sed potentiae divinae omnibus hominis opibus maiori. Vertunt: Nam etsi haec a Deo gererentur, Diis tamen longe inferiora agere visus es. Vides, quare? le. GRAEV. Interpretes merito castigavit Io. Freinsheimius Curt. IV, 7, 30, ubi, positis Luciani verbis, monet: Sciri non ceperunt interpretes; est autem hic: quidquid enim egisti, & omne, siquidem ut a Deo gestum aestimari debebat, impetum longeque infra dignitatem positum censebatur. Et ratio: nam ab homine victas esse nationes, expugnatas urbes, & imperia si narres, quilibet profecto censebit, cum hominem inter ceteros excelluisse: at si Deo, vel etiam angelo tribuas, nemo ante agnoscere id mirabitur, cum omnes sciant, nullas esse hominum adversus Deos vires, ut loquitur Iustini. II, 12, 10. HEMST.*

ead. l. 7. Ἀορνιν) Ἀορνιν Ms. non ἀορνιν, sed utroque modo scriptum hoc vocabulum inveniri, & in usu esse, docuit Eustathius ad Dionysium Periegeten. GRAEV. Ἀορνιν etiam P. & L. habent; sed aliter ceteri tum hic, tum Ἐφμ. c. 4, & Pto. c. 7. SOLAN. Tzetz. ad Lycophr. v. 704. Vid. ad Pto. Διδ. § 7. Multa de hac celeberrima petra contulerunt Raderus & Freinsheim. ad Curt. VIII, 11, 2, ubi inter *Aornon* & *Aornia* Codices non minus, quam editi libri, fluctuant. Herculi aucto

Liberoque saepe conferri Alexandrum, docebit idem Freins-
hem. ad Curt. IX, 2, 29, HEMST.

ead. l. 12. Συνή.) Fl. nullum subscripsit iota, quod omnes
 reliquae citius, quam oportebat, arripuerunt: verum adden-
 da fuerat litera per iniuriam vicinae similis extrita *συνήση*, ut
γνώση, *ἀπομαθήση*. HEMST.

ead. l. 26. Οἷα πρόση.) Dialog. ex his versibus Odyss.

Μὴ δὴ μοι θανάτῳ γε παράυδα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,

Βουλομένη κ' ἐπαρσυρος ἐὼν ἔπτενέμεν ἄλλῳ

Ἄνδρι παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοςτος πολὺς εἴη,

Ἥ πᾶσιν τεκύνεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.

Cetera item ex variis locis Homeri. BOURD.

Pag. 188. l. 3. Ἐπαρσυρος ὢν.) Argumentum huius dialogi
 ex Homero Lucianus derivavit Od. A, 488, utque erat in prin-
 cipem poetarum paulo iniquior, abstinere non potuit, quin
 animadvertionis, testae quidem atque ingeniosae, maculam
 ipsi adspergeret; secutus hac in parte Platonis, quem tamen
 ipsum alibi non mollius tractat, iudicium: is enim initio lib.
 III de Rep. hos versus inprimis aliosque similes, tanquam ad
 frangendum animi robur idoneos, expungendos esse censuit.
 Quod de Pelidae magistris modo Noster, a Platone quoque
 sumtum p. 612 C. Ἀχιλλεύς θεῶς ὄν παις καὶ Πηλεὺς σωτῆρ-
 νοστάτου τε καὶ τρίτου ἀπὸ Διὸς, καὶ ὑπὸ τῷ σωφρῶτάτῳ Χείρῳ
 τεθραμμένος &c. Firmat autem vulgatam Homeri lectionem
 ἐπαρσυρος, cuius duplicem significatum, ut ex Eustathio & He-
 sychio patet, veteres exposuerunt, ἐπιγύειον scilicet, vel κη-
 πουργὸν ἐπιμισθιον sive τὸν γῆν ἐργαζόμενον cum aliis scriben-
 dum videretur, Βουλομένη κε παρσυρὺς ἐὼν, id est, φύλαξ, εἰς
 φυλακὴν τινα τεταγμένης μισθωτικῶς, testibus Etymol. pag.
 353, & Eustath. p. 1695. Eundem Homeri locum, sed alia
 ratione, Dion Chrys. adhibuit Or. IV, p. 67 B. Facete Luci-
 lius apud Non. p. 519, *Nunc paucis malim ac sapientibus esse pro-*
batum, Ἥ πᾶσιν τεκύνεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. Mox dei-
 λὸν non equidem improbo; quia hac tamen accessione indige-
 re non videtur ἀγεννή τινα Φρύγα, considerandum est, an prae-
 stet δούλον. HEMST.

ead. l. 16. Ἐκείνη.) Respicit ad vocem δόξα, quam in animo
 habebat Lucianus, non ad δοξάριον, qua usus erat. CLER.

ibid. Ὁ, τι μάλιστα.) Perperam in omnibus libris excusis,
 quos vidi, scribitur εἰ καὶ ὅ, τι μάλιστα, εἰ ἀνω βαλφθίσουσιν,
 cum ὅτι scribendum sit; ὅτι μάλιστα, ut ὅτι τάχιστα, maxime,
 celerime: licet maximopere celebrant homines. GRAEV. Sola Fl.

ἐτιμάλιστα, qui mos est scribendi vetustarum edd. cunctae corruptius ὁ, τι μάλιστα. Quamquam dixerat τὸ δὲ στήνον ἐκείνο δοξάριον, tamen hic, quasi δόξαν scripsisset, subiicit ἐκείνη μὲν ἀναφελής· qualia multa veteres usurpant et per incogitantiam oblata, vel variandae orationis ergo ita quaesita: vide Davif. ad Cicer. de N. D. II, p. 199. Duker. & Thucydid. II, c. 47. HEMST.

Pag. 189. l. 6. Ἱσηγορία δὲ ἀκριβής) Manium, apud quos Lydus Dulichio non distat Croesus ab Iro, ut venuste canit Propert. III, El. 3, Ἱσηγορίαν & ἰσονομίαν, salvo tamen πρὸς cuiusdam iure, ubique Noster commendat; propterea laudatus a Barthio ad similem Claudiani locum in Rufin. II, 44 Senec. de Ir. III, 43, Venit ecce mors, quae nos patres facit. Sili Ital. XIII, 776 — Croesi mox advolat umbra, Dives apud superos sed mors aequarat egenis. Verum propius ad Luciani iocos accedit Plaut. Trin. A. II, Sc. IV, 92. Ingentem huiusmodi sententiarum cumulum, qui talibus delectatur, in veterum scriptis facile reperiet. HEMST.

ead. l. 12. Ἄλλως τε, ὁρᾶς) Legitur in editis: Ἄλλως τε τῶν ἑταίρων ὅσοι περὶ σε ἐσμέν οἷδε; μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινότης τοῦ πράγματος. Sed qui hunc locum inspexerit attentius, animadvertet, scribendum & distinguendum eum sic esse: Ἄλλως τε, ὁρᾶς, τῶν ἑταίρων ὅσοι περὶ σε ἐσμέν οἷδε. μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται. πάντως φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινότης τοῦ πράγματος. Vides alioquin, quanta turba sociorum interum simus hic. Non longe post autem huc veniet quoque Ὀδυσσεύς. Omnino solatium affert societas earundem rerum. Nam solamque feris socios habuisse malorum. In fine dialogi haeret quoque nota, quam ante complures annos eluimus, sed nunc nobis adstipulari Mf. gaudemus; sic enim in illo legitur: σιωπὴ γὰρ καὶ φέρειν δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφθαίμεν, ὅσπερ σὺ, τοιαῦτα εὖχόμενοι. Fixum nobis est tacere, ferre, & iolere, nisi velimus ludibrio esse, ut tu, si optaremus talia. Nam δέδοκται ἡμῖν, quod in editis est, respuit omnino sensus huius loci. Quis enim illis hoc dedit, & concessit? Immo dicit sibi deliberatum esse, & sibi firmam stare sententiam omnia potius ferre, quam inanibus querelis risum concitare. GRAEV.

ead. l. 17. Δέξαιντο) Qui non velint, non cupiant: quasi dicat, qui oblatam redeundi in vitam conditionem non accipiant. Phrynich Praef. καὶ γὰρ αὐτοῖς εἴ τις αἴρῃσιν προθεῖναι &c. δέξαιντο αὐτοῖς τὴν παντὸς. ... τῆς ἀμείνορος γενέσθαι μοίρας. Δέχονται hac si-

significatione usurpari, his etiam Luciani verbis prolatis, monet C. A. Duker. ad Thucydid. V, 94. HEMST.

Pag. 190. l. 1. Ἀκλήροις καὶ ἀβίοις) Philostr. de V. A. T. II, c. 6, ἀβιοί τε καὶ ἰππόται τῆς ἀγέλης ταύτης verti debuit, *inopes*, & elephantis equorum loco *vesti*: errorem interpretis in ἀβιοι emendavit L. Bos Anim. c. VII, haec quoque Luciani verba cum Homero conferens. Apostolos eorumque instituti sectatores τοὺς ἀβίους τοὺτους καὶ ἀνεστίους, καὶ ἀσάρκους μικροῦ καὶ ἀναιμόνας, vocat Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 37. Contraria ratione *abios* erat Antiphonti ὁ πολὺν βίον κεκτημένος, ὁ πλούσιος, ut notant Harpocr. & Hesych. quod egregie Polluci restituit adiutus a membranis Iungerm. ad VI, 196. Ibidem S. 197, quamvis omissum in nonnullis Codd. retineri debet commoda vox ἀκλήρος. Xenoph. K. A. III, p. 179, v. 40: ἐξὸν αὐτοῖς τοὺς νῦν οἴκοι ἀκλήρους πολιτεύοντας ἐνθάδε κομισαμένους πλουσίους ὄραν. In fine dialogi quin pro δέδοται legendum sit δέδοκται, minime dubitandum videtur. HEMST.

ead. l. 4. Εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταῦτα χεῖρους ἐστὲ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πύσχοντες) Eximia discordia interpretum, Ottomaro Luscinio vertente, *etiamsi non palam confiteamini, nequiores sane in eo, quod tacite huiusmodi per quietem toleratis*; Benedicto, quod *ni confiteamini, eo deteriores estis, quod haec toleratis*. Aut vana, aut nimis indecenter accisa omnia. Adscriptus pater: *eodem modo affecti, sed dissimulantes, vel, quod cum eodem modo affecti sitis, dissimuletis*. GRON.

ead. l. 7. Σιωπᾶν γὰρ) Sententia postulat, *σιωπᾶν γοῦν, καὶ φέρειν* particulas istas γοῦν & γὰρ iam supra vidimus inter se permutari. HEMST.

ead. l. 8. Δέδοκται) G. & St. SOLAN.

ead. l. 22. Οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν;) Hic dialogus, itidem ut superior atque aliquot sequentes, Homero exagitando impenditur, cuius, ut horum lepor recte capiat, omnino legendi sunt versus Od. A, 601. nam quo minus obscurum esset, quem petat, ne poetae quidem verbis abstinuit. In eo autem Homeri loco, ne Lucianum aut primum aut solum putes, iam olim exstiterunt, qui valde offenderentur: διαβάλλουσι δὲ, inquit Eustathius p. 1702, καὶ τὸν τοιοῦτον τόπον οἱ Ὀμηρομάστιγες: tum moras difficultates pro muneris suscepi ratione diligenter remove conatur: quamquam paulo post p. 1703, v. 18, facietis huius dialogi iocis delectatus scribat, οὐ καταπαίζει εὐφυνῶς ὁ Λουκιανός. Ut summi poetae dignitati consulerent, nodum alii secare maluerunt, & violentius quidem ex-

pulsis versibus istis binis, Εἶδ' αὖλον αὐτὸς δὲ μετ' ἀνέτατο
 θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃ, καὶ ἔχει καλλίσφυρον ἥσιν quibus
 accedere se testatur Scholiastes parvus: ego bene fuisse
 existimo, qui & a veteribus agnoscantur, vid. Pausan. li. 2.
 140; nec magnopere causam Homeri laedant. Fallimur ka-
 cet, qui duabus hominem partibus constare centemus: qu-
 tuor sunt, quas accurate discrevit Epitaphium antiquum:

Bis duo sunt homines, manes, caro, spiritus, umbra:

Quattuor has partes tot loca suscipiunt.

Terra tegit carnem; tumulum circumvolat umbra;

Orcus habet manes; spiritus astra petit.

Vid. Barth. Adv. LII, 1. neque multum abit Serv. ad Aen. II.
 654; nisi quod tres sufficere putat, *animam, quae superest*
 & *originem suam petit; corpus, quod in terra deficit, & umbra*
quae quoddam simulacrum ad nostri corporis effigiem factum
petit: porro monet usus hoc ipso Homeri loco, scilicet
mulacra haec esse etiam eorum, qui per apothecam Divi
quam doctrinam repetit ad Aen. VI, 134, V, 722; nam
videtur quodammodo dissentire ad Aen. II, 772. Tale est
Deorum in numerum relati Herculis εἶδ' αὖλον apud
versatur. Platonici vero tantum aberant a repudiando
Homeri versibus, ut arcanæ disciplinae mysterium lae-
dere non vulgare arbitrantur: ὁ μὲν γὰρ Ἡρακλῆς ἐν π-
ρακτικῇ καθάρσμενος καὶ τῶν ἀχράττων καρπῶν μεταστ-
λέας ἔτυχε τῆς εἰς θεοὺς ἀποκαταστάσεως, αὐτὸς δὲ μετ'
νάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃ, καὶ ἔχει καλλίσφυρον
longe secus atque Achilles, qui πρακτικὴν σκὼν ἀρετὴν
τῆς μετὰ σώματος ζωῆς ὑπηρετεῖν αὐτοῦ δυναμένου τὰς τι-
σιν. Haec & plura Proclus ad Plat. p. 382. omitto Pindarus
δῶλον in Plutarch. Παραμυθ. p. 120 D. Lucianum advocat
Gisb. Cuper. in Apoth. Homer. p. 21. Confer, quae dicuntur
ad Hermot. c. 7. HEMST.

Pag. 191. l. 1. Ὡ καλλίνικε) Sic erat scribendum. Hercules
cognomen est ex Hymno Archilochi, qui decantabatur in
dis Olympicis, cuius initium καλλίνικ' ἀναξ Ἡράκλεις. Sic
Piscar. BOURD.

ead. l. 4. καὶ ἔχει καλλίσφυρον ἥσιν) Ex Homero, hymno
Herculis. BOURD. ἔχειν, sicuti Latinis habere, vir eximius
Io. Schulringius illustrat ex hoc loco ad Senec. Contron. p.
247, addens, ambiguum esse, rellene ceporis interpres. Hesych. ἔ-
χεν, ἐγγαμήκει quod ad Homerum pertinet Od. Δ, 269. Pro-
pert. I, El. XIII, 23: Nec sic coelestem flagrans amor Hercules

ben Senfit ab Oetaeis gaudia prima iugis. Ibi vide I. Broukhufium. HEMST.

ead. l. 10. Ἀνταδρον) Sic Catapl. § 10. mox dixit ὑπερλιμαῖον. dico alibi. BOURD. Existimabant nimirum veteres, interdum posse cuiuspiam vitam redimi, si quis eius loco Plutoni veluti traderetur. Liquet hoc ex fabula Admeti & Alcefidis, suntque etiam eius rei recentiora exempla, de quibus consulendi H. Cataubon. ad Calig. Suetonii, & Cl. Salmasius ad Adrianum Spartiani. CLER.

Pag. 192. l. 2. Μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ) Thom. Mag. in Μή· εὐρηται δὲ παρὰ τῷ Λουκιανῷ ἄπαξ καὶ ἐπὶ ὀριστικοῦ ἐνεστῶτος ἐν τοῖς Νεκρικοῖς· ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ. Miremur hoc ipsi rarum videri, ac paene inusitatum, cum Moschopulus in Ἀ. Ὁ. Ἑκλ. regulam condiderit, ἰσθὶ δὲ, ὅτι τὸ μὴ, ὅταν κεῖται μετὰ τοῦ ὅρα, ὑποτακτικῶ συντάσσεται. Quod fieri vetat, scriptores probatissimos non refugisse docet Budaeus C. L. G. p. 953. Non adversabor autem, si quis, ut mollius oratio fluat, interponi velit, ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ, καὶ σὺ μὲν εἰ ὁ Ἡρακλῆς. HEMST.

ead. l. 7. Τὸ μὲν τόξον) Ms. τὸ μὲν ξύλον γυμνὸν καὶ πρὸ χειρὸν. Sed nihil mutandum. Allusit ad Odyss. Λ, v. 606: Γυμνὸν τόξον ἔχων ἐπὶ νευρῇν οἷστόν· Nudum arcum habens, & ad nervum sagittas. Veteres enim thecas habebant, in quibus, ut arma cetera, reconditos quoque circumferebant arcus, ne coeli iniuria violarentur. Eos expediebant, cum res exigeret. GRAEV.

ib. Γυμνόν) Id est, extra thecam est; promptum est. GUYET. Solebant enim veteres arcus integumento domi involutos, ne corrumperentur, asservare. Vid. Od. Λ, 606, quò haud dubie respicit. SOLAN.

ead. l. 10. Παρά) O. Fl. I. & W. recte: in reliquis mendose περί. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐρεσχελοῦντα) Φιλονεικούντα, φλυαροῦντα. BOURD.

Pag. 193. l. 2. Ὑπ' Ἀμφιτρώνι) O. Codici non auscultandum est ἐπ' praebenti. Homericæ loquendi ratio: ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε, ὑπ' Ἀγχίσῃ Il. B, 714, 820. Ἡ ρ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερὸφρονε γένετο παῖδες Od. Λ, 298. Imitatur Eunap. Aedef. p. 65, παῖδας μὲν ὑπὸ σοὶ τέξομαι τρεῖς. HEMST.

ead. l. 3. Ὡστε ἐλελιθεῖτε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι) Verunius apud Basileenses & Bourdelotius, ex quo factum est, ut gemini unius matris utero lateretis. Benedictus, ita ut eodem in utero gemini lateretis. Sed non hoc in sensu adhibetur ista locutio apud scriptores. Itaque adscripsit pater locum ex dialogo de Sacri-

ficiis, de Iove, quem ait vulgo credi pluere & tonare, ἡ λήθει πάλας τεθνέως, ubi Erasmus, & recte, ac ab eo Benetus, *Et illud nos latuit, cum iam olim fuisset defunctum*: & de Solutione, ἐλελήθει, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν ταῦτο ἐ. π. α. δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων, Benedictus, *Nesciebam te unum tantum corpus, sed plures animas habere*. In Necyomantia: ἐλελήθει νιππος ἡμᾶς ἀποθανόν, & ἐλελήθει δὲ ἐμὰντὸν ἐς αὐτὴν τὴν ἐκ τοῦ καπνοῦ βινύζομενος. GRON.

ead. l. 5. Ὁ γὰρ αὐτὸς ἀμφω ἡμεν) Cum hic dixisset, quid in se fuisset Amphitryonis, obiisse; quidquid Iovis, & apud superos frui sempiterna beatitate; ille vero rati fuisset, duos igitur Hercules esse natos ex Alcmena genere, alterum Amphitryonis, alterum Iovis filium, respondit Hercules, οὐκ, ὁμάταίς, ὁ γὰρ αὐτὸς ἀμφω ἡμεν. Ratio loquens, & sententiae requirit, ut legas ἡμην, & veritas, *per me, tu, solus enim ambo eram*. Ego Hercules solus eram ambo, & filius Iovis & Amphitryonis. Αὐτὸς est saepe μῆκος. Aristot. αὐτοὶ γὰρ ἐσμεν, soli enim sumus: & superius in dialogo Mercurii & Solis, αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν, soli enim nos sumus. Αὐτὸς ἡμην ἀμφω est, ut apud Phaedrum, *Aescopus cum solus esse*: *milii*. GRAEV.

Pag. 194. l. 3. Ἐν Οἴτῃ) Miror, unde prodierit lectio quorundam librorum ἐλύθη, illa quidem singularis, nec tamen prae sus incommoda: nam λύεσθαι de corporibus, quae post mortem vel igne vel putredine consumantur, satis est frequens. nihilque vetat, quo minus cadaver Herculis in cineres redactum dici potuerit λυθῆναι: utram prae altera eligam, vix latet dispicio. Quid si coniungas? τὸ δὲ σῶμα ἐλύθη ἐν Οἴτῃ παρὰ Hermotimo quoque § 7, τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ κατακαίοντα θεὸν γενέσθαι. Eustathius certe ἐν Οἴτῃ videtur hic reperisse p. 1703: ὡς τοῦ μὲν σώματος καυθέντος κατὰ τὴν Τραχυνίαν Οἴτην, τῆς δὲ ψυχῆς ἀνω οὔσης, τοῦ δὲ εἰδώλου περὶ τὴν μὲν οὐ καταπαίζει εὐφυῶς ὁ Λουκκιανός. HEMST.

ead. l. 8. Αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία) Lepidissime Diogenes: Αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις κρῶν σύνειμι, Ὁμήρου καὶ τῆς τοσαύτης ψευδολογίας κατηγλῶν. Nihil quidem hic est difficultatis; sed venustas tamen loci perspicui satis non potest, nisi obversetur memoria locus Homeri, ad quem allusit. Is est Odyss. λ. v. 600:

Τὸν δὲ μετ' εἰσετόνῃσιν βίην Ἡρακλεΐην

Εἰδωλον αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν

Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον ἦβην.

Post hunc vidit Herculem

Simulacrum: ipse vero cum immortalibus Diis

Obletatur convivii, & habet pulchris pedibus Heben.

Verum pro ψευδολογίας in Luciano Mf. habet ψυχρολογίας. *am frigidae sententiae: optime sane: quae sit ψυχρότης & ψυχρολογία nemo potest ignorare, nisi qui nec Longinum, nec alios Rhetores vidit. GRAEV.*

ead. l. 10. Ψυχρολογίας) Sic praeter Mf. Gr. P. Ox. Coll. & ed. I. SOLAN. Quamquam ψευδολογία non abhorreat, & Isocrates τὸν λόγον τοὺς τερατείας καὶ ψευδολογίας μεστοὺς sub initium Panath. ac Polyb. IV, p. 432, τῆς τῶν πλοῖζομένων ψευδολογίας καὶ τερατείας χάριν dixerint, ψυχρολογία tamen auctoritate membranarum suffulta negare non potui, quin pristinas in sedes remigraret: scilicet genuinam vocem, quod appositum erat interpretandi causa, deiecit. Hefych. Ψυχρολογία, ψευδολογία. Ψυχρολόγος, μηδὲν χρήσιμος (ἀγαθὸν Suid.) λέγων Phor. de Damascio, οὐκ εἰς ἀμύσησον ψυχρολογίαν &c. idem saepius apud Galenum occurrit. Neque metuedum est, ne pro suo non agnoscat Lucianus: in Somn. p. 16, ἰώλος γὰρ ἢ ψυχρολογία. Ἄλ. Ἰστ. II, c. 20, κατηγίνωσκον οὐ τῶν ἀμφὶ τὸν Ζηνοδότον καὶ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν πολλὰν τὴν ψυχρολογίαν. HEMST.

ead. l. 26. Ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐστὼς) Respicit omnino locum Homeri Od. A, 582. Aristarchus tamen haec ut notha respuebat: vide Schol. Pindar. ad Olymp. Od. I, v. 97. SOLAN. Ad lacum constituit Noster, quem Homerus fecit Ἔσταβτ' ἐν λίμνῃ, ἢ δὲ προσέπλαζε γενεῖω. eum fere sequuntur omnes, & apud Ciceronem poeta Tragicus, *Mento summam aquam attingens, effusus siti Tantalus*. Ne autem, sibi rem esse cum Homero solo, non clare demonstret, imminentis saxi, quo suspensio ad poenasque ceteras addito posteriores Tantalum expavescerunt, nihil omnino meminit: alioquin poterat hanc scenam ornasse commentum illud. Vid. Schol. Pindar. ad O. A, 97. Ἐπικύψας illustrat Pric. ad Apul. Mil. I, p. 50. HEMST.

Pag. 195. l. 11. Ἐν Λυδία πον) In Sipylō sepultus; quod eius monumentum Δίας ἀξιον vidit Pausan. II, p. 161 Sipylus autem & Lydiae & Phrygiae contribuitur: Hefych. Σίπυλον, ὅρος Λυδίας καὶ Φρυγίας. Eversa terrae motu Sipylus fabulae fingendi licentiam dedit: vide Strabon. XII, p. 868 C. Ex Tragodumenis Afclepiadae sunt deprompta, quae scripsit Schol. Homer. ad Od. A, 581, Ἴωvem ἐκβαλεῖν τὸν Τάνταλον τῆς ἐν οὐρανῷ διαίτης, καὶ ἐξαρτῆσαι ἐπ' ὄρους ὑψηλοῦ ἐκ δεξιμένων τῶν

χειρῶν, καὶ τὴν Σίτυλον, ἔθα ἔκκενδευτο, ἀστράλα. Rursus, quos, si libet, de Tantali miraculo conuulsas, suppleat. Hygin. F. LXXXII Th. Muncker. HEMIST.

Fig. 196. l. i. Δεδίαις μὴ ἐνδεία τοῦ ποτῶν α.) Locustae ab hac opinandi infania Tantalus abest, si Diem Cuiusdam Or. VI, p. 97 A. tyranni, inquit, omni terrore circumfessi velut inter cuspides corpori undique impetentes versantur, ὥστε τὸν ἐν ἄδου Τάνταλον, ὑπερέλλοντα δειμαίνειν πέτρῳ, πολὺ ἐξείκει διαγῆσθαι· δὴ ἐτι φοβεῖται ὁ Τάνταλος μὴ ἀποθάνει. Euripidis exprimitur cum in Or. v. 6. Verum Lucianum tueretur, nihilque eum tunc dixisse probat Xenophon ipso fine Oeconom. Ὅστις ὁ Τάνταλος ἐν ἄδου λέγεται τὸν αἰὶ χρόνον διατρίβειν φοβεῖται· δὲ ἀποθάνει· unde non obscure colligas, ex veteris cunctae ingenio poëtae commentum illud emanasse, quod Tantalus cunctae mortis merum affinxit. Fieri vix potest, quin eandem Lucianus, etsi suo satis dives, nihilo minus antiquorum fortias expolire atque in lucro ponere solitus, mentem reuerentissimum autem ignorantiae descriptorum est indicium mutatum in ἡ, quia venustatem dicti Lucianei minime capiebant: post ἄλλον μετὰ τοῦτον ἄδην si accedat languidum accē ἡ ἕτερον τόπον, multum deteritur lepos orationis: ἀθανάτος ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον cumulatam sententiam altitudius instructam facit, parum discrepans ab illa μεταφωτιστεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, quam commemorat infra Δ. N. 26. & schin. Dial. III, § 4, ὥσπερ εἰς ἕτερον ζῆν ἀποθατούμετος. Aristarchidae locus ioci similis aculeum habet apud Phot. p. 22 quem eo libentius totum repraesento, quod & Homerum imitatur, neque a Luciano non videatur fuisse cognitus: Τῶν δὲ ἐν πηλαχοτῶν τὸν βίον ἐπὶ σχολῆς πρὸς Ὀδυσσεά διεζῆχοντα παντοδαπὴν ἀδολεσχήαν, ἐκ τῆς ἀμόρφου σχιᾶς τὸ της οὐκ ἐκ γινώσκοντας ἰδιῶμα, (malim ἐπὶ τῆς ἀμ. & sine dubio γινώσκοντα, nimirum Ulyxem: infelix horum, ut consuevit, interpretes Schottus) καὶ τοὺς μὲν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ (pro binis posterioribus oculis foede corruptis esse reponendum αἵματ' liquet ex inferna scena, quam Homerus apparavit Od. A. 10, 95, 152. 225, 231.) οὐ κοιλίας, οὐ βρόγχους ἔχοντας· ἕτεροι δὲ φοβεῖσθαι τὸν σιδηρὸν οὐκέτι δυναμένους τραβῆναι τίνας δὲ πέτρῳ κυλίσιν τῶν σωμάτων πάσαι κατακεκαυμένων· ἄλλους δὲ δικάζειν ἑτέροις τβηκῶσι ἀδικήματος οὐδενὸς ὑπάρχοντος· τὶ δὲ ἐσχάτον τῶν οὐκ ἐτι ὄντων τοὺς τύπους ἐν περὶ μίδρι διαπύῃ ἔχοντας Χάρωνα ναυκληρὸν καὶ κυβερνήτην, ἵνα μὴ καταστρε-

ΦΕΡΤΕΣ ΕΛΦΟΡΑΣ ΕΠΙΔΕΥΝΤΑΙ ΠΑΛΙΝ. Nonne tibi videntur, quod ad res quidem & fabulas inferorum attinet, egregie sententiis inter se conspirare Agatharchides ac noster Lucianus? sane sic existimo: praesertim huc ultimum illud convenit de iteranda funeris elatione, si forte sine vectore perito in Acherontem merfi manes moriantur. HEMST.

ead. l. 3. ΕΙΣ ΕΤΕΡΟΝ ΤΟΠΟΝ) Illud eis agnoscunt omnes impressi: abest ab Ox. & P. uti & ab ed. l. in quibus pro eo legitur & non incommode. Magis tamen arridet εἰς: sic enim Noster iterum Dial. XXVI, μεταβολὴν ὀντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον. SOLAN.

ead. l. 7. ἘΛΛΕΒΟΡΟΥ) Cogn. 50. SOLAN.

ead. l. 9. Τὴν δίδαν) Dixerat initio Dialogi ἀπώλωλα ὑπὸ τοῦ δίδους, ut Aristoph. Equ. v. 531, δίδῃ δ' ἀπολωλώς & τῷ δίδει καλᾷ(εσθαι) nunc mutato genere δίδαν non magis ergo Noster distinxit, quam Pollux VI, 31, utrumque ponens. Hoc Grammatici vetustius, quippe solum ab Homero usurpatum statuunt; illud recentioris notae: eo factum est, ut in membranarum antiquis saepe commutentur, prout librarius vel doctior suum scriptorem ad Atticam loquendi formam, vel rudior ad quotidiani sermonis usum redigebat. Sic in Dione Chryf. p. 133 B. pro δίδαν vel δίδαν alii codices δίδος praeferebant: eadem varietas apud Thucyd. VII, 87; ubi plura notavit erudit. Dukerus his etiam Luciani verbis usus. HEMST.

ead. l. 10. Τὸν ἑλλέβορον) Afferit Thom. Mag. in Ἐλλέβορος, ἐπὶ ἀρσενικοῦ, οὗ τὸ ἑλλέβορον verum est, quod observat: hoc vergentis & prolapsi, illud veteris est Graecismi: sic Theophrastus & Dioscorides, ἑλλέβορος ὁ λευκός, ὁ μέλας. Meminit huius loci Erasmus in *Bibe elleborum*. Θάρρει mox nihil aliud, quam ἀμέλει, eoque modo saepe ponitur apud Platonem, ut alterum in alterius vicem facile possit succedere. HEMST.

ead. l. 12. Θάρρει) Notandus hic huius voculae usus: non enim, quomodo vulgo usurpari solet, bono animo iubet esse Tantalum; sed aliud quid vult, quod nondum satis assequor. Nisi forsitan legendum sit iterum ληρεῖς. Certe iis, quae hic Menippus affert, nulla consolatio inest. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐκ καταδίκης δίδωσι, τοῦ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ ὑπομένοντος) Doctiss. amirinus meus Abreschius in Animadv. ad Aeschyl. p. 63, deleta distinctione legit: δίδωσι τοῦ ὕδατος, & sic τὸ ὕδωρ οὐχ ὑπομένον ait forte διατικῶς illam λίμνης aquam, quae iniño dialogi φεύγον ὕδωρ. REITZ.

Pag. 197. l. 4. Κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ) Ut non desiderarem αὐτὸ, si abesset, ita nunc, quandoquidem existat in cunctis edd. ex-

cepta Fl. cur repudietur, causam non video. In Θ. Κρ. p. 61, κατὰ τὸν ἑμὸν οὕτως δ' ἀκτυλον. HEMST.

ibid. Ἐκεῖνο αὐτὸ) Respuunt illud αὐτὸ Ox. & Fl. Agnoscat P. cum reliquis impressis. Facebat ego etiam auctor sim. SOLAN.

ead. l. 7. Τυρῶ) Salmonēi filia, ex qua & Neptuno nati Neleus & Pelias. Vide Od. Λ, 235 sqq. Supra Ἐν Δ. XIII. SOLAN.

ead. l. 12. Θαυμάζουσι) Describunt iis versibus, qui eorum formae admirationem in nobis creant. CLER.

Pag. 198. l. 2. Εἶτα αἱ χίμαιαι νῆες) Notae particulae vis atque elegantia praesertim scriptoribus Atticis valde familiaris, quam hoc etiam adhibito loco Kusterus illustravit ad Aristoph. Plut. v. 79. Lucianus, ut verum Atticismi florem, qui nervos orationi & gratiam conciliat, sectabatur contempto vocabulorum fastidioso delectu, saepius usurpat: nec sprexit pater epistolae ad Hebr. XII, 9, ut dudum monuit H. Stephan. Diss. de Styl. N. T. & post eum Raphelius ex Arriano, atque alii. Apud Latinos eadem potestas residet in &, quod qui Graecae particulae loco posuerunt interpretes, digni non sunt, qui propterea reprehendantur: nos eorum vestigiis insistere non piguit. Ut autem mox Noster πόλεις ἀνάστατοι γυγόνασι, sc. verbis iisdem Isocr. in Helen. Laud. pag. 216 A. ἀλλ' οἱ μὲν (Troiani) περιώρων καὶ πόλεις ἀναστάτους γινομένας, καὶ τὴν χώραν πορθουμένην ὥστε μὴ προέσθαι αὐτὴν (Helenam) τῆς Ἑλληνισιν. HEMST.

ead. l. 7. Ἀνεμέσσητον) Ex Homeri Iliad. 3, Οὐ νέμεσις. Aristae. alii. BOURD. Nobiles Homeri versus exquisitam Helenae laudationem complexi: δημογέροντες enim fatentur, ad conspectum tam inusitatae pulchritudinis se velut igne novo concaleicere, atque adeo paene dubitare, an belli calamitates Helena conservata pensentur. Expressere multi, atque ad alias tum formas tum res traduxerunt: facite Noster περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. cap. 16. Vide Maxim. Tyr. Δ. XV, p. 150. Eustath. de Hysm. Amor. III, p. 93. Aristae. I Ep. 1 sub finem. Homericum Οὐ νέμεσις habet Callimach. H. in Dian. v. 64. Luciani ἀνεμέσσητον Synes. Ep. 101, p. 240 C. ἀνεμέσσητον δὲ ἐκτεροστέιν καὶ τὴν Ἑλλάδα. Quinctilian. I. O. VIII, cap. 4, p. 716: Non putant indignum Troiani principes Graios Troianosque propter Helenae speciem tot mala, tanto temporis spatio, sustinere: quacumque igitur illa forma credenda est? HEMST.

in Schol. l. 3. Τοῦ δ' ἀμφὶ) Τοῦ δ' ἀμφὶ γυναικί] Delenda haec: neque enim novum est Scholium, nisi forsan decurtatum in eius Codice verba Homeri fuerint. SOLAN.

Pag. 199. l. 1. Κεῖσο καταβαλὼν σεαυτὸν) Βάλλειν, καταβάλλειν, ρίπτειν, καταρρίπτειν εαυτὸν vel τὸ σῶμα ea virtute poni solent a Graecis, ut ad illos proprie pertineant, qui temere ac negligenter, ut Livius ait, *se prouiciunt*, vel *corpora humi prosternunt*, IX, cap. 6, idque in magno luctu gravibusque malis, quae decori habitus cogitationem excutunt: Xenoph. Eph. II, p. 22, καταβαλόντες εαυτοὺς ἐκλαιον p. 50, αὐτὸν ἐπὶ τῆς εὐνῆς ῥίψας ἐκλαιε· aut si quis duriore cultu & vitae genere commode corpus componere non curet. Philopoemenes apud Plutarch. p. 357 E. καταβαλὼν εαυτὸν ἐπὶ στιβαδίου τοῦ τυχόντος, ὥσπερ ἕκαστος τῶν ἐργατῶν, ἀνεπαύετο. Ideo Lucianus Alcidas in Lapith. c. XIV, εἰς τοῦδ' αὖτος καταβαλὼν εαυτὸν ἔκειτο, quippe Cynicus; & c. XLVII, ἐπεὶ ἅπαξ καταβαλὼν εαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης πλαγίως ἐκάθευδε· paulum aliter in Arriani Epiſt. II, 20, p. 233, εἰ γὰρ οὕτω ταῦτα ἔχει βαλὼν καθευδε. Cicero de Orat. I, § 28, & quod ille (Socrates in Phaedro Platonis) *durissimis pedibus fecit, ut se abiiceret in herbam*: sequitur Crassi responsum, *Immo vero commodius etiam, pulvinosque poposcisse*. Haec si fuissent in promptu Vultei Fabroque, vix, ut aberrarent, fieri potuissent in Aeliani loco V. H. VIII, 14, ubi Diogenes moribundus εαυτὸν φέρων μόνον ἔρριψε κατὰ τινος γεφυρίου. Sic οἱ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐρριμμένοι Dionysius Chrys. p. 659 D. pro mendicis egenisque hominibus, qui se in trivis prostraverunt stipis exorandae causa. Recte vero κεῖσο· hoc enim umbris Noster tribuit: supra pag. 189, κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζῳφῷ ὁμοιοι· idcirco non prorsus aspernanda est Cod. O. lectio in huius dialogi principio, ἐνθα Ἰάκινθος κεῖται &c. Dial. XX, § 2, χαμαὶ ἐρρίπται. HEMST.

ead. l. 10. Ἡμεῖς ἢ) Ex Iliad. 2. Philostr. Heroic. ex quibus hic Dial. & Dial. XXIII. quem tangit in Contempl. c. 1, & in Catapl. c. 8, ubi quaedam. BOURD. Multa de ea voce ad Homer. II, B, 701, Eustathius, quae in pauca contraxit, quisquis is est, qui sub nomine Didymi prodit Scholiastes: ἡμετελῆς, inquit, ἦτοι ἀτεκνος, ἢ ἀφρημένος τοῦ ἑτέρου τῶν δεσποτῶν, ἢ ἀτελείωτος· ἔθος γὰρ ἦν τοῖς γήμασι θάλαμον οἰκοδομεῖσθαι. LEED. Allusionem ad Homeri locum II, B, 701, noravit magnus Leopardus Em. IV, c. 9. Quem poëta dixerit δῶμον ἡμετελῆ, parum ipsis veteribus apertum est, ut parvus Scholiastes & Eustathius docent. Quid Valerius Flaccus voluerit, *imperfectam domum* vertens VI, 689, coniectare difficile est, etsi Turnebi sententiam Adv. XXI, 17, XXIX, 25, traditam, & Gaulmini ad Eustath. p. 29, non ignorem: aliquanto liquidius Ca-

tullus ad Manl. domum inceptam frustra, ubi Scaligerum vide: nam Is. Vossius pag. 293, dum Homeri verbis unatur ad stabilendam Mediol. Codicis lectionem, *Possset ab innupto vivere coniugio*, quid praecipue spectaverit, haud satis assequor: nec certiores accesserint membranae, nescio equidem, an praerendum sit, quod ante vulgabatur, *Possset ut abrupto viveret coniugio*; quam scripturam versiculi sequentis sensus paene legitat. Mihi haecenus illa δόμου ἡμιτελοῦς maxime placuit explicatio, quam Hesychius proponit in v. cui Strabo, vel potius Posidonius suffragatur, monens apud eum lib. VII. p. 454 C. τὸν οἶκον ἡμιτελῆ τὸν Πρωτεσιλάου, ideo dici ab Homero. διότι χῆρος· dissentire Lucianus non videtur, ut qui post ἡμιτελῆ δόμον velut interpretaturus adiungat χῆρος τε τὴν γαμον γυναῖκα: nam haec si pro diversis habuisset, scripsisset potius χῆραν δὲ τὴν v. illud autem τε omnium est editionum ac vetustiorum Codicum. Tzetzes Ch. II, v. 760, historiam Protefilai narrans, cum Lucianum testem citat, hunc dialogum cogitabat. HEMST.

ead. l. 12. Γυναῖκα) Laodamiam, cuius epistola ad maritum apud Ovidium est XIII. LEED.

Pag. 200. l. 4. Δύσπαρι) Homericum est. Apud Euripidem αἰνόςπαρι eodem sensu. LEED. In hac Paridis appellatione miritus ab uxore Laodamia non dissentit: sic enim illa, Ovidio verba ministrante Ep. Her. XIII, 43, *Dyspari Priamida*, immo *formose tuorum*: ubi valde miror, doctos homines, & viros poëticae non expertes, anteposuisse languidum illud & creve, *Dux Pari Priamida*; cum altera lectio, nihil habens molestum, & eruditione Nasonis sit digna, & expetatur ab adiutoribus, *damno formose tuorum*. Varie, prout solent, interpretatur Grammatici, quos vide ad II. Γ, 39. Hesychius emendatus: Δύσπαρις, ἐπὶ κακῷ παρακληθεῖς· lege, Πάρις κληθείς. HEMST.

Pag. 201. l. 6. Ἐπικεκλῶσθαι) Ridet Homeri fatalia stamina, eodemque, quo ille solet hac in re, verbo utitur. Multa praeter istum Luciani locum congeffit Gataker. ad Antonium IV, § 26. HEMST.

ead. l. 14. ΜΕΝΙΠΠΙΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ) In editione Basileensi adduntur ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, quae si sunt ex M. libris prodita, non debent ab aliis induci, licet non minor sic haberi debuisse videatur ratio Empedoclis. GRON.

ead. l. 15. Περιήγησά μοι) Eustath. in Epist. Commentarius ad Dionysium praemissa p. 110: Ἐλλήχε δὲ τὴν περιήγησιν

κλῆσιν παρὰ τὸ περιηγεῖσθαι, ὅπερ τὴν κατὰ λεπτὸν δηλοῦν
 ἀφήγησιν βούλεται· καθὼ καὶ τῶν Ῥητόρων τινὲς ὁ μὲν, περιήγη-
 σαί μοι τὰ ἐν ἔδῳ, φησιν, ὃ ἔστιν, ἔκθου πρὸς λεπτὸν ἀφηγού-
 μενος· ὁ δὲ περιήγησιν ὕβρεως τὴν ὁμοίαν λέγει ἀφήγησιν· non
 fugerunt eruditum editorem ed. Twaites, quae ob oculos ha-
 buit Eustathius, Hermogenis & Luciani loca. Significat au-
 tem περιηγεῖσθαι proprie officium, quod peregrinis praestari
 solet, per omnes partes circumducendi, quaeque visu digna sint, mon-
 strandi atque enarranti. In primo Navigio ὁ περιηγούμενος τὸ
 πλοῖον quorum interpretationis pravae Benedictus Jac. Gro-
 novio poenas dedit. Sub initium Ἐπισκοπ. Charon ad Mer-
 curium: περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὥς τι καὶ ἰδὼν
 ἐπανάλθοιμι· Schol. λεπτομερῶς εἰπὲ consentiens Eustathio:
 neutrum probō: ea, quae paulo ante Charon dixerat, pote-
 statem huius verbi eleganter explanant: ξεναγήσεις γὰρ εὖ
 οἶδ' ὅτι ξυμπερισσῶν, καὶ δείξεις ἕκαστα. Inde περιηγηταί,
 qui per urbes Graeciae, plerasque priscarum historiarum mo-
 numentis claras, se peregrinis comites applicabant, & osten-
 dendi singula narrandique operam tenui lucello vendebant:
 tale genus Delphis fabularum veterum foecundissima frequen-
 tes, ut videre licet apud Plutarch. περὶ τοῦ μὴ χρᾶν ἑμ. νῦν
 τὴν Π. p. 395 A. 396 C. 397 D. 400 D. F. 401 E. eosdem, qui
 saepius ἐξηγηταί vocantur a Pausania, Lucianus intelligit in
 Philops. c. 4, & ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνος, tabulae pictae interpre-
 s & enarrator, περὶ τοῦ μὴ ῥαδ. πιστ. Διαβ. c. 5. Longo Poemen.
 I, p. 2, ἀναζητησάμενος ἐξηγητὴν τῆς εἰκόνος qualem catus ille
 Cebes non de plebe aliquem, sed doctum sane Pythagoreorum-
 que disciplina probe imbutum adhibuit, qui omnes mirificae pi-
 cturae regiones mirabundis spectatoribus exponeret. Ab hac
 origine potro περιηγεῖσθαι est, accurate singulas rei gestae partes
 narrando persequi: quod Aeliano frequens V. H. III, c. 18, de
 Anim. III, 6, XVI, 23. ideo ἑκφρασίη Theon Prog. p. 118 de-
 scribit λόγον περιηγηματικόν. Salmasius ad Solin. p. 68 C. de
 hoc verbo tractans diversa confudit, nec, quid inter περιηγεῖν
 & περιηγεῖσθαι interefflet, liquido perspectrum habuit: dum
 fluctuat tamen in Herodoti φοῖνικος περιηγήσει, revolvitur,
 ut saepe solet, vir summus ad veram rationem: addam insig-
 gnem Platonis locum, qui pictorum illud περιηγεῖν egregie il-
 luminat, de LL. VI, p. 867 D. Οὐ μὴν ἀλλ' ὅσα γὰρ μὴ σμικρὰ,
 καὶ τὸ ὅλον εἰς δύναμιν οὐκ ἀτήσομεν ἀπεριήγητον καθάπερ τινὲς
 περιγραφεῖ· τοῦτο δὲ δεήσει συμπληροῦν τὸ περιηγητὴν. HEMST.
 cad. l. 18. Οὐτοσί μὲν, ὅτι Κέρβερός ἔστιν. οἶσθαι καὶ τὸς πορθ-

μέα τοῦτον) Prava distinctione laborat hic locus, qui ita interpungendus, Οὗτος μὲν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα. καὶ τὸν πορθμέα &c. Omnia exponere, Menippe, haud facile est. Tamen quae praecipua sunt, accipe. Hunc quidem esse Cerberum, novisti. Et porritorem hunc, qui te transvexit, & paludem, & Pyriphlegethonem iam tum, ubi ingrediebaris, vidisti. Distinctione hac nostra nihil planius. &, ut puto, verius: immo, ut nunc demum video, sic omnino. & recte, habet Florentina editio. IENS. De distinctione muranda recte monuit doctiss. Iensius: dubites tamen, an copulari conveniat, οὗτος μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα, καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὅς σε διεπέρασε: ut ad ἑωρακῆς iola pertineant τὴν λιμνὴν καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα: nam Charontem sane non vidisse tantum, sed propius etiam novisse debebat Menippus, cum quo familiarissime fuerat confabulatus, in cuiusque, Mercurio commendante, gratia positus. HEMST.

Pag. 202. l. 2. Πυλωρεῖς) Passim hoc muneris Aeaco assignat Notter: supra Dialog. XIII, & fine huius. Philostratus etiam p. 311. Apollodorus claves inferorum ei tradit III, p. 94 C. SOLAN. Attigit hunc locum P. Wesseling. Obs. I, c. 3, p. 10, & Aeacum ex Apollodoro III, p. 229, τὰς κλεῖς τοῦ αἰεὶ φυλάττοντα produxit: ideo sollicitus est in fine dial. μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν λάβῃ διαφυγόν. & plagas ab eo metuit Charon, si quem redire siverit in vitam D. XXII, § 3. περὶ Περσ. § 4, Αἰακός ἐστι τὴν φρουρὰν ἐπιτετραμμένος. Alioqui Cerberus Αἰδοῦ πυλωρός Euripidi in Herc. Fur. v. 1277, & immanis ianitor aulae Horatio. Primae dignitatis est Minos: proximum gradum tenent Aeacus & Rhadamanthus apud Plat. in Gorg. p. 397 A. Aeacus autem λέγεται παρὰ Πλούτωνα καὶ Κόρη τιμᾶς μετ' ἰστας ἔχων παρεδρῶειν ἐκείνοις, teste Isocrate in Evag. p. 192 A. — impenfis urnam quatit Aeacus umbris: Stat. II, 1, v. 219. Plurimum hi tresiunguntur, etiam in illa proverbiali Demosthenis sententia pro Cor. p. 494 B. εἰ γὰρ Αἰακὸς ἢ Ῥαδάμανθυς ἢ Μίνως ἢ ὁ κατηγορῶν, ἀλλὰ μὴ σπερμολόγος &c. Sed iudicium infernorum numerum auxit, adiecto nominatim Triptolemo, Plato Apol. p. 31 A. ne scilicet vetustissimus Atheniensium legislator, haud minus atque illi, apud Orci incolas iuri dicundo non praeesset. HEMST.

ead. l. 10. Ἀμεννὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα) Vere imbecillia capita, non caduca, ut interpretes. Ad Homeri locum respexit in Odyss. K, v. 251: Πολλὰ δὲ γουναῖσθαι νεκύων ἀμεννὰ κάρηνα, Multum vero precare mortuorum imbecillia capita. GRAEV. Illud Homeri solemne perstringit — νεκύων ἀμεννὰ κάρηνα Od. K

& Λ. De ipsa voce, cuius potestatem ambiguum fecit Grammaticorum dissensus, alibi dicam. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Τρυφερός) Τρυφερώ... V. SOLAN. Τρυφερώ-
τατος igitur, quod reposui, supplendum fuit. De Sardanapalo hermaphrodito res est non protrita: eodem spectat, quod ab Hellanico vel Callisthene sine dubio sumtum tradit Schol. Aristoph. ad Av. v. 1022: Ἦν δὲ τῷ βίῳ τρυφηλὸς, καὶ τῷ εἶ-
δει ἐκτράπελος, καὶ τῷ σχήματι ἀλλόκοτος. HEMST.

Pag. 203. l. 6. Προσπύζομαι γε πάντως ἀνδρογύνῃ ὄντι) Vid.
Καταπλ. c. 12, Ὀν. c. 56, & Συμπ. c. 33, & Not. cl. Hemsterh.
SOLAN. Cunctarum membranarum atque edd. lectio nulli eru-
ditorum suspicionem vitii praebuit. Ostendam primum macu-
lam in eo verbo manifestam: tum unius literae mutatione
sinceram veteremque scripturam revocare conabor: haftenus
enim nihil fuit oblatum, quod a pristina coniectura diffidere
me cogat. Nego verbum illud Medium προσπύσσειν vel
προσπύσσειν ex ingenio linguae Graecae recte Dativo con-
iungi: id Budaeo quidem & Stephano fuit persuasum, sed hoc
solo Luciani loco deceptis: genuinam structurae rationem da-
bit Noster Dial. D. VII. § 3, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κιστὸν ἔκλε-
ψε προσπύσσειν αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ· nunquam aliter Home-
rus, Euripides ceterique scriptores. Achill. Tat. V, p. 295,
προσπύσσειν με πολλὰ ἐφίλει. Non dissimilis est causa ver-
bi περιπύσσειν. Idem p. 303, καὶ τὸν τε Κλεϊνίαν περιπύσ-
σειν· nam quod lib. IV, p. 241, legitur, ἐγὼ περιπύσσειν
αὐτῇ δεσμὸς εἶναι, ita capiendum est: *amplexus vinculi modo
ipsi adhaerebo*: attendenti copia exemplorum, quibushoc con-
firmetur, ubique occurret: ne quis tamen in fraudem incidat,
si forte repererit περιπύσσειν τῷ πεπονηότι, τῷ πεπληγέ-
τι τόπῳ apud Dioscoridem; δειμὲν γὰρ ὡς ἐν μάλιστα περι-
πύσσειν τῷ λαμβανομένῳ τὸ λαμβάνον, Galen. de Us. Part.
Corp. Hum. lib. I; σὺν κοιταῖς τῶν βρωμάτων ἀδικίαις περιπύσ-
σειν Iulian. Ep. XXIV, p. 391 C. similisque modi plura,
recordetur haec forma passiva proferri, multumque adeo di-
stare ab usu verbi Medii. Ergo Lucianum ut liberemus inde-
centi orationis structura, reficiendum est emendatione procli-
vi προσπύσσειν, vel, si quis fastidiosior offendatur hoc futu-
ro medio, quamvis eam difficultatem non magni faciam, προσ-
πύσσειν μὲν γε πάντως ἀνδρογύνῃ ὄντι. Gravem habet contu-
meliam, acerbissimique notam contemptus plerorumque po-
pulorum moribus προσπύσειν τινι, *as alicui conspuere*, qua de
re copiose Barth. ad Claudian. Paneg. in IV Conf. Honor. v.

404, & Commentatores ad illa Petronii c. 75, p. 373, *Si quid perperam feci, in faciem meam inspue*. Sophocl. Ant. v. 1246, Πτοσας προσώπων ubi vide Schol. Ex Hyperide ponit Poll. VIII, 76, inter iniuriarum per ignominiam illatarum vocabula, praeter τὴν κοινυλίζειν, cui finitimum est πατάξαι τὰ τὰ κόρην, τὴν τὴν πρόσωπον προσπτύειν. Iunxit Musonius apud Stob. p. 169, ἀπορθεῖναι, ἢ πληγῆναι, ἐμπτυσθῆναι ὧν τὸ χαλεπώτατον, inquit, & iure quidem, ut nobis videtur, optimo, πληγῇ quorum ὕβρεως γραφὴν γράψασθαι sapientem suum, plagatus etiam, si ita res tulerit, tolerantissimum verat. Galenus in Protr. Diogenis Cynici, quem magistrum ut Menippus imitatur, nihil abhorret, historiam referens, qui ad coenam vocatus hospiti, quod turpiorem alium sordidioremve locum non inveniret, in faciem inspuebat, sic scribit: 'Εστιάμενος παρὰ τινὶ τῶν μὲν ἑαυτοῦ πάντων ἀκριβῶς προνενομημένῳ, μόνου δ' ἑαυτοῦ πάντα πᾶσιν ἡμεληκότι, χρημψάμενος ὡς πτύσων, εἴτ' ἐκ κλαυ περισκοπήσας, εἰς οὐδὲν μὲν τῶν περίξ' ἔπτυσσε, αὐτῷ δὲ μόνῳ προσέπτυσσε τῷ δεσπότῃ τῆς οἰκίας hoc Diogeni Laert. dicitur εἰς τὴν ὄψιν πτύειν VI, 32, & προσπτύειν τῇ ὄψει II, 75. Alibi scriptor sub Luciani nomine latens cap. 56, mulier ista figura membrorum multo contractiore, quam fueram dudum, se conspicata, προσπτύσασά μοι, non tu, inquit, in malum tu hinc a me faceffes &c. rariore structura Noster usurpavit a Sympos. c. 33, προσέπτυσέ τε τὸν Ζηνόθεμιν. Hinc προσπύειν τινὶ πράγματι, quancunque rem abominari, despectum longe & se aspernari, & quod Latini dicunt, consputare. Aristaenus, & ve quicunque Epistolarum illarum sunt auctores, non enim omnium unum esse censeo, II Ep. 20, καὶ βδελύττεσθε τὰς ἀρτίως περιπεσῆτοισι προσπτύοντες ἡδοναῖς. & fastidiosè aversimini summo nuper studio desideratas consputantes voluptates: quod tractum ab Epicuro: eius enim est apud Stob. p. 159, βρυάζο τῷ κατὰ τὸ σμάτιον ἡδεῖ ὕδατι καὶ ἀρτῷ χρώμενος, καὶ προσπτύω ταῖς ἐκ πολυτελείας ἡδοναῖς quae, si vel nomen abfuisse, non sententia solum, verum ipsis etiam vocabulis philosophum eum designant: nam praeter alias voces insolentius formatas huius scholae sunt βρυάζειν & βρυασμοί, a doctis interpretibus parum intellectae, ut ex Plutarcho liquet T. II, pag. 1098 B. 1107 A. & προσπτύειν τῷ καλῷ καὶ τοῖς κενῶς αὐτὸ δαυμάζουσιν, quod Epicuri dictum profert Athen. XII, p. 547 A. illudque Metrodori, πολλάκις προσεπτύσαμεν ταῖς τοῦ σωματός ἡδοναῖς, Plutarch. T. II, p. 1088 B. Similis usus in προσπτύειν τι, quo Stephani potest in posterum locupletari The-

sauros, apud Aristaen. I, 21, &, qui hoc verbo delectatur imprimis, Simplic. ad Epiet. p. 52, 66, 103, 135, 144, 229, 278. Iam si animum attendas ad Luciani sales, locique rationem, optime lectionem hanc congruere patebit. Mollissimo mortaliū Sardanapalo alapam incutere Menippus parabat: dum capitis eius fragilitati metuit Aeacus, periculosissimum inceptum inhibuit. Menippus autem, ne hominem invisum nullo afficeret dedecore, ut effeminatum illum saltem conspuere liceat, petit: in hac enim contumeliosae despectionis nota nulum erat frangendae calvariae periculum; ubi, si Sardanapalum imprudentius & *κυνικώτερον* fuisset amplexatus, omnem illam forte osseam larvam longo luxu permollitam contrivisset. In Catapl. c. 12, de servulo nequam conqueritur Megapenthes, qui se in funebri lectulo cubantem *κατὰ κόρης ἑπαις τέλος δὲ πλατὺ χρεμίσματος, καὶ καταπτύσας μου . . . ὄχετο*. Si quis autem ita lectioni vulgariae patrocinari aggrediarur, quasi Menippus in amplexum ire Sardanapali tanquam mollis & cinaedi cupiat, is multum vereor, ne ab instituto Luciani longe aberret: ne nunc dicam, verbi structuram, quam repudiavimus, prius esse veterum exemplis affirmandam. HEMST.

ead. l. 11. Ω Εὐφορβε) Lege Menag. ad Diogen. L. VIII, 5, 11, Kuhn. ad Aelian. V. H. II, 26. uterque Lucianei loci meminit. HEMST.

ibid. *H Ἀπολλον) Quia Apollinem eum esse crediderant discipuli. Diogen. L. p. 216 D. E. Porphyrius & Iamblichus. Sed Noster ipse adeundus Ἀλ. c. 16. SOLAN.

ead. l. 14. Χρυσῶς ὁ μὲν) Passim hoc. BOURD.

Pag. 204. l. 3. Οὐδὲν ἴσον κύμασι) Diligentiam effugit hic locus eruditissimi Rittershusii ad Porphy. Vit. Pythag. p. 66, 67, ubi multa de hoc Pythagoreo praecepto studiose collegit: inde disces in animo fuisse Nostro, ut Clemens ait, τὸ ἐπύλλιον ἐκείνο, in quo τρώγειν & ἔσθαι pro τε φάγειν, vel φαγεῖν alii praeferunt. Eustathii locus a Casaubono ad ista Luciani declaranda productus exstat p. 948, v. 23. Eundem vide ad II. I, p. 757, v. 42, ubi quae scribit sumta sunt ab Athen. II, p. 65 E. Sext. Empir. Π. Υ. III, p. 184, ἐνίοι δὲ δᾶττον ἀντὶ τὰς κεφαλὰς φαγεῖν Aegyptios sacerdotes; eo enim haec pertinere puto) φασὶ τῶν πατέρων ἢ κυάμους observat Fabricius, qui a plerisque Empedocli tribuantur, Orpheo versus adscribi a Didymo Geopon. II, 35; quod in pluribus esse factum alias ostendam. Zaratae Chaldaeo grande hoc arcanum Pythagoram debuisse refert Origenes, quem vocant, Φιλοσ. c. II, p. 42.

portentosum opinionis mirificae documentum prodit: si quis fabam eiusque florem ollae inditum oblitumque in terram defoderit, postque dies paucos retexerit, ἴδοι αὐτὸ εἰδὲν ἔχοντα μὲν πρῶτον ὡς αἰσχύνην γυναικὸς, μετὰ δὲ ταῦτα λεγόμενον παιδίου κεφαλὴν συμπεφυκυῖαν quae vel auditu sunt commendanda. Diceretur amplius ad B. Πρ. c. VI. interea lege la Videt. de Vita Funct. Statu Sect. V. HEMST. Vide pereruditi & ingeniosissimam de Pythagorae κνᾶμφ disputationem: Miscell. Observ. A. 1735, p. 417. quam qui legerit, nihil excur quidquam amplius a nobis desideret. IDEM in *Adlektis* *ibid.* Κνᾶμοι) Eustathius: Τοῖς παλαιοῖς λόγος φασὶν εἶναι τὸν τοιοῦτον

ἴσόν τοι κνᾶμους τε φάγειν κεφαλὰς τε τοκίον
διὰ τὸ Ψυχῆς αἰζηῶν βάσιν ἔμμεναι, ἢ δ' ἀνάβαλιν

Ἐξ αἰδέω ὅταν αὐγὰς εἰσαυτίωσιν.

Empedoclis versus esse ait Rittershus. p. 30 ad Porphy. aliter scribuntur. Pythagoricae scholae hoc scitum fuit (C. faubon. ad Athen. 136, 25. Vide Nostrum B. πρ. c. 6. Laet. etiam Clem. Alex. Στρ. III, p. 187. Vide & Plutarch. 1125, 1, & Porphy. n. 43. cum Not. A. Gell. IV, 11. SOLAN.

ead. l. 5. Σόλων δ' Ἐξηκεστίδου) Ceteris de Solonis patre stem addunt Lucianum I. Meurs. in Sol. c. 2, Aeg. Meurs. ad Diogen. L. I, 45. Κορρίδης, inquit Suidas, ὁ Σόλων πατρὶ πατρωνυμικῶς alium hac de re apud reliquos scriptores fecisse esse queritur Kusterus. Litera mutata difficultatem omnem pediet Κορρίδης hoc enim sanguine nobilissimo Solon ex creatus. Plutarch. de patre Execestide: ἦν γὰρ Κορρίδης ἐκ καθεν. Vide Suid. in Πλάτων. HEMST.

ead. l. 9. Ἐγκρυφίας ἄρτος) Ὁ ἐν στοδῶ γενόμενος διὰ τὸ μὴ εἶναι κλίβανον. Hesych. de pane ῥυταρῶ alii dixerunt. Lucian. Lexiph. sic post αὐτοπυρίτην. BOURD.

ead. l. 10. Ὁ ταῖς φλυκταῖναις &c.) Φλυκταῖναι pustulae sunt & corporis & panis sub cineribus cocti ardore ignis excitatae: in panibus etiam ἀττάραγοι, quam vocem ingeniosissime restituit Callimacho Ep. XLIX magnus Bentleius: praetera diximus olim ad Poll. VII, 23. Venuste Noster tale verbum posuit, quod Empedocli non minus, quam subcineritio pati conveniret, de quo Gataker. in Posth. c. XXII, p. 675. Salus Empedoclis Aetnaeus a Luciano saepe priscisque Ecclesiis patribus irrisus quam fidem apud se mereatur, Strabo, vi emunctae naris, ostendit VI, p. 423 B. Εἰ δὲ ταῦτ' ἐστὶ πιστὸν, οὐκ ἀπιστυτέον ἴσως τοῖς περὶ Ἐμπεδοκλέους μυθολογούμενοις.

uius ego sententiae libenter subscribo. Vide Salvagn. ad Ovid. b. v. 599, Menag. ad Diogen. L. VIII, 69. Iis, qui Ulpianum 6, § 7 D. de ini. rupt. & irr. test. ad Empedoclem potissimum respexisse censuerunt, calculum adiecit P. Faber Sem. I, 10, pag. 50. quorum tamen opinionem minime probandam existimo: hos eruditos homines Luciani loca non fugerunt. Ut autem Empedoclis *κενοδοξίαν* Noster exagitat, sic non minus acriter, hac quidem in causa nihil dissentiens, Gregor. Nazianz. in Anecd. Muratorii Epigr. 84, 85, & Stelit. I, pag. 31. Longum foret ceteros eiusdem gregis recensere, quibus hunc in campum exspatiari voluprati fuit. HEMST.

ead. l. 13. Χαλκίπου) Διὰ τὴν κρηπίδα χαλκῆν. inferius: GUYET.

in Schol. col. 1. l. 2. Αἴς) Ed. A. οἷς, quod mutandum erat. Tum satis inconcinne dixit *βουλὰς κατεσκεύαζον*, *subarum fortitione senatores creabant.* De *κνῆμοις* lege, quae olim cum praestantiss. Kustero communicavimus ad Iamblich. de V. P. § 260. HEMST.

Pag. 205. l. 2. Ἀνάξιον) Miror, inter tot viros doctos neminem repertum, cui mendum vulgatarum edd. quae hic *ἄξιον* legunt, suboluerit. Ed. L. *ἀνάξιον*, ut edi curavimus. P. etiam & L. & Ienius ipse genuinam esse lectionem demonstrat. Sic Lucianus loqui amat: vid. Συγγρ. c. 26, & Ἐτ. Δ. XIV. De Empedoclis interitu variae sunt sententiae: vide Strab. VI, p. 274, Diog. Laërt. p. 230, Kennet. & Cler. Ar. Crit. p. 221, Suid. v. Ἀμυκλαι. Vide Περ. c. 1, ubi magis graviter ista tractantur: Empedoclem enim illic videbis latere voluisse suam mortem; verum, quod ex aliis discimus, sive vis ignis, seu alius aliquis casus crepidam eius aeream prodidit, quae rem totam aperuit. Fabulam esse censet Dacerius ad Horat. Art. Poët. 461; quae etiam T. Fabri sententia est, quam in nota ad illum de Peregrini morte locum vide, & si ita videtur, ad examen revoca. SOLAN. Utrumvis erat, flagitante sententia, recipiendum, vel *ἄξιον*, vel *οὐκ ἀνάξιον ὄντα*. Nonn. Συναγ. Ἰστ. pag. 127, *κατεκρή δὲ εἰς τέλος* (Empedocles) *ἄξιως τῆς οἰκείας κενοδοξίας.* HEMST.

ead. l. 12. Τὸν σιμὸν λέγω) Sane ludit pervenuste Menippus; easque formae notas, quibus, uti vivum veteres solebant, Socratem Aeacus describit, nihil ad eum discernendum valere, sed omnibus aequè mortuis esse communès, iocatur. Simus erat Socrates inter superos & calvus, eamque ob causam Sileno comparatur: Schol. Aristoph. ad Nub. v. 223, *ἐλέγετο*

δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῶ παρεμφαίνεται σμικρὸς τε γὰρ καὶ φαλακρὸς ἦν· nam ibi faceritissime Comicus illis uti videtur Socratem facit, quae Sileno tribuerat Pindarus cum Olympico colloquenti. Talem depingit illa mirabilis Alcibiadis laus in Plat. Symp. p. 1202, & p. 1203 A. τὸ σχῆμα αὐτῶν τῶν ὄντων Σειληνωδὲς σφόδρα γὰρ ibidemque Σάτυρος δὲ Μάρτυρας αἰ. Hoc autem praecipuum suae formae decus, ut erat eum unguem factus, defendit ipse Socrates in Xenoph. Symp. § 19, § 20. nam tali eum dicto retigerat Critobulus p. § 19, 28, ἢ Δία, ἢ πάντων Σειληνῶν τῶν ἐν τοῖς Σατυρικοῖς (ἵνα σιν intelligo; longe aliter atque interpretes) αἰσχυροῖς; & additque Xenophon, ὁ δὲ Σωκράτης καὶ ἐτίγχεαι τρομερῆς τούτοις ὄν. Re tamen vera singulari vultus pulchritudinis Socrates nec gloriari poterat, nec profecto cupiebat, qui eternam speciem despiceret, internam solam admiraretur: ut re Theodorus de Theaeteto adolescente in cognomine Patonis dialogo p. 107 C. νῦν δὲ, καὶ μὴ μοι ἄχθου, οὐκ ἐστὶν αἰὲν προσέοικε δέ σοι τὴν τε σιμότητα, καὶ τὸ ἐξω τῶν ὀμμάτων. Ea saepissime scriptores antiqui respectant: vide Athen. V. p. 219 A. Max. Tyrium Διαλ. XXXVI, p. 375, αἱ σιμαὶ καὶ πρόγαστορες. Julian. Caes. p. 314 D. Synes. Calv. Enc. p. 14 B. Atque adeo non iam suspicor verba Varronis apud Aelianum p. 25, ut olim ad Poll. IX, 148, de Sileno, sed potius hi persuadeo de Socrate esse intelligenda, modo parum emendata huic homini accommodentur: Nonne enim (quod etsi retineri possit, malo tamen, Nonne enim vel nonne) scribunt esse grandibus superciliis, filonem, quadratum? certe non potest, quin in Satyra Menippea Γυνῶσι σταντὶ, & de haec sunt deprompta, Socratis Varro meminerit. Ex Lucio similes formae philosophorum parentis imagines protulit Sidon. ad Apollin. Sidon. IX, Ep. 9, p. 586. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον) Viden' calvum illum? Men. Oportet calvi sunt; quare & omnium hoc insigne sit. Aeac. Simum illum dico Men. Et illud simile: simi enim omnes. Lucianum scripsisse existimo ὅμοιοι, non ut vulgo, ὅμοιον. Si Lucianus voluisset hunc in modum, uti vulgo legitur, scribere, meo iudicio scripsisset ἴσον. At maluit vulgarissimum illum Hellenismum, quo & infra utitur in Reviviscentibus c. 13: Πολλὰς ὁμοίας ὅρα τῶν σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν, Multas similes me se esse video, quantum & ad habitum, & ad incessum, nec non vestitum: & sic passim. IENS.

ead. l. 17. Πολλοὶ τῶν νέων &c.) Legitur in editionibus: πολ-

οὐ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τά γε σχήματα αὐτὰ καὶ
 βεβηκότα βαδίσματα εἰ δεύσαιτο τις, ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί
 ἄλλοι δ' ἄλλα ἑώρακας οἶμαι. Hunc locum foedatum esse, dudum
 vidi; sed quomodo purgari posset, non videbam. Exciderunt
 enim voces, quas ubi ex Mf. reposueris, cognosces emacula-
 tum. Sic autem in illo scribitur: πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέ-
 γουσι, καὶ τά γε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ δεύσαι-
 το τις, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἑώρα-
 κας. Me. ἀλλ' ἑώρακας οἶμαι, οἷος ἦκε παρά σοι Ἀριστίππος καὶ
 Πλάτων. Multi iuniorum se philosophari profitentur. Ac habitum
 quidem ipsum & incessum si quis aspiciat, summi philosophi viden-
 tur, sane quam multi. Socr. Valde multos vidi. Men. Sed vide qua-
 lis ad te venerit Aristippus, & ipse Plato. De Platonis & Aristippi
 luxuria vide Theodoret. Σω. πεντ. β. ex ipso Xenophonte; vi-
 de & Athen. XIII Deipnosoph. de amore Platonis in Archea-
 nassam Colophonensem. Inde & ab Antisthene Σάβον dicitur,
 quasi diceret Priapum. Athen. lib. XI. Sequitur, paucis verbis
 interiectis, qui prava laborat interpunctione locus, quem sic
 restitues: Εὐδαίμων, ὃ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἷ. τά γε τοιαῦτα
 πάντες οὐν σε θαυμάσιον οἶονταί ἀνδρα γεγενηῖσθαι, καὶ πάντα
 ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τάληδες λέγειν, οὐδὲν εἰδότες.
 Felix homo es, Socrates. In his omnes te virum admirandum fuisse
 existimant, & omnia ista novisse, cum nihil, verum enim dicendum
 est, scias. Hinc Socratem alii fuisse idiotam dicunt, & vere di-
 cunt. GRAEV.

Pag. 206. l. 2. * Ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί) Supplet hic
 quaedam MS. Graevii. Possit tamen sine isto supplemento lo-
 cus hic constare, modo tollatur importunum punctum post
 φιλόσοφοι. Quomodo se res Athenis habent? Men. Multi novitio-
 rum se philosophari praedicant; & quantum ad ipsum habitum & in-
 cessum, si quis eos conspiciat, summi philosophi sunt quamplurimi:
 ceterum vidisti, opior, qualis veneris ad te Aristippus &c. Liber ve-
 ro MS. quo usus est vir cl. ita supplet, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα
 πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Me. ἀλλ' ἑώρακας οἶμαι δεῖς.
 Num quidem credibile est, fingi hic Socratem, qui iam dudum
 esset mortuus, vidisse νέους illos, iactantes se esse philosophos?
 IENS.

ead. l. 3. Σω. Μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Me. Ἀλλὰ) Ita hunc lo-
 cum restituvimus ex ed. J. confirmaturque ea lectio auctorita-
 te Mf. Gr. P. & Ox. in quibus eadem leguntur, nisi quod in
 Ox. pro μάλα vitiose legitur πάλα· in P. vero ἑώρας. Arquod
 Gr. codex ante haec Socratis verba habet μάλα πολλοί, non

probo: est enim ex corruptis exemplaribus, in quibus sine Socratis nomine pro his, quae adscripsi, legitur tantum *μαλα πολλοί*. Τα δ' ἄλλα in omnibus reliquis edd. Vide tamen Γκιμ. c. 34. SOLAN. Quandoquidem membranarum quarundam auctoritatem suffragio suo viri eruditi firmare non refugiunt, eorum consensum quia liquidis rationibus refutare non poteram, parvi pendere religioni duxi. Neque tamen diserte, subodorari me in hisce restitutis nescio quid improbi & notae minus sinceræ: non enim videtur Socratis personae convenire responsum, *μάλα πολλοὺς ἑώρακα*: tum colorem Lucianum habent, *si habitum quis & incessum spectet, summi philosophi valde frequentes*: porro *τάγε σχήματα αὐτὰ* (vel αὐτῶν) καὶ τὰ βυδίσματα sententiam quandam, nisi fallor, oppositam flagitant, quae nihil eos esse minus, quam veros philosophos, indicet. Ideo mihi probabile sit, post τὰ δ' ἄλλα praetermissum esse iampridem segni librariorum negligentia unum atque alterum verbum, in quo eiusmodi fere fuerit, qualem dixi, sensus, cui commode iungantur illa sequentia, *ἑώρακας εἶμαι, οἷος ἦκε παρὰ σοῦ* (nisi, quod puto, praestiterit *παρὰ σέ*) Ἀριστίππος &c. Postmodum quam reperiebant lacunam, quisque pro ingenii sui modulo fuit conatus explere: inde orta, quam hic videmus, lectionum illa varietas: alii contra conglutinatis, quae spatio interiecto longius diiungebantur, vocibus omne deficientis orationis vestigium deleverunt. HEMST.

ead. l. 5. Μύρου) Diogen. L. p. 51 F. τίς δέ μεμυρισμένος; de eodem Aristippo. SOLAN.

ead. l. 6. τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους) Vid. Corn. Nepos in Dione. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐδαίμων, ὃ Σ. ἀνθ. εἰ τάγε τοιαῦτα πάντες οὖν) Εὐδαίμων, ὃ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἰ τάγε τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἰοῦνται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγχαίνεσθαι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τάληθες λέγειν, οὐδὲν εἰδότες. Sic locum hunc interpungendum puto, inque eo iam praeivisse videtur interpret. Vulgo priora ita disponuntur, Εὐδαίμων, ὃ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἰ. τάγε τοιαῦτα πάντες οὖν &c. Sed Εὐδαίμων, inquit, ἄνθρωπος εἰ τάγε τοιαῦτα: scilicet quantum ad illa vitia attinet, (quibus, ut praecessit, laborabant Aristippus, Plato, alii) tu, Socrates, homo beatus es: propterea omnes admirabilem te fuisse existimant virum &c. In prioribus tamen his Graevius vulgatam servat distinctionem, ponens recte deinceps comma post ταῦτα, ubi vulgo habebatur punctum, LENS.

ibid. τὰ γε τοιαῦτα) Graevium aberrasse miror: eam adhibuit commodè distinguendo medicinam Ienſius, quae cum usu particulae οὖν ordine suo collocandae perpetuo congruit: nam quis ferat Graece sciens eius structurae scabritiem? τὰ γε τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἰοῦνται. Postea καὶ ταῦτα extra dubitationem mihi positum videtur: in corrigendo Luciano Lucianum sequi malui, quam scriptis editisque libris, in quibus, cur particula καὶ fuerit elisa, facile potest animadverti, obtemperare. Dial. XIX, § 1, & XXIX, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα παρὰ Τρωσὶ δικάσταις. Necyom. § 4, καὶ ταῦτα εἰδὸτα σαφῶς. § 14, alibique saepe. Alcidas. p. 185, v. 3, ἀνδρα σύμμαχον. . . . καὶ ταῦτα πρότερον ἐν ὑμῖν εὐδοκμηκόμενα. HEMST.

ead. l. 10. καὶ ταῦτα) Misere antea sine καὶ oratio claudicabat, & in sensum absurdum volentes nolentes rapiebat, in hunc modum: πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἰοῦνται ἀνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα· δεῖ γὰρ οἶμαι τάληθες λέγειν οὐδὲν εἰδὸτα· quae vides nunc hac levi mutatione, quam elegans & limpida evadat. Omnino legendum καὶ ταῦτα· quod adeo liquere perlecta sententia existimo, ut plura dicere pigeat. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐδὲν εἰδὸτα) Unum scio, quod nihil scio. GUYET.

ead. l. 15. Χαρμίδης) Glauconis filius dicitur a Xenoph. Ἀπομν. III, 429 & 434. V. Plat. in Theag. & Apol. & Aelian. V. H. VIII, 1. Critonis filius dicitur Diog. Laërt. pag. 40 D. Dion. Halic. SOLAN.

Pag. 207. l. 1. Μέτεi τὴν σαυτοῦ τέχνην) Notabile vitium Cod. O. μεγίστην ἀσκήϊς σαυτοῦ τέχνην, dignumque quod observetur ad simile mendarum genus minore negotio detegendum. Primum T transeunte in Γ, quomodo creberrime peccatur, natum est ex METEI THN MEΓΙΣΤΗΝ. Deinde, cum facile deprehendi posset orationem labare, nisi addito verbo fulciretur, adoptare consultum duxerunt quam interpretationem τοῦ μέτεi in margine positam inveniebant ἀσκήϊς. Τέχνην autem Socratis intelligit παιδευαστίαν sive puerorum formosorum amorem; quod crimen admirabili viro saepe quidem, sed falsissime fuit obiectum: de Platone res ista maiorem habet controversiam: vide Davis. ad Cicer. T. D. IV, 34. Quod modo Socrates aiebat, καὶ αὐτὸς ἐρασκον &c. eius specimen illustre reperire licet in Aeschin. D. III, c. 6, sed cum solita tamen εἰρωνείᾳ coniunctum: vide Cicer. Acad. I, c. 5, pag. 18, quaeque ibi notat Davisius. HEMST.

ead. l. 2. Οὐκ ὀλιγοῦσι τῶν καλῶν) Nondum Socrates in
sus incesti arguere, modum in iocis aliquem servat. Aris-
tem, quam hic nominat, ea est, qua Socrates animorum le-
stetricem & dici & haberi cupiebat. De Alcibiade Socrates
in eum amore Diog. Laërt. p. 38 F. & 40 F. apud Athenae-
Aspasia ipseque Athenaeus: quin & ipse Alcibiades apud
Συμπ. Alibi Noster non tam caute de amoribus istis loquitur
ut & Περ. c. 43. Sed vide illic Notas nostras, ad Περ. auct.
Fabri. SOLAN.

ead. l. 5. Μὰ Δί, ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ καὶ Σαρδανάπη-
σιμι) Benedictus: Non per Iovem: Croesum enim & Sardana-
pam adeo. Non secus ac, si voluisset negationem Lucianus, non
potuerit nunc quoque dicere, ut mox ante οὐ μὰ Δία, ἐπὶ
καροδοξία, καὶ τύφος &c. & in Vitarum auctione, οὐ μὰ
μέγιστον ὄρκον τὰ τέτταρα. In Mercede cond. οὐ μὰ Δία
Ἑλένης ἔνεκα, οὐδὲ τῶν Πριάμου Περγάμων. Sed vides, po-
terem nunc loqui, ut fecit in dialogo Noti & Zephyri, οὐ
τέτα τοιγαροῦν ἤδη δέσποινά γε οὐσα. νὴ Δία εὐνοῦνται γὰρ
οὕτω γένοιτο. Sensus est, Itane? immo ad Croesum &c. Graeci
Nihil murandum; passim ita adhibent optimi quique scrip-
tes Graeci. Vide initium lib. VI Cyrop. Xenophontis, quod
hisce scatet: neque unquam aliter Xenophon, nisi vitians in-
te codicibus. SOLAN.

ead. l. 24. Θεὸν ὄντα) Cerberus Luciano multum debet, a
quo titulo tam honorifico, quem vix quisquam alius impo-
verit, cohonestetur: neque tamen secus in B. Πρ. c. XVI. vide
Barth. ad Stat. Th. II, 26, IV, 486. Canem hunc dirum in-
lexit Callimachus in Fragm. Benth. n. CLXI, ἔσθ' ἔχιδνα
νέρβει ἄγων δάκετον. Hercules est ille ξείνος nec dubito, quod
ex Αἰτίοις Cyrenaei vatis depromptus sit versus: vide Quint.
Calabr. VI, 260. HEMST.

Pag. 208. l. 4. Ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ) Τῷ in plerisque deditur:
reperitur in MS. Ox. Coll. edd. Fl. & P. Sic Polyaeus. Strab.
VIII, p. 556. SOLAN. Vultus Socratis semper idem admi-
rationi fuit veteribus, etiam Xanthippe luculenta teste; quod
fuisse talem praedicant, quae cuiuscunque mariti alterius vultu
facile movere potuisset: vide Cicer. T. D. III, § 31, quae
que notant Gataker. ad Antonin. I, § 8, Kuhn. ad Aelian. V.
H. IX, 7. Ἀτρέστῳ suppeditatū a P. si exigas ad ἀτρέπτον,
eiusmodi est, ut difficulter, utrum a Luciano fuerit prohi-
bitum, statuere liceat: illud οὐ πάντῃ δεδομέναι si spectes, palam
forte dederis huic lectioni; praesertim accedente Platone, qui

Socratis habitum fatale poculum hausturi graphice depingit
Phaed. p. 86 E. καὶ ὁ λαβὼν καὶ μάλα ἵλεως, οὐδὲν ΤΡΕΣΑΣ,
οὐδὲ διαφθεῖρας οὔτε τοῦ χρώματος οὔτε τοῦ προσώπου, ἀλλ',
σπερ εἰώθει, ταυρηδὸν ὑποβλέψας. Solent autem illa vocabu-
la vulgo a librariis permutari: velut in Iosepho de B. I. VII,
p. 430, pro φρόνημα πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας κινδύνους
τρέστων, duo non spernendi Codd. praeferunt ἀτρέπτον simi-
lis variatio notatur ab eruditis viris apud Aelian. V. H. V, 6,
IV, 31. In Nostro tamen nihil esse novandum credo, quia
sententiae non minus, quam illud alterum, servit ἀτρέπτον
πρόσωπον optime respondens verbis Platonis οὐδὲν διαφθεῖρας
οὔτε τοῦ χρώματος, οὔτε τοῦ προσώπου iterum in A. I. II, c. 23,
Socrates τὸ πρόσωπον ἀτρέπτος: vide Λατ. c. 16. Verum pau-
cos fore arbitror, siquidem attenderint, qui non offendantur
inconcinna structura ἐδόκει ... δοκῶν exterminata voce po-
strema expoliri poterit hic locus tali pacto: παντάπασιν ἐδό-
κει ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ προσίναί, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν
θάνατον, καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἐστῶσιν ἐθέλειν.
De priore video mecum sentire magnum I. Fr. Gronovium
in Corrig. & Infer. ad Observ. p. 683; pro ἐθέλων vero substi-
tuit ἠθέλων ad meam partem accessuros spero literarum Grae-
carum peritos. HEMST.

cad. I. 7. Διαμέλλοντα) Traiectio vituperanda: quid enim
Luciano causae fuit, cur ita discerpta orationis membra te-
mere disseminaret? Cave tamen absque Mss. ope mutaffis:
mox idem in seq. Dial. iterum, καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σου πατάξας
διαλύσας τὸ κρανίον & alibi passim. SOLAN.

cad. I. 8. Δακὼν τῷ κωνεῖῳ) Δοκῶν forte. GUYET. De Cer-
bero decenter, quippe cane, dicitur, qui non latratu solum
umbras territat, sed & morsu perit: maiore audacia, sed quae
faciissima ioci venustate redimitur, de fato tanquam Cerbero
locutus est in Hermot. c. 6: Οὐκ εἰδὼτα εἰ σε πλησίον ἤδη τοῦ
ἄκρου γενόμενον τὸ χρεὼν ἐπιστὰν κατασπάσει λαβόμενον τοῦ
ποδὸς ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος: quamvis alioqui τὸ χρεὼν κατα-
λαμβάνειν & ἐπιλαμβάνειν τινὰ frequens sit apud Pausaniam
atque alios, & rapaces fati manus memoret Seneca Hippol. v.
567. Illud autem κατασπᾶν τοῦ σκέλους vel τοῦ ποδὸς nescio
an ab Antiphane Comico sit sumtum; quod is tamen Charon-
ti tribuit: locus eius simillimus exstat apud Strobaeum p. 608:
Τοὺς γλιχομένους δὲ ζῆν κατασπᾶ τοῦ σκέλους Ἀκορτας ὁ Χά-
ρων, ἐπὶ τόπον θείον τ' ἀγχι &c. Eadem fere, si Luciano credi-
mus, Socratis fuit causa: verum indignor, viri sapientissimi,

Lucian. Vol. II.

K k

sinceraeque virtutis, quantam aetas illa capiebat, strenui cultoris memoriam ignominia tali adspergi: pluris est apud me, quam Luciani aliorumque, qui ceteroquin ab eo longe diverſi huic iniuriae ſubſcribunt, inanes argutiae, Xenophontis fides ita ſcribentis in ultima Socratis Apologia: Ἐπεδείξατο δὲ τῆς ψυχῆς τὴν ῥώμην· ἐπεὶ γὰρ ἔγνω τοῦ ἐπὶ ζῆν τὸ τεθνᾶναι αὐτὸν κρείσσειν εἶναι, ὥσπερ οὐδὲ πρὸς τὰλλα τὰ γαβὰ προσάντης, οὐδὲ πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλακίσατο, ἀλλ' ἱλαρῶς καὶ προτελέχετο αὐτὸν καὶ ἐτετέλεσάτο· commemorataque Socratis *οἰκία* & *γενναϊότητι*, quae auditorum ex animis effluere nunquam poſſint, finem elegantiffimae defenſioni ſimul, & cumulum meritis eius laudibus imponit: εἰ δέ τις τῶν ἀρετῶν ἐριμέλειν ὠφελιμώτερῳ τινὶ Σωκράτους συνεγένετο, ἐκείνῳ ἐγὼ τὴν ἀνδρᾶ ἀξιομακαριſτότατον νομίζω. Menander in Ὅργ. apud Athen. XII, p. 552: Ὁ λιμὸς ὑμῖν τὸν καλὸν τοῦτον δακνόν. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 2. Ὅρως) Credo legendum οὕτως) ſic ἔſτε contextus habet. HEMST.

Pag. 209. l. 5. Ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογένης) *Ὁ δὲ γένος γὰρ εἰμί σοι.* Diogeni tamen Cerberus apud Auſon. Epitaph. XXXI non perinde benignus eſt; nam ad manes abire vetuit, canemque ſuperum iis in ſedibus morari noluit *canis infernus*: Quonam igitur? clari ſagrat qua ſtella Leonis *Aldeu* eſt iuſtae nunc canis *Erigonae*. Quod imitatus eſt Auſonius, Graecum epigramma cultu ſimplici multo mihi nitidius videtur. In alio Epigr. 14, Anth. III, c. 33, Cerbero blanditur Diogenes, eumque affinitatis proximae commonefacit: Ἀλλὰ καὶ σάιτοις Κέρβερε τὸν με κύνα. HEMST.

ead. l. 6. Διογένης) Quomodo ſibi mortem conſciverit Diogenes, alibi dicendi locus eſt ad B. Πρ. c. 10. Vid. Soradis fragm. apud Grot. Flor. p. 397 & 399. Diog. Laërt. 162 B. *ὡς ἀπομίας βρόχῳ τὸν βίον μεταλλάξαι* Menippum dicit: idem tamen in epigrammate, parum ſibi conſtans, negare videtur factum, cum ait, εἰ δ' ἐνβεί φύσιν κυνὸς, αὐτὸν ἀν' ἐκρέμασσι. SOLAN.

Pag. 210. l. 1. Ὁ βολὸν μὴ ἔχων) Unum obolum ori mortuorum immittit Lucianus, cuius ab Indice petenda ſunt loca. Ceteri fere conſentiunt: Lucill. Anth. II, c. 50, Ep. 7, *Κεῖτο δὲ γ' οὐδὲν ἔχων ὀβόλου πλεόν* — Ankiphan. apud Stob. p. 128, & Anth. II, c. 50, Ep. 3, *Τεθνήξῃ, πλουτοῦσαν ἀφελὶς μεγάλῃ διαθήκῃ* Ἐκ πολλῶν ὀβολῶν μόνον ἐνεγκάμενος· ubi vide Brodaeum. Diogenes etiam, ut erat amantiffimus iuſticiae, debita Charontem ſtiſpe fraudare noluit, porrexitque ipſi *ταυτίνισ*

ὄβολον, sive τὴν φθιμένους ναυστολέοντα ὄβολον, teste Antipatro, vel alio forte quodam poeta Anth. III, c. 33, Ep. 15, 16. doctōris exemplum quo minus apud Menippum valuerit, quamvis cetera Cynicae frugalitatis instrumenta secum portet, egestatem a contemptu divitiarum ortam obstitisse credendum est. Porro τὸν ὄβολον τὸν συγκηδεύμενον τοῖς τελευτῶσιν Suidas habet in Καρκάδοντα, vel quod, monente Kustero, Photius scriptique Codices praebent, Καρκάδοντα: quam vocem etsi iuxta cum aliis ignorem, suspicor tamen ex Pherecratis Comici Crapatalis defumtam: Cuperus certe in Num. Ant. Expl. p. 235 labitur, quando minus diligenter inspectis Grammatici verbis illud ipsius oboli funebre esse nomen opinabatur: ὄβολον μισθὸν τῷ πορβμειῖ idem Suidas in Μελιττοῦτα, quae derivata sunt ex Aristoph. Schol. ad Lysistr. v. 601, 603, neque aliter Diodor. Sic. I, p. 61 C. ubi quidquid est de Orci statu & Charonte Graecarum fabularum, ab Aegyptiis Orpheum transfulisse contendit: τὸ μὲν γὰρ διακομίζον τὰ σώματα πλοῖον βάριν καλεῖσθαι, τὸ δ' ἐπιβάθρον νόμισμα τὸν ὄβολον τῷ πορβμειῖ δίδοσθαι καλούμενον κατὰ τὴν ἐγχώριον διάλεκτον Χάρωνι: ubi refingendum puto, τὸ δ' ἐπιβάθρου νόμισμα τὸν ὄβ. Ναῦλον proprie sic dictum Hesych. & Etymol. interpretantur, τὸ εἰς τὸ στόμα τῶν νεκρῶν ἐμβελλόμενον νομισμάτιον: atque ita Schol. Iuven. ad Sat. III, 267, qui inopem Virgilii turbam Aen. VI, 325, longe secus ac Servius, exponit eam, cui, quod portitori solvat, nummus vel naulum deest. Strab. VIII, p. 573 A. διόπερ οὐκ ἐντιθέασιν ἐνταῦθα (apud Hermionenses) τοῖς νεκροῖς ναῦλον: & Charon apud Aristophan. v. 372, Ἐκβαίρ', ἀπόδος τὸν ναῦλον. Rarius est, quod Moeris Atticista protulit, Καττιτέριον τὸν τοῦ νεκροῦ ὄβολόν. Praeterea δανάκη, vel potius ὁ δανάκης, a veteribus vulgo nummus hicce mortualis fuerit appellatus, si verum est, quod viris eruditissimis Grammatici persuaferunt; id enim ex Hesychio, Etymologo & Suida in Δανάκης, Ἀχερουσία iure sibi colligere videbantur. Sed minime dubito, quin a Callimacho fluxerit ista glossa, qui auctor novandi vocabulorum usus haud infrequens forte solus antiquorum viaticum illud infernum δανάκην dixit, oboli vite eo nummi Perfici genere posito, quod Graecis non ignotum pretio proxime respondebat: quod autem undecunque investigatum Natalis Comes scripsit, versus esse ex Hecale depromptos, certissimum arbitror; in quibus post limatissimam Casauboni curam ad Strabonem & Theocr. Lect. c. IV. nihil ultra tentare debuerat Salmast. de Usur. p. 427. In eo solum a

Casaubono dissentio, quod proferri hos versus, *non quia in illis voce δανάκην usus sit poeta, sed ad confirmationem moris exprimitur*, cum mihi satis apertum videatur, tribus, quos egregie reſinxit, adiungi debere initium quarti versus Δανάκην — Oſxerat Iuvenalis — *nec habet, quem porrigat ore tridentem*, numulo designato: Propertius paulo laxius IV El. 11, 7, *Paſmovent ſuperos: ubi portitor aera recepit Obſerat herboſos lurida portitor rogos*: quae poſteriora vereor, ut a quoquam commode poſſint explicari. Paſſeratus umbroſos rogos unde eruerit, non reperiō; certe mirabiliter interpretatur, *unde multae uentae evolant iis exſtinctis*; quam vocis inauditam poteſtatem ſenſu Latinus, credo, faſtidiet. Ego minuendae difficultatis in emendatione ſola ſpem pono: *Obſerat umbroſas lurida porta domos*, quemadmodum alibi, *Nigranteſque domos animarum intrat*, ſilicet lentum: ſenſum nemo melius explanaverit, quam Theophrastus, *Κυανέας τε πύλας παραμειψεται, αἷτε δανάκων ψυχὰς ἰογούσιν, καί περ ἀναινομένης* nec facile quidquam, quod prioribus aptius adiungatur, invenies. Hunc vero mortuis imponendae ſtipis morem, quem inter alios iam obſoletum apud Athenienſes ſua etiam aetate permanſiſſe notat Scholiaſtes Iuvenalis, hodie retinent Tatari Wogulſkii, plureſque barbarae gentes, ut perhibent ſcriptores Itinerariorum. Iam quod diuim obolorum, qui Charonti ſint tradendi, mentio fiat in Ariſtotele Ran. v. 140, 272, ioci gratia numerum duplicari, ut τὸν διστικτὸν μισθὸν traducat, manifeſto liquet ex v. 141, idque bene Scholiaſtae perſpexerunt; quamvis eorum unus, *ἀμα δὲ τὸ λεγόμενον, ὅτι τοῖς νεκροῖς ἐπὶ τοῦ στόματος βάλλουσι διστικτοὺς &c.* ſcribat, antiquae conſuetudinis ignoratione nimis erga portitorem avarum liberalis. Aliud erat, ſi ad lucem ab inferis remeandum foret, iterumque traiciendus Acheron; quemadmodum in Apul. Metam. VI, p. 180, turris illa loquax & conſiliaria Pſychae iuſſu Veneris ad *Orci ſeraleſ penates* deſcenſurae praecipit *offas polentaе mulſo concretas ambabus gerere manibus, ac in ipſo ore duas ferre ſtipes*, quarum altera primam tranſvectionem, redditum altera mercetur. Sed ita ſunt quaedam Apuleii verba ad Lucianum accommodata, ut comparationis inſtituendae cauſa proponi mereantur: *Nec mors, cum ad flumen mortuum venies, cui praefectus Charon proſtinus expetens portorium, ſic ad ripam ulteriorem ſutili cymba deducit commeaſtes. Ergo & inter mortuos avaritia vivit? nec Charon ille, Diis par* (ſuſpicabar olim, *Diis portitor*, quod necdum plane diſpicer; quamvis vulgatam leſionem tueantur, quae notat Th. Mun;

ckerus ad Hygin. p. 91.) *tantus Deus quidquam gratuito facit: & pauper moriens viaticum debet quaerere, & aes si forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur? Huic squalido seni dabis nauili nomine de stipibus, quas feres, alteram, sic tamen ut ipse sua manu de tuo sumat ore.* Pauloque post: *ac deinde avaro navitae data, quam reservaveras, stipe, transitoque eius fluvio recalcans priora vestigia, ad istum coelestium siderum redibis chorum.* Nonnulla notavit Pricaeus, adhibito Luciano; cuius aliquot loca neque Meursii diligentiam fugerunt de Fun. c. V. HEMST.

ead. l. 3. Ἀγξω σε) Concinnius ἀγχειν dici, quam πνυγειν, monet Thom. Mag. ubi L. Bos, hoc etiam loco prolato, propriam esse verbi rationem in creditoribus ostendit, qui debitores segnes obtorto collo corripunt, adque solvendum aes alienum acerbè cogunt. Sic & Basil. Hom. in Ps. XIV, p. 109 D. ὁ δανειστὴς ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἀγχει πνυγειν tamen eadem potestate a probatissimis scriptoribus usurpatur. HEMST.

ead. l. 5. Σου πατάξας δ. τὸ κρανίον) Suavius est, & venustiore Atticae structurae formam praefert, quod vulgatur, quam Graevio probata scripti codicis lectio: solent saepe genitivum ab eo nomine, unde pendet, nonnihil remove: ut Noster in Necyom. μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας. Δ. Θ. VII, § 1, τούτου γὰρ ἐξείλκυσε λαθὼν τοῦ κουλεοῦ τὸ ξίφος. Lys. pag. 93, v. 17, 20, πάντα μου εἰς τὴν γνώμην εἰσῆει & ταῦτά μου πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσῆει. Long. pag. 71, τούτων ὀρθῶς ἐπὶ προσάσει δῆρας. Aristæn. I, Ep. 9, διανίστησι πεπτωκυίας λαβόμενος τῆς δεξιᾶς ubi multum fallatur, si quis πεπτωκυίαν reponat. Plato initio Parmen. μου λαβόμενος τῆς χειρός quo in genere, quod innumerum est, tum ornatus orationis spectatur, tum vehementia non nisi a perito iudice sentienda; velut in illo Socratis ad Antisthenem, Ὁρῶ σου διὰ τοῦ τριβωνος τὴν φιλοδοξίαν. Diogeni Cynico minitatur aliquis superstitiosus apud Diogen. L. VI, 48, μιᾷ πληγῇ τὴν κεφαλὴν σου διαρρήξω. Quod sequitur μάτην ita ceperunt interpretes, quasi nihil differret a προῖκα: neque diffiteor, si sententiam adspicias, optime convenire; sed quoniam renititur usus vocabuli certissimus, a Graevio iure castigatos existimo, eamque Luciano fuisse mentem: ergo tu frustra susceperis tam longinquae navigationis inanem molestiam, siquidem, nisi ratam oboli mercedem exproferis, in vitam tibi erit redeundum: confer D. XXIII, § 3. ideo mox Menippus, ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν nec multum abit Apuleii iocus, *aes si forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur?* Ceterum illud μάτην in Episcoporum

contra Paulum Samosatensem epistola apud Euseb. H. E. VII. c. 30, p. 361, usu rariore ponitur: *μάτην καρπούμενος τὴν τὰ ἐν πράγμασιν ὄντων ἐτοιμότητα πρὸς τὸ δίδόναι* &c. id est, *pro pecuniis acceptis opera reddita: frustratus eorum spes, quod auxilium eius ad pericula depellenda pretio emerant.* HEMST.

ead. l. 7. Μάτην οὖν &c.) Male vertunt haec verba: *μάτην οὖν ἔσθ' πεπλευκὼς τοσοῦτον πλοῦν, πῦμ' ἐγὼ ἰαμ' longo πᾶσι se gratis transveheto; cum illorum haec sit sententia: nihil tibi proderit iam longa navigatio confecta, cum obolum nautae non tecum attuleris. Sed paulo ante melius Mf. ἀγ' ὅτ' ὁ πατήρ σου πατάξας διαλύσῃ τὸ κρανίον male in editis σου πατάξας.* GRAEV.

ibid. "Εσθ'") Εσομαι forte. GUYET.

ead. l. 13. Τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθεῖν παράμειναι) Interpretantur omnes, auctore Erasmo, *quin igitur vel huius gratia, perge, ut facis, navim trahere, quo nihil aliud, quam obtundunt se nihil percepisse. Quid enim id notat? Merito annotavit pater, nave subducta nautum vel portorium exspecta.* GROS.

Pag. 211. l. 3. Μόνος... προῖκα) Etymol. Magn. v. *Δαρειος* docet immunes fuisse omnes Averni vicinos, Strabo autem Hermionaeos lib. VIII. SOLAN.

ead. l. 14. Θέρμους) Profert Thom. Mag. in *Θέρμοις.* Quod Barthius ad Calpurn. Ecl. III, 82, subdubitanter & velut auctoris oblitus scribit, *lupinos in mortuariis veterum coenae exaratos manibus*, id iam confidentius ac temere pro vero vendit Keuchen. ad Seren. Samon. v. 736. nequidquam in hac causa Luciano testimonium denuntiatur: longe rectius ex iisdem locis Gontial. de Salas observavit ad Petron. c. 14, p. 76, *lupinum olim vilissimum fuisse pauperum cibarium; Cynicorum vero adeo celeberrimum, ut vix unquam a Cynici pera abesse lupinos contingere.* Cum autem addit, *Inde Crates apud Aristotelem*, vel errore vel memoria labitur: exstat enim ille locus in excerptis Teletis apud Stob. p. 524: *Οὐκ ἀνδρὼς γὰρ Κράτης, Οὐκ οἰσθα, φασί, πῆρα δύναμιν ἡλικίην ἔχει, Θέρμων τε χοῆνιζ, καὶ τὸ μηδεὶς μὲν λειν' τῷ ὄντι γὰρ μέγα καὶ ἀξιόλογον μετὰ πῆρας καὶ θέρμους, καὶ λαχάνων, καὶ ὕδατος μηδεὶς φροντίζειν, ἀλλ' εἶναι ἀπυρρυντον καὶ ἀκολάκυντον.* Duo iambi rotundissimi, quorum alterum habet etiam Diogen. L. VI, 86, quin ex ephemeride Cratetis sint decerpti, minime dubito. De δειπνῇ ἑκάτης die etiam est p. 397 sqq. HEMST.

Pag. 212. l. 4. Κούδ' ἐνδὸς αὐτῷ μέλει) Verba illa vertunt, *ne quidquam ipsi curae est.* Mavelim ego, *neminem curat. Illud eundem*

οὐδὲν non ad πρᾶγμα, sed ad personam referri debere videtur. Sic in Evang. Marci XII, 14, Pharisei & Herodiani dicunt Iesu: Διδάσκαλε, οὐδ' αὖτε ὅτι ἀληθὴς εἶ, καὶ οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός. Magister, novimus te veracem esse, & non curare quemquam. L. BOS Animadv. c. XII, p. 55. Οὐδ' ἐνός pro mutato genere vel rem, vel personam indicat: posterius mihi non secus atque clariss. L. Bos placuit: eum explicandi modum postulat solius veritatis memor Cynici persona, cuius dicendi libertatem nulla hominum conditio, nulli dignitatum gradus refraenabant. Cratetem sine dubio sic intellexit Teles, quem superiore nota testem citavimus, quando post μηδενός φροντίζῃν subiicit ἀλλ' εἶναι ἀθώπρευτον καὶ ἀκολακρευτον, nullius hominis respectum habere, sed talem se gerere, qui nemini nec verborum lenociniis obrepat, nec assentetur: longe ab ista mente aberravit interpretes Stobaei. Hoc sane multo magis in Christo verum Matth. XXII, 16, Marc. XII, 14; sed a calidis veteratoribus laquei vice cumulatae laudis simulatio adhibebatur, quia quaestionem erant insidiosam proposituri de censu Caesari solvendo: quasi dicerent, ubi veritas agitur, scire se, adeo nullam personarum dignitatis rationem habere Christum, ut ne Caesaris quidem maiestate retineri possit, quin animi cogitata libere planissimeque explicet. Neutrum genus utrobique non tantum vim orationis corrumpet, sed sententiam insuper alienam reddet. Diogen. L. II, 34, εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν οὐδ' ἐν μελήσει. Saepius autem accidit, ut commode ponatur: ut apud Dion. Chrys. Or. XXXII, p. 370 D. ὡς τῶν γε ἄλλων οὐδ' ἐνός αὐτοῖς μέλει. Est aliqui frequens loquendi formula, οὐδ' ἐν αὐτῷ μέλει Alexis apud Athen. X, p. 421 D. — τῷ δ' οὐδ' ἐν μέλει. Plato p. 19 D. ὅτι σοι οὐδ' ἐν μεμέληκεν Euthyd. p. 211 A. τῶν πολλῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν σεμνῶν δὴ καὶ δοκούντων τι εἶναι οὐδ' ἐν ὑμῖν μέλει: atque adeo Xenophontem in Symp. p. 516, v. 31, una litera locupletare mihi liceat, οὐκέτι οὐδ' ἐν μέλει οὐδ' ἐν, pro οὐδέ. HEMST.

ead. L. 14. ΠΛΟΥΤΩΝ) Dolendum est, adeo caeca ratione procurari editiones, cuius hoc sane quam perspicuum documentum est, non nisi ex editione Benedicti, in multis nugatoria, adoptatum, cum recte Basileensis non hanc appellatorem praemisisset, sed alteram ΠΡΩΤΕΥΣΙΑΔΟΣ, quod necessario fieri debere quivis videt; nunc tamen admoneri debuit vel in futurum bonum. GRON.

ibid. Ἡμέτερος Ζεύς) Sic Homero II. I, Ζεὺς καταχθόνιος. Eodem nomine appellat Virgil. IV, 638, Iuppiter Stygius. SOLAN.

Poëtarum usu Zeus commune quasi trium fratrum nomen Neptuno etiam Plutoni tribuitur, ac velut imperii ac maiestatis habet significationem: Pausan. II, pag. 166, de Neptuno quod insolentius est, testem laudat Aeschylum: atque ita Lucianus Simmiae Rhodio κυμοκτύπων Ἥρα ἄλιον μυχόν, *proferens domina*, apud Hephaest. pag. 43. Eidem eleganter in Surp. 239, Zeus ἄλλος Pluto dicitur, qui de manibus decretorum pronuntiat sententiam: Tragici mentem improba Stanleii versio obfuscavit. Barthius autem ad Stat. Th. II, 49, ubi *Stygium, Tartareum Iovem* illustrat, istorum Luciani verborum non fuit oblitus. Egregia vero ex Pythagorae disciplina in duobus hemisphaeriis, quorum superioris imperium sit per se regem Iovem, & reginam Iunonem, inferioris penes Ditem Iovem infernum, & Proserpinam Iunonem infernam, annotavit Lutat. ad Stat. IV, 527; quae de plenis Servii commentariis ad Aen. VI, 138, esse promta suspicor: si contuleris, quae observavimus ad p. 88 l. 9, facile constet, unde Socrates hauserit πόλον σφαιροειδῆ, οὗ τὸ μὲν ἕτερον ἡμισφαίριον θεῶν ἔστι, χον οἱ οὐράνιοι, τὸ δὲ ἕτερον οἱ ὑπὲρ γῆν apud Aeschin. Dial. III, p. 162. Verum Lucianus, cum Protefilaum hic dicentem τὰν ἡμέτερε Ζεῦ, principem poëtarum tetigit, cuius est II, 1, 45, Ζεὺς τε καταχθίνιος καὶ ἐπαινή Περσεφόνη. HEMST.

ead. l. 19. Φυλάκιος) Α Φυλάκη, Φυλάκιος. unde & Φυλάκης. Vid Stephan. GUYET. A Phylace urbe Phthiotidis non procul a Thebis, quae tamen inter fines Thessaliae; unde ne nunquam apud hunc auctorem *Thessalus* vocatur Protefilaus. LEED. Ms. Ox. Φινάκιος. Sed proba vulgata. V. II, B, 695, & Thessaliae urbs Phylace: hinc inter Thessalica etiam, certe appendicis loco, in Ὀρχ. Protefilaum recenset Noster c. 52 & 53. SOLAN. Gentile Φυλακήσιος, quemadmodum Ἰδαίσιος, fingit Stephanus: vide Burmanni Catal. Argon. in *Iphiclus abier.* Α Φυλάκιος, vel potius Φυλακεῖος, aut Φυλακεὺς παῖς Apollonii Φυλακῆς Argon. I, 47. Antiquum Phylaces nomen abiisse in Θήβας τὰς Ἀχαιίδας scribit Dicaearchus: καὶ Θήβας τὰς Ἀχαιίδας πρότερον Φυλάκην καλουμένην, ὅθεν ἦν καὶ Πρωτεσίλαος: verum utrasque situ tamen propinquas distinguit Strabo IX, p. 661 C. 664 C. Haec est, cuius Stephanus meminit, Θήβη τρίτη Θεσσαλίας τῆς Φθιώτιδος. Protefilaum autem cum poëtae vocant Phylaciden, non ab oppido ductam esse hanc appellationem, sed ab avo, praeter formam patronymicam syllabae primae quantitas ab Homero signata II, B, 700 & 705, manifesto demonstrat. Quae huc spectant, multa &

bit N. Heinsius ad Ovid. Ep. Her. XIII, 35, ubi *Phylleides* cupidius admiratione vocabuli rarioris intrusum puto, quam verius; nam nihil aequè opportunum, quam *Conveniunt matres Phylleides*, ab illa urbe, quam utique Loadamia incolēbat Homero notam, apud quem nulla usquam Phyllus comparet, tum forte nondum condita: idcirco tutius eam lectionem teneri arbitror, quae a communi varum fonte fuerit derivata. Tzet. Chil. II, c. 52, postquam Protefilai historiam explicuit, *Λουκιανὸς*, ait, *Φιλόστρατος γράφει τὴν ἱστορίαν, καὶ τινες ἄλλοι μέμνηται καὶ ποιεῖται καὶ νέοι*, sine dubio dialogum istum indicans: Philostratum vide p. 662, cum Oleario, & saepius in Heroic. Aristid. T. III, pag. 374 C. *καθάπερ τὴν Πρωτεσίλαον φασὶ παραιτησάμενον τοὺς κάτω γεγενησθαι μετὰ τῶν ζώντων* Propert. I El. XIX, 7, & Broukh. Minuc. Fel. c. 11: *Quis unus ab inferis vel Protefilai sorte remeavit, horarum (trium) sultem permissio commeatu, vel ut exemplo crederemus*. Plane verum est, quod monet Tzetzes, multos decantatissimi casus fecisse mentionem; neque lubet ab aliis prolatos veterum locos accessione nova cumulare. HEMST.

Pag. 213. l. 4. *Αὐτῶν*) Mallem, si codex aliquis addiceret, *αὐτοῦ*, scilicet *ἔρωτος*. HEMST.

ead. l. 8. *Ἑκτορος*) Homerus Hectorem non nominat, sed Dardanum tantum. Hyginus tamen CIII, & Ovid. Metam. XII, 67, cum Luciano sentiunt. SOLAN.

ead. l. 13. *Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν*) Id est, amor, desiderium uxoris. GUYET. Reddiderunt Micyllus & Benedictus, *sed haec res praevaluit pondere*: quamquam obscurius, voluisse tamen eos puto, *sed is in uxorem amor meus omni pondere, quomodo loquitur Cicero de Off. III, § 35, gravior erat, quam ut hausta Lethes aqua potuerit exstingui*. Eiusmodi certe sententiam nexus orationis institutae requirit: sed valde vereor, ut Graecae linguae consuetudo potestatem illam in *ὑπέρογκος* ferat. Quare, nisi quid vitii maioris occulteretur, potius flexu significationis levi dederō, *meus amor omnem modum excedebat, molisque grandioris erat, quam ut Lethaeo liquore obrui posset*. *ὑπέρογκος* sane dicuntur a Graecis proprie, quae molem magnitudinis enormem habent, atque immoderata sunt: ideo *ὑπέρογκον* Hesychius exponit non tantum *μέγας*, *ὑψηλόν*, sed & *ὑπέρομετρον* inde manat, pro tumide magnificis, extraordinariis rebus, quaeque hominum oculos ad se convertunt, eandem vocem poni, sic tamen, ut in illa potestate semper aliquid vitiosi atque indecori haereat admixtum. Mox pro *εὐκαὶν* for-

te non deterius legeretur, *σὺ γοῦν*. HEMSTERHUISII
Pag. 214. l. 5. *Κῆκισιν*) Uxori eius nomen erat Laodamia
quam ferunt desiderium mariti non ferentem sibi necem co-
scivisse. Vid. Hygin. CCXLIII, & CIII, & CIV. Eo itaque
respicit Lucianus. Nomen habet Ὀρχ. c. 53. SOLAN.

ead. l. 11. Τὴν ὁμογενῆ μου Ἀλκυστιν) Si velis scire, *λέγει*
in quo gradu consanguinitatis fuerint Protefilaus & Alce-
en tibi stemma ex Apollodoro, Didymo, Pindari Scholia-
Plutarcho, Pausania & aliis:

Aeolus

Cretheus	Deioneus
Pelias	Phylacus
Alceftis	Iphiclus

Protefilaus. PALM.

ead. l. 15. Προσέσται) MSS. Ox. P. & L. pro vulgato *προ-
έσται*. Vid. Xenoph. Cyrop. L. VII, pag. 103, 21. SOLAN
Ferri non poterat admissum in edd. vulgatas *προέσται*,
quippe quod nec cum οὐδὲ διαγνώγαι δυναμένῃ, nec cum *ε-
ξέται* se satis accurate conveniret. Moschopul. Ὀν. Ἀττ. 10.
Προσιέμαι, τὸ μέλλον προσήσομαι, ὁ ἀόριστος προσήκαμαι &c
Ex Appiano Suidas: Ταρκύνιον προσήσεσθαι. Nost. Phal. l. 1
14. HEMST.

Pag. 215. l. 3. *Καθιέμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ*) Mercurium iube, *per-
quam ad lucem pervenerit Protefilaus, contactum virga, mox in ad-
lescentem formosum eum convertere*. Sed quid sibi velit praeponi-
tio ἐν, in καθιέμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, non intelligo. Καθιέμεται τῇ
ῥάβδῳ satis plene dicitur. Homer. Il. E, v. 104: ὦ Ὀδυσσεύ,
μάλα πῶς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀργαλέῃ, O Ulysses, valde
meum penetraisti animum increpatione gravi. Neque vero si in hac
locutione intelligatur praepositio, videtur ἐν, sed σὺν suban-
diendum. An μὲν pro ἐν legendum? IENS. Miratur clar. Ien-
sius, cur ἐν hic praeponatur; & merito miratur: ubinam enim
his similia reperiās? Servandam tamen, quam omnes Codd.
tuentur, lectionem duximus: sic enim iterum Noster abbi.
Συγγρ. c. 12, ἐν ἀκοντίῳ φορεύοντα (cui similis exstat phras.
in Epigrammate, teste Constant. Lex. ἐν βέλει πλυνγίς) quam
quam ibi MS. G. & L. ἐν legunt. Euripid. autem El. v. 321, ἐν
σκῆπτρ' ἐν οἷς Ἑλλησιν ἐστρατηλάτῃ &c. Iust. v. 593. Has par-
tes virgae Mercurii datas an etiam scriptores Graeci supersti-
tes agnoscant, nescio: haud temere utique a Luciano dictum
crediderim. SOLAN. Quamvis in Symp. § 16 scripserit Lucianus

τάχα δ' ἂν τις καθίκετο τῇ βακτηρίᾳ, nihil tamen ab
 scriptorum usu alienum fecit, cum hic interposuit
 τῇ ῥάβδῳ. Multi haud infimi ordinis ita sunt locuti non tan-
 quando ablativus instrumenti, sed & alius quicunque po-
 endus erat: ideo non raro fit, ut in eodem orationis contex-
 additum omisumque reperiatur. Aristor. Z. I. IV, p. 111,
 ἀμβάνονται δὲ καὶ λάβρακες. . . . τριόδοντι. . . εἰ δὲ μὴ, οὐ-
 ἐν δοκεῖ τῶν τοιούτων λησθῆναι ἐν τῷ τριόδοντι. Tryphon I
 Anth. c. 37, Ep. 14, Οὐκ ἀορι πληγεῖς, οὐδ' ἐν βέλει, ἀλλ' ἐν
 τύχῃ Χείλεα —. Arriano 'A. A. III, c. 30, ἐν κλοιῷ δῆσαι, quod
 Xenophonem & Nostrium περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. c. 24, sim-
 pliciter est κλοιῷ δεθεῖς. Aelian. V. H. XIII, 1, ἐτρέφετο ἐν αὐτοῖς
 ἐν ὁρεῖν τῇ τροφῇ, ubi prius ἐν Mss. auctoribus est delendum.
 Philo Βελοπ. V, ἐν ὑπερώοις διαληπτιμμένοις ἐν ἀμύργῳ. Polemo
 Physiogn. I, p. 170, πειθόμενος ἐν δώροις ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ. Anti-
 phon de Herod. Caed. p. 136, v. 18, σὺ δέ με ἐν ἀφατῇ λόγῳ
 ζητεῖς ἀπολέσαι, qualia notavit ex Herodoto Raphel. ad 1
 Theff. IV, 18. Manertho I, 239, — ἐν κατοχῇ αἰσὶ θεῶν πεπεδη-
 μένοι αἰεῖ. Quint. Calab. VIII, 9, — ἦν αὖτ' ἀμαθύνειν Ἐν πυρὶ
 λυγαλέῳ —. Neque erat causa, cur Needhamus Hierocli de-
 meret ad Aur. Carm. pag. 206, τὴν λυγρὰν ἔριν περικόπτων ἐν
 ἐκουσίῳ φυγῇ. Verum huius generis exempla numero carent:
 vide Th. Muncker. ad Hygin. F. XX, quem Luciani locus hic-
 ce non effugit. Erat autem virga Mercurii potentissimae vir-
 tutis, ac paene magicae, qua, si vellet, admota formas alias
 inducebat: sic *Cadmm suo caduceo tactum vertit in serpentem*, te-
 ste Schol. Cruquiano ad Horat. A. P. v. 187. ideo *Θαυμασίαν*
τὴν δύναμιν dixit Apollo Δ. Θ. VII. HEMST.

ead. l. 4. Ἀπεργάσασθαι αὐτὸν) Thom. Mag. in Βούλομαι p.
 31. HEMST.

ead. l. 6. Μίαν &c.) Satis erat: nam uxor viso marito statim
 prae gaudio in amplexibus eius moriebatur, ut Servius habet
 ad Aen. VI, 447. Hyginus aliter narrat historiam F. CIII &
 CIV. LEED.

in Schol. col. 1. l. 1. Τῆς Περσεφ.) Haec videtur Scholiastes
 monuisse, quia omissa fuerat eius in exemplari Proserpinae
 persona. HEMST.

Pag. 216. l. 2. Καὶ καλὸς ἦν) Mox tria Diogenes commemo-
 rat, quibus umbra Mausoli efferebatur, τὴν βασιλείαν, τὸ κά-
 λος, & τὸ βάρος τοῦ τάφου. eadem in his etiam verbis ut com-
 mode distincta cognoscas, una vocula faciet apto loco inter-
 posita, καὶ ὅτι καλὸς ἦν. Nunc omnia sunt liquida, & ordine

iusto decurrunt: μέγα φρονῶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ. . . καὶ ἔτι μὲν ἦν τὸ δὲ μέγιστον ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ &c. π. 331 ὑπογράφεται & ἐπέβην a superioribus pendent, ὅς ἐβασιλεύσα, ἤρξα &c. V. rum de Mausoli rebus gestis & hoc ipso loco alibi dicemus: curatius: videntur enim mendo laborare ἀχρὶ Μιλήτου ἐπὶ quamquam ex Polyaeo constet VI, c. 8, Miletum horum urbium florentissimam a Mausolo fuisse prodictionem: statatam. Mausolei autem septem mirandis terrarum orbis: ἑταculis adscripti qui mentionem fecerint, ostendent Leo: latius ad Philon. Byzant. Gisb. Cuper. Num. Ant. II. p. 1: qui Luciani quoque verba protulit, itidemque Davis. ad: cer. T. D. III, c. 31. Eustath. ad II. Ψ, p. 1298, v. 52, καὶ τοῦ Μανσώλου μάλα πολλὰς (πολυτέλης, περιέχοντες, vel aliter) quod propius accedat, vocabulum reponi debet) τάφους αὐτοῦ περιείργασται, καὶ θαῦμα καὶ ἦν καὶ ἔστιν. Mox pro αὐτοῦ nescio an melius scribatur ἀνδριάντων: nam cur ἀνδρῶν, si statuæ plures erant, & Deorum? Equos intelligere puto in quadrigæ marmoreæ, quam in summo pyramidis cacumine Pythis sive Pytheus exegerat. Quod autem ad sui sepulchri magnificentiam vix templum ullum comparari posse Mausoleus iactat, de Rufino dixit Claudian. in Rufin. II, 448: Quis sepulchrum ramidis, qui non cedentia templis Ornatura suos exstruxit aëther manes. HEMST.

ead. l. 3. Παμμέγεθες) Patebat, teste Plinio, ab Austro & Septemtrione sexagenos ternos pedes. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐκ ἔχω) Mirum, in omnibus quæ scriptis, quæ vulgatis libris hoc proflare, cum tamen nihil expeditius videatur, quam persona mutata legendum esse, οὐκ ἔχουσιν εἶπω quod si formæ arbitrum deligamus, dicere tu nequeas, cur tuum opus nium meo sit præferendum: plane ut Dial. XXVIII, οὐκ ἔστιν εἶπω πᾶν ἔχουσιν, τίς ὁ Φινεύς ἦν &c. HEMST.

ead. l. 17. Ἀποσεσιμώμεθα) Hinc Stephanus annotavit in Thef. ἀποσεσιμώμεθα τὴν ῥῖνα. Paulus Aegin. VI, p. 213: Τὴν ῥῖνός τὸ μὲν κάτω μέρος χονδρῶδες ἐν οὐ κατὰ γυῖται οὖν, ἀλλὰ δλάττεται καὶ σιμουται καὶ διαστρέφεται. Egregie Sulpicius Luperc. in Catal. Pith. p. 23, Simataeque iacent pando sinuata nares. HEMST.

Pag. 217. l. 2. Εἶεν ἐπιδείκνυσθαι) Putaverit aliquis, abesse εἶεν ἱκανοί, vel οἷος ἐπιδείκνυσθαι. Nihil abest: amant eam struaturam aliquando in verbo εἶμι: paulo aliter Lyfias p. 153, v. 27, ἐκείνῳ μὲν γὰρ ἦν τὰ ἑαυτοῦ πράττειν. De Mausoleo Gregor. Nazianz. in Anecd. Murator. Ep. 147, Μανσώλου τάφους

τὴν πελώριον, ἀλλὰ Κάρεσσι Τίμιος· οὕτις ἐκεῖ τυμβολέτης πα-
μν. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ ἀδελφῆς) Sororem Gellius non dicit: sed apud
idam & Strab. XIV, pag. m. 452 B. soror etiam traditur.
SOLAN.

ead. l. 14. Τοῦ μὲν σώματος) Interpretes, quasi legissent, aut
ἔτι voluissent περὶ τοῦ μὲν σώματος, contra Diogenes ne id qui-
em suo de corpore novit: nimirum fraudi fuit optimis viris in-
terpunctio cunctis in edd. post σώματος posita; qua demta
partes orationis ita connectuntur: ὁ Δ. δὲ οὐκ οἶδεν εἰ καὶ ἔχει
τὴν τάφον τοῦ σώματος· Diogenes enim, ut talem philoso-
phum decebat, existimans mentem esse solam τὸν ὄντως ἀνθρώ-
πον, huic excolendae tantum incubuerat, corpore suo quid
esset post mortem, nihil omnino curans: expressit hanc eius
sententiam, qui epistolis a se confictis Diogenis nomen prae-
scripsit Ep. 25. Vid. Diog. L. VI, 77, 78, 79. Illud autem acu-
tius λεπτὸν καρῶν ἀνδραποδάσσετε· praeterquam enim quod
philosophi ἀνδράποδα vocent & ἀνδραποδάς eos homines,
qui corpori corporisque voluptatibus fervili nexu sunt addi-
cti, mancipia corporis, ut ait Seneca, voluptatumque, respici-
tur ad Cariae conditionem, ex qua non minus atque ex finiti-
mis regionibus fervorum greges in Graeciam mittebantur:
hinc Καρίων frequens mancipii nomen, etiam apud Nostrum:
similis elegantia notata ad p. 134, l. 6. HEMST.

ibid. Ταφὸν ἔχει) Habuit sepulcrum prope Corinthum. Vi-
de Pausan. Corinth. p. 45, 37. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀνδρὸς βίον βεβιωκώς) Adscripsit pater, forte βε-
βιωκός· sed & prius ferri potest. GRON.

Pag. 218. l. 8. Πότερος εὐμορφώτερός ἐστι) Sic quidem scribi-
tur. Sed, ut iam plus semel in eodem mendo monuimus supra,
εὐμορφώτερος scribendum. In hoc unius paginae dialogo qua-
ter, quod mirandum, peccatur in hanc scripturam. At recte
ea observata cum passim, tum in Hermot. c. 19, πρὸς τὸ εὐμορ-
φότατον. Adde pro Imaginibus cap. 6 & 20. Eadem scripturae
macula infuscavit Achillem Tatium lib. VI initio, ὡς εὐμορφώ-
τερος, ἔφη, παρὰ πολὺ γέγονας τῇ στολῇ. Similiter male apud
eundem ibidem p. 379 legas, ἵνα αὐτὸν ἰδοὺς στεργώτεροις δεσ-
μοῖς δεδεμένον. pro εὐμορφώτερος & στεργώτεροις. Apud Aelia-
num quoque IX Ποικιλ. cap. 4 perperam, Ἀνακρεῶν ἐπήνεσε
Σμερδῖνιν θερμώτερον, pro θερμώτερον ut recte apud eundem
scriptorem II, c. 12, IX, c. 39, X, c. 2. In contrarium pecca-
tum in Ilocratis Panathen. p. 243 B. Καὶ τοὶ τινὰς ἀντὶς κρι-

τὰς ἰκανοτέρους ποιήσασιν καὶ πιστοτέρους. lege *κατασκευασμένους* ut recte p. 260, ἐπὶ τὰς ἀρχὰς καθίσταται τοὺς ἰκανοτέρους τῶν πολιτῶν. Apud eundem ibid. p. 289 E. pro φιλοσοφώτεροις scribendum φιλοσοφωτέρους. IENS.

ead. l. 10. Τίνας δὲ καὶ ἐστὲ;) Vide, quam inepte distinguat haec περικοπή· τίνας δὲ καὶ ἐστὲ πρότερον οἶμαι; χρὴ γὰρ εἰδέναι· hanc ineptam distinctionem non poterat non sequi versio. Sed sic interpungendum: τίνας δὲ καὶ ἐστὲ πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι. Quinam vos essetis? *P. enim, opinor, decet hoc scire.* GRAEV.

ibid. Πρότερον) Lege omnino, πρότερον γὰρ, οἶμαι, χρὴ, ut in libris est, πρότερον οἶμαι χρὴ γὰρ. SOLAN. Πρότερον, ἢ χρὴ γὰρ) Priorem illam, quae cunctas edd. obsederat, distinctionem, auctore Graevio, iamdudum mutavi. Scriptum in Fl. τίνας δὲ καὶ ἐστὲ πρότερον οἶμαι· χρὴ γὰρ.... Ceterae nihil aliud, quam interrogandi notam supposuerunt: γὰρ, ut ut videbatur, ab initio remotum hanc interpungendi abiectionem peperit. Nihil erat, cur ista particulae sede offenderetur: ne quis movere velit, pauca de multis exempla facile perficient. Plato Charm. p. 464 F. Ἐγὼ οὖν ἐμὴν μακάρι γὰρ εἶμι. Aristoph. Plut. v. 425, Ἀλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δάδας — v. 1195. Ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ γὰρ παρῆστιν ἐνθάδε. Euphron apud Athen. II. p. 377 D. — οὐδεὶς εἶχε σοι καβέδς ὅλως γὰρ ἦπας — ita nō Casaubonus, qui simul annotat, *coniunctionem γὰρ transpositionem esse in alienum locum, ut saepe.* Sophilus apud eundem XIV. p. 640 D.... καμάσαι πρὸς τὴν Ταναγρικὴν δεῖ γὰρ.... Xenoph. K. Π. VII, p. 113, v. 36, Ὡς ἐν κόμῳ δοκεῖ γὰρ ἡ πόλις εἶναι τῇδε τῇ νυκτὶ· ibi mire H. Stephanus aestuat: quod item variatur in membranis, non aliunde ortum putem, quare quod locum particulae γὰρ commodiorem assignare conatur. Huc referre nolim Herodoti verba I, 24, καὶ τοῖσι θεοῖσι γὰρ ἡ δόνη, ob suspicionem vitii. Sufficere ferme poterit domesticum exemplum Δ. N. III, § 3, εἰ μὴ εἰς Λεβιάδην γὰρ παρέλθω. Contra in proximis particulam οὖν opportuniori loco de collocari libenter sum passus. HEMST.

ead. l. 13. Πότερος οὖν ὁ Ν. καὶ π. ὁ Θ.) Auctore Mf. Ox. restituimus. Οὖν antehac loco suo motum ante ὁ Θεοπίτες datum legebatur. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Σύμνης) Σύμνης esse reponendum et Homero patet Il. B, 671. accurate de Syme & rege Nireo Diodor. Sic. V, p. 225 C. HEMST.

Pag. 219. l. 3. Ὡρα δέ σοι) Τὸ λέγειν hic desiderari videtur,

el post τὸ ἡγῆ. GUYET. Iam vero tempus est, ut pronunties, o Menippe, utro alterum formosiores putes: sic interpres. Sed in Graecis non est, ut pronunties: haec interserunt, ut sententiam eliciant, quae nulla est; nec enim haec solent subaudiri, quae facere tempus praecipit. Rescribendum ex Ms. ὦρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὄντινα καὶ εὐμορφώτερον ἡγῆ. Vide tu vero, Menippe, quem pulchriorem ducas. GRAEV. ὦρα σὺ δ' G. P. & L. pro vulgato ὦρα δέ σοι & ita cl. Hemsterhusius edidit. SOLAN. Quod praebent scripti Codices, iam olim repudiandum non putavi. ὦρα δέ σοι iure locum tueri poterat, si infinitivus aliquis aptus praesenti sententiae sequeretur, ὦρα δέ σοι σκοπεῖν, ut p. 65 & 67 fin. quo posteriore loco male membranae Graevii, ὦρα. Aelian. V. H. I, 21, ὦρα σοι τὰ ἐκ τοῦ νόμου δρᾶν atque ita semper Graeci solent. Simul atque vetus liber prodierit, qui talem infinitivum suppeditet, deseram ipse non invitus lectionem restitutam. HEMST.

ead. l. 5. Χάροπος) Non dubitat clariss. Dukerus ad Thucyd. II, c. 80, quin perperam edatur Χάροπος pro Χαρόπου: nam pater ei erat Χάροπος, non Κάροπος. res certa est ex Homer. II. B, 672, Eustathio ad illum locum, & Hygin. F. XC VII. Hyginus quidem utramque formam usurpavit; nam F. CCLXX, Nireus Charopis filius: quamquam ibi merito Schefferum Charopi praeferre censeat Munckerus. Ego nihil, utrum praeferas, interesse puto: solet enim eiusmodi nominum in aliam ex genitivo declinationem migrantium duplex forma frequentari: sic μάρτυρ, μάρτυρος φύλαξ, φύλακος. τριβαξ, τριβακος. ἱέραξ, ἱέρακος. ἀναξ, ἀνακος, unde Ἀνακες & Ἀνακοι Castores; quaeque huius generis alia notantur a Grammaticis: quamobrem perinde valent Θάρυξ & Θάρυπος, Κάροξ & Κάροπος in Helychio, quod rarius est, πάνδοξ invenitur pro πανδόκος. simili modo recentioribus brax, calix, delphix, pro braca, caliga, delphica; non aliter atque στέροξ pro στεροπῇ Sophocli, notante Eustath. ad II. K, p. 786, v. 13. Nirei vero Thersitaeque conditionem formae plane dissimilem eo colore depinxit Homerus, ut in utramque partem proverbio locum dederint: vide N. Heinf. ad Ovid. A. A. II, 109, ubi huius quoque dialogi mentionem fecit. Materia rhetoribus digna fuit visa, in qua ingenium exercerent, ita par dissimillimum componendo, ut palmam sibi cedere postulet Thersites: istiusmodi declamationis meminit Aeneas Soph. Ep. XV. Si tamen verum est, quod Er Pamphylius, fabulator haud absurdus, retulit apud Platon, de Rep. X, p. 765 C. vidisse se, cum animus eius reli-

ἔο corpore peregrinatus miracula vitae alterius inspicere. τὴν τοῦ γελοιοποιοῦ Θερσίτου ψυχὴν πῖθον ἐδουλοῦν, cō-
 sa Nirei, vel invito Luciano, multum adiuvabitur: sed ne
 magnae litis iudices non sedemus. Platonem in oculis habet
 Aeneas Gaz. in Theophr. pag. 15, cuius loci sententiam, a-
 qui satis expeditam, prava errantis Barthii versio obcurat.
 Porro quam mox Menippus statuit ἰσοτιμίαν ἐν Ἀδῶ, &
 quoque Therstiae exemplo, inferiorum in civitate princip-
 bus viris aequati, confirmarunt. Apud Suidam veteris ep-
 grammatis pars in Ἀτιμότερον. — εἰν αἰδᾶ γὰρ Μείων Θερσί-
 τῳ δὲν ἀτιμότερος. Pro μένων olim huius dialogi argumento
 etus rescribendum arbitrabar Νίρεως. in eandem fere coniec-
 ram inciderat St. Berglerus Act. Erud. Lips. MDCCXIII, p.
 162; sed aliis quibusdam adiectis, quae probari non poterant.
 Quamquam verosimillimum videbatur, facile repudiavi. E-
 niul atque apud Salmasium Ep. de Com. p. 703 reperissem Νί-
 ρω, non dubitans, quin ab eo ex Anthologia necdum edita i-
 rent deprompta: accedebat Codex Suidae Lugduno-Batavis,
 in quo pro μένων quod exaratum est μίν δ, manifestum terra-
 germanae lectionis vestigium. Sed nihil amplius suspitione
 coniectura fuit opus, postquam beneficio viri insignis I. P.
 D'Orvillii nactus sum ipsum Theaeteti epigramma, quod,
 quia Kusteri diligentiam effugit, integrum cum lectione com-
 municabo:

Θεσιτήτου εἰς Φιλέαν τὸν αὐτάρεσκον καὶ δοκσιότατον.

Τὰν γνῶμαν ἐδόκει Φιλέας οὐ δεύτερος ἄλλω
 Εἶμεν ὃ δὲ φθονερὸς κλαίεται, ἔς κε θάνη·
 Ἄλλ' ἔμπας δόξας κενὰ χάρις· εἰν αἰδᾶ γὰρ
 Μείων Θερσίτας οὐδὲν ἀτιμότερος.

Vice ἄλλου aliud exemplar ἄλλων. Dorica dialectus epigram-
 matis poscit ἄλλω. tum extremo versu adscriptum Μίνω, &
 Θερσίτης. Ceterum quae poëtae sit mens, & quomodo cum
 praescripto titulo conveniat, explanabit praestantissimus
 D'Orvillius, qui sibi tanto gratiore munere literarum aman-
 tes obstringet, quo citius Anthologiam omnibus numeris per-
 fectam debere desierit. HEMST.

Pag. 220. l. 8. Ἦκουσα, ἧ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπιθυμῶντας
 ἀποθανεῖν) Chiron est Deus mortuus: vid. Apollod. Biblioth.
 lib. 2. GRAEV.

ibid. Θεὸς ὢν) Vid. Apollod. II, p. 46 & 53 C. SOLAN. Post-
 quam obierat mortem Chiron veneno sagittae Herculeae con-
 tactus, pietas eius ac studium virtutis permovit Iovem, ut

astris haud indignum infereret. Hoc Eratosth. Catast. cap. XL, paene versus ab Hygino P. A. II, cap. 38, alique plures tradunt: eo pertinere, ut arbitror, non potest Luciani *ἑὸς ὄν*. A Pausania tamen memoratur *Χείρων ἀπῆλλαγμένος ἢ δὴ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἡξιωμένος εἶναι σύνοικος θεοῖς* lib. V, pag. 426. quod sane, nisi ad Chironem sideribus additum referri debeat, parum intelligo. Chiron, dum in terris agebat, quippe Saturno patre prognatus, fuit immortalis: dolore vulneris infanabilis confectus obeundae mortis solatium impetrare non potuit, nisi dato, qui suam in immortalitatem succederet, vicario: repertus est, qui optato beneficio Chironem demeretur, Prometheus. Apollodor. II, pag. 113: *καὶ κεῖ τελευτῆσαι βουλόμενος, καὶ μὴ δυνάμενος, ἐπέπερ ἀθάνατος ἦν, ἀντιδούς τῷ Διὶ Προμηθεῖ τὸν ἀντ' αὐτοῦ γεννηόμενον ἀθάνατον, οὕτως ἀπέθανε*: ita legendus est hic locus; quamquam propius etiam Pal. Cod. vestigiis insistere licet, si structura non quidem prorsus inusitata, sed paulo tamen rariore ponas, *ἀντιδότος Διὶ Προμηθεῖ*. Idem p. 129: Hercules, exsoluto vinculis Prometheo, *παρέσχε τῷ Διὶ Χείωνα δυνάμενον ἀθάνατον ἀντ' αὐτοῦ δέλοντα*: ubi nihil est, cur quidquam mutatum velis, nisi interponendum putes *ἀθάνατον ὅντα*. Ergo Lucianus forte melius *ἀθάνατος ὢν* scripsisset, quam *ἑὸς ὄν*, ut mox *ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος*. HEMST.

ead. l. 12. *Τίς δέ σε ἔρω*) Hunc locum profert Thom. Mag. in *Ἀνέραςτος*, verso duarum vocum ordine: *τίς δέ σε τοῦ θανάτου ἔρω* ἔσχε &c. Et si τίς non videatur plane repudiandum; maluero tamen, *τί δέ σε τοῦ θανάτου ἔρω* ἔσχε; HEMST.

ead. l. 16. *Ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς*) Familiarem Euripidi sententiam totidem paene verbis expressit: Iphig. in Aul. v. 1218, — *ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς βλέπειν* — v. 1250, *Τὸ φῶς τί δ' ἀνθρώποι, σιν ἡδίστον βλέπειν* quod Stobaeus etiam descripsit c. 118. Alcest. v. 691, *Χαίρεις ὁρᾶν φῶς*; HEMST.

Pag. 221. l. 1. *Ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ*) Est in hac oratione ἀνακλόντων dicturus erat, *Ἐγὼ δὲ . . . τροφῆς, ἐνεπλήσθην αὐτῶν* hanc seriem interrumpunt, quae post τροφῆς addita leguntur: quam obrem γοῦν idem, quod saepe, munus habet, ut priorem structuram repeti patefaciat. Opportunum sane Menandri locum attulit Clericus, deinde repositum in eius Comici Fragm. pag. 185, ubi perbene fecit, quod omiserit *σαπρότερη*, quippe non digna quibus attendatur. Egregiam sententiam, sicut emendandam existimo vestigia fere viri summi securus, apponam: — *τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω, ὅστις θεωρήσας ἀλύπτως, Παρ-*
Lucian. Vol. II. L I

μένων, τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχὺ, τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν, ἄστρον, ὕδωρ, νέφη, Πῦρ· ταῦτ' ἔτη τις καὶ ἑκατὸν βιώσεται, ὅφει παρόντα, καὶ ἐπ' αὐτοὺς σφόδρ' ὀλίγους. Σειμνότερα τούτων ἄτερ' οὐκ ὅφει ποτέ. Πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τὸν χρόνον, "Ὅν φημί, τούτου, καὶ περὶ ἡμῶν ἀνὰ Ὀχλος, ἀγορά, κλέπτει, κυβεῖαι, διατρίβει. quae sequuntur, curam adhuc, ut puto, diligentiores postulant. Ista vero sumsi Menander ab Alexide, cuius simillima quaedam exhibentur ab Athen. XI, p. 463 D. Alexis a Pythagora: insignem philosophorum principis cum principe Philiastorum Leonte sermonem habitum retulit ex Heraclide Cicero T. D. V, c. 3, ubi πανήγυρις illa meratusque virae humanae diversis longe studiis celebratus petquam scite depingitur: egregia notat Davisius, nisi quod Synefii παραγγεῖλαι εἰς τὸν κόσμον sollicitare non debuisset. Paulum alia ratione Gnostici vitam πανήγυριν ἀγίαν appellavit Clemens Str. VII, pag. 728 B. Nihil autem publico velut consensu frequentius est, quam ἐπιδημίας vel παρεπιδημίας imagine vitam humanam adumbrari: quare sententiam illam, παρεπιδημία τις ἐστὶν ὁ βίος, τὸ κοινὸν τοῦτο καὶ πρὸς ἀπάντων δρυσλούμενον appellat Aeschin. Dial. III, c. 3, cum quo contulisse non pigebit Hipparchi locum in Stobaeo pag. 573. haec Pythagorae tamen Platonisque disciplinae figura maxime convenit, quae scilicet revera profitetur, animas, relicto aethere patrio, tanquam peregrinabundas in hoc corpus terraeque carcerem immigrare. Ceterum a Chirone nonnihil discedit Epictetus Arriani lib. II, p. 216, stulti hominis intempestivum Athenarum arcisque desiderium perstringens: οὐκ ἀρκεῖ σὺ, καὶ βλέπεις καθ' ἡμέραν; κρεῖττον τι ἔχεις ἢ μείζον ἰδέναι τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης, τῶν ἀστρῶν, τῆς γῆς ὅλης, τῆς θαλάσσης; Haec etiam adspectu videbantur gratissima Praxillae Adonidi, qui ab inferis rogatus, quid pulcherrimum apud superos reliquisset, ingenue respondit: Κάλλιστον μὲν ἐγὼ λείπω φάος ἡλίου, Δεύτερον ἄστρον φαεινὸν, σεληναῖος τε πρόσωπον· nihil hactenus, quod inficere dictum offendat; sed addito puerilis simplicitatis versu tertio, Ἥδ' καὶ ὠραίους σικύους καὶ μῦλα καὶ ὄχλους, non ipse tantum insulsi notam commeruit, verum ad homines etiam insulfos proverbium a se natum propagavit, ἡλιθιώτερος τοῦ Πραξιλλῆος Ἀδωνίδος. Docentur ista plenius in Montefalconii Select. Histor. Bibl. Seguer. p. 609, quam apud Zenob. C. IV, n. 21. prorsus enim imperite Praxillae filium Adonidem nobis effinxit Mich. Apostol. C. IX, n. 81. Simul ex hisce patet, ἄστρον quam vere fuerint in Menandro repo-

ita. Alias tamen & Epictetus & Marcus Antoninus Chironi libenter concedent, rerum omnium, quae conspectu quotidiano hauriuntur, satietatem oriri atque adeo fastidium propter τὸ ὁμογενὲς αὐτῶν καὶ ὁμοειδές· vide Imperatorem lib. II τῶν εἰς ἑαυτὸν § 14. VI, § 37, 46, τὰ αὐτὰ ὁρώμενα, καὶ τὸ ὁμοειδὲς πρόσκορπὴ τὴν θείαν ποιεῖ· & plura passim, quae cum Menandri Lucianique sententia non solum, sed & verbis saepe congruunt. Egregie Lucret. III, 958. HEMST.

ead. l. 2. Ἀπολαύων τῶν ὁμοίων &c.) Crediderim Luciani animo, cum haec scriberet, obversatum eximium locum Menandri ex Hypobolimaeano, quem habet Stobaeus Tit. CXXII: — τοῦτον εὐτυχίστατον λέγω, ὅστις θεωρήσας ἀλύπτως, Παρμένειον, τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ἔθεν ἦλθεν, ταχὺ, τὸν ἥλιον τὸν κοῦρον ἀστέρ', ὕδωρ, γῆν, Πῦρ· ταῦτα (lege τ' αὐτὰ) κἄν ἑκάτὸν ἔτη βιώσεται· Ὄψι παρόντα· κἄν ἐνιαυτοὺς σφοδρ' ἐλίγους, Σα· πρότερα (ita leg. non σεμνότερα, quod est contra rationem oppositionis) ταύτων οὐκ ὄψι περὶ. Hunc beatissimum aio, quisquis contemplatus, sine moerore, Parmeno, egregia haec abiit eo, unde venerat, celeriter, Solem commune astrum, aquam, nubes, ignem: eadem, quamvis vixerit centum annos, videbit praesentia. Quamvis vero vixerit annos valde paucos, deteriora hisce nunquam videbit. CLER. ibid. Αἰ ὦραι) Καὶ ὦραι. mox, post αἰ αὐταί, τὸ ἦσαν aut quid simile deesse videtur. GUYET.

ead. l. 5. Ἐν τῷ μετασχεῖν) Ἀν μεταβάλλειν; GUYET. Ad sensum, qui satis expeditus interpretes non fugit, minime respondere hoc verbum: nunquam enim μετέχειν pro vices mutare, quantum memini, positum invenies. Olim timide considerandum proposui ἐν τῷ μεταλλάττειν, ex contracta eius verbi scriptione μετασχεῖν haud difficulter nasci potuisse suspicatus. Nunc fere malim μεταστῆναι quae utraque loci vitaeque mutationem una continent: neque me fefellerat Guyetij μεταβάλλειν sed ista literarum dubiis propiora censebam: alioquin accedit Euripidae dictum in Orest. v. 234, — μεταβολὴ πάντων γλυκύν quod, quamvis, ut monet Schol. a Comicis irrisum, Aristoteles etiam usurpat Ἡθ. εὐδ. VIII, p. 186. Fortasse gravius est huius loci vitium, quam quod opera tam levi & sine librorum veterum adiumento possit sanari. Reti-cenda non est viri doctiss. Io. Iac. Wetstenii coniectura, ἐν τῷ μετασχεῖν ἄλλων. HEMST.

ead. l. 8. Ἡκεῖς) Confer cum fine Dial. XI. SOLAN.

ead. l. 10. Καὶ τὸ πρᾶγμα &c.) Ἀν? ἢ γὰρ ἰστοιμίᾳ, πάντ' δημοτικῶν τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐδ' ἐν ἔχει &c. vix enim dubito,

quin corruptela: quaedam facilem stili Luciani cursum impediverit: quam utilitatem habeant in hac disputatione, οὐδ' ἐν — σκότῳ, mihi quidem non satis liquet. HEMST.

ead. l. 12. Ἀνεπίδεσις) Thomas Magister v. Ἀτέλειστον videtur in suo Codice legisse ἀτελείς. Sed praestantior est nostrorum librorum lectio. SOLAN. Eius, quam Thomae Magistri liber praetulit, lectionis ἀτελείς nullum exstat in nostris vestigium: ipsa tamen indicio est, quod ante nos suspicari diximus, hunc dialogum male fuisse a descriptoribus habitum. Cum autem interpretatur ἀτελής, ὁ ἀμέτοχος, id quidem ut satis est ad huius loci sententiam conveniens, sic magnopere vereor, ne a consuetudine Graeci sermonis abhorreat: equidem memini, non dissimili structura scribi a Dionys. Hal. A. R. VIII, p. 506, v. 38, Εἰ δὲ διαμαρτῶν τῆς πείρας ἀτελής τοῦ ἔργου ἀναστρέψειεν sed alia est & potestas & significandi ratio. Forte quis existimet, ita defendi posse ἀτελείς, si eum in modum intelligatur, ut Latinorum *immunis*: in Glossis alterum alterius explicationi inservit vocabulum. Tum sensus erit, isque minime contemnendus: *sed immunes sumus rerum istarum omnium: sed oneribus illis ac functionibus sitiendi esuriendique sumus levati*. Qui hanc elegantiam non capiebant, videri possunt mutasse. Nos interea, dum certius fundamentum detegatur, lectione vulgata erimus contenti. HEMST.

ead. l. 13. Μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ) Non est, *ne tibi contradicas*, ut Benedictus; sed, cum multum circumiveris, te veluti fugiens, in te ipse incidas. CLER. Budaeus C. L. G. p. 431, positis Luciani verbis addit, *revolvatur & circumagatur*: quod proprie pertinet ad explanandum περιστῆ. Modo in Gregorii Nazianz. loco, οὕτως εὐάλωτόν ἐστιν ἡ πονηρία, καὶ πανταχόθεν ἑαυτῇ περιπίπτουσα, reddiderat: *in semet ipsam incurrens, ipsa sibi contraria*. Est autem περιπίπτειν ἑαυτῷ, quando quis iis argumentis & probationibus utitur, quibus in se conversis facile refutetur, eoque pacto in semet ipse incurrens absurdum vincatur: hoc sane eius est, qui adverso capite pugnantia locutus sibi contradicit: qua in causa Chironem versari Menippus demonstrat. Exempla huius virutis plura reperies in Budaeo p. 533. HEMST.

Pag. 222. l. 4. Ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον β.) Subint. *δεήσει μεταβολὴν ζητεῖν*. GUYET. Non intelligenda cum Guyeto, sed haec ordine continuo praecedentibus absque distinctionis signo sunt adiungenda. Vide Notas ad Dial. XVII. HEMST.

ead. l. 6. Ὅπερ, οἶμαι, καὶ φασί) Gataker. ad M. Antonin.

IX, § 6, haec Lucianeae protulit adiecta Benedicti versione tanquam proba: *Illud nimirum, ut cum sis sapiens, quemadmodum opinor, & vulgo praedicant, praesentibus rebus sis contentus.* Secutus fuerat priores; quos tamen, quia formam orationis Graecae minus attenderant, a scriptoris nostri mente deerrasse puto, dum ad Chironem referunt, quae sententiae proverbialis more fuerant efferenda. Nihil est apud veteres isto monito ad conciliandam animi tranquillitatem accommodatissimo familiarius, ἀγαπᾷν, στέργειν δὲ τὰ παρόντα· εὐ τίθεσθαι τὰ παρόντα· ἀρίσκειν δὲ, ἀρεσθῆναι τοῖς παροῦσι, τῇ παρούσῃ καταστάσει· sic ut paroemiae communis imaginem saepissime gerat: vide M. Antonin. X, 1. Ad illam normam versionem exegi. HEMST.

ibid. Συμετὸν) Eximiam hanc sententiam minus apte Menippo suo tribuit Lucianus, utpote qui sibi ipse, ut supra visum est Dial. XXI, mortem consciverit. SOLAN.

ead. l. 21. Ἀπικμεν εὐθὺ τῆς καθόδου) Haec iungenda, non περιπατήσαντες εὐθὺ τῆς καθόδου. Προῖναι εὐθὺ τῆς Φρυγίας, πλεῖν εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, τείνειν εὐθὺ Βαβυλῶνος & plura Noster habet. Ita vero scribunt Attici, non ἐπ' εὐθείας vel εὐθύς, quod, monente Phrynicho p. 24, solius temporis significatione gaudet: quamquam posterius pro altero nonnunquam vitiose positum reperitur. Ex membranarum emendavimus in Poll. IX, 12, εὐθὺ τῶν ἀγρῶν ἀπελθεῖν· sicuti Segm. 47, εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων, *recta in forum aromatarium*: quam ob rem merito Codicibus assentitur praestantiss. Dukerus ad Thucyd. VIII, c. 88. neque aliter est scribendum in Aelian. de Anim. I, c. 2, εὐθὺ τοῦ κύρτου ἄγειν. Hoc de genere Kuhnus ad Aelian. V. H. IX, 18, τὴν ἑτέραν ἡλθον τὴν εὐθὺ τοῦ ἡδου, & in Ind. notavit accuratius Perizonio, qui non solum εὐθύς & εὐθὺ prorsus eadem habuit, sed & εὐθὺ pro *ex adverso*, *e regione*, non distinxit: vide H. Vales. ad Evagr. H. E. III, cap. 28. Plato in primo Lyfide: Ἐπορεύομην μὲν ἐξ Ἀκαδημίας εὐθὺ Λυκείου· mox: Ἐξ Ἀκαδημίας πορεύομαι εὐθὺ Λυκείου· alibique saepe. Haec cum sint satis nota, atque in aperto posita, iure mireris, Olearium in Philostr. V. A. T. VII, p. 280, v. 25, ὁ μὲν (Διογένης) εὐθὺ Χαίρωνεας ἦκον, verti voluisse, *statim post pugnam Chaeroneam accedens*, cum sine ulla dubitatione vertendum sit, *recta Chaeroneam tendens*. Omitto Chaeroneam pro Chaeronenfi negligentius scriptum. HEMST.

Pag. 223. l. 4. Ὅμοις ἀντιβαίνοντας καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, εὐδὲν δέον) Micyllus: *reluclari tamen & resupinos obniti null*

la necessitate aut commodo suo. Equidem nihil plane nunc agitur de commodo descendendum, & nullus huic voci locus in hac oratione dari potest. Itaque Benedictus eo animadversio per stremas tres voces abscidit. Sed nihilo plus huc convenit la necessitas. Non enim modo ipsis necesse non est obniti, & contraria necessitas ipsis incumbit quiete & cupide descendendi. Sed nec Graeca quidquam de necessitate. Verte: *refracting obnitescentes, cum id fieri non deberet, non sic faciendum esset.* Ut de Saltatione: *ἐπαινους ἐπιβοῶντα ἐλέθρη τιμι ἀνθρώπων εἰς οὐδὲν δέον κατακλαμένῳ.* Hermotimo: *διεξιὼν αὐτὰ καὶ ἀκρίβως γούμενος οὐδὲν δέον.* Et alibi, ubi recte attenderunt. Sic & alii ut Demosthenes Olynthiac. 3, *πλέω ἢ χίλια καὶ πεντακτὰ τάλαντα ἀνηλώκαμεν εἰς οὐδὲν δέον.* GRON.

cad. l. 11. Ἰσμηνοδωρος) Thebanus Crates; ergo & hic line nodorus. SOLAN.

cad. l. 12. Ἀρσάκης) Ficta an vera haec sint nescio. SOLAN. Nominum huius dialogi propriorum usus apud Graecos non infrequens: neque tamen certos homines, verasque res gestas a Luciano denotari censeo. Si quid aliunde ductum, & omne scenae novae comicis crediderim debere; cuius documentum aliquod paulo post afferetur. De Arface moveri poterat dubitatio: quamvis enim fortissimus Parthici regni conditor a Iustino matura senectute, ab Ammiano placida morte decessisse narretur, Syncellus tamen, ut ab H. Valesio observatum ad Marcellin. XXIII, c. 6, diversos auctores secutus occisum esse tradidit: genus autem mortis ita descripta Suidas, ut a narratione Luciani non multum abire videatur: *Ἀρσάκης Πάρθων βασιλεὺς, ὃς δόρατι πληγῆς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τὴν πλευρὰν ἀποθνήσκει* quae quidem undecunque de promta, Suida saltem iudice, ad primum Arfacem spectare, ex sequentibus est manifestum. Verum ego, qui potuerit appellari *Μαδίας ὕπαρχος* hic Arfaces, non video: praeterea *τῆς ἐπὶ τῇ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππαδόκην συμβολῆς* quis alius ullam mentionem? Quare probabilius existimo, dum certiora promantur, haec esse a Luciano, fabularum artificis perquam idoneo, vel conficta, vel ex comoedia nova derivata. HEMST.

in Schol. Ἀνεκαλεῖτο) Exhibui manum doctiss. Solani: *ἀπαρτῇ* ret tamen explicare Schol. voluisse *ἐκ τῆς ἐπαμύμου τοῦ τῆς* & HEMST.

Pag. 224. l. 1. Κιθαίρων) De Cithaerone pauca tetigi ad A. Ev. VIII, § 1. Hic autem Eleutherarum urbis situm accurate definit: nam Thebis per Plataeas iter facienti in regionem A-

nicam superandus erat Cithaeron, qua parte demissior flexu-
 que leni interruptus viam planiorem ostendebat. Herodoto
 vocantur αἱ ἐκβολαὶ αἱ Κιθαιρωνίδες, αἱ ἐπὶ Πλαταιῶν φέρουσι,
 τὰς Βοιωτοὶ μὲν τρεῖς κεφαλὰς καλέουσι, Ἀθηναῖοι δὲ Δρυὺς κε-
 φαλὰς IX, c. 27. Apud Thucyd. III, c. 24, Plataeenses, qui
 de nocte obsessa urbe eruperant, ut hostes fallerent, viam,
 quae Thebas ferebat, ingrediuntur, simulque vident τοὺς Πε-
 λοποννησίους τὴν πρὸς Κιθαιρῶνα καὶ Δρυὺς κεφαλὰς τὴν ἐπ' Ἀ-
 θηνῶν φέρουσαν μετὰ λαμπάδων διώκοντας. Ad ipsum Cithae-
 ron pedem, superatis angustiis, occurrebant Eleutheræ,
 campusque urbi subiectus, Oenoën Atticaepagum, ut ex Har-
 pocratione constar in Οἰνῶν, contingens: qua de re diligenter,
 ut solet, Pausan. I, p. 93. Ideo memorat Arrian. Ἀ. Ἀ. I, pag.
 18, Thebarum τὰς πύλας τὰς φέρουσας ἐπ' Ἐλευθέρας τε καὶ
 τὴν Ἀττικὴν cum his consentiant, quae scribit Strabo IX,
 p. 631 B. 582 C. Soli Aristophanis Scholiastæ ad Acharn. v.
 242, quæ ceteris Ἐλευθέραι, dicuntur unius literæ discrimine
 Ἐλευθῆραι, πόλις Βοιωτίας: hand inepte, si quis attendat ad vul-
 gatam nominis originem, quam fluxisse docet Stephanus ἀπὸ
 Ἐλευθῆρος τοῦ Ἀπόλλωνος: matrem, si quis scire desideret, Ae-
 thusam Neptuni filiam indicabunt Pausan. IX, c. 20, & Schol.
 Hesiodi ad Theog. v. 54, Μημησύνῃ γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος με-
 δέουσα: digna est, quam ex ed. Trincavelli Ven. proferamus
 integriorem, annotatio: Ὁ δὲ Ἐλευθῆρ ὄνομα πόλεως ἐστὶ τῆς
 Βοιωτίας ἀπὸ τινος βασιλέως αὐτῆς τῆς πόλεως οὕτως ὀνομα-
 σμένου, υἱοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Αἰθούσης τῆς Ποσειδῶνος. Ἔστι δὲ
 καὶ ὄρος, ὡς φασι, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἥρωος. Οὕτω δὲ λέγεται, ὅτι
 ἐκεῖ ὁ Διόνυσος τῆς μανίας ἐπαύσατο καὶ ἠλευθερώθη. Inde Bac-
 chus Ἐλευθέριος, Hesychio teste, nisi praeferatur Ἐλευθερεὺς,
 & Eleutheris cultus & Athenis: eo enim sacra Dei primum
 magno Atheniensium malo reiecta, deinde oraculi testimonio
 commendata Pegasus Eleutheris traduxit: quæ ab antiquo
 Comici enarratore enucleatius exposita Pausaniae non parum
 lucis afferunt I, p. 7, 93. Merito autem imprudentissimæ te-
 meritatis accusandus Ismenodorus, qui Thebis Eleusinem pe-
 tens periculosum iter nullo fere comitatu suscepit: erant
 enim haec loca, quæ Cithaeronem adiacebant, idque iam o-
 lim ab heroum usque aetate, latronibus infesta: nunc eo mag-
 is, quia sub hoc ipsum tempus Attici Boeotique fines conti-
 nuis bellis fuerant devastati. In Dicaearchi Excerptis prae-
 cipuam habet commendationem via, quæ Oropo ducit Tana-
 gram πᾶντες καθάρουσα τοῦ ἀπὸ τῶν κλώπων (ita legendum,

non κλοπῶν) φόβου quod scilicet rarum alias illo in tractu. Paulo post, qua Plataeas itur Tanagra, ὁδὸς ἡσυχῇ μὲν ἔρημος καὶ λιθώδης, ἀνατείνουσα δὲ πρὸς τὸν Κιθαίρων, οὐ λίαν δὲ ἐπι-
σφαλῆς· si non alio, quam ad latrocinia possit referri, ut vide-
batur H. Stephano, scriberem potius, λίαν δὲ ἐπ. vel οὐ λίαν
δὲ ἀσφαλῆς nunc sensu diverso intelligendum arbitror, quam-
vis in Cithaeronem erigeretur, praecipitiis tamen non valde
fuisse periculosam. Apud Diogen. L. II, 136, Menedemus, A-
lexini uxorem comitatur ἐκ Δελφῶν ἕως Χαλκίδος εὐλαβουμέ-
νην κλοπείας τε καὶ τὰς καθ' ὁδὸν ληστείας· hoc iter praeter
adversum Cithaeronis latus erat faciendum. HEMST.

ead. l. 2. Ἐλευθερὰς) Athenas Thebis petenti pagus hic, cae-
de Perfarum nobilis, in via erat, qui locus, regnante tum Phi-
lippo aut Alexandro, latronibus infestior erat. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπήγετο) Μί. ὑπήγετο. BOURD.

ead. l. 4. Φιάλας — καὶ κυμβία) Iunxit Demosthen. in Mid.
pag. 628 E. Διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ κυμβία καὶ ῥυτὰ καὶ φιάλας
ὀνομάζων iterumque pag. 625 A. Midias ad iter secum portat
χλαμίδας καὶ κυμβία καὶ κάδους. Vid. Athen. XI, p. 482 A.
& qui vel illum, vel eosdem, quos ille, Grammaticos exscrip-
sit, Macrob. Saturn. V, 21. HEMST.

ibid. Κυμβία) Εἶδος περικεφαλαίου, πλοίου, καὶ ποτηρίου.
duas ultimas species habet Hesych. BOURD.

ead. l. 5. Ὁ δὲ Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἦδη, καὶ τῇ Δί, οὐκ ἄ-
σεμνος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικόν, ἤχθετο) Latinus interpres:
Arsaces autem (senior enim iam erat per Iovem pro barbarico illo ri-
tu facie non inhoneste) graviter ferebat. Abhorret a Graecae lin-
guae genio haec locutio, οὐκ ἀσεμνος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρι-
κόν, ut & ab indole Latinae linguae, pro barbarico ritu non in-
honeste facie est. Aliter interpungendum est, si velis Lucianum
emendate & humane locutum esse; sic autem distingue: οὐκ
ἀσεμνος τὴν ὄψιν, εἰς τὸ βαρβαρικόν ἤχθετο, non illiberali facie,
barbaro more ferebat aegre, ut solent barbari: hoc est εἰς βαρβαρι-
κόν, quod non male verterunt, barbarico ritu, sed male con-
iunxerunt cum facie. Sic εἰς τὸ ξυμμαχικόν apud Thucyd. lib.
6 est pro societate inita. Paulo ante κυμβία sunt pocula cymbae
forma. Coniungit ea quoque cum phialis Demosth. Orat. in
Mid. GRAEV. De Thucydidis illa phrasi εἰς τὸ ξυμμαχικόν iu-
re merito dissentit eruditiss. Dukerus, quem vide ad VIII, 9.
HEMST.

ead. l. 7. Ἡγανάκτει πεζὸς βαδίζων) Persis enim nobiliori-
bus vel tantillum sine equis in via conspici infamiae dabatur.

V. Xenoph. Cyrop. L. IV, & VIII extremo: quod & apud Medos obtinuisse a vero non abhorret: immo ab iis mutatus erat Cyrus. V. L. I. SOLAN.

ead. l. 14. Τὸν Ἀρσάκου κοντὸν) Eleganter describit congressum Parthi equitis & Thracis peltastae. Scythae, Parthi, Sarmatae, Alani praelongis ex equo contis pugnabant: ideo *κοντοφόροι*, pro quo prave scribitur *ἀκοντοφόροι* apud Dion. Cass. XL, p. 127 C. ut manifesto liquet ex p. 130 E. eorundem meminere in describendo infelici cum Parthis Crassi proelio Plutarch. in Crass. p. 558, 559, & Appian. de B. Parth. pag. 240, 241, ubi reperies ista Lucianae phraisi proxima, *πὸδας διαμπὰξ προσεληλαμένους πρὸς τοῦδαφος*: quemadmodum in Philopoem. p. 359 B. *διελαύνεται διαμπερές ὁμοῦ τοὺς μηρούς ἑκατέρους ἐν μισαγύλῳ* confer Suidam in Ἐξίσχῃ. *Pondera contis Sarmatici* Silius habet XV, 687, ubi plura suppeditabit eruditiss. Drakenborch. Talem equitum ornatum pugnandique morem usu docti adsciverunt postea Romani, ut constat ex Arriani Tacticis. HEMST.

ibid. Οὗτος δὲ ὑποβαίς τὴν σάρισσαν) Cogitabam olim οὕτως δὲ ὑποβαίς τὴν σάρισσαν αὐτὴν τε διαπεῖραι καὶ τὸν ἵππον, sic vero subiecta sarissa ipsum & equum perfodit: sed nunc coniecturam praefero lectionem Mss. αὐτὸς δὲ ὑποβαίς. GRAEV.

ibid. Σάρισσαν) Sarissam vocat etiam Latine Liv. XXXVII; 42, 2, & Sarissophoros. SOLAN.

Pag. 225. l. 2. Εἰκοσάπηχυν — κοντὸν) Longioribus equites usos esse hastis non ignoro, quod & nummi Castoris & Pollicis ostendunt, & locus a Suida v. Δόλιχον allatus. Verum longe humanam mensuram haec excedit. Apud Polyaeum Strab. II, p. 146 C. tamen memorantur sarissae XVI cubitos longae. SOLAN.

ead. l. 11. Ὁ δὲ γὰρ Ὀροέτης ὁ ἰδιώτης) Angl. *Herodotus*. BOURD. De Oroete satrapa, qui Polycratem cruci affixit, Noster in Ἐπισκ. cap. 14, de quo Herodotum consule III, 130. — Sed quis hic sit privatus, haud facile expiscabere. Post necem enim Polycratis, cum aliquamdiu Oroetes satis prospera usus esset fortuna sub magis, Dario iam imperante, per proprios satellites occisus est. De alio itaque hic Lucianus. Sed quo pacto ἰδιώτης, qui supra Armenius dictus est, hoc est, Armeniae rex aut satrapa? Corruptum locum censeo; nisi forsitan privatus aliquis Oroetes extiterit mollitie insignis, de quo mihi non constat. SOLAN. Fateor structuram esse verborum talem, quae mendae suspicionem facile commoveat. Parvula muta-

tionē lenius oratio procedet: ὁ δὲ γε Ὀροίτης ὡς ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τὸ πόδε οὐδ' ἐστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο: quamquam ne sic quidem illud ἰδιώτης satis placet; videtur enim huiusmodi quiddam sententia postulare: ὁ δὲ γε Ὀροίτης ἰτ' ἐπειν εἰσὼς καὶ πάνυ ἀπαλὸς &c. alioquin ἰδιώτης addiderit, ut Oroeten privatae conditionis nota distingueret ab Arsace, qui magnae dignitatis ac Mediae praefectus. Quod autem in uno alteroque libro scribatur Ἡρώδης, non alia ratione factum est, quam qua Parthorum rex Orodes, a quibusdam Ἡρώδης, a Polyaeo VII, 41, & Plutarcho in Anton. p. 930 F. 932 D. Ἡρώδης appellatur. Ceterum Medorum Persarumque morem, quibus, praesertim si liberi locique honestioris essent, in publicum prodire, nisi equo vectis, paene fuit turpe, iam Brissonius annotavit de R. P. lib. III ex Xenophonte: eo parasitus Libanii spectavit Decl. VII, pag. 317 C. ὅτι καιρὸς ἐπὶ δειπνῶν ἄκαλει, τρέχειν ἐπενόησα κατὰ τοὺς Μήδων ἀλαζονας ὁ πάντα περιττός, καὶ ἐφ' ἵππου στειλόμενος αὐτῶς οὕτως ἐπείγουσθαι παρὰ τὸν κεκληνῆτα. De Parthis, qui istos vitae cultu imitabantur, Iustin. XLI, 3: *Equis omni tempore vestantur: illis bella, illis convivia, illis publica ac privata officia obeunt: super illos ire, consistere, mercari, colloqui.* Hac tamen consuetudine labefactati pedes sic debilitabantur, ut firmo stabilique gressu incedere non possent: cuius vicii causas in Scythis, illis praecipue, qui sedibus incertis vagantur, explanavit Hippocrat. περὶ Α. Υ. Τ. pag. 292, 293: *Τὸ τῆς ἰσχυρίας, inquit, αὐτέους κέδματα λαμβάνει, ἅτε αἱ κρημαμένον ἀπὸ τῶν ἵππων τοῖς ποσίν' ἐπειτα ἀποχωλοῦνται, καὶ ἔκχονται τὰ ἰσχυρία.* De Hunnis, quos negat Zosimus IV, p. 224, *εἰς γῆν πῆξαι τοὺς πόδας αἰὶνους τε εἶναι ἐδράκως*, plura docent ad Amm. Marcellin. XXXI, c. 2, H. Valesius, & Sirmond. ad Apollin. Sidon. Carm. II, v. 226. Et si vero Armenium supra dixerit Oroetem, Μήδους πάντας tamen hic commemorat sub eo nomine complexus, quod fieri saepe solet, Persas, Parthos & Armenios moribus vivendique genere non admodum dissimiles. HEMST.

Pag. 226. l. 7. Ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς) Scribi potuisset ἐτερπόμην ἐπ' αὐτοῖς, qua de re notavimus ad Nigr. pag. 33 l. 3. sed nec minus commode retineas hoc in loco ἐν αὐτοῖς: illa enim particula nonnunquam eiusmodi verbis adstruitur. Lucian. de Gymn. in fine: *οὐ πάνυ ἀρεσκόμενος ἐν τούτοις.* Iulian. Μισόρ. pag. 338 A. *εὐφραϊνομένους ἐν τοῖς μέλεσι.* Micyllus & Benedictus intellexerunt, *inter illos sedens*, omnino perperam. HEMST.

ead. l. 9. Βλαΐας... Λάμπης... Δάμις) Aut obscuri, aut ficti homines. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐκ Πειραιῶς) Angl. Πίσος. BOURD.

ead. l. 13. Ὁ δὲ Λάμπης δι' ἔρωτα Μυρτίου &c.) Scortum nobile huius nominis in deliciis habuit Ptolemaeus Philadelphus, ut narrat Athen. lib. XIII. Sed puto, non fuisse eandem illam meretricem, quae Lampidi causa mortis fuit, si rationem temporum habuit hoc loco Lucianus; vel dicendum foret, Ptolemaeum vetulis fuisse delectatum. Nam commorientem Lampidi illi Diogenem facit Lucianus, qui simul ad inferos descendebant: Diogenes autem, ut ait Laërtius ex Demetrio in Homonymis, eodem tempore mortuus est, quo Alexander, hoc est, Olympiade 114. Philadelphus vero regnare coepit circa Olympiadem 123. Computa, & invenies, non potuisse Myrtium illam Lampidis minorem fuisse annis 50 regnante Philadelpho. PALM.

ead. l. 14. Ἄβλιος ἐλέγετο ἀποσκληκῆναι) Ὁ ἄβλιος est scribendum, ut paulo post ὁ μάταιος, vel ἄβλιος alterutrum venustas orationis Graecae flagitat. Proprie vero λιμῶ ἀποσκληκῆναι nam fames extenuatum corpus contabefacit; atque adeo fame miserum in modum emori. De formula loquendi, ipsoque hoc loco, tractat H. Stephan. Th. G. L. T. III, p. 816. Alciphronis quae ponit verba, suppediterat Eustathius ad II. Ψ, p. 1295, v. 39. nunc Bergleri curae debemus, ut propius inspicendi sit copia: exstant scilicet lib. III, Ep. IV, sed paulum aliter, quam fecerat Eustathius, distincta: ἐγὼ δὲ ἀποσκληκῆναι κινδυνεύω, τῷ λιμῶ κετούμενος sequitur inferius, ὡς τὴν ἐγὼ σοὶ αὐτὸς ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. Verum Epistola priore, quod magis ad Lucianum accedat, legitur, μὴ δ' ἂν φθάνοιμι λιμῶ κατασκληκῆναι ut vir Graece callentissimus egregie restituit. Grammatici simpliciter exponunt ἀποθανεῖν. Hesych. Ἀπέσκλη, ἀπέθανεν. Ἀποσκληκῆναι (leviter vitiatum in Suida, Ἀποσκληαίοι) ἀποξηραίνουσι, ἀποθάνουσι ubi reponendum ἀποξηραίνουσι, ne Stephanum audiamus, qui tantilla menda deceptus τῷ ἀποσκληκῆναι significationem activam tribuere non dubitavit. Ea virtute Comicus Vesp. v. 160: mihi Delphis oraculum consulenti Deus respondit, Ὅταν τις ἐκφύγῃ μ' ἀποσκληκῆναι τότε. Ratio non dissimilis est in ἀναρθῆναι, ἀφανερῆναι. Aristoph. Ecclesiaz. v. 146, Δίψει γὰρ, ὡς εἴκεν, ἀφανερῆσθαι & ἐπαφανερῆναι γελῶντα Ran. v. 1121. Athen. VII, p. 290 E. τοὺς ἀκροαμένους ἐποίουν ἐπιλανθασμένους τῶν τροφῶν διὰ τὴν ἡδονὴν ἀφανερῆσθαι lib. IX, p. 401 F. ἵν' οὐτ' μὴ καὶ σὺ ζη-

τῶν τὸν σύαγρον ἀφαιναθῆς poterat scripsisse, ἀποσκαίνει. Τα-
 ceo consignatam a Scholiaste variam lectionem in Sophoclis
 Philoct. v. 951, ἄλλ' ἀνατοῦμαι pro ἄλλ' αὖ θανατοῦμαι. HEMST.
 in Schol. col. 2. l. 3. Κατεξηράσθαι) Virium ed. A. κατεξη-
 ρᾶσθαι correxerat etiam Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 227. l. 2. Ἀποθάνοιεν) Ita recte L. In reliquis ἀποθάνω
 sed omnes interrogari ab eo praeſtat. Ne dicam incertum, ad
 quem referas, si unum tantum interrogantem facias. SOLAN.

ead. l. 4. Ὀμοῦ) Versionem purgavimus interpretum erro-
 re, quibus ὁμοῦ ἔχιν τάλαντα χίλια fuit, *talenta mille habere
 conservata*. Frequens apud Atticos ὁμοῦ numeris adiunctum,
 & significans *circiter, admodum*: ut in illo Demosthenis loco in
 Aristog. pag. 836 B. quem annotavit Harpocr. in Ὀμοῦ· Εἰς τὸ
 ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι ubi Wolfius a Valeſio repre-
 henſus, quod *omnino* reddidit. Habet autem ideo potestatem
 eam, quia τοπικὴν est Atticis, sive adverbium locale; neque
 minus, ut solet hoc genus, χρόνου δηλωτικόν. Τὸ ὁμοῦ, inquit
 Schol. Aristoph. ad Equit. v. 245, λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ
 ἔγγυς quod autem addit, ὥς καὶ ἐν Εἰρήνῃ, καὶ μὴν ὁμοῦ ὅτι
 ἥδε, omnino declarat, nunc una vocula plus, quam oporteat,
 in ea fabula legi v. 512, καὶ μὴν ὁμοῦ ὅτι, ἥδ' ἔγγυς· eiecit
 Scholio vel rescribendum est, quod antiquus enarrator prae-
 bet, vel cum Mf. Vatic. ὁμοῦ ὅτι ἥδε. Vide L. Bos Obs. Crit.
 c. IV, p. 14. Non aliter usurpant ὁμοῦ τι, de quo Is. Casaubon.
 ad Sirab. VI, p. 425. Verum hoc in loco male vulgo verti Lu-
 cianum iam ante nos observavit L. Bos Anim. c. VII, p. 34.
 HEMST.

ead. l. 5. Ὀκτακαιδεκάετι) Inveni illi octodecim annos nato.
 BOURD.

ead. l. 10. Ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου) Haec tam
 prope sententia verbisque absunt a Thrasonidae querela in
 Menandri Μισομένη, ut, quin Lucianus fuerit imitatus, du-
 bitari ferme non possit. Comici locum debemus Attiano in
 Epiſt. III, pag. 351: Παιδισκάρῳ με καταδεδούλων' εὐτελές,
 Ὅν οὐδεὶς πώποτε τῶν πολέμιων —. Pro ἀτελές oportere legi
 εὐτελές, quia continuo sequitur, παιδισκαρίου δούλος εἶ, καὶ
 παιδισκαρίου εὐτελοῦς, ut recte viderunt Wolfius & Bergle-
 rus ad Alciph. II, p. 271, non coniectura est, verum certa
 fide constat ex Clem. Alex. Strom. II, p. 463, τὸν γὰρ κομικὸν
 ἐκείνῳ Θρασονίδην ἄλλη σκηνή, Παιδισκάρῳ με, φησὶν, εὐτε-
 λές καταδεδούλωκεν. Est etiam παιδισκάρῳ εὐτελές in Al-
 ciph. III, Ep. 27, pro quo Noster τὸ τυχὸν παιδισκαρίου. Ut

autem ἐπίπλαστα δ' ἄκρα, sic in eodem Menandri Μισουμένη, Ἀπαμειβί γὰρ τὸ κατὰπλαστον τοῦτο μου (ἀπ' οὐ;) Καὶ λαθάνειν βουλευμένον ἢ μέθῃ πότε; quae a Suida conservata v. Ἀπαμειβίσαντες, in Comici Reliquiis Clericum fugerunt. HEMST.

ead. l. 11. Ὁ μὲν Βλαβίας αὐτὸς, αὐτοῦ κατηγόρει φάσας, πολλὰν τῇ ἀνοίᾳ) Dele duo commata, ut loquuntur, post αὐτὸς & φάσας, quae in omnibus editionibus conspiciuntur, & interpretare: prior ipse se accusavit multae demetiae. GRAEV.

ead. l. 15. Παρέσχοντό τε στένοντες) Amabo, quid hic loci est τῷ τε. Nec id profectum est a Luciano, qui scripsit, τερπωλὴν παρέσχον τότε στένοντες, attulerunt mihi voluptatem tunc gementes. GRAEV. Παρέσχον τότε W. ed. uti & Graevius vidit esse legendum, & secutus est deinceps cl. Hemsterh. SOLAN.

Pag. 228. l. 4. Ἀρα τὸ φίλτρον) Quamvis edd. consentiant, non tamen dubito, quin melius sit ἄρα τί φίλτρον. HEMST.

ead. l. 5. Ὑπέργηρον) Vid. Dial. VI, § 2, ubi omnes edd. re: ἅτε ὑπέργηρον, cum P. B. & Fr. hic peccent: eademque opera elegantissimam decrepiti senis descriptionem habebis. SOLAN.

ead. l. 15. Βίον ἀπορον ἀπὸ κ. καὶ δ.) Nota piscatorum paupertas, & proverbio dictus ἀλίθων βίος: ea de re quaedam observans Burmann. ad Ovid. Met. III, 585, hunc etiam Luciano locum attulit. Dicaearch. de Anthedoniis: ἀλιεῖς ἀπ' ἀγκίστρων καὶ ἰχθύων, ἔτι δὲ καὶ πορφύρας καὶ σπύργων τὸν βίον ἔχοντες. HEMST.

Pag. 229. l. 4. Ἡδὺ) Euripidis putem. Vide Iphig. Aul. v. 1250 & 1218, & Hp. M. v. 281, & Fragm. Grot. p. 47. SOLAN.

ead. l. 6. Μειρακιεύη πρὸς τὸ χρ.) Budaeus C. L. G. p. 934 interpretatur, Ita mortem horres, ut adolescens. Non credo eiusmodi potestatis exemplum aliud certum proferri posse: longe diversum est apud Graecos μεираκιεύεσθαι πρὸς τινα, atque ex illo genere, quod facilius intelligatur ab homine perito Graecae proprietatis, quam exacte vertendo explanetur. Ibi dem aberravit vir magnus in istis Plutarchi, ὥσπερ Ἰσοκράτης καὶ Ἀναξίμενι τοῖς σοφισταῖς διαμεираκιεύμενος: quod non est, quasi apud Sophistas glorians, & sese iactans adolescentis licentia; sed, cum Isocrate atque Anaximene Sophistis iuveniliter ac iactabunde contendens concertansque. Illa vis in compositis ex δια verbis saepe viros egregie doctos fefellit. HEMST.

ead. l. 7. Τί οὖν ἂν τις λέγει) Una vocula hic auctiores sunt editiones veteres, legentes, τί οὖν ἂν τις ἔτι λέγει. Ceterum quis aures Graecae phrasi assuetas habens, non illico offen-

datur audiens, *Τί οὐν ἂν τις λέγοι*, nec soloecum deprehenda? Non puto ira scripsisse terribissimum scriptorem, qui haud dubie dedit *λέγοι*. Id genius huius linguae postulat. Sentius autem, *Quid igitur quis amplius de iuvenibus dicat, ubi id aetatis homines vitae amantes sunt?* Adiecta particula *ἂν*, praecipue in interrogationibus, sed & in aliis loquendi formis, vel Praesens Optativi, vel Imperfectum, Aoristumve Indicativi, vel etiam Optativi exigit. Quoties *τί γὰρ ἂν πάθοιμι* in hoc scriptore? Sed & statim Dial. sequentis in initio, *Τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν εἶπες ἔχοις*, Ceterum non iam amplius dicere possis. & sub finem Dial. XXX, *οὐ γὰρ δὴ ἐκείνῳ εἰπὲν ἔχοι τις αὖ* & hunc in modum millies alibi. Imperfectum ita habes in Contempl. cap. 4, *Ἦ τίνος γὰρ ἐνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοτο αὖ*; Aoristum in Necyomantia cap. 17, *εὐ οἶδα, ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελάω*. paulo post, *πολλῶ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας*. Vide, quae supra notavimus. IENS. *Λέγοι* cl. Iensius & B. 2. In reliquis prave *λέγοι*. SOLAN. Gataker. ad Antonin. IV, § 50, Luciani verba proferens posuit *λέγοι* certe *λέγοι* vel *λέγη* scribendum est. HEMST.

Pag. 230. l. 1. "Ομοια) Melius Mf. *ἕτασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὅμματα κενά*. Vulgo, *ὅμοια τὰ ὅμματα κενά*. GRAEV. "Ομοίως omnino scribendum cum ed. I. & Mff. Gr. P. & L. pro vulgato *ὅμοια* minus concinno; quod & Vorstium acute comieasse video. SOLAN. "Ομοια τὰ ὅμματα κενά) Credi poterat exidisse καὶ propter similitudinem pronuntiandi, καὶ κενά sed praeferrī non aegre fero ὁμοίως a Codd. adiutum. Apoll. Rh. II, 254, Phinei vocat *κενὰς γλήνας*, id est, interprete Scholiasta, *τοὺς κενούς καὶ τυφλοὺς ὀφθαλμούς*, ut Oedipi *vacuos oculos* Stat. Theb. I, 53, & *vacua ora* leonum VII, 276. HEMST.

ead. l. 2. Μόνον δ' εἰ) Mf. *κενὰὶ μόναι χῶραι*. BOURD.

ead. l. 3. Τίς ὁ Φινεύς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς) Phineus fuit vates oculis captus: vid. Apollod. Biblioth. lib. 1. Lynceus *ἐξυδερκέστατος*. Eurip. Med. GRAEV.

ead. l. 7. "Οπότε ἀνὴρ &c.) Uno ductu in Fl. ed. & Mf. Ox. ὁ γυν. ἀμείνων ἦν, quod non probō. Scrupulus tamen restat, quod haec duo non eodem modo effert; nam post *ὁπότε ἀνὴρ ἦσθα* quis non putet dicturum ἢ *ὅταν γυνή*, quo ferme modo 'Al. c. 19. Verum Lucianeus stilus est. Vide Προμ. c. 4: *εἰς ἀκρόασιν σοφιστικὴν, οἷος εἰς πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις* & alia multa, quae taedium afferrent, quaeque lectorem monitum semel non larebunt. SOLAN.

ibid. "Ἡ ὁ γυναικείος;) Malim, ἢ *ὁπότε γυνή* τὸ δ *γυναικείος*

ex sequentibus istuc repetitum videtur: ἀμείνων &c. ὁ γυναι-
κεῖος. GUYET.

ead. l. 9. καὶ δεσπόζουσι) Dixi alibi. BOURD.

ead. l. 14. Μυδείας) Legendi omnino versus, quos tangit,
apud Euripidem ipsum in Med. a v. 230 ad 251, quorum hic
finis: — ὡς τρεῖς ἂν παρ' ἀσπίδα Στῆναι θέλωμ' ἂν μᾶλλον, ἢ
τεκεῖν ἅπαξ. SOLAN.

Pag. 231. l. 4. Οὐδὲν γαλεπὸν, ὃ Τειρεσία.) Interpres: nihil
acerbi, Tiresia: immo, non grave est quod quaero, seu, difficile
explicatu. Sic in Bion πράσει, χαλεπὸν μὲν οὐδὲν, nil grave est.
GRAEV.

ead. l. 11. καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν) Potest ferri. Censeo
tamen Lucianum scripsisse, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάκῃσαν, mam-
mae marcuerunt, mammae factae sunt pannosae, ut Martialis lo-
quitur. GRAEV. Pro ἀπετάθησαν censet cl. Graevius scriben-
dum ἀπετάκῃσαν, marcuerunt, cui sententiae subscribo. Con-
trarium enim τῷ ἀποτείνειν hic innuitur. Nam si Tiresias ex
femina denuo factus est mas, oportuit quoque mammae
rubera fieri contractiora; cum mammae potius in feminis sint
ἀποταθῆσαι, distensae, extensae. Statim D. XXX, ἀποταθῆς di-
citur is, qui porrectus iacet: Ὁ δὲ τύραννος παρὰ τῷ Τιτυδὶ
ἀποταθῆς &c. IENS. Ἀπετάκῃσαν Graevio obsecuti pro ἀπε-
τάθησαν scripsimus, quod in omnibus impr. & Ox. Cod. est.
SOLAN. Quod ante vulgatum fuit, ferri nullo modo potest.
Graevius quin felici coniectura ipsam Luciani vocem fuerit
affecutus non dubito*: quam ob rem, etsi pro corrupto stent
libri veteres, congruentis tamen ad sententiam verbi porio-
rem esse rationem habendam censui. Corn. Cels. II, c. 8: Mu-
lieri gravidæ si subito mammae emarcuerunt. HEMST.

Pag. 232. l. 5. Ὅπῳτ' ἀκούσης ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγγίγοντό τι

* Nunc ut dubitem faciunt, quae perquam ingeniose pro vulgata
lectione scripsit ad me politissimus Gesnerus: eummet ipsum audi
causam hanc agentem. Certatim viris doctis placuit ἀπετάκῃσαν, quod
ipse eius restituendi auctor Graevius vertit, emarcuerunt, pannosae factae
sunt. Sed hic nondum viri character erit, verum vetulae aut aegrotae. Quin
petendam puto scriptiōnem constantem omnium, qui usquam sunt, libro-
rum ἀπετάθησαν, extensae sunt, non in longitudinem dependentem, sed
erati pectoris intentae, ut nihil ibi laxum, nihil pendens relinqueretur. Ita
collis ἀποτείνεται, sive extenditur, cum solo aequatur: unaquaeque enim
linea curva, sive arcus circumscribens collem illum extenditur, & fit recta;
verit ad rectam magis accedit. Haec ille: quibus si vetusti scriptoris
ad usum cum verbi ἀποτείνεσθαι firmandum auctoritas accederet, iam
sublata foret omnis dubitandi causa. HEMST. in Add.

res;) Perspicuum est, hic intercidisse *ὥς* vel *ὅτι* requiritur enim, *ὅπότ' ἂν ἀκούσης ὥς* (vel *ὅτι*) *ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγένοντο* *τινες*; Tunc igitur nec alia etiam ita facta fuisse credis, ubi quasdam ex feminis legis factas fuisse aves? Similiter vocola, vel *ὥς*, vel *ὅτι*, excidit, mea quidem sententia, ex loco Aeliani in elegantissimo illo libri XII capite 1 de Aspasia; de qua, invitissimo animo adventitium corporis cultum, quo magis placeret, sumente, ita legitur, *Ῥαπισθεῖσα δὲ πρὸς ἀτάχνην ἐνέδν, καὶ εἰς τοὺς ἐπιτάγμασιν, ἀλγοῦσα ὅμως, οὐ παρθενικὰ, ἀλλ' ἐταιρικὰ πράττειν ἐβιάζετο*. Verba haud dubie luxata, quaeque vulgaris interpres ad lubitum intorfit. Verum sensum Aeliani scribentis fuisse hunc existimo, *Alapis vero percussa, coacta inducebatur, & cedebat imperatis, dolens tamen, se talia cogi, quae meretricem, non ingenuam virginem decerent*. Legendum ergo, *ἀλγοῦσα ὅμως ὥς οὐ παρθενικὰ, ἀλλ' ἐταιρικὰ πράττειν ἐβιάζετο*. Videtur autem oscitabundus descriptor, ubi scripsisset *ὅμως*, insuper habuisse ultimam huius vocis syllabam denuo scribere. *Ὡς* pro *ὅτι* passim scriptores, & Aelianus aliquoties; ut lib. VIII, c. 2, *ὥς ἦν φιλοχρήματος ὁ Σιμωνίδης, οὐδὲς ἀντιφύσει* & alibi. Lucianus quoque innumeris locis; ut in Hermotimo c. 24, *Ἐλεγε ὥς ξυμπαντες ξένοι εἶναι* adde c. 16, 27, 37, 38, 46, 79. Hunc particulare *ὥς* usum notavit quoque Thomas Magister, ac post eum H. Stephanus. IENS.

ibid. *ὄρνεα*) Ante *ὄρνεα* τὸ *ὥς* forte hic desideratur. GUYET. Mihi, quod Guyeto, placuerat, *ὥς* similitudine forte praecedentium literarum oppressum: Halc. p. 130, *ὥς ἐξ ὀρνέων γυναικῆς ποτε ἐγένοντο*. Ceterum τὴν *Ἀνδρῶνα*, ἢ τὴν *Δάφνην*, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα structurae orationis aliena vix putarem esse Luciani, nisi succederet Menippi responsum, *ἢ πῶς κακείναις ἐντύχω*, quod ipso nomine fuisse designatas videtur indicare: nunc σύγχυσις quaedam est constructionis statuenda, cuius ordo legitimus foret, *ὅπότ' ἂν ἀκούσης τὴν Ἀ. ἢ τὴν Δ. ἢ τὴν τοῦ Λ. Σ. ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ὥς ἐγένοντο*, ἢ *δένδρα*, ἢ *θρία*. HEMST.

ibid. *ὅτι*) Coll. & P. In reliquis deest. SOLAN.

ead. l. 6. *τὴν Ἀνδρῶνα*) Ad τὸ πιστεύεις referendum. GUYET.

ead. l. 13. *Ἐπὶ*) Vid. Ovid. Met. III, 316. SOLAN.

ead. l. 15. *τῶν ψευδμάτων*) Id est, divinandi arti adhaeres; eam amplecteris, probas. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 1. Βλάκα) Totidem verbis apud Erymol. & Suidam exstant. HEMST.

Pag. 233. l. 1. Μηδὲν ὑγιὲς λέγειν) Non ita penitus veterum

animos obsederat superstitio, quin vatibus mendacii crimen saepe fuerit obiectum, praesertim a poetis scenicis, quibus mira libertate licuit religionem ipsosque Deos vel cothurnatis sententiis castigare, vel comicis salibus irridere. Ideo dicti frequenter *ἀλαζόνες*, qui se scire, quae prorsus ignorarent, lucri fallendique causa profiterentur: quam opprobrii notam plerisque saltem convenire non negat Aristot. *Ἠθ. Νικ.* IV, c. 7. Aristoxeni Selinuntii versus in Hephaest. Ench. p. 25, *Τίς ἀλαζονείαν πλείστην παρέχει τῶν ἀνθρώπων; τοὶ μάρτυρες*. Illud imitatus fuit Epicharmus; vide Poll. IX, 82; Epicharmum Ennius apud Cicer. in fine lib. I de Divin. De Luciano non est quod miremur, si hominum illud genus odio prosequatur. Frequens autem mendaces dici *μηδὲν ὑγιὲς λέγειν*. Dinarch. p. 96, v. 18, *Οὕτω Δημοσθένης τῷ ψεύδεσθαι καὶ μηδὲν ὑγιὲς λέγειν ἐτοίμως χρῆται*. HEMST.

ead. l. 7. Ἐμέλησας) *Ἐμέλισας*. GUYET. Pro *ἐμέλησας*, quod nihili est, & omnes tamen obsidet editiones, scribe *ἐμέλισας*. *Si tu, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfecisti, nosque omnes concidebas, quid Ulysssem accusas?* *μελίζειν* est *membratim concidere*. Ajax furore percitus pecudes iugulabat, & cum in illas grassaretur, putabat se Graecorum obtruncare duces. Res nota. Vide Sophoclis Aiacem flagelliferum v. 297 & seq. In Mss. tamen legitur *ἐμέλλησας*, quod si quis malit, non repugnabo; subaudiendum autem *φονεύειν*, *nos etiam occisurus eras*. Statim cum Agamemnon dicit, Aiacem noluisse apud inferos alloqui Ulysssem, respicit ad Homerum, quem vide Odyss. Δ. v. 543 & 526; sicut & quae inferius de Theti arma in medium ponente narrat Agamemnon, ex eodem loco petita sunt, v. 545. Quod addit postea de Troianis sententiam ferentibus, & quae respondet Ajax, *novi, quae me damnarit*, intelligenda sunt ex versu sequente Homeri: *Παῖδες δὲ Τρώων δῖα σasan καὶ Πάλλας Ἀθήνη*. De hac conqueritur etiam apud Sophoclem in laudata fabula. GRAEV. Pro *ἐμέλησας*, quod nihil est, & tamen omnes occupavit editiones, coniecit ὁ *πάνυ* Graevius scribendum *ἐμέλισας*, hoc sensu: *Si tu, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfecisti, nosque omnes concidebas, quid Ulysssem accusas?* Ajax enim furore percitus pecudes iugulabat, & cum in illas grassaretur, putabat, se Graecorum obtruncare duces. Ego tamen praefero lectionem, quam Mitos habere testatur vir cl. modo laudatus, sc. *ἐμέλλησας*, ut subaudiatur *φονεύειν* ex praecedenti, h. e. *interfecturus eras*. Simili plane modo locuti sunt alii. Dio Chrysost. Or. LXIV de Alexandro:

Ἀπέκτεινε δὲ Κλεῖτον τὸν σοφόν, . . . καὶ διδάσκαλον Κελλε-
σθένην, καὶ Ἀριστοτέλην ἐμέλλησε, καὶ Ἀντίπατρον ἐβουλεύσα-
το. Julian. Or. I, p. 33, ὧν τοὺς μὲν ἀνῆρκε, τοὺς δὲ ἐμέλλουσιν
& pag. 44, καὶ τιμὰς ἐπ' αὐτοῖς τὰς μὲν ἐχαρίσω, τὰς δὲ ἰδὴ
μέλλεις. In quibus exemplis subintelligendum verbum, quod
praeceffit; ut Ἀριστοτέλην ἐμέλλησε, pro Ἀριστοτέλην ἀπο-
κτεῖναι ἐμέλλησε & τοὺς δὲ ἐμέλλησεν, pro τοὺς δὲ ἀνελαι-
νέμελλε. L. Bos Animadv. c. XII, p. 56. Ἐμέλισας P. Ald. I.
H. Fr. IV. St. edd. optime. Recentiores omnes ἐμέλλεσας, vi-
tiofe. Aiakis exemplo furens celebris ille Cervantes Quixo-
tus in oves etiam defaevit. SOLAN. Aliquantulum olim, uti
lectioni primas darem, non secus ac Graevius, addubitavi:
μελίζειν enim cum sit membratim discerpere vel concidere apud
Dionys. Halic. A. R. VII, p. 461, Apollodor. Bibl. I, p. 156,
Schol. Apoll. Rh. IV, 223, Aiaci non absurde tribuatur, qui
quamvis in gregem consilio Minervae faeviret, principes ta-
men Achivorum flagris ferroque dilaniare se putabat. Nunc
fine controversia verum arbitror ἐμέλλεσας, cui calculum ad-
iecit eruditiss. Kuhniius ad Diog. L. I, 98, elegantem esse Gra-
ecismum observans: nam revera saepius ita ponitur μέλλειν,
ut praecedentis verbi repetitus infinitivus illi annecti debeat,
etiamsi persona, quae loquitur, ut in Tragoediis Comoediis-
que fieri solet, fuerit mutata. Aristoph. Pl. v. 1103, Μὰ Δί,
inquit Mercurius, ἀλλ' ἔμελλον, scilicet κότεπειν τὴν Σύρα,
quod Carion ante dixerat; & in illa frequenti apud Platonem
formula, τί δ' οὐ μέλλουσιν; nimirum μισεῖν τε καὶ φεύγειν, Παι-
VIII, pag. 726 B. Dinarch. in Demosth. p. 96, v. 26, οὐτ' ἐμὲ
ἀπέφηνεν ἡ Βουλὴ, οὐτ' ἐμέλλησεν. Liban. de Vit. sua p. 41 A.
βαρβάρων δὲ τῶν μὲν ἡττημένων, τῶν δὲ μελλόντων. Hecst. Pa-
neg. p. 68 D. τοιγαροῦν τὰ μὲν ἔχει, τὰ δὲ μέλλει, τοῖς δὲ ἐπι-
βουλευσι. Hel. Enc. p. 213 B. τὰς μὲν ἐπὶ ὀρθοῦν, τὰς δ' ἔμελλον,
ταῖς δ' ἡπειλουν τῶν πόντων. Panath. p. 254 A. Λακεδαιμόνιοι
δὲ οὔτε πάσχοντες κακὸν οὐδ' ἐν, οὔτε μέλλοντες, οὔτε δεδι-
τες. Aeschyl. Pers. v. 816, Τοι γὰρ κακῶς δράσαντες οὐκ ἐλά-
σονται Πάσχοις, τὰ δὲ μέλλουσι. — Thucyd. III, 55, οὐδ' οὐ
ἐκπρεπέστερον ὑπὸ ἡμῶν οὔτε ἐπάθετε, οὔτε ἐμελλήσατε. De-
mosth. Ep. IV, p. 202 D. Diis est proprium φλαυρον μηδὲν μη-
δέποτε ἐν παρτί τῷ αἰῶνι μήτε παθεῖν, μήτε μελλῆσαι. Exem-
pla vero plura, ubi πάσχειν praemittatur, ideo potissimum
adduxi, ut liquido pateret, quam perversè Libanium intellexe-
rit verteritque Olearius de Ulc. Iul. Nec § 12, Οὐδ' οὐδὲ τῶν ἐν
γυτάτω καὶ ὑφ' ὧν ἐφρουρεῖτο παθόντος οὐδ' ἐν, ἀλλ' οὐδ' ἐμελλε-

θαντος quod pro *μελήσαντος* merito probavit, allatis etiam Luciani nostri verbis, doctiff. Steinheilius, errante, dum bonum ducem deserit, Waechtlero: vide Aët. Erud. Lips. A. 1721, p. 266. Sic Aristoph. in Pl. v. 551, 'Αλλ' οὐχ ὁ ἐμὸς τοῦτο πέπονθεν βίος· οὐ μὰ Δί', οὐδέ γε μέλλει. Porro quam prona sit in hunc errorem librariorum manus, docuerit Thucydidis locus I, c. 134, Καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲν ἐς τὴν Καιᾶδαν, οὐ περ τοὺς κακούργους εἰώθασιν ἐμβάλλειν· hanc enim receptae Codicum optimorum lectionem anteponendam censeo: ibi non libri tantum quidam inepte ἐμέλισαν, sed & Scholiaſtes, ſive potius lector aliquis imperitus exponit εἰς δύο ἔτεμον. HEMST.

ead. l. 9. Προσειπὲν ἠξίωςας) Vide Homeri Od. XII. CLER.

ead. l. 13. Ἐπὶ τοῖς ὅπλοις) Benediſt. pro armis. Verte, propter arma. GUYET.

ead. l. 15. Ἀνανταγώνιστος) In Thucydide IV, 92, pro ἀναναγώνιστοι non contemnendae notae libri ἀνανταγώνιστοι legunt: Waſſio probatum, & Dukero monenti ἀνανταγώνιστος eſſe etiam apud Lucianum, qui Thucydideis crebro utitur, Dial. Mort. & Hermot. Cyrillo frequens, cuius unum alterumque locum notavit Suicerus. HEMST.

Pag. 234. l. 10. Τὸν Ὀδυσσεῖα, δὲ ἀντεποιήθη μῦθος) Ut qui ſolus ſeſe mihi oppoſuerit. Sic omnes interpretes, quos vix dicas, an Graecam vocem nunc recte vel ceperint vel expreſſerint. Sane optime pater notavit ſubintelligi τῶν ὅπλων, & verti debere, ſolus vindicabat. Sic in Reviviſcentibus Philoſophia mtnatur, ſe contrituram κακοὺς κακῶς, ὡς μὴ ἀντιποιοῖντο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς ἀλαζόνες ὄντες. GRON.

ead. l. 14. Ὑπομένει, ἐπεὶ) Sic interpungendo meliuſcule ſeſe habebunt haec; ſed nondum ſic etiam ſatis ſana. SOLAN.

ead. l. 15. Παρὰ Τρωσὶ δικ.) Homer. Od. A, 544, Παῖδες δὲ Τρωῶν δίκασαν καὶ Πάλλας Ἀθῆνη. Agamemnon enim iudicii invidiam ſubire nolens a captivis Troianis petiit, uter plus eis nocuiſſet, Ajax, an Ulyſſes: qui cum continuo, Ulyſſes, reſpondiſſent, arma ſtatim ei adiudicata ſunt. V. Schol. Homer. I. c. SOLAN.

ead. l. 16. Οἶδα) Lege veſſum, quem ex Homero in nota praecedenti vides. Quo tamen pacto Minerva una iudicaverit, non docent aut poëta, aut enarrator ille. SOLAN.

ibid. Ἀλλ' οὐ θέμις &c.) Ergo iam experimentis ſapere didicerat. Prudens Minervae monitum ad Ulyſſem in Ai. Flag. v. 128, — ὑπέροπον Μηδὲν ποτ' εἰπῆς αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος, tra-

Hum est ab Aiakis impia in Deos superbia, cuius in ea fabula praebente ante v. 112 exemplum ediderat roganti Minervae negans. Observat Scholiastes, tradi τὸν Αἰάττα τρίτον ὑπεβόησαι περὶ τοὺς θεούς, πρῶτη μὲν διχαλαίη τοῦ δῖου τοὺς Ἀθηναίους βουλομένη αὐτὸν συμμαχεῖν· δεύτερη ἀπαλῆσαι τὴν γλαυκὰ τὴν ἐγγεγραμμένην τῷ ὄπλῳ αὐτοῦ ἐξ ἑβους πατρὸς τρίτον ὅτι οὐκ ἐπιστά τῷ πατρὶ συμβουλευόντι πείθεσθαι τοῖς θεοῖς. Egregie vero Lucianus ingenii morem denotat: postquam enim dicentem fecisset, οὐ δεῖμι λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν, mox tamen Ulysssem se non posse non odisse profiteretur, ne si Minerva quidem ipsa veteret: quo dicto simul ostendit, quem armorum Achillis sibi abiudicatorum auctorem statuat. HEMST.

Pag. 235. l. 2. Οὐδ' εἰ αὐτὴ μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι) Illa minus recte vertuntur ab interpretibus: *etsi ipsa Minerva hoc pollet*. Tu verte: *non si ipsa mihi Minerva hoc imperaret*. Sic eleganter post negationem ponitur οὐδ' εἰ Homer. II. E., 644: Οὐδέ τι σε Τρῶσιν ἴσμαι ἄλλῃ παρ' ἰσοσθαι Ἑλθόντ' ἐκ Λυκίας, οὐδ' εἰ μάλα καρτερὸς ἴσσι. Sic Lat. *non si requiritur negationem*; Liv. VII, cap. 10: *Iniussu tuo, Imperator, extra ordinem nunquam pugnaverim, non si certam victoriam videam*. Idem lib. XXXVIII, c. 57. L. Bos Anim. c. XII, p. 57.

ead. l. 8. Σώστρατος) Vide in Ἀλεξ. c. 4, ubi iterum inter latrones famosus recensetur. Softrati cuiusdam Boeotii vitam scripserat Lucianus, ut in Διαιων. ipse testatur, ob vires corporis celebratissimi, ut & nomen Herculis consecutus fuerit. Sed Softratus ille alius ab hoc videtur: hic enim latro caedibusque infamis: ille non robore, laboribus, patientia tantum, quae omnia in latronem etiam cadere possunt, clarus, sed ab operibus laudatur nomini respondentibus, a latronibus sublatis, viarumque & pontium structura difficillima. Ut ut sit, utriusque fama, ni per Lucianum foret, prorsus ex hominum memoria intercidisset: nam quae de eo Philostratus in Herodis Vita habet p. 552, quis absque hoc intelligat? Recte vidit cl. Hemsterhusius ad Pollucem Praef. p. 29, Herodis Herculem esse Sofstratum illum, de quo ad initium Demonactis fusius dicendi locus dabitur. Negligentia maiorum etiam factum, ut tam utili vita careamus. SOLAN.

Pag. 236. l. 12. Ἐκείνη ὑπηρετοῦντις) Synes. Ep. LVII, p. 193 A. τὴ γὰρ ἡ δὲ γινίσθαι ὑπηρετῆσαι τῷ χρεὶν, οὐκ ἀστοίας ἀπολογίας ἔστι. Frustra quoque ad hanc criminis commissi defensionem apud filium Oresten confugit Clytaemnestra in Aeschyli Choëph. v. 910, dicendo: Ἡ μοῖρα τούτων, ὃ τίχνην, παραιτία. HEMST.

Pag. 237. l. 4. Ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτὸ) Lepide Noster videtur his σκαπτικῶς tangere ritum Atheniensium in festo Βουφονοίῳ cum nempe is, cuius manu eo in festo caesus esset bos, fugeret; securis autem, qua caedes facta esset, quasi rea in iudicium traheretur atque damnaretur. Rem hanc enarratam apud Meursium & Castellanum de festis Graecorum videre licet. IENS.

ead. l. 5. Ἐξίφος) V. Iens. & Pott. 102 & 166. SOLAN.

ead. l. 6. Δεῖ οὖν τὸ πᾶν ἀναβῆναι) Haec verba in solo P. inveniuntur; & mox τῷ πρώτῳ pro τῷ πρώτῳ, quod forsan etiam rectius. SOLAN.

ibid. Τῷ πρώτῳ παρασχόντι τὴν αἰτίαν) Tanti non sunt apud me Exc. Cod. Regin. Poli, ut eorum auctoritate sola munitus augere Lucianum sustineam; praesertim si suspicio non levis subsit male fidae manus & nimium de suo liberalis. Sane istis, quae suggerit, omisissis sen-

tentia loci satis apte procedit; tametsi non invitus largiar, orationem ambitu paulo latiore potuisse plenius explicari: sed haec eum colorem non habent, qui Lucianeis commode respondeat. Locutionem ipsam paulo aliter usurpavit Maxim. Tyr. Λογ. λβ. Σωκράτην δὲ τὸν μακρὸν τῷ Ἀπόλλωνι παρασχέιντα ἀμαθίας αἰτίαν. HEMST.

ibid. παρασχέιντι τὴν αἰτίαν) Ut Συγγρ. c. 1, & Τραπεζοτ. c. 11, 13.

Argumentum hoc latius exsequitur in Z. Ἐλεγγ. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπιδάφλιόν) Interpr. Bene est, Minos, quod haec etiam exemplo, quasi quodam auctario locupletas. Qui praecedentia legit, videbit, Sostratum, qui quaestionem proposuerat, utrum, si quis ab alio coactus aliquem occiderit, reus habendus sit caedis, an is, a quo coactus fuerit, addidisse exemplum hoc: Cum carnifex iussu iudicis, aut satelles iussu tyranni aliquem vita privaverit, uter caedis reus agendus esset. Ad quae respondet Minos, reum agendum esse iudicem, aut tyrannum, & addit, siquidem neque ipsum gladium accusare possumus: subservit enim hic tanquam instrumentum explendo animo eius, qui primus causam praebuit. Ad ea iam Sostratus, Εὖγε ὦ Μίνως &c.

h. e. Bene facis, Minos, quod exemplo etiam corollarium, sive auctarium addis: i. e. quod exemplo, quo ego usus sum de iudice &c. tu auctarium addis de gladio. Ita enim intelligenda sunt verba, & ea vis est phrascos, ἐπιδαφιλύνειν τινι πράγματι, superaddere quippiam rei alicui, auctarium rei addere. Vide Budaeum in Comment. L. Gr. pag. 854, ubi exemplum e Synesio habet: Δίδωκε, καὶ εὐχάρησεν, καὶ ἐπιδάφιλύνει τὰς ὑποθέσεις τῆς ἀπικαρύξεως. Ipse dedit (documentum) nosque cepimus: corollarium etiam addidit his sceleribus, ob quae abdicatus fuerat. L. Bos Obs. Crit. cap. LX, pag. 49. Budaei explicationem istius verbi, Synesii loco nixam, huc contulit vir doctiss. L. Bos, neque iniuria castigavit interpretem, qui, quamvis & ipse Budaeum secutus, eo tamen modo reddiderat, ac si scriptum a Luciano fuisset, ἐπιδάφιλύνει παραδίδωμά τι: haec enim locutio valere potest, alterius dicta locupletare exemplo quodam addito, ampliusque illustrare. Verum quoniam Lexicis, quae perpauca suppeditant, haud sane multa Suicerus adstruxit, aegidum rationem & usum verbi, apud recentiores multum celebrati, paulo dilucidius explanemus. Δαφίλεις, δαφίλεια, δαφιλύνειν copiam & abundantiam significant, at talem praecipue, quae proluxa largitate ad utilitates aliorum & commoda diffundatur: δαφίλεις τῶν δωριῶν δόσις, Eratosthen. apud Schol. Euripid. ad Hecub. v. 574. Spionia dapsilis musto; dapsili proventus favigata vitis, Columellae. Δαφίλεια τῇ ἐνδοσίᾳ, quemadmodum τῇ πνικίᾳ πλούτος, saepius est contraria: Europam praeter ceteris terrarum orbis regionibus excellere scribit Agathem. II, c. 7, tum pluribus bonis, tum praeter quaevis ποικίλῃ δαφιλίᾳ trita sunt δαφίλεια τρεφῆς, τῶν ἐπιτηδεύων ἀπάντων πολλὰν ἔχειν δαφιλίαν Diodor. II, p. 80 D. Δαφιλύνειν non tantum adfluere, abundare, ut Philoni Byzantio de Pyram. Aegypti, ἀγέλας ἐλεφάντων ἢ λιβύων δαφιλύνεται, pro quo peius editur δαφιλύνονται sed & passive, ut in Comment. ad Aristot. Eth. VI, ἐπειδὴ μὴ χρόνος αὐτοῖς ἰκαίως δαφιλύνεται πρὸς τὸ πείραι εὐλοφίαν τῶν καθ' ἑκάστα πράξεων: nam quod scriptor Ἀποκρ. πρὸς τοὺς Ὀρθοδ. Resp. ad Quaest. 96 agendi vim addidit, τοῦ θεοῦ τοῦ καὶ τοῖς παρὰ γνάμνῃ χαλοῖς τὴν ἰκαίον δαφίλουσιν, est illud, modo vitio vacet, inusitatus, neque alibi fere, quam in composito ἐπιδάφιλύνειν, solet reperiri. Pecora solent, si in uber-

tate pabuli largissima versentur, ἐνδοφιλύσασθαι. Heliodor. VIII, p. 398, κίλποι πολλὰν πόναν καὶ χίλον ἀφθονοὺς ἐνδοφιλύσασθαι κτήνισι τομὴν ἀπ' αὐτοεματίζοντα: sed apud Suid. in Φιλίσκου. Καρχηραῖος alia loquendi facie metrum Philicium vel Philiscium ex eo dicitur appellatum, ἐπιπύρ αὐτῷ ἐνδοφιλύτο, quoniam illo genere perlibenter Philiscus Corcyraeus ac frequentius aliis utebatur. Indidem hocce nostram ἐνδοφιλύειν potestatis originem traxit per varios veluti rivulos divergentis: nam primum activae formae neutra virtus est subiecta: Ister, Athenaeo teste XIV, pag. 650 B. Peloponnesum scripsit Ἀριαε nomen olim habuisse διὰ τὸ ἐνδοφιλύειν ἐν αὐτῇ τὸ φυτόν: parique modo apud Hefych. in Συβαριτικοὶ λόγοι Aesopum refertur, cum in Italiam venisset, tantum sui studium excitasse, ὥς καὶ τὸ τῶν λόγων αὐτοῦ εἶδος ἐνδοφιλύσαι καὶ Συβαριτικὴν προσαγορεύσθαι. Multo rarius est, ut forma media hunc in usum veniat, quomodo Cyrillus Hierosol. Catech. VI, p. 51 B. ἐνδοφιλύσατο ἡ ποταμὴ τῆς εὐδαλοκρατίας: itemque contra valde infrequens, si activa ponatur pro *munificē largiri*; quod extra Grammaticos vix alibi reperiās: vide Suid. in 'Ἐπίπλοσαν & 'Ἐπιχλύσσα. Hefych. 'Ἐνδοφιλύσαι, μεγαλοφυχίον: ubi μεγαλοφυχίον, perinde atque in 'Ἐνδοφιλύμενος & Δαφιλίστατος, valet *splendidum ac liberale* esse: nam μεγαλόφυχος aliquando, ut *magnum* Latinis, nihil aliud quam μεγαλοπρεπὴς, Achill. Tat. VI, p. 387, χρηστός τις καὶ μεγαλόφυχος τοῖς θεομίμοις: & μεγαλοφυχία, quam, interprete Thom. Mag. ἢ ἐν ταῖς μεταδόσειν ἑτοιμός δαφιλία: sicut in Aristide T. III, p. 513 D. Liban. T. I, pag. 242 A. & in Inscript. antiquis, ἀρετὴς ἕνεκα καὶ τῆς εἰς τὴν πόλιν ἀδελφίππου μεγαλοφυχίας. Deinde forma verbi ἐνδοφιλύσασθαι media virtute sibi propria gaudet, *luculentum ac copiosum sive liberaliter largiendo, sive quodlibet aliud faciendo se praebere*. Ita Pollux III, 119, vim eius adiecto similium verborum numero satis declarans. Dionys. Halic. Art. Rhet. pag. 72, v. 27, ἐπὶ μὲν οὖν τῶν ἐν πολέμοις πισόντων καὶ ἐνδοφιλύσατο τις ἐν τοῦτοις: oratione copiosa luxuriatur aliquis, atque ingenio fraena laxat: paulo dilutius reddidit, *prolixius immorari*, Sylburgius. Tum porro solemnitate, qualem verba media recipiunt, vim activam adipiscitur, structurae tamen, ut patebit, ductu vario disparatam, *suis ex copiis & facultatibus largiter aliquid erogare, atque aliis tribuere*. Χρήματα ἐνδοφιλύομαι, Philostorg. apud Suid. in Ἀνόντιος. Εἰ σοὶ δεῖ . . . ὃ παῖ, πλήρου μείζονος, ὁ πατὴρ ἐγὼ σοὶ τὰ δυνατὰ προσκενδοφιλύομαι Liban. T. I, p. 788 D. Philo lud. p. 775 C. Εἰ μὲν ὁ εὐχάριστος (οἰκίᾳ γενέσθαι ἀνάθημα) ἀνακομίζεσθαι προίλοιτο, ἐνδοφιλύσῃ τὸ πύμπτον, ἢ super adiciat & persolvat quintam partem. Sed minime praetereundus, quem & Suidas posuit, egregius Herodoti locus V, c. 20, ubi Alexander Amyntae filius ad Persas legatos iam iam dolis eius perituros, Nihil est, inquit, nostrarum rerum, quod vobis invideamus, quo minus omnibus ad vos abundantissime collatis fruamini: καὶ οὐ καὶ τίς τὰ πάντα μάλιστα, τὰς τε ἰαυτῶν μητέρας καὶ τὰς ἀδελφὰς ἐνδοφιλύοιμεθα ὑμῖν: in quibus est manifesta per se significandi virtus. Hinc alio transit, cunctisque rebus, quae luculenter in aliorum utilitatem praestantur ac conferuntur, aptari solet; quod iterum ad partes vocandus, qui vel in primis hoc verbo delectatur, Philo lud. confirmabit p. 712 C. ἐνδοφιλύομενος δὲ τὸ ἐπιεικὲς πάλιν πλουσιώως αὐτῷ καὶ κατὰ κῆρας χρῆται: iisdem verbis Hebraei legislatoris aequitatem lau-

daverat p. 701 D. contra ne cum Solone quidem comparari dignus est Aegyptius, qui fratrum fororumque naturae adversa connubia concedens εὐφρόσιν εἰς ἀσέλγυσιν ἐπίδαφιλεύμενος δυσθεράπευτον κακὸν σάμασι καὶ ψυχαῖς ἀφρασίαν p. 779 E. & p. 18 D. τῇ ἐκ τῶν ὄντων φορᾶν αἰνῶ τήχης γωργικήν ἐπίδαφιλεύσασθαι. Simili modo Themistius pag. 213 D. ἐπίδαφιλεύσται μοι ὁ μουσωνύτης (Theodosius) καὶ ἀμείνωνος καιρὸν μελεδίας: quod a Petavio versum, *in super occasionem sit praebiturus*: malim, *sed opportunitatem mihi melioris concentus copiam est largiturus*. Synes. Ep. LXVII, p. 214 A. καὶ ἄλλα πολλὰ προσεξεῖπεν ἐπίδαφιλεύμενος αὐτῷ πέρους: ubi veram sententiae vim idem Petavius non perspexit. Euseb. de V. C. III, p. 608, 'Ο Σωτὴρ . . . τὴν ἰαυτοῦ ἐπιφάνειαν τῷ Ἀβραάμ ἐπίδαφιλεύσατο: quae verterentem Valefium scripsisse credibile videtur, *praesentiae suae copiam Abrahae fecit*, non, quod in editis fertur, *praesentiae*. Ad hanc rationem optime quadrat, qui genitivum, sed hoc in casu accusativo parem, adiunxit Xenophon K. Π. II. p. 29, ἡμῖν δὲ πάντως, ἴσθι, ἐν τοῖσδε τοῖς φίλοις τοῦτου τοῦ ὀλίγου ἀξίου γέλωτος ἐπίδαφιλεύσῃ: ubi pro *liberaliter & copiose fundes purissimum scriptorem usurpasse bene notat Budaeus*, atque adeo tantundem esse, ac si diceret, *praelarge nobis ridendi materiam praebebis*. Pari structura non infrequens Xenophontis imitator Basilus Hom. X, p. 85 E. si contumeliosis dictis incessare, aliorum insaniam exercendae tuae virtutis occasionem duces, ὅστις, ἀνὴρ μοι πείθῃ, καὶ ἐπίδαφιλεύσῃ τῶν ὕβρισαν: quod quomodo sit capiendum, non melius discere licet, quam ex subiectis exemplis; quorum hoc est primum: ἀφ' αὐτῆς αἰτίας καὶ ἀδοξοῦ καὶ μινύοντα μινυάμεθεν, σὺ δὲ γῆν εἰπὶ καὶ σποδὸν σταντὸν, sic ut obiectum opprobrium non tantum fatearis, sed maius etiam cumulatiusque tibi convenire libenter agnoscas. Singulari modo, cuius tantum intellectus sit facilis, adhibuit Origen. in Cels. IV, p. 229: non prorsus abhorret, ut phoenicis historia sit vera, ἐπίδαφιλευσμένως τῆς θαλασσίας πρὸς τῆς καὶ ἐν ταῖς διαφοραῖς τῶν ζώων παραστήσαι τοῖς ἀνθρώποις τὸ ποιικίλον τῆς τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κατασκευῆς. Diversi generis accusativo adiungitur a Iosepho A. I. XIX, 7, § 5. Agrippa ἐπίδαφιλεύσατο αὐτῶν (theatri, balneorum &c. Beryti) τὴν καθύπερθε μὲγαλοπρεπῆ: profusa liberalitate instruxit ornavitque eorum dedicationem: nisi forte malis locutionem in hanc partem accipere, *magnifica liberalitate sumtus dedicationis de suo suppeditavit*. Solet aliquando casu dissimilato poni; quemadmodum apud Nostrium ὑπὲρ Εἰχ. c. XIV: tu, Luciane, ceteroquin ad laudes ingerendas nequaquam promptus, nunc οὐκ εἶδ' ὅπως ἀθρόαν πεποιήσαι τὴν μεταβολὴν ἐπίδαφιλεύμενος: nisi sede mutata, tamen si res eodem redeat, paulo post ἀναπήφνης sublequi iubeas καὶ ἐπίδαφιλεύμενος: quod, ubi eo nos operis ordo deduxerit, considerandum veniet. Plutarch. de Mus. pag. 1146 E. Soterichus ὅσα καὶ πρὸς Θιαρίαν . . . συντείνει διδάσκων ἡμᾶς ἐπίδαφιλεύσατο. Philo lud. pag. 711 C. Moses προδιατάξάμενος (non προδιατ.) ἐπίδαφιλεύσας φάσκειν. Interpres, *in super addit*. Hic ergo loquendi modus quam fuerit, praesertim recentioribus, familiaris, iam satis superque constat: verum rarius occurrit, quem Noster usurpat, additus huic verbo casus tertius: quo magis dignum puto, qui animadvertatur, de Andronico homine perditissimo Synesii locum Ep. LXXII. Eum ab ecclesia segregaverat Synesius flagitiis insignem: mox deinde, vinci se passus aliorum precibus, hac conditione iterum admittit, ut datam melioris fru-

gis fidem re ipsa repraesentaret, peccatorumque labem vera poenituntine vitaque sanctiore aboleret: ἰδοὺς ταῦτα, inquit, καὶ πείραται αὐτοὶς τε ἰφθίμοι καὶ ἡμᾶς λυφισθῆναι· δειδῶκε καὶ εἰλῆφμεν· ἐπὶ δαφιλύσαστο ταῖς ὑποθέσεσι τῆς ἀπικηρύξεως. Haec postrema cum Suidas tacito scriptoris nomine protulisset, neque unde sumta forent compertum esset, fieri non potuit, quin versio Latina fingeretur prorsus a recto sensu diffidens: ad exponendum autem usus est eadem formula, κατὰ κράτος ἐχρήσατο, quam isti verbo supra iunxisse vidimus Philonem; quae potestas licet pluribus in locis commode respondeat, hic tamen verior est Budaei explicatio, *corollarium etiam & auxilium addidit his sceleribus, ob quae eiectus fuerat ecclesia*: a qua ratione nec Petavius discedit: eam quidem Synesio fuisse mentem, exinde clare conficitur, quod scelera mox enumeret graviora, quibus cum ante vacasset Andronicus nunc semet illigaverat: atque adeo paene par est illud Firmi de propudiosa muliercula Ep. XLl, οὐδὲ μὲν ἰλλεῖται μοχθηρίας ὑπερβολὴν εἰς τὸ προσδεῖναι ἀμαρτίας ἐφ' ἀμαρτίας. Obscurior est non ipso sensu, qui satis expeditus, sed ambigua Grammaticae proprietatis facie loquendi ratio apud Euseb. H. E. III, c. 23: Menander Simonis magi successior εἰς ἀκρὸν τῆς γοντείας οὐκ ἔλαττει τοῦ διδασκάλου προσελθὼν μειζοῖν ἐπὶ δαφιλύεται τετρατελογίας: magnus Valefius eum in modum Latine convertit, ut, vim huic verbo non mediam se tribui velle, sed passivam, ostendat: pluribus adhuc & absurdioribus figmentis exuberavit; tanquam si recte dici putasset ἐπὶ δαφιλύεσθαι πλὴν τῶν τιμαῖς, ἀβῦνδare divitiis, honoribus, ac similia; quale genus ego quidem nullis adhucdum exemplis munitum reperi. Idcirco potius dederim: *supra magistrum se profudit in opiniones portentosiores*: diversa nonnihil ratio foret, si legeretur, μειζύνας ἐπὶ δαφιλύεται τετρατελογίαις, *magis auget cumulatque impij doctoris absurda portentosa*. Gregor. Nyssen. T. II, pag. 35 B. ἀψευδὲς γὰρ ὁ ἐπαγγεῖλαμένος, ὑπὲρ τὴν αἴτησιν ἐπὶ δαφιλύομενος (multum enim abest, ut ex ἐπὶ δαφιλύομενος, quod depravatum editur, cum Suicero verbum plane inusitatum constituam ἐπὶ δαφιλύεσθαι) τῇ μεγαλοδωρεῇ τῶν χαρισμάτων· qui promisit Deus mentiri nescit, & supra quam petas largius exaggerat donorum gratiosae tributorum ubertatem. Ex his intelligi satis potest, siue sententiam Luciani, seu phrasin spectes, parum omnino interesse, utrum accipias, Bene vero factum, Minus, quod exemplo producto largius aliquid accumules atque admetiaris; an, quod in exemplo proposito uberius illustrando impensius etiam, atque ipse fecerim, verferis. Utrovis modo ingenio Graeci sermonis aequae fuerit satisfactum. HEMST.

ead. l. 13. Ποιῖς κολλάζω) Longe aliter Mf. qui sic habet: ποιῶ φανῇ εἰ κολλάσεις μὲν ἡμᾶς ὑπερίτας γενομένους ὧν ἡ Κλωθὴ προστάττει, τιμῶσις δὲ τούτους. Cur potius hanc Parcam, quam aham, nominet, ratio est, quia Μείρα alio nomine Κλωθὴ. BOURD.

Pag. 238. l. 5. Δοκῆς) Hoc si retineas, ut tempora melius inter se congruant, scribendum erit ἀπολαύεις· sin ἀπολαύσεις placuerit, δυνῆς itidem migrare iusserim in futurum δόξης. HEMST.